

Giới thiệu Chiêu Diêu

Truyện Chiêu Diêu của tác giả Cửu Lộ Phi Hương là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình huyền huyền, báo thù rửa hận, tu chân, 1vs1 ...

Ngày nàng chết lại đúng vào ngày xuất hiện của ma khí thượng cổ – Kiếm Vạn Quân. Từ lâu trên giang hồ đã có truyền thuyết, nói rằng người nào có được Kiếm Vạn Quân thì sẽ giành được địa vị tối cao của Ma giới, là Ma vương ngồi trên đỉnh cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ta là một nữ ma đầu, một nữ ma đầu khét tiếng đã nhiều năm

Những kẻ thuộc danh môn chính phái trên giang hồ muốn diệt trừ ta không biết đã chết bao nhiêu người, còn ta thì vẫn sống thật khỏe mạnh, sống đến dương dương đắc ý, phong sinh thủy khởi (*). Nhưng đúng vào thời điểm ta cho rằng mình sắp bước lên đỉnh cao của ma giới thì ta lại...

(*) Gió nổi nước lên.

Chết rồi.....

Bị một tên quái dị trông cửa môn phái của chính mình ... giết chết...

Thật không ngờ, chấp niệm trong lòng ta quá nặng, không vào được luân hồi. Ở giữa đất trời, nơi núi rừng dẫn dã, cỏ xanh trên mộ phần không ngừng lay động; ta trở thành một cô hồn da quỷ điển hình. Cả ngày lẫn đêm, thường thường ngồi cạnh mộ phần vẽ vòng tròn, làm bả ba điều hối hận nhất...

Một là lúc sống thủ đoạn không đủ độc ác, đối với mấy người thuộc danh môn chính phái quá mức nhân từ...

Hai là đã sống quá tự tin, kiêu ngạo, không đủ cẩn thận, cuối cùng gặp họa sát thân...

Ba là hối hận trăm năm trước, thật sự là ngàn lần không nên, vạn lần không nên, không nên thu nhận tên quái dị cản trở kia làm môn hạ, sau đó còn bị hắn hại đến tính mạng...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngày ta chết lại đúng vào ngày xuất hiện của ma khí thượng cổ - Kiếm Vạn Quân.

Từ lâu trên giang hồ đã có truyền thuyết, nói rằng người nào có được Kiếm Vạn Quân thì sẽ giành được địa vị tối cao của Ma giới, là Ma vương ngồi trên đỉnh cao nhất.

Ta đã làm “ma” cả đời, những thành tựu cần có đều đã đạt được, chỉ còn thiếu mỗi bước này nữa mà thôi. Ta mong đợi có thể đoạt được ngôi vị Ma tôn, từ nay về sau thống nhất Ma giới đã phân chia ngàn năm, quyền khuynh thiên hạ, ra lệnh muôn dân, không ai dám không tuân theo!

Do đó, tại lúc Kiếm Vạn Quân sắp xuất thế, ta dẫn theo môn đồ trong Vạn Lục môn của ta tìm đến Kiếm mộ ngàn năm. Ở chỗ đó đã sớm có người trong Ma đạo tàn sát lẫn nhau, tất nhiên ta chẳng thèm nhìn lấy một cái, hạ lệnh cho môn đồ giúp ta cản phía sau, còn ta đi một mình vào Kiếm mộ.

Bây giờ ngồi nhớ lại, ngay tại thời điểm đó ta đã phạm phải hai sai lầm liên tiếp. Một là không lưu ý đến khí tức hỗn loạn bị che dấu dưới tiên khí bên trong Kiếm mộ, hai là không để tâm đến tên quái dị đi theo sau lưng ta vào trong đó.

Kỳ thật tên quái dị đó cũng có tên, là ta đặt cho hắn – Mặc Thanh.

Bởi vì tại thời điểm lần đầu tiên ta gặp hắn, toàn thân hắn đều bị thương, chỗ xanh chỗ tím. Trên mặt còn có những vết sẹo đen kịt, cái này nói cái kia, trông giống như một bức phù chú thần bí, khiến cho khuôn mặt hắn đặc biệt xấu xí, đáng sợ...

Nhưng ta tu ma (*), chưa bao giờ từng sợ những thứ này.

(*) tương tự như “tu tiên.”

Lúc ấy, hần ôm chặt lấy thi thể lạnh buốt của mẫu thân trong lồng ngực, trước mặt hần là nhóm Gia chủ của Thập Đại Thế Gia tu tiên, bọn họ nói hần là con trai của Ma vương.

Ta lại không cho là đúng.

Ma vương mà Ma giới chúng ta công nhận đã chết từ tám trăm năm trước. Sau khi lão Ma vương chết, cả Ma đạo chia năm xẻ bảy, mỗi người chiếm giữ một phần, không có cái nào là chính thống. Nhưng những kẻ chính đạo này, cứ bắt được một thủ hạ của Ma giới thì đều hô rằng đó là thân nhân của Ma vương; nói như bọn họ thì họ hàng của Ma vương đã có hàng ngàn hàng vạn người trong thiên hạ rồi.

Hơn nữa quá đáng nhất chính là...

Nếu như theo cách tính của bọn họ, cho dù có hàng vạn tên ma đầu đứng xếp hàng thì cũng chẳng tới lượt ta, bởi vì lúc ấy trong tay ta chẳng có người nào có thể đem ra sử dụng cả.

Ta không phục cho lắm, vì vậy dự định giáo huấn bọn họ một chút. Để cho bọn họ biết rõ, tuy ta không có một thủ hạ nào cũng có thể chiến đấu rất lợi hại.

Cho nên năm đó, ta đây đứng chắn trước mặt Mặc Thanh, trào phúng mấy kẻ chính đạo một phen, vài trăm người xúm hết vào bắt nạt người ta chỉ là cô nhi quả mẫu, sau đó còn nhân tiện cùng Thập Đại Thế Gia đấu đá một hồi.

Hậu nhân truyền lại, trận đấu pháp kia làm trời đất mù mịt, sông khô nước cạn. Tuy thực tế không có khoa trương như bọn họ nói, nhưng đây đúng là trận chiến giúp ta lập danh trong Ma đạo. Ta một thân máu me cứu Mặc Thanh ra, sau đó thanh danh truyền ra bên ngoài, tất cả mọi người đều biết núi Trần Tắc có một nữ ma đầu có thể một mình đấu lại Thập Đại Thế Gia. Số người xin gia nhập vào môn phái của ta nườm nượp không dứt.

Ta xây xong Vạn Lục môn, thu hơn một ngàn môn đồ. Mà Mặc Thanh được ta cứu ra từ trong trận chiến ấy, bởi vì công việc bận rộn, ta cũng chẳng rảnh để quan tâm đến hần, chỉ cấp cho hần một người sư phụ. Sư phụ hần nói hần không có thiên phú tu ma, vì vậy liền đuổi hần đi trông cửa sơn môn.

Sau đó, ta rất ít khi nghe được tin tức của hần, mãi cho đến lúc chết ta mới đặt hần vào mắt một lần nữa. Khi đó hần đã trưởng thành, hoa văn quái dị trên mặt vẫn đáng sợ như cũ...

Ngày ấy trong Kiếm mộ, người của tiên môn đã sớm ở chỗ này bày ra sát trận, mưu đồ diệt trừ các môn phái ma đầu nổi danh. Chỉ có điều, bọn họ không ngờ Vạn Lục môn của ta lại có thực lực lợi hại như vậy, chỉ bằng môn đồ của Vạn Lục môn đã ngăn tất cả người của Ma đạo ở bên ngoài, có duy nhất một mình ta là vào được Kiếm mộ.

Trước khi Kiếm Vạn Quân xuất thế, ta chuyên tâm áp chế kiếm khí cuộn cuộn trong Kiếm mộ, lệ khí và oán khí lắng đọng của hàng trăm năm trước lúc từng dùng người sống để hiến tế. Những người của tiên môn ăn núp đã lâu, bây giờ đột nhiên động thủ.

Ta vốn không để những người này vào mắt, nhưng lại không lường trước được khí tức trong Kiếm mộ lại lợi hại như vậy.

Ta khiến cho sát trận của tiên môn vỡ nát, mà không hề phòng được sát khí trong Kiếm mộ. Ta bị đâm khá nặng, liều mạng dùng hết chỗ khí lực cuối cùng mạnh mẽ áp chế khí tức Kiếm mộ, trốn nhanh vào trong góc. Chỉ cần đợi Kiếm Vạn Quân xuất thế, ta chớp lấy cơ hội đoạt nó về là có thể xưng vương thiên hạ rồi.

Nhưng mà những đệ tử tiên môn bị đánh nát sát trận kia kiên quyết không chịu rời đi, bọn họ ở lại Kiếm mộ tìm kiếm tung tích của ta. Giờ khắc này, ta không còn khí tức để tiếp tục đánh nhau với bọn họ nữa. Vết thương do sát khí Kiếm mộ tạo ra trên cổ ta sâu đủ thấy xương, gần như chém đứt cả cổ, khiến cho ta muốn nói cũng cực kỳ khó khăn.

Ta dè dặt thận trọng núp phía sau tảng đá, đột nhiên lúc ấy, ta cảm thấy trên cổ nóng lên, toàn thân xiết chặt, đang muốn phản kháng lại bị người khác bịt miệng. Ta ngẩng đầu lên nhìn, một khuôn mặt sọc đen trải dài, đúng là Mặc Thanh.

Hần thấy ta đã nhận ra hần, lúc này mới thả ta ra. Hần giữ chặt lấy cổ ta, giúp ta cầm máu. Ta nhìn hần, ánh mắt hần không che dấu được vẻ lo lắng, ta liền đảo mắt:

“Mặc Thanh.” Ta hô tên của hần, giọng nói khàn khàn, “Có phải người thích ta hay không?”

Vâng, quả thật ta hỏi vấn đề này có hơi đột ngột, nhưng sự ân cần trong mắt hần đầu phải là thứ mà một môn nhân bình thường có thể lộ ra. Càng nghĩ ta lại càng hướng đến khả năng này.

Quả nhiên, sau khi ta hỏi hần, hần liếc nhìn ta, trầm mặc không nói gì, chỉ là bàn tay thả lỏng bên người lặng lẽ nắm chặt lại. Ta đột nhiên cười, mặt hần đen kịt. Một kẻ không có thiên phú tu ma, lặng lẽ đi theo ta tiến vào bên trong Kiếm mộ, nhất định là nhằm vào thời khắc máu chốt sẽ giúp đỡ ta, khiến cho ta nhớ kỹ hần. Bởi vì ngoài biện pháp này ra, hần không thể nào xuất hiện ở trước mắt ta được. Ta nhìn hần, hòa ái thân thiết mỉm cười: “Mặc Thanh, người đã thích ta thì chắc hần sẽ không để ta chết ở chỗ này, đúng hay không?”

Hần trầm mặc nhìn lại ta, sau đó rũ mắt xuống, nhìn thẳng vào chiếc gương bạc nhỏ treo trên cổ ta, trong gương phản chiếu khuôn mặt trải đầy vết sẹo

của hắn. Ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, tạm thời cho rằng hắn muốn ta tặng cho hắn, vì vậy ta làm bộ muốn lấy gương bạc xuống: “Cái gương bạc này ta cho ngươi làm tín vật, nếu hôm nay ngươi có thể bảo vệ ta bình yên rời khỏi chỗ này thì tương lai ta sẽ bảo vệ ngươi trước cả Ma giới.”

Cái gương bạc nhỏ này từ đâu mà có ta đã quên mất rồi, cũng không biết nó có tác dụng gì, bình thường cảm thấy mang theo khá đẹp mắt cho nên mới đeo vào, vì vậy bây giờ cho đi tuyệt nhiên không do dự.

Nhưng Mặc Thanh lại trầm mặc đè lại tay của ta: “Ngươi không cần cho ta cái gì.” Khác với khuôn mặt quái dị đáng sợ, giọng nói của hắn lại cực kỳ dễ nghe, “Ngươi cứ giữ lấy đi.” Hắn nói, “Giữ nó thật tốt là được.”

Có thể không phải dùng bất kỳ vật gì để đổi lấy việc người khác bán mạng cho ta, tất nhiên là ta đồng ý. Vì vậy ta buông gương bạc nhỏ ra, nhìn hắn, cố gắng ôn nhu mỉm cười: “Ngươi giúp ta thu hút sự chú ý để kéo những đệ tử tiên môn kia rời đi, có được không?”

Hắn đột nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ gò má ta, đầu ngón tay đặt lên má lúc đồng tiền. Hiện tại ta còn cần hắn cứu mạng, đương nhiên không còn cách nào khác là tùy ý để hắn sờ thế nào thì sờ.

“Môn chủ.” Hắn gọi ta như vậy, không khác gì những đệ tử bình thường khác gọi ta, nhưng bởi vì giờ phút này đầu ngón tay của hắn đang chạm vào mặt ta, cho nên có khác biệt rất lớn, “Ta có thể vì ngươi mà vứt bỏ mọi thứ, chỉ cần ngươi bình an.”

Ừ, lúc này mà vẫn có thể biểu đạt được sự trung thành, đúng là một đệ tử giỏi ăn nói.

Chỉ có điều, nghe những lời hắn nói, ta chẳng hề xúc động. Loại chuyện này ta đã thấy khá nhiều, rất nhiều người đã từng nói: vì ngươi, ta có thể vứt bỏ tất cả, không phải bởi hắn là một người vĩ đại, mà là vì vốn dĩ hắn chỉ có hai bàn tay trắng.

Trong lòng ta nghĩ như vậy, lại cảm nhận được ngón tay đặt trên mặt ta của Mặc Thanh cứng lại, khoảnh khắc đó, ta cho rằng hắn đã nhìn thấu được ý nghĩ của ta. Trong nội tâm ta thấy hơi sợ, nhưng sau một lát, Mặc Thanh rút kiếm đi ra ngoài.

Không nhìn vào mặt hắn, ta chỉ cảm thấy bóng lưng cao ngất của người thanh niên này khiến cho người ta phải cúi đầu.

Khi đó, ta đã nghĩ nhất định ta được cứu rồi, chờ Mặc Thanh dẫn dụ bọn người kia đi, ta lấy Kiếm Vạn Quân rồi lặng lẽ mà trốn, đến một nơi không có ai, chữa trị vết thương cho tốt. Sau đó quay lại Vạn Lục môn, thống nhất thiên hạ. Tới lúc đó, nếu Mặc Thanh còn sống, ta sẽ bảo bọc hắn, còn nếu đã chết... ta đây sẽ lập cho hắn một cái bia mộ thật đẹp.

Ta suy nghĩ rất chu toàn, nhưng thời điểm ghé mắt nhìn qua khe hở xem tình hình ở bên ngoài ra sao, lại trông thấy tên tiểu tử Mặc Thanh kia rõ ràng một bên cùng người của tiên môn chiến đấu, một bên lùi dần về hướng của Kiếm mộ.

Sát khí bên trong Kiếm mộ đã bị ta đè xuống, ở giữa có một ánh hào quang đang muốn chui từ dưới đất lên.

Là Kiếm Vạn Quân.

Đầu óc ta quay lên, chỉ thấy Mặc Thanh có tu vi vốn không cao đã bị người của tiên môn chém đến máu tươi đầm đìa. Hắn đứng ở phía trên Kiếm mộ, máu tươi chảy vào đó, nhập vào tia sáng kia.

Đúng lúc đó, trong tiên môn có người dùng kiếm chặt đứt gân chân của hắn, Mặc Thanh ngã sấp xuống Kiếm mộ, hắn vươn tay ra, hoàn toàn cầm lấy chuôi của Kiếm Vạn Quân vừa từ lòng đất chui lên.

Kiếm Vạn Quân nhận chủ!

Mặc dù tâm trạng của ta gấp gáp, nhưng vẫn tin chắc rằng kẻ có một chút xú tu vi như Mặc Thanh tuyệt đối không nhỏ được thanh kiếm lên. Ai mà ngờ, máu của hắn lại theo chuôi kiếm chậm rãi thấm xuống dưới, đột nhiên Kiếm mộ phát ra khí tức mãnh liệt, các loại khí tức thì nhau phun ra, phá tan sự cầm cố ta vừa lập, trong nhất thời bắn chết vô số đệ tử tiên môn có trong Kiếm mộ! .. Đợi đến khi Mặc Thanh hô to một tiếng, đem kiếm rút ra hoàn toàn, khí tức của Kiếm mộ cũng nổ tung, gột rửa ngàn dặm, quét ngang tam giới, mà kẻ không phải là chủ của Kiếm Vạn Quân còn đang bị trọng thương là ta đây, ở chính giữa chấn động của luồng khí tức khổng lồ...

Cứ như vậy bị đánh tới chết...

Trước khi chết, ta thấy những vết sẹo đen chằng chịt trên mặt Mặc Thanh theo ánh sáng lưu động của thanh kiếm chậm rãi biến mất.

Lúc này ta mới ý thức được, hóa ra những vết sẹo đen trên mặt hắn không phải là phù chú, mà là phong ấn, phong ấn của con trai Ma vương.

Ta cũng ý thức được, hóa ra năm đó Thập Đại Thế Gia nói hắn là con trai của Ma vương lại là thật chứ không lừa ta...

Ta càng đột nhiên ý thức được, tên Mặc Thanh này, đi theo ta tiến vào Kiếm mộ, có lẽ ngay từ đầu hắn đã lên kế hoạch rất kỹ càng. Không phải vì hắn muốn bảo vệ ta, không phải muốn khiến ta chú ý, lại càng không phải vì hắn thích ta, mà hắn chỉ muốn đoạt lại thứ thuộc về phụ thân hắn. Bởi vì Kiếm Vạn Quân bị phong ấn, sức lực hắn không đủ, cho nên mới chờ sau khi ta xử lý hoàn tất mọi chuyện mới cầm kiếm lên chém vài tên tiên nhân, cuối cùng lấy được Kiếm Vạn Quân, dùng máu của mình làm cho kiếm nhận chủ...

Tiểu tử này! Mưu kế cũng thật hay!

Chỉ tiếc cho cuộc đời của ta! Ra sức liều mạng, lần qua lần lại, rồi cuộc lại làm mai mối cho người khác! Ta hận muốn học máu, thật sự là không cam lòng mà!

Nhưng dù có cam lòng hay không thì ta cũng đã chết.

Chết không một chút hoa lệ, cũng không một chút oanh liệt, thậm chí còn chả giải thích nổi...

Khi ta cảm nhận được thế giới này còn tồn tại, là vào một đêm mưa lớn, ta ngồi ở trên ngôi mộ mới, tùy ý để hạt mưa xuyên qua hồn thể, rơi lộp độp xuống tấm bia và mộ phần.

Ta đi vòng qua nhìn bia mộ của ta, trên đó không ghi một chữ nào cả, ta tức giận đến mức muốn đập vỡ cái bia này. Hận không thể tự mình cầm cái dùi trực tiếp tạc vào đó mấy chữ thật to “Ma Vương Chí Thượng Chí Tôn Uy Vũ Vô Địch Thiên Thượng Thiên Hạ - Lộ Chiêu Điều”.

Bia còn không viết xong, có để cho người ta an tâm chết hay không!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lại nói đến chuyện của ta sau khi chết.

Khi còn sống, quả thật ta là một nữ ma đầu có tiếng xấu nổi danh, mấy chuyện như đoạt mứt quả củ tiểu bằng hữu, ấu dâm với những kẻ lang thang bên đường đều làm không ít, số người hận ta cả trong tiên đồ lẫn ma đạo mà nắm tay nhau thì có thể đứng vây 300 vòng quanh núi Trần Tắc.

Ta vốn tưởng rằng sau khi ta chết, nhất định sẽ bị đào mộ móc thi, khó mà toàn thây. Nhưng thật không ngờ, vất vương qua vài năm, cỏ xanh đã mọc cao hơn nửa người mà không có một ai, cũng chẳng có kẻ thù nào tìm tới.

Ta đột nhiên cảm thấy có chút tỉnh mạch, cảm giác mấy chuyện xấu mình làm lúc sống đều là làm không công hết.

Tất cả là do cái bia không có chữ này!

Ta ghi hận kẻ nào đã lập bia mộ cho ta, danh hào đã không làm, danh tự cũng không ghi. Không chỉ khiến cho mấy người sùng bái ta tìm không thấy, mà ngay cả kẻ thù cũng mò không ra. Ý niệm muốn gặp kẻ chết dẫm đã lập bia mộ cho ta càng lúc càng sâu đậm, một năm kia, trong tiết Thanh Minh, mưa phùn không ngớt, rồi cuộc ta cũng đợi được người đến viếng mộ mà cho ta rồi...

Nam tử một thân mặc y, xông mưa mà đến. Khi tới gần, ta thấy diện mạo hắn như ngọc, xinh đẹp khiến ta cảm thấy kinh diễm.

Ta đi vòng quanh hắn nhìn hồi lâu, phút chốc bỗng thấy ngũ quan của người này thoát nhìn có vài phần quen thuộc. Ta sờ sờ cảm suy tư, cho đến khi hắn bày ra trước mộ ta mấy quả trám nhỏ, ta đột nhiên nhận ra...

A! Người này chẳng phải là tên hề quái dị Mặc Thanh hay sao?

Thì ra sau khi mấy vết sẹo đen như mực khiến người ta sợ hãi kia biến mất, gương mặt của hắn lại xinh đẹp tới nhường này!

Hắn đứng trước mộ phần của ta, những hạt mưa phùn đọng lại trên người hắn như sương, hắn khàn giọng nói: “Biết ngươi thích ăn chua, cho nên trên đường đi ta hái vài quả trám xanh cho ngươi đây.”

Ta thích ăn chua, cả Vạn Lục môn đều biết, trước giờ bày đồ cúng tế chỉ có quả trám xanh hoặc ương ương. Hắn biết rõ người bị vùi dưới nấm mộ này chính là ta, mà ngoại trừ người đã chôn ra thì chắc hắn không ai biết nằm dưới tấm bia vô tự này là ai.

Lòng ta chợt sáng tỏ, nhất định là sau khi chiếm được Kiếm Vạn Quân ở Kiếm mộ, hắn đã mang thi thể của ta đi chôn. Hiểu ra xong, ta lại khinh thường Mặc Thanh lợi dụng ta, hại chết ta, hiện tại hoàn hảo sáng chói đến trước mộ phần của ta! Còn mang theo cả Kiếm Vạn Quân, hắn đến là để khoe khoang sao?

Ta trừng mắt nhìn hắn, tức giận muốn đá văng mấy quả trám đi: “Ai thêm quả của ngươi, ta đâu có ăn được, viếng mộ mà mà mấy tờ giấy cũng không thêm đốt, tiểu tử nhà ngươi có hiểu quy củ hay không hả?”

“Quả này rất chua, ở trên đường đi ta đã nếm thử, nhất định ngươi sẽ thích.”

Lại còn nếm qua rồi? Ngươi có bệnh hay không thế, bày đồ cúng cho người ta còn tự mình liếm trước một lần?

Hắn nhìn bia mộ, hoàn toàn không thấy hai mắt đang trợn ngược của ta, nói tiếp, “Hiện giờ, ta giúp ngươi quản lý Vạn Lục môn vô cùng tốt.” Cái gì? Hắn

còn tiếp nhận Vạn Lục môn? Ta kinh hãi. Được lắm tên tiểu tử này! Giết ta xong còn đoạt lấy môn phái mà ta một tay xây dựng! Quá ngoan độc! Tuy nhiên ... Tuy nhiên ta đã từng nói nếu có ai có bản lĩnh giết được ta thì cái ghế Môn chủ sẽ cho người đó ngồi. ... Nhưng chẳng phải là lúc ấy ta tự tin cho rằng không ai có thể giết được mình hay sao?

“Có Kiếm Vạn Quân trong tay, ta dần dần tạo dựng lực lượng cho mình, từng bước thu hồi lại Ma đạo bị phân chia.”

Cái gì? Ta lại kinh hãi! Hắn muốn leo lên ngôi vị Ma vương? Vị trí kia vốn là vật trong túi của ta mà!

“Những thứ ngươi muốn, ta đang từ từ giúp ngươi thực hiện.”

Đúng ha! Những thứ ta muốn đều bị ngươi đoạt đi hết rồi!

Tên vô liêm sỉ, quả nhiên là tới đây để khoe khoang!

Ta tức giận đến mức muốn làm xác chết vùng đây. Ta đã nằm yên trong đất rồi, hắn còn cố ý tìm đến, nói những lời làm ta thêm phần uất! Hắn hận ta đến thế à! Rõ ràng khi hắn còn bé cũng coi như ta đã cứu hắn cơ mà! Tên này đúng là một kẻ lấy oán báo ơn!

Ta bói bói đám cỏ trên mộ, chỉ hận mình không thể đứng lên cắn chết hắn.

Nhưng mà sau khi khoe xong thành tựu đạt được, hắn vẫn không rời đi, đứng một hồi lâu, dường như hắn cực kỳ chưa xót nói: “Đáng tiếc, ngươi đã không nhìn thấy nữa rồi.”

Cái gì đây? Ngươi còn muốn cho ta tận mắt nhìn thấy? Nếu hiện tại ta còn sống, chẳng phải mỗi ngày sẽ bị ngươi làm cho tức chết 180 lần à? Tâm địa của tên tiểu tử này quả thâm độc rồi!

Ta giận không kìm chế được, vẫn đứng ở trước bia mộ trừng mắt nhìn hắn, cho đến khi dưới cơn mưa phùn hắn xoay người rời đi. Một thân mặc y hoàn toàn chìm vào bóng đêm, còn tâm trạng phẫn hận của ta thì không có cách nào tiêu tan được.

Ta khi còn sống chưa từng nghĩ tới hắn lại là loại người quái dị vô liêm sỉ thế này.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng hận. Cảm thấy không tìm đến hắn báo thù một chút thì quả thực là có lỗi với oán khí đang chậm rãi từ từ tích tụ trong nội tâm ta.

Vật vờ quanh mộ phần vài năm, thỉnh thoảng sẽ có những cô hồn dã quỷ khác đi ngang qua chỗ này của ta. Qua miệng của bọn họ ta biết được, cách mộ phần của ta hai mươi dặm có một chợ quỷ vong hồn, chuyên bán những thứ đồ linh tinh cho cô hồn dã quỷ phiêu đảng trên thế gian.

Khi còn sống, ta nhìn những pháp bảo hiếm có còn nhiều hơn chợ quỷ, vốn dĩ khinh thường nhìn tới. Nhưng lúc này, ta cảm thấy mình phải đến đó một chuyến, tìm một biện pháp có thể hoàn dương. Thời gian không cần quá nhiều, có thể giúp ta trở về chọc cho Mặc Thanh một đao thật mạnh, ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Ta hỏi đường một dã quỷ đi ngang qua, trong ngày hôm đó lập tức lên đường, lao đảo bay đi ba ngày, rốt cuộc cũng bay được hai mươi dặm. . .

Lòng ta mệt mỏi.

Đi quá chậm, đây cũng chính là nguyên nhân mà mấy năm qua ta chưa từng rời khỏi mộ phần. Hai mươi dặm, cái này khác hẳn với ta trước kia, lúc đó chỉ cần bấm tay niệm thần chú, nháy mắt là tới nơi; vậy mà hôm nay, cái hồn phách này không có một chút sức mạnh nào, chỉ có thể dựa vào chính mình mà bay. Buổi tối còn tốt, có thể nhờ vào âm khí ban đêm bay nhanh hơn một chút, nhưng đến ban ngày, đặc biệt là giữa trưa, đừng nói đến chuyện bay đi, ta chỉ hận là không thể vùi hẳn mình vào trong lòng đất.

Thế giới quỷ này chính là như vậy, không cần biết khi còn sống ngươi cường đại như thế nào, sau khi chết cũng chỉ là một đám khí thể. Kỳ thật cũng có nhiều loại khí thể khác nhau, lệ quỷ bay nhanh hơn rất nhiều so với ta, cứ như ở dưới chân có gắn Phong Hỏa Luân (*) vậy, vù một cái đã bay qua rồi. Mà quỷ càng “lệ” thì bay càng nhanh, sức mạnh cũng càng lớn, nhưng lệ quỷ lại bị chuyện khi còn sống trôi buốc, không rời khỏi nơi ở một tấc ba phần, bay có nhanh đến mức nào thì cũng chỉ có thể quanh quẩn, mò mẫm đi dạo quanh vòng tròn của chính mình.

(*) Là hai cái “bánh xe” dưới chân của Na Tra.

Mà ta sờ dĩ không thành lệ quỷ, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là bởi vì ta chết không nóng không lạnh, không đủ thâm thiết đi.

Nhắc tới lại buồn ngủ, Lộ Chiêu Diêu ta phở trương cả đời, cuối cùng lại bị chết quá mức bình thường như vậy.

Ta không phục, ta phải hoàn dương, chết lại một lần nữa. Lần này nhất định phải chết đến kinh thiên động địa!

Tự tìm cho mình một vạn lý do để hoàn dương, rốt cục ta cũng bay tới chợ quỷ vong hồn. Trong chợ quỷ thật yên tĩnh, từng nhóm cô hồn dã quỷ âm khí dày đặc chuyên tâm làm việc buôn bán, ta đi dọc đường tìm thật lâu, cuối cùng cũng thấy ven đường có một cửa hàng mặt tiền tương đối có khí thế. Phía trên cửa hàng treo một cái bảng hiệu, ba chữ trắng thật to trên nền đen, xiêu xiêu vẹo vẹo “Hồi Hồn Phở”. (**)

(**) Cửa hàng hồi hồn.

Ta liếc mắt nhìn vào bên trong, tủ bày hàng được phủ một tấm vải đen, trên đó treo mấy tấm bảng gỗ ghi những khoảng thời gian khác nhau, “Hồi hồn nửa canh giờ”, “Hồi hồn một canh giờ”, “Hồi hồn một ngày”. Ta tính toán một chút, hiện tại Mặc Thanh đã tiếp quản Vạn Lục môn, có Kiếm Vạn Quân trong tay, lại còn muốn thống nhất Ma đạo; ta muốn đảm bảo, ít nhất cũng phải mất từ ba đến năm tháng, ở đây chỉ có nửa canh giờ, một canh giờ, chắc đủ để chơi...

Ta tiến vào bên trong để nhìn kỹ hơn, đột nhiên một cây đại đao vụt qua ngăn ở trước thân thể ta. Ta theo lưỡi đao nhìn sang bên cạnh xem thử, liền thấy một trái một phải là hai con quỷ mặt xanh nanh vàng đứng trông coi cửa hàng.

“Tên là gì?”

Hắn hỏi ta. Ta chấp tay sau lưng, nghiêng mặt liếc hắn: “Lộ Chiêu Diêu của núi Trần Tắc.”

Hắn nghe xong danh hào của ta, cũng không sợ hãi, lùi cái gương ra, nhìn vào gương đối thoại một hồi. Sau đó thả cái gương xuống, đại đao trong tay lại nhắc lên: “Người không thể đi vào.”

Ta nhú mày: “Mở cửa hàng lại không cho người khác đi vào là sao?”

“Người không có tiền Âm phủ!”

Ta chỉ cảm thấy trái tim mình bị trúng một mũi tên, trong nháy mắt gần như muốn nổ ra máu. Ta chưa từng đến chợ quỷ mua đồ bao giờ, cũng không biết bọn họ mua bán cũng đòi tiền giống như chợ ở trên Dương gian. Ta kiểm chế tính tình, hỏi hắn: “Quý lấy tiền ở đâu ra?”

“Bảo người ta đốt cho người ấy.”

Ta trầm mặc.

Ta nhờ ai đốt cho bây giờ? Mấy năm qua chỉ có mỗi một mình Mặc Thanh tới viếng mộ mà. Mà ông lớn nhà hắn lại chỉ mang tới mấy quả trái cây vô dụng hái ở ven đường. Giờ thì hay rồi!

Ta lại nhìn quỷ răng nanh, rồi tự nhìn chính mình, cuối cùng không thể không thở dài một tiếng, chấp nhận xoay người rồi đi, để mặc cho tên quỷ răng nanh ở phía sau cười giễu cợt: “Chết 4-5 năm rồi, vậy mà một phân tiền cũng không có, đã là quỷ nghèo kiệt xác còn dám tới Hồi Hồn Phủ của chúng ta.”

Những lời hắn nói đều là thật, ta có cau giận cũng chẳng dám phun ra.

Ta một đường than thở, lắc lắc đu đưa phiêu đảng ba ngày, bắt đầu đi về mộ phần xanh cỏ của mình.

Cũng may là lúc làm quỷ thì không cần ăn cái gì, bằng không không có tiền mua thức ăn, bị đói mà chết mới là trò cười lớn nhất trong cuộc đời của Lộ Chiêu Diêu ta.

Nghĩ đến mà cảm khái, ta họ Lộ, tên Quỳnh, tự là Chiêu Diêu. Khi còn sống thì phô trương, rêu rao y như hai chữ “Chiêu Diêu” này; còn hiện giờ chết lại ứng với một chữ “Quỳnh” kia. Đúng là đáng thương, bình sinh, ta chưa từng chịu khổ nửa phần, bây giờ sẩy chân, té ngã như thế này đây...

Thế sự khó liệu, khó liệu đến cực điểm!

Ta cảm thấy việc báo thù của mình vô vọng rồi. Nhưng tại thời điểm kiếp sống quỷ của ta là một mảnh âm đạm, thì vào một đêm mưa lớn, ta đang ngồi yên lặng trên mộ phần xem xét giạt sấm vang, đột nhiên từ xa truyền đến tiếng vỗ ngựa dồn dập đang lại gần.

Chỉ thấy một con tuấn mã đen nhánh phi như bay tới, trên lưng ngựa là một nữ tử hình như mặc đồ trắng đang liêu mạng gãy dựa, cách khá xa mà vẫn nghe thấy tiếng nàng hô khan cả giọng: “Huynh thả ta ra! Ta không muốn đi cùng huynh!”

Nam tử sau lưng nàng chỉ lên tiếng thúc ngựa, không trả lời nàng.

Đội đến khi tuấn mã bay nhanh qua tấm bia mộ của ta, đột nhiên một tia sét trắng xé ngang bầu trời xoẹt thẳng xuống, sấm rền nổ vang. Không biết nữ tử kia liêu mạng gãy dựa thế nào, lại lao đầu từ trên lưng ngựa xuống, đập mạnh vào tấm bia đá.

“Cốp” một tiếng, máu tươi tràn ra tại chỗ, người ngồi xem là ta đây cũng không khỏi “Ồ” một cái ngớ người.

Nữ tử từ tấm bia trượt dần xuống, nằm bẹp trên mặt đất, một thân váy áo màu hồng nhạt đẹp mắt nhất thời dính đầy bùn đất. Nam tử cười Đại hắc mã khăn cấp ghim ngựa lại, không ngờ ngựa dừng hẳn, hắn lập tức nhảy xuống, đi nhanh vài bước đến trước bia mộ của ta, bế nữ tử mặt đầy bùn đen lên: “Chi Yên!” Giọng nói thô kệch của hắn vừa kim nén vừa đau đớn, “Chi Yên!”

Ta liền đứng ở sau lưng nam tử, cùng nhìn thiếu nữ hắn ôm trong ngực.

Hai mắt thiếu nữ nhắm nghiền, bùn trên mặt hòa cùng với máu, chẳng mấy chốc đã được mưa to rửa đi sạch sẽ, lộ ra gương mặt tái nhợt.

“Chà, cú đập đầu này cũng không tiếc sức nhỉ. Muốn chết, muốn chết mà.” Ta chắc chắn cảm khái, cảm khái xong thì đột nhiên linh quang lóe lên. Nàng chết, chết ở trước mộ phần của ta, chẳng lẽ đây là thiên ý, để cho ta làm thử thuật mượn xác hoán hồn trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Chiều Chiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ừm, ý tưởng này không tệ.

Lúc này ta xoa xoa tay, chờ thiếu nữ kia hoàn tất thờ. Ấy vậy mà chẳng được bao lâu, thiếu nữ bất chợt run rẩy động đậy hai chân, ngay sau đó lồng ngực khẽ phập phồng, tiếp đến là....

Lại mở mắt...

Đập mạnh như thế mà không chết! Ta sợ hãi than, hiện tại các nguoi toàn là những người đầu cứng như vậy à?

Ta thất vọng rời mắt, mắt hết hứng thú muốn hóng chuyện, không ngờ vừa chuyển thân muốn quay lại mộ phần ngồi thì lại nghe thấy nữ tử vừa tỉnh lại hít một hơi khí lạnh, thét một tiếng chói tai: “Á, quý!”

Hả? Gọi ta à?

Quả nhiên, hai mắt thiếu nữ tròng lớn như chuông đồng, vừa chăm chăm nhìn ta, vừa liếc mạng giường giăng ở trong ngực nam tử: “Không có chân! Quý! Quý!”

Ồ! Nàng bị đung đầu, không ngờ lại có thể nhìn thấy ta! Lâu lắm rồi mới được người sống nhìn thấy, ta rất vui vẻ, vội vàng đi hai bước về phía nàng, nhìn nàng cười cười: “Đúng vậy, đúng vậy, ta là quý đây.”

“Á á á!” Nàng lại thét lên một hồi, đẩy nam tử ra, ra sức lùi về phía sau, “Nguoi đừng tới đây, đừng tới đây!”

Nam tử vừa mờ mịt vừa cuống quýt, gấp gấp hỏi nàng: “Chi Yên! Là ta đây, muội làm sao vậy?”

Ta cũng giải thích với nàng: “Nguoi đừng sợ, ta không hại nguoi đâu.” Nghĩ nghĩ một chút ta lại nói, “Cũng không đúng, vừa rồi ta có ý định hại nguoi...”

“A a a!” Nàng lại thét chói tai không dứt, bò lui về phía sau, lưng áp vào bia mộ của ta. Sờ thấy tấm bia, nàng ngẩng đầu lên nhìn, càng thêm sợ hãi, đang định hét tiếp thì nam tử bắt lấy cánh tay của nàng: “Chi Yên! Muội nhìn ta! Ta ở đây, ta dẫn muội trở về! Muội đừng sợ!”

Nam tử này không nói thì không sao, hắn vừa thốt ra mấy lời này, Chi Yên nhất thời vùng dậy phản kháng: “Ta không về cùng huynh! Huynh cút đi!”

Ta ở một bên tiếp lời: “Đúng thế, bảo hấn biến đi, nguoi ở lại với ta.”

Nàng lại thét lên the thé: “A a a! Ta không muốn ở đây cùng nguoi!”

Nam tử mờ mịt: “Chi Yên, rốt cuộc muội đang nói với ai vậy?”

Chi Yên quay sang gắt với hấn: “Ta nói chuyện với ai huynh đừng có xía vào, dù sao ta cũng không cùng huynh trở về! Ta muốn đi núi Trần Tắc! Ta muốn gia nhập Ma đạo! Ta...” Không đợi nàng nói xong, nam tử trực tiếp ôm ngang hông nàng, đi về phía hắc mã.

Nàng ở trong ngực hấn giãy giụa, vừa đánh vừa đá: “Không! Ta không muốn trở về với huynh! Huynh buông ta ra!”

Nghe thấy nàng nói đến núi Trần Tắc và Ma đạo, ta vừa mới nổi lên hứng thú, nàng đã bị ôm đi. Nhìn nàng giãy giụa không có chương pháp gì thế kia làm ta thấy vô cùng sốt ruột. Ta dùng tốc độ lớn nhất của mình, ra sức bay về phía nam tử, kêu to: “Nguoi đánh hấn đi!”

Hiện giờ Chi Yên đang gấp gấp, quả nhiên nghe theo lời ta, nắm tay đập vào lưng hấn. Nhưng cái này... quả thực chỉ như đầu pháp “tiết mắt đưa tình”. Nam tử chẳng mấy đau đớn, ôm nàng đi nhanh hơn, ta lại kêu: “Nguoi đánh đầu hấn đi!” Chi Yên nghe vậy lập tức tát “chát” một cái vào mặt nam tử kia: “Ta đánh này!”

Cước bộ nam tử chỉ khựng lại trong nháy mắt, ta nhân cơ hội đó rút ngắn khoảng cách với bọn họ: “Nguoi đánh chẳng đau gì cả!”

Chi Yên lại “chát” thêm một cái nữa: “Ta đánh đau đây!”

Nam tử dừng lại hoàn toàn, ta hí hục đuổi theo, ngẩng đầu lên liền thấy nam tử nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Chi Yên, miệng hấn mím chặt, ánh mắt mang theo ba phần chua xót, bảy phần đau thương.

Ừm, ta nghĩ thầm, cái tát này đại khái đã làm hấn đau lòng rồi.

Nhưng điều đó cũng chẳng liên quan gì tới ta, ta chỉ quan tâm đến việc thiếu nữ này không thể đánh hấn ngất xỉu, hấn sẽ vẫn mang nàng đi.

Đúng như dự đoán, nam tử lại bước đi, hiển nhiên là liều mạng muốn dẫn Chi Yên về. Chi Yên gào đến tê tâm liệt phế: “Ta không đi! Huynh buông ra! Khốn kiếp!”

Ây da, phiền toái quá đi!

Ta thấy phiền nhất chính là loại chuyện cường thủ hào đoạt này, cô nương nhà người ta đã nói là không đi rồi, đã không cho chạy thì chớ lại còn cậy mạnh bắt nạt người! Ta xắn tay áo, quát to một tiếng: “Ta tới đây!” Sau đó, cầm đầu tiên vào thân thể của Chi Yên..

Lòng đầy căm phẫn, liều mạng va chạm, ta chỉ thấy thân thể và tứ chi truyền đến cảm giác âm áp lại nặng nề đã lâu không thấy. Mà lúc này, ta căn bản không kịp lo lắng đến điều gì khác, ta như một con cá giẫy ở trong ngực nam tử thoát ra ngoài..

Nam tử sùng sốt, giật mình nhìn ta: “Chi Yên?”

Ta không nói một lời, khép lại váy dài nhiễm bùn đất, ánh mắt trầm lại, trên tay kết ấn. Nam tử nhìn ta, đột nhiên phản ứng, vẻ mặt nghiêm trọng: “Người không phải là Chi Yên! Người là ai?”

Hấn quát hết một câu này, tay phải rút kiếm, chỉ nghe một tiếng leng keng thanh thúy, ta đảo mắt nhú mày. Vừa rồi tình hình quá hỗn loạn không chú ý đến thanh bội kiếm ở bên người hấn, tuy không phải loại Tiên Kiếm nào ta cũng biết, nhưng hình thức của thanh kiếm này ta rất quen thuộc. Vô kiếm làm bằng lưu ly, toàn thân trong suốt, chuôi bằng bạch ngọc, thân chuôi gắn một cái gương đồng lớn, ám chỉ “nước trắng soi tâm” (Bạch Thủy Giám Tâm). Là bội kiếm tượng trưng của Giám Tâm môn.

Nam tử này hấn là người của Giám Tâm môn.

Giám Tâm môn là một trong Thập Đại Tiên Môn. Lúc trước, Thập Đại Tiên Môn trúng mai phục ở Kiếm mộ, Giám Tâm môn cũng xuất không ít lực, cứ mười người thì có năm người của Giám Tâm môn. Giết ta, có thể nói bọn họ bị lỗ vốn.

Ta neho mắt, đứng là oan gia ngõ hẹp.

Nam tử giương mắt nhìn ta, uy hiếp nói: “Quý quái phương nào, mau mau hiện hình! Ta tha chết cho ngươi.”

Ta cười nhạo một tiếng, đúng là không có nhãn lực, cho dù Lộ Chiêu Diêu ta có nhập vào một con heo thì loại đệ tử tiên môn bình thường giống như hấn, ta cũng có thể đánh bại một lúc mười người. Lúc này, ta lười phải nói nhảm với hấn, thân thể ta chợt lóe, vụt tiến lên, nhận được ánh mắt kinh ngạc của nam tử. Trong khi hấn hoàn toàn không kịp phản ứng, thì “bốp” một tiếng, tay ta chém mạnh vào cổ của hấn. Sấm sét vang dội sau lưng ta, hạt mưa to nặng nề rơi quanh bốn phía, thân thể to lớn của nam tử trong nháy mắt sụp đổ trước người ta. Ta phát phát ồng tay áo, nhàn nhạt nói: “Đã xong.”

Nhưng giờ khắc này, ngoại trừ tiếng mưa thì bốn phía lại an tĩnh đến quỷ dị.

Không nghe thấy tiếng hoan hô reo hò, ta quay đầu lại nhìn, thấy thiếu nữ kia hiện giờ đã trở thành hồn phách, cô đơn đứng trước bia mộ, giật mình ngây người nhìn ta: “Ngươi... Ngươi đoạt thân thể của ta?”

Ai da, ta chợt nhớ ra.

Hình như đúng là có chuyện này.

Ta phát phát tay: “Không cần hoảng sợ, ta nhất định sẽ trả lại thân thể cho ngươi. Chỉ có điều...” Ta đi tới bên cạnh hồn thể của Chi Yên, cười híp mắt nhìn nàng: “Tiểu muội muội, ngươi trả lời cho ta một vài vấn đề trước đã.”

Nàng có chút bứt rứt xoa xoa tay: “Vấn đề gì?”

“Ngươi có một thân tiên khí, rõ ràng là người tu tiên đi ra từ danh môn chính phái, nhưng vừa nãy ngươi lại nói muốn đến núi Trần Tắc, nhập Ma đạo, thế là sao?”

Chi Yên trầm mặc một hồi, mắt hạnh rũ xuống, ánh mắt mơ hồ ẩn chứa hận ý: “Tu tiên quá khó, ta muốn tìm phương pháp tu nhanh hơn, ta muốn tu ma, ta muốn báo thù.”

“Ồ?” Ta ôm tay hỏi, “Báo thù?”

“Giám Tâm Môn chủ Liễu Ngụy giết chết cha ta...” Nàng nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta muốn khiến cho lão già kia, nợ máu phải trả bằng máu.”

Ta liếc mắt nhìn nam tử ngã ở trên mặt đất: “Hấn cũng là người của Giám Tâm môn, sao các ngươi lại ở chung một chỗ vậy? Ta thấy hấn còn rất thích ngươi nữa đấy.”

Chi Yên thoáng lạng đi: “Cha ta và Liễu Ngụy lão nhân vốn là bạn tri kỷ, ta sống ở Giám Tâm môn từ nhỏ đến lớn, hấn... là Liễu Thương Linh, con út của Liễu Ngụy. Ta với hấn có quan hệ thông gia. Chuyện này... ta muốn nhập Ma đạo, hấn đuổi theo ta đến đây, không cho ta lên núi Trần Tắc.”

Ta gật gật đầu, hẳn là câu chuyện ngược luyến tình thâm đan xen với huyết hải thâm thù: “Vậy hẳn đuổi kịp người trước khi người đến núi Trần Tắc sao?”

Chỉ Yên ngẩng đầu nhìn ta một cái, có chút nghi hoặc: “Ở đây cũng thuộc phạm vi núi của núi Trần Tắc, người không biết hả?”

Ta... quả thực không biết!

Từ lúc ta trở thành cô hồn dã quỷ phiêu đảng cho tới bây giờ cũng không có ai nói cho ta biết nơi này là núi Trần Tắc. Dãy núi thuộc núi Trần Tắc trải dài mấy trăm dặm, mỗi một ngọn núi đều có phong cảnh khác nhau, ta ở chỗ này khoảng trăm năm cũng chưa nắm rõ ràng được toàn bộ.

Tên quái dị kia lại đem thi thể của ta chôn ở núi Trần Tắc, hẳn...

Quả nhiên là vô cùng hận ta, chắc là muốn ta ngày đêm nhìn lên đỉnh núi để thấy được thành tựu đáng khoe khoang hẳn!

Tên khốn khiếp này!

Chỉ tiếc cho tâm cơ của hắn, ngàn tính vạn tính cũng không tính đến việc ta hoàn toàn không nhận ra đây là núi Trần Tắc. Hừ! Muốn cùng ta đấu à? Cũng không nhìn xem trái tim ta rộng lớn bao nhiêu!

“Ta vừa mới tới được Vạn Lục môn, còn chưa kịp bước vào đã bị Liễu Thương Linh ép trở về... đưa đến nơi này.”

Đã đến tận cửa của Vạn Lục môn ta mà còn để cho người của Giám Tâm môn cướp đi? Thủ vệ giữ cửa làm ăn kiểu gì thế? Tên quái dị kia đã nói hắn quản lý Vạn Lục môn rất tốt cơ mà?

Đối với hành động quản giáo không nghiêm của Mặc Thanh, ta cảm thấy có chút tức giận.

Chỉ Yên đứng đó nhìn ta chăm chú, hiện giờ nàng cũng tỉnh táo lại một chút, quay đầu nhìn bia mộ một cái, rồi lại nhìn ta đang chiếm cứ thân thể của nàng, mở miệng hỏi, “Còn người? Người là ai, tại sao lại chôn cất ở chỗ này, lập một tấm bia không có chữ?”

“Ta ấy à.” Ta cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta họ Lộ, tên Quỳnh, tự là Chiêu Diêu, chính là người đã lập nên Vạn Lục môn trên núi Trần Tắc...”

“... Nữ... Nữ ma đầu.” Nàng hoảng sợ nói tiếp lời của ta.

Ta thường thức nét mặt của nàng, hài lòng gật đầu một cái: “Đúng thế, chính là nữ ma đầu.”

Ta thấy nàng nuốt nước miếng, mặc dù ta biết rõ hồn thể không có nước bọt. Lại được người khác nhìn bằng ánh mắt kính sợ ấy một lần nữa, ta chỉ cảm thấy ca thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng sáng khoái, uất khí tích tụ lúc đến chợ quý vong hồn khi trước nhất thời tiêu tan hết. “Trong giang hồ không một ai có thể tìm được thi thể của người, thì ra người được chôn ở chỗ này...” Chỉ Yên nhẹ giọng lầm bầm, “Rốt cuộc là người nào đã chôn cất người ở đây...”

Ta đang định trả lời thì chợt nghe thấy phương xa trong làn mưa truyền đến tiếng cước bộ. Căn cốt của thân thể này quá bạc nhược, nghe xa không rõ lắm, ta tiện tay bấm quyết để tai có thể nghe gần hơn, vừa bấm xong thì lập tức sương mù trần thể bị phá vỡ, ta thu hết động tĩnh đằng xa vào trong tai.

“Môn chủ, bọn họ xông vào cấm địa, đệ tử trước núi chưa thấy bọn họ đi ra ngoài, có lẽ vẫn còn ở trong đó.”

“Sao lại không ngăn lại?”

Ngữ điệu lạnh như băng, giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn này ta vừa nghe đã nhận ra, là Mặc Thanh.

Ha, được lắm tiểu tử. Ta nhếch môi cười một tiếng, người đến cũng có thể coi là một việc tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Môn chủ từng dặn dò không được giết người lung tung...”

“Những chỗ khác tất nhiên là không thể, nhưng người tự tiện xông vào cấm địa, không cần biết lý do là gì, giết.”

“Dạ... Vâng, thuộc hạ đã nhớ kỹ...”

“Xử lý chuyện ở đây xong, tự đi Trùng Giới đường linh phạt.”

Không ngờ hôm nay hấn thật uy phong, ta âm thầm hừ lạnh một tiếng, xoay xoay cổ, bẻ khớp ngón tay, “rắc rắc” mấy cái, họa động gân gân cốt.

Chỉ Yên ở sau lưng ta nhìn ta chòng chọc: “Ngươi đang làm gì vậy? Chẳng phải ngươi đã nói chỉ cần ta trả lời một vài vấn đề cho ngươi thì ngươi sẽ trả lại thân thể cho ta sao?” Nàng có chút hoảng hốt, có lẽ đang nghĩ tới những chuyện xấu xa mà ta làm khi còn sống, “Ngươi... ngươi định nuốt lời hả?”

Ta híp mắt nhìn về phía cuối con đường dưới màn mưa, nghe tiếng bước chân đạp tới: “Không phải ngươi vừa thắc mắc người chôn cất ta là ai sao?” Ta nói, “Tự ngươi nhìn đi.”

Ta vừa dứt lời, quả nhiên Mặc Thanh một thân hắc bào xuất hiện trong tầm mắt.

“Là... Là Vạn Lục Môn chủ... Lê Trần Lan.”

À, thì ra hấn gọi là Lê Trần Lan. Ta khẽ cười, con trai của lão ma Vương, hấn la phải họ Lê không sai. Ban đầu mới gặp, hấn sống chết không chịu nói ra tên của mình, còn một ta phải phí não nghĩ cho hấn một cái tên. Bây giờ nghĩ lại, đúng là ta bị hấn lừa gạt từ đầu tới cuối rồi.

“Tiểu cô nương.” Ta gọi Chỉ Yên, “Lúc trước ngươi nói, ngươi muốn gia nhập Vạn Lục môn có đúng không?”

Chỉ Yên ngậy người nhìn ta: “Đúng... Đúng vậy.”

“Ta có một biện pháp đơn giản.” Ta quay đầu nhìn nàng, nhếch miệng tà tà cười một tiếng, “Khi tạo ra Vạn Lục môn ta đã lập ra một quy củ, người nào có bản lĩnh giết được ta thì người đó sẽ có tư cách lập tức đảm nhiệm chức vị Môn chủ. Ta nghĩ, ngươi muốn báo thù mà vào Vạn Lục môn làm môn đệ tiểu tốt bình thường chẳng có ý nghĩa gì. Không bằng...” Ta cười đến lộ cả răng nanh, “Ta đưa ngươi một bước lên trời, ý của ngươi thế nào?”

“Cái gì gọi là... một bước lên trời?” Chỉ Yên có chút mờ mịt.

Chính là, cho ngươi làm chức Môn chủ đó.

Ta thăm trả lời nàng ở trong lòng, ngay sau đó ánh mắt chợt lạnh, cổ tay chuyển một cái, Bạch Thủy Giám Tâm kiếm đang nằm trên mặt đất bị ta hút vào trong lòng bàn tay. Ta quẹt một đường kiếm, hất sạch nước và bùn, nhìn chăm chăm vào Mặc Thanh đang cất bước đi trong mưa. Thù mới hận cũ xong lên đầu, ta mượn lực dưới chân, phóng người lên, trường kiếm vung cao, kiếm khí như cầu vồng, trực tiếp hướng thẳng về phía Mặc Thanh một thân hắc bào.

“Bảo vệ Môn chủ!” Đám môn đồ ở phía sau hô lên, thanh âm còn chưa tới, kiếm khí của ta đã chém vào người Mặc Thanh.

Chỉ nghe thấy “Rầm” một tiếng, dường như mặt đất xoẹt qua tia sét, mà sát ra tiếng sấm động trời, ta ở dưới màn mưa mặt mũi dương dương đắc ý, vênh khốc miệng lên cười. Thân thể của Chỉ Yên, nội tức không đủ, sức mạnh cũng không đủ, nhưng dù căn cơ thân thể có kém hơn nữa, để cho ta tới chơi thì ta cũng... Ta cũng...

Dường như chơi cũng không được tốt lắm.

Sau khi ánh sáng của kiếm khí biến mất, Mặc Thanh vẫn thẳng người như cũ đứng yên trong màn mưa. Hấn đứng chấp tay, rất có tác phong Tôn sư của một môn phái. Mà kiếm khí ta vừa xuất ra chưa nói đến việc làm hấn bị thương, ngay cả áo bào... cũng chẳng có lấy một vết cắt. Nhưng nhờ luồng kiếm khí đó ta lại thành công khiến hấn chú ý tới ta.

Cách khá xa, ta không nhìn cụ thể được nét mặt của hấn, nhưng lại cảm nhận được rõ ràng, người này cùng với người từng đứng trước mộ phần của ta hoàn toàn là hai người khác nhau. Hấn quang trong mắt hấn như sao, sát khí lạnh lùng, hấn và tên quái dị ta từng biết căn bản không phải là cùng một người.

Ta có chút thất thần, vậy mà chỉ trong chớp lát thất thần đó, Mặc Thanh chợt động.

Ta không hề phòng bị, hấn lách mình một cái đã tới trước thân thể ta, ta chỉ kịp nhìn thấy Kim Ấn trong lòng bàn tay hấn lóe lên.

Sát chiêu! Nếu trúng ắt phải chết!

Ý niệm đó vụt lướt qua đầu, trong lúc nguy cấp ta nhanh chóng nhắc Bạch Thủy Giám Tâm kiếm lên, khó khăn lắm mới đỡ được một chiêu này. “Choang” một tiếng thanh thúy, giống như giọt nước rơi vào giữa hồ, ta bị đại lực đẩy ra sau, xuyên qua màn mưa, bay thật xa rồi mới rơi xuống. Lăn lộn giống như trái cầu, cả người dính đầy bùn đất, cuối cùng đụng vào một tảng đá, miễn cưỡng dừng lại.

Ta “phụt” một tiếng phun ra máu. Vút thanh kiếm đã gãy trong tay, chặt vật nằm trên mặt đất, ới một hồi lâu mà vẫn không ngừng thờ gáp.

Tên quái dị này, hiện tại... chơi được đấy, ha ha, rất tốt.

“A a a!” Người so với ta còn đau đến tận tâm liệt phé hơn chính là hồn phách của Chỉ Yên đang đứng trước bia mộ, “Ta sắp chết rồi!” Nàng thất kinh, giống như con kiến bên cạnh nồi, đi qua đi lại quanh tám bia, “Thân thể của ta, thân thể của ta! Phải chết rồi!”

Ta ho khan một tiếng, nhổ ra tiếp một ngụm máu nữa: “Không chết được.” Ta khàn giọng nói những lời này, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mặc Thanh lách

mình một lần nữa đứng ở trước mặt ta.

Những vết sẹo đen trên mặt hán đã biến mất, nhưng sắc mặt của hán hiện giờ thoát nhìn còn đáng sợ hơn so với trước kia hàng ngàn lần.

Ta biết, hiện tại giữa ta và Mặc Thanh có sự chênh lệch bằng một vạn Liễu Thương Linh, muốn chọc tới hán thì chỉ có một biện pháp đó là...

Tò vè kinh sợ.

“Thiếu hiệp tại thượng!” Ta hô một tiếng, “Tiểu nữ tử, cam bái hạ phong (*)!”

(*) chịu thua.

Chi Yên ở một bên kêu lên: “Chết rồi chết rồi, người của Vạn Lục môn các ngươi chưa bao giờ để lại người sống. Lệ ma đầu lòng dạ độc ác, người nhất định sẽ chết, ta cũng phải chết. Xong rồi, không có cách nào báo thù cho cha ta nữa rồi...”

Nàng lăm bầm lú riu không ngừng, trừ ta ra thì không có một ai, kể cả Mặc Thanh nghe thấy được. Nhưng ta biết, người của Vạn Lục môn gặp kẻ thừa nhận yếu thế thì sẽ đuổi đi, vậy nên năm đó chúng ta mới là Đệ Nhất Đại Bang của Ma đạo... Ta như tên trộm ngẩng đầu liếc nhìn Mặc Thanh một cái, phỏng đoán tâm tư của hán rồi tùy cơ ứng biến.

Nhưng không ngờ, ta vừa ngẩng đầu lại thấy Mặc Thanh đang sững sờ ngây người. Hán đang nhìn ta hoặc đang xuyên qua ta nhìn một thứ khác.

Dù sao ta cũng không hiểu loại ánh mắt mê mang này của mấy người trẻ tuổi cho lắm, ta thấy bây giờ hán không nhớ đến việc phải giết ta là tốt rồi.

Ừm, tỏ ra kinh sợ cũng khá có hiệu quả.

Chi cần bảo toàn thân thể của Chi Yên thì cơ hội báo thù còn có rất nhiều, rất nhiều. Vì vậy ta kiềm định với biện pháp này, thay đổi hoàn toàn sách lược đưa Chi Yên “một bước lên trời” thành kế hoạch “đi đường vòng cứu quốc” mỹ diệu.

“Thiếu hiệp! À không, ừm... Lệ Môn chủ! Tiểu nữ tử là Lệ...” Ta dừng lại, ho khan một tiếng, “Lệ Chi Yên.”

Hồn phách của Chi Yên ra sức di chuyển từ bia mộ tới chỗ ta, nàng vừa thầm oán tại sao lại đi chậm như vậy vừa nói: “Ta không phải họ Lệ!”

Ai thề quản người họ gì, danh hào lúc còn sống ta nói quá thuận miệng, thiếu chút nữa thì thốt ra; thuận miệng như thế mà có thể kìm lại ngay được đã là quá tốt rồi. Ta không để ý đến nàng, cứ thế tự biên tự diễn: “Phụ thân ta bị Giám Tâm Môn chủ Liễu Ngụy hại chết, ta đã cùng đường, một lòng muốn gia nhập vào Vạn Lục môn, nhưng không ngờ lại bị đệ tử của Giám Tâm môn hiếp bức ở ngay trước cửa sơn môn. Bị ép đi một đoạn tới đây, xông vào cấm địa, đúng là thất lễ, mong Môn chủ bao dung bỏ qua cho.”

Ta chấp nhận chịu thua, thái độ hết sức thành khẩn. Chi Yên ở bên cạnh há to miệng ngây ngốc nhìn ta chăm chăm “Lệ Chiêu Diêu... Nữ ma đầu... Người... rõ ràng là ma đầu.”

Hừ, tiểu nha đầu này, không hiểu biết gì cả, nhân tài không được trọng dụng chính là tiêu chí đầu tiên để trở thành ma đầu. Ta nhìn không được quét mắt liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Chi Yên một cái. Trong lúc ta còn đang xem thường nàng, Mặc Thanh chợt lên tiếng: “Một lòng muốn gia nhập?” Hán bước từng bước về phía trước, giẫm lên Bạch Thủy Giám Tâm kiếm đã gãy lìa, “Kiếm chiêu cũng không tệ nhỉ?”

Ngữ khí của hán mang theo châm chọc, nhắc nhở ta chuyện khi nãy vừa thấy mặt hán đã xuất chiêu.

Ta đảo mắt, cười nói: “Ta vừa nhìn thấy Môn chủ thì quá mức kích động liền muốn cùng ngài luận đấu một chút, thực không dám lừa ngài. Chẳng phải ta khoe khoang, nhưng với bản lĩnh của ta, người trong Vạn Lục môn hôm nay, ngoại trừ Môn chủ ra thì ta cho rằng không có một ai có tư cách nhận ta làm đồ đệ.”

Ta ngửa đầu, mang theo một miệng máu, khắp người đầy bùn đất, bộ dạng chật vật, dùng ánh mắt chân thành nhìn hán: “Môn chủ, ta muốn nhận ngài làm vi sư!”

Mặc Thanh cúi đầu nhìn ta, con ngươi thâm trầm, không nói một lời. Về xa xôi kia lại xuất hiện trên đôi mắt hán.

Ta vẫn chẳng hiểu gì, chỉ có thể để mặc cho hạt mưa rơi xuống giữa ta và hán tạo thành từng tầng từng tầng lưới, thấm đẫm khuôn mặt và y phục của ta.

Rốt cuộc, thân hình hán khẽ động, thân thể này sống hay chết, hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của hán...

“Ha! Muốn nhận Môn chủ làm vi sư! Người là tay sai của tiên môn, nghĩ hay thật đấy!” Hộ vệ đi theo sau lưng bỗng dưng chen mồm vào một câu, mắt ta chuyển một cái, nhờ kỹ gương mặt với cái mũi tẹt, mắt ti hí này. Hán vừa dứt lời, liền nhắc chân bước qua Mặc Thanh, xách đao muốn tới chém ta.

Hừ, dám đi vượt qua người của Môn chủ, không hiểu chuyện! Vừa nhìn thấy đã biết hán ta ở trong Vạn Lục môn chắc chắn không có địa vị cao.

Trong lòng ta ghét bỏ, quả nhiên, đại đao của hán còn chưa kịp giơ lên, cả người đã bị một sức mạnh vô hình đánh cho một cái, ngã dập mông xuống đất. Mặc Thanh còn chả thèm nhìn hán, ánh mắt lạnh lẽo: “Ai cho người lá gan dám động thủ?”

“Môn... Môn chủ.” Hộ vệ mũi tẹt có đau cũng không dám kêu, lập tức quỳ rạp trên mặt đất, “Chẳng phải vừa rồi Môn chủ đã nói... người tự tiện xông

vào cấm địa, không cần biết lý do là gì thì đều giết chết ư?” Thân thể hần phát run, ngữ điệu có chút uất ức.

Ta làm chứng, đúng là khi này Mặc Thanh có nói như vậy.

Thế nhưng, lãnh đạo mà! Cái gì gọi là lãnh đạo? Đó chính là khi lãnh đạo đã nói một thì người cũng phải nói một; mà lãnh đạo đã nói không phải một thì ai dám ở trước mặt hần nói một. Mặt khác, người cũng không thể nhắc nhở lãnh đạo rằng hần vừa mới nói một, bởi vì như tuế là chứng tỏ lãnh đạo vô cùng ngu xuẩn, khiến hần mất mặt.

Dù sao ta cũng đã từng là một lãnh đạo, ta hiểu được tâm trạng xấu hổ hiện giờ của Mặc Thanh khi làm Môn chủ mà gặp phải loại thuộc hạ ngu ngốc này.

Vì vậy ta có thiện ý lên tiếng giảng hòa: “Không phải ta tự tiện xông vào đây! Ta bị ép vào đây thôi, không thể giết ta được.” Ta nghiêng đầu, chỉ vào Liễu Thương Linh bị ta đánh ngất nằm ở một bên nói: “Giết hần, tất cả là lỗi của hần.”

“Không được!”

Chủ Yên ở bên cạnh kêu lên.

Nhưng trừ ta ra thì đâu có ai nghe thấy tiếng của một con quỷ, cho dù là Mặc Thanh sở hữu Kiếm Vạn Quân lợi hại như vậy.

Ta liếc Chỉ Yên một cái, không có ý định quan tâm đến nàng. Nếu tội danh này không đẩy lên người của Liễu Thương Linh thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây. Ta đâu có ngốc, dĩ nhiên là phải ưu tiên việc bảo toàn thân thể của Chỉ Yên trước đã, Liễu Thương Linh có chết hay không chẳng liên quan gì tới ta.

Ta chuyển mắt, nhìn về phía Mặc Thanh, đợi hần ra quyết định.

Cuối cùng, Mặc Thanh xoay người rời đi, chỉ để lại một câu: “Cho người sắp xếp chỗ ở tại Hí Nguyệt Phong đi.”

Hần đã đồng ý để ta ở lại, nhưng có nhận ta làm đồ đệ hay có giết Liễu Thương Linh hay không thì không nói rõ. Chỉ có điều, khi đi ngang qua bia mộ của ta, cước bộ của hần thoáng ngừng lại. Ngón tay hơi động một chút, kết giới lóe ra ánh vàng ngưng kết ở trên ngôi mộ, giống như một cái ô lớn ngăn nước mưa chảy xuống.

Ta nhú mày.

Hần có ý gì đây? Thuận tay bỏ thí sao?

Ta không có cơ hội hỏi, cũng không có cách nào để hỏi, bóng dáng Mặc Thanh đã hoàn toàn biến mất sau màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mặc Thanh rời đi, lúc này hộ vệ quý trên mặt đất mới run rẩy bò dậy.

Về mặt tiểu Thập Tự tử (*) mờ mịt nhìn ta, rồi lại hoang mang nhìn Liễu Thương Linh nằm ở một bên: “Vậy là giết hay không giết...”

(*) Thập Tự: mũi tẹt.

Ta nhìn hần: “Người là thủ vệ giữ cửa à?”

Hần gật đầu.

“Thế thì cứ giữ cửa cả đời đi, đừng leo lên trên làm gì.” Ta khuyên hần, “Leo cao sẽ chết nhanh hơn đấy.”

Người có quyền quyết định thì đã đi rồi, tiểu Thập Tự tử lại là một kẻ ngu dốt, ta nhìn Chỉ Yên một cái, thấy ánh mắt mong đợi của nàng đang nhìn ta chăm chú, ta liền nói: “Môn chủ đã nhận ta làm đồ đệ, hôm nay miễn xá đi, cái người đang nằm cứng đờ ở đó coi như hần mạng lớn, ném ra khỏi núi Trần Tắc là được.”

“Nhưng người tự tiện xông vào cấm địa sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.” Ở điểm này, tiểu Thập Tự tử hết sức kiên trì.

Ta bĩu môi một cái: “Vậy thì tùy tiện kéo vào cái đại lao nào đấy giam giữ đi.”

Hần nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý, lập tức sai người phía sau đưa Liễu Thương Linh vào đại lao. Chỉ Yên muốn ngăn cản nhưng lại chẳng có biện pháp

nào, đành trơ mắt nhìn người ta lòi Liễu Thương Linh đi.

Tiểu Thập Tị tử muốn cùng một thủ vệ khác tiến tới đỡ ta, ta né tránh bàn tay của hắn: “Ta bị thương nặng, các người kêu mấy người nâng kiệu tới đây đưa ta về.” Ta nói, “Hiện tại ta đã là đồ đệ của Môn chủ, phục vụ không tốt cẩn thận ta tố cáo Môn chủ tội trạng của các người.”

Một người khác khinh thường hừ ra tiếng: “Môn chủ tha cho người một mạng, liền tự nhận là đồ đệ của Môn chủ, mặt dày quá đấy.”

Ta còn khinh thường hừ một tiếng to hơn: “Đúng là không có nhân lực, Môn chủ của các người trước đó đã nói những gì, người tự tiện xông vào cấm địa đều phải giết chết, nhưng có giết ta không? Giết người khác, tại sao lại không giết ta? Các người động não một chút đi, ta mặt dày hay là không?”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không nói lời nào.

Ta phát tay lên: “Đi đi, mau gọi kiệu đến đây cho ta.”

Bọn họ ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ Yên ở bên cạnh cảm khái: “Tác oai tác quái... Thật đúng là bản chất chẳng hề thay đổi.”

Mọi người đã đi hết, ta yên tâm mạnh dạn cùng Chỉ Yên nói chuyện: “Bản chất của người cũng là khẩu thị tâm phi đấy thôi.” Ta đẩy cả người đều bản thủ, cũng chẳng cố kỵ gì liền tựa nửa người vào tảng đá. Nguy hiểm qua đi, ta một thân thương tích, đau đến tê dại, đã chán phải tỏ ra nhiệt tình rồi. Ta miễn cưỡng liếc Chỉ Yên một cái, “Gào thét kêu không muốn cùng Liễu Thương Linh trở về, hô hào muốn báo thù. Nhưng đến khi thật sự có thể giết được Liễu Thương Linh thì người lại lập tức phản đối. Đó chẳng phải là con trai kẻ thù của người sao, quan tâm hắn như vậy à?”

Chỉ Yên bị ta làm cho á khẩu không trả lời được, ngáp ngừng hồi lâu mới nói: “Người ta hận là phụ thân hắn, không liên quan gì tới hắn...” Nàng dừng một chút, “Khoan nhắc đến chuyện này, ‘một bước lên trời’ mà người vừa nói chính là giúp ta trở thành đồ đệ của Mặc Thanh sao?” “À, coi như là thế đi.” Mặc dù lúc đầu ta muốn trực tiếp đoạt lấy vị trí của Mặc Thanh về cho nàng, nhưng bây giờ xem ra, muốn dùng thân thể này giết Mặc Thanh thì đúng là “gánh nặng đường xa”.

“Người vẫn rất lợi hại nha.” Nàng khen xong rồi đi tới trước mặt ta, “Bây giờ có thể trả lại thân thể cho ta chưa?”

“Hả?” Ta đảo mắt một cái, “Trả lại cho người? Vì sao?”

Về mặt nàng sừng sốt, có chút khó hiểu: “Vừa rồi người đuổi mọi người đi, không phải là để trả lại thân thể cho ta ư?”

Ta cười nhìn nàng: “Tiểu cô nương, sao người lại sinh ra ảo giác đó vậy? Ta kêu bọn họ đi chỉ đơn thuần là muốn mấy người đó khiêng kiệu đến đón ta thôi.”

“Người! Chẳng phải là người nói muốn trả lại thân thể cho ta sao?”

Ta ngáp một cái: “Quả thật là ta có nói sẽ trả lại thân thể cho người, nhưng đâu có nói là trả lại lúc nào.”

“Lộ Chiêu Diêu!” Nàng ta nổi khùng, “Người... Người vô si!”

Cái từ này cũng đã rất lâu không được nghe rồi, thật là hoài niệm.

Ta bình tĩnh khoát tay áo một cái, áp chế phần nộ của nàng: “Chúng ta làm một vụ giao dịch đi.” Ta nhìn hờn thê của nàng rồi nói, “Sớm muộn gì ta cũng trả lại thân thể cho người, dù sao ta cũng chẳng đặc biệt khao khát muốn hoàn dương sống lại. Ta chỉ có một nguyện vọng thôi, chờ ta đạt được nguyện vọng đó thì ta sẽ trả lại thân thể này. Trong khoảng thời gian ấy, coi như người giao thân xác cho ta mượn, người không có thân thể nhưng ta có thể dùng thân thể của người giúp người báo thù. Người xem, như vậy có được không?”

Nàng trầm mặc.

“Hai chúng ta nói thẳng nhé, đối với ta mà nói thì giải quyết Giám Tâm Môn chủ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với bản lĩnh của người mà muốn báo thù thì chẳng biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.” Ta nhếch khóe miệng lên cười cười, “Khi ta còn sống, số người muốn cầu Lộ Chiêu Diêu ta ra tay giúp đỡ còn nhiều hơn số cỏ của núi Trần Tắc đấy. Bình thường ta chẳng thèm để ý tới, cơ hội này đối với người có thể nói là gặp được mà không cầu được nha.”

Về mặt Chỉ Yên nặng nề.

Nàng không lên tiếng trả lời, tiếng bước chân từ đằng xa lại truyền tới, ta đưa mắt nhìn thử: “À, kiệu tới rồi.” Ta nhìn Chỉ Yên một cái, cười nói, “Chẳng phải là người muốn gia nhập Ma đạo sao? Coi như hôm nay ta hảo tâm dạy cho người bài học thứ nhất, trong Ma đạo, hành động của ta không phải là tác oai tác quái mà gọi là thủ đoạn. Người phải nhớ, thời điểm xuất hiện phải đề người khác một cái đầu, như vậy cuộc sống sau này của người mới tốt được.”

Mấy tên ma tu này đi khá nhanh, nháy mắt đã đi tới chỗ ta, bọn họ cẩn thận nâng thân thể bị thương nặng của ta lên cỗ kiệu.

Lúc này Chỉ Yên lại lên tiếng: “Không được, thù này ta muốn tự mình báo.” Nàng nói, “Đây là thù hận của nhà ta.”

Ta nhưong mảy, ừm, cũng là một nữ hài tử có cốt khí. Chỉ tiếc rằng..

Ta lên cổ kiệu, bốn ma tu khiêng kiệu khá thuận thực, yên ổn đi về phía trước. Ta nhìn Chi Yên, bữu mỗi một cái rồi buông tay. Chỉ tiếc, người nói quá chậm, hiện tại ta không lùi lại được nữa rồi.

Dưới chân ma tu nổi gió, nâng cổ kiệu lên, mang theo ta lướt nhanh về phía trước. Ta chỉ thấy Chi Yên sau một thoáng ngẩn người, liền “bước nhanh” đuổi theo đằng sau cổ kiệu; nhưng nàng lại là “quỷ mới”, tốc độ bay có thể nói là chậm đến mức khiến người ta đau lòng.

Không bao lâu sau đã bị bỏ lại một đoạn thật xa.

Đây là bài học hảo tâm thứ hai của ta. Ta thoải mái ung dung nằm trên cổ kiệu, mặc cho nàng ở phía sau vừa đuổi theo vừa mắng, trầm nghĩ trong lòng, muốn tu ma thì tuyệt đối không thể tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Một tiểu cô nương xuất thân từ danh môn chính phái như nàng, tất nhiên là chưa đủ kinh nghiệm.

Bốn kiệu phu bước đi vững vàng, khiến ta nằm đó không khỏi có chút buồn ngủ. Khi rời khỏi cấm địa, đông tố chợt ngừng, mây tản trắng lên, màn đêm sâu thẳm. Không nghĩ tới đời này của ra, sau khi biến thành quỷ lại có cơ hội tái xuất tiếp tục làm mưa làm gió.

Ta nghĩ cuộc sống mới của ta đã bắt đầu rồi...

Vậy mà... Thật ra lại không phải thế.

Bởi vì sáng ngày hôm sau, đến khi tỉnh lại, ta liền phát hiện...

Ta... lại... thành...quỷ ... một... lần ...nữa ... rồi!

Không có dấu hiệu nào!

Không có dấu hiệu nào!

Chuyện quan trọng nhất định phải nói hai lần.

Ta mờ mịt đi loang quanh cạnh thân thể Chi Yên đang ngủ mê man.

Sau khi hơi phục hồi lại tinh thần, ta cố gắng xông vào thân thể của Chi Yên một lần nữa, nhưng chỉ có thể xuyên qua thân thể nàng, ta hạ xuống nửa phần hồn thể trong suốt, chìm xuống giường mà không có cách nào vào được.

Tại sao?

Ta rất hoang mang, nhìn chăm chăm vào thân thể nửa sống nửa chết này suy nghĩ.

Đêm qua lúc được đưa về đây, mặc dù ta còn vài phần ý thức, nhưng đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê. Cơ thể này bị thương quá nặng, ta không thừa khả lực để điều khiển nó, chỉ mặc cho kiệu phu nâng ta lên Hí Nguyệt Phong, chờ người của Hí Nguyệt Phong rửa mặt trị liệu cho ta một hồi rồi mới sắp xếp để ta đi ngủ.

Trước khi ta nhắm mắt, hết thấy đều rất bình thường, không hề có bất kỳ bất thường gì phát sinh. Hồn phách của tiểu cô nương tiên môn kia đặc sớm bị bỏ rơi ở ngôi mộ bên sơn cốc đó rồi. Trong thời gian một buổi tối, lấy tốc độ của nàng, tuyệt đối không thể bay được tới đây đoạt lại thân xác này...

“Ừm...”

Thân thể Chi Yên ưm một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.

Nàng còn tỉnh lại nữa!

Ta khiếp sợ. Không ngờ hồn của nàng có thể bay được tới đây! Là nàng hất ta ra ngoài sao?

“Ta...” Nàng vừa động cánh tay, lập tức hô nhỏ ra tiếng, “Áy... Thật là đau.”

Nói nhầm, bị thương nặng như vậy cũng chỉ có ma đầu bền bỉ trải qua sương gió như ta mới có thể nhận được đau đớn, mặt không biến sắc mà thôi. “Lộ Chi Yên.” Ta kêu tên của nàng.

“Ta không phải họ Lộ!” Nàng phản bác ta một câu, sau đó quay đầu, vừa nhìn thấy ta đã như nhìn thấy quỷ... Ừ, chính là bộ dạng kinh ngạc khi nhìn thấy quỷ, trừng mắt nhìn ta, “Người!” Nàng liên tiếp hít hai lần khí lạnh, nhưng động tác hít sâu này lại khiến ngực nàng đau nhói nói không nên lời, chỉ có ngón trở run rẩy chia vào người ta, gương mặt tái nhợt.

Đội đau đớn chậm rãi giảm bớt, nàng đột nhiên ý thức được: “Thân thể của ta... đã lấy về được rồi.”

Hừ. Ta hừ lạnh: “Người thực sự lấy về được.”

“Làm sao lại... Rõ ràng ngày hôm qua ta không thể đuổi kịp, cách một đoạn rất xa, tại sao?” Về mặt nàng trần ngập hiếu kỳ, tò mò nhìn qua ta.

Làm sao ta biết!

Ta cực kỳ tức giận, hiện tại mấy người đều học được thói nhận tiện nghi mà còn khoe mẽ rồi hả? Mặc Thanh là một, curu chiếm thước sào (**) xong thì đứng trước mộ phần của ta đặc ý; ở đây lại có thêm một người nữa, giành thắng ta, còn hỏi ta tại sao nàng lại thắng.

(**) Chim curu ở tổ chim thước, đại ý là không phải khó nhọc mà vẫn được hưởng thứ tốt.

Ta không thêm đề ý đến nàng, lác lư bay tới trước cửa sổ, liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Cảm giác thật thất vọng.

Thân thể không có, ta không có cách nào tìm Mặc Thanh báo thù, kế hoạch tốt đẹp lại bị thất bại một lần nữa. Nhưng cái này để tính sau, hiện tại vấn đề khiến cho ta buồn phiền nhất chính là, hai mươi dặm, ta bay mất ba ngày, vậy hỏi, từ Hí Nguyệt Phong về tới mộ phần của ta, tổng cộng phải bay mất bao nhiêu ngày?

Ta nhìn sắc trời một chút, ước chừng hiện tại là giờ Thìn canh ba, nếu muốn nhanh chóng về lại chỗ cũ thì ta phải tranh thủ thời gian lên đường, tránh cho đến buổi trưa, dương khí nồng đậm lại bay không nổi.

Thời điểm ta muốn bay xuyên qua vách tường gian phòng rồi đi, Chi Yên đang nằm liền gắng sức ngồi dậy gọi ta một câu: “Ngươi muốn đi ư?”

“Không đi thì ở đây làm gì? Ở lại thưởng thức cuộc sống hạnh phúc của mọi người sao?” Ta quay đầu lại nhìn, thấy nàng nhu nhược nằm ở trên giường, giữa hai đầu lông mày viết một câu thật to “Trương lai nhất định sẽ bị đám tu ma cấp thấp bắt nạt đến ngay cả chó cũng không thêm đề ý”. Ta thoáng trầm mặc, chớp mắt một cái, rốt cuộc vẫn cho nàng một lời khuyên:

“Khuyên ngươi một câu, phải sớm ôm chặt Mặc... à không, ôm chặt bắp đùi của Lê Trần Lan kia, suy nghĩ biện pháp mà tới bên cạnh hắn. Để hắn báo thù cho ngươi, so với việc ngươi một thân một mình lặn lội qua lặn lội ở Vạn Lục môn thì cách đó thuận tiện, nhanh chóng lại an toàn hơn nhiều. Đừng ứng nổi mà tự mình đi báo thù, ai giết ông ta mà chẳng được. Đã có tài nguyên thì phải sử dụng hợp lý, ta cho ngươi thân phận là đồ đệ của Lê Trần Lan, coi như đó là lễ vật cho duyên phận ngươi đập đầu vào bia mộ của ta đi. Ta đi đây.”

Ta không đề ý đến nàng nữa, lao đao bay đi.

Ta trôi nổi xuôi, tổn mất mười ngày mới bay về được mộ phần của mình. Lại quay trở về những tháng ngày làm quỷ ngồi trước tấm bia vô tự, tiếp tục ai oán bị thăm trước kia.

Nhưng!

Đúng là trời không tuyệt đường “quỷ”!

Sau khoảng nửa tháng, vào buổi chiều tà lúc chạng vạng, ta cảm thấy có một cỗ tiên khí đi tới trước mộ phần của ta. Ta đang ngồi sau tấm bia tránh ánh nắng mặt trời, thấy người tới, ta khẽ nhíu mày: “Lộ Chi Yên, ngươi đến khóc tang cho ta đấy à?”

“Ta... không phải họ Lộ.” Nàng thút tha thút thít trả lời, sau đó bước đến trước mộ của ta ngồi xuống, “Ta... ta sẽ đem thân thể cho ngươi, ngươi giúp ta đi báo thù đi. Ma đạo của các ngươi, tu khó quá...”

Ta nghe vậy, miễn cưỡng ngồi lên trên cao, bắt chéo hai chân, quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt: “Ồ, vậy thì cầu xin ta giúp đỡ đi.”

Đây mới là thái độ, lập trường quen thuộc của ta.

“Ngươi... Ngươi giúp ta có được không?”

Ta hí mắt cười, cười lộ cả răng nanh: “Cái này còn phải xem ngươi có thể cho ta thứ tốt gì.”

“Thứ tốt?” Đôi mắt Chi Yên dầm lệ, mông lung nhìn ta, “Ta đã cho ngươi thân thể của mình, còn thứ tốt gì nữa chứ?”

“Cũng đúng.” Ta gật đầu, “Vậy thì sau đó đi, đến lúc ta trả lại thân thể cho ngươi, ngươi thêm thứ tốt khác cho ta.”

Hiển nhiên Chi Yên đã bị đám người trong Ma đạo ở Hí Nguyệt Phong kia lừa gạt đến đại nguời ra rồi, đối với hành động đã được lợi rồi còn lừa gạt thêm này của ta cũng không có bất kỳ ý kiến gì, gật đầu đồng ý.

Ta rất hài lòng: “Hiện tại mặt trời còn chưa lặn hẳn, dương khí khá nặng, lần trước vào ban ngày ta không thể nhập vào thân thể của ngươi, đợi đến giờ Tý buổi tối chúng ta thử lại một lần nữa. Như vậy thời gian rảnh rỗi hiện giờ...” Ta hí mắt cười, “Ngươi kể cho ta nghe một chút, đám tiểu yêu tinh ở Hí Nguyệt Phong kia bắt nạt ngươi như thế nào.”

Trong giao dịch, quan trọng nhất chính là công bằng. Ta đã nói giúp nàng thì nhất định sẽ giúp nàng, không giả dối, đảm bảo già trẻ không gạt. Nói đánh thì khẳng định sẽ đánh đến lúc những kẻ đó phải gào thét gọi phụ thân thì thôi.

Chương 7

Nghe Chi Yên khóc lóc kể về một hồi, đại khái ta cũng nắm được nàng bị bắt nạt ra sao.

Trước khi ta rời đi có nói nàng phải ôm chặt lấy bắp đùi của Mặc Thanh, nhưng cô nương này rụt rè mà lòng tự ái lại đặc biệt cao, cho nên nàng không tính làm như vậy. Nàng dự định dựa vào bản lĩnh của mình ở Vạn Lục môn tu ma thật tốt, sau khi học thành công sẽ đi tìm Liễu Ngụy lão nhân của Giám Tâm môn để báo thù.

Ta nghe xong thì cười nhạo một tiếng, thiếu nữ nhà ngươi quá ngây thơ rồi.

Quả nhiên, không quá mấy ngày, đám tu ma ở Hí Nguyệt Phong phát hiện ra “đồ đệ của Môn chủ” được đưa về này cũng chẳng lợi hại như bọn họ nghĩ, quan hệ với Môn chủ lại không tốt đẹp như bọn họ tưởng.

Vì vậy, những người mà lúc trước dùng vẻ mặt ôn hòa đối xử với nàng bắt đầu nói năng lạnh nhạt. Những người quan tâm chiếu cố nàng thì bắt đầu trêu ghẹo, thậm chí xúc phạm nàng. Nàng muốn lặng lẽ dựa vào bản lĩnh của mình để tu ma thành công, căn bản là không thể.

Không tới một tháng, nữ tử tu tiên của chính đạo luôn duy trì thái độ ‘đi hòa vi quý’ này, bởi vì ít khi phản kháng, đã trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, phát tiết bất mãn. Nam ma tu của Hí Nguyệt Phong bắt đầu sàm sỡ nàng, mà hôm nay, sự xâm phạm đó đã chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng. Rốt cục nàng không thể nhịn được nữa, tức giận phản kháng, lúc này, hoàn toàn không có người nào đứng ra giúp đỡ. Đám nữ ma tu thì đứng xem náo nhiệt, còn đám nam ma tu thì nói nàng là một tiểu đẳng phụ, gia tăng hành động quá phận.

Trong sự hốt hoảng, Chi Yên dùng ngự kiếm trốn thoát, đám ma tu đuổi theo sát đằng sau, cho đến khi nàng chạy vào cấm địa bọn họ mới không dám đuổi theo nữa.

Nàng nghẹn ngào kể xong quãng thời gian khổ cực chưa xốt đó thì cũng gần đến giờ Tý.

Ta đứng ở trước mặt nàng, nhìn nàng rồi nói: “Tiểu cô nương, dựa vào bản lĩnh của mình là việc tốt, cái thế giới này nhiều khi quả thật chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải đủ mạnh. Mà nếu đã không đủ mạnh thì...” Ta nhún mày một cái, “Ngươi đã không thể động nào rồi, chẳng lẽ không nghĩ đến lời khuyên của ta, đi lấy lòng Lê Trần Lan sao?”

“Ta phát hiện ra không thể dựa vào chính mình nên mới tới tìm ngươi đây còn gì...”

Ừm, cái đó cũng có thể coi là một biện pháp.

Nàng lau nước mắt, nhìn ta một cái: “Hơn nữa, muốn tìm Lê Trần Lan... nhưng hắn là Môn chủ đó, cao cao tại thượng như vậy... Có mấy người ở Hí Nguyệt Phong đợi mấy chục năm còn chưa từng nhìn thấy mặt của Lê Trần Lan bao giờ. Thế thì sao ta... có thể lấy lòng hắn, để hắn giúp đỡ ta.”

Nghe nàng nói xong, ta hết sức tức giận: “Ta cũng là Môn chủ á! Ta cũng đã từng cao cao tại thượng á! Là bởi vì ta đã chết nên ngươi cảm thấy bắt nạt ta dễ hơn một chút sao?”

Nàng lại nhìn ta một cái: “Đúng vậy nha.”

“...”

Ta cắn răng, chỉ cảm thấy cô nương trước mặt này và tên thủ vệ giữ cửa mũi tẹt kia đều là cùng một dạng không có trái tim. Chỉ có điều, thấy nàng dâng thân xác lên giao cho ta, ta cũng chẳng tính toán, bỏ qua ngôn ngữ bất kính của nàng: “Sự lo lắng của ngươi đối với Lê Trần Lan là hoàn toàn dư thừa. Chẳng phải lúc trước ta đã nói rồi sao, Lê Trần Lan nói, người nào tự tiện xông vào cấm địa đều phải giết chết, nhưng tại sao hắn lại không giết ngươi?”

Mặt nàng ngẩn lệ, ngẩn ngơ nhìn ta: “Tại sao?”

Ta nghiêm túc nói: “Bởi vì hắn coi trọng thân thể này của ngươi nha!”

Chi Yên toàn thân chấn động: “Cái gì?”

“Là thế chứ còn gì nữa, bằng không hắn còn có lý do nào khác để không giết ngươi hả?”

Chi Yên nghĩ nghĩ: “Khi đó là ngươi ở trong thân thể của ta mà. A, nói không chừng, khi đó hắn nhìn ta nhưng lại nhớ đến ngươi trước kia thì sao?”

Ta cười nhạo một tiếng: “Hiện giờ Mặc Thanh đã là Vạn Lục Môn chủ, vị trí này của hắn là giành từ trong tay ta mà có. Hắn thật vất vả mới ngồi vững được trên vị trí này, để hắn biết được chuyện ta đã mượn xác hoàn hồn thì ngươi nói xem, hắn sẽ đối xử với ta như thế nào?”

“Nhỏ... Nhỏ cô tận gốc?”

“Coi như người không quá đàn.” Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy đã bước vào giờ Tý, liền gọi Chi Yên một tiếng: “Thời gian vừa vặn, chúng ta thử một chút xem sao.”

Chi Yên thẳng lưng ngồi xuống. Ta cũng thu lại tâm trạng, chuyên tâm gạt bỏ tạp niệm, dùng đầu thật mạnh vào thân thể của Chi Yên.

Trong thoáng chốc, đầu ngón tay ấm áp, hai chân trầm xuống, thân thể nặng nề quen thuộc cùng các giác quan nổi lên. Ta chớp mắt một cái, nhìn về phía bìa mộ, hồn phách của Chi Yên vừa bị ta hút ra ngoài, ngự ngác đứng đó.

Quả nhiên! Loại chuyện như chiếm thân thể của người khác này phải làm buổi tối mới có hiệu quả tốt!

Ta đứng yên, nắm chặt quyền, cảm nhận sức mạnh trong lòng bàn tay, nhất thời nội tâm sáng bừng rực rỡ. Rốt cục, vòng tới vòng lui thân thể này vẫn thuộc về ta!

Vậy mà, ta còn chưa cao hứng được bao lâu, bỗng phát giác ra một luồng hơi thở nhanh như chớp xuất hiện ở sau lưng. Ta trầm mặc, vừa muốn tránh thì đã có một bàn tay bấm vào cổ, đem ta nhấc lên.

Hô hấp trong nháy mắt bị đoạt đi, ta hít thở không thông nhìn người ở trước mặt. Hắn vẫn mặc một bộ hắc bào như cũ, vẻ mặt như sương lạnh, ánh mắt tựa như đao, cạo từng khúc xương: “Lại là người.” Giọng nói hắc lạnh lẽo, “Tự tiện xông vào cấm địa, đừng mơ ta sẽ tha cho người đến lần thứ hai.”

Linh hồn của Chi Yên ở một bên bị dọa sợ chết khiếp, liên tiếp hít sâu, thất thanh kêu to: “Người xem đi, người xem đi! Người còn bảo ta đi lấy lòng Lê ma đầu, lại còn nói hắn có ý với ta, có ý muốn giết ta thì có! May mà ta không có lại gần hắn!”

Tâm trạng của ta cực kỳ không tốt. Nếu không phải vì thân thể của Chi Yên quá vô dụng thì ta đâu có bị Mặc Thanh chinh cho thâm như vậy!

Hơn nữa, tên Mặc Thanh này cũng quá buồn cười, cứ nhắm vào lúc ta và Chi Yên vừa thay đổi thân thể xong thì chạy tới làm khó ta. Đúng là mệnh hắc nhất định phải khắc chết ta mà! Ta nắm chặt lấy tay hắn, liều mạng dùng sức đẩy ra một chút kê hờ, khàn khàn nói: “Lần trước là bị ép, lần này ta... cũng bị buộc...”

Mặc Thanh cười lạnh một tiếng, hung hăng ném ta xuống đất.

Ta vội vàng ôm cổ vừa ho khan vừa thở gấp, hai tai ong ong không ngừng, nghe tiếng hắc lạnh lùng châm chọc ẩn chứa sát khí: “Bị buộc? Là đám ma tu bên ngoài sao?”

Lần trước, khi ta và Mặc Thanh vừa gặp mặt, hắn liền nhận của ta một lúc hai kiếm chiêu. Nếu xét về thực lực thì toàn bộ đám ma tu cấp thấp của Hí Nguyệt Phong không kẻ nào có thể là đối thủ của hai kiếm chiêu đó; nhưng thời điểm thân thể này bị bắt nạt là do Chi Yên yếu còn hơn cả gà kia khổng chế! Ta giải thích việc này thế nào đây, để tránh cho Mặc Thanh hoài nghi, ta đành phải tùy cơ ứng biến, chỉ vào mộ phần của chính mình nói: “Là nàng, ta bị nàng ép.”

Lời này vừa thốt ra, Mặc Thanh đột nhiên lặng lẽ chớp mắt một cái.

Ta lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn mang theo đánh giá, nhìn ta đang gục người trên mặt đất: “Người có biết đây là mộ của người nào không?”

“Biết, của Lộ Chiêu Diêu...”

Ánh mắt hắc lạnh lẽo, vẻ mặt khác nghiệt: “Từ đâu mà người biết?”

“Ồ trong mộng.” Ta nghĩ đến đâu liền diễn đến đấy, “Cứ đến lúc trời tối nàng lại vào trong giấc mộng của ta, ép ta hóa vàng mã cho nàng...”

“Nàng vào trong giấc mộng của người?” Mặc Thanh cắt đứt lời ta, híp mắt, hoài nghi đánh giá.

Ta thoáng suy nghĩ, nếu để Mặc Thanh biết hồn phách của ta vẫn còn tồn tại thì có vẻ không được tốt cho lắm. Nhưng thôi kệ, quan trọng nhất là cái khi gì, mấy chuyện quý quý thần thần này, nếu như không phải chính ta chết thì ta cũng chẳng biết được con người sau khi chết lại có thể biến thành quỷ. Loại chuyện hư vô mờ mịt đối với người sống này, hắn có điều tra cũng chẳng tra ra được gì.

Ta trực tiếp nghĩ ra một kế hoạch mới.

Để cho Mặc Thanh biết hồn phách của ta vẫn còn ở đây, nhưng hắn lại không có cách nào tìm được ta. Vì để bảo vệ địa vị của mình, hắn nhất định sẽ tiêu tốn sức lực và thời gian đi tìm quỷ. Mà trong lúc hắn đang làm việc này, ta có thể dùng thân thể của Chi Yên ẩn núp bên cạnh hắn; dùng cái có Lộ Chiêu Diêu hằng đêm đều tiến vào giấc mộng của ta, giả vờ giúp hắn tìm kiếm “Lộ Chiêu Diêu”. Một bên nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, một bên từ từ đến gần, chậm rãi đi vào cuộc sống, giành được sự tin tưởng của hắn. Lúc ấy, địch ở ngoài sáng ta ở trong tối, thời điểm hắn đỡ xuống phòng bị, ta sẽ cho hắn một đao đoạt mệnh!

Thật quá hoàn mỹ!

Chớp mắt một cái đã có thể vạch ra cả một kế hoạch chu toàn, ta vì trí tuệ cao siêu của chính mình mà thâm khâm phục. Sau đó, ta lại nhìn chăm chăm Mặc Thanh, nghiêm túc nói:

“Đừng, nàng muốn ta hóa vàng mã cho nàng, nếu không sẽ quấy phá, giết chết ta.”

Mặc Thanh trầm mặc hồi lâu, cặp mắt đen kìa như dòng nước xoáy sâu thăm, ẩn giấu tất cả tâm tư, khiến ta không đoán ra được suy nghĩ của hắn. Ta đợi hắn tỏ thái độ, đợi một hồi lâu, ai ngờ hắn lại chỉ mở miệng nói ra ba chữ: “Không thể nào.” Hắn cúi đầu, tự lẩm bẩm một mình, “Nếu nàng vẫn ở đây thì nhất định sẽ tìm tới ta trước.”

Ô, tên quái dị này thế mà lại hiểu rõ lòng ta. Ta ở nơi trần thế này, tiếc nuối lớn nhất chính là cuối cùng không thể dẫn người ừn đi. Nếu ta có thể sống lại, dĩ nhiên điều đầu tiên là phải tới tìm người, sau đó dẫn người đi.

Giống như bây giờ.

Tuy nhiên lúc này ta không thể nói như vậy được, chỉ đành bao rằng: “Ta cũng không biết vì sao nàng lại chỉ tới tìm ta, có lẽ... là do lần trước ta đập đầu vào bia mộ của nàng, bị nàng ám phải... Nàng ở trong mộng rất dọa người, ta cũng chỉ bắt đắc dĩ bị ép buộc mà thôi... Môn chủ, ta xông vào cấm địa hai lần, nhưng không thể trách ta được nha.”

Ta tội nghiệp nhìn hắn, bởi vì lúc này Chi Yên vừa mới khóc, cho nên hốc mắt vẫn còn cảm giác chua xót. Ta cố gắng tron mắt không chớp, chỉ một lát sau ánh mắt yếu ớt lại tràn đầy lệ quang.

Hắn yên lặng nhìn ta hồi lâu.

Trong lòng ta hiểu rõ, ở trước mặt người của Vạn Lục môn mà tỏ ra đáng thương cũng chẳng có tác dụng gì nhiều. Lần trước Mặc Thanh đã đưa ta ra ngoài, hôm nay ta giả bộ đáng thương, nếu như có thể có tác dụng thì nhất định là bởi...

“Đứng lên đi.”

Hắn bỏ qua cho ta, trong lòng ta âm thầm nhận định, quả nhiên, Mặc Thanh này hẳn là cảm thấy có hứng thú với gương mặt của Chi Yên! Không ngờ giết đầu!

Mặc Thanh liếc khước mắt nhìn ta: “Nàng ở trong mộng của người như thế nào?”

“Người nào? Nữ ma đầu Lộ Chiêu Diêu sao?” Ta xem xét sắc mặt Mặc Thanh một chút, cân nhắc nói, “Nàng ấy à, sắc mặt tái nhợt, dưới đùi không có chân, đáng vẻ ngoan lệ...” Ta vừa nói vừa thấy Mặc Thanh hoài nghi híp mắt, biết hắn đang dò xét lời nói của ta, vì vậy ta lập tức dùng chính tình cảm thật của mình, nói thẳng: “Thật ra nàng và người sống cũng chẳng có gì khác nhau, chỉ là nàng hận người. Nàng nói người đoạt mất vị trí của nàng, hại tính mạng nàng. Nàng muốn quay về tìm người báo thù.”

Những người có mặt ở Kiếm mộ năm đó hẳn là đều bị khí tức của Kiếm Vạn Quân khi xuất thế giết sạch. Người đời có suy đoán đến thế nào cũng không thể tin được việc ta bị Mặc Thanh giết chết.

Hiện tại, ta nói ra một chuyện chỉ có hắn và ta biết, có thể... sẽ xóa bỏ được hoài nghi của hắn.

Quả nhiên, Mặc Thanh nghe xong liền trầm mặc, một hồi lâu sau hắn mới quay đầu, nhìn chăm chú vào tấm bia vô tự của ta.

Hồn phách của Chi Yên đang đứng ở hướng đó, nàng ngo ngác nhìn Mặc Thanh cho đến khi hắn cúi đầu.

Hắn nỉ non một tiếng: “Vậy vì sao vẫn chưa tìm đến?”

A ha, lại còn khiêu khích ta nữa.

Ta thật muốn xắn tay áo.

Nhưng rất nhanh ta điều chỉnh lại tâm tình của mình, bây giờ không phải là lúc dùng cứng đối cứng với Mặc Thanh. Ta nén lại tức giận, nhắc nhở bản thân phải nhẫn nhịn, đi đường vòng cứu quốc, không thể xúc động được.

Sau khi Mặc Thanh nỉ non những lời này liền trầm mặc xoay người rời đi.

Hắn chưa nói sẽ sắp xếp cho ta như thế nào, vậy nên ta cứ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của hắn. Chi Yên chậm rãi tiến tới bên cạnh ta, hoang mang nói: “Lệ ma đầu này... biểu tình vừa rồi của hắn thực sự là rất bi thương nha.” Nàng nói, “Chẳng hề giống ma đầu một chút nào, mà tựa như một đứa trẻ lẻ loi vị vút bỏ vậy...”

Mặc Thanh còn ở gần đây, ta không thể thoải mái nói chuyện với Chi Yên được, chỉ có thể tron mắt liếc nàng một cái.

Danh môn chính phái đúng là nơi nuôi dưỡng ra một đồng cặn bã luôn tự mình đa tình.

Mặc Thanh mà cũng bi thương sao? Hiện tại hắn có quyền lớn trong tay, có bi thương thì chắc cũng chỉ than thở một câu: thiên hạ rộng lớn, gió to tuyết lạnh, không ai hiểu được nỗi cô đơn tịch mịch bằng ta đi!

Chương 8

Mắt thấy Mặc Thanh sắp đi qua chỗ rẽ, cuối cùng hắn hơi quay đầu lại, thần sắc lãnh đạm liếc ta một cái. Xa xa, nhận được ánh mắt của hắn, ta lập tức chạy về phía trước mấy bước: “Môn chủ, ngài đang ra ám hiệu để cho ta cùng ngài đi ra ngoài sao?”

“Ở lại chỗ này không có người sống.”

Nghe vậy ta nhấc chân hấp tấp chạy đuổi theo, hắn đứng nguyên tại chỗ chờ ta. Thấy thái độ này của hắn thì ta biết, hôm nay không có chuyện gì rồi.

Chỉ có điều...

Hắn không có chuyện nhưng ta lại có, chính là chuyện đâm thọc mách lẻo:

“Môn chủ, ta còn có một chuyện muốn nói.” Ta nói, “Mặc dù hiện tại ta là đồ đệ của ngài...”

“Ai nói vậy?” Bước chân của hắn ngừng lại, vẻ mặt lạnh nhạt cắt đứt lời ta, quay đầu lại nhìn.

Ta cũng giương mắt nhìn thẳng vào hắn: “Lần trước chúng ta gặp mặt ta đã nói với ngài rồi đấy thôi, ta muốn trở thành đồ đệ của ngài.”

“Ta đã đồng ý chưa?”

“Ngài có từ chối đâu.”

“...”

Hắn lại trầm mặc, ta liền cho rằng hắn đã cam chịu, có lòng tin để tiếp tục quay trở lại chủ đề mình vừa nói: “Lại nói, hiện giờ mặc dù ta là đồ đệ của ngài...” Ta cố ý dừng lại một chút, liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn trầm mặc không ý kiến gì nữa, ta hài lòng gật đầu rồi tiếp tục mở miệng, “Nhưng chung quy thì ta cũng là người đến sau, cho nên đối với các vị ca ca tỷ tỷ của Hí Nguyệt Phong, ta hết sức kính trọng...”

Chỉ Yên không đuổi kịp theo bước chân của ta, nhưng hình như ta có loáng thoáng nghe thấy một tiếng “phụt” ỏi ra máu của nàng.

Ta không để ý tới nàng, nói tiếp: “Tuy rằng bọn họ đối xử với ta cực kỳ nghiêm khắc, ta cũng chỉ coi như bọn họ đang giúp ta rèn luyện. Nhưng thật không ngờ, mấy ngày gần đây có một vài vị ca ca lại hành động không được ngay thẳng cho lắm, thậm chí còn làm ảnh hưởng đến sự trong sạch của ta. Mà quá đáng nhất chính là hôm nay, ta định đi tới đây đốt vàng mã, thì bị bọn họ đuổi theo cả một đường, tiền mã vàng bạc gì đều rơi mất sạch, ngài xem...”

Cước bộ của Mặc Thanh vẫn chẳng thay đổi, cũng không quay đầu lại: “Không có ai kêu người kính trọng bọn họ, trong Vạn Lục môn, chỉ dùng thực lực để nói chuyện.”

Ý ở trong lời là hắn không quan tâm.

Ta gật gù đầu, ồm thôi, dù sao thì thân thể này cũng đang thuộc về ta. Ở trước mặt ta mà mấy tên tiểu yêu tinh trong Hí Nguyệt Phong còn có thể cười được thì ta sẽ kính trọng các người như Nhị Cửu Tử.

Ta đi theo Mặc Thanh, còn chưa ra khỏi sơn cốc, đang trên đường chính thì bỗng nghe thấy có tiếng tranh chấp ở chỗ rẽ phía trước. Trong đó, một bên là giọng nói của tiểu Tháp Tị tử, hắn nói: “Ta phải đi báo cáo việc này cho Môn chủ biết, rồi vào đó bắt người.”

Bên còn lại là đám ma tu thất chủ bất thiết (*) khuyên: “Cần gì phải kinh động đến Môn chủ. Linh cốc này bọn ta không bước chân vào được nhưng các người thì có thể mà. Chỉ cần các người vào đó bắt tiểu đặng phụ tiên môn kia ra, trực tiếp giết chết nàng. Các người không phải khó xử, bọn ta cũng không phải khó xử, nếu Môn chủ có hỏi, cứ nói nàng muốn xông vào sơn cốc, các người không ngăn cản được, cuối cùng phải ra tay giết người, chẳng phải là ổn rồi sao?”(*) bày biện tám lười, tranh nhau mà nói.

Nghe đoạn đối thoại trên thì có lẽ Chỉ Yên xông vào cấm địa đã lâu nhưng bọn họ vẫn chưa đi bẩm báo cho Mặc Thanh biết.

Ta nhủ mày, xác định tính chất của chuyện này chính là - hành động dối trên lừa dưới, cấu kết với nhau, mưu tài hại mệnh điển hình.

Trong mắt ta, làm chuyện xấu không phải là tội. Với những kẻ tu ma như chúng ta mà nói, giết người luyện công, tranh giành pháp bảo, chém giết nội bộ, mặt ngoài khách sáo sau lưng một đao; đó mới chính là bản sắc nên có, nếu không thì tu ma làm gì. Muốn có quy củ, phải tuân thủ nghiêm khắc như danh môn chính phái thì đi tu tiên là được rồi. Mọi người tu ma chẳng phải là vì tự do, sáng khoái hơn sao?

Ở đây thì chỉ cần căn cứ vào nguyên tắc là được. Trước kia, ta xử lý mọi chuyện rất đơn giản, chỉ có hai nguyên tắc.

Thứ nhất, là xem tâm tình.

Nếu có người phạm tội mà lúc đó ta đang có chuyện vui, thì ta không quản; nhưng tâm tình không tốt liền cắt chân hân, ném ra khỏi sơn môn.

Nguyên tắc còn lại, chính là chuyện xấu mà hân làm gây tổn hại đến ta, không cần biết khi ấy tâm tình của ta có tốt hay không, nhất định phải đánh chết, quất xác, ném ra ngoài thì chúng làm gương.

Đổi trên gạt dưới, lần lượt cấp trên thì cứ theo nguyên tắc thứ nhất mà xử lý, nhưng nếu người mà hân lần lượt chính là ta, đã thế còn không “thu dọn” sạch sẽ để cho ta biết thì chắc chắn sẽ giải quyết bằng nguyên tắc thứ hai, Tiên Thi đài (**) của sơn môn đang nằm đó sẵn sàng đón chào người ghé thăm.

(**) bàn quất xác.

Vậy nên, đám ma tu vừa đề nghị “lừa gạt Môn chủ” kia ngày hôm nay, nếu là lúc trước thì chưa đến hừng đông, thì thế đã được treo lên mấy cái cột ở trước sơn môn để nuôi kèn kèn rồi.

Chỉ tiếc, hiện tại Môn chủ không phải là ta. Ta quay đầu sang liếc nhìn gương mặt thản nhiên bình tĩnh của Mặc Thanh, chờ xem thủ đoạn trừng trị của hân như thế nào.

Đi qua chỗ rẽ, liền thấy ngay một tảng đá lớn nằm lẳng lẳng ở đầu lối vào, trên đó viết hai chữ “Cấm Địa” thật rõ ràng. Phía trước tảng đá này là một bãi đất bằng phẳng hiếm tìm trên núi, đám ma tu và tiểu Thập Tị từ đang tranh chấp ở trên bãi đất này.

Đám người gồm có bảy tám ma tu cấp thấp của Hi Nguyệt Phong, nam có nữ có; tranh cãi với tiểu Thập Tị từ gay gắt nhất là tên ma tu tóc ngắn cầm đầu. Bọn họ đều chưa phát hiện ra ta và Mặc Thanh đang đi tới.

Tiểu Thập Tị từ đứng đối diện với hướng đi của bọn ta nên lập tức ngậm miệng. Mấy người kia thấy vậy, lúc này mới quay đầu lại nhìn, nhất thời dân mặt ra không phản ứng kịp. Đến khi tiểu Thập Tị từ cung kính gọi một tiếng: “Môn chủ”, sắc mặt của bọn họ thay đổi xanh xao y như hát hí khúc, thoát cái đã trắng không còn một giọt máu. Mà sau khi nhìn thấy ta còn sống sờ sờ đi theo bên cạnh Mặc Thanh thì đến máu ở trên cổ cũng chả còn.

Ừm, nhìn thấy cảnh tượng này thì có thể thấy uy quyền mà Mặc Thanh lập với đám người trong Vạn Lục môn coi như không tệ. “Cấm địa có người xông vào, vì sao không ngăn cản? Lại không thông báo?” Mặc Thanh đã biết rõ còn hỏi.

Mấy ma tu lập tức quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tiểu Thập Tị từ cực kỳ khó xử nhìn ta một chút, lại nhìn Mặc Thanh một cái: “Môn chủ... Ta thật sự... không biết có nên giết hay không...” Bộ dạng quần bách kia đủ để thấy rõ hiện giờ đầu óc hân rối tung rối mù như thế nào.

Kỳ thực, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ một chút thì ta thấy cũng nên thông cảm cho hân, nhưng mà hân trả lời cũng quá ngu ngốc đi, ta nhìn không được mở miệng nói: “Chỉ hỏi người là tại sao lại không ngăn cản, không thông báo; chứ có ai hỏi người là có giết hay không đâu.” Ta quay sang nhìn Mặc Thanh, vẻ mặt đáng yêu nhẹ nhàng cười, “Ý của ngài là như vậy phải không, sư phụ?”

Sau một tiếng ‘sư phụ’ kia của ta, sắc mặt của mấy ma tu quỳ rạp trên mặt đất nhất thời càng thêm đặc sắc, chuyển tới chuyển lui mấy màu như đèn kéo quân. Mà tiểu Thập Tị từ ở phía sau giờ tay tự đâm mạnh vào đầu mình, vẻ mặt như kiêu “À, thì ra là thế”.

Mặc Thanh liếc mắt nhìn ta, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hân lững thững bước tới trước đám ma tu, giọng điệu nhẹ nhàng, nhàn nhạt nói: “Đã lâu không chú ý đến chuyện thu nhận môn đồ, quả thực ta không biết trong đám ma tu mới gia nhập của Vạn Lục môn lại có kẻ lớn mật đến vậy. Đầu đá lẫn nhau thì thôi đi, nhưng lại xúi giục, giấu giếm cấp trên, nơi cấm địa này mà cũng dám can rõ.” Hân vừa dứt lời, áp lực của khí tức xung quanh đột nhiên tăng mạnh. Mặc dù ta đứng ở phía sau hân nhưng vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Mấy ma tu quỳ trên mặt đất kia có nội tức hơi yếu một chút, ngay tức khắc há miệng phun ra máu.

“Ai cho các người cái gan chó đó?”

Hân lên tiếng hỏi, tất cả ma tu đồng loạt run rẩy hô: “Môn chủ tha mạng. Môn chủ tha mạng.”

Vậy mà mặc cho bọn họ ra sức cầu xin tha thứ, áp lực bốn phía vẫn không thuyên giảm một chút nào.

Ta thầm nghĩ có lẽ tối nay Mặc Thanh muốn giết hết đám ma tu đó rồi, cách thức xử lý chuyện này của hân so với ta trước kia cũng không khác là bao, cũng giống như đánh chết, quất xác, treo lên cột một lần.

Hừ, ta cười khẩy trong bụng, không có tính sáng tạo.

Vốn dĩ ta còn muốn tự mình ra tay khoe khoang một chút, phải chinh đám người này thật lâu cho tâm trạng bớt ngứa ngáy; ai ngờ Mặc Thanh lại dùng

phương thức cũ rích như vậy để giải quyết. Lần này trở về Hí Nguyệt Phong, ta chẳng phải lập uy, chỉ cần chuyện ngày hôm nay được truyền ra ngoài thì cũng đủ hù chết đám ma tu đó rồi.

Mặc Thanh để cho ta sống ra khỏi cấm địa, ta gọi hắn là sư phụ mà hắn còn chấp nhận, sau đó lại giết mấy tên ma tu đã xúc phạm “ta”, không cần biết nguyên nhân, kết quả cụ thể ra sao, người ngoài nhìn vào cũng đâu biết được thực hư mọi chuyện.

Đúng lúc này, tên ma tu tóc ngắn cầm đầu lại ới thêm một ngum máu nữa, cả người vô lực té xuống đất, áp lực mà Mặc Thanh tản ra chậm rãi tiêu tan.Ồ?

Ta ngắn ra, người đã chết đâu, sao không ép tiếp nữa?

Ta quay đầu nhìn Mặc Thanh, Mặc Thanh cao cao tại thượng lạnh lùng nhìn đám ma tu vừa đi thăm thú Quỷ Môn quan một lượt này, bọn chúng thậm chí còn hơn cả Nhị Cửu Tử.

Hắn hạ lệnh: “Xuống núi đến trấn Thuận An làm nghề nông, mười năm không được quay trở lại.”

Cái gì?

Đợi một chút...

Ta có nghe nhầm ở chỗ nào không?

Đánh chết quát xác đâu? Treo thầy lên cột đâu? Không để nuôi kèn kèn mà cứ như vậy đuổi xuống núi à? Lại còn mười năm? Bọn họ vẫn có thể quay trở lại sao? Mà nghề nông nữa, nghề nông là hình phạt như thế nào? Ta chưa từng nghe qua bao giờ!

Ta ngạc nhiên nhìn chằm chằm đám ma tu kia, bọn họ nhận lệnh liền diu nhau bỏ chạy, khắp khiêng rồi đi.

Tất cả đều toàn thân xuống núi à?

Mặc Thanh ới là Mặc Thanh, người đứng là một tên quái dị ta hiểu không thấu mà!

Trước kia ra tay giết ta bất ngờ như thế, hiện tại thủ đoạn trị người cũng khiến ta kinh ngạc không thôi.

Ta cau mày quan sát hắn, hắn xử lý xong chuyện này thì cũng không ở lại lâu nữa, chỉ quay đầu dặn dò ta một câu: “Nếu sau này nằng còn tiến vào trong giấc mộng của người thì nhớ báo lại cho ta biết.” Ngay sau đó, bóng dáng của hắn dần biến mất trong đêm tối mịt mờ.

Ta đứng đó một hồi, tiểu Thập Tị từ liên tiến lại gần, lên tiếng gọi: “Cô nương.” Lần này hắn vô cùng khách khí, “Ta kêu người khiêng kiệu tới đưa người về nhé?” Hắn gần như khom xuống nửa người để hỏi ta.

Ta quay đầu nhìn hắn: “Thập Tị. Ta hỏi người.” Ta cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, “Nghề nông là cái gì? Người giải thích cho ta nghe.”

Tiểu Thập Tị từ nghe ta gọi hắn như vậy, lẳng lặng sờ sờ cái mũi, nói: “Chính là đi đến khu đất trước cửa sơn môn làm việc nhà nông đó.”

Ta lại càng không hiểu. Chưa nói đến chuyện sử dụng hình thức “làm việc nhà nông” để trừng phạt người khác, mà điểm mấu chốt là...

“Trước cửa sơn môn của chúng ta có chỗ nào làm được việc nhà nông à?”

Khi ta còn là Môn chủ của Vạn Lạc môn thì trước cửa sơn môn đặc biệt có khí thế, trước núi Trần Tắc bày ra vô số vũ khí, đầy ngăm nguy hiểm.

Bầy thương, bầy tên, lửa cháy bỏng, băng lạnh căm, người nào dám xông vào nếu không chết thì cũng sống không bằng chết. Phía trước sơn môn ba mươi dặm, không có sự cho phép của Vạn Lạc môn ta thì đến ruồi cũng đừng mơ bay vào được một con. Ở trong mắt của đám danh môn chính phái, sơn môn của núi Trần Tắc có thể nói là tác phẩm tiêu biểu tái hiện địa ngục một cách hoàn mỹ!

Nhưng bây giờ lại có người nói với ta, ở trước cửa sơn môn còn có thể ... làm được việc nhà nông?

À, ta hiểu rồi, có thể là tên Mặc Thanh kia chỉ nói ngoài miệng như vậy thôi, chứ thực ra hắn bố trí cho bọn họ một nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành nổi, khiến bọn chúng ở trong sát trận làm việc nhà nông rồi từ từ chịu sự tra tấn...

“Phải, vốn là không có.” Tiểu Thập Tị từ tận tâm tận lực giải thích cho ta, “Sau khi Môn chủ tiếp nhận Vạn Lạc môn đã xóa sạch hết những pháp trận, cạm bẫy lúc trước, còn cho người dân vào đó trồng trọt lương thực nữa.”

Ta suýt chút nữa ới một búng máu vào mặt tiểu Thập Tị từ: “Người nói sao? Hắn xóa sạch cái gì cơ?”

Tiểu Thập Tị từ tiến tới ghé sát vào tai ta, nhỏ giọng nói: “Là trận pháp phía trước sơn môn đó, Môn chủ dỡ bỏ hết. Năm đầu tiên còn hoang sơ, không thu hoạch được gì, nhưng hai năm sau thu hoạch khá tốt, mùa nào thức nấy. Bây giờ đang là mùa xuân, phía trước sơn môn của núi Trần Tắc là cả một vùng tươi tốt, à, cô nương đi từ đó vào đây, không có nhìn thấy sao...”

Ta ...

Nếu ta mà nhìn thấy nó thì chắc đã tự tay chọc mù hai mắt của mình luôn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chiều Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ma giáo! Cái gì gọi là Ma giáo?

Ma giáo là phải có đáng về mà một Ma giáo nên có! Nên có lửa, có máu, có đao kiếm, có sát khí bùng bùng, mà đặc biệt là phải có khí thế ‘gần ta - người sẽ phải chết’!

Cái gì mà mùa xuân tươi tốt, tràn trề nhựa sống; cái gì mà trồng rau hái trái, thu hoạch lương thực, người là thổ công sao? Hay là thần tài?

Chúng ta là Ma giáo cơ mà, có ăn cơm cũng phải mang đáng về của hung thần ác sát mới đúng chứ!

“Thế Tiên Thi đài (*) có còn không?” Ta hỏi tiểu Thập Tị tử, “Lúc trước phải khổ cực lắm mới đào lên được khối đá trắng khổng lồ đó, tượng trưng cho tài phú và uy nghiêm của Vạn Lục môn ta, chắc là nó phải được giữ lại chứ?”

(*) khối đá để cho người nằm lên đó rồi quất xác.

“À, Tiên Thi đài sao? Năm trước trấn Thuận An bắt đầu phát triển du lịch, có rất nhiều ma tu nghe danh muốn đến thăm Vạn Lục môn của chúng ta. Người trong trấn dự định xây một tòa tửu lâu, Trưởng trấn đến tìm Môn chủ xin ngài ấy trợ giúp một tay, thế nên Môn chủ đã cho bọn họ mang Tiên Thi đài đi làm móng rồi.”

Hả... làm móng cơ á...

Đúng là tổn thọ, ta cảm thấy lòng đau như cắt, tự dung thấy có chút khó thở.

“Vậy cột treo xác đâu?” Ta thều thào hỏi tiếp, “Cây gỗ trăm vạn niên, tổn hao nhân lực vài năm trời mới điêu khắc ra được mấy nghìn cái đầu lâu trên đó, tượng trưng cho sức mạnh quyết đoán, uy vũ tột cùng của Vạn Lục môn ta... Nó đâu?”

“Xê ra rồi.” Tiểu Thập Tị tử thành thật trả lời, “Xê ra thành từng cây trụ nhỏ mang đi dựng chuồng heo rồi.”

Chuồng heo! Chuồng heo?? Kẻ nào dám dùng gỗ từ cột treo xác của ta để chặn heo? Nếu ta mà gặp được hắn, ta đảm bảo nhất định sẽ đánh chết hắn! Hắn không sợ mấy cái đầu lâu trên thân gỗ hù chết heo sao?

“Đường như cô nương biết rất rõ về núi Trần Tắc của chúng ta trước kia thì phải.”

“Ta nghe người trên giang hồ đồn thổi vậy thôi, mà bây giờ người đừng nói gì với ta nữa, để cho ta yên tĩnh ngồi đây một lát.”

Ta trả lời hắn qua quýt cho xong, bước qua một bên ngồi xồm xuống, lấy tay ôm bụng, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang không ngừng co rút đau đớn.

Ôi núi Trần Tắc của ta, tổn công tổn sức trang hoàng bao nhiêu năm, vất vả lắm mới gây dựng nên một núi Trần Tắc khiến cho người ta vừa nghe đã sợ hãi cả ra quần. Bao nhiêu chuyện xấu, bao nhiêu tàn độc, chỉ hô lên danh hào cũng có thể uy hiếp đến các danh môn chính phái trên giang hồ, tất cả đều bị phá hủy hết rồi!

Mặc Thanh! Lệ Trần Lan! Ông lớn nhà người được lắm! Ta và người quyết không đội trời chung!

Ta muốn người phải xuống địa ngục nhận lỗi với ta.

Sau đó, ta được đưa trở về Hí Nguyệt Phong, ngồi một mình trong tiểu viện đến hết đêm, chẳng còn thấy buồn ngủ, chỉ chăm chăm suy nghĩ xem phải làm cách nào để giết chết tên Mặc Thanh kia. Cho đến khi tờ mờ sáng, mặt trời lóe lên sau ngọn núi cao nhất trước Hí Nguyệt Phong, thời điểm tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào trong phòng, ta bỗng cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, vừa chớp mắt một cái...

Con mẹ nó, ta lại bị hất ra khỏi thân thể này rồi.

Lại thế nữa!

Lại thế nữa!

Ta bay tới bay lui, nhìn thân thể của Chi Yên đang nằm xui xẻo ở trên giường thì quần hết cả ruột cả gan! Lần này rõ ràng ta không hề ngủ! Tại sao hồn của ta vẫn bị hất ra ngoài?

Lần này cũng giống hết như lần trước, thân thể của Chi Yên nhẹ “ưm” một tiếng rồi từ từ tỉnh lại. Sau khi mở mắt ra, nàng chờ người một lúc, sau đó mới tròn to hai mắt nhìn ta, hít sâu một hơi: “Ngươi... Thân thể của ta lại tìm về được rồi hả?”

“Ta biết ngươi về lại được thân thể của mình rồi, đầu cần lần nào cũng phải tỏ ra kinh ngạc như vậy, chúng ta nói chuyện có ích một chút đi.” Ta bay tới gần giường, ngồi xuống trước mặt nàng, gõ vào giường một cái. Tuy ta biết mình chẳng thể gõ được vào nó nhưng vẫn phải làm để cho nàng chú ý đến tầm quan trọng của vấn đề, “Rốt cuộc thì một quý hồn như ngươi làm cách nào trong một đêm bay hết mười mấy dặm tới nơi này? Chẳng phải hôm qua chúng ta đã nhất trí giao dịch rồi sao, ngươi có ý gì đây?”

Chi Yên cũng ngạc nhiên không kém: “Ta... Ta có ý gì đâu!” Nàng cúi đầu nhìn thân thể của mình một chút, “Tại sao có thể như vậy... Rõ ràng ngày hôm qua sau khi ngươi rời đi, ta bay quá chậm không đuổi theo kịp cho nên đã quay trở về mộ của ngươi ngồi mà. Ta thực sự không... Sao lại như vậy chứ...”

Nghe nàng nói thế, ta nhú mày chống cằm, lẳng lặng suy nghĩ.

Ta cẩn thận nhớ lại hai lần ta nhập vào thân thể của Chi Yên trong thời gian qua. Lần đầu tiên thành công là vào buổi tối, ngay ngày hôm sau thì bị hất ra ngoài. Lần thứ hai nhập hồn cũng là vào buổi tối, sau đó buổi sáng lại bị hất ra tiếp.

Chẳng lẽ, ta chỉ có thể nhập vào thân thể của Chi Yên vào buổi tối mà thôi, còn ban ngày là lúc dương khí đầy đủ, nàng có thể tự mình hồi hồn?

Sắc mặt ta trầm xuống: “Chuyện đã như vậy, chúng ta phải mau nghĩ cách giải quyết mới được.”

“Giải quyết cái gì...Giải quyết như thế nào...”

“Kia kia, có nhìn thấy không?” Ta bay tới bên cửa sổ, chỉ tay ra bên ngoài, nơi vách núi cao nhất chạm tới mặt trời, “Chỗ đó gọi là vách Thiên Nhận, Tầng Thụ Các được xây dựng ở trên đó. Bên trong cất giữ hàng vạn cuốn sách, có không ít sách ghi lại những chuyện quý quái thần thánh. Vào đó tìm mấy quyển sách cổ đọc thử, biết đâu có thể nghĩ ra được biện pháp để ban ngày ta cũng có thể nhập vào được thân thể của ngươi.”

“Vậy đề ta đi tới đó.”

“Đi làm sao được mà đi. Nơi cất giấu sách cổ đâu phải cứ muốn vào là vào được, ngươi phải có được sự đồng ý của Môn chủ; chứ không thì xây ở trên vách đá cao chót vót đó để làm gì, cứ để sách ở đây phát cho mỗi người một quyển đọc cùng nhau cho rồi.” “Thế làm sao bây giờ?”

“Để thôi, ngươi đi lấy lòng, nịnh hót, cầu dẫn Lệ Trần Lan cho ta. Để hắn đồng ý cho ngươi vào Tầng Thụ Các.”

“...” Chi Yên lập tức bước lùi lại phía sau, vừa lui vừa ôm ngực, “Ta không làm được đâu.”

Ta nheo mắt lại: “Ngươi không muốn báo thù nữa à?”

Chi Yên nhăn mặt đau khổ: “Ta... Ta cứ gặp hắn thì hai chân đều run lấy bầy, bộ dạng lạnh lùng tràn ngập sát khí dọa người của hắn... Ta thực sự không dám.”

Mà nghĩ cũng lạ, đêm qua Mặc Thanh xử phạt đám người kia cũng không tính là quá ác, hắn xóa sạch trận pháp trước sơn môn, Tiên Thi đài thì mang đi cho, cột treo xác thì lòi ra xé; theo tiêu chuẩn trên giang hồ, hắn đã hướng Vạn Lục môn tiến tới hình tượng hòa ái dễ gần rồi. Nhưng nhìn biểu hiện của đám ma tu và bộ dạng sợ hãi của Chi Yên lúc này thì xem ra mọi người vẫn còn rất sợ hắn.

Có lẽ bọn họ không tiếp xúc nhiều với hắn cho nên không hiểu rõ, chứ ở trong mắt ta, hắn vẫn là tên quái dị trầm mặc ít nói hôm nào, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía ta còn khề lóe lên một cái, che giấu một chút sợ hãi... Mặc dù hiện tại hắn không còn dùng ánh mắt đó nhìn ta nữa, nhưng hắn vẫn là một thanh niên trẻ tuổi xinh đẹp cơ mà, có gì mà phải sợ?

“Hay là ngươi đi đi.” Chi Yên liếc ta một cái, hậm hực nói, “Dù sao cũng có ai nhìn thấy ngươi đâu, ngươi bay thẳng vào đó thì cần gì đến sự đồng ý của Môn chủ.”

“Ta là hồn thể đấy, chưa nói đến việc đi cực chậm mà còn phải nối tiếp với khí đất, ngươi có biết nối tiếp với khí đất là như thế nào không?” Chi Yên lắc đầu, ta nói tiếp, “Chờ đến khi ngươi biến thành quý thi thử bay cao lên ba trượng xem sao nhé, coi có có bay cao hơn được nữa hay không.”

“Chỉ có thể bay cao được ba trượng thôi sao...” Chi Yên cau mày: “Quý hồn các ngươi chẳng giống như trong truyền thuyết kể chút nào cả...”

Ta quét mắt qua, lạnh lùng trào phúng một câu: “Ta mà ưỡn ẹo lượn lờ bay lên đó cũng phải mất ít nhất hai mươi ngày, lúc về lại mất thêm hai mươi ngày nữa. Ta hỏi ngươi, bốn mươi ngày sau, ngươi sống một mình ở Hí Nguyệt Phong, có thể bảo toàn thân thể được nguyên vẹn chứ?”

Nàng ngậm miệng, gương mặt lại bắt đầu đau khổ vặn vẹo.

Ta tập trung suy nghĩ, nhất định phải nghĩ ra biện pháp gì đó. Tình huống hiện giờ đã có thay đổi, ta phải chuẩn bị thật kỹ càng. Chẳng may đến Tầng Thụ Các rồi mà vấn đề ‘đêm thì hợp, ngày thì phân’ của thân thể này vẫn không giải quyết được thì sao? Ta có mối thù sâu nặng với Mặc Thanh như vậy, không thể bỏ qua việc đâm chết hắn, nói bỏ cuộc là bỏ cuộc ngay được. Hiện tại, ta phải tăng cường củng cố sức mạnh cho bản thân, dựa vào chính

mình mới là chân lý.

Đúng, phải đi chợ quý vong hồn mua vài thứ trang bị cho bản thân mới được.

Ta nhớ lần trước khi bay tới chợ quý, ngoại trừ cửa hàng hồi hồn ra thì hình như còn có cả nơi bán viên thuốc tăng lực nữa, nghe nói chỉ cần đập thuốc vào đầu là có thể bay nhanh y như đang chạy. Có được viên thuốc đó thì sau này dù không có thân thể, ta vẫn di chuyển đi khắp nơi thật dễ dàng. Còn có viên thuốc che nắng, đập nó vào đầu xong, đứng dưới ánh nắng không khác gì đang tắm dưới ánh trăng. Ta phải đến đó một lần nữa, coi xem còn có thứ đồ gì hay ho nữa hay không... Nhưng vấn đề là ...

Ta không có tiền Âm phủ.

Ta đảo mắt một cái, nhìn về phía Chi Yên: “Muội muội tốt của ta.”

“Hả?”

“Việc lấy được sự cho phép của Lê Trần Lan, nếu ngươi đã không muốn đi thì thôi không sao cả; chúng ta bàn bạc lại là được, ta không làm khó ngươi làm gì. Để đến tối vậy, ta nhập vào thân thể của ngươi rồi sẽ đi tìm hắc nói chuyện này.”

Hai mắt Chi Yên sáng lên, vội vàng cảm tạ ân đức: “Được được được, ngươi đúng là người tốt mà.”

Ta nghiêng đầu nhếch môi cười một tiếng: “Tất nhiên rồi, ta cũng thấy thế đấy. Mà ta còn một việc nữa cần ngươi đi làm giúp ta.”

“Là việc gì vậy?”

“Đốt vàng mã cho ta.”

“...”

Trước khi Chi Yên xuống núi vào trấn Thuận An mua vàng mã, ta đã dẫn dò nòng, có bao nhiêu cửa hàng vàng mã ở trong trấn thì phải mua bằng hết không được sót hàng nào. Vậy nên lúc nòng quay trở lại, còn dẫn theo hai tên tiểu nhị kéo hai chiếc xe đầy đầy ắp tiền vàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả ma tu ở Hỉ Nguyệt Phong, Chi Yên dẫn hai tên tiểu nhị đẩy xe vàng mã vào trong rừng cây ít người.

Trong rừng cây cối xum xuê, cành lá um tùm, một tia nắng mặt trời cũng không len vào được, ta ở dưới tán cây, nửa nằm nửa ngồi sai bảo nòng: “Đầu tiên là đốt nén, thấp hương, khấn tên của ta. Nhớ là Lộ Chiêu Diệu của núi Trần Tắc đấy nhé, đừng đốt nhầm cho người khác... O kìa, ngươi phải đảo hồ trước chứ, dọn dẹp sạch sẽ, chẳng có ý thức phòng cháy gì cả. Sao hả, muốn phóng hỏa đốt cháy núi Trần Tắc của ta à?”

Chi Yên bị ta sai bảo hi hục xoay tới xoay lui, cuối cùng không nhịn được nữa nổi giận, vút hương nhang, nén thơm cầm trong tay xuống trước mặt ta: “Ngươi tự đi mà đốt!”

Ta vắt chéo chân, chẳng hề nổi nóng: “Người trẻ tuổi à, phải học được cách chịu đựng khổ cực chứ.” Ta liếc mắt nhìn hương nhang, nén thơm nằm lăn lóc trên mặt đất. Nòng thờ phỉ phò, trợn mắt nhìn ta một lát, rút cuộc cũng chỉ là một đứa nhỏ thuộc danh môn chính phái mà thôi, đành phải chấp nhận nhặt đồ lên, ngoan ngoãn đảo hồ, thấp nén đốt vàng mã.

Ta nằm ở bên cạnh nhìn nòng, đột nhiên nhận ra bên hông nòng nắm đi không ít đồ, ta lơ đãng mở miệng hỏi: “Ngọc bội của ngươi đâu?”

“Mang đi cầm rồi.” Nòng trả lời khá bình thản.

Đuôi lông mày ta khẽ động: “Hôm đó khi ngươi đến đây, một thân xiêm áo giá trị xa xỉ, chắc hẳn trước kia là một tiểu thư của danh môn thế gia. Bây giờ ra ngoài chỉ mua một ít vàng mã mà cũng không có tiền sao?”

Nàng lặng lẽ mím môi chớp mắt một cái, ngay sau đó lại quay sang trừng ta: “Khi còn sống ngươi cũng là một nữ ma đầu uy phong lẫm lẫm còn gì, bây giờ chết, ngay cả một người đốt vàng mã cho cũng không có.”

“Xoì, ngây thơ.” Ta cười lạnh, mạnh mẽ nói, “Mong muốn của cả đời ta chính là khiến cho người khác sợ đến mức ngay cả mộ phần của ta cũng không dám bén mảng tới!”

“...”

Ta vừa mới nói xong, đột nhiên cảm thấy đám cây rừng phía sau truyền đến một làn gió dị thường. Ta nhất thời rừng mình, lùi về phía sau xem xét; từ trong bóng cây mịt mờ, có một người đang đi tới.

“Ngươi đang nói chuyện với người nào?”

Nghe được giọng nói này, Chi Yên quay đầu lại, thấy Mặc Thanh một thân áo bào màu đen như mực, sợ đến mức suýt chút nữa đặt mông ngồi xuống đồng lửa đốt tiền vàng đang cháy hừng hực: “Lệ... Lệ... Lệ...” Đầu lười nàng cuộn vào không gỡ ra nổi.

Mặc Thanh thấy nàng như thế, chân mày có hơi cau lại.

Thấy tình hình không ổn, ta lập tức ngồi dậy. Hông rồi, hôm qua diễn trò cho Mặc Thanh xem còn chưa bàn bạc kỹ với Chi Yên, không thể để lộ sơ hở ở chỗ này được: “Cứ bình tĩnh, ổn định tinh thần, không việc gì mà phải sợ, nói với hán ngươi đang tự làm bầm một mình đi.”

Ta vừa dứt lời, Chi Yên vội vàng chụm hai chân lại, quỳ sụp xuống dưới đất trước mặt Mặc Thanh: “Ta... ta đang tự làm bầm một mình.”

Động tác quỳ thật là quy củ... Quả không hổ danh là đệ tử xuất thân từ danh môn chính phái mà!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Nào, ngươi nói theo ta nhé.” Ta giữ vững tinh thần nói với Chi Yên, “Ngày hôm qua ta lại nằm mơ thấy Lộ Chiêu Diêu, nàng muốn ta hóa vàng mã cho nàng. Ta không vào được cấm địa, cho nên đành phải chấp nhận đốt vàng mã ở chỗ này.”

“Ta... Ta... ngày hôm qua lại nằm mơ thấy Lộ Chiêu Diêu, nàng muốn ta hoá vàng mã... Ta chỉ có thể chấp nhận đốt... ở chỗ này.” Có một câu mà lắp ba lắp bắp, lộn xộn hết cả nhưng tóm lại cũng vẫn giữ được ý chính.

Mặc Thanh nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt dò xét. Nhìn cho đến lúc ta cảm thấy khó hiểu không biết hán đang dò xét cái gì thì hán lại chuyển ánh mắt, nhìn về phía hai chiếc xe đẩy bên cạnh, một cái đã đốt hết, còn một cái vẫn còn đầy ắp tiền vàng.

Chi Yên hơi xấu hổ cười cười: “Ha ha, nhiều quá đúng không? Ta cũng chẳng còn cách nào khác, nàng đã nói rõ là muốn được đốt nhiều như thế...”

“Câm miệng, ai bảo ngươi nói nhiều như vậy!” Ta khiển trách nàng.

Những chuyện giả thần giả quỷ như thế này, tốt nhất là phải tỏ ra thần thần bí bí, mơ mơ hồ hồ, khiến cho người ta hiểu không thấu, nhìn không ra; cái gì cũng khai ra tuốt tuột thì lại mất hết hiệu quả.

Chi Yên bị ta quát cho một tiếng, lập tức cắn môi, bộ dạng ảo não tràn đầy uất ức. Đúng lúc ta cho rằng nàng đã gây ra sai lầm rồi, nàng cũng tự cho rằng mình vừa gây ra lỗi lầm gì đó thì Mặc Thanh vẫn mang theo gương mặt lạnh lùng đột nhiên hình như khẽ bật cười. Cười mà không mở miệng, giống như tiếng cười nhẹ phát ra từ âm mũi.

“Đúng là tác phong của nàng.”

Ta thoáng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hán, lại thấy hán chăm chú nhìn vào ánh lửa, con ngươi đen sáng lên lấp lóe. Hán thất thần đứng ngăn người một lúc, không bao lâu sau ánh mắt lại âm thầm dần đi.

Hán rũ mắt xuống, che giấu tâm tư mịt mờ, kiềm chế cảm xúc ưu phiền.

Bộ dạng kia... quả thực có chút bi thương giống như hôm đó Chi Yên đã nói với ta...

“À... ở đây vẫn còn một ít nến thơm và hương nhang, hay là... hay là ngài cũng đốt cho nàng một chút?” Chi Yên thấy đáng vẻ của Mặc Thanh như vậy, giọng nói có hơi run rẩy, thốt ra câu này.

“Ta không muốn hán đốt cho ta.”

“Nàng nhất định sẽ không thích ta thắp nhang cho nàng.”

Ta và Mặc Thanh gần như đồng thời nói cùng một lúc.

Ta thấy Chi Yên đang quỳ trên mặt đất vịn vào uốn éo cổ, dường như đang cố gắng hết sức nhin lại ý muốn quay đầu sang nhìn về hướng ta. Ta không giải thích lý do cho nàng, mà Mặc Thanh cũng trầm mặc không nói thêm gì nữa. Chi còn lại Chi Yên quỳ ở chính giữa, sốt ruột như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Vậy... ta đốt tiếp nhé?” Chi Yên gần như gom hết tất cả dũng khí để hỏi một câu này, cũng không biết là đang hỏi ta hay là có ý hỏi Mặc Thanh đang đứng trước mặt nàng.

Mặc Thanh lui về phía sau hai bước rồi nói: “Đốt đi.”

Hán nhẹ nhàng tựa lưng vào cái cây ở đối diện ta, hai chúng ta mặt đối mặt nhưng hán không nhìn thấy ta, mà chỉ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào ngọn lửa càng đốt càng lớn kia. Nhìn tro bụi bay lên, không biết đang trầm tư suy nghĩ cái gì. Vàng mã đã được đốt hết, Mặc Thanh đột nhiên rời đi cũng giống như lúc hán đến đây, thậm chí còn chả báo với Chi Yên một tiếng. Cho đến khi Chi Yên nhìn đốm lửa cuối cùng tắt ngúm, nàng giữ nguyên tư thế

quý, quay đầu lại, nhưng sau lưng đã chẳng còn ai. Lúc này Chi Yên mới thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống mặt đất liên tục đấm bóp chân: “Hai Đại ma vương các người... thật không biết ta đã tạo ra cái nghiệp gì nữa...”

“Sau này nói chuyện cẩn thận một chút.” Ta nói, “Người vừa mới đốt tiền vàng hán đã tìm tới đây, biết đâu thỉnh thoảng lại dùng Thiên lý nhãn (*) theo dõi người thì sao.”

(*) mắt nhìn xa ngàn dặm.

Chi Yên nghe vậy, cả người cứng đờ, hai môi mím chặt, không dám có một cử động nhỏ nào.

“Người đừng sợ quá như thế, công việc của Môn chủ bận rộn chứ đâu có rỗi rãi. Với lại vừa rồi mới đến đây xong, hiện tại chắc chẳng rảnh để theo dõi người đâu.” Ta suy đoán: “Với trình độ tu ma của Lê Trần Lan thì thân động như thân động (**), trong đầu nghĩ đến đâu thì người sẽ đi đến đấy, muốn đi chuyển tới một chỗ nào đó chỉ cần dùng ý niệm là được. Mà ngày hôm qua, chúng ta ở trong cảm địa nói chuyện với nhau lâu như thế nhưng đến giờ Tý hán mới xuất hiện. Ta nghĩ có lẽ lúc đó hán đang quét mắt nhìn sơn cốc một lượt thì phát hiện ra người, vậy nên hán mới có mặt ở đó cho dù không có ai báo cáo. Hôm nay đoán chừng cũng do ngẫu nhiên nhìn thấy thôi, nếu không sao đốt được một lúc rồi hán mới tới.”

(**) hành động của cơ thể cũng như suy nghĩ ở trong đầu.

Chi Yên chậm rãi thả lỏng thân thể, nhỏ giọng nói: “Vậy sau này, mỗi khi làm bất cứ chuyện gì ta cũng phải tìm cho mình một lý do trước, để đề phòng chẳng may hán thấy được còn biết đường mà nói dối sao?”

“Nếu thân thể này mà hoàn toàn giao cho ta thì đã không có nhiều chuyện rắc rối như vậy rồi.” Ta nhìn sắc trời một chút, sau đó bảo nàng, “Trưa rồi đấy, vàng mã cũng đã đốt xong, ta quay về nghỉ ngơi đây, buổi tối sẽ tới nhập vào thân thể của người sau.”

Ta nghĩ tới nay ta phải đến chợ quý vong hồn ngay mới được, Chi Yên đã đốt tiền vàng gửi vào sổ Âm phủ cho ta rồi, ta sẽ mua viên thuốc tăng lực, như vậy thì có thể bay thẳng lên Tầng Thứ Các mà không phải đi tìm Mặc Thanh xin phép nữa, tránh cho hán sinh ra hoài nghi.

Muốn dụ dỗ nịnh nọt người nào đó thì ngay từ đầu người không được phép đòi hỏi, mà chỉ nói đến mong ước, nguyện vọng thôi; sau đó thì một lòng cầu dẫn, tập trung nịnh hót, khiến cho hán tưởng rằng người thật lòng thật dạ chỉ thích một mình hán, đó mới là phương pháp dụ dỗ tốt nhất.

Đêm khuya.

Trên Hí Nguyệt Phong hoàn toàn yên tĩnh, nhưng bên ngoài vẫn có người như ẩn như hiện đi qua đi lại. Tu ma không giống như tu tiên, muốn tu hành thì phải luyện tập vào ban đêm. Ta nhập vào thân thể của Chi Yên, để hồn thể của nàng ở lại trong phòng sau đó đi ra ngoài một mình.

Trên đường đi có gặp một vài người, ta chẳng tránh cũng chẳng né, bọn họ thì nhau khom lưng uốn gối lúi kéo muốn làm quen với ta. Ta gật đầu chào hỏi, nói mình đang muốn đi dạo, bọn họ đều cười tùm tùm đưa mắt nhìn ta rồi đi. Cách khá xa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng mấy ma tu đó hô: ‘người đi chậm rãi nhé’. Cảnh tượng này so với thảm trạng trước kia của Chi Yên thì đúng là khác nhau một trời một vực. Ta cực kỳ đắc ý. Quả nhiên, Lộ Chiêu Diêu ta phải làm người thì mới có thanh có sắc, phô trương bóng bẩy như thế này nha.

Đến khi bước vào trong rừng, ta bấm quyết một cái, nháy mắt đã dễ dàng tới được khu chợ quý mà trước kia phải lượn lờ mất ba ngày mới bay được đến nơi. Nhưng thật kỳ lạ, trước mắt ta chỉ là một rừng cây u ám khô cằn, không có nhóm quý hồn chậm chạp bán hàng hai bên đường như lúc trước nữa. Ta quay một vòng, nhìn kỹ con đường này, thậm chí ta không thể đi nhầm được.

Ta sờ sờ cảm suy nghĩ, sau đó bước qua một bên ngồi xuống, nửa người trên của ta thoát ra khỏi thân thể của Chi Yên. Trong khoảnh khắc hồn phách của ta rời khỏi thân thể thì ta nhất thời bừng tỉnh, cũng vẫn là con đường này nhưng bây giờ hai bên đường bỗng xuất hiện các cửa hàng nối với nhau san sát, phía trước còn có vô số quý hồn đang lắc tới lắc lui, khung cảnh yên tĩnh lại phồn hoa một cách quý dị.

Đúng là chợ quý đây rồi.

Ta lại dựa người ra sau một chút, nhập vào thân thể của Chi Yên, quả nhiên, khi dùng đôi mắt của nàng để nhìn con đường phía trước thì lại chẳng có cái gì cả.

Chẳng lẽ, khối thân thể này của Chi Yên chỉ có thể nhìn thấy một con quý là ta mà thôi??

Ta thoát khỏi thân thể của nàng một lần nữa, đứng lên, quay đầu nhìn lại, thân thể của nàng xụi lơ tựa vào gốc cây, hồn phách của Chi Yên cũng không thấy tự tìm về. Xem ra, chỉ có vào lúc mặt trời mọc, nàng mới có thể tự mình hồi hồn. Ta đang suy tư thì đột nhiên phía sau có một nữ quý bay tới, lắc lư đung đưa bay về phía thân thể của Chi Yên.

Không được rồi! Chẳng may nàng ta nhập vào khối thân thể này thì... Suy nghĩ đó còn chưa kịp lướt hết qua đầu ta thì nữ quý kia đã bay qua thân thể của Chi Yên, sau đó lại xuyên qua gốc cây đại thụ sau lưng nàng, tiếp tục bay về phía trước.

Ta lại ngộ ra, chẳng lẽ vào buổi tối, cũng chỉ có ta mới có thể nhập vào thân thể của nàng? Hay là bởi cái hôm mưa to gió lớn một tháng trước kia, nàng đập vào bia mộ của ta, vỡ đầu chảy máu, cho nên mới sinh ra mối liên hệ đặc biệt nào đó với ta?

“Này.” Ta gọi tên quý thư sinh đang ở gần đó một tiếng, hán yếu ớt quay đầu nhìn ta: “Tiểu... sinh... hữu... lẽ...”

“Ừ, chào người ‘Hữu Lễ’, ở đây có một thân thể không hồn này, người nhập vào thử xem sao”.

“Nam... nữ... khác... biệt... làm... vậy... không... được... đâu.” Đã chết rồi mà vẫn còn lăm chuyen, ta lờm hẩn một cái, lại giữ lấy một bà lão đang chống gậy đi ngang qua: “Ồ đây có một thân thể không hồn, bà nhập thử vào một chút đi.”

Bà lão liếc mắt qua, méo miệng hỏi ta: “Cô nương, bát tự của ngươi như thế nào? Con của ta cũng đã chết, ngươi có minh hôn (***) với con trai ta không?”

“...”

(***) cưới người chết.

Thôi quên đi, đáng lẽ ta không nên nói chuyện với mấy con quỷ này mới phải...

Ta quay đầu lại nhìn thân thể của Chi Yên một lần nữa, thầm nghĩ, cứ để ở đây vậy, nếu lúc quay lại mà không thấy thì tức là cũng có người nhập vào được như ta; còn nếu nó vẫn ở nguyên chỗ cũ thì chứng tỏ chỉ có ta mới có thể nhập vào. Dù sao thì chẳng cần biết là người nào nhập, sáng ngày hôm sau Chi Yên vẫn có thể hồi hồn được thôi, không mất đi đâu được. Hiện tại ta đã có tiền, phải đi mua viên thuốc tăng lực củng cố sức mạnh cho bản thân cái đã. Ta hết sức vui vẻ chạy vào chợ quý, ngó trái ngó phải, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng bán viên thuốc tăng lực. Đứng trước cửa hàng là tiểu nhị có khuôn mặt trắng bệch, đáng vẻ bị ôi; hẩn chặn ta lại, giọng nói như bị bệnh hỏi ta: “Tên là gì?”

“Lộ Chiêu Diêu của núi Trần Tắc.”

Giống y như tên quỷ mặt xanh nanh vàng của cửa hàng hồi hồn lúc trước, hẩn cũng móc ra một cái gương rồi nhìn vào gương nói chuyện một lúc, sau đó bước ra đứng chặn trước cửa: “Ngươi không thể vào.”

Ta sùng sốt: “Vì sao?”

“Ngươi không có đủ tiền Âm phủ.”

Ta kinh ngạc: “Không đủ á? Sao lại thế? Hôm nay ta cho người đốt nhiều vàng mã lắm mà!”

“Trong một ngày, một người sống chỉ có thể đốt một nghìn tiền cho một con quỷ, chỗ thừa ra không ghi sổ, tịch thu sung công quỹ.” Hẩn lười biếng trả lời ta: “Hôm nay chỉ có một người đốt cho ngươi, ghi sổ được một trăm tiền. Muốn vào tiệm của chúng ta thì trong sổ phải có một vạn tiền trở lên mới vào được.”

Ta cảm thấy gần đây những chuyện khiến cho ta tức muốn ói máu xuất hiện quá nhiều, cảm giác bức tức dâng lên đầy cổ họng, đến máu cũng chẳng thêm trào ra nữa. Ta chậm rãi ấn ấn mi tâm.

Hình như mấy thứ sổ sách tính toán này ta không thạo cho lắm, chưa nói đến việc cái quy định ‘mỗi ngày một người chỉ có thể đốt một nghìn tiền cho một con quỷ’ vô liêm sỉ đến cỡ nào, mà tại sao người ta được ghi vào trong sổ đủ một ngàn tiền, nhưng đến lượt ta lại chỉ có một trăm?

Ta đang định mở miệng hỏi thì tiểu nhị đã chỉ sang một cửa hàng nằm ở bên kia đường rồi nói: “Có thắc mắc gì cứ đến cửa hàng tiền địa phủ Đại Âm mà hỏi.”

Ta nhìn theo ngón tay hẩn, quay đầu lại nhìn, liền thấy một tấm biển hiệu treo bên trên một cửa hàng nhỏ xíu, trên đó viết mấy chữ to “Cửa hàng tiền địa phủ Đại Âm” xiên xiên xẹo xẹo.

Các ngươi đang lừa ‘quỷ’ đấy à??

Ta bay tới trước cửa hàng kia, thấy có một con tiểu quỷ gầy còm ngồi trước cái quầy bé tí tẹo, từng khớp ngón tay giống như trúc khô, đang lách tách đánh bàn tính. Hẩn ngẩng đầu liếc ta một cái: “Tên và nghề nghiệp của ngươi là gì?”

“Lộ Chiêu Diêu của núi Trần Tắc...” Ta bị mấy con quỷ này giày vò đến mức không thể tức giận nổi nữa rồi, “Hôm nay có người đốt cho ta hai xe vàng mã lớn, nhưng trong sổ của ta lại chỉ ghi có một trăm thôi.”

Tiểu quỷ nhìn sang cái gương lớn dựng thẳng ở bên cạnh, xem xét một hồi rồi nói: “Lộ Chiêu Diêu phải không? Là thế này, khi ngươi còn sống thì có tội giết người, tội nói dối, tội lừa gạt... chắc chắn, tội danh quá nhiều, kể không hết. Mỗi một tội sẽ trừ đi một đồng tiền Âm phủ, đáng lẽ là trừ hết, nhưng bởi vì ngươi cũng từng có hành động tốt, giúp đỡ người khác, cho nên được tăng thêm mấy đồng. Trừ qua cộng lại thì người ta đốt cho ngươi một nghìn tiền, ngươi nhận được về tay một trăm tiền.”

Hẩn nói liền một lèo, ta nghe câu được câu chẳng, tự ngẫm nghĩ một lát đại khái cũng hiểu sơ qua. Nói cách khác, hệ thống cửa hàng tiền địa phủ này sẽ căn cứ vào cuộc sống, hành động, công đức và tội lỗi để tính toán số tiền mà mỗi con quỷ sẽ nhận được.

Nếu phạm tội thì tiền mà người sống đốt cho sẽ bị phạt trừ đi, còn nếu làm việc thiện thì sẽ được cộng thêm vào. Nói qua nói lại thì cũng chỉ có một ý mà thôi, đó chính là --.

Ở Địa phủ muốn có tiền thì phải xem nhân phẩm và đức hạnh của ngươi ra sao.

Xem người sống đốt tiền cho ngươi được bao nhiêu, khi còn sống ngươi tích đức hành thiện ít hay nhiều.

Lúc này ta mới hiểu ra. Vì sao sau khi thành quý ta lại nghèo rớt mùng tơi, đến đây bị bắt nạt như vậy rồi. Đó là bởi vì khi còn sống, Lộ Chiêu Diêu ta cái gì cũng không thiếu chỉ thiếu mỗi nhân phẩm và đức hạnh.

Ta cảm thấy thế giới quý này đối với một ma đầu đã từng hoành hành ngang ngược như ta tràn đầy kỳ thị và ác ý. Sau khi lĩnh ngộ được đạo lý đó, ta vẫn suy nghĩ, liệu có thể dùng hồn phách hiện tại này của mình đi giết Diêm vương, lật đổ Địa phủ lên thống trị hay không; nhưng rồi lại cảm thấy... thôi cứ ngoan ngoãn quay về tìm người đốt vàng mã cho vậy.

Ta ảo não bay về, muộn phiền nghĩ tới tại sao hôm nay lại không để cho Mặc Thanh đốt tiền vàng cho ta. Nếu hán mà đốt... thì ít nhất hiện tại ta cũng có được hai trăm tiền! Muối tuy nhỏ nhưng cũng vẫn là thịt, có ít thì ít nhưng tích tiểu sẽ thành đại thôi!

Về đến chỗ thân thể của Chi Yên đang tựa vào gốc cây, ta lại nhập vào người nàng, đứng lên phui mông một cái, thầm nghĩ: Hôm nay không mua được viên thuốc tăng lực rồi, xem ra ta vẫn phải đi gặp Mặc Thanh, xin phép hán đồng ý cho vào Tăng Thư Các.

Vậy nên, vấn đề cần phải giải quyết bây giờ là, tối nay ta làm cách nào để lấy lòng dụ dỗ hán đây...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngay trong đêm đó, ta quay về chạy lên ngọn núi chính thuộc dãy núi Trần Tắc.

Đứng trước Vô Ác điện, ta báo tên mình là Lộ Chi Yên, thị vệ giữ cửa liền dẫn ta vào bên trong sườn điện (*), có lẽ Mặc Thanh đã dặn dò bọn họ từ trước rồi.

(*) trong điện gồm có chính điện và sườn điện, sườn điện ở bên cạnh chính điện

Lúc trước hán đã từng nói, “Nếu sau này nàng còn tiến vào trong giấc mộng của người thì nhớ báo lại cho ta biết”, thì ra không phải chỉ là nói suông.

Ta rất đặc ý, Mặc Thanh muốn nắm chắc hành tung của ta như vậy, nhất định là trong lòng hán hận ta đến nghiêng răng; chỉ sợ một ngày ta ngóc đầu trở lại sẽ cướp hết địa vị và tài phú của hán, giống như lúc trước hán cướp của ta vậy.

Ta ngồi trong sườn điện đợi một lát mà không thấy ai đến, liền đứng dậy đi loanh quanh nhìn ngó một chút.

So với trước kia, sườn điện của Vô Ác điện hiện giờ cũng không có quá nhiều thay đổi, những bảo vật vốn có vẫn còn nguyên, khí thế nên có vẫn còn tồn tại. Bức tranh quý hung ác được chạm khắc trên xà nhà, rắn chín đầu uốn lượn quanh cột trụ, đèn trần làm bằng đầu lâu, trong không khí tràn ngập sự lạnh lẽo tà ác.

Đúng là phong cách của Vạn Lục môn khi ta còn ở đây.

Đứng trong bầu không khí này, trong thoáng chốc, ta dường như cảm thấy mình vẫn còn sống, nắm giữ trong tay quyền sinh sát, tận hưởng của sống xa hoa lãng phí, muốn dân trong thiên hạ không ai là không sợ ta.

Ta ngồi xuống ghế, tựa lưng ra sau, nhắm mắt lại, nhớ tới năm đó...

Đột nhiên, từ trong chính điện bên cạnh truyền tới một tiếng “Cốp” vang dội. Ồ, vào giờ này mà bên trong chính điện vẫn còn người sao? Ta nổi lên tò mò, lặng lẽ đi tới ghé sát vào cánh cửa nghe thử, ở bên kia vách ngăn là một giọng nói già nua đề nén tức giận:

“Cách thức làm việc của Môn chủ càng ngày càng đi xa với tôn chỉ lập phái của Vạn Lục môn rồi.”

Giọng nói của ông ta vang vọng khắp đại điện trống rỗng, cũng đồng thời khơi dậy hàng vạn lớp sóng hưởng ứng dâng lên trong lòng ta. Đúng vậy đó! Đúng quá luôn! Không ngờ trong Vạn Lục môn ta còn có người tỉnh táo sáng suốt như vậy!

Ta cảm thấy chỉ nghe không thôi đã không đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta nữa, vì thế ta kéo nhẹ cánh cửa ra một chút, đưa mắt nhìn xem rốt cuộc là vị anh hùng “già mà không phế” nào đang lên tiếng.

Từ góc độ này, ta có thể nhìn thấy nơi cao nhất của chính điện, Mặc Thanh đang ngồi trên ghế Thần Long, vẻ mặt không cảm xúc, ngồi im giống như tượng thần trên đại điện; khác hoàn toàn so với thằng nhóc năm đó chỉ biết giấu mình dưới lớp áo choàng cỡ lớn.

Mà tư thế ngồi của hán cũng khác hẳn với kiểu ngồi thích vắt chân lung tung của ta.

Hán như vậy trông thật giống lão Ma vương trong bức họa được lưu truyền hàng ngàn năm trước, trầm tĩnh lại mạnh mẽ, toát ra sức mạnh không gian mà

uy. Ta bĩu môi, tuy có chút không cam lòng nhưng đành phải thừa nhận, Mặc Thanh kẻ thừa huyết mạch chính thống, hiện tại ăn mặc chỉnh chu, quả thực không làm hỏng cái danh ‘con trai của Ma vương’ của hắn.

Lúc này trong chính điện không còn người nào khác, chỉ có một ông lão tóc trắng bạc phơ đứng ở bên dưới, chống cây gậy Thanh Cương, có lẽ âm thanh vang dội vừa nãy là do cây gậy này đập xuống nền điện.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của người này nhưng ta vẫn nhận ra ngay.

Hàng vạn môn đồ của Vạn Lục môn ta trải rộng khắp thiên hạ, nhiều không đếm xuể, một mình ta quản lý không hết, do vậy ta lập ra bốn vị sơn chủ tương ứng với bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, có quyền hạn chỉ đứng dưới Môn chủ là ta. Mà ông lão này chính là sơn chủ phía Bắc được lập ra khi ta còn tại vị – Viên Kiệt.

Ông ta là một lão già ngoan cố, âm độc, cực kỳ thông hận tiền môn.

Trước khi vào Vạn Lục môn, cả nhà ông ta bị đám người tiền môn giết chết. Kể từ đó, ông ta quyết tâm tu ma, cứ gặp đồ đệ của tiền môn là giết. Lúc trước trong tiền môn còn lưu truyền một câu: “Thà rằng gặp phải Lộ Chiêu Diêu, còn hơn gặp mặt Bắc sơn chủ”. Có thể nói, ông ta đã từng là một thủ hạ tài giỏi đặc lực của ta, phạm là những kẻ thuộc tiền môn chán sống đâm tới đây xâm phạm, để cho ông ta đi xử lý là tốt nhất.

Chỉ có điều cũng bởi vì tính tình của lão già này vô cùng quái dị lại cố chấp, cho nên ta và lão cũng chẳng thân thiết gì nhiều.

Mà nghĩ cũng đúng, Vạn Lục môn nay đã đổi chủ, ngoại trừ những kẻ quái dị cố chấp ra thì ai sẽ đứng lên phản đối ý kiến của Môn chủ đây.

Viên Kiệt khàn khàn nói: “Trước kia xóa bỏ trận pháp trước sơn môn, cái đó cũng chỉ là hình thức thì không sao...”

Ấy, lão già nhà người, nói mấy lời này nghe đã không vui rồi. Sao lại chỉ là hình thức? Trận pháp đó là biểu tượng, là tinh thần của Vạn Lục môn! Là tinh thần đấy!

“Hiện giờ, tuy Tân Sơn Khương Vũ là mầm mống hiểm họa cần phải tiêu diệt, nhưng bất luận thế nào Vạn Lục môn ta cũng không thể đồng ý liên thủ với Thiên Trần các được!”

Ta nhú mày, Tân Sơn Khương Vũ là cái quái gì ta chưa từng nghe qua, có lẽ là các thế lực mới nổi vài năm gần đây, nhưng nói đến Thiên Trần các thì ta lại biết.

Cũng giống như Giám Tâm môn, Thiên Trần các là một trong Thập Đại Tiên Môn của giang hồ. Trong trận chiến ở Kiếm mộ năm đó, bọn họ cũng xuất lực tham gia, nhưng lực xuất ra không lớn không nhỏ, không giống như Giám Tâm môn tự xông lên trước tiên phong chịu chết, cho nên ta cũng không có ấn tượng gì nhiều. Mà bây giờ nhắc lại, cái ta nhớ nhất không phải là sự thù địch của Thiên Trần các, mà là Các chủ Cẩm Thiên Huyền của bọn chúng. Hắn chính là đại mỹ nhân nổi tiếng khắp thiên hạ đó nha.

Hơn nữa hắn không chỉ đẹp, mà còn mang một vẻ đẹp phi giới tính.

Thiên Trần các này tu theo đạo Bồ Tát, luyện công pháp, không phân chia nam nữ. Vừa nhập môn đã bắt đầu mơ hồ về giới tính, sau đó luyện công pháp càng sâu thì giới tính càng lẫn lộn không phân biệt nổi, gần như giống với Bồ Tát trong truyền thuyết. Mà Cẩm Thiên Huyền đại khái chính là người sống giống Bồ Tát nhất ở trên đời này. Vẻ đẹp của hắn ấy à, nam nữ ăn hết.

Ta vẫn còn nhớ, sau khi vừa nghe kể về vẻ đẹp của Cẩm Thiên Huyền lần đầu tiên, ta còn cho người đi bắt hắn mang về nhốt trong địa lao. Ta ngồi ngắm hắn cả một đêm, cảm thấy như thế thật đã ghiền. Bây giờ nhớ lại, nội tâm lại có chút ngứa ngáy, nếu có cơ hội nhìn hắn thêm một lần nữa thì quá tốt...

“Tân Sơn là nơi giáp ranh giữa hai thế lực tiền – ma.”

Tiếng nói của Mặc Thanh đột nhiên kéo suy nghĩ càng lúc càng xa của ta quay về, hắn lạnh lùng nói, “Nhưng bọn người Khương Vũ lại lợi dụng mâu thuẫn giữa hai bên, ung dung tự tại đã lâu. Lúc này liên thủ với Thiên Trần các, vừa có thể nhanh chóng diệt trừ hậu họa, vừa không phải phòng tránh địch trước sau, có gì không ổn thỏa?”

Ta nghe Mặc Thanh nói như vậy, cũng cảm thấy không có gì là không ổn.

Nguyên tắc làm việc trước giờ của ta chính là: đơn giản, thuận tiện, nhanh chóng. Có liên thủ cùng với đám người tiền môn đó hay không cũng không quan trọng, mà quan trọng là đám người ta cần giết chết kia phải nhanh chóng bị tiêu diệt, thế là được.

Ta gật đầu tán thành, ừ, cứ quyết định như vậy đi.

“Môn chủ!”

“Được rồi, việc này đã định.” Mặc Thanh cắt đứt lời của lão ta.

Ta ở một bên cô đơn thờ dài một hồi, người bên trong cánh cửa này gõ tay chỉ đạo năm nào đã không còn là ta nữa rồi... Tiếng thờ dài của ta còn chưa dứt, đã cảm thấy trước mặt có một luồng sát khí quét tới.

Đưa mắt nhìn về phía trước, liền gặp ngay ánh mắt hung ác nham hiểm của Viên Kiệt đang chiếu thẳng vào ta.

Lúc này ông ta vừa bị Mặc Thanh bác bỏ đề nghị nên tức đến xanh mặt, ta và lão bốn mắt đụng nhau. Ta thấy rõ trong đôi mắt sắc như chim ưng của lão đột nhiên xoẹt qua một tia sát khí bén nhọn.

“Người nào ở đây?!”

Viên Kiệt vừa dứt lời, một luồng khí hình lưỡi đao bổ thẳng về hướng ta, ta thoáng giật mình, lập tức muốn tránh. Nhưng khối thân thể này của Chi Yên thực sự là quá vô dụng! Dưới áp lực có khí thể mạnh hơn ngàn gấp mấy lần, bấp thập cả người nàng cứng ngắc, không có cách nào nhúc nhích!

Trong khoảnh khắc luồng khí đó sắp bổ vào người ta, ta chỉ có một suy nghĩ: thôi xong rồi, sau lần này thì không cần buồn về tiền vàng hay thân thể nữa. Ta có thể cùng Chi Yên nắm tay nhau ở bên mộ phần xanh cỏ chơi trò bắt quỷ rồi.

Nhưng đúng lúc này, không biết luồng khí kia đụng phải vật cản gì, phát ra một tiếng “ầm” thật lớn, thanh âm chấn động đó làm ta phải lui lại hai bước. Mà cửa đá chắn bên ngoài sườn điện bị ảnh hưởng tới mức vỡ nát thành phần vụn.

Thị vệ của Vô Ác điện nghe thấy động tĩnh lập tức chạy vào, Mặc Thanh khoát tay áo ra lệnh cho bọn họ lui ra, về mặt bình thản nói: “Bắc Sơn chủ quá xúc động rồi.” Hắn liếc ta một cái rồi nhìn sang Viên Kiệt: “Đó chỉ là người đưa tin của ta thôi.”

“Thuộc hạ đã biết tội.”

Hừ, cái gì mà biết tội, chẳng lẽ ta còn không hiểu tính tình của các người hay sao, lão già này, chẳng qua là bị Mặc Thanh làm cho uất nghẹn nên mới quay sang trút giận vào ta. Mặc Thanh không xử phạt lão, Viên Kiệt chấp tay cáo lui. Cây gậy Thanh Cương gõ trên nền đất, mỗi một bước đi là một tiếng vang thanh thúy. Thời điểm sắp rời khỏi điện, ông ta nghiêng đầu nhìn ta một cái. Ta cũng chẳng tránh né, nhìn thẳng lại.

Viên Kiệt tràn đầy khinh miệt hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó bước chân ra khỏi đại điện.

Ta nhượng mảy, đột nhiên nhớ ra, thân thể mà ta dùng hôm nay có một thân tiên khí. Ta bấu môi, coi như nể tình lúc trước lão nói Mặc Thanh làm việc đi ngược lại với tôn chỉ lập phái ban đầu nên không thêm tính toán, bỏ qua hành động mạo phạm vừa rồi của lão.

Trong khi ta vẫn đang nhìn chòng chọc theo hướng Viên Kiệt vừa rời đi, thì sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói của Mặc Thanh: “Buổi tối gan lớn quá nhỉ?”

Ta quay đầu lại chợt thấy Mặc Thanh không biết từ khi nào đã đi vào sườn điện, chấp tay sau lưng đứng cách ta ba bước, liếc mắt một cái, “Bảo người chờ bên sườn điện, tại sao lại không quy củ giống như ban ngày?”

Ta thuận miệng tìm ra một lý do: “Ban ngày đốt vàng mã cho người đã khuất, đương nhiên phải quy củ một chút...”

“À.” Hắn đáp một tiếng, sau đó chưa đầy một cái chớp mắt, bóng đen bất ngờ thoáng qua, nháy mắt một cái hắn đã đứng ở trước người ta, gần trong gang tấc.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy khó hiểu.

Ta thấy rõ gương mặt của Chi Yên phản chiếu trong con ngươi đen nhánh của hắn: “Cũng không sợ ta giống như ban ngày nữa?”

Hắn đang nghi ngờ ta, nhưng ta không thể hoảng cũng không thể loạn, càng hoảng càng loạn sẽ càng dễ lộ sơ hở. Vì vậy ta mặt không biến sắc ứng phó với sự hoài nghi của hắn: “Sur phụ, cái này gọi là sợ đến choáng váng.”

Mặc Thanh: “...”

Không khí trong điện thoáng chốc rơi vào trầm mặc, ta hắng giọng một cái, không để hắn tiếp tục trầm tư suy nghĩ nữa: “Sur phụ, vừa rồi ta nghỉ ngơi trong chốc lát lại mơ thấy Lộ Chiêu Diêu.”

“Ừm.” Hắn quay người lại, chậm rãi bước qua một bên ngồi xuống ghế. Không giống với dáng vẻ uy nghiêm như khi ngồi trên đại điện, lúc này hắn cầm một vật gì đó trên tay nhàn nhã chơi đùa, “Nàng ở trong mộng như thế nào?”

Ta nói dối không chớp mắt: “Cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là đứng đó thôi. Nhưng mà sur phụ, ta cho rằng cứ chờ nàng vào trong mộng của ta thì cũng không phải là biện pháp.” Ta bước dần từng bước đến gần Mặc Thanh, “Nàng ở trong tối, ngồi ở ngoài sáng, bất luận là làm cái gì ngài cũng tỉnh sau nàng một bước, chỉ bằng chúng ta nghĩ cách tìm ra nàng trước đi.”

Lúc này Mặc Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn ta, về mặt mang theo quan sát: “Người có thể tìm được nàng?”

“Bây giờ thì không thể.” Ta đi tới chiếc ghế bên cạnh Mặc Thanh chậm rãi ngồi xuống, chỉ cách hắn một cái bàn vuông. Ta rướn nửa người qua, cố gắng để hơi thở của mình lay động tóc mai của hắn, “Nhưng nếu có thể tìm được một vài quyển sách cổ để ta đọc, nói không chừng lại có thể biết được phương pháp hiệu quả nào đây của người xưa.”

Ta tin chắc rằng Mặc Thanh có hảo cảm đối với khối thân thể này của Chi Yên, nếu không cũng đã chẳng dễ dàng bỏ qua cho hai lần ta lừa gạt lúc trước.

Thời điểm mặt ta càng lúc càng tiến sát vào mặt hắn thì một bức tường vô hình đột nhiên xuất hiện ở giữa chúng ta, khiến ta dán mặt vào đấy, méo mó có chút khó coi, ta đành phải hậm hực lui trở về.

Hắn không nhìn ta, chỉ chuyên tâm vuốt ve thứ gì đó trong tay: “Người nói tiếp đi, nàng đứng ở đó như thế nào, tư thái và vẻ mặt ra sao?”

Tên hề lẩm chuyện này đúng là quái dị khiến cho ta không có cách nào hiểu được hắn. Tại sao cứ phải hỏi mấy vấn đề không liên quan này chứ? Ta đảo mắt một vòng, động não rồi nói: “Thì... chỉ là bay ở giữa không trung thôi, chẳng có vẻ mặt gì cả.”

“Chẳng phải nàng muốn người đốt vàng mã cho nàng sao?”

“Ừm... không sai.”

“Không oán trách người đốt thiếu tiền à? Không yêu cầu phải đốt tiếp ư? Ngày mai thì sao? Không đốt nữa hả?”

Đúng!... Cái số đã là quỷ thiếu tiền rồi thì ngày mai nhất định phải đốt tiếp, còn phải nghĩ cách để tìm thêm người đốt cho, làm gì có chuyện dừng lại không đốt nữa! Ta thầm trả lời câu này trong lòng, vừa ngước mắt lên bỗng chạm phải ánh mắt của Mặc Thanh đang nhìn chằm chằm vào ta...

Đột nhiên ta nhớ tới thật lâu trước kia, khi đó ta còn chưa lập ra Vạn Lục môn, mới từ núi Trần Tắc chạy ra, đánh bại đánh bại cứu được tên nhóc Mặc Thanh này. Sau đó ta dẫn hắn cùng đi, cả một đường, hắn luôn trầm mặc ít nói, còn che kín khuôn mặt chẳng chịt sọc đen, không chịu để lộ ra trước mặt người khác.

Đến một buổi tối, ta uống quá nhiều rượu, phải tìm một quán trọ trong thôn nhỏ dưới chân núi Trần Tắc để nghỉ tạm. Đêm ấy ta mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, sờ soạng muốn ra lấy nước uống. Bên cạnh liền có một bàn tay nhỏ nhỏ ôm lấy đầu ta, đưa chén nước đến bên môi.

Ta nhìn thấy mặt của hắn, sọc đen chẳng chịt, đáng sợ khiến cho da đầu người khác tê dại.

Hắn phát hiện ra ta đang nhìn hắn, còn chẳng chờ để ta uống nước xong đã vội vàng rút tay lại. Hành động gấp gáp của hắn làm vỡ cả chén, nước vãi lung tung. Hắn trầm mặc rúc vào một bên, tay chân luống cuống vội che mặt lại.

Nhưng ta không hề nhớ hình dạng sọc đen chẳng chịt trên mặt hắn trông như thế nào, mà chỉ nhớ được ánh mắt của hắn: “Dường như trong đó tràn đầy những ngôi sao sáng lấp lánh.”

Lúc ấy, ta thực sự... đã cảm thấy như vậy.

Cảnh tượng này vốn đã được đóng kín vùi sâu trong trí nhớ ngày một nhiều lên của ta, cho đến khi nhìn thấy hắn bây giờ, lớp bụi phủ trên ký ức dường như được thổi tung, thoáng chốc trở nên rõ ràng.

Ta rút người lại, không tự chủ được trốn tránh ánh mắt của hắn...

Trong sự hoảng hốt, không hiểu vì sao ta lại có một loại ảo giác, dường như ánh mắt trong suốt kia của hắn đang nhìn thấy linh hồn ta.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ta né tránh ánh mắt của Mặc Thanh một lúc lâu, sự yên ắng trong điện để cho ta dần dần tĩnh tâm lại. Ta càng nghĩ lại càng cảm thấy không bình thường.

Ta trốn tránh cái gì?

Lộ Chiêu Diêu ta sống nhón nhơ càn rỡ nhiều năm như vậy mà còn chưa được nhìn thấy mặt quý bao giờ. Tuy rằng trên đời này có không ít người nói rằng đã từng gặp ma quỷ nhưng cũng đâu có ai đưa ra được chứng cứ. Những điều hư hư thật thật đó, từ trước tới nay vẫn chỉ là truyền thuyết. Tên Mặc Thanh này cứ nhìn ta đăm đăm như vậy chẳng qua là vì ban ngày ta một kiểu, buổi tối lại là kiểu khác nên mới sinh ra hoài nghi mà thôi. Chỉ cần ta sống chết không chịu nhận mình là Lộ Chiêu Diêu thì hắn có thể làm gì được ta?

Ta tự trấn an tinh thần mình, tính toán thật kỹ những lời cần nói để chuẩn bị ‘chiến đấu’ với hắn; nhưng vừa quay đầu sang đã thấy Mặc Thanh đứng lên từ lúc nào, hắn đưa lưng về phía ta, giọng nói bình thản không gợn sóng:

“Ngày mai người tự đến Tàng Thư Các trên vách Thiên Nhận tìm sách đi.”

Nói dứt lời, bóng dáng của hắn giống như bị một trận gió thổi tan, cứ thế rời đi.

Toàn bộ ý chí chiến đấu của ta bị phui sạch trong nháy mắt. Rõ ràng đã lấy được sự cho phép của hân, nhưng không hiểu sao trong lòng ta cứ có cảm giác như ta đã thua trong ‘trận đấu’ này.

Ta có chút buồn bực trở lại Hí Nguyệt Phong, vốn định giận cá chém thớt bắt nạt Chi Yên một chút cho đỡ khó chịu, mà tìm rô lâu cũng không thấy hồn phách của nàng ở đâu.

Đêm hôm khuya khoắt thế này không biết còn chạy đi đâu nữa. Ta rời khỏi phòng, đi tìm một vòng xung quanh Hí Nguyệt Phong nhưng vẫn không thấy, liền tiện tay giữ lại một tên ma tu đi ngang qua. Ta há miệng định hỏi hân có gặp Chi Yên hay không thì sực nhớ ra mấy người này đều không thể nhìn thấy hồn phách của nàng, liền lập tức đổi đề tài: “Nửa đêm trăng thanh gió mát thế này, có muốn đốt mấy tờ tiền vàng cho đỡ buồn không?”

Tên ma tu đỏ mặt hồi lạnh, lại không dám đắc tội với ta, chỉ run rẩy hỏi một câu: “Đốt... Đốt cho ai cơ?”

Ta cười một tiếng: “Lộ Quỳnh.” (*)

(*) cho bạn nào không nhớ, nữ 9 từng nói “Ta họ Lộ, tên Quỳnh, tự là Chiêu Diêu” nhé.

Sắc mặt tên ma tu lập tức biến đổi, vội vàng tránh thoát khỏi tay ta, kinh hoàng nhìn xung quanh một cái, không nói với ta câu nào, lẩn một vòng rồi chạy mất.

Cái gì đây? Đốt cho Sư tổ lập núi của các người một ít tiền vàng mà sợ đến mức này à? Ta xoay người liếc mắt nhìn Vô Ác điện trên đỉnh chủ phong một cái, nhủ mày suy nghĩ: hay cho tên Mặc Thanh này, hành động tẩy não môn đồ sau khi đoạt vị của hân đúng là thực hiện không tệ.

Ta trở về phòng, lẳng lặng ngồi xuống, tự hỏi nên làm cách nào để tìm được đường ra trong cuộc sống đầy hỗn độn trước mắt này. Chi Yên đi cả đêm không về, cho đến khi ánh bình minh xuất hiện, ta bị hất ra khỏi thân thể của nàng.

Đúng là trước lạ sau quen, lần này ta bình tĩnh khoanh tay bay ở một bên, nhìn Chi Yên hồi hồn. Nàng cũng không giống như hai lần trước ngồi chờ người ra một lúc rồi mới kinh ngạc hoảng hốt, mà là...Lập tức hoảng hốt luôn.

“Ta phải đi cứu hân!” Nàng đột nhiên bật dậy, bước xuống giường muốn chạy ra khỏi phòng.

Ta nhượng mày, kêu một tiếng: “Đứng lại.”

Chi Yên khó khăn lắm mới dừng lại bước chân, vừa quay đầu nhìn thấy ta đã vội la lên: “Thương Linh bị giam trong địa lao, địa lao của Vạn Lục môn các người sẽ hút hết sinh khí của người khác. Tại sao người không nói sớm cho ta biết?”

Ta nhủ mày trả lời nàng: “Ta không lập ra quy củ đó, có lẽ là mấy tên ma tu bên dưới tự ý hành động thôi.” Dù sao những người bị bắt nhốt vào địa lao thông thường đều là kẻ thù, mà Vạn Lục môn ta chưa bao giờ đối xử nhân từ với những ai dám đối địch. Đám người tu ma muốn luyện công thì phương pháp nhanh chóng và thuận tiện nhất mà ai cũng biết chính là đoạt lấy công pháp, dùng sinh khí của người khác để luyện.

Những ma tu phụ trách trông coi cửa hay địa lao kia có công pháp tương đối kém, không thể đánh bại kẻ địch ở bên ngoài, cho nên tất nhiên bọn họ không đời nào bỏ qua cho những kẻ đang bị nhốt trong địa lao này. Bọn họ tranh thủ hấp thụ sinh khí ở trong địa lao cũng là chuyện bình thường.

Mà nghĩ kỹ thì Liễu Thương Linh bị giam trong đó cũng được một tháng rồi, bị hút sinh khí lâu như vậy mà vẫn chưa chết, đúng là không dễ dàng gì.

Chi Yên cắn cắn môi, hốc mắt thoáng cái đỏ lên: “Hân sắp chết rồi, đều là do ta hại hân...” Nàng bỗng quay sang trừng ta, “Vì sao người lại đưa hân vào địa lao?”

Còn trách ta cơ á?

“Chắc chắn, mấy kẻ yêu đương các người đúng là....!” Ta khinh bỉ nói, “Lúc người ta muốn dẫn người đi thì người gào khóc kêu không muốn. Bây giờ người ta sắp chết, trên đời này không còn ai ép buộc người đi nữa thì người lại uất ức không chịu. Thế bây giờ phải làm sao thì người mới vừa lòng? Khó hầu hạ quá đấy.”

Chi Yên giận đến nghiến răng: “Hai cái đó giống nhau sao? Ta không nói chuyện với người nữa, ta phải đi cứu hân!”

“Đứng lại!” Ta quát nàng một tiếng, “Người biết cách cứu người bị nhốt trong địa lao như thế nào à?”

Lần này Chi Yên bị ta quát mới tỉnh táo lại một chút, nàng lặng yên trong chốc lát, sau đó cúi đầu ảo não bước quay trở lại hai bước, đến trước hồn thể của ta, sục sịt mũi lí nhí hỏi: “Cứu như thế nào?”

Ta bay tà tà về phía giường: “Đứng ngay ngắn lại, lau hết nước mắt cho ta. Trước tiên nói hai tiếng xin lỗi ta cái đã.”

“...”

Ta nhìn bộ dạng cắn chặt môi vô cùng tủi thân của Chi Yên, bỗng chốc cảm thấy sự buồn bực mà Mặc Thanh gây ra cho ta tột qua chột tiêu tan hết, tâm tình lại sáng sủa rực rỡ; ta nghe thấy nàng nói: “Ta đã sai rồi... Ta không nên trách người.”

Ta gạt đầu một cái: “Ừ, còn gì nữa không?”

“Cầu xin người... chỉ bảo cho ta.”

Ta vô cùng hài lòng, ngồi xếp bằng trên giường, hỏi nàng: “Sao người có thể tìm được địa lao?”

“Ngày hôm qua sau khi người rời đi, ta có thử bay lên cao ba trượng như người từng nói xem thế nào, đúng là không bay cao hơn được nữa. Rồi lại thử chìm xuống đất coi có thể xuống sâu được bao nhiêu, cứ xuống cứ xuống liền thấy được địa lao.” Người đã xuyên thẳng hết Hí Nguyệt Phong đây hả.

Ta thầm cảm khái, sự cố chấp của nha đầu này lúc thức dậy quả thật khiến cho người ta giật mình. Lấy tốc độ của hồn phách, cho dù là xuyên xuống lòng đất vào buổi tối, thì tốc độ tối đa cũng chỉ ngang với người đi bộ bình thường. Chìm xuống mặt đất sâu như vậy, đúng là làm khó cho nàng rồi. “Ừm, nói như thế thì địa lao mà Liễu Thương Linh bị nhốt chắc hẳn là nằm ngay bên dưới Hí Nguyệt Phong này.”

Ta chống cằm suy tư, “Hí Nguyệt Phong là nơi ở của ma tu cấp thấp, thủ vệ trông coi địa lao cũng chỉ thuộc dạng yếu kém. Nhưng dù như vậy, bằng công lực của người mà muốn một mình xông vào cứu người thì hoàn toàn không có khả năng.”

“Vậy còn người thì sao?” Chi Yên hỏi ta, “Người dùng thân thể của ta, có thể xông vào cứu hân ra chứ?”

Ta liếc nàng một cái: “Có thể, nhưng như vậy thì sau đó chúng ta không thể quay lại núi Trần Tắc được nữa, toàn bộ kế hoạch sẽ bị đổ bể.” Thấy khoe môi Chi Yên vừa động, ta lập tức chặn trước, “Ta biết, người chấp nhận điều đó, nhưng ta thì không.” Vì cứu tên Liễu Thương Linh kia mà ta phải rời khỏi núi Trần Tắc, làm giảm đi cơ hội giết Mặc Thanh của ta, đừng mơ ta sẽ làm.

“Cho nên, bây giờ chỉ còn lại một biện pháp, đó là trước tiên người phải lợi dụng thân phận là đồ đệ của Môn chủ, đi lấy một ít Linh Đan mang tới cho Liễu Thương Linh ăn, giúp hân giữ lại tính mạng. Sau đó tìm cách mua chuộc hoặc uy hiếp mấy tên ma tu giữ cửa, nói rằng người muốn một mình hấp thụ sinh khí của hân, để cho bọn chúng không động tới hân nữa. Đợi đến khi pháp lực của Liễu Thương Linh hồi phục thì người tạo cơ hội cho hân tự mình chạy thoát, thế là ổn rồi.”

Nghe ta nói xong, hai mắt Chi Yên lập tức sáng lên: “Lộ...” Nhưng mới gọi được một tiếng nàng vội dừng khựng lại, chắc là đột nhiên nhớ ra chuyện ta đã dặn dò phải nói chuyện cẩn thận một chút, cho nên chỉ dùng sức gật đầu thật mạnh một cái: “Người đúng là người tốt!”

Ta khoát khoát tay, để nàng mau chóng đi thực hiện kế hoạch.

Tối chạng vạng, rốt cuộc Chi Yên cũng tắt bật quay trở lại. Nàng vui mừng hơn hờ nói cho ta biết mọi chuyện đã hoàn thành xong, cái thân phận là đồ đệ của Môn chủ này thực sự là quá hữu dụng.

Thì đúng là thế mà, có bao nhiêu chuyện ở Hí Nguyệt Phong này mà thân phận đồ đệ của Môn chủ không giải quyết được? Ta nói với Chi Yên: “Coi như ngày hôm nay ta cho người nghỉ, đặc biệt cho phép người vì cứu người mà lãng phí thời gian. Bắt đầu từ ngày mai phải chăm chỉ đốt tiền vàng cho ta, không những thế còn phải nghĩ cách tìm thêm người đốt cho nữa.”

Chi Yên kinh ngạc: “Còn phải đốt nữa hả? Ngày hôm qua ta đốt nhiều thế mà vẫn không đủ sao?”

Ta kể lại cái quy củ vô liêm sỉ của cửa hàng tiền Địa phủ kia cho nàng nghe, sau khi nghe xong, Chi Yên mở to mắt ra hỏi ta: “Tinh như vậy mà người vẫn có thể nhận được một trăm tiền cơ á, bọn họ cũng tha nhiều nước (**) quá nhỉ?”

(**) ý là dễ dãi.

“Người có tin tối nay ta thả nước vào trong địa lao không? Đảm bảo chìm chết cái tên đang ở trong đó đấy.” Chi Yên lập tức đang hoàng cúi đầu nhận lời.

Ta nhìn sắc trời bên ngoài một chút, thấy mặt trời đã hoàn toàn khuất núi thì không khách khí lao nhanh vào thân thể của Chi Yên, đẩy hồn phách của nàng ra ngoài. Sau khi chiếm dụng được thân thể, ta vận vận nắm tay rồi nói: “Khi nào rảnh rồi người phải chú ý tu hành nâng cao sức mạnh lên một chút, tối hôm qua suýt chút nữa thì thân thể này của người đã phải hy sinh rồi.”

Chi Yên cuống quýt hỏi dồn: “Sao lại thế? Thấy chưa, ta đã nói là không nên đi dụ dỗ Lệ Trần Lan rồi mà, có đúng không? Hân đánh người đấy hả?”

“Không, ta gặp phải Bắc Sơn chủ.” Ta vừa nói ra đáp án, quả nhiên nghe thấy tiếng hít sâu của Chi Yên ở bên cạnh, đợi nàng hít vào xong ta mới chậm rãi nói tiếp, “Lệ Trần Lan đã cứu ta, à không, phải nói là đã cứu thân thể này.”

Chi Yên lặng lẽ chớp mắt một cái: “Ta cảm thấy ... nói không chừng Lệ Trần Lan cũng là một người tốt.”

Ta cười lạnh: “Trong mắt người thì ai cũng là người tốt nhỉ?”

“Thật ra thì trong khoảng thời gian người không còn ở trên nhân thế, cả hai phái tiền ma đều xảy ra rất nhiều biến đổi. Mặc dù danh tiếng của Vạn Lục môn ở trong tiền môn vẫn không có gì tốt đẹp nhưng trên đường đi tới đây, ta có nghe dân chúng sống trong trấn Thuận An nói, hiện tại Vạn Lục môn không còn giống như trước kia nữa. Chẳng những xóa bỏ trận pháp trước sơn môn mà không còn thấy môn đồ xuống núi những nhiều dân lành. Khoảng thời gian xảy ra thiên tai hàng năm còn tổ chức phát cháo miễn phí cứu người gặp nạn...”. Chi Yên càng nói, nắm đấm của ta càng siết chặt.

Được làm Mặc Thanh, người quả thực đã biến Vạn Lục môn của ta trở thành cái miếu thờ rồi.

Lại còn phát cháo miễn phí cứu dân... đến quan phụ mẫu cũng không có được tấm lòng cao cả như người đầu. Người muốn làm Phật tổ đấy hả? Thế sao không trực tiếp tự nỗ lực cho bánh xức, mang huyết nhục đi ban phát ân huệ cho chúng sinh đi!

Chi Yên vẫn tiếp tục nói: “Nghe đồn những tên ma tu bắt nạt ta lúc trước đã bị phạt xuống chân núi làm nghề nông rồi, bọn họ phải giúp dân chúng trong trấn trồng trọt lương thực. Ta cảm thấy cách xử phạt này tốt hơn nhiều so với kiểu trừng phạt nghiêm khắc trước kia...”

“Tốt hơn chỗ nào?” Ta trầm mặt bắt bẻ nàng, “Người nói Lê Trần Lan phạt bọn họ chỉ vì bọn họ từng bắt nạt người sao?” Ta cười lạnh, “Quá ngây thơ rồi, thực ra là vì bọn họ muốn lừa gạt cấp trên, bị Lê Trần Lan phát hiện, cho nên mới bị trách phạt. Tên Lê Trần Lan kia quá mềm yếu, lưu lại những kẻ này thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra tai họa.”

Chi Yên sửng sốt kinh ngạc nhìn đáng về ngạo độc của ta.

Mà cũng phải, từ sau khi bị đánh chết rồi biến thành quỷ, sát khí và lệ khí trên người ta không còn nặng như khi còn sống nữa, tính tình cũng bớt sắc nhọn đi nhiều, lại có thể nói chuyện thoải mái với Chi Yên. Nhưng Vạn Lục môn này, bản chất của nó không phải là nơi an tĩnh giống như mắt thường của nàng nhìn thấy mấy ngày qua.

Ta nói: “Người có biết những người này tới đây như thế nào không?” Ta liếc mắt nhìn đám ma tu ở bên ngoài một cái, “Một vài người trong số bọn họ hoặc là bị kẻ thù truyền kiếp đuổi giết, hoặc là bị tiền môn vây hãm, không thể đi cũng không thể lùi, cuối cùng đành phải gia nhập vào Vạn Lục môn ta. Người trong Vạn Lục môn đều là những kẻ hung ác tàn bạo, bị chèn ép vứt bỏ.”

“Trước khi gia nhập, bọn họ đều phải phát ra lời thề vĩnh viễn trung thành với ta. Bản thân ta là Môn chủ, không để ý đến lỗi lầm mà thu nhận bọn họ là ân, sau đó che chở cho bọn họ là nghĩa, mà ta chỉ cần bọn họ dùng sự trung thành để báo đáp ta. Nhưng nếu ngay cả điều này mà cũng không làm được thì đó chính là kẻ không biết ân, không biết nghĩa, không biết trung. Cứ gặp loại người này là giết. Đó là để tránh khỏi phiền phức phát sinh sau này, và cũng là để duy trì đạo nghĩa của ta.”

Ta quay đầu lại nhìn Chi Yên, thấy nàng đã hoàn toàn sửng sốt, liền nói: “Hiện tại người cảm thấy Lê Trần Lan để bọn họ xuống núi làm nghề nông là tốt đúng không, vậy chúng ta cứ chờ xem. Hẳn dùng chính sách mềm mỏng để đối phó với loại người đó thì cuối cùng sẽ rơi vào kết cục gì.”

Ta bước ra khỏi phòng, vẫn bỏ ngoài tai tiếng chào hỏi nhiệt tình của mấy tên ma tu bên ngoài. Giơ tay bấm quyết một cái, trong nháy mắt ta đã đứng trên vách Thiên Nhận, báo tên Lộ Chi Yên cho thị vệ trông coi Tầng Thụ Các. Bọn họ nghe xong cũng không cản trở gì thêm, nhanh chóng tránh đường cho ta đi vào.

Ta dựa theo trí nhớ đi thẳng lên lầu ba, ở góc Đông Nam trên giá sách tìm được một quyển ghi chép các sự tích ma quỷ thần bí. Ta xếp chân ngồi xuống, đặt quyển sách ở trên đùi đọc thử, nhưng trong đó chỉ thấy ghi lại một vài việc cơ bản như là người nào, vào lúc nào, gặp được chuyện gì, linh tính...

Cũng chẳng có phân tích gì tỉ mỉ chứ chưa nói đến việc giúp ích cho chuyện giải quyết vấn đề hồn phách luân chuyển ngày đêm mà ta đang cần.

Ta lật sang trang tiếp theo, thấy có ghi lại một chuyện xưa kể rằng: Vào một năm nọ trong thôn kia, có một người phụ nữ sau khi đã tắt thở ba ngày, đột nhiên ngồi bật dậy trong quan tài. Diện mạo không khác gì khi còn sống nhưng thần thái, giọng nói và trí nhớ lại khác biệt hoàn toàn, tựa như có một linh hồn khác nhập vào trong thân thể vậy.

“... Cái này gọi là, mượn xác... hoàn hồn.” Ta đọc ra khỏi miệng.

Nhưng bất chợt bên cạnh lại truyền đến một giọng nói: “Ồ, không ngờ trên thế gian lại có chuyện như mượn xác hoàn hồn.”

Ta quay đầu lại nhìn, kinh ngạc phát hiện ra không biết Mặc Thanh đã đến đây từ bao giờ. Hắn mặc áo bào đen, lúc này khẽ nghiêng người tựa vào bên cửa sổ trên lầu các, lặng lẽ đứng đó. Sau lưng hắn là cửa sổ đang rộng mở, bầu trời đêm tràn ngập ánh sao, dường như hắn đang đứng giữa hàng vạn ngôi sao đó, đôi mắt sâu thẳm nhìn ta chăm chú.

Ta giật mình ngơ ngác, nhất thời quên phải đóng sách lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ta im lặng cùng Mặc Thanh mắt đối mắt nhìn nhau một lúc.

Trong đầu ta lướt qua vô số ý nghĩ: Hắn ở trong Tầng Thụ các này được bao lâu rồi? Từ lúc ta chưa đến hay là vào sau ta? Trừ câu nói vừa nảy ra ta không lơ đãng mà nói ra những lời gì khác chứ?

Nhưng dù có như thế nào thì với đáng về nhìn người chòng chọc của tên hề nhiều chuyện này ngày hôm nay, ta biết mình đã không thể sử dụng thủ đoạn lừa gạt bình thường để qua mắt hắn được nữa.

Do vậy, ta phải đổi sang dùng một thủ đoạn cao tay hơn, thể hiện kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của ta. Ta học theo bộ dạng nhu nhược của Chi Yên giống như ban ngày, yếu ớt giạt mình hít sâu một hơi : “A, Môn. . . Môn chủ.” Ta giả vờ như mình đang bị dọa sợ cho hết hồn, “Ngài đến đây lúc nào vậy?”

Đường như đuôi lông mày của Mặc Thanh có khẽ động một chút. Sau một lát, hắn đưa mắt quét một vòng quanh giá sách, giọng điệu bình thản hỏi ta: “Chuyện mượn xác hoàn hồn vừa rồi có phần sau không? Đọc tiếp đi.”

Ta cúi đầu xuống nhìn sách: “Không thấy có phần sau.” Rồi lại than thở, “Ta xem khá nhiều rồi, chỉ là các ghi chép về những sự tích quái dị kỳ bí, chẳng có gì nhắc đến phương pháp gọi hay tìm quỷ cả. Đúng là những chuyện quỷ thần trên cõi đời này chỉ là hư ảo mà thôi.”

Ta nói xong những lời này, chỉ thấy Mặc Thanh rũ mắt xuống đọc một quyển sách, hân hạnh lạnh lùng nói:

“Nếu quỷ thần chỉ là chuyện hư ảo thì ta giữ lại người có tác dụng gì. . .”

“Ai da ~” Ta cảm thấy mình không thể tiếp tục diễn thêm được nữa, tính cách của Chi Yên và ta khác nhau quá lớn, ta không làm cách nào để mô phỏng lá gan lớn bằng gan gà của nàng được. Dưới sự uy hiếp như vậy, ngoại trừ việc cố nặn ra một ít nước mắt thì chỉ có thể tự xé mặt nạ ra thôi. Ta hí hóp mắt cười cười nhìn Mặc Thanh, “Sư phụ, ngài thật biết nói đùa. Nơi này có nhiều sách như vậy nhất định là có thể tìm thấy rất nhiều tư liệu về ma quỷ. Ta đoán chắc tám chín phần là có, chẳng qua là chưa tìm thấy mà thôi. Để ta thử đi tìm quyển khác xem thế nào.”

Ta đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Mặc Thanh.

Tuy ta biết ở bất cứ đâu trong Tầng Thư các này, chỉ cần Mặc Thanh muốn thì hắn luôn có thể nhìn thấy ta.

Nhưng chỉ cần ta không thấy hắn thì nội tâm sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chỉ có thể trách cái thân thể vô tích sự này của Chi Yên, nếu có khả năng và công lực như Bắc sơn chủ thì lúc này ta có thể xử lý gọn tên Mặc Thanh kia rồi!

Ta trốn vào trong một góc, tiện tay rút ra một quyển sách che che núp núp. Đột nhiên ta lại cảm thấy cuộc sống của bản thân hiện giờ thực sự là quá vô nghĩa. Muốn tiền không có tiền, muốn giết Mặc Thanh thì phải trầy trật giày vò như thế này đây.

Ta tốn hao công sức đi mượn xác hoàn hồn đâu phải để sống trong uất ức!

Trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề, ta muốn đối mặt trực tiếp với khó khăn. Ta sẽ dùng thân thể hiện tại này dụ dỗ Mặc Thanh, để cho hắn thích thân thể này tới mức cho dù biết được linh hồn bên trong là của Lộ Chiêu Diêu thì hắn cũng không dám động thủ! Đây là kế hoạch tốt nhất. Trong trường hợp chưa đạt được mục đích mà lại bị Mặc Thanh phát hiện ra ta là Lộ Chiêu Diêu, vậy thì ta sẽ liều cái mạng này với hắn. Dù gì ta cũng đã từng chết một lần, tình huống xấu nhất là quay trở về mộ phần làm quỷ vất vương tiếp mà thôi. Được cái lần này có thể kéo theo Chi Yên làm đệm lưng, cũng không có tổn thất gì to lớn!

Lòng ta đã quyết liền bước ra ngoài không núp nữa, bỗng thấy Mặc Thanh đang đứng giữa hai giá sách cũng lấy một quyển nào đó tùy ý lật xem. Ta nờ nọ cười, chậm rãi bước tới gần: “Sư phụ cũng có hứng thú với mấy quyển sách này sao?”

“Ừ.” Hắn quay đầu sang nhìn ta, “Ta muốn tìm được nàng hơn bất kỳ người nào.”

Hừ, ta biết mà.

Ta thân nhiên đến gần hắn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cuốn sách nằm ở gần bả vai trên giá sách đằng sau lưng hắn: “Ý, quyển sách kia dày quá, có thể sẽ có cái gì đó hữu ích.” Ta vừa nói vừa nhích sát vào Mặc Thanh, đứng ở trước người hắn, bàn tay giờ lên chạm lướt qua tai hắn vươn tới chỗ quyển sách.

Mặc Thanh nhấc mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt ta.

Thân thể của Chi Yên thấp hơn hắn nửa cái đầu, tay ta đặt trên vai hắn, còn dán vào vành tai nữa, từ ngoài nhìn vào trông thật giống như đang ôm lấy cổ hắn. Tư thế này ... thực sự là quá mập mờ.

Ta bắt được cái gáy của quyển sách dày cộp kia, nhưng lại khá khó rút ra, trong lòng ta hí hửng, đứng rồi đẩy, cứ mắc thật chặt vào! Ta cố gắng áp chế sự vui sướng trong lòng, ngoài mặt thì ra vẻ hết sức ảo não lại bất đắc dĩ: “Sao không rút ra được thế này?” Ta rướn người cổ sức kéo quyển sách, cánh tay lại nhẹ nhàng cọ sát ở bên tai Mặc Thanh.

Sự đụng chạm như có như không, khe khẽ đụng vào vành tai lạnh như băng của hắn. Cũng không biết hắn cảm thấy như thế nào còn ta lại thấy cánh tay mình có hơi ngứa ngứa.

Không thấy Mặc Thanh có phản ứng gì, ta chắc chắn mình đã dụ dỗ hắn thành công.

Mục đích của ta chính là tiếp xúc, rồi tiếp xúc, rồi tiếp xúc gần hơn, sau đó sẽ khiến cho hắn yêu khỏi thân thể này.

Mấy cuốn truyện nhảm chán trong dân gian kia cứ hơi một tí là để cho nữ chính bị thương oán trách: thì ra người chỉ yêu thân thể của ta. Ô, chứ chả thế thì sao, nếu hắn không yêu cả cơ thể mà chỉ yêu một bộ phận thôi thì không phải càng dọa người hơn à? Còn cái gì mà yêu linh hồn bên trong ấy, là hư

ảo hết. Ta tu ma, đầu dễ tin tưởng vào mấy điều không chắc chắn như vậy. Nếu chúng ta có thực sự yêu thì phải là yêu khối thân thể này mới đúng. Say đắm, mê luyến, hưởng thụ cảm giác vui vẻ, sau đó là không thể tự kiềm chế.

Ngay tại thời điểm ta sắp dựa hẳn vào ngực hắn thì quyền sách chết tiệt đang mắc kẹt trên giá sách kia lại tuột xuống, giống như bị một sức mạnh nào đó đẩy vào tay ta.

Lấy được sách rồi.

Mặc Thanh nói: “Đi qua bên kia xem đi.”

Chính trực, nghiêm túc, không có một chút hứng thú dao động.

Ta ôm sách, sờ sờ mũi, nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ lúc trước sư phụ mà ta tìm cho hắn là một lão đạo trưởng tu tiên hoặc là một lão hòa thượng tu phật? Hay là sống mấy chục năm ở sơn môn hắn đã ngộ đạo thăng thiên, từ đó không để ý đến thất lục lục dục, vượt qua cả tam giới ngũ hành rồi? Ta ôm sách lùi từng bước, tính toán thay đổi sách lược. Do đó, tiếp đến ta chỉ đứng im, nhìn hắn không chớp mắt trong chốc lát.

Đương nhiên, Mặc Thanh phát hiện ra ánh mắt của ta, lại ngẩng đầu lên nhìn, trong khoảnh khắc bốn mắt chạm phải nhau, ta liền cười thật rúc rờ: “Quả nhiên là thế.” Hắn trầm mặc chờ ta nói tiếp, “Sư phụ, đôi mắt của ngài xinh đẹp y như bầu trời đêm tràn ngập ánh sao vậy.”

Mặc Thanh nghe xong thì khẽ giật mình.

Ta ở trong lòng cười thầm, đó thấy chưa, không chọc được thân thể thì trước tiên cứ chọc bằng ngôn ngữ cũng không tồi.

Ta đi về phía trước từng bước, cố tình khàn khàn nói: “Sư phụ, ta cảm thấy hình như mình đã bị đôi mắt của ngài ... mê hoặc rồi.” Ta chậm rãi ép sát, vậy mà bất ngờ lại có một bức tường vô hình chắn ngang trước mặt ta.

Mũi ta đập thẳng vào đó, lập tức lui người lại. Ta sờ sờ chóp mũi bị đập đỏ ửng, còn không biết xấu hổ mà lẩm bẩm: “Ày, suýt chút nữa thì không kìm lòng được ...” Sau đó còn gục đầu rầu rĩ, thẹn thùng nhìn Mặc Thanh một cái, “Sư phụ...”

“Bốp” một tiếng, quyền sách nào đó đột nhiên từ trên giá sách rơi xuống nện thẳng vào cái ót của ta. Ta ngẩng đầu lên nhìn thử, cả hàng sách xếp rất ngay ngắn, mà cũng chỉ có mỗi quyển này rớt ra. Ta chợt hiểu được đây là hành động cố ý của Mặc Thanh liền quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy hắn chỉ thản nhiên cúi đầu đọc sách.

“Đi qua bên kia đi.” Hắn nói như thế.

Chắc chắn, chẳng phải vừa rồi mới bị dụ dỗ đến gần người ra ư? Cái tên này đúng là sáng nắng chiều mưa, tâm tính bất định mà. Ta hậm hực sai bước qua một bên, tìm cái ghế ngồi xuống, gương mặt nhìn Mặc Thanh một cái, trong chớp nhoáng đó lại phát hiện ra hắn đang nhìn ta.

Bốn mắt chạm phải nhau một lần nữa. Lần này cũng là hắn chủ động dời ánh mắt ra chỗ khác trước.

Mặc Thanh rũ mắt xuống, hàng lông mi dày che khuất tâm tư, khiến cho người ta không đoán ra được suy nghĩ của hắn.

Thôi kệ hắn đi, ta cúi đầu đọc sách, trong lòng thầm nghĩ, đợi cho tới lúc đi cất sách về chỗ cũ thì ta lại có cơ hội tấn công rồi... Nhưng ta còn chưa kịp nghĩ xong thì bỗng nhiên có một trận gió bất ngờ thổi qua.

Ta ngẩng đầu lên, không còn thấy bóng dáng của Mặc Thanh ở trong lầu các nữa, gió đêm trên vách Thiên Nhận lùa vào bên trong qua khung cửa sổ mở rộng.

Ồ... Đi rồi à?

Ta chóng cảm suy nghĩ, hắn rời đi như thế này, nếu không phải là vì nhận được truyền âm có việc gấp thì chính là vì muốn tránh mặt ta!

Ta gấp sách lại, cười đến đắc ý. Mặc Thanh ơi là Mặc Thanh, đúng là nhìn không ra mà, hóa ra người lại là người ‘bề ngoài thì lãnh đạm, bên trong lại cuồng nhiệt’ nha. Thấy người ta làm nũng, khen ngợi thì trên mặt chẳng có biểu hiện gì, nhưng thật ra trong lòng thì âm thầm sướng đến phát run lên được. Xem đi xem đi, đã bắt đầu né tránh ta rồi này.

Được lắm, ta gác hai chân lên ghế, giờ thì ta đã biết hắn thích thể loại nào rồi.

Sau này chỉ cần bốc thuốc đúng bệnh là được, hừ, chẳng lẽ ta tại không trị được tên hề lảm chuyện nhà người sao. Ta đọc sách ở Tầng Thứ các cả đêm, sau đó hoàn toàn từ bỏ hy vọng tìm được biện pháp nào đó từ chỗ này. Xem ra tình trạng hiện giờ của ta và Chi Yên vẫn không có gì thay đổi, tạm thời chỉ có thể ban ngày để cho năng về lại thân thể, đến buổi tối ta sẽ nhập vào.

Với tình hình lúc này thì cũng chỉ tìm cách đốt cho thật nhiều tiền vàng rồi ta tự đi mua Hoàn Dương Đan thôi.

Ta quay về Hí Nguyệt Phong, quả nhiên lại không tìm được hồn phách của Chi Yên ở trong tiểu viện, có lẽ nàng lại xuyên xuống lòng đất đến địa lao thăm Liễu Thương Linh rồi.

Ta rảnh rỗi không có việc gì làm liền ngồi thiền ở trong phòng, tập trung điều chỉnh khí tức rối loạn của Chi Yên một chút, sau khi điều hòa được một

vòng, ta mở mắt ra, đỉnh núi xa xa đã hừng sáng. Nội tâm của ta trầm xuống, nhìn ánh mặt trời lóe lên, đợi Chi Yên tự hồi hồn hất ta ra ngoài..

Ta trở về trạng thái hôn mê, mà Chi Yên ngồi ở trên giường có chút ngạc nhiên sờ mắt, sờ tai lại sờ mũi một cái: “Ồ, không hiểu vì sao ta lại có cảm giác các giác quan của mình nhạy bén hơn rất nhiều.”

“Người nghĩ linh hồn sống trong thân thể người là ai chứ?” Ta thúc giục Chi Yên, “Trời sáng rồi, người mau mau đi tìm người hoá vàng mã cho ta đi.”

“Ta mang Linh Đan đến cho Thương Linh trước đã, trên đường quay về sẽ tìm người đốt thêm cho người sau.” Nói xong nàng xuyên qua hôn mê của ta chạy mất hút.

Ta lú lười nói không nên lời, bỗng dưng cảm thấy việc nghĩ kế cho Chi Yên đi cứu Liễu Thương Linh cũng thật là phiền toái. Hơn nữa Liễu Thương Linh còn là người của Giám Tâm môn... Khi ta còn sống, bởi vì quá mức phô trương kiêu ngạo mà đều có xích mích va chạm với cả Thập Đại Tiên Môn, trong đó Giám Tâm môn là có mâu thuẫn sâu sắc nhất.

Mùa xuân sắp qua đi, ánh mặt trời ban ngày dần gay gắt hơn, dương khí của đất trời cũng thêm nặng nề. Bị giày vò mất mấy ngày, một quý hồn là ta đây cũng có chút mệt mỏi, đành phải trốn vào trong giường, nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngủ một giấc.

Ta ngủ thẳng cho đến khi trời chạng vạng tối, nghe được tiếng Chi Yên gọi dậy, ta mới chậm rãi tỉnh lại.

Gương mặt của Chi Yên trông khá mệt mỏi: “Hôm nay ta vất vả lắm mới dụ được mấy đứa trẻ con đốt vàng mã cho người. Thanh danh của người thực sự là quá tệ... Đi khắp trấn Thuận An, không một người nào nghe thấy tên người mà không tránh.”

Ta bĩu môi: “Ồ trấn Thuận An không tìm được ai thì người đi xa một chút, đến châu Tứ Hợp, Giang thành ấy. Ở chỗ đấy loại người gì mà chả có, người mở gian hàng trên vỉa hè để đốt vàng mã linh tinh gì đó.”

“Người tự mình đi đi.” Chi Yên nói xong liền nằm bẹp xuống đất, “Ngày ngày đêm đêm không ngừng nghỉ, ta không có được nữa rồi.”

Ô hô, bây giờ còn biết phản kháng nữa cơ à? Ta mắng nàng một câu vô dụng, ngay sau đó liền nhập vào trong thân thể nàng, cử động chân tay một chút, bấm quyết một cái, nháy mắt đã tới được Giang thành.

Có thể coi Giang thành là một nơi buôn bán tự do tương đối lớn nằm ở giữa khu vực va chạm giữa hai thế lực tiên – ma. Người tiên môn, kẻ ma đạo đều có thể trà trộn ở trong đó, vàng thau lẫn lộn, nhưng cả ngày lẫn đêm đều hết sức náo nhiệt. Thậm chí ban đêm còn náo nhiệt hơn ban ngày một chút, khu vui chơi, quán rượu, nhà trọ, đâu đâu cũng có tiếng người ồn ào.

Ta mua nén thơm hương nhang, rồi đi trên phố Tiểu Kiều tìm một lúc, cuối cùng cũng chọn được một chỗ dựng cái quán nhỏ, lấy một tấm vải bố ra viết: “Muôn sông nghìn núi vốn là tình, đốt chút tiền vàng có được không... Đốt xong sẽ tặng...”

Ta nhẹ gõ cái bút vào cầm mấy cái, đang suy nghĩ xem nên tặng cái gì mới có sức hấp dẫn thì bên cạnh chợt truyền đến tiếng cười của một nam tử: “Lại còn có quán để cho người ta hóa vàng cơ à. Đúng là hiếm thấy.”

Ta quay đầu lại nhìn, thấy có ba nam tử đang đứng đó, đều là tinh anh có diện mạo sáng sủa gọn gàng. Cầm đầu là tên tóc ngắn dựng ngược lên trời, đang há miệng ra cười. Ta nhìn hẩn một cái rồi hỏi: “Có muốn thử một chút không?”

Nam tử thấy ta nói chuyện với hẩn, đứng đặc nhắc chân đi tới: “Được, đốt cho ai?”

“Lộ Chiêu Diêu của núi Trần Tắc.”

Cứ mỗi lần mấy chữ này thốt ra khỏi miệng thì kiểu gì cũng có người thay đổi sắc mặt. Lần này cũng không ngoại lệ, mặt của hai vị nam tử phía sau thoáng chốc tối sầm lại, cảnh giác nhìn ta đăm đăm. Một trong hai người đó mở miệng gọi: “A Vũ.”

Về mặt của nam tử được gọi là A Vũ kia lại không hề có biến đổi gì, hẩn đứng trước cái quán nhỏ của ta, lượm mấy tờ tiền vàng rồi nói: “Nữ ma đầu Lộ Chiêu Diêu, thật tiếc là đã chết sớm, ta cực kỳ yêu thích nàng.”

“Hả?” Ta hỏi, “Người yêu thích nàng vì cái gì?”

Hẩn nhếch miệng cười một tiếng, sáng khoái trả lời: “Nghe nói là rất đẹp, mà lại khó có thể thuần phục nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thuần phục?

Lúc còn sống ta chưa từng nghe thấy kẻ nào dám dùng hai từ này để nói về ta, không ngờ sau khi chết lại có cơ hội nghe được.

Được lắm, tiểu Đoàn Mao (*), người đã thành công thu hút được sự chú ý của ta rồi.

(*) tóc ngắn

Ta thân nhiên châm nến để cho hán đốt tiền vàng. Hán cũng rất phối hợp, không làm nhảm gì nhiều mà chuyên tâm hoá vàng, còn cầm ba nén nhang giơ lên bái lạy, nhắm mắt nói: “Nữ ma đầu ơi nữ ma đầu, nếu người ở trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ cho ta sớm đạt được nguyện vọng nhé.”

Cái người vốn đang phải ở trên trời có linh thiêng là ta đây, hiện tại đang ung dung ngồi chồm hổm ở trước mặt hán, đều đặn chuyển từng tờ tiền vàng cho hán đốt.

Thấy hán cầu xin ta giúp đỡ hoàn thành tâm nguyện, ta liền hỏi: “Nguyện vọng mà người muốn đạt được là gì?” Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi chứ cũng chẳng có ý định trợ giúp hán.

Tiểu Đoàn Mao cười ngoác cả miệng: “Ta chỉ muốn giết Lê Trần Lan, đoạt đi vị trí của hán mà thôi.”

Ồ... Ta nhượng mầy, hai mắt sáng lên, người trẻ tuổi à, thật trùng hợp quá, ta cũng vậy nha! Chúng ta là đối thủ cạnh tranh rồi!

Nghe hán nói những lời này, người phía sau lại quát lên một tiếng kêu hán: “A Vù!”

“Ha ha ha, được rồi được rồi.” Hán khoát khoát tay, “Không nói nữa là được chứ gì.” Hán liếc mắt nhìn hai người phía sau, “Các người cùng tới đây đốt đi, sau này ta sẽ trở thành Môn chủ của Vạn Lục môn thì Lộ Chiêu Diệu cũng là Sư tổ khai sơn của ta rồi. Đã là tiền bối thì tất nhiên là nên cúng bái thật thành kính.”

Thằng nhóc này được! Thật hiếu quy củ! Ta thích người rồi đấy!

Về mặt hai người đàn ông đằng sau cực kỳ miễn cưỡng, nhưng tiểu Đoàn Mao đã ra lệnh, bọn họ đành phải tiến lên nhận lấy tiền vàng rồi đốt. Hai người đó lẳng lặng đốt tiền vàng, ta cũng không nói gì với bọn họ, đi dần ra cái cầu có khá nhiều người qua lại. Gặp ai ta cũng hét lên một tiếng: “Này, đời người có ai mà không chết, đốt chút tiền vàng có được không?”

Người đi đường nhìn ta một cái, sau đó ai nấy đều quay đầu bỏ chạy hết, luôn mồm kêu xúi quẩy.

Tiểu Đoàn Mao ở trước mặt ta cười nghiêng ngả không ngừng, gục cả người xuống đất: “Người gào lên như vậy thì ai dám tới đốt chứ.” Hán nói xong, đứng dậy, “Để ta giúp người nhé.” Hán vỗ vỗ xiêm áo, đúng lúc có một người đi đường đi lướt qua hán, hán dùng một tay nắm chặt cổ áo của người nọ xách lên, thu lại ý cười trên mặt, sát khí hung ác tràn ra một cách tự nhiên, “Chỗ này có một tiểu mỹ nhân đang cần được giúp đỡ, người không nhìn thấy à?”

Người đi đường đỏ mặt hôi lạnh, run run rẩy rẩy khom người vào quán đốt vàng mã.

Ta nhìn hán, cảm thấy vô cùng hài lòng. Đúng vậy, Vạn Lục môn ta rất cần những nhân tài giống như thế này đây!

Bộ dạng hung ác, có hoài bão, có khát vọng, nói một không hai; hành động can rờ lại liều lĩnh, uy hiếp người khác không có một chút nương tay. Nếu hiện tại ta mà có được bản lĩnh như trước kia thì nhất định sẽ “thân thiết chào hỏi” người này một phen ngay tại đây để thăm dò bản lĩnh của hán xem thế nào. Nếu mà ôn hòa thì ta chắc chắn sẽ thu nhận hán làm môn đồ, sau đó ra sức bồi dưỡng để hán trở thành Môn chủ tương lai! Không cần tới tên hề lảm chuyện Mặc Thanh biến Ma giáo của ta thành cái miếu thờ kia nữa!

Tiểu Đoàn Mao ở trên cầu hào hứng giúp ta bắt người đi hoá vàng, hai tên thủ hạ của hán vừa đốt tiền vàng vừa lảm bảm: “Hán chơi cao hứng thế này lại làm hồng việc mất thôi.”

Tên còn lại đáp: “Ta khuyên không được nữa, cứ để kệ hán đi, đối phương cũng đã quen rồi.”

“À... Hay là ta đi báo tin trước, người ở lại đây nhìn hán nhé. Khi nào hán chơi xong thì mau chóng dẫn hán tới đó.”

Nghe đoạn đối thoại này, ta đoán tính tình của tên tiểu Đoàn Mao kia cũng có chút tùy hứng.

Tốt lắm, ta thích. Rất giống phong cách của ta.

Sau khi túm cổ một đám người đi đường tới đây đứng xếp hàng, lần lượt đốt vàng mã cho ta, tiểu Đoàn Mao cực kỳ đặc ý khoanh tay, đi đến trước mặt ta, giơ ngón tay cái ra chỉ chỉ bọn họ rồi hỏi: “Tiểu mỹ nhân, nhiều người như vậy có đủ đốt hết chỗ tiền vàng này của người không?”

Ta nghiêng đầu đưa mắt nhìn ra xa một chút, tính sơ sơ cũng phải có khoảng năm, sáu chục người, cộng cả đám người lúc trước nháo loạn đốt xong rồi chạy thẳng thì ước chừng hôm nay cũng phải có tám chín mươi người hóa vàng mã cho ta. Mà ban ngày Chi Yên đã dụ được hơn mười đứa trẻ đốt rồi, trong sổ Âm phủ của ta hẳn là sẽ có một vạn tiền, có thể đi mua viên thuốc tăng lực rồi!

Trong nháy mắt ta cảm thấy tên tiểu Đoàn Mao này cực kỳ hợp với khẩu vị của ta!

Ta ngoắc ngoắc tay gọi hắn lại gần, kéo hắn ngồi xổm xuống, sau đó vỗ vai hắn: “Ta...”

Hắn cũng vỗ vỗ vai ta: “Ta rất thích ngươi, tiểu mỹ nhân.”

Hả?

Hắn vuốt vuốt cằm tự nhận xét: “Người bình thường không dám mở quán đốt tiền vàng cho Lộ Chiêu Diêu, nhưng ngươi lại dám. Người bình thường cũng không dám nhìn thẳng vào mắt ta, ngươi cũng dám. Người bình thường thấy ta uy hiếp dọa dẫm như vậy đã sớm run lên lấy bối, còn ngươi thì vẫn thản nhiên ung dung như vậy. Ấy, chỉ bằng ta thu nhận ngươi, ngươi làm việc cho ta nhé.”

Ừm, quả nhiên không hổ là người ta đã nhìn trúng, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng giống hệt như ta. Ta tán thưởng hắn, muốn thu nhận hắn, không ngờ hắn cũng có ý định y như vậy...

Nếu là lúc trước, ta nhất định sẽ ra sức thuần phục tên tiểu Đoàn Mao bướng bỉnh này, khiến hắn phải cúi đầu nhận ta làm chủ.

Tiếc là hiện giờ không làm được như vậy nữa.

Không có thân thể, không có sức mạnh, cũng không còn địa vị.

Ta buồn bã thờ dãi: “Không được, ta còn có việc riêng phải làm. Cảm ơn ngươi hôm nay đã giúp đỡ ta.”

Tiểu Đoàn Mao nhú mày: “Thôi được.” Hắn đứng lên, “Ta là Khương Vũ của Tân Sơn, gần đây mới sống ở Giang thành. Nếu ngươi có đổi ý thì cứ tới tìm ta.” Nghe hắn nói vậy, thuộc hạ ở bên cạnh liền nóng nảy: “A Vũ, người này không rõ lai lịch, ngươi...” “Nàng hóa vàng mã cho Lộ Chiêu Diêu cơ mà, không thể là người của Lệ Trần Lan được.” Hắn nói xong còn quay đầu sang hỏi ta, “Có đúng không?”

Ta cười nói: “Lần sau sẽ tìm ngươi uống rượu.”

Tiểu Đoàn Mao cũng cười: “Tiểu mỹ nhân, ta chờ ngươi đấy.” Nói xong, hắn dẫn theo thuộc hạ xoay người rồi đi. Đi được vài bước lại quay đầu lại, hô lớn: “Này, mấy người các ngươi đứng xếp hàng nghiêm chỉnh cho ta, đừng để ta biết các ngươi chưa đốt xong đã chạy đi mất đấy.”

Ta có cảm giác đám người đang xếp hàng thoáng rung mình một cái, ngay sau đó thì đồng loạt trầm mặc.

Cho đến khi hắn đi xa, bóng dáng biến mất sau ánh đèn mờ ảo của phố hoa, đội xếp hàng mới cùng nhau thở phào nhẹ nhõm. Một người đang đốt vàng mã dùng vật áo lau mồ hôi trên trán, tay run rẩy không cầm nổi tờ tiền vàng. Sau lưng lập tức có người mắng: “Rốt cuộc cái tên hung ác đó khi nào thì mới rời khỏi Giang thành vậy?”

“ ‘Cái gai’ lớn như thế, sao không thấy Vạn Lục môn ra mặt xử lý nhỉ?”

“Ngươi thì biết cái gì, tại sao cái tên Khương Vũ này cứ ở mãi Giang thành không chịu đi, chẳng phải là vì đây là nơi nằm giữa hai thế lực tiên – ma hay sao. Tiên môn không thể xuất thủ, Vạn Lục môn bọn họ cũng không thể ra tay. Bên nào động thủ trước thì sẽ lập tức rơi vào thế ‘trước sau đều có địch’ ngay.”

Người đi đường run tay vừa rồi mới đứng lên rồi đi, phía sau lại tiến lên một người ngồi xuống đốt tiếp, vừa đốt vừa lầm bầm: “Ta thật hy vọng Lộ Chiêu Diêu sẽ sống lại, cả hai kẻ đều độc ác tàn nhẫn, tâm ngoan thủ lạt, tốt nhất là kéo nhau cùng xuống địa ngục cho xong.”

Ta vừa chuyển giấy cho người này, vừa thầm nghĩ, người trẻ tuổi ơi, ngươi quá ngây thơ rồi. Nếu ta mà sống lại, ngươi không sợ ta sẽ hợp tác với hắn, liên thủ lộng hành sao; đến lúc đó chẳng phải đám tiên môn nhân sĩ, dân chúng bình thường sống càng thêm khốn khổ à...

Nhưng mà nghĩ lại, cái tên Tân Sơn Khương Vũ này ta đã nghe ở đâu rồi nhỉ... À đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Lần trước khi ở Vô Ác điện, ta có nghe thấy Mặc Thanh và Viên Kiệt tranh chấp, xem có nên bắt tay với Thiên Trần các để diệt trừ Khương Vũ hay không.

Ta sờ sờ cằm.

Nếu ta mà còn sống, nếu có thể thuần phục được người như vậy thì nhất định sẽ muốn thu nhận để sử dụng, nhưng nếu không thu phục được thì chắc chắn sẽ phải diệt trừ. Dù sao con cọp mà ta không thể sai bảo, lại còn phải tranh giành địa bàn với nó thì không đời nào ta bỏ qua.

Chỉ có điều hiện tại ta đã không còn là Môn chủ nữa, những chuyện này cũng không tới lượt ta phiền lòng. Mấy kẻ đó gây phiền phức cho Mặc Thanh, ta còn ước gì càng nhiều càng tốt ấy chứ. Đến lúc đó có thể tranh thủ mượn gió bẻ măng, chỉ cần ta nắm chắc được tình cảm của hắn, thì những kẻ khác muốn giấy vỏ hắn như thế nào cũng được.

Đốt hết tiền vàng ở chỗ này xong, ta hào hứng đi đến chợ quý vọng hờn.

Ta thoát khỏi thân thể của Chi Yên, dùng hồn phách của mình đi vào, rốt cục không bị ngăn cản ngoài cửa tiệm nữa. Ta bước vào cửa hàng bán thuốc tăng lực, đứng bên trong đó hít một hơi thật sâu —Nhẹ nhàng khoan khoái quá đi!

Đúng là cảm giác có tiền nó khác hẳn mà!

Ta chống tay, nhìn quanh cửa hàng một lượt, thật ra thì cũng chẳng có gì đẹp mắt, trông giống như cửa hàng hồi hồn thôi. Có mấy cái bảng treo ở trước

tám phải đen phủ trên quầy hàng: Tăng lực một ngày, tăng lực một tháng, tăng lực một năm, tăng lực vĩnh viễn.

Ta so sánh giá cả một chút.

Tăng lực một ngày là năm trăm tiền, tăng lực một tháng là một vạn tiền, một năm là mười vạn tiền, còn vĩnh viễn thì mất tới một trăm vạn tiền...

Với một con quỷ bình thường, làm theo quy tắc một người một ngày gửi cho hắn được một nghìn tiền, mà mỗi ngày có mười người đốt tiền cho hắn, thì cũng phải đốt trong vòng một trăm ngày... Còn ta... một ngày có mười người đốt, mỗi người được một trăm, thì phải đốt trong vòng một nghìn ngày.

Cái chợ quỷ này làm ăn kiểu gì thế, sao không trực tiếp chém người ta luôn đi? Còn lưu manh hơn cả ta khi còn sống nữa.

“Chường quầy.” Ta vỗ vỗ xuống quầy hàng.

Chường quầy mặt khô tóp teo vén miêng vải đen ở trước quầy lên, lộ cái đầu ra ngoài, nhìn chăm chăm ta: “Có chuyện gì? Giá đã công khai rồi đấy, cứ thế mà mua thôi.”

“Ta cảm thấy giá tiền của các ngươi không hợp lý.”

Chường quầy nhìn ta một cái, sau đó quay đầu qua nhìn cái gì đó rồi mới quay lại nhìn ta: “Lộ Chiêu Diêu đúng không, chợ quỷ của chúng ta bán đồ cho những người hành thiện tích đức có giá tiền khác với những kẻ chuyên làm việc ác như ngươi. Giá cả mà ngươi nhìn thấy là căn cứ vào phẩm hạnh khi còn sống để định giá đó. Chê đắt hả, thế thì đi mua Hoàn Dương Đan đi, sống lại mà làm nhiều việc tốt vào. À, nhưng mà Hoàn Dương Đan còn đắt hơn ấy chứ, ha ha ha ...”

Ta...

Các ngươi không chỉ xem người để phát tiền mà còn nhìn người để hết giá nữa cơ đấy!

Đúng là không có kỷ cương pháp luật gì cả!

Ta cắn răng một cái, đập mạnh tay xuống quầy hàng, ánh mắt âm hiểm nhìn chường quầy. Chường quầy giật mình nhảy dựng lên: “Ngươi muốn làm gì... Ta nói cho ngươi biết, đây không phải là ở Dương Gian, nơi này có luật pháp của trời đất. Bất kỳ chuyện xấu gì mà ngươi làm cũng bị ghi lại hết. Sau đó càng lúc càng tệ hơn thôi.”

“... Bán cho ta viên một tháng.”

“Cái gì?”

“Viên thuốc tăng lực, bán cho ta viên một tháng!”

Lúc bước ra khỏi cửa hàng, ta ngoan độc trừng mắt nhìn tên tiểu nhị đang uể oải dựa vào bên cửa một cái. Tiểu nhị lặng im không nói gì, xoay người âm thầm vuốt vuốt trán. Ta nghe thấy chường quầy bên trong nói thầm với hắn: “Những người ác độc này đã chết rồi mà vẫn cứ hung dữ như vậy.”

Tiểu nhị hoàn toàn đồng ý: “Nàng còn trừng ta nữa đấy... Chường quầy, ta sợ...”

Hừ, cái chợ quỷ vong hồn chết dẫm này, đợi đến lúc ta không còn cần đến nó nữa, sớm muộn gì cũng nghĩ cách để phá hủy hết cho mà xem

Ta đập viên thuốc tăng lực vào đầu, nhẹ nhàng bay trên đường phố, chỉ thoáng dùng lực một chút, tốc độ đã tăng ngang với người đi bộ bình thường!

Xung quanh đều là những con quỷ chậm chạp đung đưa, tốc độ bay của ta có thể nói là không khác gì ngựa hoang đang phi nước đại. Ta ở chợ quỷ ra sức bay trong chốc lát, tốc độ mau lẹ khiến cho tinh thần ta thật sáng khoái, chuyện khó chịu vừa rồi cũng tiêu tan đi ít nhiều. Ta vui vẻ nhập vào thân thể của Chi Yên, quay về Hí Nguyệt Phong, nhưng vừa về đến nơi thì trời đã sáng. Chi Yên lập tức hỏi hồn.

Hồn phách ta bị hất ra ngoài, vừa định xoay xoay mấy vòng khoe với Chi Yên một chút thì nàng đã hốt ha hốt hoảng, vội vàng nói với ta: “Không xong rồi! Thương Linh hẳn định trốn thoát khỏi địa lao rồi!”

Ta nhướng mày: “Mới có mấy ngày mà thân thể đã hồi phục được nhanh quá nhỉ, thế thì bảo hắn rút nhanh lên đi. Về sau ngươi tập trung luyện công, chuyên tâm tìm người đốt tiền vàng cho ta, Giang thành khá được đấy...”

“Hắn muốn dẫn ta cùng đi!”

Ta nhất thời trầm mặc, thầm nghĩ: “Hả? Có phải đầu óc của mấy kẻ trong Giám Tâm môn đều có hớ hết không?”

Sao lần nào cũng biết cách kiếm chuyện cho ta thế!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Người đừng để ý đến hấn.” Ta nói, “Để cho hấn tự đi tìm chết đi, ta không tin, cho dù hấn có hồi phục lại thân thể thì đám ma tu của Hí Nguyệt Phong lại không giết nổi hấn.”

“Nhưng không thể để cho hấn bị giết nha!” Vành mắt Chi Yên đỏ lên, “Nếu hấn chết... thì làm sao bây giờ?”

Ta lạnh lùng nhìn nàng: “Đó là cái số rồi.”

Chi Yên cắn chặt môi: “Nhưng ta không muốn để hấn chết.” Nàng mở to mắt long lanh nhìn ta chăm chú, tràn đầy uất ức và đáng thương, “Đại ma vương...”

Ta siết chặt nắm đấm, cắn răng... Vậy mới nói, danh môn chính phái đúng là một đám cực kỳ phiến toái mà!

“Người nghe cho kỹ đây, lần này là lần cuối cùng...”

“Đại ma vương, người đúng là người tốt!” Nàng muốn nhào tới ôm lấy ta, ta quát một tiếng: “Đứng ngay ngắn lại.” Nàng lập tức quy củ đứng thẳng. Ta bay về phía giường, chậm rãi ngồi xuống, vắt chân khoanh tay bảo nàng, “Kể lại chi tiết mọi việc cho ta nghe một chút.”

“Thì ... ngày nào ta cũng mang Linh Đan đến cho hấn, đến ngày hôm qua là đưa hết Linh Đan tới đó rồi. Ta cũng nói cho hấn biết, sau này ta sẽ không tới nữa, khi nào thương thể của hấn tốt lên thì hấn phải tự mình chạy trốn, nhưng hấn... lại muốn ta trở về cùng hấn. Tới qua, ta dùng hồn phách bay xuống địa lao xem thế nào thì thấy hấn... lấy tất cả số Linh Đan mà ta đã đưa ra ăn hết...”

“Trong một ngày mà ăn quá nhiều Linh Đan, không cẩn thận sẽ bị đảo lộn kinh mạch.”

“Lúc ta rời đi thì hấn vẫn còn tốt. Ta biết, nhất định là hấn cảm thấy ta bị ma đạo mê hoặc, cho nên mới muốn nhanh chóng dẫn ta rời khỏi đây.”

Ta chống cằm suy nghĩ một chút: “Vậy người tương kế tựu kế đi. Ăn nhiều Linh Đan như vậy, không phải chỉ ngồi điều hòa khí tức một lát là tốt được ngay. Bây giờ người lập tức đi tới chỗ Liễu Thương Linh, coi chừng đừng để những tên ma tu khác quấy rầy đến hấn, tránh gia tăng nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma. Đợi đến khi thân thể hấn ổn định, người và hấn tự biên tự diễn một vở kịch, hấn giả vờ không chế người để uy hiếp, đòi phải thả hai người ra ngoài.”

“Để cho hấn không chế ta?”

“Ừ, Chi Yên người ngày nào cũng đến thăm Liễu Thương Linh, bây giờ hấn lại chạy thoát thì chắc chắn người sẽ là người đầu tiên bị nghi ngờ. Điều tối kỵ nhất của môn đồ trong Vạn Lục môn chính là hành động phản bội, ‘ăn cây táo, rào cây sung’.”

Chi Yên yếu ớt nói: “Nhưng bây giờ người đang dạy ta làm chuyện đó đây...”

Thế rốt cuộc ta đây làm vậy là vì người nào hả?

Ta liếc mắt lườm nàng một cái, nàng tự giác ngậm miệng lại.

Ta nói tiếp: “Người để cho hấn không chế người, người là đồ đệ của Môn chủ, thị vệ trong địa lao của Hí Nguyệt Phong chắc chắn sẽ không dám có hành động liều lĩnh, nhất định sẽ cho người đi báo cáo trước. Trong khoảng thời gian đó, các người phải tranh thủ chạy ra khỏi Vạn Lục môn thật nhanh, tìm một nơi ẩn náu. Chúng ta hẹn một địa điểm cụ thể đi, buổi tối ta sẽ đến nhập vào thân thể của người, đuổi Liễu Thương Linh quay về Giám Tâm môn. Như vậy người vừa có thể cứu được hấn mà ta cũng thoát khỏi sự phiền toái đó.” Chi Yên gật đầu như giả vờ, chờ ta nói xong, nàng lập tức đứng dậy chạy ra ngoài: “Ta đi trước đây.”

Nhìn nàng chạy ra khỏi cửa, ta cũng chậm chậm đứng dậy hoạt động một chút. Ngay sau đó cúi đầu chui thẳng xuống mặt đất. Cự bay sâu xuống, chỉ chốc lát sau đã tới được địa lao nằm dưới chân núi.

Lúc này Liễu Thương Linh đang ngồi điều hòa khí tức trong phòng giam đối diện với ta, sắc mặt của hấn không được tốt cho lắm, hấn là đang hết sức thống khổ.

Chỉ một lát sau, ta nghe được tiếng bước chân lạch cạch vội vã chạy vào, Chi Yên vừa xông vào cửa lao, nhìn thấy ta thì hít sâu một hơi, trợn mắt kinh ngạc. Trước khi nàng kịp mở miệng, ta liền nói: “Ngày hôm qua ta đi mua viên thuốc tăng lực rồi, trong một tháng tới có thể bay nhanh hơn người chạy một chút đấy. Ta sẽ ở đây cùng người để coi chừng, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra thì còn kịp thời nghĩ biện pháp xử lý.”

Chi Yên gật đầu, lẳng lặng bước tới trước phòng giam của Liễu Thương Linh ngồi xổm xuống, cau mày nhìn hấn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Người thích hấn như vậy, sau này người có thể giờ đào lấy cái đầu trên cổ của phụ thân hấn xuống hay không?”

Chi Yên cúi gằm mặt không nói câu nào. Ta cũng không nhiều lời nữa.

Cứ chờ như vậy thẳng đến buổi chiều. Trong địa lao không thể nhìn thấy ánh sáng, ta tự ánh chừng giờ này mặt trời cũng sắp lặn xuống núi rồi.

Sắc mặt của Liễu Thương Linh đã dịu đi, cuối cùng hần cũng từ từ mở mắt ra. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Chi Yên đang ở trước mặt, ánh mắt sắc bén của người thiếu niên chính phái có vẻ mặt kiên cường này trong thoáng chốc liền nhũn ra: “Chi Yên.”

Chi Yên nhanh chóng thu lại vẻ lo lắng, xóa đi tình ý trong mắt, cố làm ra vẻ xa cách nói: “Nề tình chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ta mới tới đây giúp huynh thôi.”

Liễu Thương Linh sùng sốt: “Giúp ta?”

“Hiện giờ ta đã là người của Vạn Lục môn, huynh có thể giả vờ không chế ta để uy hiếp đám ma tu ngoài kia. Chúng ta nhân cơ hội này chạy ra khỏi núi Trần Tắc.”

Liễu Thương Linh lộ ra vẻ vui mừng: “Muội nguyện ý cùng ta rời khỏi đây?”

“Ta chỉ là ...”

“Thôi được rồi.” Ta ở bên cạnh cắt đứt lời giải thích của Chi Yên: “Người dài dòng giải thích với hần làm gì, chứ nói qua loa là được, mau giúp hần thoát ra ngoài đi.”

Quả nhiên Chi Yên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thu khí vận công tạo ra một luồng kiếm khí chém vào khóa cửa, nhưng cửa lao vẫn không hề nhúc nhích...

Chi Yên có chút lúng túng xấu hổ...

Ta nhủ mảy, xem ra ta không còn sống trên cõi đời này thì đám người của Thập Đại Tiên Môn chẳng còn áp lực gì, cho nên mới dạy dỗ ra một đám đồ đệ theo kiểu nửa vùi thế này đây.

Liễu Thương Linh thấy thế, đưa tay muốn lấy thanh bội kiếm ở bên hông, nhưng bội kiếm của hần đã bị ta dùng để cản lại lực công kích của Mặc Thanh, biến thành đồng sắt vụn vút ở son cốc ngay hôm hần bị ta đánh cho ngất xỉu rồi. Liễu Thương Linh đành phải vận khí, dùng tay làm kiếm, xuất một luồng kiếm khí bổ thẳng vào cửa lao, lần này cửa lao kêu lên một tiếng vỡ òi. Coi như hần cũng có vài phần bản lĩnh.

Nhưng trên cửa lao lại có phong ấn, ngay sau khi cửa bị phá, thị vệ coi ngục ở bên ngoài lập tức phát hiện ra, vội vàng chạy vọt vào.

Lúc này Chi Yên đã phối hợp với Liễu Thương Linh, đứng ngay ngắn mặc cho ngón tay hần bóp chặt cổ nàng.

“Tránh ra.” Liễu Thương Linh nói.

Thị vệ coi ngục thấy người bị bắt là Chi Yên, nhất thời quay sang nhìn nhau, có chút do dự.

Ta ở bên cạnh có hơi sốt ruột: “Người muốn thể hiện lòng dũng cảm đấy à?” Ta liên tục dạy bảo nàng, “Mau nói mình rất sợ hãi, bắt bọn chúng mở cửa ra, bảo người này đang bóp cổ người rất đau đi! Người điên thật một chút có được hay không?”

Chi Yên bị ta mắng mới giật mình tỉnh ngộ, vội vàng làm ra vẻ run rẩy nói: “Ta sợ quá, rất đau... Các người mau tránh ra đi, hần muốn giết ta đó...” Nghe nàng nói vậy, Liễu Thương Linh có hơi ngán ra, nói lỏng tay một chút, hần là hần nghĩ mình thực sự đang làm đau nàng.

Ta cảm thấy những đệ tử tiền môn này quả thật là ngu xuẩn đến hết thuốc chữa...

“Túm chặt lấy tay hần! Ép hần dùng lực mạnh thêm một chút, hai người các người tập trung diễn xuất đi xem nào!”

Ta một đường đi theo chỉ đạo, cuối cùng bọn họ cũng thoát khỏi địa lao, đi ra bên ngoài.

Thủ vệ trông coi địa lao của Hí Nguyệt Phong không nhiều lắm, dù vây quanh một vòng, ta đảo mắt đếm sơ qua cũng được mười mấy người. Ta cân nhắc, nếu chỉ là những người này thì với bản lĩnh của Liễu Thương Linh, dùng hai tay không cũng có thể xử lý gọn. Nhưng nếu có thêm người chạy đến hỗ trợ truy bắt thì...

“Bác Sơn chủ đang ở gần đây, mau đi gọi ông ấy tới.”

Ta bất chợt nghe thấy tiếng của một thủ vệ nói với một người khác như vậy. Nội tâm ta nhảy lên một cái, lập tức nói với Chi Yên: “Này, cái tên thủ vệ đang chạy đi mật báo kia kia, bảo Liễu Thương Linh đánh ngã hần ngay đi. Cả đám người này nữa, đánh ngất xỉu hết mau lên.”

Quả nhiên, hai người này không hổ là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, lại còn có quan hệ thông gia thân thiết; chẳng biết nàng làm cách nào để trao đổi với Liễu Thương Linh, mà hần nhanh chóng xoay người, chớp mắt đã xuất ra kiếm khí từ đầu ngón tay đánh thẳng về phía tên thủ vệ đang chạy đi tìm cứu viện. Hần ta ngã sấp mặt xuống đất, không thấy nhúc nhích động đậy gì nữa.

Những người khác thấy thế liền muốn xông lên tấn công, lần này rốt cuộc Chi Yên cũng tìm được cảm giác, tự động hô to: “A a a, đừng mà đừng mà.”

Thủ vệ giữ cửa đánh phải đồng loạt lùi lại, nhân cơ hội đó, Liễu Thương Linh vận khí toàn thân, muốn dùng hết lực phản công thì phía chân trời đột nhiên nổ một tiếng sấm vang dội. Cây gậy Thanh Cương gõ trên nền đất: “Khụ khụ...” Bắc Sơn chủ ho khan hai tiếng. “Sao lão phu lại không biết trên núi Trần Tắc này vẫn còn bọn người đạo chích tác quái gây rối loạn như vậy nhỉ?”

Bắc Sơn chủ... Ta thừa nhận những lời mà lão ta nói hiện giờ quả thật rất tương xứng với uy phong của Vạn Lục môn ta... Nhưng đồng thời ta cũng cảm nhận được, khi đứng ở bên phía đối nghịch với Vạn Lục môn mà lại còn không thể phản kháng thì nội tâm khủng hoảng vô lực tới cỡ nào. Bắc Sơn chủ nổi tiếng là cực kỳ ghét những kẻ tu tiên, mà lúc này một tên tu tiên đang khống chế một người tu tiên khác. Ta nhìn ánh mắt âm hiểm ngoan độc của lão, rồi nhớ tới cái nhìn khinh miệt của lão khi ta ở trong thân thể của Chi Yên trên Vô Ác điện...

Hừ, đoán chừng lão ta sẽ giết chết cả Chi Yên lẫn Liễu Thương Linh, sau đó chỉ cần nói với Mặc Thanh rằng do lão vô tình lỡ tay ngộ sát mà thôi.

Mặc Thanh có khả năng vì thân thể này của Chi Yên mà trở mặt với Bắc Sơn chủ hay sao?

Ta ngẩng đầu lên, từ chân núi của Hí Nguyệt Phong nhìn ra phương xa, ánh chiều tà đang chìm dần xuống. Tình thế hiện tại có muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi, còn nếu dốc sức ra quyết đấu thì có thể đánh cược một phen.

“Kéo dài thời gian đi.” Ta nói, “Cố gắng kéo dài thời gian với Bắc Sơn chủ.”

Chi Yên vừa biết ông lão trước mắt này là Bắc Sơn chủ thì chẳng cần giả bộ, khuôn mặt nàng đã trắng bệch không còn một giọt máu. Thấy Bắc Sơn chủ đang bước từng bước lại gần, nàng vội vàng nói: “Bắc Sơn chủ cứu ta..... Ta là đồ đệ của Môn chủ...”

Viên Kiệt cười một tiếng: “Tiểu nha đầu à, ngươi không chỉ là đồ đệ của Môn chủ, mà còn là người của Vạn Lục môn ta, làm việc cho Vạn Lục môn thì đương nhiên ta sẽ cứu ngươi rồi.”

Nói xong, cây gậy Thanh Cương của Viên Kiệt đập mạnh xuống mặt đất, sức ép trong không khí tăng vọt. Ta chỉ là một hồn thể, đương nhiên không bị ảnh hưởng gì, nhưng cô cây xung quanh đều bị đánh rạp hết, về mặt của những thủ vệ bên cạnh Viên Kiệt cũng tràn ngập đau đớn, mà Chi Yên ở chính diện thì trực tiếp bị ép đến phun ra máu.

Liễu Thương Linh thấy thế thì kinh hãi, đang muốn che chở cho nàng, Viên Kiệt đã nhanh chóng quờ tay trong không trung dùng lực hút một cái, thân thể của Chi Yên lập tức bị bắt qua đó.

Viên Kiệt túm lấy cổ họng của nàng, vứt nàng qua một bên. Chi Yên ngã xuống đất, không ngừng ho khan thờ đốc. Thủ vệ bên cạnh lại gấp gáp, vội vàng nắm bắt cơ hội lấy lòng: “Cô nương có sao không? Cô nương vẫn ổn chứ?”

Viên Kiệt chẳng thèm quay đầu lại, lạnh lùng cười một tiếng: “Vất vả cho ngươi rồi, lão phu sẽ xử lý tên tặc tử định trốn thoát này nhanh thôi.”

Ông ta vừa dứt lời, toàn thân tản ra sát khí lao thẳng về phía Liễu Thương Linh.

Liễu Thương Linh lo lắng cho Chi Yên, nhưng cũng biết thời điểm này nàng không có ở bên cạnh hẳn thì sẽ tốt hơn, cho nên liền tập trung sức lực vào việc ứng phó với Viên Kiệt. Động tác múa cây gậy Thanh Cương của Viên Kiệt tuyệt không giống như một ông lão đã già, thậm chí so với lần cuối cùng ta nhìn thấy lão trước khi chết còn tiến bộ hơn rất nhiều.

Lão Bất Từ, có lẽ là để gọi những người như lão ta đi.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, Liễu Thương Linh chưa đỡ được hai chiêu đã bị đánh bay ra ngoài. Hắn xoay người trên không trung một vòng, hai chân vững vàng tiếp đất. Hắn ngẩng đầu, thần sắc trong mắt vẫn không hề tỏ ra yếu thế. Nhưng khóe miệng đã không kìm nổi máu tươi chực trào ra. “Hừ, người của Giám Tâm môn.” Viên Kiệt hừ lạnh một tiếng. “Lúc trước Môn chủ tiền nhiệm cùng Thập Đại Tiên Môn quyết đấu một trận, Giám Tâm môn các người xuất ra không ít lực đâu. Hôm nay lão phu sẽ giúp Môn chủ tiền nhiệm xả nỗi hận này!”

Ồ... Lão già...

Tự xưng lão lại nói như vậy, làm cho nội tâm ta cảm thấy có chút... phức tạp... Thật đúng là không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Lão ta nhẹ múa cây gậy Thanh Cương, quét ra sát khí, Liễu Thương Linh bị luồng sát khí cực lớn đó hất tung ra sau, đập mạnh vào cây cột trụ bằng đá, sau đó giống như tằm vãi rách mà rớt xuống đất.

Viên Kiệt đang muốn tiến lên thì lại bị người khác kéo ống tay áo, là Chi Yên. Máu trên khóe miệng nàng còn chưa lau, cứ như vậy giương mắt nhìn chăm chăm Bắc Sơn chủ. Rõ ràng khi bình thường là một cô nương nhát gan yếu đuối, vậy mà không hiểu sao lúc này lại cực kỳ bùng bình bám chặt lấy Bắc Sơn chủ: “Đừng đánh.”

Viên Kiệt hừ lạnh, giật ống tay áo, hất tay nàng: “Là đồ đệ của Môn chủ mà lại đi nói giúp cho kẻ thù sao?”

Chi Yên lại túm lấy chân của ông ta, khuôn mặt đầm nước mắt: “Đừng đánh Linh ca ca nữa. Ta cầu xin ông!”

Liễu Thương Linh nghe vậy, cả miệng toàn máu ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ xúc động.

Viên Kiệt vẫn duy trì vẻ mặt lạnh như băng, đá văng Chi Yên ra. Hành động này của ông ta thực sự chọc giận Liễu Thương Linh. Hắn quát to một tiếng chói tai rồi lập tức xông lên phía trước. Đương nhiên không ngoài dự tính, hắn còn chưa tới gần người của Viên Kiệt đã bị đánh cho một kích; lần này,

Liễu Thương Linh té xuống đất, máu nôn đầy đất, gãy dựa không bò dậy nổi.

Mới có một kích mà đã có thể hạ gục hẳn.

Đột nhiên trong lúc đó, không biết Chi Yên lấy sức lực ở đâu ra, thoát khỏi thủ vệ đang lôi kéo nàng, chạy lên chắn ở trước người Liễu Thương Linh: “Đừng đánh nữa!” Nàng quỳ xuống mặt đất, giang rộng hai cánh tay yếu ớt, tựa như gà mẹ đang che chở cho gà con.

Nhưng ở trong mắt của Viên Kiệt, nàng cùng lắm cũng chỉ là một con gà mẹ mà thôi.

Bước chân của Viên Kiệt không hề ngừng lại, tay giơ lên cao, cây gậy Thanh Cương nhắm thẳng đầu nàng mà đánh xuống! Đám thủ vệ sau lưng cũng chạy tới hô to.

Ta liếc thấy trời chiều tối sầm qua khe mắt, tia sáng cuối cùng mờ dần rồi biến mất sau đỉnh núi. Ánh mắt ta trầm xuống, động thân một cái rồi lao vào thân thể của Chi Yên. Trong thoáng chốc, sự đau đớn của khối thân thể này bao trùm toàn bộ linh hồn ta.

Cây gậy Thanh Cương của Viên Kiệt trên đỉnh đầu mang theo sức ép như muốn bỏ đầu ta ra, hai tai ta ù đi.

Ta cắn chặt răng, đè lại mùi tanh đang cuộn cuộn trong lồng ngực, mau chóng điều động toàn bộ sức mạnh trong cơ thể này, tụ lại một chỗ. Ta quát khẽ một tiếng, xung quanh lặng ngắt như tờ, cây gậy Thanh Cương ở trên đỉnh đầu ta khó khăn lắm mới dừng lại.

Ta vừa ngẩng đầu, đã nghe thấy xương cổ phát ra mấy tiếng “rắc rắc” giòn giã. Sát khí trong mắt ngưng tụ lại thành đao, nhìn chòng chọc vào đôi mắt âm hiểm của Bắc Sơn chủ:

“Đã nói là đừng đánh nữa, ngươi không nghe thấy sao?”

Ta vừa dứt lời, sức mạnh trong cơ thể nổ tung, sức mạnh của ta đối chọi trực tiếp với cây gậy Thanh Cương của Viên Kiệt. Uy lực tràn đầy quét ngang bốn phía, tựa như một thanh đao lớn hình tròn, chém qua toàn bộ núi đá và cửa lao, tạo ra những vết lõm thật sâu.

Núi đá bị phá, trong không khí bụi đất mù mịt, hơn mười tên thủ vệ ở một bên sưng người, im như thóc ngây ngốc nhìn ta.

Hồn phách của Chi Yên ở bên cạnh ta gào khóc.

Mà ánh mắt của Bắc Sơn chủ nhìn ta tràn đầy kinh ngạc, không thể tin nổi: “Ngươi...”

Trong lúc giằng co căng thẳng, một tiếng quát lạnh lẽo bất chợt vang lên: “Dừng tay.”

Viên Kiệt vừa nhìn thấy người tới, lập tức thu hồi gậy Thanh Cương, lùi về phía sau mấy bước. Tất cả thủ vệ đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ: “Môn chủ.”

Ta quay đầu nhìn sang, đã thấy người mặc hắc bào đó đi tới trước mặt ta.

Một kích vừa rồi ta đã sử dụng toàn bộ sức lực của thân thể này, hiện tại ta chỉ có thể quỳ trên mặt đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể không được ngã xuống. Nhìn người đang ngồi xổm xuống trước thân thể ta, bộ hắc bào tôn quý thêu hoa văn chìm tùy ý phủ trên nền đất, dính phải bụi bặm.

Nhưng hắn lại chỉ nhìn chằm chằm vào ta.

Đôi mắt trong suốt ẩn chứa vô số bí mật đó đang phản chiếu bóng hình của ta, khiến cho ta cảm thấy hình như mình đang sinh ra ảo giác. Ta bỗng thấy khóe miệng của hắn trong nháy mắt khẽ run rẩy, hần gợn tay lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta. Sự tiếp xúc đó khiến cho ta hoảng hốt, dường như ta đang nhìn thấy tên quái dị đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta trong Kiếm mộ ngày đó.

Ta muốn hắn ra ngoài dẫn dụ những tên đệ tử tiên môn kia đi, ta muốn dùng mạng của hắn để đổi lấy mạng của mình.

Mà hắn lại nói với ta: “Ta có thể vì ngươi mà vứt bỏ mọi thứ, chỉ cần ngươi bình an.”

Hừ, nói dóc.

Nhìn bộ dạng hiện tại của ta đi, ngoại trừ bình an của ta ra thì tất cả mọi thứ hắn đều đạt được hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Khối thân thể này của Chi Yên quá mức mệt mỏi, khẽ ngã sang bên cạnh một chút, ta không khống chế được. Mặc Thanh vội nắm lấy cánh tay ta, kéo ta lại gần vào trong ngực hân.

Trong nháy mắt, thân thể của Chi Yên như phải gánh sức nặng ngàn cân, nhưng ta lại cảm giác được lồng ngực và cánh tay của Mặc Thanh khẽ run rẩy.

Ta chẳng hiểu hân phát run cái gì, còn ta chỉ cảm thấy không cam lòng mà thôi.

Ta dùng sức chặn lại cây gậy của lão già kia không khác gì đi xuống địa ngục một vòng; mà hân chỉ cần quát một câu đã khiến cho tất cả phong ba bão táp dừng lại hết. Chuyện uy phong凛冽 này ... trước kia đều là ta làm cơ mà!

“Môn chủ.” Viên Kiệt nói, “Thuộc hạ đang trừng phạt tên đệ tử tiền môn dám bỏ trốn này thì đồ đệ của ngài lại không tiếc thân mình lao vào nguy hiểm để cứu hân. Hành động đó...”

“Thì có làm sao?” Mặc Thanh mở miệng, bốn chữ này trực tiếp làm cho Viên Kiệt cứng họng. Chẳng ai có thể ngờ hân sẽ thốt ra một câu như vậy.

Bao gồm cả ta.

Ta sững sờ ngẩng đầu lên nhìn Mặc Thanh, thấy được hình dáng chiếc cằm tròn bóng nhẵn nhụi của hân, nghe hân lạnh lùng hạ lệnh, không cho phép ai xen vào: “Ta tự có cách giải quyết, người quay về đi.”

Trong lời nói thể hiện rõ sự quyết đoán và uy nghiêm, đã khác hân với tên quái dị lúc trước rồi.

Bàn tay cầm cây gậy Thanh Cương của Viên Kiệt siết chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nhưng rất nhanh lại bị ép xuống, ông ta chỉ trầm giọng đáp một tiếng “Vâng”; sau đó động thân, biến mất ngay tại chỗ.

Mặc Thanh đảo mắt nhìn sang đám thủ vệ giữ cửa còn đang sợ hãi đến choáng váng: “Đi truyền Nam Sơn chủ đến đây.”

Nam Sơn chủ Cố Hàm Quang là Đại Y Sư của Vạn Lục môn ta. Năm đó ta phải bỏ ra rất nhiều công sức và thời gian, sử dụng không biết bao nhiêu thủ đoạn, mới kéo được tên đang ẩn cư được người đòi xưng tụng là “thần y” này gia nhập vào môn phái của mình.

Chính là vì sợ trong tương lai có một ngày ta bị đánh cho trọng thương, hoặc là chẳng may bị trúng kịch độc mà đám môn đồ phía dưới không tìm được người chữa trị kịp thời, ta sẽ chết. Cho nên cần phải chuẩn bị sẵn thân y trước, đề phòng万一.

Nhưng đúng là thế sự khó liệu, đến thời điểm phải chết thì ta vẫn cứ chết, vị thần y này coi như để không cho Mặc Thanh hưởng lợi rồi.

Vậy mà bây giờ ... hân lại muốn Cố Hàm Quang đến trị thương cho ta?

Ta có chút bối rối, hân vì thân thể này của Chi Yên mà công khai thiên vị ta ngay trước mặt của Bắc Sơn chủ, hiện tại còn muốn gọi Nam Sơn chủ đến trị thương cho ta ư? So với cái mặt lạnh đáng ghét và tính tình hờ hững thường ngày của hân thì thực sự là khác biệt quá lớn đó nha...

Cả ngày nay không nhìn thấy hân, chẳng lẽ đã phát sinh ra chuyện gì rồi?

Trong lòng ta nhớ lại thời điểm cuối cùng mà ta nhìn thấy hân. Đó là vào ngày hôm trước, ở trong Tàng Thư các, ta bày ra mưu kế lừa giốn dụ dỗ hân, sau đó thì ... hân buồn bực không nói gì mà bỏ đi mất. Nhìn biểu hiện của hân ngày hôm nay, chẳng lẽ là ...

Kế hoạch dụ dỗ của ta ngày hôm đó kỳ thật đã để lại một dấu ấn to lớn, tạo ra sự ảnh hưởng sâu sắc tới hân rồi?

Hân trở về trầm tư suy nghĩ cả một ngày, trải qua vô số lần đấu tranh tư tưởng, vốn đã định bỏ qua cho đệ tử tiền môn có cử chỉ hành động rất đáng khâm nghị là ta đây, thì thật trớ trêu, thời điểm nhìn thấy ta bị thương ngày hôm nay, trái tim hân bất giác trở nên đau đớn. Cuối cùng hân buộc phải thừa nhận bản thân mình đã yêu ta, sau đó không thể kiềm chế được tình cảm dâng trào mà vội xông lên bảo vệ; ở trước mặt Bắc Sơn chủ thì thiên vị ta, còn gọi cả Nam Sơn chủ đến xem xét vết thương cho ta nữa.

Ta cảm thấy suy luận của mình rất có lý. Chẳng phải mấy quyển tiểu thuyết tình yêu được lưu truyền bên ngoài đều có kịch bản chung chung như vậy sao?

Ta ngẩng đầu lên nhìn hân một cái, thấy hân cũng đang cúi đầu xuống nhìn ta. Đôi mắt đen như vực sâu thăm thẳm, nhưng hình dáng của ta lại được hân thu toàn bộ vào trong mắt, một thân y phục sáng màu nổi bật của Chi Yên khiến cho mắt hân dường như đang phát sáng. Về mặt hân căng thẳng, giọng nói có chút khàn khàn hỏi ta: “Bị thương như thế nào?” Nghe thật giống như chính hân đang nhăn nhó đau đớn vậy.

Ta thầm nghĩ, tuy rằng trăm năm trước ta đã cứu hân một mạng, có nuôi hân một khoảng thời gian, cuối cùng còn chết ở trên tay hân; nhưng ta không thể không thừa nhận, đã nhiều năm như vậy, ta thực sự chẳng hiểu hân một chút nào.

Đã vậy, tên quái dị này còn quá là ngây thơ, chẳng qua ta chỉ cười một cái, sờ một cái, thế mà cũng mắc câu! Ta còn chuẩn bị một loạt những thủ đoạn cám dỗ nữa cơ đấy, bây giờ thì dùng cho ai xem?

Nhưng dù sao như thế này thì cũng bớt đi được khá nhiều phiền toái.

“Sư phụ...” Ta yếu ớt mở miệng, gọi hân một tiếng, không phí sức chống đỡ thân thể nữa, hoàn toàn ngã vào ngực hân, hân nhanh chóng đỡ lấy ta. Ta

giơ tay lên, giả bộ muốn nắm lấy y phục của hắn, đặt tay phủ vào lồng ngực, ở nơi có trái tim. Giờ phút này, chỉ cần ta vận khí, biến ngón tay thành móng nhọn, đâm xuyên vào lồng ngực hắn thì có thể dễ dàng moi tim của hắn ra rồi.

Ánh mắt ta rét lạnh, điều động khí tức trong cơ thể...

Hự, con mẹ nó...

Sao ta lại quên mất thân thể này của Chi Yên vô dụng đến mức nào chứ? Đúng lúc cần gấp thì một chút nội tức cũng không có.

Vậy nên ta chỉ có thể níu lấy y phục của Mặc Thanh, vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt của hắn. Hắn nhìn chằm chằm ta, đúng, chính là ánh mắt này, lần nào cũng khiến cho ta có cảm giác như mình đang bị hắn nhìn thấu. Thời điểm trước khi chết là như thế, đến thời điểm này cũng như vậy.

Ta bỗng dưng cảm thấy hiện giờ hắn đã biết ta là ai và cũng đã biết vừa rồi ta muốn làm cái gì. Nhưng hắn không hề có phản ứng, như thể nếu ta thực sự muốn móc trái tim của hắn, hắn cũng sẽ không nói tiếng nào mà mặc cho ta hành động.

Nhưng Mặc Thanh đã đi được đến bước đường này, há lại để cho ta moi tim giết chết. Hơn nữa, sau khi biết được ta là Lộ Chiêu Điều mà còn để cho ta sống, uy hiếp đến địa vị của hắn sao? Chẳng lẽ có thể nào hắn thích Lộ Chiêu Điều không?

Ta thầm cười khẩy cái suy nghĩ quá ư là ngây thơ này.

Tuy rằng Mặc Thanh đã đem cho Tiên Thi đài, phá hủy cột treo xác, nhưng hắn vĩnh viễn không thể đẩy ngã được Ma đạo, không thể đánh đổ được sự khát vọng đối với quyền thế trong lòng mỗi người. Ở trong Ma đạo, ai cũng như vậy, không có tình yêu, chỉ có theo đuổi quyền thế, ra sức áp đảo người khác.

Cho nên, hiện tại hắn không giết khỏi thân thể này, thậm chí còn nảy sinh ra tình cảm, đó là vì hắn cho rằng mặc dù thân thể này có hành động kỳ quái, nhưng sẽ không gây ra uy hiếp hay tổn hại gì tới địa vị và lợi ích của hắn.

Ta cần phải nắm thật chắc giai đoạn hắn đang chìm trong tình cảm này, rồi tìm một cơ hội thích hợp giết chết hắn.

“Sur phụ... vừa rồi ta cứ nghĩ mình sẽ không còn được gặp lại ngài nữa.” Ta cố gắng để cho thân thể của Chi Yên nặn ra một chút nước mắt, ánh mắt mờ lung yếu ớt nhìn Mặc Thanh. Người mình yêu đang ở trong lòng cơ mà, chỉ cần nhu nhược một chút thôi cũng đã thấy đau lòng lắm rồi.

Quả nhiên, ánh mắt của Mặc Thanh lập tức khẽ động.

“Không đâu.” Hắn thốt ra hai chữ này thật trịnh trọng, còn có chút kìm nén, làm cho ta thoáng giật mình bất ngờ.

“Nếu nàng muốn gặp ta thì ta sẽ tới bên cạnh nàng.”

Trong thoáng chốc, ta có hơi hiểu ra vì sao lúc trước mình lại chết dưới tay tên hề lảm chuyện này rồi. Bởi vì ta không có cách nào hiểu được tất cả lời nói và việc làm của hắn. Khi ta cảm thấy mình dụ dỗ chưa đủ thì hắn đã quay ngoắt lại yêu ta. Khi ta cảm thấy mình cần phải hành động nhiều hơn nữa để bồi đắp tình cảm thì hắn đã bắt đầu thể non hèn biến luôn rồi.

Ta vừa mới đặt cần câu xuống, cá đã bật lên nhảy thẳng vào trong sọt. Đúng là hù chết người đi câu mà.

Ta ho khan một tiếng, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào. Bất chợt có một trận gió lướt qua, phá vỡ không khí trầm mặc lúng túng hiện giờ.

Là Cố Hàm Quang tới.

Đã qua mấy năm mà hắn chẳng có thay đổi gì, vẫn mang dáng vẻ của một đứa trẻ nhưng cái mặt thì rõ già. Cũng sắp hết mùa xuân rồi mà hắn vẫn mặc quần áo thật dày, sắc môi tái nhợt, mở miệng hỏi: “Người tìm ta?” Hắn chỉ nhìn Mặc Thanh nói chuyện, còn cái người đang nằm trong ngực Mặc Thanh là ta đây thì hắn chẳng thèm tốn sức liếc mắt lấy một cái. Giọng điệu cũng chẳng khác khi nói chuyện với ta lúc trước là mấy, không có một chút cung kính nào.

Nhưng bởi vì hắn là Cố Hàm Quang, là người duy nhất trên cõi đời này có thể giành lại mạng người từ tay của Diêm Vương, cho nên ta ngầm cho phép hắn có tư cách đó.

“Ừ.” Mặc Thanh kêu hắn, “Xem vết thương cho nàng đi.”

Cố Hàm Quang nghe vậy, lúc này mới đưa mắt nhìn ta một cái. Hắn vốn có hình hài của một đứa trẻ, cả đời này cũng chẳng thể lớn lên được, đứng trước mặt Mặc Thanh đang nửa quỳ cũng chẳng cao hơn là bao. Ánh mắt hắn chỉ quét qua người ta một vòng rồi trả lời: “Bị thương ngoài da một chút, nội tức hao tổn quá độ, không cần chữa trị, chỉ cần uống thuốc bồi bổ điều hòa lại khí tức, qua một thời gian là ổn thôi.” Nói xong, hắn lại bảo với Mặc Thanh, “Cái tên ở phía sau kia bị thương mới nặng kia.” Ta nghe vậy, lúc này mới chợt nhớ ra. A, đúng rồi, chính là vì cứu tên Liễu Thương Linh đó mà ta bị thương biến thành bộ dạng thảm hại như hiện giờ đây.

Ta ở trong ngực Mặc Thanh ngo ngoáy, nghển cổ ngo qua bờ vai hắn nhìn ra đằng sau, chỉ thấy Liễu Thương Linh nằm trên mặt đất, không nhúc nhích gì giống như đã chết, còn Chi Yên thì đang quỳ gối ở bên cạnh hắn. Nàng quay đầu, khóc tu tu nói với ta: “Người đừng có tán tỉnh nữa, Thương Linh ca ca sắp chết rồi này. Ta không muốn gặp được hồn phách của huynh ấy đâu.”

Vậy thì giúp hấn một chút vậy.

Nhưng ta còn chưa kịp nói gì, Mặc Thanh đã trực tiếp bế ngang ta lên, trước khi bước đi còn nói: “Xử tử.”

Hả, cái gì?

Ta chẳng thể hiểu nổi, Mặc Thanh ngơoi cũng đang xem tâm tình có tốt hay không để quản lý môn phái giống như ta đây à? Mấy việc như phát cháo miễn phí cũng làm ra được cơ mà, sao hiện tại lại nói xử tử người khác nhẹ nhàng như vậy chứ? Cái hình phạt làm nghề nông ở đâu rồi?

“Sư phụ...” Ta giật giật vạt áo trước ngực hấn, “Hấn là... ờ~...”

Chỉ Yên cũng khá nhanh trí, thấy ta không nhớ nổi quan hệ của nàng và Liễu Thương Linh, liền vội vàng ở một bên bổ sung: “Là sư huynh cùng ta lớn lên từ nhỏ, là ca ca thanh mai trúc mã...” Nàng nói đến đây, dường như đã chạm đến nơi chua xót nhất trong lòng, khóe miệng khẽ run lên, “Còn có quan hệ thông gia với ta nữa.”

Ta nghe xong chỉ tổng kết một câu: “Là người vô cùng thân thiết với ta.”

Chân mày Mặc Thanh nhíu lại: “Nàng muốn cứu hấn?”

“Đúng vậy.” Ta tốn bao nhiêu công sức, còn thương nặng thể cơ mà, đâu phải là để đưa một người chết ra khỏi núi Trần Tắc.

Mặc Thanh hơi mím môi, nhìn về mặt của hấn hình không tình nguyện muốn cứu Liễu Thương Linh cho lắm.

Tiểu quái dị à, chẳng phải bây giờ ngơoi rất nhân từ sao? Vì sao đúng lúc ta hy vọng ngơoi nhân từ một chút thì hết lần này đến lần khác ngơoi cứ quyết tâm phải ra tay tàn độc vậy?

Ta đột nhiên ngộ ra, hiện tại Mặc Thanh đang thích ta nha, biểu hiện này của hấn, chẳng có lẽ hấn đang ghen ư?

Vì để cứu nam nhân khác mà ta phải chặt vật như vậy — cho nên Mặc Thanh hấn mất hứng.

Ày, đúng là tên cuồng chiếm hữu mà. Chắc là muốn trong mắt ta chỉ có thể nhìn thấy hấn mà thôi, ngoài hấn ra thì trên thế giới này toàn là những kẻ xấu xí hết. Ta thỏa mãn ngơoi là được rồi, cần gì phải gây ra án mạng chứ.

“Sư phụ.” Ta cọ cọ vào ngực hấn, “Để cho hấn đi đi, ta không muốn khi trong lòng ta có hình bóng của ngài lại luôn tồn tại cảm giác áy náy, có lỗi với người khác.”

Chỉ Yên ở một bên vừa khóc vừa chỉ vào mũi ta mắng: “Ngơoi đừng dùng miệng của ta nói ra mấy lời ác độc đó!”

Hừ, tiểu nha đầu, ngơoi thì biết cái gì, khi yêu người ta đều nói như vậy đấy.

Xem đi, xem đi, chẳng phải Mặc Thanh đang trầm mặc đó sao. Còn trầm mặc hơi bị lâu nữa nhé! Hiển nhiên là không có sức chống cự đối với lời ngon tiếng ngọt của ta rồi.

“Sau khi chữa khỏi thì ném ra khỏi núi Trần Tắc.” Hấn lạnh giọng ra lệnh.

Cố Hàm Quang đứng ở bên cạnh Liễu Thương Linh bắt đầu bắt mạch, chuẩn bị kim châm, còn bớt chút thời gian nói một câu: “Đi thì đi mau đi.” Vẫn y như cũ, ngay cả Môn chủ cũng dám đuổi. Hấn cực kỳ không thích người khác xuất hiện trước mặt hấn mà có đôi có cặp.

Mặc Thanh cũng không nán lại thêm, ôm ta trở về Vô Ác điện.

Ta nhìn tấm điện mà hấn đưa ta về một chút, hấn là tấm điện trước kia ta từng ở, tấm điện của Môn chủ. Bây giờ có lẽ đã trở thành nơi ở của Mặc Thanh, vậy thì vì sao hấn lại đưa ta đến nơi này?

Ừm... Quả nhiên là tình yêu dâng lên cuộn cuộn như sóng lớn, chắc là bị ngập luôn ở trong đó rồi.

“Trước tiên nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt đã.”

Hấn đặt ta xuống giường, đi qua một bên thấp đèn, rồi ra phòng ngoài lấy một hộp đan dược mang vào. Ta vừa nhìn thấy hộp đan dược này thì hai mắt lập tức sáng lên.

Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan, bảo vệ tính mạng cứu người, gia tăng công lực, gia tăng tu vi, cực kỳ lợi hại đó! Nếu là đệ tử tu tiên có cấp bậc giống như Chỉ Yên này, thì chỉ cần ăn một viên, ngồi thiền một đêm, đến sáng hôm sau là có thể chữa cho thương thế khỏi hấn, tu vi tăng mạnh rồi.

“Sư phụ, cái này... ta có thể ăn sao? Đều cho ta hả?”

“Ừ. Cho nàng hết.”

Ta cầm cái hộp lắc lắc, đếm sơ qua một lượt, bên trong có chừng sáu viên Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan. Nếu ăn hết chỗ này thì trong vòng một tháng,

ta nhất định có thể khiến cho Chi Yên trở nên lợi hại hơn cả đệ tử tu ma cấp trung. Đây chính là trình độ mà người ta tu hai, ba mươi năm cũng chưa chắc đã đạt được.

“Cửu Chuyển Đan tuy tốt, nhưng trong thời gian ngắn cũng không nên sử dụng liên tục.” Mặc Thanh nói xong, chỉ lấy một viên từ trong hộp ra cho ta, “Hôm nay nội tức của nàng bị hao tổn nghiêm trọng, sau khi uống thuốc thì tập trung ngồi thiền điều hòa khí tức. Mười ngày sau tới tìm ta, ta sẽ đưa cho nàng viên thứ hai.”

Cái gì cơ, sao người lại keo kiệt đến nỗi thế? Đã cho người ta rồi mà còn bày đặt chia làm từng đợt? Ta biết Cửu Chuyển Đan không thể ăn hàng ngày, nhưng cũng đâu cần tới mười ngày mới đưa một viên chứ. Như vậy cái chuyện ta chỉ cần một tháng là hoàn thành thì bây giờ phải mất tới năm mươi ngày mới xong.

Thôi quên đi, bây giờ hần là Môn chủ, hần quyết định.

Ta cam chịu ăn một viên Cửu Chuyển Đan.

Đan được trượt xuống thực quản, tiến vào trong bụng, một luồng linh khí tràn đầy ngay tức khắc dâng lên trong thân thể ta, chậm rãi di chuyển tới tứ chi bách hài (*). Ta phong bế lại ngũ thức (**), đắm chìm trong bóng tối. Lúc trước khi luyện công ta đều làm như vậy, nhưng còn lần này, ta lại cảm thấy khá quý dị, cứ như có giác quan thứ sáu vậy; luôn có cảm giác ánh mắt kia của Mặc Thanh ở bên cạnh nhìn ta chăm chăm, suốt cả một buổi tối cũng không rời đi.

(*) tứ chi: tay chân; bách hài: trăm xương

(**) ngũ thức bao gồm: nhãn thức, nhĩ thức, tỉ thức, thiệt thức và thân thức; lần lượt tương ứng với sự nhận biết, phân biệt của các cơ quan thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sáng sớm hôm sau.

Thời điểm Chi Yên hồi hồn, ta đã hấp thu hết Cửu Chuyển Đan vào trong thân thể nàng ổn thỏa. Việc đầu tiên mà ta làm là đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy trong phòng không có ai, thầm nghĩ quả nhiên cảm giác Mặc Thanh cứ nhìn chăm chăm ta tối hôm qua chỉ là ảo giác, lúc này ta mới quay đầu lại quan sát Chi Yên.

Khô thân thể này đã được gột sạch hết về mỗi một lúc trước, nét mặt toả sáng, ngay cả tóc cũng đen bóng hơn rất nhiều.

Ta đứng ở bên cạnh, nhìn Chi Yên sau khi hồi hồn thì khẽ giật mình, mở to hai mắt, có lẽ là bởi nàng cảm nhận được sự dị thường phát sinh trong thân thể. Biểu hiện của nàng khiến cho ta dâng lên một cảm giác rất thành tựu khi vừa mới tắm sạch cho súng vật của mình xong.

Chi Yên nắm tay, đứng dậy nhảy lên hai cái: “Thật là thần kỳ. Rõ ràng ngày hôm qua bị đánh cho thảm như vậy mà bây giờ lại chẳng đau chút nào.”

“Người có nghĩ cái gì thì cứ nghĩ ở trong đầu thôi.” Ta nói, “Chúng ta đang ở Vô Ác điện đấy.”

Chi Yên lập tức bịt chặt miệng.

“Chúng ta trở về Hí Nguyệt Phong trước đã, vừa đi vừa nói chuyện.” Ra khỏi Vô Ác điện, không có ai ngăn cản, ta bất chấp cả ánh nắng mặt trời, dùng tốc độ bay ngang với Chi Yên đi bộ. Tuy rằng ánh nắng có khiến cho ta hơi khó chịu, nhưng tốc độ bay cũng không chậm đi là bao. Ta ở trên đường hỏi Chi Yên, “Liêu Thương Linh đã được chữa khỏi chưa? Bị ném ra ngoài rồi à?”

Nhắc đến chuyện này, Chi Yên ngó nghiêng dò xét một vòng, thấy xung quanh không có ai mới nhỏ giọng nói với ta: “Nam Sơn chủ của các người thực sự là quá lợi hại, chỉ cần mấy cây châm nhỏ mà đã cứu được Thương Linh ca ca sống lại ngay tại chỗ. Thủ vệ giữ cửa đã đưa huynh ấy ra khỏi núi Trần Tắc rồi.”

Ta hást cảm lên nói: “Nếu ngay cả chút thương tổn đó mà Cố Hàm Quang cũng không chữa được thì giữ hần ở lại Vạn Lục môn có tác dụng gì chứ.”

“Vậy vết thương trên thân thể ta cũng là được Nam Sơn chủ chữa trị sao?”

“Chỉ là ăn viên Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan mà thôi.” Ta dừng một chút rồi nói tiếp, “Nhưng Cửu Chuyển Đan là do Cố Hàm Quang luyện ra, cũng có thể coi là do hần chữa trị.”

Chi Yên khẽ hít sâu một hơi: “Cửu Chuyển Đan? Chính là thần dược trong câu ‘Ninh khí Thường Nga thăng tiên đồ, bất xá Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan’ (*) sao? Ta được ăn thứ đó á?” Nàng tự sờ sờ bụng mình, “Bị thương ngoài da đã được ăn cái đó rồi à, Vạn Lục môn các người đúng là quá xa xỉ...” Nàng tự lẩm bẩm lâu bầu nói xong lại quay sang nhìn ta, “Đến Cửu Chuyển Đan mà Nam Sơn chủ của các người cũng có thể luyện ra được, vậy tại sao hẳn lại không tự chữa trị cho chính mình? Ta nghe nói... trước kia hẳn cũng là một công tử văn nhã nha...”

(*) Thà từ bỏ việc thăng tiên để đến bên Hằng Nga, còn hơn là bỏ Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan.

Ánh mắt của Chi Yên nhìn ta mang theo một chút tò mò, tìm tòi nghiên cứu.

Ta biết nàng đang suy nghĩ cái gì, hẳn là nàng đang nghĩ đến mấy tin đồn nhảm nhí giữa ta và Cố Hàm Quang được lưu truyền rộng rãi ở trên giang hồ. Nam Sơn chủ của ta, họ Cô, tên Thần, tự là Hàm Quang. Được người đời gọi là Diêm Vương Sầu, bởi vì y thuật của hắn có thể cướp người từ trong tay của Diêm Vương Gia.

Vài năm sau khi thành danh, hắn liền ẩn cư ở nơi sơn dã, không thấy bóng dáng đâu nữa. Sau lại có tin tức mới của hắn truyền đi khắp nơi, chính là chuyện hắn đã được ta chiêu mộ gia nhập vào Vạn Lục môn. Mà khi đó, không hiểu tại sao hắn lại từ một công tử văn nhã đẹp đẽ như ngọc biến thành một cậu nhóc gầy yếu nhợt nhạt. Từ đó cho đến nay cũng chẳng có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ hắn sẽ lớn lên.

Vì chuyện này mà trên giang hồ đồn thổi đủ các loại tam sao thất bản, trong đó câu trả lời được coi là hợp lý và truyền bá rộng rãi nhất chính là — “Lộ Chiêu Diêu thái âm bỏ dương, dùng lực quá độ, làm hại tới Cố Hàm Quang.”

Những danh môn chính phái kia suy nghĩ cũng thật là thú vị.

Lộ Chiêu Diêu ta vĩnh vang ở trước đầu sóng ngọn gió, tung hoành trên giang hồ nhiều năm như vậy, soi khắp cả thiên hạ cũng không có một người nào, hay bất cứ nam nhân nào có thể anh tuấn suốt khi được như ta.

Ta chỉ coi trọng y thuật của Cố Hàm Quang thôi, chứ cái người yếu đuối, khí chất âm nhu đó đâu có hợp khẩu vị của ta. Nếu mà nói về thái dương bỏ âm, thì phải là Cố Hàm Quang kia thái dương ta mới đúng.

Đối với hành động tràn đầy hiếu kỳ tò mò của Chi Yên, ta chỉ liếc nàng một cái: “Cố Hàm Quang bị biến thành như vậy là vì một nữ nhân, nhưng người đó không phải là ta.”

Chi Yên lập tức mở to hai mắt nhìn ta chòng chọc, dáng vẻ mong chờ dạt dào y như mấy kẻ nhiều chuyện trên giang hồ: “Hắn bị ai ‘hái’?”

“...” Đệ tử của danh môn chính phái cơ đấy, tư tưởng chẳng thuần khiết chút nào cả, “Không bị ai ‘hái’ hết, là hắn tự nguyện trị độc cho một người, dẫn toàn bộ độc tố chuyển sang người hắn. Sau đó, hắn bị biến thành một đứa trẻ, hàng năm phải chịu nỗi khổ rét buốt cùng cực. Cho dù đang ở giữa ngày hè nắng cháy cũng giống như đang rơi vào hầm băng.”

Chi Yên có chút ngần ngại: “Mọi người đều nói vào thời đại người thống trị, đồ đệ của Vạn Lục môn đều là những kẻ hung ác tàn độc. Thật không ngờ vẫn có Cố Hàm Quang vì cứu người mà không tiếc hy sinh chính bản thân mình...”

“Chắc chắn, lại ngây thơ rồi.” Ta quét mắt nhìn nàng một cái, “Trước khi gia nhập Vạn Lục môn ta, Cố Hàm Quang cũng không phải là người mềm yếu nhân từ gì đâu, sự dịu dàng của hắn chỉ là vì một người đặc biệt mà thôi.”

“Vậy rốt cuộc người đó là ai...”

Ta vuốt vuốt cằm: “Người này người cũng biết đấy, trong Thập Đại Tiên Môn của các người, có duy nhất một môn phái chỉ nhận nữ đệ tử...”

“Quan Vũ lâu?” Chi Yên cắt đứt lời ta, “Chẳng phải các nàng... một khi đã nhập môn thì không thể động tình ư?”

“Đúng thế, nhưng Lâu chủ của các nàng lại không khống chế nổi chứ sao.”

Chi Yên cả kinh: “Ý của người là người khiến cho Nam Sơn chủ hy sinh thân mình để cứu mạng chính là Quan Vũ Lâu chủ Thẩm Thiên Cẩm? Không thể như vậy được, Thẩm Lâu chủ lãnh diện vô tư, từ trước tới nay chưa bao giờ từng thấy nàng nhắc đến chuyện của Nam Sơn chủ.” Ta bĩu môi: “Nàng có nhớ được cái gì đâu, tất nhiên là không nhắc tới rồi.”

Năm đó ta trăm phương ngàn kế dụ dỗ Cố Hàm Quang gia nhập vào Vạn Lục môn nhưng hắn chẳng hề mấy may dao động. Sau đó đúng là cơ duyên xảo hợp, Thẩm Thiên Cẩm bị phát tác tình độc, tẩu hỏa nhập ma, ngủ mê man mãi không tỉnh, chỉ có thể chờ cho đến lúc chết. Cố Hàm Quang đành phải ôm nàng tới tìm ta, cầu xin ta giúp một tay cùng hắn trừ độc cho Thẩm Thiên Cẩm. Mà cái giá đắt hẳn phải trả, chính là một thân thể khỏe mạnh và phải ở lại Vạn Lục môn vĩnh viễn.

Hắn dùng kim châm cứu người xóa đi trí nhớ của Thẩm Thiên Cẩm, đưa nàng quay trở về Quan Vũ lâu. Mà từ sau khi Cố Hàm Quang nhập môn cũng không rời khỏi núi Trần Tắc nửa bước. Từ đó tiên ma lưỡng đạo như trời đất cách biệt, không bao giờ gặp lại nữa.

Cũng chính từ thời điểm ấy, Cố Hàm Quang không thể nhìn được những người khác cứ ân ái ái ái ở trước mặt hắn, thấy một đôi là hủy một đôi. Còn nếu mà dám ngang nhiên ân ái quá phận, hắn có thể dùng kim châm tại chỗ cho bán thân bất toại cũng không phải là việc chưa từng xảy ra.

Nguyên nhân sâu xa bên trong, ta cũng chẳng có tâm tư đi kể lại tỉ mỉ cho Chi Yên nghe, chỉ nói vài câu đơn giản như vậy, còn lại thì để nàng tự mình suy

đoán đi. Về đến Hí Nguyệt Phong, ta vội đuổi Chi Yên xuống chân núi đi tìm thêm người hóa vàng mã cho ta.

Tất nhiên, nàng cầu còn chẳng được, chắc trong lòng chỉ chăm chăm chờ được xuống núi chạy qua ngó Liễu Thương Linh một cái thôi. Chi có điều, trước khi rời đi nàng chợt trịnh trọng nói với ta một câu: “Sau này người dạy ta tu ma có được không?”

Ta nhướn mày, thấy bộ dạng và sắc mặt nàng tràn đầy nghiêm túc, “Ta không muốn phải giống như ngày hôm qua nữa, lúc muốn ra tay bảo vệ thứ gì đó lại bất lực không làm nổi.”

Ta khoanh tay nhìn nàng: “Ồ, vậy thì cầu xin ta giúp đỡ đi.”

“Hôm nay ta nhất định sẽ tìm được một trăm người đốt tiền vàng cho người! Chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực để khiến người hài lòng! Người chờ nha!” Nói xong, nàng vội vã chạy nhanh ra ngoài.

Tiểu nha đầu này, thế mà cũng hiểu được tính tình của ta rồi đấy. Ta khề cong khoe môi, để cho ta dạy dỗ đồ đệ à, cũng không tệ nhì. Còn chưa có người nào tự động dâng lên tay để mặc ta bắt nạt đâu.

Buổi tối khi Chi Yên trở về, gần như là bị một cái đuôi kẹp theo bắt về, bởi vì đi ngay bên cạnh nàng chính là Mặc Thanh.

Tay nàng ở trước người xoắn xuyết không thả, giống như tù nhân đang bị áp giải. Mà Mặc Thanh đi bên cạnh thì ung dung nhàn hạ. Lúc đến trước cửa tiểu viện, Chi Yên quy củ quay sang gặp người cúi chào: “Cảm ơn Môn chủ.”

Mặc Thanh chỉ ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi nói: “Sau này không cần biết là đang ở đâu, trước khi trời tối nhất định phải quay về núi Trần Tắc.”

“Cẩn tuân (**) giáo huấn của Môn chủ.”

(**) cẩn thận tuân theo.

“Ừ, đi vào đi.” Chi Yên rón ra rón rén bước vào trong phòng, ta nheo mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài, thấy Mặc Thanh đã rời đi, liền nhanh chóng bay vào hỏi nàng: “Sao thế? Tại sao người lại cùng Lê Trần Lan quay về đây? Người có làm lộ ra cái gì không? Lần sau người nhớ phải gọi hần là sư phụ đấy nhé, tự nhiên một chút, tỏ ra vẻ đáng yêu giống như ta đã từng làm ấy.”

Khóe miệng Chi Yên cứng ngắc run rẩy, cười đến méo mó; sau đó trực tiếp lao thẳng vào hôn phách của ta. Lần này, chính nàng tự chạy từ trong thân thể ra ngoài, còn ta thì bị ép phải tiếp nhận khối thân thể bị nàng ‘vứt bỏ’ kia. Nàng hóa thành hôn phách, rúc vào trong góc phòng run lấy bầy: “Không được, quả nhiên là vẫn không được, ta không thể ở cùng một chỗ với Lê Trần Lan được mà. Ta đi bộ không thôi tay chân đã luống cuống lắm rồi, mà hần chẳng cần nói lời nào, chỉ riêng một thân khí tức đó cũng có thể đè chết ta nha.”

Nào có đáng sợ như vậy...

Nàng dừng lại một lúc lâu cho bớt run đi một chút, sau đó mới nói tiếp: “Khi ta còn đang ở dưới chân núi tìm người hóa vàng mã thì Lê Trần Lan đột nhiên xuất hiện, bảo ta quay về núi.”

Ta cảm thấy hơi khó hiểu: “Sao lại bảo người quay về núi?”

“Ta cũng không biết. Hay là vì sợ buổi tối ở dưới chân núi ... có nguy hiểm?”

Có lẽ thế, người yêu trong lòng cơ mà, đã vậy Mặc Thanh còn là loại người có ham muốn chiếm giữ cực mạnh, chắc là thích cô nương buổi tối không được ra khỏi cửa, nhất định phải về đến nhà trước khi trời tối rồi.

Tuy như thế có hơi ngốc nghếch, nhưng cũng có thể coi là một dạng quan tâm đặc biệt.

Ta đang nghĩ như vậy, chợt thấy không khí trong phòng thoáng trầm xuống, nam tử một thân hắc bào thêu hoa văn chìm đột nhiên xuất hiện ở trong phòng. Ngay đến ta cũng khẽ giật mình kinh ngạc, chớp mắt một cái. Mặc Thanh...? Sao hần còn chưa đi?

Ta vội nhớ lại xem vừa rồi mình ở trong thân thể này nói những gì, mặc dù chỉ có một câu “Sao lại bảo người quay về núi?” Nhưng ở một mình trong phòng mà lăm lăm lâu bầu thì quả thật có hơi kỳ quái, có thể sẽ khiến cho hần hoài nghi. Ta đang nghĩ xem nên lấp liếm chuyện này như thế nào thì Mặc Thanh đã mở miệng nói:

“Đi thôi.”

Đi đâu?

Ta liếc mắt thật nhanh nhìn về phía Chi Yên đang ôm khư khư lấy đầu gối ngậm hời.

Mà mặt nàng lại mờ mịt khó hiểu y như ta: “Ta không biết nha. Vừa rồi hần chỉ nói với ta hai câu ở trước cửa đó, người cũng nghe thấy mà.”

Ta lại quay lại nở nụ cười, nhẹ nhàng hỏi Mặc Thanh: “Đi... đâu thế?”

Hần nghe thấy ta hỏi, ánh mắt thoáng chốc mềm hần đi, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ: “Vô Ác điện.”

Ta lại quét mắt qua Chi Yên một cái thật nhanh. Con mẹ nó, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra đây hả? Người mau nói cho ta biết đi!

Chi Yên có chút hoảng hốt: “Ta không biết thật mà! Ở dưới chân núi thì hần nói muốn dẫn ta quay về núi, đến lúc về núi thì hần lại bảo đi về phòng đi! Bây giờ tự dừng lại muốn đưa người tới Vô Ác điện... Tại sao lại thế?” Nàng còn hỏi ngược lại ta nữa cơ đấy.

Đột nhiên ta cảm thấy dễ dãi được một đồ đệ như thế này, chắc ta sẽ mệt chết mất thôi.

“Sao tự dừng lại muốn ta đến Vô Ác điện vậy?”

“Chẳng phải nàng là đồ đệ của ta sao?”

Mặc Thanh cũng hỏi ngược lại ta. Ta chỉ có thể nhắm mắt nói: “Không sai.”

Tròng mắt đen của hần dường như ẩn chứa ý cười thật sâu: “Là đồ đệ của Môn chủ, há lại có thể sống ở Hí Nguyệt Phong?”

Người nói... nghe rất có lý. Nhưng vì sao phải đợi đến tận bây giờ người mới nói ra điều đó? Chẳng phải là ta đã cưỡng chế ép người phải chấp nhận thân phận đồ đệ này ngay từ đầu hay sao? À, hay là bởi vì hiện giờ người thích thân thể này, muốn cùng nàng ở chung một chỗ, thời thời khắc khắc tranh thủ lợi dụng sờ mó nàng đúng không?

Đừng nghĩ rằng ta không hiểu người nha, cái tên ‘ngoài lạnh trong nóng’ này!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Thời điểm ta đi cùng Mặc Thanh tới Vô Ác điện, hồn phách của Chi Yên không có viên thuốc tăng lực trợ giúp đành phải chậm chạp bay tới đứng dán vào cột cửa, nước mắt lưng tròng nhìn ta chăm chăm: “Chiêu Diêu Ma vương à, người nhất định phải giữ được thân thể của ta nha. Ta... ta vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ (*) đó...”

(*) thiếu nữ chưa kết hôn còn trong trắng.

Lại nói linh tinh gì thế, ta liếc mắt nhìn Chi Yên một cái, nàng lập tức bổ sung thêm: “Người cũng không được để mất lý trí nha! Phải biết không chế chính mình đấy!”

Cô nương đệ tử của danh môn chính phái này, không biết cả ngày trong đầu suy nghĩ cái gì nữa, mấy chuyện thái dương bổ âm này mà cũng biết sao?

Ta không để ý đến nàng, bước theo sau Mặc Thanh rời khỏi Hí Nguyệt Phong.

Lần này, Mặc Thanh không dùng ảnh thuật di chuyển trong nháy mắt của hần, mà chỉ dẫn theo ta, tựa như đang rảnh rỗi tản bộ sau khi ăn xong. Hai người bọn ta đi trên con đường nhỏ nối liền từ Hí Nguyệt Phong đến ngọn núi chính, mặt trời đã khuất bóng chỉ còn lại ráng chiều tàn lụi.

Cả quãng đường dài đằng đẵng, hần không nói một tiếng nào, chỉ chấp tay đi ở phía trước. Ta cũng duy trì trầm mặc đi theo sau hần.

Ta nghĩ, có lẽ là tên Mặc Thanh này đang học tập mấy cậu thiếu niên nhẹ giọng nói chuyện yêu đương đây, ăn no không có việc gì làm thì liền bày ra trò đi dạo, chắc là để bồi đắp tình cảm đó mà. Mặc dù ta cảm thấy chuyện đi dạo này cũng chẳng mang lại tác dụng gì lớn, nhưng hiện giờ ta đang cần dụ dỗ hần, thôi thì cứ để cho hần cảm thấy vui vẻ đi. Hơn nữa...

Sau khi rời khỏi mộ phần lẻ loi ở nơi cấm địa kia cho đến nay, ta cũng chưa có thời gian rảnh để đi thăm thú lại cảnh vật ở trên núi Trần Tắc, bây giờ đi chậm rãi như vậy, nhìn khung cảnh xung quanh ta lại có chút xúc động.

Bước lên bậc thang rộng rãi khí thế của ngọn núi chủ phong, ta ngẩng đầu nhìn nơi cao nhất không thể với tới kia, kiến trúc nguy nga nhất của Vạn Lục môn ta đang sừng sững ở trên đó — Vô Ác điện.

Đã lâu không nhìn lên từ góc độ này, ta đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian đầu tiên ta tới đây.

Ta xuất phát từ cổ hương, một đường đi thẳng đến phía sau núi Trần Tắc, tình cờ đánh nhau một trận đã vang danh thiên hạ, cứu được thăng nhóc Mặc Thanh này. Sau đó ta mang theo hần vượt núi băng đèo, đi tới được trấn Thuận An. Nhưng mới nghỉ ngơi được vài ngày thì người trong quán trọ lại phát hiện ra thân phận ma tu của ta, ngay lập tức ta bị đám thủ vệ của quán trọ dùng tiên pháp đánh đuổi ra ngoài.

Lúc ấy ta đang bị thương nặng, không còn sức lực để gây sự với bọn họ, liền dẫn Mặc Thanh lặn lội bôn ba đi lên núi Trần Tắc.

Khi đó núi Trần Tắc còn là một dãy núi hoang rộng trăm dặm, chỉ có đứng một tòa miếu bỏ hoang nằm ở trên đỉnh chủ phong này. Dãy bậc thang rộng rãi khi thế kia là do ta cho người sửa chữa xây dựng lại sau khi đã thành lập Vạn Lục môn. Mà địa hình ở trên núi có khá nhiều phiến đá lớn, có đoạn có đường, có đoạn thì không, cỏ dại mọc um tùm, rêu xanh phủ khắp nơi. Ta cũng thẳng nhóc Mặc Thanh trầm mặc ít nói đó, đi từng bước từng bước từ chân núi, vịn vào từng bậc thang đổ nát lên tới ngôi miếu hoang ở trên đỉnh. Cuối cùng thì cũng tìm được một chỗ nghỉ ngơi tạm thời.

Ta và Mặc Thanh ở trong ngôi miếu đổ nát đó. Trong miếu không có đồ ăn, ngày ngày Mặc Thanh đi ra ngoài hái trái cây, tuy ta chẳng cần thức ăn cũng có thể sống được, nhưng cứ nhặt mồm nhặt miệng mãi cũng chán, cho nên thỉnh thoảng còn tranh giành cả trái cây của hắn ăn cho đỡ buồn.

Ta không thích ngọt, chỉ giành lấy quả nào còn xanh, chua chua, hơi chán chát, ta thích mùi vị này. Vì vậy lần nào đi hái quả, Mặc Thanh cũng lưu ý tìm trái xanh cho ta, luôn hái về một ít về cho ta ăn đỡ thèm.

Nghĩ kỹ lại thì thật ra khi đó ta không cảm thấy tên quái dị này quá mức xấu xí, bởi vì ta cảm thấy bộ dạng trung thành tận tụy, để bất nạt của hắn cũng thật đáng yêu. Nhưng...

Đến năm kia, ta lại đuổi hắn đi coi cửa sơn môn, nhìn xem, sao mọi thứ lại lệch lạc đi như vậy...

Cầm phần trong nội tâm ta nhiều đến mức nào, mới có thể phui sạch hết tất cả những điều tốt hắn đã làm cho ta. Bỗng dưng ta cảm thấy hơi khó chịu, khẽ thở dài một tiếng, dừng lại không đi nữa.

Mặc Thanh đứng ở đằng trước cách hai bậc thang quay đầu lại nhìn ta, sau lưng hắn là vầng trăng sáng lung linh, sáng đến chói mắt: “Su phụ.” Ta có chút ảm ức, ánh mắt mong mỏi nhìn hắn: “Đoạn đường này dài quá, ta đi mệt rồi. Chỉ bằng... ngài công ta một đoạn đi.”

Muốn Môn chủ cao cao tại thượng đưa lưng ra, đây là một yêu cầu tương đối tổn hại đến uy nghiêm cao lãnh của hắn.

Nhưng hiện giờ đang nói chuyện yêu đương cơ mà, cũng phải từ từ đưa ra một ít đòi hỏi chứ. Cứ như thế, trong quá trình ở chung thì từ từ xâm chiếm vào lãnh địa của đối phương như tằm ăn lá, sau đó xâm nhập thẳng vào thủ phủ, chiếm núi xưng vương; cuối cùng là bắt được toàn bộ thiên hạ của hắn, khổng khế trong lòng bàn tay.

Hiện tại, ta chỉ muốn thử một chút xem, Mặc Thanh yêu thích thân thể này thì rốt cuộc hắn có thể dung túng được bao nhiêu.

“Tới đây.” Hắn tưởng thật bảo ta, không một chút do dự bước xuống bậc thang thấp hơn, để cho ta nằm úp sấp trên lưng hắn, rồi công ta đi lên. Từng bước từng bước một, vô tư thông thả tiến lên từng bậc.

Dáng vẻ của hắn sáng khoái thân nhiên, có lẽ... ở trong lòng hắn, hành động này căn bản chẳng có gì là tổn hại đến tôn nghiêm. Ta thầm nghĩ, có phải là vì người mà hắn thích làm nũng với hắn cho nên hắn còn cảm thấy có chút vui vẻ hay không? Ta vừa mới kêu mệt mỏi, hắn đã tình nguyện thỏa mãn yêu cầu của ta, công ta, chứ không dùng ảnh thuật di chuyển chỉ nhảy mất là đến Vô Ác điện.

Ày, cái tên này, thật không nhìn ra ngươi cũng là một người tràn đầy tình cảm nha.

Ta vòng tay qua cổ hắn, hai bàn tay nhẹ nhàng đặt trên ngực hắn dò tìm vị trí, đây chính là chỗ của trái tim. Nếu bây giờ ta vận công, biến ngón tay thành móng nhọn thì...

Ta dừng lại một chút, sờ sờ vật liệu may áo bào đen của Mặc Thanh, sau đó nương nhờ ánh trăng mà xem xét thật kỹ. Đông Hải Giao sa, dùng vảy của Giao nhân(**) để luyện chế thành vải, nếu không có bản lĩnh của Bắc Sơn chủ thì tuyệt đối không thể xé nổi thứ ‘đồ chơi’ này. Mà không có được bản lĩnh của Bắc Sơn chủ thì ít nhất cũng phải cầm trong tay thứ vũ khí nào đó có uy lực bằng một nửa Kiếm Vạn Quân, mới có thể cắt rách được nó.

(**) người cá.

Nhưng ta lại chẳng có cái gì cả, chỉ có một chút nội tức kém cỏi, biến cho móng tay dài ra, sắc bén hơn mà thôi.

Ta nhất thời trở nên an phận, xem ra, muốn giết được Mặc Thanh, ta không chỉ phải nâng cao công lực, tiếp cận với hắn, mà tốt nhất là phải làm cách nào đó để tiếp cận với hắn trong khi hắn đã coi hết ý phục. Đồng thời còn phải tìm một thanh kiếm tốt, hành động cho dễ dàng.

Ta nằm ở sau lưng Mặc Thanh, đầu dựa vào bả vai hắn, ngón trỏ vẽ vòng tròn ở trước ngực hắn: “Su phụ.” Ta cố ý để giọng mình mềm nhũn, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng thì non, “Bắc Sơn chủ bất nạt ta ngày hôm qua ấy, trên tay có cầm một cây gậy Thanh Cương. Còn kim châm nằm trong tay của Nam Sơn chủ, nghe nói ngoài việc cứu người ra, cũng có thể giết người trong vô hình. Bọn họ thật lợi hại nha, vậy mà trên người ta không có bất cứ thứ vũ khí hộ thân nào...”

“Trong bốn biển này, có vũ khí mà nàng thích sao?”

Có, ta thích Kiếm Vạn Quân, ngươi tặng nó cho ta đi!

Ta nhìn lại không thốt ra những lời này, bởi vì nếu nói ra thì đoán chừng tình cảm có sâu nặng đến mấy cũng có thể bị phá vỡ hoàn toàn: “Lúc trước ta ở tiên môn, có nghe nói trên Tiên Đảo Lục Hợp ở hải ngoại có một thanh bảo kiếm, vốn là một khối thép lớn cắm vào tảng đá dựng trên đỉnh núi. Được mưa gió sấm sét mài giũa, ngày qua ngày lại biến thành một thanh Thiên kiếm, nó...”

Dường như Mặc Thanh khẽ cười một chút: “Lục Hợp Thiên Nhất kiếm quả thực rất đáng để thưởng thức.” Nghe giọng điệu này thật giống như hắn đang cưng chiều khen ngợi ta vậy.

Trái tim ta bị giọng điệu này của hắn làm cho thoáng khựng lại trong nháy mắt, dù sao... ở trong trí nhớ của ta, thật sự là có rất ít người nói chuyện với ta bằng ngữ điệu như vậy. Ta ho khan một tiếng, chuẩn bị giọng nói câu dẫn người, tiếp tục về vòng tròn trước ngực Mặc Thanh: “Sư phụ này...”

“Ngày mai bận rồi, ngày kế ta sẽ lấy cho nàng.”

Tiên Đào cách nơi này khá xa, đã vậy còn có đủ các loại Thiên Thành Pháp Trận, Thần Thú giữ cửa, muốn thi triển ảnh thuật di chuyển ở chỗ đó cũng bị hạn chế rất nhiều. Lúc trước khi ta còn sống, mặc dù rất thích thanh bảo kiếm này, nhưng một phần bởi vì công việc bận rộn, hơn nữa lại còn lười cho nên đành phải bỏ qua. Mặc Thanh đột nhiên đồng ý với ta, cũng coi như đã giúp ta hoàn thành được một tâm nguyện rồi.

Tâm trạng của ta rất cao hứng, ngay cả chuyện ta bị hắn giết chết cũng không còn cảm phiền nhiều như lúc đầu nữa, ta ôm lấy hắn ân cần hỏi: “Sư phụ, ngài công ta có mệt không? Có chê ta phiền toái không? Hay là dừng lại nghỉ ngơi một chút nhé?”

Mặc Thanh hỏi ngược lại ta một câu chẳng liên quan: “Trăng sáng có đẹp không?”

“Hả?” Ta ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, trăng sáng trên cao, vạn dặm không có mây cũng chẳng có sao, “Rất đẹp.”

“Có thích không?”

“Có thích.”

Hai tay ta ôm chặt lấy Mặc Thanh, bàn tay dính vào lồng ngực hắn, cảm thấy nơi đó có hơi rung nhẹ một chút, dường như hắn đang cười: “Thích là tốt rồi.”

Trong khoảnh khắc đó, xung quanh không có một ai, trên bậc thang rộng rãi không một tiếng động, chẳng hiểu tại sao, ta đột nhiên lại thăm giạt mình trong lòng; dâng lên một cảm giác bản thân vừa bị trêu chọc, nhịp tim rối loạn phức tạp... y hệt như trong truyền thuyết.

Ta nghĩ, nhất định là do khối thân thể này của Chi Yên không chịu nổi khi nghe người khác nói mấy câu yêu đương tình tứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mặc Thanh công ta đi từng bước, ta ngã đầu vào vai hắn, ngăn người lác lư nhìn cảnh vật chìm dưới ánh trăng.

Đến khi lên tới Vô Ác điện, thị vệ giữ cửa nhìn thấy Mặc Thanh đang công ta, lúc đi ngang qua bọn họ, tuy rằng tất cả đều đang cúi đầu hành lễ nhưng ta vẫn cẩn thận phát hiện ra, mồ hôi trên trán bọn họ đang nhỏ từng giọt xuống mặt đất.

Chưa một ai thấy được Môn chủ từng công người khác bao giờ, cho nên ta biết đám thị vệ này đang suy nghĩ cái gì. Bọn họ đang nghĩ, hôm nay nhìn thấy một màn này, liệu có phải cái mạng của bọn họ chẳng giữ được bao lâu nữa hay không...

Mặc Thanh chẳng thèm quan tâm đến ai, trực tiếp công ta tiến vào bên trong Vô Ác điện.

Lúc ấy, ta mới từ trên lưng hắn đi xuống, chợt thấy một bóng đen vụt lướt qua. Hắn ta quỳ một chân, chống một tay xuống đất, cung kính hành lễ với Mặc Thanh. Mặc Thanh nhân nhát hỏi hắn ta: “Đã dọn dẹp nơi đó xong chưa?”

“Bẩm Chủ Thượng, đã dọn dẹp ổn thỏa.”

Mặc Thanh khoát tay áo một cái, bóng đen trong nháy mắt lui xuống.

Ta biết đây là thủ vệ phụ trách đặc biệt ở trong Vô Ác điện, là Âm La vệ của Môn chủ. So với thị vệ giữ cửa ở bên ngoài thì bọn họ lợi hại hơn rất nhiều, cũng trung thành và chuyên nghiệp hơn hẳn. Bọn họ là thủ vệ của Môn chủ, bảo vệ quyền lợi cho Môn chủ, phụ trách cả hệ thống thông tin tình báo của Vạn Lục môn, theo dõi các hoạt động phản bội và những kẻ đang bí mật làm chuyện xấu. Bọn họ cũng sẽ chủ động bắt người trước, tiến hành xử lý, sau đó mới đưa đến cho ta trừng phạt.

Đây là quy củ do ta đặt ra, nhưng tên Âm La vệ vừa đến bẩm báo kia không phải là một trong những kẻ mà ta từng biết, nhất định hắn không nằm trong nhóm người do ta thành lập khi còn sống.

Nghĩ lại thì cũng đúng, cả Vạn Lục môn này không có bất kỳ người nào trung thành với ta hơn Âm La vệ. Ta chết, bọn họ lại không muốn hầu hạ chủ mới, có lẽ tất cả đã chủ động tự sát hết rồi. Hiện tại ở chỗ này đã có một đội ngũ chỉ thuộc về riêng Mặc Thanh mà thôi.

Ta đặt những suy nghĩ đó qua một bên, ngẩng mặt bình tĩnh hỏi Mặc Thanh: “Sư phụ, ngài tính sau này sẽ để cho ta ở lại Vô Ác điện đúng không? Ở chỗ

nào trong điện vậy?”

“Trạc Trần.”

Ta không nhìn được khế cong khóe miệng.

Vô Ác điện rất lớn, phía trước chính là đại điện, bên cạnh có hai sườn điện nhỏ. Sau lưng Vô Ác điện chính là tấm điện của Môn chủ – Định Phong điện; mà ở hai bên Định Phong điện cũng có hai sườn điện nhỏ nữa, một cái gọi là Trạc Trần, cái còn lại là Thanh Ba.

Trong đó, Thanh Ba là thư phòng, có một đồng sách vở vừa cao lại vừa dày. Thường ngày ta đều làm việc ở trong đó, còn trước giờ Trạc Trần đều trống, thỉnh thoảng ta mới qua bên Trạc Trần để ngồi thiền, nó chỉ cách Định Phong điện có một bức tường mà thôi.

Nếu ta nhớ không nhầm thì bức tường ngăn giữa Định Phong điện và Trạc Trần nằm ở ngay phía sau giường lớn trong Định Phong điện. Mà với cấu tạo của Trạc Trần điện, nếu muốn đặt thêm giường thì chắc hẳn cũng phải đặt ngay cạnh bức tường đó rồi. Đây chẳng phải là phá tường ra thì đồng nghĩa với việc buổi tối sẽ nằm chung giường chung gối hay sao?

Đã vậy, đối với cấp bậc ma tu của Mặc Thanh mà nói, có tường ngăn ở giữa hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt!

Tiểu tử ngươi được lắm, gian xảo thấy rõ luôn!

Nhưng ta cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý, ngay sau đó thì được người hầu dẫn lối đi vào Trạc Trần điện.

Gian phòng trống này trước kia chỉ để dùng làm nơi ngồi thiền tu luyện, hiện tại đã được trang trí biến thành một gian phòng dành riêng cho nữ tử.

Ta không ngủ trên chiếc giường đã được đặt sẵn trong phòng kia, mà đi tới chiếc ghế ở giữa phòng ngồi thiền một đêm, giúp Chi Yên điều hòa thân thể.

Sáng hôm sau, Chi Yên hồi hồn, trước tiên ta nương vào ánh bình minh dạy nàng phương pháp đã tọa thổ nạp (*), để nàng tự học cách điều hòa khí tức kinh mạch trong cơ thể hiệu quả hơn.

(*) ngồi xuống hít thở.

Sau đó ta bay xuyên qua tường để quan sát động tĩnh của Mặc Thanh một chút.

Thời điểm ngồi thiền tối hôm qua ta đã suy nghĩ kỹ rồi, hiện tại Mặc Thanh đang có trong tay một đội Âm La vệ; còn ta vừa không có Kiếm Vạn Quân, vừa không phải là con của lão Ma vương, đã vậy thân thể đi mượn này lại còn là của một đệ tử tu tiên. Ta chẳng thể làm giống như Mặc Thanh mấy năm trước, chỉ đơn giản là thô bạo giết ta, sau đó hoàn toàn kế thừa địa vị được.

Ta cần phải có một đội ngũ cho riêng mình...

Một đội ngũ có thể giúp ta gánh vác trách nhiệm vận hành và quản lý Vạn Lục môn đang ngày càng trở nên hùng mạnh này sau khi ta giết chết Mặc Thanh.

Ta chợt nhớ tới Khương Vũ. Mặc dù việc thu phục hắn tương đối khó khăn, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

Muốn liên lạc với Khương Vũ thì nhất định phải rời khỏi núi Trần Tắc, đi tới Giang thành. Mà muốn tới được Giang thành thì nhất định phải thoát khỏi Mặc Thanh. Mà muốn thoát khỏi Mặc Thanh thì nhất định phải nắm chắc toàn bộ nhất cử nhất động của hắn, tranh thủ càng nhiều thời gian càng tốt.

Ta xuyên qua vách tường, tuy rằng trời vừa sáng nhưng lại không thấy bóng dáng của Mặc Thanh nằm ở trên giường, hoặc cũng có lẽ... cả đêm hôm qua hắn không ngủ ở đây.

Hắn ngồi trước bàn đọc sách trong Định Phong điện, chăm chú đọc chồng sách và thư tín chất đống ở trước mặt, thỉnh thoảng còn viết vài lời ghi chú. Bận rộn y như Hoàng đế của đám người phạm tặc kia vậy.

Mà một người bận rộn như hắn, vì sao tối qua lại có dư thời gian đi dạo với ta từ Hí Nguyệt Phong đến tận Vô Ác điện? Nếu không lãng phí thời gian thì ít nhất đêm qua cũng có thể chộp mất được một lát rồi.

Hắn thích thân thể của Chi Yên đến mức đó sao...

Ta bay tới trước bàn đọc sách, nhào người nằm trên mặt bàn, quan sát hắn.

Đèn trên bàn vẫn còn dư lại một ít lửa, trải qua một đêm bề bộn, một vài sợi tóc xõa qua trán hắn, rơi xuống mặt giấy, nhưng như vậy lại càng làm nổi bật lên vẻ chuyên chú và nghiêm túc của hắn. Ta lại gặp được một Mặc Thanh không hề giống với tên quái dị lúc trước rồi.

Trên mặt không có sẹo đen, cũng không cố ý che giấu khuôn mặt, mà nhìn như thế này, quả thực diện mạo của tiểu quái dị trông thật là đẹp ... Cũng chẳng trách khi lần đầu tiên hắn tới mộ phần của ta, ta lại cảm thấy kinh diễm đến vậy.

“Chủ Thượng.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Âm La vệ, “Có khách quý đến.”

Mặc Thanh đáp một tiếng, đứng dậy, vòng qua bàn đọc sách, thoáng đối mặt với ta. Ta nhanh chóng bay đuổi theo, thấy hấn đi vào Thanh Ba điện. Rốt cuộc thì vị “khách quý” đó là ai, lại có thể khiến cho Mặc Thanh lấy lý do “bận rộn” để trì hoãn việc đi đến Tiên Đảo lấy kiếm về cho ta tới hôm qua.

Nhưng thật bất ngờ, ta lại bị một lớp kết giới ở ngoài cửa cản lại.

Một con quỷ như ta, lại bị kết giới của dương gian cản lại? Ngăn ở ngoài cửa, không thể vào được?

Ta cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Âm Dương cách biệt là ranh giới kiên cố nhất trên cõi đời này, pháp thuật của dương gian không thể làm ta bị thương, mà ta cũng không thể động được vào người sống. Sinh hoạt trong cùng một không gian, nhưng lại không thể động chạm tới nhau. Vậy mà cái kết giới này lại có thể ngăn cản ta.

Xét về một góc độ nào đó, kết giới này đã vượt qua ranh giới sinh tử rồi.

Ta lại càng thêm tò mò, người tạo ra kết giới này chính là Mặc Thanh sao? Người hấn gặp ở bên trong rốt cuộc là ai?

Trong lòng ta tràn ngập hiếu kỳ cho nên quyết định sẽ không đi đâu cả, chỉ khoanh tay chờ ở trước cửa. Đợi từ sáng sớm cho đến tận chiều tà mà cũng không thấy bên trong có người đi ra, ta cứ ngồi chồm hổm tại đó cho tới lúc Chi Yên chạy đến cửa của Thanh Ba điện tìm ta.

Mà Chi Yên vừa đến, cửa của Thanh Ba điện lập tức mở ra.

Hai người bên trong bước ra ngoài, dĩ nhiên đi đầu là Mặc Thanh. Hấn vừa xuất hiện, Chi Yên vốn đang định nói chuyện với ta, nhất thời da đầu tê rần, cả người bủn rủn, đứng sững ngay tại chỗ.

Mặc Thanh quét qua nàng một cái, trong mắt không có một chút cảm xúc nào, mà người đàn ông đi phía sau hấn lại đeo theo mạng che mặt. Khoảnh khắc nhìn thấy người kia, ta liền hiểu, thì ra là hấn. Cũng chẳng trách được ta không thể bay vào phòng.

Trong khi ta còn liên tục cảm khái thì Chi Yên ở bên cạnh đang chìm trong nỗi sợ đối với Mặc Thanh đột nhiên giống như bị người ta dùng búa gõ mạnh cho thức tỉnh. Nàng thất thanh gọi một tiếng: “Đại Bá Phụ?”

Ta cũng thất thanh hô lên: “Sao cơ?” Ta chẳng hiểu gì, “Người gọi hấn là gì?”

Mà người đang đeo mạng che mặt kia nghe thấy thế, liền vén mảnh vải lên một chút nhìn Chi Yên một cái: “Chi Yên?” Tấm màn vén lên lộ ra khuôn mặt có thể khiến cho cả nam lẫn nữ đều mê đắm, giống như Bồ Tát trong đền thờ — chính là Thiên Trần Các chủ, Cẩm Thiên Huyền.

Chi Yên gọi hấn là đại bá phụ, hóa ra... nàng vốn là thiên kim của Cẩm gia?

Nàng có một chỗ dựa lớn như vậy, tại sao lại muốn gia nhập vào Vạn Lực môn tu luyện ma đạo để giết chết Liễu Ngụy? Chẳng phải cứ nói thẳng với Cẩm Thiên Huyền là được rồi sao? Tuy rằng Giám Tâm môn ở trong Thập Đại Tiên Môn khá lợi hại, nhưng Thiên Trần các cũng đâu có kém. Hai đại tiên môn tranh chấp giành co thì khẳng định lão già Liễu Ngụy kia chẳng thể chống đỡ được lâu.À, mà vẫn không đúng... Lão già Liễu Ngụy không phải là kẻ ngốc, nếu biết được chuyện đó có thể xảy ra, trong khi lão lại nắm rõ thân phận của Chi Yên ngay từ đầu thì sao lại ra tay giết phụ thân của nàng được? Đó là đệ đệ của Cẩm Thiên Huyền cơ mà, chẳng phải làm như thế thì lão sẽ công khai đối địch với Thiên Trần các hay sao? Nghĩ kỹ về chuyện này thì quả thực có rất nhiều chỗ khó hiểu!

Ta sờ sờ cảm quan sát Chi Yên.

Cẩm Thiên Huyền nhìn nàng một lát, ngay sau đó lại buông màn che xuống, giọng nói bình thản không có quá nhiều dao động: “Đúng là cháu đã đến nơi này.”

Chi Yên cắn môi dưới, ần ần nói: “Cháu đã nói rồi, cháu sẽ tìm được cách để báo thù cho phụ thân.”

“Cái chết của phụ thân cháu có quá nhiều điểm nghi vấn, Liễu Môn chủ cũng không phải là loại người lòng dạ ác độc như vậy...”

“Cháu tận mắt nhìn thấy! Ngài không tin cháu cũng không sao nhưng cũng đừng khuyên bảo cháu nữa.” Chi Yên nói xong, lập tức xoay người rời đi. Tiểu cô nương này, thời điểm nổi lên tính tình ngang bướng cũng thật là gọn gàng linh hoạt. Ta nhanh chóng lách lủi đuổi theo sau nàng.

Lúc rời đi, trời chiều đã ngả bóng, từng tia nắng nhạt rơi trên người của Chi Yên và xuyên qua hồn phách ta. Ta quay đầu nhìn Mặc Thanh và Cẩm Thiên Huyền một chút, bỗng thấy Cẩm Thiên Huyền đang đeo màn che nhưng lại như đang đưa mắt nhìn về phương hướng của ta, ánh mắt sau tấm vải mỏng đó giống như đang nhìn ta chằm chằm vậy.

Với những người khác thì ta tuyệt đối có thể vỗ ngực đảm bảo bọn họ không thể nhìn thấy ta được, ngay cả Mặc Thanh cũng thế. Nhưng chỉ có duy nhất tên Cẩm Thiên Huyền tu đạo Bồ Tát này là ta không dám chắc. Trên giang hồ không một ai biết rốt cuộc hấn lợi hại tới mức nào, bởi vì chưa có ai dám ra tay với hấn, cho dù có là Lộ Chiêu Diêu ta lúc trước can rờ hiểu thẳng như vậy.

Ta nghe nói diện mạo của hấn đẹp đến khuynh thành, liền cho người đi bắt hấn về nhốt trong địa lao để ngắm. Ngắm suốt một đêm, hấn chỉ nhắm mắt an tĩnh ngồi thiền, giống như một pho tượng Bồ Tát, không hề tức giận, không hề cáu gắt, lại càng không có ý muốn động thủ với ta.

Lúc ấy ta cũng chỉ muốn thấy được sắc đẹp của hấn, nhìn xong liền thả hấn đi, không có xung đột gì quá mức.

Hiện tại, Cẩm Thiên Huyền cũng chỉ nhìn chòng chọc về phía này một chút, dưới ánh chiều tà, hắn quay đầu nói với Mặc Thanh đang đứng bên cạnh: “Lệ Môn chủ, từ khi cháu gái của ta đến đây, liệu có những hành động dị thường nào không?”

“Hành động dị thường là thế nào?”

“Có thể là bất chợt có một khoảng thời gian dường như nàng không phải là nàng?”

Ta nghe vậy thì thoáng giật mình, vội vàng đưa mắt nhìn Mặc Thanh. Hắn mặt không đổi sắc, chẳng hề do dự đáp: “Không có gì bất thường cả.”

Ta ngần ra, trầm nghĩ, thì ra chuyện ta với Chi Yên đôi tới đôi lui trong thân thể nàng, ở trong mắt Mặc Thanh lại chẳng có gì gọi là bất thường ư? Xem ra sức mạnh của tình yêu thật quá vĩ đại, có thể bị che mờ mất luôn rồi!

Hơn nữa, Mặc Thanh cũng không hỏi thăm quá nhiều về thân phận của Chi Yên... Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, nàng đã sống ở núi Trần Tắc được một thời gian rồi, nếu Mặc Thanh muốn điều tra thân thể của nàng thì đã sớm biết rõ đến từng chi tiết.

Quay tới quay lui, thân phận và lai lịch của Chi Yên mới là điều ta cảm thấy khó hiểu nhất!

Cẩm Thiên Huyền và Mặc Thanh nói chuyện thêm đôi câu, ngay sau đó bóng dáng của Cẩm Thiên Huyền vụt biến mất. Còn Mặc Thanh chuyển mắt một cái, đã nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Chi Yên đang đi xuống bậc thang.

Ta vội vàng gọi Chi Yên một tiếng để nàng đứng lại, rồi bay tới lao nhanh vào thân thể nàng, ta nhỏ giọng nói một câu: “Phải quay lại hỏi hắn mới được.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng của Mặc Thanh đã hiện ngay ở trước mắt ta.

Hắn nhìn ta chăm chú, ban đầu thì không có biểu lộ gì, nhưng sau khi ta nhìn hắn mỉm cười, ôn nhu gọi một tiếng: “Sur phụ” thì ánh mắt của hắn nhất thời mềm hẳn đi. Ta nói tiếp, “Vừa rồi chợt nhìn thấy Đại Bá Phụ, ta có hơi giật mình. Tại sao Đại Bá Phụ lại tới núi Trần Tắc vậy?”

Không ngờ Mặc Thanh chẳng hề giấu giếm, nói thẳng với ta: “Gần đây đám người Tân Sơn Khương Vũ làm loạn ở Giang Châu thành cho nên đang bàn chuyện bắt tay với Thiên Trần các tiêu diệt bọn chúng.”

Ta sững sốt, trong đầu nhất thời lướt qua hàng loạt mưu đồ tính toán. Ta đang tính xem nên làm thế nào để thu được lợi ích lớn nhất về mình trong trận chiến thanh trừng này thì Mặc Thanh đột nhiên hỏi ta: “Còn nàng?”

Ta chớp mắt hỏi hắn: “Sao cơ?”

Ánh mắt của hắn mang theo vài phần nghiền ngẫm: “Mối thù của nàng và Giám Tâm môn, cụ thể là như thế nào?”

Mối thù của ta và Giám Tâm môn... làm sao ta biết cụ thể nó như thế nào. Ta cũng chẳng quan tâm tại sao Chi Yên muốn báo thù, chỉ cần biết nàng muốn giết ai thì ta sẽ giúp nàng giết kẻ đó thôi!

Ta nhanh chóng liếc qua Chi Yên một cái, Chi Yên thấy Mặc Thanh đột nhiên hỏi như vậy thì có hơi hoảng hốt, bắt đầu nói nhăng nói cuội kể từ nguyên căn sự việc cho ta nghe.

Ta nghe được hai ba câu liền dứt khoát quay mặt sang nhìn Mặc Thanh cười hớn hở, sau đó chủ động tiến tới ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc: “Sur phụ, ngài xem, tuy rằng mặt trời đã xuống núi nhưng ráng chiều hôm nay thật quá đẹp luôn, chúng ta đừng nhắc đến mấy chuyện phiền lòng đó vội. Để sau này ta sẽ từ từ kể cho ngài nghe, còn bây giờ, chỉ bằng chúng ta ngồi xuống cùng nhau thưởng thức ráng chiều nhé.” Ta chủ động ngồi xuống một bậc thang, sau đó vỗ vỗ thêm đá bên cạnh, mời Mặc Thanh ngồi cùng mình.

Ta nghe thấy một tiếng cười khẽ, là Mặc Thanh khẽ bật cười.

Cảm giác lồng ngực của hắn nhẹ rung ngày hôm qua và cả tiếng cười hiện giờ nữa, liệu có phải là ảo giác của ta không? Dưới ánh hoàng hôn nhàn nhạt, đuôi mắt cùng khóe môi của Mặc Thanh có hơi cong lên; mặc dù thực sự nhìn thấy hình ảnh đó, ta vẫn nghĩ mình đang sinh ra ảo giác.

Bởi vì...

So với Mặc Thanh hiện tại, ta không cảm thấy Cẩm Thiên Huyền vừa ở đây khi này có thể đẹp bằng hắn.

Về đẹp được người đời hết mực ca tụng của Cẩm Thiên Huyền mà đứng trước nụ cười mỉm nhẹ này cũng sẽ trở nên ảm đạm thất sắc mà thôi.

Mặc Thanh chỉ nói với ta một tiếng: “Được.” Hắn chẳng màng đến một thân áo bào làm bằng Đông Hải Giao sa, thông thả ngồi xuống bên cạnh ta, đưa mắt nhìn ráng chiều xa xa. Nhìn trong chốc lát, hắn lại quay đầu sang ngó ta. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi chạm phải ánh mắt của hắn, ta kinh ngạc phát hiện ra trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu nhảy nhót loạn xạ y như hôm qua.

Ta dịch sang bên cạnh một chút, có hơi bối rối nhìn ra phương xa, rồi cúi đầu ngắm hai cái đầu gối, còn quay đầu lại nhìn đám thị vệ phía sau nữa.

Mà đám thị vệ cũng giống hệt như tối qua, cúi đầu thật thấp, mặt mũi căng thẳng, mồ hôi lạnh cứ từng giọt từng giọt rớt xuống đất, chỉ thiếu mỗi việc là chưa hoàn toàn bật khóc mà thôi. Ta lại trầm nghĩ, cũng chẳng trách được, bọn họ nhìn thấy nhiều mặt khác nhau của Môn chủ như vậy, liệu có phải

đang cảm thấy càng ngày càng đến gần với cái chết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chiều Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Cho đến khi ráng chiều rút hết, sắc trời sẫm tối dần dần hạ xuống tấm màn đen, sao sáng hiện lên trên khắp bầu trời, mà Mặc Thanh ngồi bên cạnh ta hoàn toàn không có ý định đứng dậy rời đi.

Tựa như cứ ngồi cùng ta ở chỗ này thì có thể nhìn thấy trời tàn đất tận vậy.

Hắn không nóng vội, nhưng ta lại có chút không chịu nổi bầu không khí trầm mặc đến kìm nén này.

Tối hôm qua đã không đốt được tiền vàng, ngày nay cũng chẳng đốt được tí gì, đã thế tối nay còn chưa có cơ hội đi tìm người để đốt, lãng phí biết bao nhiều thời gian rồi!

Ta bắt chéo hai tay trước ngực, đang định tùy tiện tìm một đề tài nào đó thúc giục Mặc Thanh rời đi thì hắn lại đột nhiên lên tiếng: “Đợi chút nữa ta sẽ đến Tiên Đào Lục Hợp ở hải ngoại.”

Hắn chủ động nói trước khiến cho ta nhất thời không còn gì để nói, chỉ có thể há miệng “À” một tiếng.

“Khi đến Tiên Đào, thuật di chuyển sẽ bị cản trở, có lẽ hai ba ngày sau ta mới trở về được.”

“Ừm”

“Thời gian ta không có ở đây...” Ta cho rằng nhất định là hắn muốn cảnh cáo ta, không để cho ta chạy loạn khắp nơi gây họa linh tinh, ai ngờ hắn lại nói, “Nếu như nàng muốn cái gì thì cứ nói cho Âm La vệ biết là được.”

Ồ, yên tâm về ta như vậy sao?

Ta muốn trong lúc ngươi không có ở đây, nói cho Âm La vệ biết ta muốn chiếm lấy vị trí Môn chủ của ngươi, bọn họ có đồng ý giúp ta không?

Dĩ nhiên, ta sẽ không nói ra những lời này.

Mặc Thanh nói xong lại trầm mặc, nhưng hắn vẫn chưa chịu đứng dậy. Một lát sau, hắn mới quay đầu sang nhìn ta, đôi đồng tử màu đen phản chiếu hình bóng ta cùng bầu trời đêm đầy sao. Hắn hỏi: “Nàng không có gì muốn nói với ta ư?”

Ta lặng lẽ chớp mắt một cái.

Được được được, ta biết rồi, ngươi muốn ta thể hiện một chút quan tâm âu yếm chứ gì? Muốn nghe thấy mấy câu lời ngon tiếng ngọt để an ủi phải không? Chờ đến lúc ngươi lấy được thanh kiếm về còn phải khen ngợi khích lệ nữa đúng chứ? Ta hiểu ngươi quá mà! Được thôi, ta đây sẽ làm hết cho ngươi!!!

Vì vậy ta phũ tay mình lên tay hắn, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay hắn để cho nhiệt độ của hai người cùng sưởi ấm lẫn nhau.

Ta nói: “Sur phụ, ngài nhất định phải hết sức cẩn thận, đừng để bị thương, sớm quay trở lại, ta sẽ nhớ đến ngài.”

Chỉ Yên ở một bên giả vờ làm động tác nôn ọe ghét bỏ ta: “Nữ ma đầu, ngươi giả tạo chết đi được!”

Hừ, con nhóc này, ngươi thì biết cái gì, mấy người đang yêu đều như vậy hết đấy, ngươi nhìn Mặc Thanh mà coi...

Ta lén lút liếc mắt nhìn về mặt của hắn một chút ... Hiện giờ cũng có thể coi là ta đang câu dẫn Mặc Thanh, nhưng đột nhiên ta lại bị vẻ mặt của hắn khiến cho nhất thời trở nên ngẩn ngơ.

Hắn đang mỉm cười. Không giống như tiểu hài tử vừa được cho ăn đường nên mới mỉm cười, mà là giống như một người đã chờ đợi rất nhiều năm, dần dần già đi, gần như sẽ tuyệt vọng cho đến lúc chết, không ngờ cuối cùng cũng đạt được thứ duy nhất mà hắn luôn tâm niệm. Mắt hắn chăm chú nhìn tay ta đang nắm lấy tay hắn, ánh mắt ấm áp, dường như có chút vui vẻ xen lẫn đau thương, có chút thận trọng lại cẩn thận dè dặt, tất cả hòa vào sao đêm lấp lánh.

“Ta sẽ nghe nàng.”

Mấy lời ta vừa thốt ra chỉ là thuận miệng nói cho vui, hư tình giả ý, nhưng lại nhận được một câu trả lời thực sự trân trọng và nghiêm túc; trong nhất thời,

quả thực ta đã bị phản tình cảm hiện lên trong mắt Mặc Thanh khiến cho bản thân tự cảm thấy có chút...

Áy náy?

Lộ Chiêu Diêu ta ... lại thấy có lỗi với hân.

“Nếu có việc gì đó mà Âm La vệ không thể giải quyết được, thì cứ kéo dài cho tới lúc ta trở về nhé.”

Hân để lại một câu này, sau đó lưu loát đứng dậy rời đi. Bởi vì biểu hiện quan tâm vừa rồi của hân, ta ngồi lại ở trên bậc thang, đưa mắt nhìn trời đêm núi non thêm một hồi lâu.

Chỉ Yên ngồi bên cạnh ta cúi đầu dùng ngón tay vẽ vòng tròn: “Ta cảm thấy Lệ Trần Lan đối xử với ngươi quá tốt, ánh mắt khi này của hân... có lẽ là hân thích ngươi thật đấy. Giống như một người đã cô độc thật lâu... rốt cuộc cũng đã tìm được người mà mình yêu thích rồi...”

Ta nói: “Người hân thích là ngươi.”

“Lúc ban ngày, hân còn chẳng thèm nhìn thẳng vào ta ấy chứ.” Chỉ Yên nói, “Chỉ có tới buổi tối khi gặp ngươi hân mới như thế thôi.” Chỉ Yên nghĩ một lát rồi tiếp tục, “Hay là ngươi đừng gạt hân nữa, nói hết sự thật cho hân nghe, nói không chừng ... sau khi biết được ngươi là Lộ Chiêu Diêu, hân đối xử với ngươi tình sâu nghĩa nặng, còn muốn giúp ngươi hoàn dương nữa thì sao?”

“Câm miệng.” Ta quát nạt một câu.

Quát to đến mức làm đám thị vệ hai bên câm như hến.

Những thứ giống như ‘tình cảm’ này, ta không cầu mong cũng không tin tưởng. Ta sinh ra đã làm ma, chỉ cầu quyền thế, tài phú và sức mạnh tuyệt đối. Nếu muốn cầu thêm những thứ khác, ngoài việc thêm mệt mỏi và lao lực ra thì chẳng bao giờ có kết quả tốt, bài học đó ta đã sớm được ném qua rồi.

Ta giờ tay lên, nhìn đôi bàn tay mềm mại trắng nõn của Chỉ Yên một cái. Nam nhân trên cõi đời này thích nhất là những người không có khả năng gì uy hiếp tới bọn họ, tỷ như Chỉ Yên. Mà loại người khiến cho bọn họ chán ghét nhất chính là những nữ nhân chiếm mất địa vị vốn thuộc về bọn họ, giống như Lộ Chiêu Diêu ta đây.

Mặc dù ta thực sự thật tâm trả giá, nguyện vì nó mà dóc hết tất cả...

Ta đứng dậy, vỗ vỗ xiêm áo, tính toán thời gian một chút. Bằng thuật di chuyển của Mặc Thanh thì đoán chừng lúc này hân đã đến được bờ biển rồi, kế tiếp sẽ phải ra biển để đến Tiên Đảo, hân chỉ có thể từ từ bay qua thôi.

Ta xoay người vặn eo, hoạt động gân gân cốt, mở miệng nói: “Ta đi hoá vàng mã cái đã.” Ngay sau đó liền bấm quyết một cái, nháy mắt đã tới Giang thành.

Cũng giống như lần trước, ta đi mua nến thơm hương nhang, tiền vàng, đến gần chiếc cầu trên phố hoa, dựng tấm vải bố rồi ngồi xuống, nhìn đám người đi qua đi lại. Lần này tới đây, bởi vì nhớ tới một vài chuyện phiền não đã qua cho nên tâm tình của ta không được tốt cho lắm, bởi vậy ta nhìn chòng chọc vào hai kẻ có dáng dấp tương đối xấu xí, kéo mạnh bọn họ qua đốt tiền vàng cho ta. Chỉ có bất nạt người khác mới khiến cho tâm tình của ta cảm thấy dễ chịu lên được một chút.

Nhưng ta vốn không phải là Khương Vũ, lại càng không phải là Lộ Chiêu Diêu của trước kia, mặc dù ta đang hô hào hóa vàng mã cho Lộ Chiêu Diêu nhưng ở trong mắt bọn họ ta lại chẳng có chút gì đáng sợ. Cho nên ta vừa định ngồi xuống bên cầu yên tâm chờ người tới đốt vàng mã cho mình thì cái kẻ bị ta bất nạt kia lại cảm thấy âm ức không phục.

Hân ta dẫn theo một đám người hùng hùng hổ hổ đi tới đây.

Bao vây xung quanh cái quán nhỏ của ta, người nào người nấy xách đao lớn cầm đao nhỏ, khí thế vô cùng hung hãn. Trận thế hoành tráng dọa cho mấy người muốn đi qua hướng này đều đồng loạt vòng ngược trở lại.

Cái tên gầy gò trông như cây gậy trúc vừa bị ta bất nạt hăm dọa chen qua một đồng người, bộ dạng tuyệt không giống như lúc bị ta bất nạt sợ đến run cả da đầu. Hân chống nạnh, ưỡn cao ngực, hất cằm lên, hân không thể dùng hai cái lỗ mũi để nhìn ta: “Hừ, đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân thì hôm nay gia không dạy cho ngươi một bài học. Gia đây sống ở Giang thành còn chưa tới lượt ngươi ném cứt lên đầu gia đâu!”

Ta quét mắt nhìn một đám trai tráng ở trước mặt, cảm thấy có chút vui vẻ. Vừa rồi chỉ bất nạt Tiểu Trúc Can (*) ta thấy còn chưa đủ, hiện tại lại dẫn thêm một đám người tới cho ta ức hiếp, chắc chắn sổ sách Âm phủ sẽ tăng lên không ít tiền đây.

(*) cây gậy trúc.

“Bây giờ ngươi phải quỳ xuống nhận lỗi với ta, đập đầu ba cái, gọi ta một tiếng Thanh gia gia, còn phải theo ta về ngủ một đêm thì có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Ồ, được lắm Tiểu Trúc Can, những lời thể hiện “ta đây muốn chết” trên giang hồ ngươi đều nói hết ra rồi. Nếu vậy ta không giết ngươi thì thật có lỗi với lời thỉnh cầu của ngươi quá!

Ánh mắt ta rét lạnh, đang muốn xắn áo lên động thủ thì chợt nghe thấy phía sau đám trai trắng cầm đao có một kẻ rú lên thảm thiết. Tiếng thét thê lương, gần như làm tê liệt màng nhĩ. Tất cả mọi người nghe thấy động tĩnh đều quay đầu qua nhìn, sau đó đồng loạt biến sắc, lộ ra vẻ lo sợ.

Dường như có một sức mạnh vô hình chen ngang đi qua, đám người kia vừa rồi khí thế còn hung hăng nóng nảy thì bây giờ run lẩy bẩy, chủ động bước sang bên cạnh nhường đường.

Ta đưa mắt nhìn thử thì thấy Khương Vũ và một trong hai thuộc hạ lúc trước đang đi về hướng này.

Mà trên tay hắn còn cầm một cánh tay đang chảy máu ròng ròng, hẳn là vừa mới xé từ trên người của một tên trai trắng đang sống sờ sờ xuống.

Tên đó dùng tay còn lại bịt chặt vết thương, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Nhưng dường như Khương Vũ chẳng nhìn thấy, đối với tiếng thét thảm thiết của hắn ta cũng chẳng để tâm, chỉ tùy ý vứt cánh tay còn đang co rút xuống sông, ánh mắt hắn nhìn ta chăm chú, sau đó nhếch miệng cười: “Ta nghe nói có người lại bày quán hóa vàng mã ở trên cầu, ta đoán chính là người, quả nhiên không sai chút nào.”

Nghe Khương Vũ nói chuyện với ta như thế, sắc mặt của Tiểu Trúc Can nhất thời trở nên trắng bệch.

Khương Vũ bước lên phía trước, nhìn đồng tiền vàng bên cạnh ta cảm khái một câu: “Ừầy, vẫn nhiều như trước, người phí tâm phí sức hóa vàng mã cho Lộ Chiêu Diêu như vậy, năng có thể trả tiền công cho người không?”

Ta thoáng suy nghĩ rồi trả lời: “Cũng coi như là có một ít.”

Khương Vũ cười ha hả. Trong khi hắn còn đang cười sáng khoái thì Tiểu Trúc Can bên cạnh đột nhiên run rẩy quỳ sụp xuống: “Khương... Khương đại hiệp, tiểu nhân có mắt như mù, không biết đây là bằng hữu của ngài. Tiểu nhân... tiểu nhân...”

Hắn ta còn chưa kịp nói xong, sắc mặt Khương Vũ đã trầm xuống, quay đầu qua nhìn: “À phải rồi, mấy lời người nói vừa rồi...”

Tiểu Trúc Can liều mạng đập đầu bôm bốp xuống mặt đất: “Xin lỗi, thực xin lỗi cô nương. Là ta đáng chết, là ta miệng tiện, ta...” Không muốn tiếp tục nghe hắn ta lại nhai nữa, áp lực quanh thân Khương Vũ bất chợt tăng mạnh, toàn thân Tiểu Trúc Can lập tức cứng đờ. Dưới sức ép vô cùng lớn, hắn ta hoàn toàn mất đi khả năng cử động.

“Suýt chút nữa thì quên phải dạy dỗ người rồi.” Khương Vũ nói xong, cánh tay vung lên một cái, máu trên cổ của Tiểu Trúc Can văng ra tung tóe, mà đầu của hắn lại giống như cỏ mùa thu, “xoẹt” một cái đã rớt.

Cái đầu bay lên tạo thành một đường vòng cung trên không trung, rồi “tôm” một tiếng rơi xuống nước.

Chỉ còn lại thân thể đang quỳ gối ở trên cầu, sau giây phút ngắn ngủi máu me phun mạnh, thân thể xụi lơ đổ ập xuống. Máu tràn ra đầy đất, theo độ dốc của cầu mà chậm rãi chảy xuống, nhuộm ướt giày của đám trai trắng Tiểu Trúc Can gọi tới.

Đối với cảnh tượng này, ta đã sớm chẳng có cảm xúc dao động gì quá lớn. Vậy mà đám trai trắng thoát nhìn hung hãn khỏe mạnh kia lại bắt đầu run lẩy bẩy, đứng không vững. Bọn họ đổ đầy mồ hôi lạnh, xô đẩy nhau lùi về phía sau; tuy vậy động tác cũng không dám làm quá lớn, thậm chí còn chẳng có gan kêu ra tiếng. Giữa đám người đó sinh ra một bầu không khí đè nén nặng nề, hô hấp của từng người trở nên dồn dập, hết sức cẩn thận.

Một đám người nhát chết bị hù cho sợ xanh mặt rồi...

“Này.” Ta gọi bọn họ một tiếng: “Lùi cái gì mà lùi, phải đốt tiền xong mới được đi đấy nhé.”

Bọn họ không ai dám động, cho đến khi Khương Vũ lên tiếng, nói một câu: “Không nghe thấy cái gì à? Đốt tiền xong thì mới được đi; còn nếu như không đốt...” Hắn bật cười, nụ cười tùy tiện lại đáng sợ, “Là muốn trực tiếp chôn cùng luôn sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả trai trắng liền tranh nhau giành giật chạy tới chỗ ta, muốn hoá vàng mã thật nhanh.

Ta dứt khoát đứng qua một bên, khoanh tay nhàn nhã nhìn bọn họ làm việc.

Khương Vũ đứng bên cạnh ta, nhìn đồng lửa cháy rùng rục, cười không ngừng: “Ta rất thích người, thực sự rất thích người. Lúc trước người nói người tên là gì ấy nhỉ?”

“Chi Yên.”

“À, vậy lần này tiểu nữ nhân tới Giang thành, có phải là có ý tới để mời ta đi uống rượu hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Vừa nghe giọng điệu của Khương Vũ khi nói chuyện với ta, thuộc hạ đi theo sau hắn vừa thờ dãi, vừa bất đắc dĩ gọi hắn một tiếng: “A Vũ.”

Khương Vũ quay đầu lại ứng phó với hắn ta đôi ba câu.

Mà trong lúc hai người đó trao đổi với nhau, ta tranh thủ suy nghĩ một lát. Nếu ta hợp tác với Khương Vũ, hắn nhất định sẽ không chịu thần phục ta, mà ta cũng không thể làm thuộc hạ của hắn; biện pháp tốt nhất chính là ta và hắn ngồi ngang hàng.

Vấn đề trước mắt bây giờ là: thân thể mà ta đang mượn hiện tại là kẻ đến sau, phải làm thế nào mới đạt được quyền lợi ngang hàng với Khương Vũ ở trong đoàn đội đây?

Lúc này, ta không phải là Lộ Chiêu Diêu, không có thực lực cường đại như lúc trước. Mà Khương Vũ cũng chẳng phải là Mặc Thanh, ta không thể đối phó với hắn bằng cách ngày ngày ở bên cạnh dụ dỗ như dùng với Mặc Thanh được. Cách duy nhất mà ta có thể nghĩ đến, đó là dùng ‘tiền cược’ để giao dịch với Khương Vũ. Ta sẽ cho tổ chức của Khương Vũ cái mà bọn họ cần, chính là ta sẽ ở bên cạnh Mặc Thanh, trực tiếp thu thập cung cấp tin tình báo cho bọn họ.

Thăm dò tin tức về chuyện Mặc Thanh muốn liên thủ với Cầm Thiên Huyền.

Cho dù Khương Vũ có lợi hại đến mức nào thì cũng không thể chịu nổi sự truy kích tấn công đồng thời của cả Vạn Lục môn và Thiên Trần các. Nói không chừng, hiện tại bọn họ còn chưa biết tổ chức của mình đang nằm giữa ranh giới sinh tử ấy chứ. Nếu ta có thể cung cấp tin tình báo cho bọn họ, để bọn họ thoát khỏi mai phục, sau này tìm cơ hội thích hợp phản công, thì cũng không phải là không có khả năng.

Đến lúc đó, đám người của Khương Vũ sẽ giúp ta đối phó với Âm La vệ, ta sẽ nhân lúc hỗn loạn giết chết Mặc Thanh.

Ta xác định rõ ‘con át chủ bài’ của mình, sắp xếp mưu kế hoàn chỉnh, thấy đám người bên kia đốt vàng mã cũng sắp xong, liền quay đầu về phía Khương Vũ nói: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, có được không?”

Khương Vũ hứng thú nheo mắt lại: “Hả? Giao dịch? Muốn ta đốt tiền vàng cho Lộ Chiêu Diêu sao?”

“Tốt nhất là cũng nên đốt một lần, nhưng chuyện ta muốn nói với ngươi không phải là chuyện này.”

Khương Vũ mỉm cười: “Có tự tin lập giao dịch với ta như vậy à?” Tay hắn vụt vuron ra nắm lấy cổ tay ta, làm bộ như muốn bóp chết ta, “Ngươi phải biết, ta dùng một tay cũng có thể chấm dứt mạng sống của ngươi.”

Ta không tránh, bởi vì trong đôi mắt hắn không có sát khí. Ta biết hắn chỉ định hăm dọa ta thôi, cũng giống như lúc còn sống ta thường hay dọa mấy đứa con nít vậy, hắn không thực sự muốn giết ta. Nhưng ngay khi ta muốn nghiêm túc bàn chuyện với hắn thì một thanh kiếm đột nhiên xuất hiện ở ngay bên cạnh, bức Khương Vũ phải thu tay về.

Khí tức của người tới mạnh mẽ, Khương Vũ cũng không chịu yếu thế, hai luồng khí tức va mạnh vào nhau. Khương Vũ lùi lại một bước nhỏ, mà kẻ mới tới lại lùi ra sau ba bước lớn. Quan trọng là, tay của hắn chắn ở trước người ta, vì vậy thời điểm hắn lùi lại, cũng ép ta phải lùi ra sau theo hắn. Vậy mà hắn ta chẳng hề cảm thấy áy náy chút nào, chỉ trầm giọng nói: “Cô nương, đi mau!”

Ta vừa thấy một thân quần áo quen thuộc trước mặt thì nhận ra ngay, là người của Âm La vệ.

Có lẽ là được Mặc Thanh phái đi theo dõi bảo vệ ta.

Nhưng hiện tại ta không cần người bảo vệ nha! Ta cũng không muốn đi nha! Ta còn có việc phải làm nha!

Tuy rằng trong lòng ra sức gào thét nhưng ta cũng không thể nói những lời này ra khỏi miệng được. Nếu thật sự nói ra, hắn ta quay về báo cho Mặc Thanh biết thì ta phải giải thích như thế nào đây? Chẳng lẽ nói, ta và cái kẻ đối địch mà ngươi định giết chết kia rất hợp tính nhau, cho nên ta định cùng hắn đi uống rượu tâm sự một chút chuyện trong cuộc sống sao?

Mặc Thanh chả chém chết ta ấy chứ.

Bên này Âm La vệ bảo vệ ta, bên kia thuộc hạ của Khương Vũ cũng lập tức tiến đến, đứng chắn trước mặt Khương Vũ, ánh mắt sắc bén như đao: “Là Âm La vệ, quả nhiên năng là người của Lệ Trần Lan.”

Khương Vũ chẳng hoảng cũng chẳng vội, hắn sờ sờ cằm, hít một hơi thật sâu, trầm tư nói: “Không ngờ Lệ Trần Lan lại cho phép người dưới tay hắn đốt vàng mã cho Lộ Chiêu Diêu. Không phải hắn có được vị trí ngày hôm nay là nhờ vào giết người sao? Đúng là khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu nhỉ...”

“Đây không phải là lúc thấy Lệ Trần Lan có khó hiểu hay không...” Thuộc hạ của Khương Vũ có chút gấp gáp nóng nảy, “Cái này là để cho ngài biết, không phải cứ cảm thấy hứng thú với người nào là tiến sát lại gần...”

“Ồi xời, dài dòng.” Khương Vũ đẩy thuộc hạ ở trước mặt qua một bên, đứng đối diện với Âm La vệ, đồng lửa đốt vàng mã vẫn cháy hừng hực bên cạnh, làm nổi bật khuôn mặt ngóng cuồng của hắn, “Không cần biết năng là ai, chỉ cần có ‘cái cước’ tốt thì không có ‘góc tường’ nào là không đào

được. Ta đã nhìn trúng thì nhất định phải là của ta.” Hấn bóp bóp tay, các khớp ngón tay kêu ‘răng rắc’.

Hấn là hấn định...

Ra tay cướp người?

Ám La vệ đứng đằng trước ta hình như có vẻ căng thẳng hơn, toàn thân tản ra sát khí, hấn ta không mở miệng nhưng ta vẫn nghe thấy tiếng truyền âm ở ngay bên tai: “Cô nương, mau quay về núi Trần Tắc, chỗ này tại hạ sẽ chặn lại giúp ngài.”

Thật ra thì người có chặn lại hay không cũng không quan trọng mà...

“Đi mau.” Hấn ta vừa dứt lời, lập tức phi thân lên trước, bộ dạng thần nhiên chấp nhận đương đầu với cái chết. Thấy thái độ và hành động của hấn ta nghiêm túc như vậy, một kẻ có cái bụng đầy suy nghĩ gian xảo như ta bỗng dưng cảm thấy có hơi lúng túng.

Nhưng khi ta còn chưa kịp điều chỉnh lại tâm tình thì trận chiến trước mặt đã kết thúc một cách chóng vánh.

Thật ra thì cũng không coi là kết thúc, mà nó chỉ kết thúc với ta thôi.

Trong một cái chớp mắt, Khương Vũ lướt qua Ám La vệ, vọt tới đứng trước người ta. Ám La vệ giật mình nhanh chóng xoay người định cản lại thì Khương Vũ đã vác ta lên vai, thuộc hạ của hấn rút trường đao bên hông đánh nhau với Ám La vệ. “Tiểu mỹ nhân, chúng ta đi uống rượu đi.”

Hấn nói xong, ta chỉ thấy gió thổi quần quanh thân, tức khắc rời khỏi cây cầu đá xanh trên hoa phố, tới một cái viện nhỏ, tách khỏi những ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Cảnh sắc cuối xuân trong viện thật sống động, những cánh hoa rụng rơi trên mặt đất ướt át, cây leo bên góc tường bện thành chùm, hoa nở bung khoe sắc.

Khương Vũ thả ta xuống mặt bàn đá ở trong viện, có hơi lạnh lạnh, ta ngồi trên đó thấp hơn hấn một cái đầu. Tay hấn đặt cạnh thắt lưng ta, mặt dán sát lại, khoảng cách rất gần, trong bầu không khí ẩm ướt này, ngay đến hơi thở cũng có vẻ mập mờ.

“Sợ ta à?”

Ta nhướng mắt nhìn hấn: “Người cũng đâu có giết ta, vì sao ta phải sợ?”

Khương Vũ nhú mày, híp mắt, phát ra nguy hiểm nhìn ta chăm chăm: “Làm sao người biết ta sẽ không giết người?”

“À... vậy thì người giết ta đi.”

Có vẻ như Khương Vũ bị ta làm cho ghen hờn, hấn thoáng khựng lại một chút, sau đó lui ra cười lớn: “Thật thú vị. Tiểu mỹ nhân, người là nữ nhân đầu tiên khiến cho ta cảm thấy thú vị như vậy đây. Ta thường thức người.”

“Ta cũng rất thường thức người.” Ta nhảy xuống đất, xoay người ngồi xuống băng đá, bắt chéo chân, giương mắt nhìn hấn, “Trước tiên mang rượu tới đi, chúng ta vừa uống vừa thỏa thuận chuyện giao dịch.”

Ánh mắt của Khương Vũ hiện lên vẻ nghiên cứu và nghiền ngẫm, hấn nhìn ta một lát, sau đó ngoắc ngoắc tay, đột nhiên một nhóm thị nữ đẩy cửa phòng ở trong viện chạy ra, sau khi dâng điểm tâm và rượu lên thì lập tức lui ra ngoài.

Khương Vũ cũng ngồi xuống, tự rót rượu rồi uống trước một chén: “Lệ Trần Lan phái Ám La vệ đi theo bảo vệ người, xem ra người là người rất quan trọng đối với hấn. Rốt cuộc người là thần thánh phương nào?”

Ta ăn một miếng điểm tâm, âm thầm chê bai tay nghề đầu bếp ở nơi này của Khương Vũ một phen; thực sự là không thể so được với đầu bếp của Vạn Lục môn ta được. Ta rót rượu, uống một ngụm lớn, làm sạch hết vị điểm tâm còn sót lại trong miệng, sau đó mới nói: “Người không cần phải để ý đến chuyện ta là ai, người chỉ cần biết, đối với Lệ Trần Lan mà nói, ta là người rất quan trọng. Biết được điểm này thì cũng đủ cho chúng ta nói chuyện tiếp rồi...”

Rượu ngon vào cổ, ta chỉ cảm thấy cả bụng nóng lên hùng hục, chưa đến một lát, hơi rượu đã xộc thẳng lên đầu. Trong lòng ta thầm nghĩ, có phải Khương Vũ hạ độc ở trong rượu hoặc điểm tâm hay không, nhưng còn chưa kịp nghĩ thêm thì ta đã gục đầu xuống bàn đá.

Cú đập đầu này trực tiếp hất hồn phách của ta ra khỏi thân thể.

Ta sững sờ nhìn thân thể của Chi Yên ngã gục trên bàn, ở bên này, Khương Vũ cầm chén rượu đang nheo mắt trầm tư cũng thoáng sững sờ: “Tiểu mỹ nhân?” Hấn gọi ta, “Chi Yên?” Khương Vũ đưa tay ra sờ sờ cần cổ của thân thể kia, sau đó nghi hoặc cầm chén rượu mà vừa rồi ta vẫn nắm trong tay lên nhìn một chút, hít một hơi, rồi quay đầu lại hỏi, “Này, các người hạ độc đây à?” Một thị nữ từ trong phòng bước ra quỳ xuống, vội vàng dập đầu: “Chúng nô tỳ nào dám tự mình ra tay hành động!”

Nói như vậy, chẳng lẽ thân thể này của Chi Yên... một chén đã gục?

Ta cố nhập lại vào thân thể của nàng nhưng mãi mà không được, cuối cùng đành phải bỏ cuộc. Chi Yên cũng quá yếu đi! Có bị hạ độc cũng chẳng

nhanh như vậy! Bây giờ ngươi muốn ta bàn chuyện giao dịch với người ta như thế nào đây?

Ta đang buồn bực vì sự cố này thì lại có một người từ trong phòng bước ra. Cái lưng hơi còng, cây gậy Thanh Cương nắm trong tay, gương mặt khắc nghiệt già nua, đúng là Viên Kiệt.

Bắc Sơn chủ của ta... tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Trừ phi lão ta cũng có ý định liên thủ với Khương Vũ, ngoài lý do đó ra, quả thật ta không nghĩ ra được lý do nào khác nữa.

“Hôm nay Lê Trần Lan và Cẩm Thiên Huyền bàn chuyện bí mật, muốn hợp tác với nhau để tiêu diệt ngươi. Không có ai biết chi tiết cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ, vậy mà ngươi lại có tâm tình ở chỗ này trêu đùa nữ nhân? Đến lúc đó, nếu xảy ra sai lầm gì, đừng trách lão phu không thông báo trước cho ngươi biết.”

Quả nhiên đúng như ta dự đoán.

Chẳng trách Khương Vũ có thể hoành hành ngang ngược một thời gian dài như vậy, thì ra là có nội ứng bảo vệ.

Chắc hẳn oán hận của Bắc Sơn chủ đối với Mặc Thanh tích tụ dồn nén đã sâu, cho nên mới muốn mượn tay kẻ khác, nhân cơ hội diệt trừ hắn. Không hổ là thủ hạ đã từng làm việc dưới trướng của ta. Phong cách hành động và suy nghĩ thực sự là giống ta như đúc.

Giờ thì hay rồi, chuyện ta muốn làm đã bị Viên Kiệt giành mất, giá trị mà ta muốn dùng để trao đổi với Khương Vũ thoắt cái đã chẳng còn hữu dụng. Vụ giao dịch này không thể nói được nữa rồi.

Hiện tại ta phải nghĩ ra biện pháp để rời đi, trở lại bên người Mặc Thanh, tìm cơ hội khoe ra chuyện Viên Kiệt phản bội thông đồng với kẻ thù. Từ đó giành được sự tin nhiệm lớn hơn của hắn, cái rễ ta cắm ở bên người hắn mới trở nên vững chắc kiên cố lên được. Mang lợi ích vốn có thể đạt được từ chỗ Khương Vũ chuyển qua lấy từ trên người Mặc Thanh.

Tóm lại, nhất định ta phải ‘xé được một miếng thịt xuống ăn’ ở trong chuyện này.

Như vậy vấn đề trước mắt ta cần giải quyết đó là: Làm thế nào để ta rời khỏi đây? Ám La vệ đi theo bảo vệ thì... không thấy. Lại không có người nào biết ta được đưa đến nơi này, Mặc Thanh còn đang ở Tiên Đảo mãi hải ngoại để lấy kiếm, phải mất hai, ba ngày mới trở về... Mà Viên Kiệt lại đang bước tới gần, ánh mắt âm trầm của lão nhìn thoắt qua Chi Yên một cái...

“Là nàng.”

“Sao vậy?” Khương Vũ nhíu mi hỏi, “Ông biết nàng?”

“Gần đây nàng ta thường xuyên xuất hiện ở bên người Lê Trần Lan. Lần đầu tiên ta gặp nàng, Lê Trần Lan nói nàng là người đưa tin của hắn. Sau lại tự xưng là đồ đệ của Môn chủ. Ngoài ra còn có tin tức... nói nàng là cháu gái của Cẩm Thiên Huyền nữa.”

Thật sao, thân phận của thân thể này lại cùng có quan hệ với cả hai đối thủ mạnh của Khương Vũ, xem ra lần này chắc chắn hắn sẽ không thả cho ta đi rồi.

“Hơn nữa...”

Lão già này, sao mà lắm mồm thế!

“Mấy ngày trước, ta từng giao đấu với nàng. Cách mà nàng đỡ chiêu thức của ta, rất giống với phong thái của Môn chủ tiền nhiệm.”

“Hà? Lộ Chiêu Diêu?” Khương Vũ ngồi xổm xuống bên người Chi Yên, kéo thân thể nàng ra sau, để nàng ngửa đầu gác lên khuỷu tay hắn, “Càng ngày lại càng khiến cho ta cảm thấy thú vị.” Khương Vũ giơ tay lên gọi tên nữ, “Trước hết cứ giam lỏng nàng ở trong phòng đi.”

“Lê Trần Lan cực kỳ che chở cho cô gái này, nếu ngươi giam lỏng nàng...”

“Giam lỏng thì làm sao?” Khương Vũ cười một tiếng, “Lê Trần Lan làm Vạn Lục Môn chủ năm năm chưa từng ra khỏi núi Trần Tắc, hắn có thể đích thân tìm đến đây sao? Hơn nữa, đừng xem thường kết giới trong viện này của ta. Cho dù có là Lê Trần Lan thì cũng không có khả năng xông vào được.”

Viên Kiệt liếc hắn một cái: “Hôm nay Lê Trần Lan rời khỏi núi Trần Tắc, không ai biết hắn đi đâu. Mặt khác, ngươi cũng đừng xem thường Lê Trần Lan. Hắn là con trai của Ma vương, lại có Kiếm Vạn Quân trong tay, trên cõi đời này còn chưa có ai nhìn thấy ranh giới cuối cùng của hắn.”

“Tốt.” Khương Vũ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóc, nam hiểm giống như con sói tản ra sát khí trong đêm tối, “Ranh giới cuối cùng của hắn, cứ để cho ta tìm thử đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Thân thể của Chi Yên bị nhốt vào trong sương phòng của một nữ tử, ta cũng đi vào theo, nhẹ nhàng bay ở một bên, liếc nhìn những đồ vật đẹp đẽ tinh xảo trang trí trong phòng, cảm thấy không bằng Trạc Trần điện mà Mặc Thanh cho người bố trí lại theo sở thích của ta.

Khurong Vũ bàn chuyện với Bắc Sơn chủ xong cũng bước vào căn phòng này, hẩn ngồi trên ghế đặt bên cạnh giường, khoanh tay quan sát Chi Yên đang ngủ say.

Ta có chút lo lắng.

Chẳng may tên Khurong Vũ này là một kẻ háo sắc, muốn nhân lúc thân thể của Chi Yên đang ngủ mê man mà giờ trò gì đó... Ta lại chỉ là một hồn thể, không có cách nào ngăn cản; có lẽ cách giúp đỡ tốt nhất chính là quay đầu đi, không nhìn trộm mà thôi.

Mà nếu hẩn thực sự làm chuyện đó thì ta có nhìn hay không cũng chẳng quan trọng gì.

Thật ra thì... trong lòng ta cũng hơi tò mò đấy.

Ta từng nghe qua có một ma tu nói rằng ‘giao hợp’ là cách thức chiếm đoạt công lực của người khác nhanh nhất trong giang hồ. Thậm chí còn có ma tu đặc biệt dùng cách này để luyện công pháp. Nhưng trước kia ta đều hất mặt lên nhìn thiên hạ, trong mắt ta, công lực của người khác chỉ là một đồng cạn bã, nhất về chẳng bỏ; thời gian và công sức đi giành tu vi của bọn họ thì chẳng thà tự mình ngồi thiền luôn cho nhanh.

Vậy nên cho tới tận bây giờ ta cũng không biết được sự sung sướng ẩn trong chuyện đó mà bọn họ nói đến, rốt cuộc nó là cái pháp ‘khoái hoạt’ nào.

Bình thường không nghĩ đến thì chẳng nói làm gì, nhưng hiện tại lại có người muốn diễn trực tiếp trước mặt cho ta xem, chắc chắn...

Ta còn đang mãi suy ngẫm thì Khurong Vũ đột nhiên hành động. Hẩn ngồi xổm xuống, đầu tiến lại gần gương mặt của Chi Yên.

Ai da! Hẩn định bắt đầu rồi!

Nội tâm ta xoắn lại, ánh mắt thì cứ nhìn chăm chăm không chớp lấy một cái.

Ta thấy Khurong Vũ giờ tay lên, vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt vào má Chi Yên hai cái, lại khẽ véo hai cái nữa, cười cười: “Vừa tron vừa giãn.”

Hình dung của hẩn nghe như đang tả một thứ đồ ăn ngon vậy...

Nhưng mà nói đến chuyện này, quả thực da mặt của Chi Yên rất đẹp. Ta bay vào trong giường, nằm ở phía bên kia Chi Yên, cũng ghé mặt lại gần cùng Khurong Vũ quan sát thưởng thức gương mặt tròn xoe của nàng. Ngón tay Khurong Vũ di chuyển từ má của Chi Yên ra đến sống mũi, sau đó lại vòng lên lông mày, cuối cùng là rơi vào mí mắt.

“Lông mi như chiếc quạt vậy.”

Đứng thế nha, lúc mắt của Chi Yên rom róm nước, chớp chớp vài cái, đến Lộ Chiêu Diêu ta cũng phải sinh lòng thương tiếc. Ta bĩu môi, chẳng trách tên quái dị kia lại bị dụ dỗ nhanh như vậy...

“A Vũ.” Bên ngoài có người gõ cửa hai cái tượng trưng, ngay sau đó liền đẩy cửa bước vào. Đó là tên thuộc hạ đã đánh chặn Âm La vệ ở trên cầu đá, hẩn nói, “Ta không cẩn thận để cho Âm La vệ chạy thoát rồi, khi này lão Tam có truyền tin tức tới, nói rằng Âm La vệ của Vạn Lục môn đang tập kết... Người đang làm cái gì đó?” Khurong Vũ giật mấy cái lông mi của Chi Yên ra, cảm ở giữa hai ngón tay quan sát tỉ mỉ: “Tiểu Nghị.” Hẩn gọi một tiếng, “Nữ nhân này thật thú vị, mỗi một chỗ trên người nàng đều vô cùng thú vị.”

Tiểu Nghị bước lên phía trước, liếc nhìn Chi Yên một cái: “Cũng đâu có gì khác biệt so với những nữ nhân khác, mấy cô nương ở Hoa lầu kia chẳng phải cũng giống như thế này sao?”

Khurong Vũ thối lông mi, ngồi xuống ghế, mở miệng nói: “Còn kém xa, mặc dù các nàng nằm ngủ ngay bên cạnh ta nhưng vẫn không ngừng run lấy bầy.”

Ái chà chà, đáng vẻ này xem ra có nhiều kinh nghiệm gớm nhỉ.

“A Vũ...” Tiểu Nghị chột nheo mắt lại, “Người sẽ không... thích nàng chứ.”

“Không đâu, cảm thấy hứng thú mà thôi.” Khurong Vũ dùng một tay gõ lên đầu gối, “Chi có điều, hiện giờ ta không muốn nhường nàng cho người khác nữa rồi. Ta đã nhìn trúng thì tất nhiên nàng phải ở lại bên cạnh ta.” Hẩn dừng một chút, quay đầu đổi đề tài, “Vừa rồi người nói Âm La vệ đang làm cái gì?”

“Hình như bọn họ đang tìm kiếm cô gái này, cử rất nhiều người đi tới Giang thành.”

“Ồ, gấp gấp chạy đến tìm người như vậy sao... Hẩn là Lê Trần Lan đã hạ trọng lệnh cho môn hạ của hẩn.” Khurong Vũ hí hất, cả người tản ra nguy hiểm, “Đối với hẩn mà nói, rốt cuộc thì cô gái này quan trọng đến mức nào?”

Đối với Mặc Thanh mà nói, ta quan trọng đến mức nào á?

Ta nhớ mới đây không lâu ta đã nói mong hấn bình an trở về, khi ấy hấn còn mỉm cười giống như cho ta một lời hứa hẹn vậy. Nhưng chắc hấn không thể ngờ được, lúc hấn quay trở lại thì ta đã không còn ở đó nữa rồi...

“Chúng ta có nên rút lui không?” Tiểu Nghị ở một bên hỏi Khương Vũ.

“Không cần.” Khương Vũ đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Chúng ta có khá nhiều người ở Giang thành, không phải ai cũng có thể dùng thuật di chuyển, càng hành động lại càng dễ lộ sơ hở. Mấy ngày tới kêu bọn họ làm việc cẩn thận một chút, cứ ở yên trong viện. Ta đã bố trí kết giới, cho dù Lệ Trần Lan có đích thân tới đây tìm cũng chẳng có vấn đề gì. Để qua mấy ngày cho việc này lắng xuống, chúng ta lại tiếp tục hành động.”

Sau khi Khương Vũ rời đi, ta ngồi ở trên giường chống cằm phân tích. Nghe ý của bọn hấn thì hấn là sào huyệt chính nằm ở chỗ khác? Nếu vài ngày tới mà Âm La vệ không tìm được ta, Mặc Thanh nghĩ một chút lại bỏ qua chuyện này, rồi chẳng may ta lại bị Khương Vũ mang đến sào huyệt của hấn...

Dựa vào thân thể này của Chi Yên thì nhất định chi có thể chấp nhận làm thuộc hạ của hấn mà thôi...

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng tuyệt đối không thể làm thuộc hạ của người khác, sẽ làm nhục uy danh của ta.

Ta phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp rời khỏi chỗ này mới được...

Thân thể của Chi Yên bị nhốt cũng không sao, ta có thể bay ra ngoài tới chợ quý, mua một viên đan đi vào giấc mộng, có thể xâm nhập vào giấc mơ của người khác. Báo mộng cho Âm La vệ thì không được rồi, thứ nhất ta không nhớ được tên của bọn họ, thứ hai, Bắc Sơn chủ hiện đang đứng về phe của Khương Vũ, lão ta có thể ngăn cản Âm La vệ làm chậm trễ thời gian, sẽ không tốt. Phải tìm được người nào đó có thể chống lại được Bắc Sơn chủ... Ta chợt nghĩ tới Cố Hàm Quang.

Lúc này không làm lãng phí thời gian thêm nữa, ta dùng tốc độ nhanh nhất bay ra khỏi sân viện, xuyên qua kết giới. Đứng ở bên ngoài ta mới phát hiện ra, nơi này nằm ngay trên con đường phồn hoa nhất của Giang thành, đi qua hết cái hẻm nhỏ là ra tới chợ đêm náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng. Ấy vậy mà vừa rồi ở trong viện lại hoàn toàn không nghe thấy tiếng động ồn ào khá lớn của khu chợ này. Mà từ ngoài nhìn vào cũng chẳng thấy rõ khung cảnh bên trong sân viện.

Ta bay được một quãng, hỏi thăm dã quý, rồi bay thẳng đến chợ quý ở Giang thành.

Đúng là thành lớn có khác, chợ quý ở đây lớn hơn nhiều so với chợ quý ở núi Trần Tắc. Cửa hàng nhiều hơn, quý cũng nhiều hơn. Ta vào Cửa hàng tiền địa phủ Đại Âm hỏi thử, thấy sổ của mình được tăng thêm hai vạn tiền, nhất thời vui vẻ liền đặt chuyện của Chi Yên qua một bên, tính toán đi dạo phố một chút cái đã.

Nhưng rất nhanh, sự vui vẻ của ta thoát cái đã biến thành khổ sở, đó là khi ta biết được viên đan đi vào giấc mộng chỉ có nửa nén nhang mà hết giá tới tận năm nghìn tiền.

So với viên thuốc tăng lực thì đúng là đắt khủng khiếp! Viên thuốc tăng lực của người ta một tháng mới mất một vạn tiền! Chợ quý của các người bán đồ như vậy không thấy xấu hổ à?!

Đối với sự chất vấn của ta, ông chủ chậm rãi lên tiếng trả lời: “Viên đan đi vào giấc mộng là để báo mộng cho người sống, tức là đã vượt qua Âm Dương. Trong chợ quý của chúng ta, đây chính là một trong những loại đắt nhất. Thứ nhất là Hoàn Dương Đan, thứ hai là viên đan đi vào giấc mộng của chúng ta. Có thể lấy ra bán cho người cũng không dễ dàng gì. Thế người có muốn mua không?”

Ta cắn răng, trong lòng âm thầm phát lời thề, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ phá hủy cái chợ quý này.

Chấp nhận mua một viên, ta nhanh chóng nuốt xuống, trong lòng thầm niệm tên của Cố Hàm Quang ba lần. Nhất thời quanh thân tối sầm, giống như đang bước vào một cơn mơ. Ta nghe thấy có tiếng bước chân vang vọng đang dần dần tiến tới gần; chỉ trong chớp lát, Cố Hàm Quang đã xuất hiện ở giữa khung cảnh tối đen này.

Ở trong giấc mộng, hấn vẫn mang hình dạng của một công tử văn nhã năm nào, không có bị biến thành một đứa trẻ. Hấn vừa thấy ta, đôi mắt sáng ngời chớp một cái, ngay sau đó thì hơi nhắm mắt lại: “Lộ Chiêu Diêu?”

Đúng rồi, hiện giờ hấn cũng đang nhìn thấy dáng vẻ vốn có của ta, ta không cần mượn thân thể của Chi Yên mới gặp được hấn nữa.

Dùng hình dạng của chính mình, xuất hiện trong giấc mộng của một người sống mình đã từng quen biết.

Trong thoáng chốc, ta bỗng nhiên cảm thấy có vài phần xúc động. Tựa như hết năm này đến năm khác bị đè nén cô độc, nhưng khi đến đây thì chớp mắt một cái tất cả đã trở thành quá khứ.

Ta chợt hiểu ra, vì sao viên đan đi vào giấc mộng lại đắt đỏ như vậy.

Bởi vì nó có thể giúp nhiều người hoàn thành những ý niệm đang dở mà khi còn sống họ chưa làm kịp... Nhưng bây giờ không phải là lúc để cảm khái, ta hít sâu một hơi, nhìn Cố Hàm Quang nói: “Ta về báo mộng cho người đây, Bắc Sơn chủ đã gia nhập vào đám người của Khương Vũ. Tiểu cô nương hay đốt vàng mã cho ta đã bị bọn họ bắt đi, hiện giờ Mặc Thanh lại không có ở núi Trần Tắc, người mau mau nghĩ cách cứu người về.”

Cố Hàm Quang khẽ nhưm mồm: “Những chuyện này có liên quan gì tới ta à?”

Ta ngẩn ra. Đã lâu không tiếp xúc với hắn, ta lại quên mất cái tính tình vụn vặt của tên này. Hắn lạnh nhạt nói, “Lúc đầu ta chỉ đồng ý với ngươi là đến núi Trần Tắc làm đại phu, những việc khác mặc kệ. Mà bây giờ ngươi cũng đã chết rồi, ta không nhất thiết phải làm việc giúp ngươi nữa.” Hắn khoát khoát tay, “Đi tìm người khác đi.”

Hắn làm bộ muốn xoay người rồi đi, ta khoanh tay, cũng chẳng tức giận, mà thái độ còn kiêu ngạo hơn so với hắn: “À thế à, vậy đề ta đi báo mộng của Thâm Thiên Cẩm nhé. Kể cho nàng nghe một vài chuyện từ mấy năm trước mà nàng đã quên, ngươi thấy thế có được không?”

Bước chân của Cố Hàm Quang dừng khựng lại, hơi nghiêng đầu, trầm mặc một lúc, sau đó ta mới nghe thấy tiếng hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lộ Chiêu Diêu, ngươi đúng là Âm Hồn Bất Tán!”

Ta gạt đầu, mỉm cười: “Đúng thế đấy.”

Hắn đề lừa giận xuống, tức giận hỏi, “Người đang bị giam ở chỗ nào?”

“Ổ liễu phố của Giang thành, là một khu viện to nằm bên trong con hẻm thứ chín tính từ phía đông qua. Chỗ đó có kết giới do Khương Vũ bày bố, từ bên ngoài nhìn vào không thấy cái gì cả.”

Giọng của ta dần dần nhỏ đi, màn đêm xung quanh cũng chậm rãi tản bớt, bóng dáng của Cố Hàm Quang từ từ biến mất, chắc là đến lúc viên đan đi vào giấc mộng hết hiệu lực. Nhưng dù sao thì những gì cần nói cũng đã nói hết với Cố Hàm Quang rồi; lần này phải trông cậy hết vào Nam Sơn chủ của ta thôi.

Ta lại bay trở về, bận rộn cả một đêm tới tận lúc trời sáng. Một khắc sau khi mặt trời vừa ló lên, thân thể của Chi Yên xụi lơ cả đêm lập tức hồi hồn. Nàng nhũm mồm một cái, ở trên giường nhắm mắt lại day day đầu: “Sao đầu lại đau như thế này nhỉ?”

Ta khoanh tay bay ở một bên: “Những chỗ khác không thấy đau là may lắm rồi đấy.”

Nghe được giọng nói của ta, Chi Yên mới hoàn toàn tỉnh táo, nàng ngồi bật dậy, nhìn trái ngó phải một hồi: “Đây là đâu?”

“Đừng có cuống lên thế.” Ta liếc mắt ra cửa một cái, Chi Yên hiểu ý, cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Có hai bóng người đang đứng đó, trông coi thật cẩn thận. Có khi còn đang nghe lén động tĩnh bên trong phòng ấy chứ.

Chi Yên hoảng sợ nhìn ta, không cần nàng mở miệng ta cũng hiểu được nghi vấn của nàng: “Ngươi dùng thân thể của ta rồi làm gì vậy?”

Ta háng giọng một cái, kể lại ngắn gọn sự việc ngày hôm qua cho nàng nghe. Sau đó, nàng tròn mắt khiếp sợ nhìn ta trừng trừng, trong khi còn chưa kịp thay đổi vẻ mặt thì cửa phòng đã bị đẩy ra. Một nam tử cao lớn bước vào, là tên Tiểu Đoàn Mao Khương Vũ.

“A, đã tỉnh rồi.” Khương Vũ trực tiếp ngồi xuống cái ghế đặt bên cạnh giường, đôi chân dài duỗi một cái, gác lên trên giường Chi Yên, “Tư lượng của nàng kém như vậy mà còn kêu người ta đi uống rượu à?”

Về mặt của Chi Yên một nửa là hoảng sợ, một nửa là mờ mịt. Nàng nhìn chân Khương Vũ, rồi lại nhìn cái đầu tóc ngắn cùn của hắn, ngay sau đó thì quét mắt thật nhanh về phía ta.

Ta chép miệng: “Tân Sơn Khương Vũ, là kẻ mà Lê Trần Lan muốn giết ấy. Hắn đã biết ngươi là đồ đệ của Lê Trần Lan rồi, nhưng hiện tại hắn rất thích thân thể của ngươi, đoán chừng tạm thời sẽ không giết ngươi đâu. Ngươi cứ bình tĩnh, đừng để hắn nhìn ra ngươi đang sợ hắn.”

Tuy ta nói như vậy nhưng cũng chẳng mong đợi gì nhiều, mồ hôi trên mặt của Chi Yên chảy ra sấp thấm ướt cả chân bông rồi.

Khương Vũ nghiêng đầu nhìn nàng: “Nàng làm sao vậy?”

“Không không sao cả...” Chi Yên cắn chặt răng, cố nhịn để không run lên, “Sau khi say rượu ta có hơi... ờ~...”

“À, lát nữa ta sẽ cho người nấu canh thuốc cho nàng.” Khương Vũ ôm tay hỏi, “Hôm qua nàng nói muốn cùng ta làm một cuộc giao dịch, bây giờ nàng nói đi.”

Chi Yên rúc vào trong chăn: “Ta bỗng dưng cảm thấy.... cảm thấy đầu có hơi choáng váng, chắc là vẫn còn say. Ta muốn ngủ hết ngày hôm nay, có gì đợi đến buổi tối rồi nói tiếp...”

Được, tuy rằng kỹ năng diễn xuất vẫn chưa thực sự tốt, nhưng ít nhất cũng cơ trí hơn trước kia rất nhiều. Ta rộng rãi khen ngợi. Chi có điều biểu hiện này của nàng lại khiến cho Khương Vũ không hài lòng cho lắm; hắn nhìn chằm chằm Chi Yên đang bọc trong chăn nằm bất động, mặt tràn đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, Tiểu Nghị chọt xô cửa vọt vào, báo cáo với Khương Vũ: “A Vũ! Cố Hàm Quang tìm tới đây rồi!”

“Cố Hàm Quang?” Thần sắc trong mắt Khương Vũ lạnh đi: “Chẳng phải Nam Sơn chủ của Vạn Lục môn chỉ là đại phu thôi sao? Cũng thích góp vui à?”

Ta bình tĩnh bay ở trên giường, đó là bởi vì nhân duyên của ta tốt đấy.

Quả nhiên, Cố Hàm Quang không hổ là người mà ta quyết tâm ‘đào’ về cho bằng được, nhanh như vậy đã kéo được người tới đây. Xem ra thân thể của Chi Yên được cứu ra cũng chỉ mất khoảng một hai canh giờ mà thôi...

“Mặc kệ bọn họ.” Khương Vũ nói ra câu đó, có chút nằm ngoài dự liệu của ta. Hắn theo Tiểu Nghi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện. Ta tò mò cũng bay ra theo, lượn lờ ở bên cạnh bọn họ, Khương Vũ vẫn bình thản, chẳng hề nóng vội nói, “Cứ để cho bọn họ phá đi, xem phải mất bao lâu thì mới có thể phá được kết giới mà ta bày bố. Ta cũng muốn nhìn thử một chút, ngoại trừ Thiên Trần các ra thì Cửu Đại Tiên Môn còn lại có thể để cho bọn họ làm loạn ở trong Giang thành đến bao giờ.”

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, “Mặt khác, ngươi đi phát tán một vài lời đồn ở trong thành cho ta.”

“Nói gì?”

“Cứ nói, Vạn Lục môn lấy cớ là tiêu diệt ta nhưng thực chất là muốn nhân cơ hội xâm nhập vào Giang thành. Chẳng phải Lệ Trần Lan muốn thống nhất Ma đạo, lấy thân phận là con trai của Ma vương để đăng vị sao? Vậy thì chúng ta sẽ đưa cả Giang thành này tặng cho hắn.” Đường như ta còn nghe thấy cả tiếng bàn tính gỗ lạch cạch trong tâm trí của Khương Vũ, “Bỏ một cú điểm ở Giang thành mà có thể tạo ra trận chiến giữa Vạn Lục môn và Thập Đại Tiên Môn, ta rất thích kết quả này.”

Được lắm tiểu tử, tính kế Mặc Thanh thì thôi đi, nhưng còn lời cả Vạn Lục môn của ta vào.

Ta không vui nheo mắt lại, cảm thấy mình cần phải suy nghĩ lại ý định nhận tên này làm người nói nghiệp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Mất cả một ngày mà Cố Hàm Quang ở bên ngoài cạy tới cạy lui cũng không đục thủng được một cái lỗ của kết giới.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, ngoại trừ y thuật ra thì tu vi của hắn không cao bằng Bắc Sơn chủ. Những tên Âm La vệ còn lại thì chẳng cần nói tới... Đã thế nhìn cái cách mà Khương Vũ và Bắc Sơn chủ bàn chuyện với nhau cũng biết tu vi của Khương Vũ cao hơn lão giả Viên Kiệt kia rồi.

Ở trong giới tu ma và tu tiên, sự chênh lệch thực lực chính là một khoảng cách rất lớn. Khương Vũ tự tin như vậy, nhất định là hiểu rõ thực lực của chính bản thân mình. Cố Hàm Quang không phá được kết giới của hắn cũng là chuyện bình thường.

Chi Yên ôm lấy đầu gối rúc ở trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ gần người: “Làm sao bây giờ? Ta cảm thấy mình sắp bị bắt đi rồi.”

Ta sờ cằm cân nhắc: “Hay là ta đi báo mộng cho Đại bá phụ của ngươi biết nhé.”

Lần trước Cẩm Thiên Huyền ở Vô Ác điện có bày ra kết giới khiến cho ta không thể bay vào trong phòng, từ đó có thể thấy hắn rất am hiểu chuyện bày bố kết giới. Để cho hắn giải quyết vấn đề này có lẽ sẽ ôn hòa hơn. Mặt khác, Chi Yên lại là cháu gái ruột của hắn, nhất định hắn sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị Khương Vũ bắt đi.

Đợi đến lúc trời tối hẳn, khi ta chuẩn bị rời đi, hồn phách của Chi Yên lại tự động tách khỏi thân thể, nàng bay đến trước mặt ta, do dự nói:

“Đại bá phụ của ta tu đạo Bồ Tát từ nhỏ, đến nay không biết đã là bao nhiêu năm rồi. Có thể ... sẽ gây bất lợi cho ngươi đấy?”

Nói thật thì trong lòng ta cũng có hơi lo lắng.

Vốn là một con quỷ, quả thực ta không muốn phải tiếp xúc với một người tu đạo Bồ Tát chút nào, đặc biệt lại là người đã tu đến một cảnh giới nhất định như Cẩm Thiên Huyền. Chẳng may hắn tụng kinh rồi siêu độ cho ta thì sao?

Nhưng lo lắng thì lo lắng, việc nên làm vẫn cứ phải làm.

“Yên tâm. Thân thể này của ngươi là do ta đưa vào tay Khương Vũ, cho nên ta nhất định sẽ giúp ngươi bình an thoát ra khỏi đây.”

Ta lại bay tới chợ quỷ, tốn thêm năm nghìn tiền, mua một viên đan đi vào giấc mộng trong thời gian nửa nén hương. Ta thầm nhắm tên của Cẩm Thiên Huyền ba lần, cảnh sắc xung quanh lập tức tối đen, ta lại chìm vào trong bóng tối. Ta nghe thấy tiếng bước chân, khác với Cố Hàm Quang, Cẩm Thiên Huyền bước đi vững chắc và chậm rãi hơn một chút, tựa như đang tản bộ ở sân vắng vậy. Sau đó hắn nhìn thấy ta.

Trước tiên ta nở một nụ cười nhẹ, bày tỏ thiện ý của mình; ai dè hắn không nói hai lời, nhanh chóng khoanh chân lại định siêu độ cho ta.

“Cầm Các chủ.”

Cầm Thiên Huyền lẳng lẳng nhìn ta trong chốc lát, đôi mắt từ từ như Bò Tát, mỉm cười nói: “Lộ Quỳnh.” Đúng là hiếm có người nào lại gọi cả đại danh của ta ra như vậy. Ta đáp một tiếng, hần nhỏ giọng lầm bầm, “Lại còn có thể đi vào trong giấc mộng cơ à...”

Ta nghe không được rõ lắm, nhưng bỗng thấy hai tay hần tạo thành hình chữ thập, nhắm nghiền hai mắt, môi dưới có độ cong hoàn mỹ chậm rãi hé mở ngâm ra một đồng kinh văn. Ta giật mình: “Đợi một chút! Không phải ta tới đây để quán lấy người đâu! Đừng siêu độ cho ta!”

Ta nhào tới, vươn tay muốn kéo cổ tay hần tách hai bàn tay đang tạo thành hình chữ thập của hần ra, nhưng không có cách nào chạm tới được, dưới tình thế cấp bách ta hô to một tiếng: “Đại Bá Phụ!!!”

Hần sững sốt, ta nghe thấy tiếng tụng kinh ngừng lại, vội vàng nói thật nhanh: “Cháu gái Chi Yên của người đã bị Tân Sơn Khương Vũ bắt cóc, hần giam lỏng nàng trong một tiểu viện có kết giới bao quanh ở Giang thành. Nam Sơn chủ của ta đã đến đó nhưng không phá được kết giới. Ta tới đây để báo mộng cho người biết, người nhanh nhanh đi cứu nàng đi!”

Nói xong, ta nhìn không được tự phi nhỏ chính mình một phen. Khi còn sống nào có sợ trời cao đất dày gì đâu, bây giờ chết rồi thì đến Cầm Thiên Huyền cũng thấy sợ.

Nhớ năm đó, hần còn bị ta cho người bắt về nhốt trong địa lao để ta ngắm suốt đêm đấy!

Nghe nói, sau khi bị ta nhìn cho một đêm, hần còn nảy sinh ra tâm ma, lúc trở về thì bế quan tĩnh tọa điều chỉnh tâm tình thật lâu mới quay lại giang hồ tiếp tục nhậm chức.

Tình thế hiện giờ, đúng là nhân quả luân hồi báo ứng không sai mà...

Ánh mắt của Cầm Thiên Huyền nhìn ta thoáng thay đổi: “Hồn phách đi theo Chi Yên chính là người?”

Tu đạo Bò Tát quả nhiên có thể luyện ra được Thiên nhân! Lần đó ở trước Vô Ác điện, nhất định là hần đã liếc thấy bóng dáng của ta rồi.

Ta cũng không phủ nhận: “Ta không làm hại cháu gái của người, nàng có chuyện cầu xin ta, ta cũng cần sự giúp đỡ của nàng. Hai chúng ta thành lập giao dịch, mua bán công bằng, hoàn toàn vô hại với nàng, với Thiên Trần các và với cả tiên đạo. Người không cần phải siêu độ cho ta, Lộ Chiêu Diệu ta tự biết bản thân mình lúc làm người không được tốt, nhưng từ khi ta làm quỷ thực sự là chưa hề làm ra một chút chuyện xấu nào!”

Tuy rằng có chưa kịp làm...

Cầm Thiên Huyền nghe vậy, chỉ lẳng lẳng chớp mắt một cái: “Ta vừa mới tụng ‘Tâm Kinh’, không phải muốn siêu độ cho người.”

Vậy người thấy quỷ mà tụng ‘Tâm Kinh’, chẳng lẽ muốn siêu độ cho chính mình à?

Ta ghen lời, bỗng dưng cảm thấy màn đêm xung quanh dần dần rút đi, thời gian nửa nén hương đã sắp hết. Ta bắt lấy giây phút cuối cùng nói với hần một câu: “Người nhất định phải tới cứu cháu gái của mình đấy! Liều phở ở Giang thành...”

Màn đêm biến mất, bóng dáng của Cầm Thiên Huyền cũng không thấy nữa.

Đã báo mộng xong, ta quay trở lại bên ngoài tiểu viện, Cố Hàm Quang và đội Ám La vệ đang đứng bao vây ở đó, nhưng lại bó tay không có cách nào xử lý kết giới của Khương Vũ.

Về mặt của Cố Hàm Quang chẳng có gì là gấp gáp, ta biết hần đang nghĩ cái gì, thật ra thì chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều tới hần. Bắc Sơn chủ có vấn đề gì thì sẽ có Môn chủ dọn dẹp. Người ở bên trong chẳng qua chỉ là một nữ tử tiên môn nương tựa vào Ma đạo mà thôi. Chỉ có điều ta báo mộng uy hiếp hần, cho nên hần mới miễn cưỡng đi làm chuyện này, nhưng tiếp theo, hần cũng đâu nhất thiết phải hoàn thành nhiệm vụ. Hiện tại làm không được, cũng coi như hần đã dốc hết lực rồi, ta không thể trách hần.

Ta hiểu rõ cái suy nghĩ nhỏ mọn đó của Cố Hàm Quang, cho nên khá bức mình, liền giơ tay đập vào gáy hần một cái, chẳng qua là hần không cảm giác được thôi.

Ta thăm ghi hận ở trong lòng, bay vào bên trong viện. Thấy mấy tên thuộc hạ của Khương Vũ đang ngồi trên sân uống rượu, vừa uống vừa mĩa mai Cố Hàm Quang ở bên ngoài mấy câu, nào là giáp thương đái bông (*), phải đem Vạn Lục môn tẩy sạch một phen.

(*) kệp thương đeo gậy: thành ngữ mang ý nghĩa châm biếm, mĩa mai...

Ta như rồng đuôi lông mày. Nếu bây giờ mà là trước kia thì kiếm của ta đã ra khỏi vỏ từ lâu rồi. Cho dù có đang ở Giang thành thì cũng phải chém lũ người này ra làm hai khúc, thích thì lại làm một trận với Thập Đại Tiên Môn lần nữa, tuyệt đối không để cho một thế lực mới xuất hiện, đầu cơ trục lợi cản trở trước Vạn Lục môn ta.

Đáng tiếc là hiện giờ không thể giống như trước kia.

Ta đã chết rồi.

Lúc này chỉ chờ có ai đó tới cứu mình thôi.

Ta bóp bóp nắm tay, ghi nợ từng kẻ có mặt tại đây. Các người cho rằng Lộ Chiêu Diêu ta đã chết, không có sức mạnh thì sẽ chấp nhận bỏ qua cho các người sao?

Cứ chờ đấy mà xem.

Ta bay lướt qua bọn họ, mấy năm trước, Mặc Thanh không dạy dỗ các người đạo lý làm người trên giang hồ cho cẩn thận, vậy thì sau này, ta sẽ bỏ tấc cho các người một bài học thật lớn.

Ta bay vào bên trong nhà.

Liền thấy Khương Vũ đang ngồi bên giường ngắm nghía dung nhan của Chi Yên. Mà hồn phách của Chi Yên thì ngồi ôm chân núp ở trong góc tường, nằng nặc nhìn ta một cái: “Không phải tên này có tật xấu thâm kín gì đấy chứ, cứ ngồi ở chỗ này nhìn ta suốt từ này đến giờ.”

Ta chưa kịp đáp lại nằng thì chợt có người xông vào báo với Khương Vũ: “Cầm Thiên Huyền tới đây!”

Khương Vũ ngẩn ra, sắc mặt lập tức trầm xuống, so với lúc nghe thấy tên của Cố Hàm Quang thì trầm trọng hơn nhiều: “Hắn đích thân đến?”

“Phải... Đang phá...”

Người báo tin còn chưa kịp nói xong, trên không trung đã rạch một tia sét xé ngang bầu trời, “Ầm” một tiếng nện xuống kết giới bao quanh tiểu viện. Âm thanh chấn động, cả một vùng đất rung lên dữ dội. Ta khá kinh ngạc, hành động phá vỡ kết giới của Cầm Thiên Huyền thật đúng là kinh người. Từ lúc nào thì mấy người tu đạo Bồ Tát bọn họ trở nên bạo lực ngang ngược như vậy?

Khi ta còn chưa biết nên làm thế nào thì đã thấy tiếng động náo nhiệt sầm uất của Giang thành truyền thẳng vào tai, kết giới của Khương Vũ đã bị phá rồi! Tâm trạng của ta đương nhiên là vui mừng, nhưng mặt của Khương Vũ lại tối sầm, Tiểu Nghị đột nhiên chạy đến, hô to một tiếng: “Lê Trần Lan cũng tới!”

Ta sững sốt, chẳng hiểu tại sao, khoảnh khắc vừa nghe thấy cái tên đó, mọi thứ xung quanh ta dường như chuyển động chậm lại.

Rõ ràng ngày hôm qua còn nghĩ hết cách này đến cách khác, tìm nhiều người đến giúp một tay như vậy, nhưng thật kỳ lạ là vừa nghe thấy tên của Mặc Thanh, tảng đá trong tim ta lập tức hạ xuống, an tâm hơn hẳn.

Hắn đi Lục Hợp Tiên Đảo ở hải ngoại để lấy kiếm, hắn nói hắn phải đi mất hai ba ngày mới có thể trở về, vậy mà mới có một ngày thôi hắn đã quay trở lại, đã vậy còn nổi trận lôi đình...

Trong một khắc ta thất thần, Khương Vũ ở một bên đột nhiên chụp lấy thân thể của Chi Yên vác lên vai.

“Rút lui.” Hắn hạ lệnh một tiếng, hắn là định sử dụng thuật di chuyển trong nháy mắt.

Sáng mai Chi Yên có thể tự hồi hồn, nhưng ta thì không nha! Mặc dù đã có viên thuốc tăng lực, nhưng muốn ta bay từ chỗ này về núi Trần Tắc thì không được đâu nha, xa lắm đó!

Ta quyết định thật nhanh, lao thẳng vào thân thể của Chi Yên. Trong nháy mắt, xung quanh nổi gió, không biết Khương Vũ đã đưa ta đến chỗ quái quỷ nào.

Ta nhập vào thân thể của Chi Yên, cảm giác bụng đề lên đầu vai của Khương Vũ không thoải mái chút nào liền tỉnh lại, giãy một cái. Khương Vũ cũng không làm khó ta, trực tiếp đặt ta xuống mặt đất: “Chịu tỉnh rồi à?”

Ta đẩy lồng ngực của hắn ra, đứng lui lại cách xa hai bước, đưa mắt nhìn xung quanh đánh giá: “Đây là đâu?”

Khương Vũ không lên tiếng trả lời, chỉ nắm chặt lấy cằm ta bóp mạnh, có chút thô bạo kéo ta đến trước mặt hắn, nheo mắt nói: “Lê Trần Lan, Cầm Thiên Huyền đều đích thân tìm tới, tiểu mỹ nhân, nàng có biết, vì nghe lời nàng muốn lập cuộc giao dịch mà ta khiến cho cứ điểm ở Giang thành náo loạn lên hết không?”

Hừ, không có kiến thức, Mặc Thanh và Cầm Thiên Huyền đích thân đến thì đã là cái gì, trước kia ta tay không đánh lại Thập Đại Tiên Môn, còn tiện thể cứu cả Mặc Thanh nữa ấy chứ.

Còn hiện tại, người đang bắt cóc Lộ Chiêu Diêu đấy.

Chẳng qua là người không biết, người khác cũng không biết mà thôi.

Ta đưa ra đề nghị với Khương Vũ: “Ta thay đổi ý định rồi, không thể giao dịch được, nhưng người có thể thả ta đi, như vậy thì tạm thời Lê Trần Lan và Cầm Thiên Huyền cũng sẽ không đuổi theo người.”

Khương Vũ cười một tiếng, tuy rằng đang chạy trốn nhưng ánh mắt của hắn cũng không giảm bớt sự kiêu ngạo: “Muốn đuổi theo thuật di chuyển của ta sao? Lê Trần Lan và Cầm Thiên Huyền không có khả năng đó đâu.”

“Cuồng vọng!”

Từ trên không trung bất chợt vang lên hai chữ này, nghe được giọng nói quen thuộc đó, ta không khỏi thất thần.

Ta biết tại sao Khương Vũ lại tự tin nói không ai có thể đuổi theo thuật di chuyển của hắn, bởi vì không ai biết trong nháy mắt hắn đi đến nơi nào. Trên thế giới này có hàng tỉ khả năng, làm sao có thể tìm được. Vậy mà Mặc Thanh lại có thể tìm tới, tốc độ nhanh chóng khiến cho ta phải kinh ngạc.

Bóng dáng của Mặc Thanh xuất hiện ngay sau đó. Ta nhìn ánh mắt sáng như sao của hắn lộ ra sát ý lạnh thấu xương.

Ta chỉ cảm thấy tim mình đập mạnh, “thình thịch, thình thịch”, cho dù đã từng ở trong tình cảnh còn gian nguy gấp vạn lần hiện giờ, ta cũng không hề có cảm giác như lúc này.

Ta chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, khi ta bị hãm trong nhà tù, sẽ có một người xuất hiện giống như kỳ tích, tựa như anh hùng.

Vượt qua nước sâu, nhảy xuống biển lửa để tới cứu ta.

Mà quan trọng nhất là...

Người đó còn có diện mạo đẹp để kinh diễm đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Gió đêm gào thét, giữa rừng núi âm u, mây đen kéo đến che khuất trăng sao, sấm sét nổi lên, trời đất một mảnh xơ xác tiêu điều.

Mỗi một bước Mặc Thanh tiến đến đây, gió lớn càng thêm mạnh như tăng thêm sự áp bức. Mà hắn càng đến gần, ta lại càng cảm giác được bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay ta của Khương Vũ càng lúc càng trở nên cứng ngắt.

Mặc Thanh đang gây áp lực cho hắn.

Tuy là vậy, nhưng nụ cười ngạo mạn bên khóe miệng Khương Vũ vẫn không giảm đi chút nào, hắn hip mắt quan sát, ánh mắt rơi trên bội kiếm đeo trên hông của Mặc Thanh.

Thanh trường kiếm kia dài tương đương với Kiếm Vạn Quân, chuôi kiếm thô, thân kiếm giống như một tia chớp, cùng với tiếng sét “đùng đùng” vang dội trên bầu trời không ngừng phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Ồ, Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm. Vậy thì tia sét động trời khi nãy chính là từ uy lực của thanh kiếm này rồi.” Khương Vũ cười một tiếng, “Hóa ra hôm qua Lệ Môn chủ đi ra ngoài là để đi tìm bảo kiếm.”

Thanh kiếm đó quả thực là quá rực rỡ phô trương. Hai mắt ta sáng lên, thầm nghĩ quả nhiên đồ mà mình lựa chọn không tệ chút nào. Thanh kiếm này cực kỳ phù hợp với sở thích của ta!

Mà chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, Mặc Thanh đã ra biển lấy về cho ta thanh kiếm này rồi!

Ta thất thần tiến lên từng bước, muốn cầm lấy kiếm nắm trong tay, kiếm tốt có thể gặp nhưng không thể cầu nha! Nhưng rất nhanh ta bị Khương Vũ cứng rắn kéo trở lại. Ta cau mày, có chút mất hứng, bên kia chợt truyền đến giọng nói còn mất hứng hơn: “Buông ra.”

Mặc Thanh ra lệnh.

Khương Vũ cười lạnh một tiếng: “Ta không buông đây thì làm sao?”

“Không phải ta đang thương lượng với ngươi.”

Mặc Thanh tiến lên một bước, áp lực trong không khí lập tức tăng mạnh, tiếp theo chính là một lưỡi dao sắc bén được ngưng tụ từ áp lực, xé không khí lao thẳng đến cổ của Khương Vũ. Khương Vũ nghiêng đầu tránh thoát, tránh được lần thứ nhất nhưng lưỡi dao thứ hai lại cắt qua gò má hắn, vết thương rất sâu, máu tươi trào ra, sắc mặt của hắn có chút khó coi.

Mà bên kia, dường như Mặc Thanh đang cố ẩn nhẫn ngọn lửa giận dữ ngút trời, luồng khí hắc ám tản ra bay quanh thân hắn.

Ta thấy hai người này đang đối mặt nhìn nhau gay gắt, liền nhanh chóng tập trung sức mạnh trong cơ thể, nhân cơ hội bấm quyết một cái, nháy mắt đã di chuyển đến sau lưng Mặc Thanh. Nhưng thân thể của Chi Yên vừa gặp áp lực đã mềm nhũn cả hai chân, di chuyển đến nơi một cái là đặt ngay mông xuống đất.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, thấy bóng lưng của Mặc Thanh đang đứng chắn ở phía trước, trong lòng thoáng cảm thấy yên tâm. Đưa mắt nhìn ra xa hơn, liền thấy ánh mắt âm trầm của Khương Vũ đang nhìn ta chăm chăm, khóe miệng hần cong lên nở một nụ cười cuồng ngạo tà ác, còn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tiểu mỹ nhân, chẳng phải đã nói là nàng thương thức ta sao? Hiện tại lại chạy là thế nào?” Ai da! Đúng là muốn cái mạng quý của ta mà!

Mặc Thanh bây giờ không khác gì cái ‘bình dấm chua’ có tình chiếm giữ cực cao, người nói ra những lời này sẽ khiến hần hiểu lầm nha! Tuy rằng đúng là ta đã từng nói như vậy, nhưng hiện tại có đánh chết ta cũng không nhận đâu!

Đầu óc ta quay một vòng, đang nghĩ xem nên giải thích như thế nào cho hợp lý thì lại nghe thấy tiếng Khương Vũ kêu lên đau đớn, hần nhanh chóng rút thanh kiếm bên hông ra chống xuống đất, hần là bị một thân khí thế của Mặc Thanh ép cho cong đầu gối.

Mặc Thanh bước từng bước lại gần, mỗi một bước đều giống như nện xuống ngàn cân vào người hần, khiến cho Khương Vũ phải nghiêng rằng gãy gập, gân xanh thì nhau nổi lên, đầu gối từ từ quỳ xuống đất.

“Tân Sơn Khương Vũ, chỉ mới ra đời nhưng trời sinh tính tình cuồng vọng, tạo gốc rễ từ trong khe hẹp của hai phái tiên ma.” Mặc Thanh vừa lạnh giọng nói, vừa đi đến trước mặt Khương Vũ. Áp lực cực lớn khiến cho Khương Vũ phải chấp nhận thân phục quý xuống, “Người cho rằng, mấy năm nay người sống yên ổn như vậy là ai cho phép?”

Đó là lời thoại quen thuộc trước kia của ta, nếu không thể khiến cho người khác tâm phục khẩu phục thì phải dạy cho người ta ngữ thể (*) đều phục.

(*) bao gồm đầu và hai chân, hai tay.

Cứ để cho hần quỳ nói chuyện là được.

Mặc Thanh thống trị môn phái ở một số mặt không giống ta, nhưng điểm này hần lại học được khá tốt.

Đối với Khương Vũ, sức mạnh của Mặc Thanh áp chế hần tuyệt đối. Từ đầu tới cuối, hần không động đậy nổi một đầu ngón tay.

Ta cứ nghĩ thực lực của Khương Vũ ít nhất cũng ngang bằng với Bắc Sơn chủ, thậm chí còn có cảnh giới cao hơn lão già Viên Kiệt kia; nhưng không ngờ, Mặc Thanh lại hoàn toàn chiếm giữ ưu thế chi phối hần.

Trải qua mấy năm, con trai của Ma vương đã được phá vỡ phong ấn, rốt cuộc đã biến thành bộ dạng gì..

Có lẽ ta phải cẩn thận đánh giá lại Mặc Thanh một lần nữa mới được.

Khương Vũ cúi đầu, khuất nhục quỳ, nhưng hần vẫn cứ mạnh miệng như cũ, cười lạnh thốt lên: “Hừ, con trai của Ma vương..” Hần nói cực kỳ khó khăn, sau đó còn phun ra một ngụm máu, “Nhưng cũng chỉ dựa vào sức mạnh của Kiếm Vạn Quân để áp chế người khác mà thôi.”

“Đúng.” Đối với sự khinh miệt và khiêu khích của Khương Vũ, Mặc Thanh thân nhiên trả lời, “Chính là áp chế người đấy.” Cuối cùng, Mặc Thanh giơ tay lên, cách đỉnh đầu Khương Vũ một chút, lạnh lùng nói một câu, “Có bản lĩnh thì thử đứng lên xem.”

Tiếng nói vừa dứt, năm ngón tay của hần hơi mở ra, chỉ nghe thấy ‘cắc’ một tiếng trầm đục, máu từ mái tóc ngắn của Khương Vũ tranh nhau tứa ra, giống như hộp sọ vừa bị đánh nát vậy.

Máu tươi theo mặt Khương Vũ quanh co chảy xuống. Thân thể hần đổ nghiêng té xuống đất, hình ảnh dừng lại ở nụ cười liêu lỉnh trên khóe miệng. Hần là...

Chết rồi?

Ta mở to mắt nhìn Mặc Thanh, trong lòng thầm nghĩ Mặc Thanh còn sát phạt dứt khoát hơn cả ta lúc trước.

Trước kia, nếu gặp được thanh niên tài tuấn tu luyện trong Ma đạo, ta rất thích chiêu mộ về cho Vạn Lục môn! Cho dù tâm tính của kẻ đó khó thuần phục đến cỡ nào, bằng mọi giá ta nhất định phải bắt hần về núi Trần Tắc dạy dỗ mấy tháng. Nếu kiên quyết ngang bướng thì giết chết là xong, còn nếu hần thuần phục thì chẳng phải sẽ có được một trợ thủ đắc lực hay sao!

Ta nhìn Khương Vũ nằm trên mặt đất, trong lòng có chút tiếc nuối... Lãng phí quá.

Nhưng đúng lúc này, một trận gió lớn thổi qua, da thịt xương cốt của Khương Vũ thoáng chốc hóa thành bột phấn, cuộn lên bay theo làn gió. Mặt đất hoàn toàn sạch sẽ, không còn chút dấu vết nào; giọng nói của Khương Vũ đột nhiên vang lên giữa không trung, dường như ngay cạnh bên tai nhưng cũng thật xa xôi. Hần vẫn càn rỡ cười như cũ:

“Lệ Môn chủ, lần đầu tiên giao chiến, lĩnh giáo.” Hần nói, “Sau này chúng ta còn gặp lại.”

Gió thổi hết bụi bặm, một giọt nước từ trên trời rơi xuống chớp mũi ta, giọng nói của Khương Vũ giống như nương theo tiếng nước, chui vào trong đầu ta. Hần nói: “Còn nàng nữa, tiểu mỹ nhân, ta sẽ lại tới tìm nàng.”

Ta giật mình một cái, phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn ngó chung quanh, chỉ thấy mưa mưa to tầm tã, trời đất mờ mịt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Khương Vũ.

“Là Khôi Lỗi (**) thuật!” Ta bưng tỉnh hiểu ra, lập tức cắn răng. Hừ, đúng là ta không bằng trước kia rồi, vậy mà lại không nhìn ra được Khôi Lỗi thuật của hân; bị một con rối đóng giả làm người lừa gạt lâu như vậy, đến tận lúc này mới nhận ra!

(**) con rối.

Nói như thế thì thân thể thực sự của Khương Vũ trước giờ chưa từng xuất hiện! Nhất định là hân đã giấu chân thân của mình ở một chỗ nào đó, cho nên mới dám to gan hành động ngang ngược như vậy. Bởi vì chẳng may có chết thì cũng chẳng có vấn đề gì cả!

“Cái tên Khương Vũ này, đúng là trời sinh tính tình xảo trá.” Ta lẩm bẩm một câu, không nghe thấy tiếng đáp lại, ngẩng đầu lên thì thấy cách qua màn mưa, Mặc Thanh đang nhìn ta chòng chọc.

So với ngày mà hân rời đi, lúc này đôi mắt của hân bị nước mưa rửa qua, nên trông có vài phần lạnh nhạt.

Hân cứ nhìn ta như vậy, không nói gì cả, mà cũng có thể là do có quá nhiều điều muốn hỏi. Trong nhất thời, ta lại bị ánh mắt lãnh đạm xen lẫn một chút buồn bã tui thân của hân khiến cho tay chân lỏng lẻo, không biết phải làm sao.

Hình như ta đã làm sai chuyện gì khiến hân bị tổn thương rồi.

Tuy rằng quả thực ta có suy nghĩ muốn hại hân, nhưng không phải là làm hân thương tâm nha, ta chỉ muốn làm hại thân thể của hân thôi!

Ta suy nghĩ thật nhanh, xem làm cách nào để giải thích với Mặc Thanh về việc tại sao tên Khương Vũ kia lại nói mập mờ với ta như vậy. Nhưng mà tên chết tiệt đó vừa bị đánh chạy mất, ta lại chủ động giải thích với Mặc Thanh rằng giữa ta và Khương Vũ không có tư tình gì, cái này càng nghe lại càng thấy giống như ‘đã từng có’ cái gì đó ấy!

“Nàng rất thương thức hân?” Cuối cùng Mặc Thanh cũng mở miệng hỏi một câu.

Ta nghe hân hỏi vậy, vội vàng bò dậy, nhanh chóng giải thích: “Ta chỉ nói rằng, hân dám đối nghịch với sư phụ ngài, ta ngưỡng mộ hân là một hán tử! Nào có thương thức hân! Hân nói bậy đấy!”

Mặc Thanh nghe ta nói, thần sắc ở dưới màn mưa thật khó xác định, hân cứ đứng im nhìn ta chăm chăm. Ta biết, hân ăn phải ‘dấm chua’ rồi, đã vậy còn ăn hơi bị nhiều nữa. Ta tức khắc đưa tay lên che cổ, hô to: “Ai da, đau quá đi.”

Ta vừa kêu vừa liếc hân một cái, bỗng thấy ánh mắt của Mặc Thanh khê động, hai chân nhúc nhích một chút. Ta lại rên lên hai tiếng, “Đau ơi là đau.”

Hạt mưa rơi xuống không ngừng, bàn tay ấm áp kia cầm lấy cổ tay ta, Mặc Thanh mở miệng, nửa là thờ dài, nửa là hỏi thăm: “Chỗ đó đau sao?”

Ta không giải thích, nhào thẳng vào trong ngực hân rồi ôm chặt: “Sư phụ! Là lòng ta đau. Ta cứ nghĩ suốt chút nữa mình bị bắt đi, không còn được nhìn thấy ngài nữa.”

Ta tặng hân một cái ôm thật chặt. Mặc Thanh giữ nhẹ lấy thân thể ta, dường như hân có chút sùng sốt.

Ta cọ cọ mặt ở trong ngực hân, “Cái tên Khương Vũ đó, hân bắt ta, giam lỏng ta, chuốc cho ta uống rượu, còn muốn nhân cơ hội sàm sỡ ta! Hân quá khôn kiếp! Sư phụ, lần sau ngài nhìn thấy hân, nhất định phải giúp ta đánh chết hân!”

Tóm lại, cứ đẩy hết chuyện này cho Khương Vũ là được rồi, dù gì hân cũng đâu có cách nào để phản bác. Kể cả sau này hân và Mặc Thanh có gặp lại thì cũng chẳng thể xảy ra chuyện hai người cùng ngồi uống uống rượu tâm tình, nhắc lại một số chuyện đã xảy ra trong quá khứ, có đúng hay không?

Ta giả vờ thút tha thút thít khóc một trận, lại không thấy Mặc Thanh vỗ lưng ta an ủi, chỉ nghe thấy hân đáp lại một tiếng: “Được.”

Ta hơi ngả người ra sau, muốn ngó về mặt của Mặc Thanh một chút, nhưng hân lại quay mặt đi, trực tiếp kéo tay ta rồi nói: “Về núi Trần Tắc trước đã.” Tiếng nói vừa dứt, hân lập tức dùng thuật di chuyển. Vậy mà trong khoảnh khắc ngăn ngui Mặc Thanh nghiêng đầu đó, hình như ta mơ hồ nhìn thấy vành tai hân có hơi ửng đỏ.

Chỉ trong chớp mắt đã về đến Vô Ác điện, ta đứng vững hai chân, ngẩng đầu lên nhìn, về mặt của Mặc Thanh vẫn lạnh nhạt như cũ, chẳng có chỗ nào được coi là ngưng ngừng.

Thôi quên đi, ai thèm quan hân vừa nảy thẹn thùng hay xấu hổ cái gì, chuyện Khương Vũ mập mờ coi như đã giải quyết xong. Ôn định được cảm xúc của Mặc Thanh, ta đã cảm thấy rất thành công rồi: “Sư phụ.” Ta ngọt ngào gọi hân một tiếng, đang liếc mắt ngó Lục Hợp Kiếm ở bên hông hân thì mặt trời lại ló lên, Chi Yên bỗng chốc hồi hồn, còn hồn phách của ta thì bị hất ra ngoài.

Chi Yên vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Mặc Thanh, nhất thời trở nên bối rối, trực tiếp biến thành người gỗ.

Ánh mắt Mặc Thanh nhàn nhạt nhìn nàng chăm chú.

Ta vội vàng ra dấu cho Chi Yên: “Nhanh nhanh, mau ngả vào ngực hân đi, làm nũng đi, tỏ vẻ đáng yêu đi. Để hân đưa thanh kiếm đó cho ngươi!”

Chi Yên nghe xong mấy lời của ta, cứng ngắc rặn ra một nụ cười: “Sư Sư Sư Sư sư...” Nàng run rẩy nói lắp liên tục, cuối cùng đành phải bỏ cuộc thều

thảo nói, “Thật ngại quá... Ta thấy hơi mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một chút...”

Ồi gọi ơi...

Mặc Thanh lui ra sau từng bước, thu lại ánh mắt: “Về phòng đi.”

Chỉ Yên dường như còn chưa xác định được đây là đâu, giống như con ruồi không đầu xoay xoay mấy vòng mới tìm được phương hướng, đi về phía Trạc Trần điện. Nàng bước trở về phòng, ta cũng không lo lắng; mà ở bên này, Cố Hàm Quang lại tìm tới Mặc Thanh.

Cố Hàm Quang liếc mắt nhìn bóng lưng của Chỉ Yên một cái, sau đó thì lẩm bầm một câu: “Ồ, đúng là ở liễu phố bên Giang thành à?”

Ta vừa nghe được mấy lời này, nhất thời cảm thấy có vẻ không ổn.

Mặc Thanh hỏi hần: “Ai đưa tin tức tới cho ngươi?”

“Lộ Chiêu Diêu.” Cố Hàm Quang cười nói, “Tôi báo mộng cho ta.”

Mặc Thanh nghe vậy, quả nhiên sắc mặt có chút bất thường.

Đã vậy, Cố Hàm Quang còn nói tiếp, “Ta nghe Cầm Thiên Huyền nói, hần tới chỗ đó cũng là do có cố nhân về báo mộng, đoán chừng cũng là Lộ Chiêu Diêu đi.” Cố Hàm Quang cười một tiếng, “Thật đúng là Âm Hồn Bất Tán.”

Ta quan sát sắc mặt của Mặc Thanh, đó xem đi xem đi, sắc mặt của hần thúi hơn rồi kia. Biết Lộ Chiêu Diêu vẫn còn hoạt động ở bên cạnh hần, lại còn có thể huy động được cả Nam Sơn chủ của hần và Cầm Thiên Huyền, nhất định là hần cảm thấy địa vị của mình đang bị uy hiếp rồi!

Tên tiểu tử thúi Cố Hàm Quang này! Nhờ làm có một chuyện đã không làm xong thì chó còn mang phiền phức tới cho ta!

Mặc Thanh biết ta và Chỉ Yên có quan hệ tốt như vậy, hần sẽ chuyển sang đề phòng Chỉ Yên! Nói không chừng Lục Hợp kiếm cũng không cho ta nữa ấy!

Xem ra, chuyện tiếp theo phải làm là biểu lộ lòng trung thành với Mặc Thanh. Việc này không thể kéo dài lâu được, cho dù Chỉ Yên có tự mình hành động thì cũng phải làm thật nhanh, càng để lâu lại càng dễ sinh ra nghi kỵ, càng khó xóa được bản khoản trong lòng hần.

Ta bay trở về phòng tìm Chỉ Yên, nói chuyện này với nàng. Chỉ Yên có chút mờ mịt, nhú mày hỏi ta: “Vậy phải thể hiện lòng trung thành như thế nào?”

“Ngươi có thể nói chuyện của Bắc Sơn chủ cho Mặc Thanh biết, cả một số chi tiết về tình hình hiện giờ của ta, cung cấp vài tin tình báo cho hần, để hần cảm thấy là ngươi đang hướng về hần.”

Chỉ Yên gật gù đầu, sử dụng hết dũng khí đứng dậy đi tìm Mặc Thanh, nhưng chỉ một thoáng sau đã bị đuổi trở về. Nàng nhìn ta một cái: “Hần bận rồi, để đến buổi tối đi.”

Buổi tối... Thế chẳng phải lại là ta đi sao?

Nếu không phải ta nhập hồn vào thân thể của Chỉ Yên thì ta còn tưởng rằng Mặc Thanh đang cố ý nhắm vào ta ấy!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Buổi tối, ta nhập hồn vào thân thể của Chỉ Yên đi tìm Mặc Thanh. Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng hần hạ lệnh, nói muốn nhốt Viên Kiệt vào trong địa lao nằm ở dưới ngọn chủ phong của núi Trần Tắc.

Lão già Viên Kiệt không chạy trốn? Ta có hơi ngạc nhiên, mà Mặc Thanh biết được chuyện lão ta đã làm mà vẫn không giết lão? Điều này càng khiến cho ta cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả với kẻ phản bội, Mặc Thanh cũng lựa chọn nhân từ tha chết cho một mạng sao? Cách thức nhân từ trị môn hạ của Mặc Thanh, quả thực là ta không hiểu rõ cho lắm.

Chỉ có điều đối với ta mà nói, hần không giết Viên Kiệt cũng là một chuyện tốt, dù sao ở trong mắt ta, chẳng qua Viên Kiệt chỉ bất trung với Mặc Thanh chứ không hề bất trung với ta. Thậm chí cho đến lúc này, lão ta còn có mấy phần tận trung với ta nữa, nếu không thì ngày đó trước lúc ra tay với Liễu Thương Linh, lão đã chẳng tuyên bố muốn xả nổi hận cho Môn chủ tiền nhiệm rồi.

Lão già này, chắc là trong lòng luôn nhớ tới ta, lại không hài lòng với Môn chủ hiện tại, cho nên mới muốn mượn tay kẻ khác để giết chết Mặc Thanh. Mà sau khi mọi chuyện bại lộ, lão ta tình nguyện để bị bắt chứ không chạy trốn, chứng tỏ là có chút lưu luyến đối với Vạn Lục môn.

Vậy cứ chờ sau này thực lực của ta lớn mạnh hơn, ta sẽ trực tiếp đi đến trước mặt Viên Kiệt nói rõ ra thân phận của mình, cứu lão từ trong địa lao ra ngoài, để lão tiếp tục làm trợ thủ đắc lực cho ta...

Trong lòng ta đang suy nghĩ, ánh mắt chuyển một cái, đột nhiên nhìn thấy Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm mà Mặc Thanh để ở trong phòng đang phát ra ánh sáng lấp lánh. Ta vừa nhìn thấy nó thì tất cả những chuyện khác lập tức gác sang một bên hết.

Chuyện cần thiết phải làm lúc này chính là câu dẫn Mặc Thanh và biểu lộ lòng trung thành với hắn.

“Sư phụ.” Ta gọi hắn một tiếng. Mặc Thanh ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, Ám La vệ vừa nhận mệnh lệnh của hắn lập tức cúi đầu, thức thòi rồi đi trong nháy mắt. Mặc Thanh liếc mắt qua chỗ ta, vẻ mặt chẳng hề dao động, so với lúc trước hình như còn có chút lạnh nhạt hơn.

Hắn cúi đầu xuống viết chữ, không để ý tới ta.

Ta bước từng bước nhỏ tiến đến, cau mày đau lòng nói, “Suốt ngày bận rộn như vậy cũng không nghỉ ngơi một chút ư? Ngày hôm qua thì tới cứu ta, ngày hôm trước thì ra bên ngoài lấy kiếm, ít nhất cũng phải hai ba ngày nghỉ chưa được chợp mắt rồi...”

Tiếng nói của Mặc Thanh nhàn nhạt: “Không sao, cũng không có ai về báo mộng làm phiền.”

Ồ... hắn nói như vậy là có ý gì đây? Hơn nữa nghe lại giống như đang cáu kỉnh thì phải!

Hắn thấy ta xâm nhập vào giấc mộng của người khác nên mất hứng sao? Nhưng ta bước vào giấc mộng của người ta bằng hình dạng thực sự của mình, chẳng lẽ hắn lại muốn nhìn thấy Lộ Chiêu Điều ở trong giấc mơ?

À, nói không chừng có thể là đúng như thế đấy. Dù sao ngay từ đầu lý do để ta dán chặt lấy Mặc Thanh chính là — Lộ Chiêu Điều thỉnh thoảng sẽ vào trong giấc mộng của ta, ta sẽ giúp hắn tìm được hồn phách của nàng. Ấy vậy mà bây giờ, người khác có thể nhìn thấy Lộ Chiêu Điều, còn hắn vẫn chưa được nhìn thấy; nhất định là hắn cảm thấy ta không tận tâm tận lực làm việc giúp hắn. Đứng trên góc độ của hắn mà nói, hắn thương ta, yêu thích ta như vậy, còn mất công đi xa như thế để lấy kiếm về cho ta; kết quả thì sao? Hắn giao cho ta có mỗi một chuyện mà ta còn không nghiêm túc hoàn thành.

Chẳng trách hắn lại không vui.

Xác định rõ được điểm mấu chốt, ta chẩn đoán đúng bệnh rồi hốt thuốc, chậm rãi bước lại gần, nhào người chống khuỷu tay ở trên mặt bàn, ghé đầu qua nhìn hắn. Nhưng ta còn chưa kịp nói gì hắn đã nâng mắt lên hỏi ta: “Nàng có thể sử dụng thuật di chuyển trong nháy mắt?”

Ta thoáng sững người: “Có ... thể.” Lúc hắn giao chiến với Khương Vũ, chẳng phải ta đã sử dụng ở trước mặt hắn một lần sao...

Nhận được câu trả lời của ta, Mặc Thanh có hơi nheo mắt lại: “Ừm, ta còn nghe nói, lúc nàng gặp Khương Vũ, Ám La vệ có tranh thủ thời gian cho nàng chạy thoát nhưng nàng lại không chịu chạy.”

Ta rùng mình một cái, đây là đang tính toán nợ cũ đấy hả?

“Sao ta có thể bỏ hắn ở lại mà chạy thoát một mình được!” Ta nghiêm túc đứng đắn nói, “Đó là người mà sư phụ đã phái đến để bảo vệ ta cơ mà, ta tuyệt đối không thể bỏ lại hắn!”

Mặc Thanh ngả người ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, khoanh tay nhìn ta, “Vậy Khương Vũ nói hai người còn bàn chuyện giao dịch, giao dịch cái gì?”

Ta vô cùng ngay thẳng trả lời: “Ta đưa vàng mã cho hắn để hắn đốt cho Lộ Chiêu Điều.”

Đôi mắt Mặc Thanh lạnh lạnh nhìn ta chăm chú, chỉ thiếu mỗi việc viết hắn lên mặt một câu “Ta xem nàng còn nói dối thêm những gì” nữa mà thôi.

Ta vội vàng ho khan hai tiếng, hắng giọng nói: “Sư phụ, thật ra hôm nay ta tới đây là có chuyện quan trọng muốn nói với ngài!”

“Nói đi.”

Ta nghiêm mặt nói: “Sư phụ, hôm nay lúc ngài đuổi theo ta, dáng vẻ cực kỳ uy vũ, vô cùng đẹp trai, một thân khí thế làm thượng chấn cửu thiên, hạ lay cửu tuyền (*)! Sư phụ, ngài không biết đâu, thời khắc ngài xuất hiện, ta có cảm giác như mình đang được thấy một vị anh hùng trong truyền thuyết vậy; trái tim ta nhảy lên, cảm động đến run rẩy! Toàn thân sôi trào chỉ muốn ngã vào trong lòng ngực ngài. Muốn ôm lấy ngài, còn được ngài ôm lại!”

(*) thượng chấn cửu thiên, hạ lay cửu tuyền: nôm na là trên chấn động chín tầng mây, dưới lay động nơi chín suối.

“Khụ khụ khụ...” Mặc Thanh ra sức ho khan.

Thời điểm gò má của hắn có hơi phồng hồng, ta thấy lửa giận cũng đã nguôi đi phần nào, vì vậy khó khăn lắm mới dừng lại đề tài: “Sư phụ, ngài lợi hại như vậy, ta biết rõ, trên đời này không có cái gì có thể lay chuyển được địa vị của ngài... Chỉ có mỗi Lộ Chiêu Điều âm hồn bất tán kia, hắn luôn là cái đinh trong mắt của ngài rồi.”

Mặc Thanh hơi ngần ra: “Cái đĩnh trong mắt?”

Ta gật nhẹ đầu, tiếp tục nói: “Đúng thế mà.Ta đốt cho Lộ Chiêu Diêu nhiều tiền vàng như vậy để làm gì? Là để ta thiết lập quan hệ tốt với nàng, sau đó khai thác được một chút tin tức gì về chuyện nàng định hại sư phụ như thế nào, như vậy là để bảo vệ cho sư phụ ngài nha.” Mặc Thanh nhíu mày, ánh mắt có chút phức tạp nhìn ta: “À, vậy nàng định hại ta như thế nào?”

Ta cũng chẳng tránh né, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt hắn: “Lộ Chiêu Diêu từng nói với ta, nàng vốn không có ý định hại ngài, nhưng một thời gian trước, chẳng phải ngài từng cầm Kiếm Vạn Quân đến trước mộ nàng khoe khoang sao?”

“...”

“Sau đó nàng liền nảy ra ý định tìm ngài báo thù. Không những thế, sau khi biết được ngài đã xóa sạch trận pháp trước sơn môn, xé cột treo xác, đem cho Tiên Thi đãi thì nàng còn muốn quay trở về để giành lại vị trí Môn chủ của ngài nữa.”

Ta cảm thấy nói như vậy là thích hợp, cũng không khác mấy so với tình hình thực tế của ta. Tuy nói cho Mặc Thanh nghe những chuyện này, nhưng ta không hề để lộ một chút tin tức gì về chuyện ta sẽ giành lại chức Môn chủ ra sao. Mà chừng đó thông tin cũng đủ để lấy lại sự tin tưởng của Mặc Thanh dành cho thân thể của Chi Yên rồi.

Ta tự tin cho rằng hiện tại nhất định Mặc Thanh sẽ trầm tư suy nghĩ, xem làm cách nào để tìm ra quỷ hồn của Lộ Chiêu Diêu. Nhưng trên thực tế, hắn lại chỉ nhìn ta chăm chăm, ánh mắt dường như có mấy phần dờ khóc dờ cười: “Vậy nàng giúp ta nói với Lộ Chiêu Diêu rằng...” Thân thể của hắn tiến gần về phía ta một chút, “Nếu nàng thực sự có thể quay trở lại thì chức vị Môn chủ này, ta chấp tay dâng lên cũng không sao.”

Ánh mắt của hắn chân thành lại nghiêm túc, trong nháy mắt khiến cho ta cảm thấy lời mà hắn nói là thật tâm.

Ta hơi lui lại ra sau, đột nhiên hiểu ra.

Tên tiểu tử này, ý vào thực lực mạnh mẽ hiện tại của hắn, liền làm nhảm nói linh tinh, châm chọc ta chứ gì! ‘Nếu nàng thực sự có thể quay trở lại thì chức vị Môn chủ này, ta chấp tay dâng lên cũng không sao’, tức là điều kiện tiên quyết nằm ở phía trên, là “Nàng thực sự có thể quay trở lại” ấy.

Hắn cảm thấy ta không thể trở về được, có đúng hay không?

Ta mỉm cười, mặt không đổi sắc: “Sư phụ, ngài thật là hào phóng! Lộ Chiêu Diêu nhất định sẽ bị ngài làm cho cảm động!”

Mặc Thanh vẫn không rời mắt khỏi ta, giống như đang tìm tòi nghiên cứu, muốn nhìn thấu nội tâm của ta vậy. Ta quay đầu ra chỗ khác, ánh mắt rơi trên Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm: “À mà sư phụ, ngày hôm qua ngài dùng thanh kiếm này để phá vỡ kết giới của Khương Vũ phải không?”

Ta vòng tới bên cạnh thanh kiếm, xem xét tỉ mỉ, thanh kiếm này trời sinh tự nhiên, hình dạng thô kệch nhưng phóng khoáng. Tuy vậy, mũi kiếm lại giống như được mài giữa hết sức tinh tế, nhọn mỏng như giấy: “Đúng là một thanh kiếm hiếm có.” Ta đang muốn cầm vào chuôi kiếm thì lại thấy trên đó hình như có lưu lại một dấu vết màu đỏ sẫm, thoạt nhìn... trông giống vết máu khô.

Ta thoáng ngần người, quay đầu nhìn về phía Mặc Thanh đang phê duyệt văn kiện.

“Sư phụ.”

“Ừ.”

“Ngài bị thương à?”

Mặc Thanh còn chẳng ngẩng đầu lên: “Vết thương nhỏ thôi.” Lục Hợp kiếm là do sấm sét đánh liên tục hằng năm mới tạo thành hình dạng hiện giờ, cho đến nay vẫn không ngừng đánh tiếp, lại còn thêm Thần thú bảo hộ bên cạnh và trận pháp Thiên Thành bao quanh. Chỉ sợ sự khó khăn khi hắn lấy thanh kiếm này cũng không thua kém gì năm đó ta vào Kiếm mộ ngàn năm lấy Kiếm Vạn Quân. Vết thương của hắn e rằng chẳng phải là vết thương nhỏ gì.

Ta đột nhiên nhớ tới, tối qua lúc Mặc Thanh giao chiến với Khương Vũ, từ đầu đến cuối hắn đều không rút kiếm ra. Lúc ấy ta còn nghĩ là vì Mặc Thanh khinh thường Khương Vũ, bây giờ nghĩ lại, lúc hắn mới xuất hiện, dưới con thịnh nộ như vậy, chẳng phải chỉ cần một kiếm chém chết Khương Vũ là sáng khoái rồi sao, đâu cần phải cùng hắn ta làm nhảm lâu như vậy.

Ta nhìn Mặc Thanh không chớp mắt.

Hắn nhận ra ánh mắt của ta, cuối cùng cũng nhìn ta một cái, dường như chợt phát hiện ra điều gì đó, hắn hỏi: “Lo lắng cho ta à?” Ánh mắt hắn sáng bừng, khóe môi khẽ cong lên.

Mà câu hỏi của hắn lại khiến ta khẽ giật mình sừng sốt.

Ta... lo lắng cho hắn?

Vừa rồi ... ta đang lo lắng cho hắn? Chuyện này đúng là hoang đường. Chi Yên có thể lo lắng cho hắn, nhưng ta thì không.

Mặc Thanh là kẻ thù của ta đó.

Ta bật cười: “Vốn là rất lo lắng, nhưng sư phụ đã nói là vết thương nhỏ thì nó nhất định là vết thương nhỏ rồi. Trên đời này đâu có gì có thể khiến cho sư phụ bị thương được cơ chứ.” Ta cầm Lục Hợp kiếm lên, khoa tay múa chân hai cái, không nói ra câu trả lời như Mặc Thanh mong muốn.

Từ khoe mát, ta liếc thấy Mặc Thanh thu lại ánh mắt lóe sáng vừa rồi, khoe môi cong lên lúc này lại mang theo mấy phần tự giễu.

Ta tự mình đa tình phỏng đoán một chút, bộ dạng đó của hắn dường như còn mang theo một chút bị thương.

Ta quét mấy đường kiếm, quay đầu nói với hắn: “Sư phụ, Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm này không có vô kiếm, e là tia sét trên thân kiếm sẽ ngộ thương người khác mất.” Ta chơi kiếm thì không sao, nhưng nếu Chỉ Yên cầm kiếm thì chỉ sợ nàng tự mình làm bản thân bị thương thôi. Nên có thêm cái vô kiếm thì ổn hơn.

Mặc Thanh nghe vậy cũng gật đầu: “Đúng là cần có một cái vô kiếm.” Về mặt của hắn đã trở lại như cũ, sự thay đổi khi nãy chỉ như một khúc nhạc đệm lướt qua.

Tất nhiên ta cũng chẳng nhắc lại làm gì. Ta nhào người lên trên bàn đọc sách của hắn nói: “Đưa Phật thì đưa đến tận tây thiên, sư phụ, không bằng ngài cho ta nốt một cái vô kiếm đi.” Ta thoáng cân nhắc, “Vô kiếm có sẵn thì không nhiều, nhưng nhất định ở trên chợ sẽ có người nhận làm vô kiếm...”

Mặc Thanh đồng ý, đặt bút xuống, đứng dậy: “Hiện giờ Phong Châu thành vẫn còn náo nhiệt, chúng ta đi tới đó đặt thợ thủ công làm.”

Hả, bây giờ á?

Tính tình của hắn cũng mạnh mẽ dứt khoát gớm nhỉ...

Một lát sau, Mặc Thanh mang theo ta đi tới Phong Châu thành.

Nơi này không giống với Giang thành, trong khi Giang thành là nơi phát triển từ trong khe hẹp của hai phái tiên ma thì Phong Châu thành lại hoàn toàn thuộc về Ma đạo tà ác.

Ở đây, Vạn Lục môn có quyền khống chế tuyệt đối. Tất nhiên cũng không gây trở ngại cho một số ma tu của những môn phái nhỏ khác đến mua bán giao dịch. So với sự phồn hoa náo nhiệt của Giang thành, nơi này thực sự giống như một địa ngục hoan lạc. Ăn chơi, nhậu nhẹt, trai gái, bài bạc, giết người luyện công, ngoài sáng và trong tối đều rất hỗn loạn. Nhưng cũng chính vì thế mà nơi này cái gì cũng có.

Kể cả những thứ ngoài sức tưởng tượng, chỉ cần có tiền thì muốn mua cái gì cũng được.

Đã lâu không đi đến những nơi như thế này, ta không nhịn được hít sâu một hơi: “Ta rất thích chỗ này!”

So với Phong Châu thành, Vạn Lục môn có sự nghiêm trang và quy củ hơn một chút, không cuồng loạn bằng, nhưng loại không khí tà ác nơi đây thực sự là không tệ chút nào.

“Chẳng phải nàng là đệ tử của tiên môn sao?” Mặc Thanh ở bên cạnh nhàn nhạt hỏi ta một câu. Ta quay đầu sang nhìn hắn, đảo mắt một vòng: “Sư phụ, cái này chứng minh, ở sâu trong nội tâm, ta đã sớm cùng ngài kết thành duyên phận rồi.”

Ta vừa nói xong, liền nhân cơ hội ngoắc ngón tay út của mình vào ngón tay út của hắn. Sự đụng chạm không nhiều nhưng lại trêu chọc lòng người.

Đôi mắt Mặc Thanh sâu thẳm chớp một cái, lại quay mặt qua chỗ khác: “Đi thôi, đi mua vô kiếm.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đi lại trên đường phố của Phong Châu thành, ai ai cũng quay mặt nhìn về phía ta và Mặc Thanh.

Mới đầu ta còn tưởng rằng là do Vạn Lục Môn chủ quá chói mắt, không ngờ kết quả lại là tại ta cầm Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm ghim vào mắt bọn họ. Mà cũng không sai, Mặc Thanh một thân hắc bào không chút nổi bật, tu vi của hắn lại đạt đến một cảnh giới nhất định, người ngoài nhìn vào hoàn toàn không thể xác định được thực lực của hắn ra sao.

Hơn nữa ta có nghe nói mấy năm trước, từ sau khi Mặc Thanh tiếp quản Vạn Lục môn thì rất hiếm khi rời khỏi núi Trần Tắc. Ngoại trừ những môn đồ cấp cao trong Vạn Lục môn ra, e rằng người đời chẳng có một ai biết được hình dạng thực sự của hắn như thế nào.

Còn ta thì ngược lại, nghênh ngang cầm Lục Hợp Kiếm trên tay, một đường sét nổ đùng đùng, không ngừng ầm ĩ. Chỉ còn thiếu mỗi việc rống lên cho mọi người nghe — “Nhìn ta đi, nhìn ta đi, Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm đây này!” ...

Phô trương như vậy, ta thích.

Ta ngẩng đầu ưỡn ngực, bước đi vô cùng kiêu ngạo.

Thật ra thì ở Phong Châu thành, tỏ vẻ giàu có là một việc rất nguy hiểm, bởi vì nếu không thể tự bảo vệ mình cho tốt, sẽ có một thế lực ngầm nào đó ra tay cướp tài sản của ngươi. Trước kia ta chẳng thèm để ý đến chuyện này, đến Phong Châu thành là ra sức huênh hoang thể hiện. Phía trước phải có tám người dọn dẹp người đi đường, ở giữa thì có tám người khiêng kiệu, tám người đi theo phía sau là để nghe ta la hét. Quần chúng vây xem hai mắt sáng lên, khê khom người xuống, đó là bởi Lộ Chiêu Diêu ta đang tới.

Hiện tại không so được với trước kia, thân phận khác biệt, không phô trương được như thường lệ, vậy nên trong lòng ta không tránh khỏi có chút kìm nén, mất mát. Nhưng ta vẫn chẳng phải sợ hãi, bởi vì đi bên cạnh ta là Vạn Lục Môn chủ. Muốn bắt nạt mấy kẻ ở đây thì vẫn có thể ra tay dễ dàng.

“Sư phụ, chúng ta đi mua vũ kiếm ở đâu?” Ta hỏi Mặc Thanh.

Mặc Thanh liếc nhìn cái hẻm nhỏ trước mặt một cái: “Sắp đến rồi.”

Đi vào trong hẻm nhỏ, tách khỏi âm thanh ồn ào và những ánh mắt dò xét ở bên ngoài, Mặc Thanh đứng trước một cánh cửa gỗ nhẹ ba tiếng. Chỉ một lát sau, có người ở bên trong ra mở cửa. Đây là một tiểu viện khá bình thường, nhưng người mở cửa lại không giống như những gia nhân thông thường khác.

Ta vừa nhìn thấy “người” này thì nhất thời cảm thấy rất hứng thú, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới quan sát một lượt: “Mộc Đầu Nhân (*) này nhanh nhẹn quá nhỉ?”

(*) người đầu gỗ.

Toàn thân hắn được tạo thành từ các khối gỗ lớn nhỏ, giống như một con rối gỗ không phải điều khiển bằng dây; hắn vừa khom người cúi chào ta và Mặc Thanh, vừa há miệng nói: “Xin chào, ngài tìm ai?”

Trước khi chết, ta đã sớm biết trên giang hồ có người tu luyện Cơ Quan Thuật, nhưng khi đó chưa ai có thể tạo ra được những thứ như thế này, không ngờ trải qua mấy năm, khả năng luyện Cơ Quan Thuật của bọn họ đã có tiến bộ lớn đến vậy rồi. “Nói cho Tư Mã Dung biết, Lê Trần Lan tới.”

Nghe được cái tên này, ta không khỏi sững sốt: “Hả?” Mặc Thanh vừa mới nói ai cơ?

Mặc Thanh quay đầu sang nhìn ta, đuôi lông mày khẽ nhướng lên: “Sao thế? Nàng biết hắn?”

Ta dè dặt nghi vấn trong lòng, ho khan một tiếng: “Không biết.”

Làm sao có thể không biết! Tư Mã Dung vốn là Tây Sơn chủ của ta mà! Là Chủ quản mạng lưới tình báo của Vạn Lục môn ta! Lúc trước, mỗi khi ta muốn biết tin tức gì thì chỉ cần hỏi hắn, bất cứ lúc nào cũng có ngay tin tức mà ta muốn.

Đây chính là đại tướng của ta! Phụ tá đắc lực của ta đó!

Tiểu tử này, thế mà lại đưa Tư Mã Dung đến cái chỗ như Phong Châu thành? Tuy có thể nói đây là đô thành của tà ác, nhưng khoảng cách tới núi Trần Tắc lại cực kỳ xa, hắn đang lưu đây Tây Sơn chủ của ta đây à?

Mộc Đầu Nhân đi vào bên trong, chốc lát sau, Tư Mã Dung đi ra. Điều khiến ta có chút ngoài ý muốn chính là... hắn ngồi trên xe lăn, để cho Mộc Đầu Nhân đẩy xe ra.

“Sao Trần Lan lại rảnh rồi mà tới đây?”

Ặc, cái gì, lại còn gọi tên nhau thân mật như vậy?

Quan hệ của hai người các ngươi tốt như thế từ bao giờ, sao ta lại không biết?

“Tôi là để nhờ ngươi làm cho ta một cái vũ kiếm.” Mặc Thanh lấy Lục Hợp Kiếm từ trong tay của ta đưa cho Tư Mã Dung.

Ta có hơi bối rối, tình huống này là sao đây? Tây Sơn chủ của ta không hoạt động trong mạng lưới tình báo nữa đổi sang tu Cơ Quan Thuật rồi hả? Kiếm sống bằng nghề thợ rèn? Ở trong tiểu viện nhỏ này? Còn bán cái gì nữa không? Hắn bán đồ ra ngoài như thế nào? Mà sao chân hắn lại bị gãy? Còn nữa...

Nếu là bị người khác đánh gãy, tiểu quái dị ngươi có giúp hắn trả thù không?

Phụ tá đắc lực của ta bị người ta đánh gãy chân kia!

Cái này tương đương với việc ta bị đánh gãy một đầu ngón tay rồi đấy!

Tây Sơn chủ bị gãy chân, Cố Hàm Quang lại bó tay không xử lý được, đây không đơn thuần là việc bị người khác đánh cho bị thương nữa, mà nó chính

xác là chuyện Vạn Lục môn ta bị người ngoài chen ép! Tiểu quái dị kia, nếu để cho ta biết người không xử lý ổn thỏa chuyện này thì sớm muộn gì ta cũng đánh gãy chân của ngươi!

“Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm?”

Từ Mã Dung nhận lấy kiếm, đôi mắt phản chiếu ra ánh sáng của Lục Hợp Kiếm, lóe lên một chút đặc ý. Hắn cầm kiếm trong tay xem xét tỉ mỉ, mở miệng khen ngợi, “Quả không hổ là Thiên Kiếm trong truyền thuyết, từ trong kiếm khí còn mang theo ba phần sát ý.” Từ Mã Dung tựa như nhớ tới một chuyện cũ gì đó, khẽ mỉm cười, “Ta nhớ trước kia Chiêu Diêu cũng đã từng nhắc đến thanh kiếm này, chẳng qua là ngại Tiên Đào đường xa, lấy kiếm tốn nhiều thời gian cho nên không lấy về. Mà nay người có thể lấy được thanh kiếm này về giữ trong Vạn Lục môn cũng coi như đã hoàn thành được một tâm nguyện của nàng.” Cái này không phải là ‘cũng coi như’ mà đích thực là hoàn thành được một tâm nguyện của ta. Bởi vì cuối cùng thanh kiếm này vẫn rơi vào trong tay ta đây thôi.

Thật hiếm thấy, Tây Sơn chủ của ta lại đề cập đến chuyện cũ của ta như vậy.

Ta âm thầm cảm khái, Tây Sơn chủ vốn là người ôn hòa nhất. Lần đầu tiên ta gặp hắn lại đúng vào lúc môn phái của hắn gặp nạn.

Một tiên môn nhỏ bé bị kẻ thù tàn sát đầm máu, hắn khó khăn lắm mới chạy thoát được, lẫn trong đám dân lưu lạc ăn xin mà sống. Ta ngẫu nhiên đi ngang qua, thấy hắn rất có căn cốt liền cho hắn cái ăn, nhận hắn về làm môn hạ trong Vạn Lục môn. Chỉ định một sư phụ dạy thuật pháp cho hắn.

Sau đó mấy năm, sư phụ dạy dỗ hắn qua đời, hắn lang thang phiêu bạt khắp trời nam đất bắc.

Ta vẫn nhớ, năm đó hắn mới chỉ là một thiếu niên, quỳ gối trước Vô Ác điện dập đầu với ta, thỉnh trọng nói: “Môn chủ, Từ Mã Dung bán linh kếm côi, không có cách nào dốc sức vì Môn chủ, khó có thể báo đáp được ân tình của ngài. Khẩn cầu Môn chủ cho phép ta ra ngoài rèn luyện kinh nghiệm, mai sau thành tài trở về, nhất định sẽ trung thành báo đáp cho Môn chủ!”

Giọng nói ngây ngô mang theo một chút khẩn trương, hiện giờ vẫn như đang vang vọng bên tai ta.

Ta cho phép hắn thực hiện nguyện vọng đó, để hắn ra ngoài rèn luyện kinh nghiệm. Trong vòng mấy năm, hắn thường gửi tin tức về cho ta, kể rằng mình đã kết giao với bao nhiêu bạn tốt, ở trên giang hồ đã trưởng thành được đến đâu.

Cuối cùng có một ngày, người thiếu niên đó trở về Vạn Lục môn, chẳng qua lúc ấy hắn đã trở thành một thanh niên thành thục. Diện mạo khôi ngô, khí chất ôn nhuận. Hắn có thể ở trên Vô Ác điện trò chuyện vui vẻ với ta mà không hề có một chút luống cuống.

Hắn không còn là thiếu niên ngây ngô trước kia nữa, nhưng vẫn luôn một lòng trung thành với ta.

Thời điểm Từ Mã Dung quay về núi Trần Tắc, hắn cũng mang về cho ta một mạng lưới tình báo do hắn một tay gây dựng ở bên ngoài. Tuy lúc đó hệ thống vẫn còn chưa thực sự hoàn thiện, nhưng sau này, Vạn Lục môn có thể “một ngày biết được hết chuyện của thiên hạ”, tất cả là nhờ vào mạng lưới tình báo từ từ phát triển lớn mạnh đó.

Từ Mã Dung làm đúng như lời hắn nói, tận tâm tận lực làm việc vì Vạn Lục môn, cũng hết sức trung thành với ta. Đối với một môn đồ cực kỳ tốt như vậy, tất nhiên ta cũng sẽ có hồi đáp xứng đáng dành cho hắn. Ta tặng chức vị Tây Sơn chủ cho hắn làm. Về mạng tình báo hắn rất lợi hại nhưng tu vi lại không cao, ta liền phái Âm La vệ luôn luôn theo sát để bảo vệ hắn.

Cho đến tận lúc ta chết, Từ Mã Dung chưa từng làm chuyện gì khiến cho ta thất vọng, mà ta cũng chưa từng phụ bạc hắn một lần nào.

Nói hắn là phụ tá đắc lực thân thiết nhất với ta cũng không phải là nói quá.

Chỉ có điều, hiện tại...

Mặc dù trong lời nói của Tây Sơn chủ có nhiều hoài niệm đối với ta, nhưng tại sao... hắn lại có quan hệ tốt với Mặc Thanh như vậy? Hắn không biết ta bị Mặc Thanh giết sao?

Ta ở một bên theo dõi hắn, có chút không vui. Cứ nhìn chăm chăm cho đến lúc Từ Mã Dung phải dời ánh mắt khỏi Mặc Thanh, quét qua ta một cái: “Vị này là...?”

“Đồ đệ.” Mặc Thanh trả lời, “Kiếm lấy về cho nàng.”

“À.” Từ Mã Dung nhàn nhạt đáp một tiếng, cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay một chút, “Cũng phải, kiếm tốt như vậy, không sử dụng thì đúng là lãng phí.” Hắn lẩm bẩm một câu, lặng lẽ trong chốc lát rồi nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn Mặc Thanh, cười nói, “Vào trong phòng ngồi trước đi. Nói qua một chút xem muốn một cái vỏ kiếm như thế nào?”

Đi xuyên qua sân nhỏ bước vào trong nhà. Căn nhà có hai tầng, không có bậc thang, tất cả đều là sườn dốc để dễ dàng cho xe lăn di chuyển. Từ trên xuống dưới còn có mấy Đầu Mộc Nhân đang bận rộn làm việc, tất cả đều làm rất chăm chú, quy củ hơn nhiều so với con người.

Trong góc còn có một đồng gỗ to gỗ nhỏ xếp gọn lại.

Có cả một Đầu Mộc Nhân được lắp ráp hoàn chỉnh...

Ta nhớ trước kia Tây Sơn chủ của ta không có sở thích này mà.

Liếc một vòng quanh khắp căn phòng, ánh mắt của ta đột nhiên dừng lại ngay giữa đại sảnh. Ở đó có đặt một cái bàn hình vuông, trên mặt bàn là mô hình bằng gỗ của Vô Ác điện. Hình dáng vô cùng tinh xảo, do từng miếng gỗ nhỏ ghép vào nhau, nhìn hết sức công phu.

Thấy ta nhìn mô hình này đến ngẩn người, Tư Mã Dung liền nói: “Trong lúc rảnh rỗi thì ghép mô hình cho vui thôi, để vui bớt nỗi nhớ trong lòng.”

Hắn nói là để vui bớt nỗi nhớ... Cái đó chứng tỏ hắn muốn trở về núi Trần Tắc. Nhưng tại sao hắn muốn mà lại không trở về...

Nhất định là tên hề lảm chuyện Mặc Thanh này lưu đây hắn tới đây! Tây Sơn chủ của ta luôn nhớ tới ta, không muốn làm việc cho người khác, cho nên Mặc Thanh mới nhắm vào hắn!

Hiện tại, Mặc Thanh đang giam cầm Bắc Sơn chủ của ta, lưu đây Tây Sơn chủ, chỉ giữ lại mỗi Cố Hàm Quang không ưa ta ở lại núi Trần Tắc ăn không ngồi rồi.

Tên hề lảm chuyện nhà ngươi! Lòng dạ thâm sâu thật đấy!

Ta âm trầm trừng mắt nhìn chòng chọc vào gáy của Mặc Thanh.

Đúng lúc Mặc Thanh đang nhận lấy chén trà mà Đầu Mộc Nhân đưa tới, trong thoáng chốc ngón tay hắn hơi cứng lại, ta sợ hắn phát hiện ra sự phản nộ không kìm nén được của ta liền quay lưng đi nhìn thứ khác. Ta nghe thấy Mặc Thanh ở đằng sau nói chuyện với Tư Mã Dung: “Nếu nhớ tới núi Trần Tắc như vậy thì trở về đi, vị trí Tây Sơn chủ vẫn giữ lại cho ngươi.”

Mặc Thanh để cho hắn trở về? Lỡ tai ta dựng thẳng lên.

Tư Mã Dung cười một tiếng: “Không được, nhớ thì nhớ vậy thôi, cũng không thể rời khỏi đây lúc này được.”

Cái gì? Bản thân Tây Sơn chủ của ta không muốn quay về núi Trần Tắc? Ta quay đầu, đánh giá Tư Mã Dung.

“Hơn nữa, ta ở núi Trần Tắc vốn là để báo đáp ân tình của Chiêu Diêu, nếu nàng không có ở đó, ta cũng không cần phải tiếp tục ở lại. Mà ngươi cũng quản lý Vạn Lục môn rất khá, trên giang hồ sớm đã lưu truyền lời đồn, chỉ ít lâu nữa thôi Trần Lan sẽ đi lên chức vị Ma vương. Ta là người tàn tật, không nên đi lại nhiều, đã vậy... cái mạng này, cũng chẳng biết đến lúc nào thì hết. Ngày ngươi xưng Vương ở Đại điện, e rằng ta không thể có mặt, vậy nên lúc này ta nói trước với ngươi một câu chúc mừng.”

Mặc Thanh không nói gì.

Tư Mã Dung cũng không để ý quá nhiều, chỉ cầm Lục Hợp Kiếm lên nhìn một chút: “Thôi để nói sau đi, ngươi muốn có cái vô kiếm như thế nào? Dù đã nhiều năm tu luyện Cơ Quan Thuật nhưng làm vô kiếm, ta cũng sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

Tư Mã Dung, ngươi làm vô kiếm sẽ không để cho ta thất vọng, nhưng sao ngươi làm Tây Sơn chủ lại khiến cho ta thất vọng đến thế?

Ta chết mất thôi, ngươi không tranh không giành cái gì sao?

Đưa nhỏ nhà ngươi, lúc nào cũng không cố gắng hết sức như vậy!

Bằng sự quan tâm và bảo hộ của ngươi đối với ta trước kia, bằng uy danh của ngươi tại Vạn Lục môn, ngươi chưa từng nghĩ tới việc soán vị sao? Đây Mặc Thanh xuống mà tự mình xưng Vương?

Ngươi đã đi theo ta nhiều năm, sao ngay cả điều này mà cũng không nghĩ tới? Ngươi nhìn Khương Vũ mà xem, người ta chỉ là người ngoài xuất thân từ môn phái khác mà cũng vì cái chức Môn chủ này còn giành giật hăng hái hơn cả ngươi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tư Mã Dung không có ý định soán vị, mà thân phận hôm nay của ta cũng không có cách nào đi khuyến khích hắn. Chẳng may có sơ suất gì thì chẳng những không xúi giục được Tư Mã Dung, mà còn có thể bị bại lộ thân phận trước mặt Mặc Thanh nữa, chuyện này không có lợi một chút nào.

Sau khi ta nói với Tư Mã Dung mấy câu về vô kiếm, liền ngồi ở một bên chơi cọc gỗ, còn Mặc Thanh và Tư Mã Dung cùng nhau vào phòng Chế tác. Mặc Thanh chỉ dặn ta một câu: “Ta có việc muốn bàn bạc với Tây Sơn chủ, nàng ở bên ngoài chờ nhé.”

Ta cười thật tươi, vô cùng hiểu chuyện, ôn nhu nói: “Được, sư phụ.”

Cửa phòng đóng lại.

Lúc trước ở núi Trần Tắc, đến Tầng Thư Các Mặc Thanh cũng cho ta đi, xử lý Bắc Sơn chủ như thế nào cũng cho để ta nghe được; ta còn tưởng rằng hiện tại hẳn không còn chuyện gì giấu giếm ta nữa chứ. Thì ra ở chỗ này vẫn có chuyện mà hẳn muốn tránh.

Nghĩ đến thái độ ôn hòa của Tư Mã Dung đối với Mặc Thanh, lại còn thân thiết gọi một tiếng “Trần Lan” ... Kết hợp với việc Tư Mã Dung rời khỏi núi Trần Tắc, Mặc Thanh vững vàng ngồi lên ngôi vị Môn chủ, ta suy nghĩ một chút, không khỏi sinh ra một vài ý nghĩ ... viển vông?

Ban đầu Mặc Thanh giết ta, chắc bị Môn chủ nên là của hắn, nhưng hắn có thể ngồi lên vị trí đó ổn thỏa, nhất định là có người trợ giúp.

Cho đến bây giờ, Bắc Sơn chủ Viên Kiệt vẫn không vừa lòng với Mặc Thanh, lão ta sẽ không giúp hắn. Nam Sơn chủ Cố Hàm Quang tính tình lạnh lùng hời hợt, không hay để ý đến những chuyện khác. Đông Sơn chủ là Phong nha đầu, một năm còn chẳng được gặp nàng mấy lần. Ta ra khỏi Cẩm địa lâu như thế mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của nàng đầu. Xem chừng là sau khi ta chết, gào khóc mấy trận xong thì bỏ chạy mất luôn rồi.

Người duy nhất có thể trợ giúp Mặc Thanh, củng cố lực lượng cho hắn, chính là Tư Mã Dung.

Rõ ràng Tư Mã Dung là người có khả năng lớn nhất để kế thừa chức vị Môn chủ, nhưng hắn lại cam tâm tình nguyện phụ tá cho Mặc Thanh. . .

Ta càng nghĩ lại càng cảm thấy tò mò. Đang lúc rối rắm thì đột nhiên từ phòng Chế tác truyền đến một tiếng “Bộp” khá lớn, giống như có vật gì rơi xuống mặt đất vậy.

Ai da, có phải bọn họ không cẩn thận đụng phải thứ gì hay không, rốt cuộc hai người ở trong đó làm cái gì vậy? Ta bầm quyết sử dụng Thiên lý nhãn, nhìn vào trong phòng, nhưng chỉ thấy khung cảnh tối đen như mực, nhất định là Mặc Thanh đã dùng lực ngăn cản tầm mắt của ta.

Không nhìn được gì cả, ta cảm thấy thật vô vị, đành phải tìm cái ghế ở một bên ngồi xuống. Vừa đặt mông xuống, đột nhiên ta lại nảy ra một biện pháp để nghe lén.

Ta thoát khỏi thân thể của Chi Yên, nhẹ nhàng bay ra ngoài. Hôm nay không có Cầm Thiên Huyền tu đạo Bồ Tát ở đây, thì bất kỳ kết giới nào ta cũng có thể đi xuyên qua được. Đang muốn bay vào phòng Chế tác thì đột nhiên bên tai vang lên một tiếng quát lớn: “Đứng lại!!!”

Ta sững sờ, quay đầu lại nhìn, cả căn phòng vẫn y như cũ không có điều gì bất thường, các Mộc Đầu Nhân vẫn chăm chú làm việc của mình, chỉ có ... trên xà nhà thật cao, một bạch y nữ quý, tóc dài xõa tung nhón lao nhảy xuống. May là lúc trước đã nhiều lần đi đến chợ quý, những thứ lạ kỳ quý quái gì ta đều đã gặp qua, nếu hôm nay mà là Chi Yên thì chắc nàng đã bị dọa cho sợ chết khiếp, đi đòi nhà ma luôn rồi.

Bạch y nữ quý đứng ở trước mặt ta, ngăn ta lại: “Ngươi là quý gì vậy?”

Ta khoanh tay, hơi híp mắt, căn phòng này của Tư Mã Dung thoát nhìn không tệ, nhưng hóa ra lại là một Âm trạch (*) nha. Chẳng lẽ từ sau khi hắn chuyển tới đây sống, bị nữ quý này hại cho gãy chân? Ta đưa mắt quan sát nữ quý một lượt, mặt tròn mắt hạnh, ngoại trừ sắc mặt quá mức tái nhợt ra thì cũng là một tiểu cô nương khá ái. Nàng không phải lệ quý, không hại được người thường.

(*) nhà của người chết, như Dương trạch là nhà của người sống.

Thấy ta không lên tiếng trả lời, mà cũng không sợ nàng, Tiểu Viên Kiểm (**) nhú mày bay quanh ta một vòng, sau đó chỉ vào Chi Yên nói: “Ngươi đoạt thân thể của người ta?”

(**) mặt tròn nhỏ – nữ 9 hay tự đặt biệt hiệu cho người khác dựa trên hình dạng bên ngoài nhĩ ^^

“Không phải.” Ta thân nhiên nói, “Là người ta chủ động đưa thân thể cho ta.”

Tiểu Viên Kiểm sững sờ chớp mắt một cái, ngay sau đó vừa chau mày vừa trách mắng: “Nói bậy! Sao người ta có thể chủ động đem thân thể cho người được? Rốt cuộc ngươi là loại quý gì? Tới nơi này làm chi?”

Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cười một tiếng: “Liên quan gì tới ngươi?” Nói xong, ta không để ý đến nàng nữa, xuyên thẳng qua hồn thể của nàng tiếp tục đi nghe lén. Nhưng thật không ngờ, khi ta sắp bay qua cửa phòng Chế tác thì Tiểu Viên Kiểm đột nhiên nhảy bật lên trước mặt ta, tốc độ nhanh như chớp khiến ta phải kinh ngạc.

“Ngươi muốn làm hại A Dung?” Nàng quát một tiếng chói tai, ta có hơi ngẩn người, nghe nàng gọi Tư Mã Dung như vậy, chẳng lẽ khi còn sống nàng rất thân thiết với Tây Sơn chủ của ta? Đã là người quen của người quen, vậy ta nói ra thân phận của mình cũng không sao đâu nhĩ.

“Ta...”

“Là ai cũng không được phép làm tổn thương hắn!”

Tiểu Viên Kiểm cắt đứt lời ta, nhất thời quanh thân tản ra một luồng sức mạnh, mạnh mẽ đẩy ta lùi lại bên cạnh thân thể của Chi Yên.

Ta giật giật khóe mắt, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Mới vừa rồi...

Tiểu Viên Kiềm này lại đánh văng một quỹ hồn là ta đây?

Ta quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy xung quanh nàng khí đen khí trắng lẫn lộn. Tiểu Viên Kiềm nhìn ta chăm chăm, nhưng dường như ánh mắt lại đang nhìn đến một chỗ nào khác: “Ai cũng đừng mơ làm tổn thương đến hần.” Nàng lại nhẹ giọng lầm bầm nói, “Ta sẽ bảo vệ chàng.”

Một thân khí tức này, giống như có thể biến đổi thành lệ quý trong chớp mắt vậy.

Rõ ràng vừa rồi vẫn còn khá tốt... Nàng cho rằng ta muốn vào bên trong để hại Tư Mã Dung sao? Điều đó chạm tới ranh giới cuối cùng của nàng, cho nên nàng nổi giận? Quan tâm đến Tư Mã Dung quá nhỉ? Nhưng ta thực sự không nhớ rõ bên cạnh Tư Mã Dung có một nữ tử như vậy nha. Ta cau mày hỏi nàng: “Ngươi có quan hệ gì với Tư Mã Dung?” “Tư Mã Dung?” Lệ khí trên mặt nàng rút đi, có phần mờ mịt nhìn ta, “Tư Mã Dung là ai...”

Ta thật sự không hiểu nổi: “Chẳng phải ngươi bảo vệ A Dung sao? Ngươi không biết tên của hần?”

Nàng đứng ngây người tại chỗ, ánh mắt sợ hãi run lên, trong miệng không ngừng thì thầm tên của Tư Mã Dung: “Ta không biết.” Nàng nỉ non, “Ta không biết, ta đã quên... Hần là ai, có quan hệ gì với ta... Ta quên rồi...” Nhìn bộ dáng của nàng, hần là có mấy phần điên loạn.

Ta cảm thấy mình vừa mới có thêm được một kiến thức mới, thì ra... quỹ cũng sẽ nổi điên...

Thấy tình trạng của nàng hiện giờ, ta cũng hơi nể, để tránh chạm phải cảm xúc mong manh của nàng, nhờ đâu lại đột nhiên biến thành lệ quý thì xong.

Mà đúng lúc này, cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra. Mặc Thanh bước ra ngoài, Tư Mã Dung đẩy xe lăn đi theo sau hần. Ánh mắt của Mặc Thanh thoáng nhìn qua thân thể của Chi Yên, Tư Mã Dung cũng nhìn sang: “Ngủ thiếp đi sao?”

Nghe thấy tiếng của Tư Mã Dung, Tiểu Viên Kiềm quay đầu lại, ánh mắt rơi thẳng vào người hần. Mặt nàng lập tức biến sắc: “A Dung, Tư Mã Dung... Ta không quên, ta sẽ bảo vệ chàng...” Nàng nói xong, trừng mắt lăm lăm nhìn ta, “Ta không cho phép ngươi làm hại hần! Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương hần ở trước mặt ta!”

Một thân lệ khí của nàng tăng mạnh, ta cả kinh, cảm thấy vô cùng oan ức: “Có ai nói là ta muốn làm hại hần đâu!”

Nhưng lúc này, nàng chẳng còn nghe thấy bất cứ cái gì nữa, cứ thế vọt thẳng về phía hồn phách của ta.

Ta nghiêng người muốn tránh, tuy nhiên hiện giờ ta chỉ là hồn thể, dù đã có sự trợ giúp của viên thuốc tăng lực, nhưng vẫn không thể nhanh bằng lệ quý bị trói buộc cả đời ở nơi này được. Ta chỉ cảm thấy một luồng lệ khí hung mãnh đâm thủng qua ngực ta, lồng ngực đau đớn đến tê liệt.

Đau đớn rõ ràng chân thực như thế khiến ta thần người một lúc. Nhưng vừa quay đầu, lại thấy Tiểu Viên Kiềm trong bộ dạng lệ quý đang giận dữ mù quáng, vẫn muốn xông vào người ta một lần nữa.

Đây là loạn quyền đánh chết Lão sư phụ đấy nhé, có trời mới biết ta có thể bị nàng đâm cho hồn bay phách tán hay không! Ta nhanh chóng lui về phía sau, ngã thẳng xuống thân thể của Chi Yên, trong nháy mắt, tay chân truyền đến cảm giác nặng nề quen thuộc.

Ta giật mình hít sâu một hơi, mờ mịt mắt, tiếng nói chuyện của Mặc Thanh và Tư Mã Dung ngừng lại, hai người quay đầu sang nhìn ta. Mà Tiểu Viên Kiềm kia đã không thấy đâu nữa.

Xem ra, lệ quý cũng không lợi hại đến mức động được cả vào người sống.

Ta vuốt vuốt lồng ngực, trong khi đang suy nghĩ xem rốt cuộc Tiểu Viên Kiềm đã xảy ra chuyện gì thì bỗng nhiên có một bóng đen ngồi xổm xuống trước mặt ta.

Mặc Thanh ngửa đầu lên, một đôi đồng tử đen bóng tràn đầy hình ảnh của ta: “Sao thế?”

Dường như hần không hề cảm thấy Vạn Lục Môn chủ mà ngồi xổm xuống trước mặt người khác rồi ngước đầu lên như vậy là một hành động tổn hại đến uy nghiêm như mức nào. Hần chỉ chăm chú dõi theo từng sự biến hóa nhỏ trên nét mặt của ta mà quên mất việc phải che giấu tâm tình của mình.

Ta nhìn thấy sự lo lắng hiện lên trong mắt hần, và cả sự sợ hãi chẳng hiểu tại sao!

Sợ cái gì? Ta cũng đâu có chết.

Ta dè dặt tâm tình: “Vừa rồi hai người đi vào nói chuyện, ta không cẩn thận ngủ thiếp đi.” Ta hí hóp cười cười, “Chi là một con ác mộng nhỏ thôi, may mà đúng lúc sư phụ đẩy cửa đi ra.”

Hần không có ý kiến gì với lời giải thích qua loa của ta, mà là tiếp tục hỏi: “Ác mộng như thế nào?”

“Mơ thấy ác quỷ lấy mạng, từ trên xà nhà kia rơi xuống muốn giết chết ta.” Ta nắm lấy tay Mặc Thanh, “Sư phụ, ta sợ lắm, sau này ngài đừng bỏ ta lại rồi đi một mình nữa.”

Ánh mắt Mặc Thanh trầm xuống: “Ta không bỏ lại nàng.” Hần đang nói, Tư Mã Dung ở sau lưng chợt bật cười.

Cứ như việc ta đang làm nũng khiến hấn cảm thấy vô cùng buồn cười vậy, cười một lúc lâu mà vẫn chưa chịu dừng. Ta nhớ có một lần Tây Sơn chủ của ta cũng cười ngặt nghẽo như thế này, đó là khi lão già Viên Kiệt kia đánh nhau với đám người tiên môn đến đau thất lưng, liền bảo Cổ Hàm Quang xoa bóp cho lão. Cổ Hàm Quang xuống tay khá nặng, Bắc Sơn chủ đau quá khóc rống lên không khác gì mấy ông cụ bình thường ở dưới chân núi.

Tư Mã Dung ở bên cạnh chế giễu, cười không ngừng.

Hiện tại ta không nhẽo với Mặc Thanh...

Thế người không nhận ra là ta đang làm nũng à?

Rốt cục, sau khi Mặc Thanh liếc hấn một cái, khó khăn lắm hấn mới dừng lại được: “Chỉ Yên cô nương.” Hấn nói với ta một câu, “Chỉ là mơ mà thôi, đừng nên cho là thật. Trước tiên cô nương đi theo ta lựa chọn loại gỗ mà mình thích đi.”

Mộc Đầu Nhân đẩy Tư Mã Dung đi ra hậu viện, ta cũng đứng dậy đi theo hấn, lần này Mặc Thanh không có đi cùng. Tư Mã Dung ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm: “Chỉ Yên cô nương, ta còn chưa từng thấy hấn cưng chiều ai như thế đâu.”

“À, có thể là vì ta quá mức đáng yêu đi.”

Ta ứng phó một câu, đi đến chỗ rẽ liền quay đầu liếc mắt một cái, có thấy Mặc Thanh đang ở trong phòng đánh giá xung quanh, giống như đang tìm kiếm cái gì đó vậy.

Vừa rồi hấn nhận ra lệ khí của Tiểu Viên Kiêm ư? Tên quái dị này hiện tại quả nhiên là lợi hại, ngay cả khí tức từ thế giới bên kia mà cũng nhạy bén phát hiện ra được...

Trong lòng ta đang suy xét thì lại nghe thấy tiếng cười của Tư Mã Dung, hấn che miệng rồi cười, còn ho khan vài tiếng mới miễn cưỡng dừng lại.

Ta khó hiểu giương mắt nhìn hấn, chẳng lẽ Tây Sơn chủ của ta sống ở chỗ này nên cũng phát điên luôn rồi sao? Thích cười như vậy à?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của ta, Tư Mã Dung ngẩng đầu nhìn ta một cái, lại bất giác bật cười. Không lẽ bộ dạng của Chỉ Yên trông rất buồn cười? Tư Mã Dung khoát khoát tay áo, cuối cùng không nhìn ta thêm nữa, hấn đưa mắt nhìn về phương xa: “Đề cho cô nương chê cười rồi, chẳng qua không hiểu tại sao, khi nhìn thấy cô nương, ta lại cảm thấy như được gặp lại cố nhân. Trong lòng bỗng dâng lên nỗi hoài niệm tốt cùng.”

Cố nhân? Người nào? Lộ Chiêu Diêu ta hả?

Người nói đùa sao? Trước kia nếu người dám ở trước mặt ta mà cười như vậy, ta đảm bảo lập tức đánh gãy cả hai chân của người luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tư Mã Dung dẫn ta đến một căn phòng chứa gỗ ở sau hậu viện, bên trong có đủ các loại gỗ làm ta hoa cả mắt.

Trước giờ ta đều không thích những thứ rầy rà vật vãnh này, thời điểm chọn đồ vĩnh viễn chỉ có một nguyên tắc —

“Cứ cái nào đắt nhất là được.”

Tư Mã Dung cười cười: “Chỉ Yên cô nương cũng không phải là người hay khách khí nhỉ.”

Ta chưa từng khách khí với Tây Sơn chủ của mình bao giờ, tuy rằng hiện tại thân phận đã thay đổi, nhưng vẫn tranh thủ nhân cơ hội mà bòn rút: “Quan hệ giữa Tư Mã tiên sinh và sư phụ của ta tốt như vậy, nếu ta khách khí thì chẳng phải là quá thất lễ rồi sao?”

Hấn cũng chẳng so đo, đẩy xe lăn vào tận sâu bên trong, lấy ra một khối gỗ nằm ở bên dưới: “Gỗ ở nơi này không hẳn là quá quý giá, nhưng nếu bàn về sự thích hợp thì khối gỗ Ngọc Long Huyết này có thể nói là tuyệt phối với Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm đấy.”

Ta quan sát cẩn thận, đó là một khối gỗ màu xám tro, rất tương xứng với hoa văn bằng đá trên chuôi của Lục Hợp Kiếm, mà ở giữa màu xám tro này hình như có xen lẫn một ít màu đỏ tươi, như ẩn như hiện, nhìn thì khiêm tốn, nhưng lại khiến cho người ta không có cách nào xem nhẹ sự rực rỡ chói mắt của nó.

Nhìn qua thì bình thường không có gì đặc sắc, nhìn kỹ mới thấy được sự phô trương ẩn giấu bên trong.

Đúng là phong cách mà ta thích: “Được, chọn nó đi.”

Tư Mã Dung đồng ý, vừa lau sạch bụi ở trên khối gỗ, vừa như lơ đãng hỏi một câu: “Ta nghe nói Chi Yên cô nương có thể nói chuyện được với Môn chủ tiền nhiệm ở trong giấc mơ?”

Ta sững sốt, trầm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi Mặc Thanh để ta ở lại là để nói chuyện này với Tư Mã Dung? Nhưng nếu chỉ đơn thuần đề cập đến chuyện đó thì việc tránh né ta là hoàn toàn không cần thiết.

Có lẽ nào... Thật ra Mặc Thanh đã phát hiện ra trong thân thể này của Chi Yên đang ẩn chứa bí mật gì? Hay là hắn còn có chuyện quan trọng nào đó muốn bàn bạc riêng với Tư Mã Dung...

Ta che giấu tâm tình, tỏ vẻ bình thường nói: “Lúc trước vô ý đập đầu vào bia mộ của Môn chủ tiền nhiệm, sau đó ta thường mơ thấy nàng bắt ta đi hóa vàng mã, cũng coi như có một vài trao đổi.”

“À.” Tư Mã Dung gật đầu một cái, gương mặt lên nhìn ta; đôi mắt ôn nhu của hắn phản chiếu ánh đèn dầu le lói, có vài phần mờ lung, “Đã như vậy, tại hạ chỉ có một chuyện muốn làm phiền cô nương. Nếu lần sau cô nương có may mắn gặp lại Môn chủ tiền nhiệm thì hãy thay ta nói với nàng một lời xin lỗi.” Hắn nói xong liền rũ mắt xuống, “Nếu hai chân của tại hạ tốt hơn thì lúc này sẵn sàng quỳ xuống tạ tội, chỉ tiếc là nó đã bị tàn phế, ngay cả thành tâm thành ý muốn tạ tội cũng không làm được...”

Giọng nói của hắn chìm trong đau thương, là ngữ điệu mà khi còn sống ta chưa từng được nghe qua.

“Ngươi muốn xin lỗi nàng về tội gì?”

Ở trong lòng ta, Tây Sơn chủ Tư Mã Dung không hề mắc nợ ta cái gì, sự báo đáp của hắn đã vượt xa khỏi ân tình mà ta dành cho hắn. Hắn đối với ta cũng chẳng có tội gì cần phải tạ lỗi. Ngược lại, ở thời điểm mà ta không biết, hắn đã bị mất đi hai chân. Môn chủ ta đây đã từng hứa hẹn sẽ bảo hộ bọn hắn tung hoành thiên hạ nên là người cần phải cảm thấy hổ thẹn mới đúng. Tư Mã Dung rũ mắt, lạnh lùng nhìn khối gỗ Ngọc Long Huyết trong tay: “Năm đó đánh một trận tại Kiếm mộ bị tiền môn mai phục, nếu không phải vì tin tức sai lầm của ta thì Môn chủ cũng không đến nỗi phải bỏ mạng ở nơi xa lạ đó.”

Ta nghe vậy thì ngẩn người, thực sự là không ngờ trong lòng Tư Mã Dung vẫn cứ canh cánh nghĩ về chuyện này.

Chỉ có điều nếu muốn nhắc lại tình hình thực tế năm đó, đúng là bởi vì tin tức không đề cập đến chuyện Thập Đại Tiên Môn mai phục ở trong Kiếm mộ, cho nên ta mới bốc đồng để hết môn hạ ở lại bên ngoài chém giết với đám người Ma đạo khác, một mình tiến vào bên trong...

Ta chắc lưỡi một cái, vươn tay lấy khối gỗ ở trong tay Tư Mã Dung ra để không gây trở ngại cho việc lăn xe của hắn. Ta vừa đi ra ngoài vừa nói:

“Giang hồ hiểm ác, đặc biệt là người của Ma đạo, chẳng có ngày nào là lưỡi đao không liếm máu. Ta cũng biết, ở trong Ma giới, không có cuộc chiến hắc ám nào mà không mất mạng người. Lộ Chiêu Diêu là Đại Ma Đầu nổi tiếng khắp thiên hạ, nàng xinh đẹp lại thông minh, nhất định sẽ hiểu được đạo lý ấy.” Ta đắc ý nói mấy câu, rồi khôi phục vẻ mặt lại như cũ.

“Nàng trúng mai phục, bỏ mạng ở nơi xa lạ, là do bản thân nàng xử lý không thỏa đáng, không trách người được. Nhưng nếu ngươi vẫn cảm thấy áy náy thì ta sẽ chuyển lời cho nàng giúp ngươi.”

Tư Mã Dung nhìn ta một lát, khẽ mỉm cười: “Ta biết Môn chủ tiền nhiệm không phải là người tính toán chi li. Người có thể thấu hiểu rộng rãi như nàng trên cõi đời này cũng chẳng có mấy ai.”

Ừ, tiểu tử tốt, không hổ là đã từng làm phụ tá đắc lực cho ta, hiểu rõ ta hơn so với những người khác một chút.

“Chỉ là cả đời này của ta...” Tư Mã Dung vỗ vỗ vào hai chân, “Sợ là vĩnh viễn cũng không thể tự tha thứ cho bản thân mình.”

Chọn gỗ xong, quay lại đại sảnh, Tư Mã Dung đặt khối gỗ ở bên cạnh thân kiếm đo đạc một chút, tính toán thời gian chế tác rồi hẹn ta năm ngày sau đến đây lấy về.

Hắn và Mặc Thanh cũng không nói thêm gì với nhau nữa, chỉ chào tạm biệt, rồi Mặc Thanh dẫn ta đi.

Rời khỏi tiểu viện của Tư Mã Dung, Mặc Thanh không đưa ta về thẳng núi Trần Tắc mà là đi dạo trên đường phố của Phong Châu thành một lát. Hắn không gấp gáp muốn về, ta thấy sắc trời phải một lúc nữa mới sáng cho nên cũng nhàn nhã chẳng vội vàng.

Trong lòng ta vừa suy nghĩ một số chuyện, vừa đi theo hắn, chợt ngửi thấy quán nướng ven đường truyền đến một hương thơm hết sức mê người. Lỗ mũi ta vừa động hai cái, Mặc Thanh đã xoay người đi thẳng về hướng đó. Hắn đi đến chỗ ấy, tất nhiên ta cũng lẻo đẻo theo sau.

Ngồi xuống một quán nhỏ ven đường, gọi một ít đồ ăn, ngay từ đầu ta đã bị mỹ vị của đồ nướng hấp dẫn rồi, cho nên lập tức chú ý đến xâu thịt nướng đầy ắp, hương liệu thơm nức. Cắn xuống lớp bì giòn tan, bên trong có nước, thịt nướng hơi cháy, mùi vị vừa miệng. Ăn vào cả răng lẫn môi đều lưu lại hương thơm, ta hào hứng ăn liên tiếp chừng mười xâu, cho đến khi lưng lửng bụng, mới ngừng đầu lên nhìn Mặc Thanh vẫn luôn nhìn ta chăm chú. Ta đảo mắt nhìn quanh bốn phía một chút.

Thấy xung quanh toàn là ma tu cấp thấp, túm năm tụm ba ngồi ở đây vừa than vãn, vừa ăn thịt uống rượu. Bọn họ tán gẫu về mấy chuyện đại sự trong thiên hạ, cứ như bọn họ đã từng ngồi trên vị trí nối nghiệp Vạn Lục môn của ta và là người trong Thập Đại Tiên Môn vậy, không có trình độ gì cả.

Mà vừa rồi... Môn chủ tiền nhiệm là ta đây và Môn chủ đương nhiệm của Vạn Lục môn chẳng để ý gì đến thân phận, cùng với đám ma tu tài nghệ kém cỏi ngồi ở quán ven đường hùng hổ ăn ngấu nghiến...

À không, thực ra chỉ có ta hùng hổ ăn ngấu nghiến thôi...

Mặc Thanh hỏi ta: “Có muốn ăn nữa không?”

Ta liếm liếm miệng, tiểu quái dị kia, ngươi lại dám dụ hoặc ta. Nhưng ngày hôm nay... Lộ Chiêu Diêu ta tiếp nhận sự dụ hoặc của ngươi!

Ta quyết định bỏ qua tất cả những quy tắc rườm rà của thân phận, dù sao hiện tại ta cũng đang dùng thân thể của Chi Yên. Mà đúng là nhìn không ra, tiểu cô nương này có vóc người tương đối nhỏ bé không ngờ sức chứa của bụng lại lớn không tưởng! Tất cả là tại nàng!

Ánh mắt ta kiên định nhìn Mặc Thanh: “Sur phụ, ta còn muốn ăn thêm mười xâu nữa.”

Mặc Thanh khẽ cười một tiếng: “Được.”

Ta cầm một chuỗi lên, cắn một miếng rồi nhướn mắt lên nhìn hắn: “Sur phụ không ăn sao? Mùi vị cũng được lắm.”

Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn ta chăm chăm “Ta xem nàng ăn.” Dừng một chút, hắn lại mỉm cười nói, “Đúng là mùi vị không tệ.”

Miếng thịt ta đang nuốt dở nghẹn lại ở giữa cổ họng.

Tồn thọ rồi, ta vừa nghe thấy cái gì thế này?

Tên quái dị nhà ngươi bắt đầu nói với ta mấy lời tâm tình sến súa rồi đấy hả? Vậy mà... trái tim ở trong lồng ngực của ta lại nảy lên “thình thịch”, giống y như mấy hôm trước khi ta vô tình nhìn thấy hắn khẽ mỉm cười vậy.

Trong khi ta không có một chút phòng bị, lại đột nhiên có một người nào đó xuất hiện đập mạnh cái chuông trong lòng ta một cái, sau khi kêu lớn một tiếng thì không ngừng vang vọng, chấn động đến rung mình.

Ta cố gắng nuốt miếng thịt xuống, dời mắt đi chỗ khác. Nhưng nghĩ qua nghĩ lại thì ta trốn tránh cái gì; bây giờ ta đang câu dẫn hắn cơ mà. Hắn bị ta dụ dỗ thành ra bộ dạng này, ta cũng cảm thấy hết sức kiêu ngạo, tự hào đến phồng cả lỗ mũi.

Có gì ta phải thận thủng xấu hổ chứ?

Ta tự phi nhỏ bản thân, quay đầu lại, muốn tỏ ra đáng yêu để nói một câu tình cảm sến súa gì đó với Mặc Thanh thì vừa ngẩng đầu lại chỉ thấy được một bên mặt của hắn. Về mặt của hắn nghiêm túc, đầu hơi nghiêng, ánh mắt dùng sức hướng ra xa.

Hắn không dám nhìn ta là bởi vì sau khi thốt ra câu nói kia... chính hắn cũng cảm thấy xấu hổ ư?

Chẳng lẽ vừa rồi hắn hành động theo đúng kiểu ‘vô tình bật thốt lên’ như trong truyền thuyết?

Ta nhìn Mặc Thanh hiện tại đang nghiêng đầu nhìn về phương xa, giả bộ lạnh lùng cao thâm, nhưng quyết không chịu nhìn ta; chẳng hiểu tại sao, trong lòng ta chợt nảy ra hai chữ... Đáng Yêu.

Ta cảm thấy Mặc Thanh như thế này thực sự là rất khả ái.

Ta cũng quay đầu đi, đúng lúc có một đại hán vạm vỡ xách theo đại đao ngồi xuống bàn bên cạnh. Thanh đao kia của hắn được lau đến sáng bóng, giống như gương đồng phản chiếu hình ảnh của ta. Chỉ thoáng nhìn một chút, ta bỗng bất giác gương mặt của Chi Yên với khóe miệng khẽ cong, như có như không nhẹ mỉm cười.

Chính ta... lại không ý thức được bản thân mình đang mỉm cười?

Quá đáng sợ, không lẽ ở trong thân thể này của Chi Yên, ngoại trừ ta ra còn có hồn phách của ai khác nhập vào sao? Ta dò trái dò phải, cuối cùng đành phải chấp nhận, nụ cười đó là của ta.

Ta húng hắng ho khan một tiếng, không định nghiên cứu sâu thêm về chuyện này, vội vàng tìm một đề tài khác nói chuyện. Ta hỏi Mặc Thanh: “Sur phụ, vừa rồi ta ở trong tiểu viện mới nhớ ra, chẳng phải Từ Mã Dung là Tây Sơn chủ của Vạn Lục môn sao? Ta nghe nói lúc trước khi Lộ Chiêu Diêu còn sống, hắn là trợ thủ đắc lực của nàng, cũng rất lợi hại mà.”

“Ừ.” Mặc Thanh chỉ đáp một tiếng, không nói gì thêm.

Ta lại tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao ngài không nghĩ cách để cho hắn trở về? Hay là hắn không muốn quay về Vạn Lục môn nữa? Sur phụ, bây giờ ngài đã lợi hại như vậy, có thêm hắn trợ giúp thì nhất định sự bán công bội (*).”

(*) làm ít công to.

“Ta có thể đảm đương quản lý Vạn Lục môn, về phần cuộc sống của hắn, cứ theo tâm ý của hắn là tốt nhất.”

Bảo hộ Tư Mã Dung đến mức độ này, là việc mà trước đây Lộ Chiêu Diêu ta không làm được. Mặc Thanh ... đã coi Tư Mã Dung như bạn bè tri kỷ rồi ư?

Xâu thịt nướng mới gọi được đưa lên, ta dừng lại không hỏi tiếp nữa.

Tây Sơn chủ của Vạn Lục môn bị gãy chân, đây chính là một chuyện vô cùng lớn. Mà chuyện này ở trên giang hồ không thể không có một lời đồn đại nào được. Hiện tại ta không thể trực tiếp hỏi Mặc Thanh, để cho hắn không sinh ra hoài nghi, khi nào về ta hỏi Chi Yên là được. Phải biết được đại khái tình huống thì sau đó mới có thể đi điều tra cẩn thận.

Còn có Tiểu Viên Kiếm hay lượn lờ ở trong phòng của Tư Mã Dung và lời xin lỗi ta của hắn ngày hôm nay nữa. Hắn nói vì tin tức có sai lầm nên mới dẫn đến cái chết của ta, nhưng rốt cuộc vì sao tin tức lại có sai sót?

Tây Sơn chủ của ta, xem ra cuộc sống của hắn từ sau khi ta qua đời có rất nhiều điều cần phải tìm hiểu rõ ràng đây.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Trở về núi Trần Tắc, Mặc Thanh và ta đều tự quay về phòng của mình.

Ta chui vào chăn, rồi hồn phách ra khỏi thân thể nhưng cũng không cho Chi Yên nhập vào. Ta túm lấy nàng hỏi cho rõ những chuyện đã xảy ra sau khi ta chết.

Chi Yên trả lời qua loa, chỉ nói lúc ấy nàng còn nhỏ, từ bé đã được bao bọc nuông chiều, cho nên mấy chuyện trên giang hồ nàng không biết rõ lắm. Nhưng nàng có biết đến chuyện Tư Mã Dung bị gãy chân, hắn bị Nam Nguyệt giáo ở trong Thập Đại Tiên Môn bày mưu hãm hại, nhưng rốt cuộc là sử dụng mưu kế ra sao, nàng lại không biết.

Ta chống cằm suy nghĩ, Nam Nguyệt giáo mà Chi Yên nhắc đến, ở trong ấn tượng của ta đại khái là một môn phái có sức ảnh hưởng ít nhất trong Thập Đại Tiên Môn. Bọn họ sống ở phía Tây Nam, cách đây khá xa, Giáo chủ lại là một kẻ thần bí. Hắn chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của những môn phái khác, ngay cả lúc trước đánh một trận ầm ĩ ở trong Kiếm mộ cũng không thấy có mấy người thuộc Nam Nguyệt giáo.

Một môn phái như vậy, không ngờ lại bày mưu hãm hại Tư Mã Dung?

“Việc đó xảy ra vào lúc nào?”

“Ta cũng không nhớ lắm...” Chi Yên chau mày suy nghĩ một lát, “Sau khi trận đánh vang dội ở Kiếm mộ kết thúc, người chết, Lệ Trần Lan đăng vị. Giang hồ ồn ào huyên náo rất lâu, mãi về sau mọi người mới có thời gian đi chú ý tới những tin tức khác; mà lúc ấy, chân của Tư Mã Dung đã gãy mất rồi.”

Ta nhíu mày: “Lệ Trần Lan biết Tư Mã Dung bị Nam Nguyệt giáo hãm hại mà không có hành động gì sao?”

“Có chứ.”

Chi Yên chớp mắt nhìn ta, “Tuy rằng hiện giờ ngoài miệng mọi người vẫn nói Thập Đại Tiên Môn, Thập Đại Tiên Môn, nhưng thực ra chỉ còn có Cửu Đại Tiên Môn mà thôi.”

Ta sùng sốt.

Chi Yên chỉ chỉ vào bức tường bên cạnh nói với điện của Mặc Thanh, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Nam Nguyệt giáo bị hắn diệt đó.”

Ta thoáng giật mình, cố làm ra vẻ bình tĩnh “À” một tiếng.

Ta cho rằng Mặc Thanh lựa chọn cách quản lý nhân từ, còn phát cháo miễn phí giúp đỡ nạn dân, thì nhất định ở trên giang hồ hắn sẽ không làm ra chuyện gì tác oai tác quái. Hóa ra hắn chỉ dùng cái khăn che mặt làm bộ hòa ái dễ gần để lau đi máu nóng dầm tay mà thôi.

“Chuyện này ta vẫn còn nhớ. Khi đó ta thường đến Giám Tâm môn để tìm Thương Linh, trong khoảng thời gian ấy Giám Tâm môn có rất nhiều khách lui tới, vị trưởng bối nào cũng có bộ dạng sứt đầu mẻ trán. Sau đó Lệ Trần Lan trong một đêm huyết tẩy Tây Nam...”

Ta cắt ngang Chi Yên: “Chuyện Lệ Trần Lan diệt Nam Nguyệt giáo, các người đã biết trước rồi à?”

“Đúng thế, hắn truyền ra tin tức nói, tới tháng ba sẽ đến tàn sát Nam Nguyệt giáo.”

Ta nhủ vậy, đúng là không ngờ, tên quái dị này lại là người hành động quang minh chính đại như vậy.

Nếu chuyện ấy mà để ta làm thì ta sẽ trực tiếp dẫn người đi qua đó giết. Đợi xong việc xem có làm ‘đẹp đẽ’ hay không, nếu đẹp thì khoe khoang ầm ĩ, còn không thì cứ im im cho qua luôn. Trước kia ta làm cái gì chẳng bao giờ thông báo trước với ai, chỉ cần nói cho người ta biết, Nam Nguyệt giáo có lỗi với ta, sau đó ta ra tay, Vạn Lục môn của ta không phải nhận thiệt thòi, thế là được. Nhưng Mặc Thanh lại công bố cho toàn thiên hạ biết hẳn sẽ hành động vào tháng ba. Đây chẳng phải là nói trước cho người ta biết để chuẩn bị sẵn sàng chờ người tới hay sao?

Nếu chẳng may đánh không ra gì, chưa nói tới việc mất hết thể diện mà sau này có muốn đánh ai cũng sẽ khó khăn hơn nhiều.

Nhưng chuyện như vậy, cuối cùng Mặc Thanh cũng đã hoàn thành — giết sạch giáo phái của đối phương, trực tiếp xóa sổ Nam Nguyệt giáo ở trong Thập Đại Tiên Môn — đúng là rất có mặt mũi.

Ta đoán chừng, đây có thể coi là trận đánh để Mặc Thanh thiết lập uy danh trên giang hồ sau khi tiếp quản Vạn Lục môn. Vậy nên mỗi lần Chi Yên nhìn thấy hẳn đều sợ đến đờ đẫn như vậy. Ở trong mắt của mọi người, Mặc Thanh tâm ngoan thủ lạt cũng chẳng kém gì Nữ Ma Đầu ta.

Ta liếc nhìn Chi Yên một cái, chế nhạo nài: “Tiên môn các ngươi suốt ngày xưng huynh gọi đệ với nhau, vậy mà đến thời khắc sinh tử, sao không thấy các ngươi ra tay giúp đỡ nhau thế?”

“Để chuẩn bị cho trận chiến ở Kiếm mộ, các môn phái đều huy động toàn bộ đệ tử tinh anh nhất của mình. Nhưng sau đó toàn quân bị diệt, các Đại Tiên Môn sao có thể khôi phục lại nhanh chóng như vậy...”

Ta cũng chỉ chỉ vào bức tường bên cạnh nói liền với điện của Mặc Thanh, “Nhìn kia kìa, môn phái của người ta khôi phục lại nhanh thế cơ mà.”

Chi Yên bĩu môi, nhăn mặt nói: “Hắn chỉ đi có một mình thôi, không mang theo đệ tử của Vạn Lục môn đâu.”

Một người một ngựa tiến vào Nam Nguyệt giáo, diệt sạch cả một môn phái... Ta không khỏi nhướn đuôi lông mày. Tư Mã Dung gãy chân, lửa giận của Mặc Thanh lại lớn đến mức độ này thực sự là ngoài dự liệu của ta. Xem ra quan hệ giữa bọn họ quả thật không đơn giản chút nào.

Ta chưa kịp hỏi thêm cái khác thì mặt trời bên ngoài đã ló lên, Chi Yên hồi hồn. Ta giao cho nàng nhiệm vụ, buổi sáng tập trung ngồi thiền tu hành, đến chiều thì đi tìm người hóa vàng mã cho ta. Còn ta bay tới chỗ của Mặc Thanh, đi theo quan sát hẳn, xem có phải hắn đã phát giác ra manh mối bất thường gì ở trên thân thể của Chi Yên hay không.

Nhưng ta mất cả một buổi sáng để theo dõi mà Mặc Thanh lại chẳng có gì bất thường. Hắn cứ làm chuyện mà một Môn chủ nên làm cho đến tận buổi chiều. Sau khi Chi Yên bước ra khỏi cửa thì thỉnh thoảng sẽ có Âm La vệ đi tới báo cáo chi tiết hành tung của nàng, Mặc Thanh vừa nhìn văn kiện vừa nghe.

Ta ở bên cạnh quan sát hẳn, nhìn bàn tay hắn lật từng trang giấy, một lát sau lại nhìn ánh mắt của hắn, sau nữa thì chuyển sang cái mũi, rồi đảo mắt nhìn khắp cả người hắn. Đương nhiên, hắn không hề phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Khuôn mặt này đúng là cảnh đẹp ý vui.

Ta dứt khoát ngửa đầu nằm ở trên mặt bàn, cọ cọ vào tập văn kiện hắn đang xem. Ánh mắt của hắn xuyên qua mặt ta để nhìn chữ viết bên dưới, vậy mà hẳn lại không thể nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của ta.

Ta tận hưởng thú vui này, thỏa sức nhìn lên hắn, cảm nhận bàn tay của hắn ở trong thân thể ta lật từng trang giấy.

Mọi người nói, Cầm Thiên Huyền bị ta bắt đi một đêm liền nhìn thấy tâm ma. Vậy còn Mặc Thanh thì sao? Nếu hẳn biết ta cứ nhìn chăm chăm hẳn như thế này, nhìn lâu thật là lâu, thì hẳn có nảy sinh ra tâm ma hay không?

Ta vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt hắn...

Thật ra thì, đúng là trong lòng ta cũng có chút chờ mong được nhìn thấy dáng vẻ khi nảy sinh tâm ma của hắn.

Tưởng tượng ra bộ dạng ần ần, xấu hổ, miễn cưỡng của hắn, không hiểu sao trong nội tâm ta lại dâng lên một cảm giác thành tựu xen lẫn thỏa mãn đến khó tả.

Đầu ngón tay ta xuyên qua mặt của Mặc Thanh, hắn không hề có cảm giác. Ta cứ nằm đó chơi một trận đến thích thú, cho tới lúc lại có một Âm La vệ khác đi vào. Sau khi hành lễ quy củ thì hẳn ta bẩm báo với Mặc Thanh, nói là Chi Yên đang ở dưới chân núi gặp gỡ Liễu Thương Linh.

Nghe thấy cái tên của Chi Yên, ta giật mình hoàn hồn, cúi đầu nhìn bàn tay mờ mờ của mình chút rồi lập tức xoay người nhảy xuống, đứng ngay ngắn lại bên cạnh bàn đọc sách.

Sau khi nhập vào thân thể của Chi Yên, bởi vì yếu thế hơn mà ta buộc phải hành động, lấy việc câu dẫn Mặc Thanh làm mục đích, chỉ có điều... càng làm lại càng thích, đã vậy còn biến thành thói quen.

Nhưng nếu Mặc Thanh biết Lộ Chiêu Diêu đang câu dẫn hẳn thì liệu hẳn còn ần ần bao dung được nữa hay không? Hay là sớm giờ tay chém xuống, máu tươi phun ra tại chỗ rồi?

Ta đứng khoanh tay, dè lại thắc mắc trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc chú ý lắng nghe Ám La vệ bẩm báo; Chi Yên và Liễu Thương Linh gặp nhau ở dưới chân núi, hai người họ còn dây dưa một trận. Trên mặt Mặc Thanh không có biểu lộ gì, như thể chuyện này hoàn toàn không lọt vào tai hắn. Một lát sau, hắn hỏi một câu: “Gần đây Giám Tâm môn có gì khác thường không?”

“Bẩm Chủ thượng, không có gì khác thường.”

Ta nghe được câu trả lời này, tạm thời dời sự chú ý sang chuyện khác.

Tất cả mọi chuyện ở Giám Tâm môn gần đây đều bình thường hết sao? Thiếu chủ của bọn họ biến mất, cứ ngỡ người ở dưới chân núi Trần Tắc không chịu đi. Đến người bình thường cũng sẽ hoài nghi về chuyện này, Thiếu chủ của bọn họ có thể bị Vạn Lục môn không chế, hoặc có thể là đang bị uy hiếp cần được giúp đỡ, nhưng bọn họ lại không hề có động tĩnh gì? Thực sự là...

Không có gì bất thường sao?

Đây chính là bất thường lớn nhất.

Mặc Thanh đặt thứ đồ cầm trong tay xuống, ánh mắt lóe lên, dường như có chút trầm tư, sau đó hắn cho gọi Vệ trưởng của Ám La vệ tới.

Vệ trưởng trước kia của ta là một người đàn ông mạnh mẽ to lớn, còn bây giờ lại là một thanh niên trẻ tuổi nhả nhận che kín mặt, có mang theo kiếm. Mặc Thanh ra lệnh cho hắn: “Đi điều tra tình hình gần đây của Giám Tâm môn một chút.”

“Dạ.” Vệ trưởng đáp một tiếng, xoay người rồi đi trong nháy mắt.

Trước kia Ám La vệ chỉ chú ý đến những việc xảy ra bên trong Vạn Lục môn, bây giờ Tư Mã Dung đi rồi, Mặc Thanh liền giao công việc của Tư Mã Dung cho Ám La vệ xử lý sao?

Ta lại đợi ở bên cạnh Mặc Thanh thêm một lúc nữa, nhưng chẳng hiểu tại sao, càng ngồi ở đây lâu lại càng cảm thấy không được tự nhiên. Ta dứt khoát đứng dậy bay ra khỏi phòng của hắn, trở về Trạc Trần điện, ngồi chờ Chi Yên quay về.

Ta tính tối nay sẽ đi chợ quý một chuyến, cần phải điều tra xem lệ quý Tiểu Viên Kiềm kia là thế nào. Hơn nữa... còn phải mua một viên thuốc tăng lực cho Chi Yên, tránh cho sau này đến lúc ta muốn dùng tới nàng thì nàng lại chậm chạp, làm vướng chân của ta.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Đêm khuya, rừng cây nhỏ dưới chân núi Trần Tắc hoàn toàn yên tĩnh, ta thăm dò thấy xung quanh không có người nào liền ngồi dưới tàng cây, rời hồn khỏi thân thể của Chi Yên. Thấy được chợ quý u ám, nhưng ta không vội đi đến cửa hàng bán viên thuốc tăng lực mà quay ngược lại, tiến sâu vào trong rừng cây.

Trong này có một quán rượu, đòi quý cô đơn, có không ít Cô Hồn Dã Quý vào quán gọi một ít thức ăn, uống vài ngụm rượu y như người sống. Bọn họ trò chuyện với những con quý làm việc bên trong quán, hồi tưởng lại quá khứ rồi nghĩ đến tương lai, sau đó lại tiếp tục làm một con quý vô tri vô giác.

Những nơi như thế này luôn có nhiều tin tức nhất.

Lúc trước ta không có tiền cũng chẳng cảm thấy cô đơn, bình thường không thích nói chuyện với những con quý khác, nên chỉ bay qua bay lại vật vờ quanh mộ phần của mình. Nhưng bây giờ ta muốn thăm dò tin tức, đương nhiên là phải khác rồi.

Ta đến trước cửa quán, liếc mắt nhìn vào bên trong, thấy có ba bốn con quý ngồi rải rác ở mấy bàn, yên lặng uống rượu có, mà đang thao thao bất tuyệt cũng có. Tiểu nhị ở quán rượu này cũng nhiệt tình hơn nhiều so với những cửa hàng khác. Hắn tiến tới, đơn đã cười chào ta: “Cô nương...”

“Lộ Chiêu Diêu.” Ta báo tên rồi trực tiếp đi vào bên trong. Đối với tiền của mình, ta vô cùng tự tin!

Lúc trước sau khi mua viên đan đi vào giấc mộng thì ước chừng còn dư lại một vạn tiền, mấy ngày nay hóa vàng liên tục, sổ sách cũng tăng lên không ít. Quán rượu này, thứ nhất không nằm trong chuỗi cửa hàng Âm Dương, thứ hai không phải là nơi mua bán kỳ kèo. Nó chỉ là một chỗ để cho những con quý rảnh rỗi đến ăn một bữa cơm mà thôi; nếu chỗ này mà ta còn không đủ tiền thì đúng là không thiên lý gì rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của ta, tiểu nhị không nhìn vào cái gương nào cả mà chỉ cười nói: “Khách quan, người tới chỗ này ai cũng là khách, ngài có nhiều tiền hay ít tiền, chúng ta đều sẽ tiếp đãi. Hơn nữa, không hiểu tại sao ta vừa nhìn thấy ngài thì đã có cảm giác rất thân thiết, nhất định là hai chúng ta có duyên với nhau rồi. Ta chỉ muốn hỏi ngài, lâu một đã hết chỗ, vậy ngài có muốn lên lầu hai ngồi hay không?”

Ta neho mắt, cảm thấy hơi ngạc nhiên. Những lời hắn nói chẳng giống mấy con quỷ ở chợ quỷ nói gì cả! Ở chợ quỷ ấy à, nếu muốn bước qua cửa thì phải nhìn giá trị con người trước; chẳng lẽ quán rượu này muốn trở thành một nơi trong sạch, không tính toán ư?

Ta hết sức tán thưởng.

Tiểu nhị là một thiếu niên khá ái, chiều cao xấp xỉ với ta, bộ dạng xem chừng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Tuy vậy đã trở thành quỷ thì không thể đoán tuổi qua vẻ bề ngoài được. Hắn chết ở độ tuổi này, nhưng chẳng biết là đã chết bao nhiêu năm rồi.

“Ông chủ quán rượu của chúng ta là một người rất có tình cảm, không giống với những cửa hàng ngoài đường phố kia, bị tiền làm cho mờ mắt.” Tiểu nhị vừa giới thiệu cho ta, vừa dẫn ta lên lầu hai đến chỗ ngồi ở gần cửa sổ; hắn cười nói: “Khách quan, nơi này phong cảnh đẹp lắm.”

Ta nhìn ra bên ngoài một chút, cả khu rừng tối đen âm trầm đáng sợ, chỉ toàn là cảnh khô thân gãy! Gió đêm quét vào mặt, mang theo ba phần tà khí, đưa mắt ra xa một chút, còn có thể nhìn thấy chợ quỷ vòng tròn dưới ánh đèn đen và cả thân thể của Chi Yên bị ta bỏ lại dưới gốc cây nữa. Có không ít tiểu quỷ đang xuyên tới xuyên lui trong thân thể nàng, chơi đến là vui vẻ, nhưng không một con nào có thể nhập hồn vào bên trong. À, đột nhiên ta lại muốn cho Chi Yên thấy được phong cảnh nơi đây một chút, nhìn đáng về nàng bị dọa cho khóc lớn cũng rất thú vị.

“Khách quan, ngài muốn dùng cái gì?”

“Cứ tùy ý mang một bầu rượu lên đây. Nhưng cái chính là phải có người tiếp rượu.” Ta hỏi hắn, “Ở nơi này của các ngươi, người nào biết nhiều tin tức nhất?”

Tiểu nhị rút cái khăn vắt ngang qua vai ra, lau cái ghế một lượt rồi ngồi xuống: “Khách quan, ta chờ người như ngài đã lâu lắm rồi. Đám bồi rượu ở đây chỉ biết một vài trò hề linh tinh, bản lĩnh lớn nhất của bọn họ chỉ là giải sầu cho khách nhân mà thôi. Còn những người khác sau khi đã biến thành quỷ thì chẳng còn để ý tới cái gì, không hay hỏi thăm tin tức, không giống như ta và ngài đâu.” Hắn nói xong, còn giật giật đuôi lông mày, vươn tay tùy ý vỗ vào cánh tay ta một cái, nhưng tay hắn lại xuyên thẳng qua chứ không chạm vào được.

Tiểu nhị thấy thế, đột nhiên ngẩn người.

Ta không định để hắn có thời gian mà ngồi ngây ngốc, vội vàng hỏi: “Ngươi có biết tin tức về Phong Châu thành không?”

“Hả...” Hắn hoàn hồn, “Biết chứ! Quán rượu của chúng ta mở ở tất cả các chợ quỷ. Thông tin đều là do trao đổi mà có.”

Ta khoanh tay lại: “Vậy ngươi biết được những gì về lệ quỷ ở Phong Châu thành?”

Ta biến thành quỷ đã mấy năm, nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy lệ quỷ, thậm chí những Cô Hồn Dã Quỷ khác cũng rất hiếm khi nhắc tới. Có thể thấy số lượng lệ quỷ thực sự không nhiều, vậy nên nếu có lệ quỷ xuất hiện thì nhất định sẽ khiến cho đám quỷ thường sợ chết khiếp. Mà những chỗ buôn bán đông đúc như chợ quỷ này, kiểu gì cũng sẽ biết.

“Phong Châu thành à?”

Tiểu nhị ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Ta chưa từng nghe thấy tin tức có lệ quỷ xuất hiện ở đó.”

“Không có sao?”

“Đúng vậy, nếu có lệ quỷ ra đời thì phía trên sẽ gửi một thông lệnh xuống, cấm mọi người tiến vào một khu vực nhất định nào đó để tránh gặp phải công kích, cho đến khi oán khí của lệ quỷ tiêu tan. Những tin tức khác có thể sai nhưng tin tức này tuyệt đối không sai được.”

Ta chóng cảm suy nghĩ, nhớ lại lúc tiếp xúc với Tiểu Viên Kiềm. Mới đầu, nàng ở trên xà nhà lộn ngược xuống, tuy rằng bộ dạng có hơi đáng sợ một chút, nhưng ít ra đầu óc vẫn còn bình thường, cũng không có hành động công kích gì cả. Cho đến lúc sau, thời điểm nhắc tới Tư Mã Dung, hình như nàng nghĩ ta muốn làm hại đến hắn, vậy nên mới tản ra một thân lệ khí.

Ta cân nhắc rồi hỏi: “Tiểu Khả Ái, ta hỏi ngươi, có phải sau khi biến thành quỷ, dựa vào biến hóa của tâm tình mà có thể sinh ra lệ khí, từ đó chuyển hóa thành lệ quỷ hay không?”

“Tiểu... Tiểu Khả Ái?” Mặt của tiểu nhị thoát cái đỏ bừng, “Khách quan, ngài thật là...”

Ồ, không phải ngươi đang tiếp rượu người ta sao, mới có đùa giỡn thế này mà đã không chịu nổi rồi à? Ta thần nhiên nhìn hắn, làm cho hắn cảm thấy tự dưng thẹn thùng cũng chẳng có ý nghĩa gì liền đề lại tâm tình rồi nói tiếp: “Đúng... Đúng là có thể như vậy. Lệ quỷ khi còn sống có chấp niệm quá lớn nên mới biến thành như vậy, chờ mọi việc qua đi, chấp niệm tiêu tan thì tự nhiên oán khí cũng tán hết. Tuy nhiên, chấp niệm cũng có thể theo thời gian mà tích lũy càng ngày càng sâu. Cái này chỉ dựa vào vận mệnh của chính bọn họ mà thôi.”

Ta gật gù đầu: “Ngươi có biết một nữ quỷ sống trong tiểu viện có rất nhiều Mộc Đầu Nhân ở Phong Châu thành không? Nàng mặt tròn mắt hạnh, trông chừng một nam tử bị gãy chân, hình như cực kỳ coi trọng nam tử đó...”

“À, ta biết!” Tiểu nhị hô lên, “Nguyệt Châu.”

Ta neho mắt lại: “Ngươi nói rõ cho ta nghe xem, nàng là loại quỷ gì? Những chuyện khi còn sống của nàng ra sao?”

“Những chuyện khi còn sống chúng ta không có điều tra cụ thể, chỉ đại khái biết được nàng đã từng là người của Nam Nguyệt giáo, cũng sống ở trong tiểu viện kia. Ước chừng là chết vào bốn năm trước đây, sau khi chết thì chỉ quanh quẩn ở trong cái tiểu viện đó, cực kỳ bài xích những con quý khác... Nghe ngài nhắc đến nàng, ta mới nhớ đúng là nàng có mấy phần khuynh hướng sẽ biến thành lệ quý...”

Người của Nam Nguyệt giáo lại sống trong tiểu viện ở Phong Châu thành?

Thật thú vị, vừa nghe đã biết đây tuyệt đối là gian tế do Nam Nguyệt giáo phái tới!

Lúc trước, mạng lưới tin tức của Tư Mã Dung trải rộng như vậy, làm sao có thể không biết được thân phận của nàng, nhưng cuối cùng hẳn vẫn bị Nam Nguyệt giáo hãm hại. Chẳng lẽ hẳn đã động chân tình với Nguyệt Châu? Cho nên bây giờ vẫn ở nơi mà Nguyệt Châu đã từng sống.

Hẳn vì chuyện đó mà đưa sai tin tức, hiện tại lại không thể bỏ xuống được sai lầm ngày ấy, vậy nên hẳn mới nói với ta rằng cả đời này hẳn vĩnh viễn không thể tự tha thứ cho bản thân mình?

Nhưng Tiểu Viên Kiểm bị chết như thế nào? Do Mặc Thanh giết sao? Nhưng nếu là Mặc Thanh giết thì làm sao Tư Mã Dung lại có quan hệ tốt với hắn như vậy được?

Những chuyện như thế này, có hỏi tiểu nhị hẳn cũng chẳng biết, mà ta cũng không thể hỏi Tư Mã Dung hay Mặc Thanh được. Xem ra cứ đến hỏi thẳng người có liên quan trực tiếp coi sao. Ta tựa lưng vào ghế ngồi, hỏi thăm tiểu nhị: “Nguyệt Châu đó có chút điên điên khùng khùng, ở chợ quý có thuốc trị chứng bệnh này không?”

Tiểu nhị lạng lẽ chớp mắt một cái, lắc lắc đầu: “Hình như không có.”

Chắc, thế này thì ta phải trực tiếp đối mặt với Tiểu Viên Kiểm có thể hóa thành lệ quý bất cứ lúc nào rồi.

Ta vỗ bàn, đứng dậy nói: “Được rồi, ta muốn biết đến đây thôi. Hôm nay người tiếp rượu rất tốt, lát nữa cứ lấy trong sổ của ta một...” Ta đem chữ “Vạn” nuốt ngược vào trong cổ họng, âm thầm nhắc nhở bản thân hiện giờ mình đã không còn là Vạn Lục Môn chủ trước kia nữa, rồi sửa lại lời nói, “Một nghìn tiền đi.”

Tiểu Khả Ái cười thật vui vẻ: “Được ạ, hai chúng ta nói chuyện phiếm ta thấy rất vui, sau này ngài lại tới tìm ta nữa nhé.” “Ừ, người tên là gì?”

“Ta tên là Từ Du.”

Ta liếc hẳn một cái, hẳn nhìn biểu hiện trên mặt ta, ái ngại cười cười gãi đầu nói: “Cô nương đừng trách móc, ta chỉ nói tự không nói tên không phải là ta không thẳng thắn với cô nương, mà là ... quá thật ta đã quên tên của mình rồi; chỉ nhớ được tự của mình là Từ Du thôi.”

Ta nhìn hẳn: “Tên của mình mà cũng quên được à?”

Hắn sững sờ nhìn ta: “Cô nương không biết sao?” Thấy vẻ mặt mờ mịt của ta, hẳn mới giải thích, “Sau khi chúng ta biến thành quý, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta quên hết đi những chuyện khi còn sống. Đợi đến khi quên hết thì cũng là lúc nên đi đầu thai rồi.”

Ta cả kinh: “Cái gì? Không phải đầu thai phải đi qua cầu Nại Hà sao? Còn uống canh Mạnh Bà nữa mà? Thế Diêm Vương đâu, Phán quan đâu? Bọn họ không sắp xếp mọi chuyện sao?”

Tiểu nhị cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: “Làm gì có Mạnh Bà chứ, nhiều quý như vậy thì phải nấu bao nhiêu canh mới có thể giúp cho mọi người quên đi quá khứ. Con người ta chết đi, hồn phách phiêu bạt trên nhân gian, qua một thời gian dài, tự nhiên sẽ quên hết. Có người quên sớm, có người quên muộn, nhưng tóm lại là ai cũng sẽ quên.”

Ta thoáng giật mình.

“Hiện tại, những ký ức khi còn sống, ta đã quên mất bảy tám phần rồi, chỉ còn nhớ rõ tự của mình là Từ Du mà thôi. Khách tới quán rượu này, hơn phân nửa là đắm chìm trong quá khứ, họ không muốn quên, cho nên ngày ngày mới đến đây tìm người ngồi nghe chuyện quá khứ của mình. Chỉ sợ một ngày không nhắc đến thì sẽ quên mất. Tuy vậy vẫn có rất nhiều khách quan hôm trước tới, hôm sau liền không tới nữa, sau đây cũng chưa từng gặp lại.”

“Bọn họ... đi đâu vậy?”

“Cái gì cũng quên, ngay cả bản thân mình còn không nhớ thì tất nhiên là đi chỗ nào mà chả được.”

Ta bước theo tiểu nhị đi xuống lầu một, ba bốn con quý vừa rồi vẫn ngồi ở đó. Có con buồn bực ngồi uống rượu một mình, trầm tư nhớ chuyện quá khứ. Có con thao thao bất tuyệt nói không ngừng, bất kể hẳn nói điên loạn cái gì, con quý tiếp rượu bên cạnh vẫn rất kiên nhẫn ngồi nghe, thỉnh thoảng còn mỉm cười gật đầu đáp lại.

Nhưng bởi vì đã biết được nguyên do ẩn chứa bên trong, ta chợt cảm thấy hành động nhẫn nại và nụ cười mỉm đó lại mang theo sự thương xót cùng cảm thông.

“Nói nhiều quá.” Tiểu nhị nói, “Thật ra thì ta nghĩ, Nguyệt Châu mà cô nương hỏi thăm kia e là cũng giống như thế này vậy. Cứ giữ chặt lấy quá khứ của mình, chỉ sợ mình quên đi, cho nên mới gầy gù rồi rã, quá mức chấp niệm, liên cơ khuynh hướng biến thành lệ quý. Aiz, mà đến lúc biến thành lệ quý thì cũng chỉ nhớ được mỗi chấp niệm đó thôi, những cái khác đều sẽ quên hết.”

Ta trầm mặc không nói gì.

Tiểu nhị tiến ta ra cửa. Ta chợt bừng tỉnh nhớ tới chuyện phải đi tới chợ quý mua viên thuốc tăng lực cho Chi Yên, nhưng đột nhiên lúc này lại nghĩ ra, vậy mua xong ta phải làm thế nào để mang nó về? Ta nhập vào thân thể của nàng thì không thể nhìn thấy chợ quý, mà mua viên thuốc tăng lực xong cũng không thể cầm về được.

Vậy thì ở luôn chỗ này đợi tới khi trời sáng đi, Chi Yên tự mình hồi hồn, ta trực tiếp mua viên thuốc tăng lực cho nàng, sau đó để nàng nhập vào thân thể rồi cùng ta trở về.

Nhưng ngoài dự liệu của ta, lúc ta bay đến chỗ đặt thân thể của Chi Yên thì lại thấy có một người đang đứng ở trước mặt nàng.

Là Mặc Thanh tìm tới.

Ta đứng ở một bên, nhìn Mặc Thanh cau mày đưa tay bắt mạch của Chi Yên. Chẳng hiểu tại sao, đột nhiên ta lại nhớ tới câu nói vừa rồi của tiểu nhị. Hắn nói: Sau khi chúng ta biến thành quý, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta quên hết đi những chuyện khi còn sống. Đợi đến khi quên hết thì cũng là lúc nên đi đầu thai rồi.

Vậy có phải vào một ngày nào đó trong tương lai, ta cũng sẽ quên hết tất cả, quên Vạn Lục môn trên núi Trần tặc, quên cái tên Lộ Chiêu Diêu mà cả thiên hạ đều biết của ta, quên mất tên quái dị mỗi lần nhìn ta thì dường như trong mắt đều có ánh sao...

Hay là nói, ta sẽ quên... rất, rất nhiều chuyện?

Ý nghĩ này giống như hàng vạn con kiến bò qua kẽ hở trong xương sống của ta, chui lên óc, làm cho cả đầu ta tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hiện giờ Mặc Thanh đang có ở đây, ta cũng chẳng có quá nhiều thời gian để đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Ta vỗ vỗ hai má, ổn định lại cảm xúc, trầm nghĩ:

Sợ cái gì, dù sao cũng đã chết qua một lần. Chuyện lúc trước có quên thì quên đi, chết thêm một lần nữa thì những thứ đã mất cũng chỉ mất thêm một lần nữa mà thôi, sao mà phải hoảng.

Gần đây ta sống nhờ trong thân thể có lá gan lớn bằng cái rắm của Chi Yên nên càng ngày suy nghĩ càng hạn hẹp rồi. Phải nhanh chóng góp tiền mua Hoàn Dương Đan mới được!

Tóm lại, không cần biết sau này ta có quên mất bản thân mình, hay là đi đầu thai, thậm chí là tan biến mất hay không thì đó vẫn cứ là chuyện sau này. Một kẻ ngông cuồng như Lộ Chiêu Diêu ta lại bị tên quái dị kia dùng kiếm khí đánh cho mất mạng ngay tại chỗ; nếu ta không thể chống lại chuyện quên hết ký ức và tan biến thì điều duy nhất ta có thể làm trước khi biến mất, đó chính là phải kéo theo một cái đệm lưng —

Cái đệm lưng có thể là tên xấu xí đang đứng ở trước mặt ta đây, sau khi ta chết còn đến trước mộ phần của ta khoe khoang ra vẻ.

Tuy rằng hiện tại hắn không còn xấu xí nữa, thậm chí là xinh đẹp đến động lòng người...

Nhưng...

Ta vẫn quyết định sẽ giết chết hắn!

Chuyện sau này cứ để sau này rồi nói.

Tên quái dị hắn buổi tối không ngủ lại chạy ra ngoài đuổi theo Chi Yên, thấy Chi Yên ngủ ở chỗ này, nhất định trong lòng hắn sẽ nảy sinh nghi ngờ, phải nhanh chóng xóa hết những nghi ngờ đó của hắn mới được. Ta nhập vào thân thể của Chi Yên, đuổi lưng một cái, giả bộ như vừa mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng xoa nhẹ hai mắt, sau đó cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Mặc Thanh:

“Ồ? Sư phụ! Sao ngài lại tới đây?”

Mặc Thanh lẳng lặng nhìn ta, không lên tiếng trả lời, cũng không giống như đang nghi ngờ ta, hắn chỉ nhìn ta chăm chú, ánh mắt có mang theo vài phần đánh giá.

Đối với ánh mắt trong suốt nhưng khiến cho người ta không có cách nào nắm bắt được tâm tư của hắn, ta hoàn toàn bó tay bất lực. Ta chuyển mắt, vịn tay vào thân cây đằng sau đứng lên, tự mở miệng giải thích: “Ày, từ sau khi bị Khương Vũ bắt đi lần trước, cũng chẳng biết thân thể này đã sinh ra tật xấu gì nữa, lúc nào cũng thấy mệt mỏi rã rời.”

“Vậy à?” Rốt cục Mặc Thanh cũng đáp lời, “Lát nữa về để Cố Hàm Quang kiểm tra xem, có vấn đề gì thì chữa trị ngay.”

Thân thể của Chi Yên được ta điều dưỡng cực kỳ khỏe mạnh, để cho Cố Hàm Quang kiểm tra thì khẳng định tên đó sẽ nói đầu óc ta có bệnh...

“Chỉ mệt mỏi một chút mà thôi cũng không có gì quá nghiêm trọng, sao cần phải phiền đến thân y chứ. Sư phụ, ngài xem, trời đêm ở nơi đây thật đẹp!” Ta thuận tay chỉ thẳng lên trời, vốn là hy vọng có trăng sao linh tinh gì đấy giúp cho ta đôi đề tài, vậy mà cái khu chợ quỷ này, tuy rằng người sống không thấy được quỷ, nhưng vẫn có thể thấy khí đen âm trầm, mây đen giăng kín, khắp nơi u ám, có nhìn thấy trăng sao gì đâu. Mặc Thanh liếc mắt nhìn khoảng không đen sì một cái, rồi lặng lẽ liếc mắt sang nhìn ta.

Hắn trầm mặc, ta lại hơi lúng túng: “Ồ, vừa rồi vẫn còn đẹp lắm mà... Ta ngồi đây ngắm trăng nên mới ngủ thiếp đi, ha ha ha ... Hôm nay thật là vui.” Ta nói vu vơ mấy câu, cảm thấy mấy lời nói dối thấp kém này ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của ta, “Thôi không nhìn nữa, chúng ta trở về đi.” Ta rút lui có trật tự, muốn nhanh chóng rời khỏi Mặc Thanh, tránh để lộ ra manh mối. Còn viên thuốc tăng lực thì để tìm cơ hội khác dẫn Chi Yên đến đây mua sau vậy.

“Muốn ngắm trăng sáng sao?” Mặc Thanh đột nhiên hỏi ta.

Không muốn, nhưng đương nhiên ta phải từ chối hán uyển chuyển một chút: “Sư phụ, thời gian của ngài là vàng bạc, nhất định là rất bận rộn...”

“Không bận.”

“...” Bị cắt đứt quá nhanh khiến cho ta nhất thời không kịp nghĩ thêm cái cớ nào, Mặc Thanh liền nắm lấy tay ta. Nháy mắt một cái, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần thì ta đã thấy mình đang đứng ở trên đám mây rồi. Đám mây dưới chân nhẹ nhàng trôi theo gió, bay ở giữa không trung.

Phù Không (*) Thuật, có thể đối với người khác đây là một trải nghiệm rất mới lạ, nhưng với một con quỷ lâu năm như ta, ngày ngày bay lượn vạt vờ, cảm giác cũng không có dao động gì quá lớn, chỉ là bay cao hơn một chút mà thôi. Hơn nữa ta đã tự chơi trò này từ rất lâu rồi!

(*) lơ lửng, trôi nổi.

Mặc Thanh xài chiêu tình cảm này cũng quá cũ đi, dẫn người ta đi ngắm trăng ngắm sao, bàn về cuộc sống nói chuyện lý tưởng; sau đó lại động tay động chân. Dưới bầu trời đêm mênh mông, trên đám mây trắng mềm mại, hôn một cái lại ôm một cái?

Ta đã sớm biết hết mấy mảnh khốc đó rồi nha.

Trong lòng ta nghĩ như vậy, quay đầu sang liền thấy gương mặt hơi ngược lên nhìn trăng sáng của hắn. Ánh mắt hắn trong suốt lấp lánh như nước dưới ánh trăng, hắn không nhìn ta, nhưng ta lại nhìn hắn không rời mắt.

Diện mạo quá xinh đẹp, đúng là không công bằng.

“Nếu nàng gặp chuyện khó khăn gì thì cứ nói với ta.”

Trong bầu không khí lãng mạn như vậy, Mặc Thanh đột nhiên thốt ra câu này.

Không phải chứ, tên quái dị nhà ngươi, những lúc như thế này thì nhắc tới khó khăn làm cái gì? Ngươi nên trực tiếp kéo eo, cúi đầu, mạnh mẽ ngang ngược hôn cho đối phương không thốt ra nửa lời mới đúng. Lớn lên xinh đẹp như vậy, sao phải lãng phí tâm tư đi lấy lòng người khác, không dùng mặt để mê hoặc thì quả là lãng phí!

Ta híp mắt cười một tiếng: “Sư phụ, có ngài ở bên cạnh thì ta không cảm thấy có khó khăn gì cả.”

Mặc Thanh trầm mặc chớp mắt một cái: “Chỉ cần nàng nói, ta sẽ giúp nàng, bất luận là chuyện gì.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, ta nhất thời có chút hoảng hốt, tựa như bây giờ nếu ta nói: ta không làm cách nào để chấm dứt tính mạng của ngươi thì hắn sẽ lập tức ra tay tự kết liễu mình vậy. Chỉ trong một khoảnh khắc thôi, thậm chí ta còn nảy ra ý nghĩ muốn nói cho hắn biết, hiện tại hồn phách đang trú ngụ ở trong thân thể này chính là Lộ Chiêu Diêu. Ta muốn xem rốt cuộc hắn sẽ có phản ứng gì. Lập tức thay đổi sắc mặt, giết ta một lần nữa hay là bởi vì đã yêu thân thể này nên không có cách nào xuống tay?

Ta rất muốn thử lòng hắn, nhưng ta cũng biết rất rõ, lòng người cất giấu quá nhiều khe hở u ám, điều không nên làm nhất trên đời này chính là đi thử lòng một ai đó.

Ta thử lòng hắn, tương đương với việc đem quyền chủ động nằm trong tay mình giao vào tay hắn, để cho hắn cân nhắc xem có nên cho ta cơ hội sống hay không.

Đó chưa bao giờ là phong cách của Lộ Chiêu Diêu ta.

Ta cười cười: “Sư phụ, ta đến núi Trần Tắc là vì muốn báo thù cho phụ thân, ngài nói xem khó khăn của ta là gì?”

Ánh mắt Mặc Thanh nhìn ta thoáng tối đi, nhưng hắn cũng không nói nhiều, chỉ bảo rằng: “Gần đây đúng là Giám Tâm môn có chút bất thường, ta đã phái người đi điều tra rồi, chỉ ít ngày nữa là có kết quả.”

“Đa tạ sư phụ.”

Mặc Thanh không nói gì nữa, cứ im lặng như thế cho đến khi xiêm áo phơi trắng phát lạnh, Mặc Thanh mới đưa ta trở về Vô Ác điện.

Đáp xuống đất, quay về phòng của mình. Ta thoát khỏi thân thể của Chi Yên, Chi Yên bay tới hỏi ta: “Sao ngươi lại về cùng với Lệ ma đầu thế, có phải ngươi đi ra ngoài làm chuyện gì bị phát hiện rồi không?”

Ta khoát tay áo một cái, đuỗi nàng đi. Ta bay thẳng lên nóc nhà, nằm trên đó nhìn ánh trăng đến gần người.

Thật ra thì, ta cảm thấy dạo gần đây mình có chút gì đó không được ổn cho lắm. Tỷ như hiện tại, ta nằm ở chỗ này nhưng trong đầu cứ vang lên không ngừng những lời mà Mặc Thanh vừa nói với ta khi nãy.

Nếu ta gặp chuyện khó khăn gì thì cứ nói với hắn.

Từ trước đến nay, ta rất ít khi nói cho người khác biết những chuyện khó khăn của mình. Bởi vì nếu đã là chuyện ta không giải quyết được thì có giao cho người khác, hầu hết bọn họ cũng chẳng giải quyết nổi. Nhưng Mặc Thanh nói như vậy, ta lại không cảm thấy hắn đang tỏ ra tự cao tự đại, mà thậm chí...

Ta ngồi bật dậy, ôm lấy ngực.

Thậm chí... trong thân thể của quý hồn này, chỉ vì đang nhớ tới lời nói của Mặc Thanh mà lồng ngực như có cái gì đó đang nhảy nhót không ngừng...

Tên hề làm chuyện ấy đã làm gì với ta vậy?

Ta xoay tròn, chui thẳng xuống tấm điện của Mặc Thanh. Đèn dầu trong phòng vẫn đang cháy, hắn đứng ở trước bàn đọc sách, dường như cái giường bên cạnh tường vĩnh viễn không được dùng đến, chần mèn vẫn được gấp rất quy củ, gọn gàng.

Ta tức giận nhìn hắn, chợt thấy hắn bịt chặt miệng, đầu vai run nhẹ, ta không nghe thấy hắn phát ra âm thanh gì nhưng một lát sau lại thấy giữa lòng bàn tay hắn trào ra máu tươi.

Ta giật mình. Hắn bị làm sao vậy?

Mặc Thanh im lặng không nói gì lau máu tươi trong tay đi, ánh mắt liếc về phía bức tường phía sau giường một cái rồi thu về. Thời điểm hắn đang cầm bút định viết cái gì đó thì khí tức trong phòng khẽ động, Cố Hàm Quang trong nháy mắt đến đây. Hắn nhìn chăm chăm Mặc Thanh, còn chưa kịp mở miệng nói, ánh sáng trên tay Mặc Thanh lóe lên, kết giới được quăng ra bao bọc bốn phía, mà lúc này, ta lại vừa vặn đứng trong kết giới của hắn.

Cố Hàm Quang nói: “Lệ Trần Lan, ngươi đừng có chết nhanh như vậy, chớ làm hỏng danh tiếng của ta.”

Mặc Thanh không ngừng đầu lên, chỉ hỏi: “Thương thể của ta còn bao lâu nữa mới có thể khỏi?”

Mặc Thanh bị thương ư? Chẳng lẽ vết thương khi đến Tiên đảo lấy kiếm của hắn... vẫn chưa khỏi hắn?

“Bị sét đánh thẳng vào người, ngươi nghĩ sao đây?” Cố Hàm Quang đợi Mặc Thanh cởi xiêm áo ra, ta bay tới sau lưng Cố Hàm Quang, cùng hắn nhìn xem thế nào.

Sau lưng Mặc Thanh đang được băng bó, Cố Hàm Quang tháo băng ra từng vòng từng vòng. Bên trong là cả một mảng lưng máu thịt lẫn lộn, mà khiến cho người ta kinh hãi hơn nữa chính là sau lưng hắn còn có một tia chớp thỉnh thoảng lại xoẹt qua, giống y như trên thân của Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm vậy!

“Thực sự là quá chậm.” Sắc mặt của Cố Hàm Quang không được tốt lắm, “Vết thương vừa mới khép lại đã bị tia chớp xẻ ra. Cứ xẻ qua xẻ lại không ngừng.”

Ta nhìn tia chớp xuyên vào trong da thịt của Mặc Thanh, đột nhiên hiểu ra, chẳng trách trên thân của Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm lại không ngừng có sét giật. Hóa ra không phải là bản thân nó vốn đã như thế, mà là do hết năm này đến năm khác bị thiên lôi đánh vào cho nên mới lưu lại sét ở trên thân kiếm.

Có lẽ Mặc Thanh cũng là bị như vậy, bị Thiên Lôi đánh liên tục vào người, từ đó không ngừng làm thân thể hắn bị thương.

Mà lần trước ta có hỏi hắn, hắn lại chỉ bảo đó là vết thương nhỏ. Thậm chí mấy ngày nay, hắn chưa hề tỏ ra có bất kỳ khác thường gì ở trước mặt người khác.

Không ngờ ... hắn lại có thể ẩn nhẫn được như vậy.

“ Bao lâu thì khỏi?” Mặc Thanh hỏi lại một lần nữa. Trong lời nói không hề nhắc tới đau đớn mà cũng không có lấy một câu oán trách.

“Với tình hình hiện giờ thì có lẽ phải hơn một tháng mới ổn được.” Cổ Hàm Quang bôi một lớp thuốc bột lên lưng Mặc Thanh giúp hắn cầm máu, tạm thời ngăn lại tia chớp kia, “Nếu người có thể đặt hết những chuyện khác sang một bên, chuyên tâm bế quan tĩnh tọa thì chỉ mất khoảng mười ngày thôi.” Cổ Hàm Quang băng bó một lớp vải mới, “Người có thể không?”

Mặc Thanh mặc quần áo, ánh mắt bình thản nhìn Cổ Hàm Quang một cái: “Người có thể đi rồi.”

Bộ dạng của Cổ Hàm Quang xem chừng là cũng đã quen, theo thường lệ dặn dò: “Đừng tiếp xúc với nước đấy.” Hắn nói xong, chớp mắt một cái liền rời đi.

Hiện tại ta nghĩ, nếu như trong vòng một tháng này, ta cầm một chậu nước trực tiếp hắt vào vết thương của Mặc Thanh, dùng Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm chọc cho hắn một phát. Như vậy khả năng giết được hắn so với lúc bình thường lớn hơn bao nhiêu?

Nhưng bây giờ, nhìn hắn tiếp tục dựa vào bàn đọc sách, ta lại chẳng suy nghĩ nổi nữa.

Giống như trái tim bị người nào đó châm mạnh vào một kim, cảm giác kỳ dị lại ập đến. Ta không khỏi trầm nghĩ, tại sao Mặc Thanh có thể đối xử với một người tốt như vậy? Vì lấy kiếm cho nàng mà bị thương, sau đó lại chịu đựng một mình, không muốn khiến cho đối phương phải khó xử.

Tại sao hắn lại không sợ chứ? Rõ ràng người kia ở trước mặt hắn vẫn luôn cất giấu tâm tư xấu xa. Hắn cứ mở lòng mở dạ đứng ở trước người ta như vậy, không sợ người ta bất chợt ra tay đâm cho hắn một đao sao...

Ta dùng hòn phách của mình chạm nhẹ vào lưng hắn.

Tiểu quái dị à, người đứng là khờ dại đến mức khiến cho người ta...

Không nở xuống tay.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trong mấy ngày chờ vô kiếm được làm xong, ta cũng lười chẳng muốn chạy đi đâu cả.

Buổi sáng ở Trạc Trần điện dạy Chỉ Yên ngồi thiền, thuận tiện khinh bỉ nàng được nướng chiều từ bé, không chăm chỉ tu hành, những kiến thức đã học trước kia chẳng nhớ được bao nhiêu.

Chỉ Yên cắn răng chấp nhận. Buổi chiều ta sai Chỉ Yên xuống chân núi tiếp tục tìm người hóa vàng mã cho ta, khi nàng trở lại, ta hỏi đã đốt được bao nhiêu. Nghe thấy câu trả lời của nàng, ta lại thuận tiện khinh bỉ nàng không có mị lực, không có khả năng lôi kéo người khác. Chỉ Yên vẫn cắn răng nhẫn nại.

Đến tối không còn việc gì, ta cũng chẳng buồn nhập vào thân thể của nàng, để cho nàng dùng thân thể của mình muốn làm sao thì làm. Chỉ Yên cảm thấy kỳ lạ, thoát hồn phách ra, mở miệng hỏi ta: “Lộ Chiêu Diêu, sao cả ngày hôm nay người cứ buồn bực cáu bẳn thế, mở miệng ra là mĩa mai người khác? Có phải tâm tình không tốt cho nên mới bắt nạt ta để lấy lại cân bằng không?”

Ta nằm ở trên giường, gác chân, liếc nàng một cái: “Vi sư rất vui mừng.”

“Người vui mừng cái gì?”

“Rốt cục cũng có một lần người nhìn ra được là ta đang bắt nạt người.”

“...”

“Người cũng chỉ có thể bắt nạt được ta thôi.” Đã ở chung với ta một được thời gian, Chỉ Yên bắt đầu dám cùng ta tranh cãi. Nàng bay tới bên giường ngồi xuống, quét mắt nhìn ta, “Có bản lĩnh thì người đi bắt nạt Lê Trần Lan đi, đừng có nói mấy câu như tiểu nữ tử cam bài hạ phong nữa. Một Đại ma vương như người mà nói như vậy không sợ bị mất mặt sao? Ta là đồ đệ của người còn cảm thấy mất mặt thay cho người đây này.”

Ta nhắm mắt lại, cũng chẳng so đo tức giận với nàng, nhàn nhả quơ quơ cái chân, “Không phải vội, chờ lấy được Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm về ta sẽ tìm cơ hội giết hắn.”

Chỉ Yên nghe vậy, thoáng sững sờ, lập tức quay ngoắt người vội vàng hỏi ta: “Người muốn giết hắn?” Nàng kinh ngạc nói đến lạc cả giọng.

Ta nhìn nàng bằng một con mắt: “Ừa, không phải là ta đã nói với người rồi à?”

Chỉ Yên nhanh chóng ngồi thẳng dậy, đối diện với ta: “Chẳng phải ngươi nói muốn dụ dỗ hần ư? Sau đó để cho hần cam tâm tình nguyện giúp ta đi báo thù mà.”

“Ngươi nhớ nhầm rồi, ta nói là, hai ta làm một cuộc giao dịch đi.” Ta nhắm mắt, tiếp tục quơ chân, “Ngươi cho ta mượn thân thể, ta đi làm một chuyện, sau đó sẽ giúp ngươi báo thù.”

“Đúng thế, nhưng ngươi không nói là muốn...”

“Chuyện giết Lệ Trần Lan và việc giúp ngươi báo thù không hề có mâu thuẫn.” Ta gợn tay ra dấu cho nàng dừng lại, “Hiện tại chúng ta cũng đã câu dẫn hần được tương đối, trước hết để cho hần giúp ngươi báo thù, sau đó ta sẽ giết hần. Hoặc là ta giết hần trước, sau đó sẽ giúp ngươi báo thù, đều như nhau cả. Hai ngày tới phải dụ dỗ hần đưa cho ngươi mấy viên Cửu Chuyển Đan, lừa gạt hần truyền cho ngươi một ít công lực, luyện thân thể cho ngươi lên được bảy tám phần. Đợi đến khi lấy được Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm, ta dùng thân thể của ngươi làm những chuyện đó cũng khá ổn thỏa.” Một lúc lâu sau vẫn không thấy Chỉ Yên lên tiếng.

Ta mở mắt ra, thấy lông mày của nàng đang nhíu lại thật sâu.

Ta ngồi dậy hỏi: “Sao thế, ngươi xuất thân từ danh môn chính phái, vậy mà bây giờ lại không nỡ giết Đại Ma Đầu của Vạn Lục môn à?” Ta vươn ngón trỏ ra ngoắc ngoắc trước mặt nàng, “Giết hần rồi thì về sau danh tiếng của ngươi ở trên giang hồ sẽ tăng mạnh, vị trí Vạn Lục Môn chủ sẽ để cho ngươi ngồi, như vậy mà còn không thấy vui sao?”

Chỉ Yên giương mắt, nhìn thẳng vào ta: “Ngươi... cam lòng giết hần ư?”

Ta sùng sốt, lặng người trong giây lát, ngay sau đó thì khẽ cong khóe miệng, khinh miệt cười một tiếng: “Có gì mà không cam lòng, cả đời Lộ Chiêu Diệu ta chẳng có cái gì là không làm được, xài tiền, giết người, phóng hỏa, chỉ cần ta muốn thì sẽ làm. Còn nữa, lúc trước hần dứt khoát ra tay giết ta thì sao, vì cố gì mà bây giờ ta lại không nỡ giết hần? Ta sẽ đâm một dao xuyên thẳng qua tim hần, mổ bụng moi gan, sau đó để cho hần biến thành một con quỷ suốt ngày chỉ biết vật vờ giống như ta.”

Nghĩ đến đây, ta có chút đắc ý, “Hần mà chết thì nhất định sẽ chẳng có ai hóa vàng mã cho hần, đến lúc đó hần còn chẳng bằng ta ấy chứ.”

Chỉ Yên vốn là một cô nương không giỏi tranh cãi với người khác, thấy ta hùng hồn nói liên một tràng, nàng cắn miệng cả buổi cũng không thốt ra được nửa câu. Đợi đến khi ta quay đầu, không muốn để ý đến nàng nữa mới nghe thấy nàng nói: “Chuyện năm đó của các ngươi như thế nào ta không biết... Con người của Lệ Trần Lan ra sao, ta tiếp xúc với hần không nhiều nên cũng không nắm rõ được nhưng ngươi... ngươi đừng nói mình như vậy nữa.”

Nàng nhìn ta chằm chằm, giọng nói có chút căng thẳng: “Ta chưa từng thấy khi còn sống ngươi hành động can rở tới mức nào, nhưng trong khoảng thời gian sống chung với ngươi, ta biết ngươi không phải là loại người đó... Không phải là một ma đầu chỉ biết phóng hỏa giết người lung tung, ngươi chỉ hơi xấu xa một chút mà thôi. Mỗi khi ta nhờ ngươi giúp đỡ, tuy bề ngoài ngươi mạnh miệng nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng đồng ý giúp ta. Ta nhát gan vô dụng lại hay làm vướng chân, ngoài miệng ngươi khinh bỉ ghét bỏ nhưng chưa bao giờ thực sự bỏ rơi ta cả...”

Ta nhìn nàng, nghe nàng nói tiếp:

“Ngươi không phải là loại người xấu mà ngươi vẫn nói đâu.”

Ta rất muốn nhếch khóe miệng lên cười khẩy một cái khinh thường, nhưng chẳng hiểu tại sao lại cười không nổi.

Ta nhớ thật nhiều năm trước đây, nhiều đến mức ta không còn nhớ được đó là năm nào nữa, có một người cũng thuộc danh môn chính phái, hần nói với ta, sinh ra đã làm ma thì chắc chắn sẽ trở nên tà ác nhất thiên hạ, lòng dạ nhất định sẽ đen tối, hành động nhất định sẽ ác độc, gặp được thì phải giết.

Ta còn có thể nghe văng vẳng bên tai giọng nói của chính mình, giữa hàng ngàn vạn mũi kiếm, ta gào khóc đến khản cả giọng biện giải cho bản thân: “Ta không xấu! Ta đã thề, ta sẽ làm người tốt!”

Năm đó không một ai nghe ta nói cả, hiện tại, khi ta đang cố gắng làm chuyện xấu thì lại có một tiểu nha đầu nói với ta —Ngươi không phải là loại người xấu mà ngươi vẫn nói đâu.

Danh môn chính phái các ngươi, đúng là khiến cho người ta cảm thấy thật khó hiểu.

Ta đứng lên nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng: “Chỉ có một câu mà ngươi nói đúng thôi.” Bay ra tới cửa ta quay đầu lại nhìn nàng, “Đúng là ngươi nhát gan vô dụng lại hay làm vướng chân đấy.”

Chỉ Yên sùng sốt, thờ hồng học cắn răng một cái: “Ngươi chạy cái gì chứ? Bị ta nói trúng nên bây giờ muốn chạy đó hả?”

Ta phát tay áo một cái: “Ta đi ngắm trăng mà ngươi cũng muốn quản à?”

Ta bay nhanh hơn, Chỉ Yên không đuổi kịp đành phải ở lại. Ta bay một vòng quanh Vô Ác điện rồi lượn lên trên đỉnh. Ở trên nóc nhà bay tới bay lui vài vòng nữa, cuối cùng mới ngồi xuống một chỗ trên nóc tấm điện của Mặc Thanh, thành thoi ngắm trăng sáng.

Một ngày trước khi đến Phong Châu thành lấy vô kiếm, lúc xế chiều ta vẫn để cho Chỉ Yên xuống chân núi tìm người đốt vàng mã, còn dặn dò nàng đến xâm tới thì đứng ở phía nam trấn Thuận An chờ ta. Nàng vừa bước ra khỏi cửa, ta cũng bắt đầu ra sức bay xuống núi.

Gần tới, cả ta và nàng đều có mặt ở trấn Thuận An, hai chúng ta cùng nhau đi tới chợ quý vong hồn.

Dọc đường đi, Chi Yên có chút thấp thòm: “Cái chợ quý mà người dẫn ta đến, trong đó thật sự có quý sao?”

Ta liếc nàng một cái: “Người nói xem?”

Sau đó nàng vừa đi vừa xoắn xuyết, không ngừng vặn ngón tay. Tới được chợ quý, ta bảo Chi Yên rời hồn khỏi thân thể, nàng nghiêm chỉnh làm theo lời ta. Sau khi thoát ra liền ôm lấy cánh tay run rẩy: “Chỗ này u ám quá đi.”

Ta hỏi nàng: “Có nhìn thấy chợ quý không?”

Thân thể nàng cứng đờ: “Nó ở chỗ này há?”

Ta sờ sờ cằm trầm tư, quả nhiên, thời gian ta nhập vào thân thể của Chi Yên thì không nhìn thấy chợ quý; mà kể cả lúc Chi Yên tách hồn, nàng cũng không thể nhìn thấy. Có lẽ là vì nàng vẫn đang còn sống, không giống với những con quý khác. Lúc trước nàng đập đầu vào bia mộ của ta, cho nên chỉ có thể nhìn thấy ta mà thôi, đồng thời thân thể của nàng cũng chỉ có ta mới nhập vào được.

“Không nhìn thấy thì thôi, đợi ở chỗ này nhé, ta đi mua ít đồ cho người.”

Chi Yên nóng nảy, một tay kéo giắt ta lại. Ta nhìn bàn tay của nàng đang giữ chặt lấy cánh tay ta, không nói câu nào. Chi Yên hỏi ta: “Ồ... Ở đây có quý phải không?”

“Hai chúng ta không phải là quý à?”

“... Khác nhau mà!”

Ta liếc mắt nhìn bà lão ở phía trước đang nhìn chòng chọc vào Chi Yên một cái, xem ra, những con quý khác vẫn có thể trông thấy nàng giống như bọn họ có thể nhìn thấy người sống vậy. Thấy bà lão kia càng lúc càng bay đến gần Chi Yên, ta liền nói lớn: “Đừng nhìn nữa, nàng bị mù, không trông thấy bà đâu.”

Bà lão nói với ta: “Mù cũng không sao, bất tự phù hợp mới quan trọng, con trai ta cũng đã chết, cô nương này có thể minh hôn với nó không?” Hóa ra vẫn là bà lão đi tìm vợ để minh hôn với con trai mình dạo trước, còn chưa đi đâu thai sao?

“Người ta đã có người đính ước rồi.”

“A... Vậy thì không được, con trai ta phải lấy một cô nương tốt, phải là xử nữ cơ.” Bà lão lại quay đầu sang nhìn ta, “Vậy còn người?”

Ta không muốn mất thêm thời gian nữa liền xoay người muốn đi vào chợ, Chi Yên ở bên cạnh trợn to mắt vội vàng gọi ta: “Người đang nhìn cái gì thế? Còn nói chuyện với ai vậy? Có người nào đang hỏi ta sao? Người đừng đi mà, đừng đi mà ~~~...”

Chắc chắn, quả nhiên là giống y như ta dự liệu, lá gan còn nhỏ hơn cả gan gà.

“Đứng im ở đây, nếu sợ thì người nhập lại vào thân thể đi. Bọn họ sẽ không động được tới người.”

“Bọn họ?” Chi Yên hoảng hốt tốt độ, “Ở chỗ này có rất nhiều quý sao? Có bao nhiêu? Người đi nhanh rồi về nhanh nha!”

Ta mua viên thuốc tăng lực cho Chi Yên xong, mang về đưa cho nàng, may mà cái này nàng vẫn nhìn thấy được. Chi Yên buồn bực sử dụng thuốc, chờ một lát sau, nàng bay xung quanh một hồi, kinh ngạc mở to mắt: “Hình như ta nhanh bằng người rồi đó.”

Ta gật đầu: “Đấy thấy chưa, sau này cứ chăm chỉ hóa vàng mã cho ta thì không thiếu đồ tốt cho người đâu.”

Chi Yên lặng lẽ chớp mắt một cái, đột nhiên hỏi ta: “Vậy... người giết được Lê Trần Lan rồi báo thù cho ta xong thì sau đó người định làm gì?”

Sau đó?

Sau đó thì quay về mộ phần tiếp tục lượn lờ vật vờ thôi, ngày qua ngày đợi tới khi chẳng còn nhớ gì đến những chuyện xảy ra lúc trước nữa. Hoặc cũng có thể là bay lượn vật vờ cùng với tên quái dị kia, ta bắt nạt hắn, khoe tiền vàng ra trước mặt hắn mà đắc ý.

“Chuyện sau này của ta không liên quan gì đến người, người cứ lo cho cuộc sống của mình tốt là được.” Ta bay tới nhập vào thân thể nàng, nhún nhảy hai cái rồi hỏi: “Người có tìm được đường trở về không?”

Chi Yên gật gù: “Chắc là... có nhớ...” Nàng nghiêm túc nhìn ta chăm chăm, “Người định bỏ rơi ta đấy à?”

“Chẳng phải người nói ta chưa từng thực sự bỏ rơi người sao?” Ta nhìn Chi Yên cười cười, “Chúng ta thử một chút nhé.”

Nói xong, ta dùng thuật di chuyển trong nháy mắt trở về Vô Ác điện, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng hét giận dữ nằng nặc của Chi Yên: “Lộ Chiêu Diêu! Người khốn kiếp!”

Ta đặt chân vào Trạc Trần điện, cười lớn một trận, vốn chỉ định dọa cái lá gan nhỏ bằng gan gà của nàng một chút rồi sau đó quay lại đón nàng. Nhưng vừa dứt cười, ta bỗng nhìn thấy dưới ánh nến le lói, Mặc Thanh đang ngồi ở bên cạnh bàn im lặng uống trà.

Thấy ta sử dụng thuật di chuyển trở về, rồi tự dung đứng cười ha hả một mình mà hấn lại chẳng có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Đi đâu thế?”

Chẳng hiểu tại sao, trong lòng ta bỗng dâng lên cảm giác học trò trốn học ra ngoài đi chơi bị phụ tử bắt quả tang vậy. “Ta xuống dưới chân núi hoá vàng mã, tiện thể bắt nạt mấy bạn nhỏ.” Trong thời gian nói một câu này, ta điều chỉnh lại tâm tình của mình cho thật tốt, cười cười ngồi xuống bên cạnh Mặc Thanh, “Còn sư phụ thì sao, trẻ như vậy đến tìm ta có chuyện gì?”

“Ngày mai ta bận nên tối nay sẽ dẫn nàng đi lấy kiếm.”

Ta thoáng sững sốt, ai da, lần này thì hay rồi, Chỉ Yên thực sự phải bay về đây nha. Cũng may là nàng đã có viên thuốc tăng lực, không tốn sức mấy, mà có không bay về được đi chẳng nữa thì sáng mai nàng cũng sẽ tự mình hồi hồn, không cần phải lo.

Ta và Mặc Thanh nhảy mất đã có mặt ở Phong Châu thành, nơi này vẫn náo nhiệt hỗn loạn như cũ.

Mặc Thanh trầm mặc tiêu sái bước đi, ta lẻo đẻo đi sau lưng hấn, rảnh rỗi thì tán gẫu, tùy tiện hỏi mấy câu: “Sư phụ, năm đó trên giang hồ đều nói Tây Sơn chủ bị Nam Nguyệt giáo hãm hại. Rốt cuộc là bị hãm hại như thế nào?”

“Bọn họ khiến cho Tư Mã Dung động tình với một nữ tử của Nam Nguyệt giáo, sau đó hạ lệnh cho nàng ta giết hấn.”

Quả nhiên là mỹ nhân kế, không khác mấy so với suy đoán của ta.

“Nhưng Tây Sơn chủ đâu có chết.”

“Ừ, Nguyệt Châu kia cũng động tình với hấn, không đành lòng ra tay. Nam Nguyệt giáo triệu hồi nàng về, trừng phạt vì tội phản bội giáo phái.”

Ồ, không ngờ tên quái dị này lại dứt khoát nói hết mọi chuyện ra cho ta nghe. Sớm biết hấn tốt như vậy ta đã chẳng phải tới chợ quý để thăm dò tin tức rồi! Mặc Thanh tiếp tục nói, “Tư Mã Dung xả thân đi cứu nàng, bị trúng mai phục, gãy mất hai chân. Sau đó lại được Nguyệt Châu liều chết bảo hộ, dẫn hấn thoát ra khỏi Nam Nguyệt giáo. Cuối cùng Nguyệt Châu bị thương nặng mà chết.”

Tình thế lại có thể đảo ngược được như vậy sao...

Chẳng trách khi Tiểu Viên Kiếm tưởng rằng ta sẽ làm hại Tư Mã Dung liền lập tức nổi giận đùng đùng, còn gần như biến thành lệ quý nữa. Thì ra mặc dù đã chết, nhưng nàng vẫn một lòng một dạ bảo hộ cho hấn.

“Vạn Lục môn đâu rồi...” Ta liếc nhìn Mặc Thanh một cái, thấy tâm tình của hấn cũng không có quá nhiều dao động, xem ra chuyện này vẫn chưa chạm đến giới hạn cuối cùng của hấn, “Tây Sơn chủ đi cứu người, Vạn Lục môn không có ai đi theo giúp một tay sao?”

Mặc Thanh dừng bước, quay đầu sang nhìn ta: “Khi đó chính là lúc Môn chủ tiền nhiệm dẫn toàn bộ môn đồ đi đến Kiếm mộ.”

Ta nhất thời im lặng.

Thời điểm ta đến Kiếm mộ để lấy Kiếm Vạn Quân đã sử dụng hết toàn bộ lực lượng của Vạn Lục môn. Từ trước tới nay, mỗi lần Tư Mã Dung có tin tức gì, hấn đều chủ động thông báo cho ta, ta chẳng quản hấn đang làm cái gì cả. Khoảng thời gian đó, ta căn bản không còn thời gian đâu mà để ý đến hấn, thậm chí cũng chưa từng hỏi hấn.

Cho nên thời điểm hấn đi cứu người, tin tức xảy ra sai sót, hấn bị gãy chân, ta đều không biết gì hết. Khi Tiểu Viên Kiếm bảo hộ hấn chạy ra khỏi Nam Nguyệt giáo, e rằng lúc đó ta cũng đã bỏ mạng rồi.

Tư Mã Dung nói hấn có lỗi với ta, nếu cẩn thận suy nghĩ lại, kẻ làm Môn chủ là ta đây mới cần phải thẹn với lòng mình.

Do ta lơ là sơ suất, do ta tự cao tự đại, không những làm hấn bị gãy chân mà còn tự chôn vùi chính bản thân mình. Chỉ trách ta đã xử lý mọi việc không thỏa đáng mà thôi.

“Đi lấy kiếm trước đã.” Ta nói, “Lần trước Tây Sơn chủ có nhờ ta làm một chuyện, hôm nay tới đây ta có chuyện muốn nhắn nhủ với hấn.”

Còn chưa đi đến hẻm nhỏ, xa xa đã thấy một đám người đứng chen chúc ở đầu hẻm. Mặc Thanh nhướng mày, sai bước tiến lên, đi xuyên qua đám ma tu đó còn nghe thấy bọn họ bàn luận: “... Hình như Âm La vệ đều bị đánh ngã rồi.”

“Người của Vạn Lục môn ở chỗ này là ai thế?”

“Hành động cũng nhanh đấy chứ, chẳng làm gì cả, bắt người xong liền đi luôn...”

Ta nghe vậy thì khẽ nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn Mặc Thanh một cái, chỉ thấy sắc mặt hấn âm trầm, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo. Bộ dạng này, so với người vừa rồi mới nói chuyện với ta thực sự là hai người hoàn toàn khác nhau.

Bước vào tiểu viện của Tây Sơn chủ, sách vở, khối gỗ rơi tán loạn, bừa bãi rải rác khắp nơi; trên đất còn có ba bốn người mặc quần áo của Âm La vệ

do Mặc Thanh phái tới để bảo vệ cho Tư Mã Dung.

Ở trong nhà chính, xe lăn đồ nghiêng sang một bên, mà nam tử có nụ cười ôn hòa vốn phải ngồi ở trên xe không biết đã bị bắt đến nơi nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Ai dám bắt người của ta?

Đánh cho Âm La vệ ngắt xiu, cướp Tây Sơn chủ của ta, lúc Lộ Chiêu Diêu ta còn sống, không có kẻ nào dám động đến Vạn Lục môn ta như thế này đâu!

Ta bước tới, dựng chiếc xe lăn bị đồ nghiêng sang một bên lên: “Sự phụ, ta ra hậu viện xem một chút.” Ta chỉ để lại một câu này rồi chẳng quản đến việc Mặc Thanh có đồng ý hay không, trực tiếp đi thẳng ra hậu viện. Đến hậu viện, ta nhìn lướt qua xung quanh một lượt, sau đó ngồi núp trong một cái góc nhỏ, tách hờn phách của mình ra khỏi thân thể của Chi Yên. Trong nháy mắt ta bay ra, liền thấy cả tiểu viện đều tràn ngập oán khí hắc ám.

Ta tìm trái tìm phải, mãi mới thấy được ở phía đông tiểu viện, Tiểu Viên Kiềm một thân lệ khí đang cúi đầu vào tường, giữa giữa muốn bay ra ngoài. Nhưng đã là lệ quỷ thì chỉ có thể ở trong một khu vực nhất định mà thôi, bất kể nàng làm chuyện gì cũng không thể vượt qua được bức tường đó.

“Nguyệt Châu.” Ta gọi nàng một tiếng, nàng xoay đầu lại, ta nhìn thấy trong đôi mắt nàng đang từ từ chảy ra huyết lệ, bộ dạng cực kỳ đáng sợ, giống như vừa mới leo từ dưới địa ngục lên vậy.

Nàng trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói run rẩy tràn ngập hận ý: “Giết... Ta muốn giết bọn họ...”

“Nói cho ta biết bọn họ đi đâu đi, ta sẽ giúp ngươi.” Nguyệt Châu vẫn giương mắt nhìn ta chòng chọc, ta nói, “Ta là Lộ Chiêu Diêu, hẳn là Tây Sơn chủ của ta. Bất luận kẻ nào cũng không được động đến người của ta, cho dù ta đã chết.”

Khi ta còn sống đã nổi tiếng là bao che, chúng ta bắt nạt người khác thì được, bắt nạt đúng thì có thưởng, bắt nạt không đúng thì cũng quyết không để cho kẻ bị bắt nạt cắn ngược trở lại.

Trong khi Nguyệt Châu còn đang xem xét đánh giá ta thì bất chợt có một luồng ánh sáng xuất phát từ nhà chính tản ra giống như một luồng sóng nước trong nháy mắt quét hết một vùng đất trong vòng bán kính một trăm dặm.

Rốt cuộc Nguyệt Châu cũng lên tiếng trả lời: “Bọn họ đi về phía đông của núi Linh Đình...”

Không thể để chậm trễ hơn nữa, ta lập tức nhập vào thân thể của Chi Yên, quay trở lại nhà chính. Ta đang định nói với Mặc Thanh chuyện này thì hắn đã mở miệng trước: “Đi về hướng núi Linh Đình rồi, nàng ở chỗ này chờ ta.”

Chẳng lẽ luồng sáng khi nãy... là do Mặc Thanh sử dụng Truy Tung thuật? Trực tiếp dùng lực dò tìm mục tiêu trong vòng bán kính một trăm dặm, quá phô trương rồi..

Ta khoát tay: “Chúng ta cùng đi.”

“Không được.” Hắn mạnh mẽ dứt khoát quả quyết từ chối ta.

Ta biết, chắc là do cái nguyên nhân ‘vì ta yêu ngươi nên không muốn ngươi phải mạo hiểm’ đây mà. Ta bĩu môi một cái, cũng dứt khoát trực tiếp đáp một tiếng: “Được.”

Mặc Thanh lại dặn dò ta thêm hai câu, thời điểm hắn hơi mất cảnh giác, ta nhanh chóng nắm thuật di chuyển. Trước khi biến mất, ta chỉ thấy hai mắt của hắn khê tròn lên, muốn đánh gãy thi thuật của ta, nhưng hắn chưa kịp hành động thì ta đã đáp chân xuống cái đình trụ trụ của núi Linh Đình rồi. Hừ, tiểu quái dị, muốn ra lệnh cho ta cơ à, chỉ e ngươi còn thiếu một chút trình độ đấy.

Hiện giờ ta cũng đã tới đây rồi, nếu lát nữa Mặc Thanh có muốn tìm ta tính sổ thì cứ giờ thủ đoạn câu dẫn ra là xong. Dù sao hắn đã yêu thích ta như vậy thì cũng chẳng thể làm gì ta được.

Trên núi Linh Đình đang có trận mưa cuối xuân, ta bước lên từng bước, đột nhiên một bóng đen vụt xuất hiện ngay trước mắt, tức giận vút một thanh kiếm vào tay ta.

Là Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm đã có vỏ.

Vỏ kiếm làm bằng gỗ Ngọc Long Huyết màu xám tro xen lẫn với một chút đỏ tươi, sau khi được Tư Mã Dung điêu khắc, một ít màu đỏ này như đang di

động trên võ kiếm, lúc ẩn lúc hiện, lúc lặn lúc nổi, cực kỳ tinh xảo.

Ta vô cùng tán thưởng tay nghề của hắn, chỉ bằng với một thân tài nghệ này thôi ta cũng quyết phải giành hắn về cho bằng được.

Ta ngẩng đầu, dưới màn mưa mịn mù thấy được bóng dáng của Mặc Thanh. Chỉ trong chốc lát, nước mưa đã thấm đẫm y phục của cả hắn và ta.

Hắn hít sâu một hơi, dường như đang cố đè nén sự tức giận và bất đắc dĩ, rồi nhìn ta chằm chằm, cũng không có trách mắng gì, chỉ nghiêm mặt dặn dò: “Cầm chắc kiếm, đừng có đi lung tung, nhớ là phải theo ta.”

Hắn xoay người đi trước dẫn đường, ta nắm chặt lấy kiếm, lên tiếng hỏi một câu: “Sur phụ, ngài không trách ta sao?” Công khai làm trái với mệnh lệnh của hắn, đây chính là hành động tát thẳng vào mặt kẻ làm Môn chủ như hắn, nhưng hắn lại chẳng hề phát cáu với ta một câu.

Mặc Thanh quay đầu liếc ta một cái, sau đó lại quay đầu về, lẫn trong tiếng mưa gió hắn mớ hồ thốt ra ba chữ: “Ta không nữ.”

Bước chân của ta khựng lại một chút, giống y như nhịp đập của trái tim ta lúc này vậy.

“À.”

Ta ôm Lục Hợp Kiếm, giương mắt nhìn bóng lưng của Mặc Thanh, ta biết, trên lưng hắn còn có vết thương cực kỳ nghiêm trọng, mà bây giờ trời đang mưa khá to, chẳng bao lâu nữa xiêm y của hắn sẽ ướt hết, cơ hội giết hắn đã ở ngay trước mặt rồi.

Ta nhắm mắt nhắm mũi đi theo đuôi hắn, nhìn hắn không có một chút phòng bị nào ở phía sau.

Ta cầm chuôi kiếm, bấm quyết một cái, tạo ra một vòng ánh sáng bao quanh thân thể Mặc Thanh, che mưa cho hắn.

Lúc trước cũng dưới một trận mưa to như thế này, Mặc Thanh đã tạo ra một kết giới che mưa cho một phần của ta. Lần này, coi như ta trả nợ hắn đi. Hôm nay còn phải cứu Tư Mã Dung nữa, thôi bỏ qua cho hắn vậy.

Ta đi tới bên người Mặc Thanh, nhìn một mảnh đen kịt phía trước hỏi: “Sur phụ, có thể thăm dò được bọn họ đang ở nơi nào không?”

Mặc Thanh liếc mắt nhìn vòng ánh sáng bao quanh thân mình, con người khẽ động, không biết là đang suy nghĩ cái gì, sau khi nghe thấy ta hỏi, hắn chỉ nói: “Ồ trong động trên đỉnh chủ phong.”

Ta treo Lục Hợp Kiếm ở bên hông: “Có bố trí cấm thuật sao? Liệu có thể dùng thuật di chuyển đi qua đó hay không?” “Không cần dùng đến thuật di chuyển.”

Ta và hắn đứng trên đỉnh núi trơ trụi, gió lớn nổi lên, thổi tung mái tóc và vạt áo của hắn. Kiếm Vạn Quân ở bên hông hơi lộ ra chuôi kiếm, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, gió đêm cuộn cuộn tăng mạnh.

Kiếm Vạn Quân sắc lạnh, hình dạng cũng không khác những trường kiếm bình thường là mấy, nhưng khi nó được Mặc Thanh nắm trong tay, thật đúng là thanh kiếm tao nhã đệ nhất thiên hạ, ẩn chứa sức mạnh rung chuyển đất trời.

Ánh mắt Mặc Thanh ngưng lại, chuyển kiếm một cái, mũi kiếm xuyên qua mưa gió chỉ thẳng vào núi đá. Nhất thời trời đất tĩnh lặng, giống như sự yên tĩnh trước khi cơn bão ập đến, ngay sau đó núi đá nứt ra một kẽ hở, ta tận mắt nhìn thấy kẽ hở này càng lúc càng lan rộng, càng lúc càng lan nhanh.

Xẻ núi phá đá, mặt đất rung chuyển kịch liệt, cả một ngọn núi lớn dần dần tách ra làm hai, bầu trời sấm sét vang dội, một tia chớp thật lớn lóe lên bổ thẳng xuống. Ngọn chủ phong của núi Linh Đỉnh tựa như bị tia chớp này chém ra làm hai nửa.

“Ầm” một tiếng, núi lớn tách ra, đất đá sụp đổ, gió giật mưa tuôn, sét giật sấm rền, đất trời hỗn loạn.

Ta rất đỗi ngạc nhiên trước sức mạnh phá hủy giống như đang khai thiên lập địa này, đồng thời cũng rất kinh ngạc về thực lực của Mặc Thanh.

Ta sững sờ nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn trầm lại, hiên ngang như Sát Thần từ chín tầng mây hạ xuống nhân gian. Ta hoàn toàn không có cách nào tìm được điểm chung của hắn bây giờ và tên quái dị lúc trước với bộ mặt đầy vết sẹo đen xấu xí ở trong trí nhớ.

Ta tự xưng là Lộ Chiêu Diêu, cả cuộc đời chỉ làm ra những việc hoang đường lớn mật, nhưng nếu ta là người xử lý tình huống này ngày hôm nay, thì chắc chắn sẽ chỉ tìm cách bắt được đám người kia rồi giết hết bọn chúng. Nhưng ta không ngờ con trai của Ma vương với Kiếm Vạn Quân trong tay... lại có hành động thực sự là...

Phách lối hơn nhiều so với ta năm đó!

Trực tiếp bỏ đôi núi ra!

Tác phong làm việc của mấy người trẻ tuổi đúng là nguy hiểm quá!

“Tư Mã Dung đâu?” Ta hỏi hắn, “Ngài bỏ núi ra thì hắn làm sao bây giờ? Ngài thực sự tới đây là để cứu hắn đấy hả?”

Chắc không phải đang mượn cơ hội để diệt trừ Tư Mã Dung đấy chứ? Sau đó sẽ đổ trách nhiệm sang cho người khác?

Mặc Thanh bình tĩnh thu lại Kiếm Vạn Quân: “Cứu ra rồi.” Hắn vừa dứt lời thì ở phía xa có một quả cầu kết giới màu vàng sáng từ từ xuyên qua mưa gió nhẹ nhàng bay tới đây, người ở bên trong chính là Tư Mã Dung.

Trong khi dùng lực để tung ra chiêu thức, mà vẫn có thể ném ra kết giới chụp chính xác vào người mà mình muốn bảo vệ, tên quái dị này, người thật là...

Chẳng trách lại muốn ta ở lại trong tiểu viện, bởi vì ta có đến thì cũng chẳng có ích gì cả!

“Mấy kẻ bất cóc kia thì sao? Không bắt vài tên về để tra hỏi ư?”

“Đều chôn hết rồi.” Mặc Thanh lơ đãng trả lời, “Ám La vệ đang trên đường tới đây, nếu còn người sống thì cứ để cho bọn họ xử lý.”

“Như vậy cũng ổn thỏa.”

Ta tiến lên mấy bước, quan sát tình trạng của Tư Mã Dung đang nằm trong kết giới. Nhưng ta vừa bước lên thì mưa sau lưng lại trút xuống, Mặc Thanh lập tức đè nén tiếng ho khan.

Ta quay đầu lại nhìn hắn, thấy tay phải của hắn vừa đặt trên khoe môi nhanh chóng buông xuống, nắm chặt thành quyền, giấu trong tay áo.

Về mặt của hắn không có một chút biến đổi nào, chỉ có sắc mặt là bị tái đi. Một thân hắc bào của hắn bị nước mưa làm ướt, nước chìm vào trong màu đen của vải nhìn không rõ lắm.

“Xem vết thương của Tư Mã Dung thế nào đi.” Lời hắn nói làm ta dời ánh mắt ra khỏi người hắn.

“Này.” Ta ôm Tư Mã Dung từ trong kết giới đi ra ngoài. Trừ việc bị hôn mê bất tỉnh ra thì trên người hắn cũng không có tổn thương gì, chẳng qua là sắc mặt nhợt nhạt đến đáng sợ, giống như Mặc Thanh vậy.

“Đưa hắn trở về cho Cố Hàm Quang kiểm tra xem sao.”

“Ừ, đi thôi.”

“Sur phụ.” Ta gọi hắn lại, “Ta có thể dùng thuật di chuyển để đưa cả hai người về.” Ta vươn tay về phía hắn.

Mặc Thanh lẳng lặng nhìn ta trong chốc lát, lúc này mới bước lên phía trước, đặt tay trái của mình vào lòng bàn tay ta: “Được.” Hắn cầm chặt lấy tay ta, nhiệt độ bàn tay có hơi lạnh, nhưng ánh mắt lại hiện lên mấy phần âm áp.

Dưới trời mưa to gió lớn, xung quanh vắng lặng, ta nắm tay của hắn, cảm giác như trái tim mình bị sự lạnh lẽo đó đâm vào có chút đau.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trở về núi Trần Tắc, ta đưa Mặc Thanh và Tư Mã Dung đến thẳng nơi ở của Cố Hàm Quang.

Vừa đặt chân vào trong viện, Cố Hàm Quang choàng một cái áo lông chồn trắng muốt, thân hình nhỏ nhắn, mặt vẫn còn đang ngái ngủ, tóc tai rối bời, thoạt nhìn có chút khả ái. Nhưng hắn vừa quét mắt nhìn qua sắc mặt của Tư Mã Dung và Mặc Thanh một lượt thì lập tức trở nên tỉnh táo, ánh mắt còn toát ra vài phần sắc bén. Hắn khẽ nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc Thanh nói: “Trị thương cho hắn.”

Cố Hàm Quang hỏi ngược lại một câu: “Trị cho hắn hả?”

“Trị cho hắn.” Giọng nói hết sức kiên định. Cố Hàm Quang nhấp máy môi, nhanh chóng trở về phòng lấy kim châm ra.

Ta liếc mắt nhìn cái lưng của Mặc Thanh một cái, hắn vẫn đứng thẳng tắp như cũ, nếu không phải sắc môi có chút tái nhợt thì đúng là không thể nhìn ra hắn khác so với lúc bình thường ở điểm nào.

Ta nói với Mặc Thanh: “Sur phụ, lúc trước ở tiểu viện bên Phong Châu thành hình như có một vài thứ bị lấy ra, ta đi coi thử xem sao, lát nữa sẽ trở lại.”

Không để cho Mặc Thanh có cơ hội hỏi thêm, ta dùng thuật di chuyển rời đi trong nháy mắt.

Ta biết, nếu ta còn tiếp tục đứng ở chỗ đó nữa thì có lẽ Mặc Thanh sẽ không chịu để cho Cố Hàm Quang trị thương. Hắn muốn giấu ta thương thế của

hắn... Không muốn để ta biết hắn bị thương là vì đi lấy Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm, sợ ta cầm kiếm lại không an lòng.

Ta đặt chân xuống tiểu viện của Tư Mã Dung, ngó ra thấy đám người tụ tập ở đầu hẻm đã giải tán, bên trong có một vài Ám La vệ đang dọn dẹp sửa sang lại các thứ. Nhìn thấy ta, bọn họ đều cúi đầu chào một cái, không nói gì nhiều, chỉ tập trung hoàn thành công việc của mình. Ta đi vòng ra hậu viện, giấu thân thể của Chi Yên ở phòng chứa gỗ rồi tách hồn phách ra ngoài, lệ khí tản ra khắp tiểu viện vẫn còn dày đặc.

Mà Tiểu Viên Kiếm kia lại không thấy chúi đầu vào tường tìm cách bay ra ngoài nữa, ta ở ngoài sân tìm kiếm một vòng, sau đó mới bay vào nhà chính. Vừa vào đã thấy Tiểu Viên Kiếm đang ngồi trên chiếc xe lăn của Tư Mã Dung, ôm chặt lấy hai chân, chôn mặt ở giữa đầu gối, oán khí như mây đen không ngừng tràn ra: “Trả lại cho ta... Trả chàng lại cho ta.” Nàng không ngừng lăm bắm một câu này.

“Tư Mã Dung đã được cứu về rồi.”

Ta vừa dứt lời, nàng lập tức ngẩng đầu lên nhìn ta, mà bộ dạng của nàng lại làm cho ta giật mình hết hồn. Tóc đen xòa tung, giống như những đám mây oán khí ngưng tụ, cả gương mặt ướt đẫm huyết lệ, đôi mắt chỉ toàn một màu đen không có lòng trắng, làn da trắng bệch, hai môi đen sậm, bàn tay ôm lấy đầu gối với những cái móng thật dài. Dáng vẻ này quá đáng sợ.

Ta dè dặt cảm xúc, tận lực tỏ ra bình tĩnh nói với nàng: “Hắn được cứu về rồi, nhưng thân thể có chút khó chịu nên ở lại núi Trần Tắc nghỉ ngơi một lát. Tới khi trời sáng hắn sẽ quay về đây.”

Nghe được những lời này, đôi mắt toàn màu đen của Tiểu Viên Kiếm chậm rãi biến đổi, từ từ khôi phục lại giống như bình thường: “Trời sáng sẽ trở về sao?” “Ừ, trời sáng sẽ về, đợi thêm một canh giờ nữa là được.”

“Đợi thêm một canh giờ...” Nàng nhìn sắc trời bên ngoài một chút, sau đó lại tiếp tục chôn mặt vào đầu gối, “Ta chờ, A Dung, ta chờ chàng.”

Trần an Nguyệt Châu xong, để tránh cho Ám La vệ sinh ra nghi ngờ, ta vội vàng nhập vào thân thể của Chi Yên, rời khỏi hậu viện. Nghĩ tới có thể Cổ Hàm Quang sẽ thay thuốc và băng bó cho Mặc Thanh mất một lúc nữa, cho nên ta cũng không vội vàng trở về.

Bước vào nhà chính, ta giúp Ám La vệ nhặt mấy tờ giấy rơi tán loạn ở trên mặt đất; bỗng thấy có một tờ ghi toàn những ký hiệu nguệch ngoạc khó hiểu, ta chưa từng nhìn thấy chúng bao giờ. Không phải tiên cũng chẳng phải ma, nhưng lại mơ hồ toát ra vài phần tà khí. Là trò chơi mới của mấy người trẻ tuổi hiện nay à?

Ta gọi một Ám La vệ lại gần hỏi: “Đám người tới bắt cóc có lai lịch gì, điều tra đến đâu rồi?”

“Hỏi cô nương, đoán chừng là người của tiên môn, nhưng công pháp của bọn họ khá kỳ lạ, không rõ là xuất thân từ môn phái nào; mà kẻ chỉ điểm cụ thể là ai, đến nay còn chưa rõ.”

Ta gật gù đầu, giờ tờ giấy ở trên tay ra cho hắn xem “Người có biết những ký hiệu này không?”

Ám La vệ lắc đầu một cái.

Ta cho hắn lui, một mình ở lại trong phòng tìm kiếm thêm một lát, lại tìm được mấy tờ giấy nữa cũng vẽ những ký hiệu tương tự. Ta nghĩ hiện giờ tinh thần của Tiểu Viên Kiếm không ổn định cho lắm, có hỏi nàng thì cũng không tra ra được manh mối gì, vậy cứ trở về núi Trần Tắc, trực tiếp hỏi Tư Mã Dung cho xong.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, trời sáng nhanh quá. Không còn thời gian để trì hoãn nữa, ta sử dụng thuật di chuyển lập tức có mặt ở tiểu viện của Cổ Hàm Quang, nhưng ta không đi vào bên trong ngay mà đứng ở ngoài cửa nghe tiếng Tư Mã Dung nói chuyện. Chắc là việc trị thương cũng đã ổn thỏa cho nên mới có thời gian tán gẫu như thế này.

Ta đẩy cửa đi vào. Tư Mã Dung đang nói: “... Có lẽ là người của tiên môn.”

Cổ Hàm Quang nhìn ta một cái, hiển nhiên, hắn cảm thấy tình huống hiện giờ không thích hợp cho một đệ tử tiên môn như ta xuất hiện ở chỗ này. Nhưng Mặc Thanh và Tư Mã Dung đều không nói gì, hắn cũng trầm mặc không lên tiếng.

Ta liếc mắt nhìn qua Mặc Thanh một lượt, dưới ánh nến, sắc mặt của hắn đã khá hơn một chút, sau đó ta mới quay đầu lại nghe Tư Mã Dung nói tiếp, “Ta nghe loáng thoáng bọn họ nói mấy câu, hình như là hiểu lầm ta có Thuật Hồi Sinh.”

Với tư cách là một thần y, Cổ Hàm Quang cười khẩy chế nhạo: “Thuật cái tử hồi sinh ấy hả?”

Tư Mã Dung cũng bất đắc dĩ cười cười: “Mấy năm nay sống ở Phong Châu thành, ta chế ra vài tên Mộc Đầu Nhân, hoạt động rất linh hoạt, liền có người truyền ra ngoài là ta có thể giấu hồn phách của người chết vào trong cọc gỗ, từ đó giúp người ta sống lại. Tuy rằng... đúng là lúc mới đầu ta cũng có ý định đó.”

Cả căn phòng chìm trong yên tĩnh.

“Là mấy thứ này phải không?” Ta cầm tờ giấy vừa mang về giờ lên trước mặt Tư Mã Dung, “Đây là phương pháp người định làm cho người ta cái tử hồi sinh?” Tư Mã Dung nhìn lướt qua, cười khò: “Đúng thế. Những người đó tới tìm ta, đoán chừng cũng là vì cầm thuật trong truyền thuyết đi. Năm đó ta còn giữ lại xác của Nguyệt Châu, nhưng về sau ta phát hiện, trên đời này không hề có cái gọi là thuật pháp cái tử hồi sinh nào cả. Nếu có thì những người như chúng ta cũng không có cách nào chạm đến được.”

Ta không lên tiếng.

“Lúc mới đầu ta thực sự không cam tâm, bất luận thế nào cũng muốn tìm ra được biện pháp để văn hồi, để đền bù. Nhưng cuối cùng cũng đành phải chấp nhận. Ta muốn tìm cách đưa Nguyệt Châu trở về, nhưng nàng... có lẽ đã không còn muốn ở bên cạnh ta nữa. Hoặc cũng có thể hiện tại nàng đã bắt đầu một cuộc sống mới rồi, nghĩ như vậy, ta liền đưa thi thể của nàng đi an táng. Thời gian trôi qua, coi như đã từ bỏ.” Tư Mã Dung nhìn ta một cái, “Từ nay về sau, cho dù có xảy ra chuyện gì khiến lòng ta gợn sóng, ta cũng không quý nhiều nàng thêm nữa.”

Ta lặng lẽ một hồi, sau đó nghiêm túc nói với hắn: “Người có thể hoá vàng mã cho nàng.”

Tư Mã Dung bật cười: “Được.” Hắn chuyển ánh mắt về phía Cố Hàm Quang: “Hàm Quang, phải làm phiền người đưa ta về Phong Châu thành rồi.”

Cố Hàm Quang nhủ mi: “Về nhanh vậy à?”

“Ta không dám nán lại lâu ở núi Trần Tắc.”

Cố Hàm Quang im lặng trong chốc lát, sau đó dẫn Tư Mã Dung rời đi.

Lúc này ta mới dời ánh mắt lên gương mặt của Mặc Thanh, mở miệng hỏi hắn: “Sư phụ, tại sao Tây Sơn chủ lại không dám nán lại lâu ở núi Trần Tắc?”

“Hắn cho rằng Môn chủ tiền nhiệm chết là vì lỗi lầm của hắn. Sau khi giúp ta ổn định lại thế cục của Vạn Lục môn, hắn ngay lập tức rời khỏi đây, từ đó tới nay không quay về nữa.”

“À.” Ta đảo mắt một vòng, khách sáo nói, “Tây Sơn chủ đối xử với ngài thật tốt.”

Mặc Thanh liếc ta một cái: “Hắn là sư đệ đồng môn của ta.”

Ta: “Hừm?”

Cái gì, còn có chuyện này nữa hả? Sao ta lại không biết?

À, mà nghĩ lại một chút thì chuyện đó đúng là có thể xảy ra đấy... Ban đầu ta nhặt được Mặc Thanh, luôn dẫn theo hắn bên người; sau đó ta thành lập Vạn Lục môn, tùy tiện chọn một vị sư phụ cho hắn. Tiếp nữa lại nhặt được Tư Mã Dung, rồi lại tùy tiện chỉ một vị sư phụ...

Hóa ra vị sư phụ mà ta tìm cho bọn hắn, tùy tiện chọn không ngờ lại đúng là một người!

Chẳng trách mà tình cảm của hai người họ lại tốt như vậy. Đây cũng có thể coi là duyên phận mà ta tạo nên đi.

Nhưng nghĩ cũng lạ, rõ ràng về sau Tư Mã Dung leo lên được vị trí Tây Sơn chủ, hắn với Mặc Thanh thân thiết như thế, vì sao lại không kéo Mặc Thanh lên cùng? Tuy rằng năm đó trong cơ thể Mặc Thanh có phong ấn dành riêng cho con trai của Ma vương, để lại sẹo đen chằng chịt trên mặt hắn, khó có thể tu hành, cùng lắm cũng chỉ được coi là một ma tu chăm chỉ; nhưng nếu Tây Sơn chủ chủ động cất nhắc, sắp xếp cho hắn một chức vụ nhân tản, cũng đâu phải là vấn đề to tát gì. Còn nhẹ nhàng, ôn hòa hơn nhiều so với việc trông coi sơn môn! Phải biết rằng, sơn môn năm đó không phải là nơi gió xuân dồi dào, cây cối xanh ngắt như bây giờ đâu...

Pháp trận nóng lạnh luân chuyển khiến cho phía trước sơn môn không có lấy một ngọn cỏ dại, môi trường cực kỳ khắc nghiệt chẳng khác nào tới ngày tận thế.

Với tính tình của Tư Mã Dung, đến vị trí Vạn Lục Môn chủ còn trợ giúp cho Mặc Thanh ngồi được yên ổn, vậy tại sao năm đó lại không giúp đỡ hắn đây...

Hay là nói, chính bản thân Mặc Thanh không muốn rời đi chỗ khác?

Ta còn chưa kịp hỏi thì Mặc Thanh đã liếc mắt nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói: “Trở về thôi. Tối nay mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hắn kéo ta trở lại Vô Ác điện trong nháy mắt, lúc hắn muốn xoay người rời đi, ta vội vàng giữ hắn lại: “Sư phụ.” Ta nhìn hắn, gần ra từng chữ, “Ngài cũng phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.”

Mặc Thanh ngẩn ra, ánh mắt dịu đi: “Ta biết rồi.”

Trở về Trạc Trần điện, chờ đợi ta chính là Chi Yên với lửa giận ngút trời, nàng thẳng tay chỉ vào mũi ta mắng to: “Lộ Chiêu Diêu! Người thật là quá đáng! Sao người có thể bỏ ta lại một mình chứ? Nếu chẳng may ta...”

Ta đặt thân thể của nàng ở trên giường, lăn một vòng thoát hồn ra ngoài, sau đó nằm ở một bên, vô lực vẫy vẫy tay: “Đừng làm ồn nữa, ta phải đi ngủ, người ngồi thiền đằng hoàng cho ta.” Nhắc tới cái này, đột nhiên ta mới nhớ Mặc Thanh đã từng nói với ta: sau mười ngày thì đến tìm hắn lấy một viên Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan. Mấy hôm vừa rồi bận rộn lo làm việc khác nên quên bẵng đi mất. Ta quay đầu sang nhìn Chi Yên, “Người đi tìm Lê Trần Lan...”

Ta dừng lại một chút: “Mà thôi, ngày mai đến tìm hắn sau vậy.”

Ta muốn để cho hấn nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng mà... Tại sao ta phải để cho hấn nghỉ ngơi thật tốt? Rõ ràng hấn càng mệt mỏi, càng bị thương nặng, càng không thể phục hồi thì càng có lợi cho ta cơ mà!

Ta ngồi bật dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chi Yên chăm chăm: “Không, ngươi cứ đi...” Ta cắn răng, cuối cùng chỉ thốt ra ba chữ “Thôi quên đi.” Lần này, ta nằm im ở trên giường, lần đầu tiên phát hiện ra hồn thể cũng có những lúc cảm thấy mệt mỏi rồi.

Chi Yên ở bên cạnh thì thầm, “Lộ Chiêu Diêu, sao ngươi đổi ý xoay xoạch thế? Tối hôm qua ngươi đi đâu vậy? Thực sự là không quay lại đón ta nha? Ta chờ ngươi lâu ời là lâu!”

Ta không để ý nàng, tiếng nàng làm râm thổi gió ngay bên tai làm đầu óc ta tràn ngập hình ảnh dưới cơn mưa trên đỉnh núi Linh Đỉnh, Mặc Thanh cảm chặt lấy tay ta...

Ta lại bật người ngồi dậy.

Chi Yên giật mình: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì...”

“Ta đến chợ quý đây!”

Chi Yên ngăn ra: “Nhưng trời sắp sáng rồi...”

“Ta tự mình bay đến đó, tốt nhất là ngươi nên tập trung ngồi thiền cho ta, buổi chiều thì đi kiếm người hoá vàng mã, không được lười biếng đâu đấy!”

Chi Yên chớp mắt một cái, bay đuổi theo ta: “Ta chỉ oán giận ngươi mấy câu thôi mà, có thực sự trách ngươi đâu cơ chứ. Việc gì ngươi phải tự trừng phạt mình...”

Ta liếc xéo nàng: “Bất nạt được ngươi, ta cười còn không kịp, mắc mớ gì phải tự trừng phạt mình?” Ta thản nhiên nói thẳng khiến cho Chi Yên nhất thời nghẹn họng, “Ta đi làm chút chuyện riêng, ngươi ở lại đây đi.”

Ta rời khỏi Trạc Trần điện, không nhìn được đổi hướng bay về phía tầm điện của Mặc Thanh nhìn thử xem thế nào, thấy hấn thực sự đang ngồi ở trên giường tĩnh tọa điều chỉnh khí tức, ta khẽ cong khóe miệng, xoay người bay tới chợ quý.

Ta phải đi hỏi thăm tin tức một chút, thuật cải tử hồi sinh mà Tư Mã Dung nhắc đến, rốt cuộc là có khả năng thực hiện được hay không; cả đám người tiên môn bất cóc Tư Mã Dung đến núi Linh Đỉnh kia nữa, rốt cuộc bọn họ có lai lịch gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Khi ta bay tới chợ quý thì trời đã sáng.

Khác với bầu không khí u ám vào buổi tối, ban ngày, chợ quý vắng hớn được bao phủ bởi một lớp sương mù thật mỏng, tất cả mọi người đều lơ đãng chậm chạp. Lúc này mặt trời vừa mới ló lên, tiểu nhị của cửa hàng bán viên thuốc tăng lực trước giờ chỉ biết vênh vào ra về, thế mà bây giờ lại nằm úp sấp xuống đất, vênh cái mông lên. Ta liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, cả chợ quý giống như bị người ta thổi thuốc mê vậy.

So với bộ dạng uể oải của đám quý này, ta cảm thấy thường ngày ta ở dưới ánh nắng mặt trời còn hoạt bát hơn cả cún. Có thể nhảy nhót bay xa tới như vậy, tuy rằng đến giữa trưa thì vẫn phải tìm một chỗ nào đấy để tránh nắng...

Ta bay vào sâu trong rừng, quán rượu được cây cối che bớt ánh sáng cho nên tình trạng của tiểu nhị ở chỗ này tốt hơn so với bên ngoài một chút, nhưng Tư Du tới đón tiếp ta với bộ dạng cực kỳ buồn ngủ: “Khách quan, ngài lại tới vào lúc này...” Hấn nói xong, chân tay lẩn bấn như hận không thể trực tiếp nằm sấp xuống mặt đất.

“Ta tới tìm ngươi để thăm dò tin tức... Ngươi có thể nằm nói cũng được.”

“A... Được.” Hấn nhanh chóng nằm xuống, vùi nửa người ở dưới mặt đất, “Khách quan, ngài phán đoán như thần ấy, Nguyệt Châu mà lần trước ngài hỏi thăm, hôm qua quả thật đã biến thành lệ quý rồi.”

“Ừ, ta đã biết chuyện của nàng, có lẽ không bao lâu nữa nàng sẽ khôi phục lại như cũ thôi. Hôm nay ta tới đây là muốn hỏi về tin tức khác.” Ta nói, “Đêm qua trên núi Linh Đỉnh xuất hiện một đám quý mới? Có thể điều tra được thân phận của bọn chúng không?”

“Trong vòng một ngày, có rất nhiều quý mới xuất hiện ở khắp nơi, muốn tra ra thân phận của bọn họ thì phải biết được tên và ngày sinh tháng đẻ, sau đó đến cửa hàng tiền Địa phủ Đại Âm để tra, đã vậy còn mất phí nữa đấy.”

“Cửa hàng tiền Địa phủ Đại Âm?” Ta im lặng, “Chỗ đó không chỉ cất giữ tiền cho quý mua bán mà còn cung cấp tin tức nữa sao?”

“Đúng vậy, bởi vì nơi đó cân đối công đức của từng con quý, xác định mức giá mua đồ của mỗi con quý ở trong chợ; cho nên toàn bộ thông tin về quý, bọn họ đều có.”

Ta bóp cằm suy nghĩ, xem ra không tra ra được tin tức gì rồi, đám người bắt cóc ở núi Linh Đình kia, chưa nói đến chuyện họ tên bát tự mà ngay cả mặt mũi của bọn chúng ra sao ta còn chưa được nhìn thấy. Nếu vậy thì bây giờ chỉ có thể chờ Mặc Thanh cho người đi điều tra thôi.

Mà nhắc đến chuyện này, ta đột nhiên nghĩ ra: “Nếu nói như vậy thì cứ đến cửa hàng tiền Địa phủ Đại Âm là sẽ nhìn được hết những chuyện mình đã làm lúc trước, phải không? Lần trước người nói con quý nào cũng sẽ dần dần quên hết những chuyện trước kia của mình, vậy thì đến lúc quên mất lại đi tới đó xem một lượt chẳng phải là được rồi sao?”

“Cũng có thể, nhưng quy củ của nơi đó lại giống như những cửa hàng khác trong chợ quý, người nào khi còn sống làm nhiều việc thiện thì sẽ càng nhớ lâu, là vì nếu có quên thì sẽ đến đây để nhìn lại quá khứ, mà giá còn rẻ nữa. Ngược lại với người làm nhiều điều ác, chưa nói đến chuyện số tiền từ việc hóa vàng mã thu được ít ỏi, mà giá cả để có được thông tin cao đến kinh khủng. Rất nhiều người có tích bao nhiêu tiền cũng không đủ để xem một lần, cho nên đành phải để mặc cho bản thân mình quên đi.” Cái này... đúng là kỳ thị kẻ xấu quá mà!

Cửa hàng tiền Địa phủ Đại Âm các ngươi không lúc nào là không khiến ta có kích động muốn lật bàn!

Ta nhẫn nhịn tiếp tục hỏi Từ Du: “Vậy nếu giống như ta, đốt một nghìn tiền chỉ nhận được một trăm thì khi tra tin tức sẽ mất khoảng bao nhiêu tiền một lần?”

Từ Du có hơi giật mình, sợ hãi nhìn ta: “Trừ mất chín phần sao... Khách quan, khi ngài còn sống đã làm ra những chuyện gì vậy?”

Ta liếc hần một cái, hần lập tức ngậm miệng, cân nhắc một hồi rồi mới nói, “Ngài bị trừ mất chín phần tiền, vậy khi mua đồ sẽ có giá đắt hơn những người khác đến chín lần... Người bình thường muốn mua thông tin sẽ mất một vạn tiền một lần, còn ngài thì chắc mất khoảng chín vạn, làm tròn lên sẽ là mười vạn tiền.”

Ta không nhịn nổi nữa: “Các ngươi còn làm tròn nữa cơ á! Chín vạn trực tiếp làm tròn thành mười vạn! Một vạn tiền đối với các ngươi là đồ miễn phí à? Các ngươi có phải là quý lừa đảo hay không?”

Từ Du uất ức nhìn ta chằm chằm: “Quy củ này... không phải do ta đặt ra mà.”

Ta gần như sắp nghiến nát cả hàm răng.

Đặt mông ngồi xếp bằng xuống bên cạnh Từ Du, ta tức giận khoanh tay bắt đầu suy nghĩ đến chuyện hóa vàng mã.

Với tình hình hiện giờ, có lẽ sắp tới ta sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền vào cái chợ quý này. Chỉ dựa vào Chỉ Yên đi tìm người hóa vàng mã thì khẳng định là không đủ, ta phải nghĩ cách để có thêm nhiều người nữa tự động đốt tiền vàng cho ta. Mà biện pháp nhanh chóng và tiện lợi nhất chính là để cho Mặc Thanh sử dụng uy quyền của Môn chủ, hạ lệnh cho đệ tử môn hạ của Vạn Lục môn, mỗi ngày mỗi người đều phải đốt tiền vàng cho Lộ Chiêu Diêu ta. Như vậy thu nhập của ta vừa ổn định vừa nhanh chóng, lại có số lượng lớn, nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là...

Ta phải偷偷 nói dối như thế nào mới có thể khiến cho Mặc Thanh dùng tư cách Môn chủ hạ xuống cái lệnh đó...

“Khách quan, ngài đừng buồn, ta còn có một tin tức khác, để ta kể ngài nghe nhé.”

Ta liếc mắt nhìn Từ Du đang chìm cả người xuống đất, chỉ lộ lên mỗi cái đầu, mở miệng hỏi: “Là chuyện gì?”

“Chẳng phải ngài hay hỏi thăm tin tức về lệ quý sao, gần đây ta mới biết, ngoại trừ Nguyệt Châu ở Phong Châu thành ra thì còn có một lệ quý ở chỗ khác nữa. Ngài đoán xem đó là chỗ nào, ta bảo đảm ngài đoán không ra đâu.”

Ta nhíu mày: “Thần bí như vậy à, chẳng lẽ là lệ quý của môn phái nào đó trong Thập Đại Tiên Môn?”

“Khách quan, ngài thông minh quá! Đúng là của Giám Tâm môn!”

Ta sùng sốt, tạm thời gạt mấy chuyện khác sang một bên: “Ngươi kể rõ ràng chi tiết cho ta nghe xem nào.”

“Đây là tin tức truyền từ Cẩm Châu thành tới.”

Cẩm Châu thành là địa bàn của Giám Tâm môn, nơi đó là khu vực mà bọn họ khống chế hoàn toàn. Giám Tâm môn xuất ra cực kỳ nhiều kiếm tốt, cho nên ở Cẩm Châu thành có rất nhiều Chú kiếm Thế gia (*), có thể nói bọn họ là cái kho binh khí của tiên đạo.(*). Các gia tộc chuyên đúc kiếm.

Năm đó, ta có trong tay Vạn Lục môn, vào thời điểm hùng mạnh nhất, ta vùng kiếm chỉ tay hạ lệnh đánh tới Giang thành, xâm nhập vào thủ phủ tiền môn. Từng bước xé rách Thập Đại Tiên Môn bọn họ, ngăn trở hai miền nam bắc, ở giữa đánh lan ra từng chỗ; nhưng đến đúng Cẩm Châu thành thì lại đụng phải đinh. Giám Tâm môn dùng một trăm vạn Tiên kiếm hạ ở ngoài thành Cẩm Châu tạo nên Vạn Kiếm trận, biến thành Cẩm Châu trở thành một con

nhím không thể tấn công.

Ta tấn công mãi không được, về sau Cầm Thiên Huyền nhân cơ hội kéo Thiên Trần các bắt ngờ đánh úp hậu phương của ta nằm ở Giang thành, chiếm lại thủ phủ của Tiên môn. Từ Mã Dung khuyên ta thu binh, sau khi cân nhắc ta quyết định kéo quân trở về.

Lần ra trận đó chẳng giải quyết được cái gì.

Mà nghĩ lại mới nhớ, đó là lần đầu tiên ta biết đến Cầm Thiên Huyền, trong khi lui binh còn thuận tiện bắt hãn mang về Vạn Lục môn ngắm nghía... Lúc ấy, vốn dĩ định ngắm xong thì giết, nhưng sau đó cảm thấy diện mạo của hãn xinh đẹp như vậy, giết thì quá lãng phí, cho nên liền thả hãn đi.

Sau lại nghe nói, cũng bởi vì chuyện này mà Giám Tâm môn và Thiên Trần các kết nghĩa tình thâm...

“Khách quan...” Từ Du gọi một tiếng, kéo ta từ trong hồi ức xa xôi trở về, “Ngài vẫn đang nghe đấy chứ?”

“Cứ nói đi, ta vẫn đang nghe.”

“Cái chính là dường như lệ quỷ này không phải là người của Giám Tâm môn, chỉ là bị giết ở Giám Tâm môn mà thôi. Nghe nói hình như Giám Tâm Môn chủ kia tin vào thuật cải tử hồi sinh gì đó, tìm được cách có thể giúp cho người chết sống lại, nhưng phải dùng một mạng đổi một mạng. Vì vậy Giám Tâm Môn chủ mới giết chết người nọ. Thủ pháp tàn nhẫn khiến cho người nọ không cam lòng, sau khi chết đi mới biến thành lệ quỷ.”

Ta nheo mắt lại: “Thuật cải tử hồi sinh...”

“Đúng vậy, chẳng hiểu tại sao người ta cứ tin vào mấy thứ tà thuật, cấm thuật đó. Đợi đến lúc biến thành quỷ rồi xem, viên Hoàn Dương Đan một canh giờ đất cắt cổ như vậy mà cuối cùng vẫn cứ phải chết lại, nào có cái gì gọi là nhất lao vĩnh dật (**) cải tử hồi sinh chứ! Thậm chí cho dù có dùng một mạng để đổi một mạng cũng đâu có ích gì. Giờ lại khiến cho người ta biến thành lệ quỷ, cả trên lẫn dưới Giám Tâm môn không có lấy một ngày bình yên.”

(**) một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

“Thế à?” Ta có chút ngạc nhiên, “Còn có thể làm nhiều động cuộc sống của cả người sống sao, rốt cuộc là oán khí nhiều đến mức nào chứ?”

“Nghe nói người kia chết cực kỳ thảm. Để chừng đó là lệ quỷ lợi hại nhất trong vòng một trăm năm qua. Bên trên đã hạ lệnh xuống, nói đám quỷ ở Cầm Châu thành trong phạm vi bán kính mười dặm không nên tới gần. Nhỡ đâu bị giận chó đánh mèo, xé hồn tan xác thì nguy. Chợ quỷ vong hồn ở bên ngoài vì tránh lệ quỷ cũng phải tạm thời dời đi chỗ khác rồi.”

Ta khoanh tay suy nghĩ một lát: “Khi còn sống, lệ quỷ này mang họ Cầm phải không?”

“Ô, sao khách quan lại biết? Nghe nói lệ quỷ đó còn từng bạn thân chí cốt của Giám Tâm Môn chủ. Cũng vì hãn mà con cái hai nhà đều trở thành thông gia. Chẳng hiểu Giám Tâm Môn chủ kia nói điên cái gì, tự dung lại tạo ra nghiệp chướng như vậy.” Ta yên lặng không nói gì, giọng nói của Từ Du ở bên tai ta dần dần nhỏ đi. Ta cẩn thận suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, Giám Tâm Môn chủ sát hại phụ thân của Chi Yên, không biết công pháp của đám người bắt cóc Từ Mã Dung là thuộc môn phái nào...

Dường như những chuyện đó đều xoay quanh cái gọi là thuật cải tử hồi sinh kia.

Đám người tiên môn bọn họ, rốt cuộc là đang tính toán điều gì? Chẳng lẽ bọn họ định...

Làm cho người nào đó sống lại?

Ta chợt nhớ tới một bóng trắng mơ hồ, thật ra thì hiện tại ta đã không còn nhớ rõ bóng dáng của người kia nữa, nhưng có một điều duy nhất ta nhớ rất rõ, đó là ta đã thề, chỉ cần Lộ Chiêu Diêu ta còn sống một ngày thì quyết không cho phép hãn ta được sống lại.

Tuy rằng hiện giờ ta đã chết, nhưng chỉ cần nhìn thấy thế giới này ngày nào, ta cũng vẫn không cho phép hãn làm được điều đó.

“Khách quan.” Từ Du gọi ta một lần nữa, mà lúc này hãn chỉ còn lộ một nửa cái đầu ở trên mặt đất, ánh mắt hãn nhìn ta có chút sợ hãi, “Về mặt vừa rồi của ngài... thật quá dọa người... Ngài đang nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Ta đứng dậy, vỗ vỗ xiêm áo: “Nhớ lại một số chuyện cũ và một vài người xưa khiến ta không được vui vẻ mà thôi. Ta đi về đây.”

Từ Du nhòm dậy bò lên trên mặt đất: “Ngài muốn đi sao? Ánh nắng càng lúc càng gay gắt, ngài ở lại quán nghỉ ngơi một lát đi.”

“Không cần.” Ta nghĩ, nếu kẻ mà đám người tiên môn kia muốn làm cho sống lại chính là hãn ta thì có lẽ trong khoảng thời gian tới ta không thể nghỉ ngơi được nữa rồi. Ta bay ra khỏi rừng cây, “Ta đi phơi nắng, muốn được yên tĩnh một chút.”

Dưới ánh nắng mặt trời, ta bay từ chợ quỷ về Vô Ác điện tương đối khó khăn, phơi nắng cả một ngày khiến cho ta có hơi suy yếu. Thân thể mệt mỏi làm đầu óc trống rỗng, không muốn làm cái gì nữa cả.

Ta nằm ở bên trong Trạc Trần điện, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, chờ Chi Yên trở lại.

Cho đến khi mặt trời rơi xuống núi, Chi Yên mới quay về. Nhìn thấy ta uể oải nằm trên mặt đất, nàng hít sâu một hơi, sau đó ngó ngó nghiêng nghiêng đi về phía giường, đặt thân thể nằm lên trên đó rồi thoát hồn ra ngoài. Nàng hỏi ta: “Đại Ma Vương, ngươi làm sao vậy? Bị con quỷ nào bắt nạt hả? Sao trông hồn thể của ngươi lại nhợt nhạt như thế?”

Ta liếc nàng một cái: “Hồn của ngươi nhợt nhạt thì có.”

Ta ngồi dậy nói, “Ta mới đi phơi dưới nắng về.” Lần này đến lượt ta hỏi nàng, “Ngươi đã đi tìm Lệ Trần Lan hỏi xin Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan chưa?”

“Đi rồi, nhưng hần nói hần đang bận... đợi đến tối ta quay lại rồi nói sau...”

Xi, ta bấu môi một cái, liếc mắt ra bên ngoài nhìn thử, thấy mặt trời đã lặn hần liền nhập vào thân thể của Chi Yên, đi tới tắm điện của Mặc Thanh, nhưng hần lại không có ở đó. Ta đang định đi ra ngoài thì một Âm La vệ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, cung kính hành lễ, thái độ lễ phép y như lúc ta vẫn còn là Môn chủ: “Cô nương, Chủ Thượng đang bận rộn ở trên Vô Ác điện, xin cô nương chờ trong chốc lát.”

“Vậy à.” Ta đáp một tiếng, “Ta đi nhìn lên một chút.” Nghe ta nói như vậy, Âm La vệ không những không ngăn cản mà ngược lại, còn kính cẩn đáp một câu: “Thuộc hạ dẫn đường cho cô nương.”

Tên này không có một chút do dự lập tức thỏa mãn yêu cầu của ta, như thể... Mặc Thanh đã dặn dò bọn hần từ trước vậy.

Âm La vệ dẫn ta đi vào trong sườn điện, giống như lần trước ta nghe lén Mặc Thanh và Bắc Sơn chủ nói chuyện, lần này ta cũng lạng lẽ núp ở phía sau cánh cửa. Thấy Mặc Thanh đứng ở trên cao, phía dưới có một số người đang quỳ, cúi đầu giống như đã phạm phải sai lầm gì đó nên mới bị bắt tới đây xét hỏi.

Mặc Thanh một thân hắc bào, lẳng lẳng đứng ở trên điện. Ta nhìn bóng dáng hần từ xa, nhất thời nhớ lại cách đây đã rất lâu rồi, nhiều lần ta từ bên ngoài núi trở về, cho ngừng lại trận pháp phong tuyết liệt hóa rồi đi qua sơn môn. Khi đó lối đi khá dài lại hoang vu, nhưng nhìn một cái là có thể thấy được Mặc Thanh một thân áo đen đứng ở trước cánh cổng lớn của sơn môn, yên tĩnh đợi ta trở về.

Lần nào cũng như thế, thật ra thì lúc đó hoàn toàn chẳng có gì xúc động, nhìn thấy hần cũng giống như nhìn thấy cái cổng lớn vậy, nhìn mãi cũng thành quen.

Mỗi lần ta đến gần, hần đều lui sang ven đường, cúi đầu hành lễ. Lần nào ta đi ra ngoài rồi quay về núi cũng dẫn theo một đội ngũ thật dài phía sau, hết sức xa hoa phô trương. Ta thường hát cao cầm, mắt nhìn thẳng đi qua trước mặt hần.

Hần luôn mặc một bộ quần áo màu đen rộng thùng thình, bọc kín từ đầu đến chân, khiến cho người ta không nhìn rõ được khuôn mặt.

Rõ ràng là một kỷ ức chẳng đáng để bận tâm, thậm chí lúc còn sống ta chẳng hề chủ động để ý đến chuyện đó. Vậy mà bây giờ nhớ lại, không hiểu tại sao cảnh tượng ấy lại rõ nét tới như vậy. Hần một mực canh giữ ở trước sơn môn, bất cứ lúc nào ta trở về, hần luôn luôn đứng chờ ở đây và là người đầu tiên nhìn thấy ta.

Ta lắc lắc đầu, nhìn lại đã thấy Mặc Thanh xử lý xong mấy kẻ kia. Cho tất cả lui hết xuống, hần bước thẳng tới sườn điện, nhìn ta một cái: “Muốn lấy Cửu Chuyển Đan phải không?”

“Đúng là muốn lấy Cửu Chuyển Đan, nhưng mà sư phụ, ta muốn đi Phong Châu thành một chuyến để gặp Tây Sơn chủ. Lần trước hần có nhờ ta làm một chuyện, ta phải báo tin lại cho hần.”

“Ừ.”

Hần đáp lại ta một tiếng, không hỏi thêm câu nào liền tiến tới cầm lấy tay của ta, dùng thuật di chuyển nháy mắt đã tới Phong Châu thành. Bọn ta cùng nhau đi đến tiểu viện của Tư Mã Dung, ta nhìn hần một cái, trong đầu chợt lướt qua một ý nghĩ.

“Sư phụ này, hôm nay ở dưới chân núi ta nghe được một chút tin tức về Giám Tâm môn. Nghe nói phủ đệ của bọn họ bị ma ám rồi.”

Mặc Thanh lên tiếng trả lời: “Hôm nay Âm La vệ báo tin về cũng nói đến chuyện đó. Gần đây Giám Tâm Môn chủ Liễu Ngụy thần trí mơ hồ, trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện lạ. Nhưng lại không biết là do người nào gây nên.” Ta đánh giá về mặt của hần một lượt rồi mới nói: “Ta e rằng đó là phụ thân của ta... Cho nên ta muốn đi Cẩm Châu thành một chuyến, ngài có thể đi cùng với ta không...” Ta xoa xoa tay, nhẹ căn môi dưới nhìn hần, chớp mắt một cái, bày ra dáng vẻ mà ta cho là khả ái nhất, ngầm truyền đạt cho hần biết ý đồ của ta.

Đuôi lông mày của Mặc Thanh khẽ động, ánh mắt lại có mấy phần vui vẻ: “Nàng muốn ta đi cùng nàng?”

Ta thoáng giật mình, đúng là kỳ lạ, rõ ràng đó chính là ý đồ của ta, nhưng khi bị hần nhìn thấu, kết hợp với cái kiểu vừa nói vừa cười lại khiến cho ta cảm thấy có chút xấu hổ.

Ta ho khan một tiếng, vội vàng đề xuống cảm giác kỳ dị trong lòng: “Cẩm Châu thành nằm ở tận sâu trong thủ phủ của tiên môn, chưa nói đến những việc Liễu Ngụy đã làm với phụ thân ta, hiện giờ ta lại đang là đệ tử của ngài... Tu vi thấp kém, nếu không ai có bảo hộ, chẳng may bị đám người của Giám Tâm môn phát hiện... thì hỏng hết mọi chuyện.”

“Nếu vậy thì cứ để Âm La vệ tiếp tục điều tra tin tức là được.”

“Nhưng nhờ đâu đó thật sự là phụ thân của ta thì sao... Chuyện này ta trực tiếp đi đến đó sẽ tốt hơn.”

“Nàng muốn đi tới đó?”

Ta dùng sức gật đầu thật mạnh. Muốn đi, đương nhiên là muốn đi, không cần biết đám người tiền môn kia muốn làm cho ai sống lại, nếu là người khác thì ta chẳng quan, nhưng nếu đó là kẻ thù của ta...

Thì ta sẽ khiến cho kẻ ấy phải xuống địa ngục một lần nữa.

Mặc Thanh im lặng chốc lát, sau đấy mới nói: “Ngày mai ta sắp xếp ổn thỏa công việc trước rồi cuối ngày sẽ đi với nàng.” Dường như mỗi lần Mặc Thanh đồng ý với đề nghị nào đó của ta, hắn cũng đều thoải mái, hết sức khinh địch như vậy, khiến cho ta cảm thấy, bỏ qua chức vụ Môn chủ, theo ta đi một chuyến, hoàn toàn chẳng phải là chuyện gì to tát.

Nhưng với một người đã từng làm Môn chủ như ta, ta biết, việc đó có ảnh hưởng lớn tới mức nào.

Thế mới nói, hiện giờ Mặc Thanh đã trầm mê vào sắc đẹp rồi.

Bước vào tiểu viện của Tây Sơn chủ, bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ. Đúng lúc Tư Mã Dung đang ngồi trên xe lăn, cầm dụng cụ sửa chữa Mộc Đầu Nhân bị phá hỏng. Thấy ta và Mặc Thanh đi tới, hắn bắt đầu cười nói: “Ta còn chưa sửa xong bọn chúng, đi đứng lại bất tiện, không có ai chăm trà cho hai người rồi.”

“Không sao.” Mặc Thanh đáp một câu. Ta ở bên cạnh nói tiếp: “Ta tới đây chỉ để nói về chuyện mà ngươi đã nhờ ta làm lúc trước, ta đã làm xong rồi. Cũng giống như lời ta đã nói, sau này ngươi đừng ôm bất kỳ gánh nặng gì ở trong lòng nữa.”

Tây Sơn chủ ngẩn ra, ngay sau đó liền cười một tiếng, gật gật đầu: “Ta đã biết.” Hắn quay sang nhìn Mặc Thanh, khẽ thở dài, “Môn chủ tiền nhiệm tâm lớn, từ đầu đến cuối, bất luận là làm chuyện gì, tâm cũng lớn.”

Ồ, ta cảm thấy dường như có ý gì khác ẩn trong câu nói này của Tư Mã Dung thì phải.

Ta quay đầu qua nhìn Mặc Thanh một cái, lại thấy vẻ mặt của hắn cũng có mấy phần bất đắc dĩ cười cười, tựa như hai người này đọc được suy nghĩ của nhau vậy.

Khi ta còn đang suy xét thì Tư Mã Dung đột nhiên hỏi ta một câu: “Tiêu sư diệt (***), cái vò của Lục Hợp Kiếm có thấy hài lòng không?”

(***) diệt: cháu.

Tiểu... Tiêu sư diệt?

Ta mờ mịt chớp chớp mắt, ngay sau đó đột nhiên hiểu ra. À đúng nha! Mặc Thanh và Tư Mã Dung từng là đệ tử của cùng một sư phụ, Tư Mã Dung là sư đệ của Mặc Thanh. Bây giờ Mặc Thanh lại là sư phụ của ta thì chẳng phải hiện tại Tư Mã Dung trở thành sư thúc của ta rồi sao?

Ta...

Ta bỗng có cảm giác mát mát khi đang làm ông nội đột nhiên lại biến thành cháu trai trong chớp mắt.

Nhưng ta không thể biểu lộ ra bất cứ điều gì, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn: “Vô kiếm... rất tốt.”

Tư Mã Dung cúi đầu, vừa sửa chữa Mộc Đầu Nhân, vừa âm thầm cười: “Ta không có gì để mời hai người, đứng mãi cũng chán. Hai người cứ từ từ đi dạo trong Phong Châu thành đi.”

Ta cũng không muốn đứng ngốc ở đây thêm nữa!

Ta xoay người rời đi, đến lúc ra tới cửa, chợt nghe thấy tiếng ken két phát ra từ cơ quan của Mộc Đầu Nhân. Cả tiểu viện chỉ có một âm thanh cô tịch này, ta nhìn không được quay đầu lại nhìn. Dưới ánh trăng mờ ảo, dường như ta nhìn thấy Tiểu Viên Kiếm đang ngồi xỏ ở bên cạnh xe lăn của Tư Mã Dung.

Nàng chống cằm, lẳng lặng nhìn Tư Mã Dung sửa chữa những tên Mộc Đầu Nhân không có linh hồn kia. Một người một quý, cứ tĩnh lặng ở bên nhau như vậy, xứng đôi đến kinh ngạc.

Ta từng sờ chớp mắt một cái, bóng dáng của Tiểu Viên Kiếm thoát cái biến mất, giống như trong khoảnh khắc vừa rồi ta gặp phải ảo giác vậy.

Ta nhìn Tư Mã Dung vẫn thản nhiên không biết cái gì, chẳng hiểu tại sao tự dưng lại thốt lên một câu: “Sau này ngươi đừng chuyển nhà nhé.” Tư Mã Dung ngẩng đầu lên nhìn ta, Mặc Thanh ở bên cạnh ta cũng nhìn ta bằng ánh mắt khó hiểu. Ta không có cách nào giải thích, chỉ có thể nói, “Tóm lại... đừng dọn nhà ra chỗ khác là được, đề phòng không tìm thấy ngươi...”

Vạn Lục môn đã muốn tìm người há lại không thể tìm ra, chẳng qua ta sợ Tiểu Viên Kiếm không có cách nào tìm được hắn mà thôi.

Tư Mã Dung cười cười, phất phất tay tạm biệt với ta: “Đi đi, ta không chuyển nhà đâu.”

Bước ra khỏi cửa, ta hỏi Mặc Thanh: “Trước kia ta chưa từng nghe nói đến chuyện Tây Sơn chủ thích Cơ Quan Thuật, hẳn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu mấy thứ này từ khi nào vậy?”

“Nam Nguyệt giáo vốn tu Cơ Quan Thuật, thời gian Nguyệt Châu ở đây có để lại rất nhiều đồ chơi lật vặt. Sau khi nàng chết, cơ quan bị phủ bụi, hỏng hóc rách nát. Để sửa lại những đồ chơi đó, hẳn liền học Cơ Quan Thuật. Qua mấy năm, còn giỏi hơn nhiều so với những người khác.”

Ta đáp một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Thời điểm ta kể cho Chi Yên nghe về chuyện ngày mai sẽ lên đường đến Cẩm Châu thành, về mặt của nàng có chút mờ mịt.

“Ngươi... đưa ta đi báo thù sao?”

“Nếu ngươi muốn báo thù thì tiện thể làm luôn cũng được.” Ta nằm ở trên giường, bên cạnh là thân thể của Chi Yên, ta chống đầu nhìn hờn phách của nàng đang đứng ở bên giường. “Lê Trần Lan cũng đi cùng với chúng ta. Vốn dĩ ta định tìm hiểu một vài tin tức trước đã, nhưng nếu ngươi có bản lĩnh thì trực tiếp câu dẫn hẳn để hẳn ra tay báo thù cho ngươi, cũng được đấy chứ.”

Giám Tâm Môn chủ còn sống hay đã chết, đối với ta mà nói cũng chẳng quan trọng gì.

Chi Yên ngồi xuống giường, quay lưng về phía ta, tâm tình có chút nặng nề.

Ta hơi nhòm dậy một chút, ghé đầu lại gần Chi Yên, sau đó đem đầu đặt trên đùi nàng, ngược mắt nhìn về mặt căng thẳng của tiểu cô nương này: “Ngươi đang do dự xem có nên giết Liễu Ngụy hay không hả?”

“Không phải.” Chi Yên lập tức phủ nhận, “Phụ thân của ta... Ta chính mắt nhìn thấy phụ thân mình chết trong tay ông ta. Thù giết cha này, ta nhất định phải báo.”

“À, vậy mà ta còn tưởng ngươi đang do dự vì Liễu Thương Linh cơ đấy.”

Ánh mắt của Chi Yên tối sầm lại: “Chính là bởi không vì hắn mà do dự cho nên mới thấy khó khăn như thế này đây.” Lần đầu tiên nàng thổ lộ khúc mắc trong lòng với ta, “Ta thích Thương Linh ca ca, nhưng phụ thân của hắn, ta chắc chắn phải giết.”

Ta bĩu môi: “Mới có thích thì đã là gì, bỏ hẳn qua một bên, tìm một nam nhân có dáng dấp đẹp mắt hơn hắn, chỉ cần hai ba ngày là quên ngay ấy mà.”

Chi Yên tức giận liếc ta một cái, ta ngồi hẳn dậy, “Dù sao đi chăng nữa, xét từ góc độ báo thù mà nói, hiện giờ ngươi nên cảm thấy vui mừng mới phải. Trong khoảng thời gian này, thân thể của ngươi đã ăn hai viên Cửu Chuyển Đan, dưới sự hướng dẫn của ta đã điều chỉnh khí tức tốt hơn hẳn, so với tình trạng thân thể của ngươi lúc trước đã khác một trời một vực rồi. Tuy rằng ta chưa giao chiến trực tiếp với Liễu Ngụy bao giờ, nhưng ta đã từng giao chiến với trưởng bối của lão ta. So với lão tử kia thì “tiểu bối” như Liễu Ngụy có thực lực được tới đâu chứ.

“Chưa nói đến việc hiện tại Mặc Thanh sẽ giúp ngươi, mà kể cả hắn không giúp thì ta nhập vào thân thể của ngươi đi giết lão ta cũng không phải là chuyện không thực hiện được. Ngươi đưa thân thể của mình cho ta mượn dùng vào buổi tối chẳng phải chính là để ta giúp ngươi báo thù hay sao? Mà đại thù của ngươi cũng sắp được báo rồi.” Ta giơ tay lên, nắm lấy cằm của nàng, kéo mặt nàng xuống thấp một chút, cường ép nàng nhìn thẳng vào mắt ta, “Ngươi buồn cái gì?”

Chi Yên ngoan ngoãn để mặc ta ép buộc, ánh mắt bất ngờ toát ra sự non nớt ngây thơ: “Trước khi ta tới Vạn Lục môn đã tận mắt chứng kiến phụ thân mình bị Liễu Ngụy đâm một đao xuyên thẳng vào tim. Lúc ông sắp chết đã liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng giúp ta chạy thoát ra ngoài. Ta một thân một mình chạy trên giang hồ rất lâu tìm đến đại bá phụ, sau đó mới nghe được tin tức cha ta chết rất thảm. Ta nói với đại bá phụ rằng chính Liễu Ngụy đã giết cha ta, nhưng không một ai tin ta cả. “Bọn họ đều nghĩ là do đầu óc ta bất thường, phát điên rồi, tẩu hỏa nhập ma rồi. Tốt thôi, ta thuận tiện đi nhập ma luôn.” Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Vậy nên mới có ngày đó, ta đập đầu vào bia mộ của ngươi đến chảy máu.”

Ta gật gật đầu, những thứ nguyên nhân kết quả này đại khái ta cũng hiểu được bảy tám phần.

“Cho đến tận bây giờ ta vẫn không hiểu, tại sao Liễu Ngụy lão nhân lại muốn làm như vậy... Tại sao đột nhiên lại sát hại cha của ta.”

“Muốn biết thì phải đi điều tra thôi.” Ta buông cằm của nàng ra, “Chân tướng mà ngươi muốn biết cùng với điều mà ta muốn tìm hiểu có lẽ là có cùng một đáp án đấy.”

“Người muốn tìm hiểu cái gì?”

“Kẻ thù không đội trời chung.”

Ta và Chi Yên thương lượng bàn bạc kế hoạch như sau: Rạng sáng ngày mai, trước khi mặt trời mọc, ta sẽ nhập vào thân thể của nàng rồi đi tìm Mặc Thanh, sau đó sử dụng thuật di chuyển cùng hần tới Cẩm Châu thành. Sắp xếp xong xuôi đầu đuôi, đợi đến lúc trời sáng hẳn, Chi Yên tự động hồi hồn, vậy thì cả hai chúng ta đều đã có mặt ở đó.

Ban ngày đi tìm khách điểm để nghỉ ngơi, Mặc Thanh đi theo bảo hộ cho ta, một thân khí tức của hần đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân (*) của ma rồi. Tuy rằng trên người đang có vết thương nhưng nếu muốn che dấu khí tức tiên ma lẫn lộn của Chi Yên cũng chỉ là chuyện nhỏ.

(*) Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực, trong võ thuật nghĩa là đạt tới cảnh giới “tối thượng” trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý. (Nguồn: thanhxuancung.wp.com)

Đến buổi tối, ta và Chi Yên sẽ để thân thể ở lại khách điểm, rồi dùng hồn phách bay vào trong Giám Tâm môn thăm dò tin tức.

Nếu có thể gặp được lệ quý trong truyền thuyết kia, ta sẽ xưng phong làm cầu nối liên hệ giữa Chi Yên và phụ thân của nàng. Từ miệng của phụ thân nàng, biết được chân tướng sự việc ông ta bị giết như thế nào, thu thập được một ít tin tức thì quá tốt.

Ta lên kế hoạch khá ổn thỏa, mà thực tế cũng làm đúng y như vậy.

Ban đêm, ta cùng Mặc Thanh dùng thuật di chuyển đi tới Cẩm Châu thành. So với nơi thế tục phồn hoa như Giang thành hay nơi hỗn loạn không kể ngày đêm như Phong Châu thành, thì Cẩm Châu thành mang một dáng vẻ trầm tĩnh, bình yên hơn rất nhiều. Giống hệt như thủ đô trong các vương triều của đám người bình thường kia, toát ra hơi thở trang trọng nghiêm túc.

Sắc trời đã tối, cả một khu thành lớn như vậy được bao phủ bởi cấm trận pháp thuật, trông coi nghiêm ngặt, dùng thuật di chuyển cũng không thể đi vào bên trong.

Cửa thành đã khóa, canh chừng gắt gao, đội ngũ tuần tra bao gồm một nửa binh lính, một nửa là người của Giám Tâm môn, mỗi người bên hông đều có một thanh kiếm tốt. Nơi đây quả đúng với danh hiệu là thủ đô của Vạn kiếm. Ta ở ngoài thành liếc mắt một cái, cũng không nóng vội: “Sur phụ, tối nay chúng ta tìm tạm một khách điểm ở bên ngoài nghỉ ngơi trước đi, ngày mai sẽ cải trang vào thành.”

Tất nhiên là Mặc Thanh nghe theo lời ta.

Bên ngoài Cẩm Châu thành có khá nhiều khách điểm nhỏ, đều là dành cho những người vội vàng chạy tới đây, nhưng lại không kịp đi vào trong thành. Có những người tu tiên, cũng có những người bình thường.

Ta và Mặc Thanh tùy ý chọn một khách điểm, thuê hai gian phòng hảo hạng. Ta và hần mỗi người một gian, ai về phòng người nấy.

Ngồi một mình ở trong phòng được một lát, ta bắt đầu nhấp nhòm không yên, buổi tối không phải là lúc để ngủ! Ta tựa vào vách tường, lắng nghe động tĩnh của Mặc Thanh ở bên kia, sau đó gõ tường một cái: “Sur phụ.”

Bên kia lập tức truyền đến tiếng đáp lại: “Sao thế?”

Ừm, khách điểm này dùng vật liệu khá đơn giản để xây dựng, cơ mà ta thích: “Ta không ngủ được.” Ta hỏi hần, “Ngài đang làm gì đó?”

“Ngồi thiền.”

“Vậy ta đang làm ồn đến ngài hả?” Lúc ngồi thiền lại có người ở bên tai lải nhải, dĩ nhiên sẽ cảm thấy rất phiền, nhưng Mặc Thanh lại nói:

“Không đâu.”

Ta nheo mắt nhìn vách tường: “Có đúng là không làm ồn không?”

“Nghe được giọng nói của nàng, ta càng dễ tĩnh tâm hơn.”

Ta sùng sốt, thật không ngờ Mặc Thanh lại là người dễ dàng nói ra những lời tâm tình như vậy. Ta vốn chỉ định đùa giỡn với hần để giết một ít thời gian, nhưng chính bản thân mình lại bị câu nói kia của hần làm cho đỏ mặt.

Ta ho khan một tiếng: “Ta cũng đi ngồi thiền đây.” Ta ngồi lên trên giường, nhắm mắt tập trung tinh thần, tựa lưng vào đầu giường sau đó thoát hồn ra ngoài. Thấy thân thể của Chi Yên vẫn ngồi vững vàng, ta bay xuyên qua vách tường, vào thẳng gian phòng của Mặc Thanh.

Ở trong tình huống này, ta hoàn toàn không cần lo lắng Mặc Thanh sẽ nhìn thấy ta, vì vậy ta đứng ở trước mặt hần, quang minh chính đại mà quan sát.

Quả nhiên hần đang ngồi, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt xua nay luôn chứa đựng ánh sao nhắm chặt lại, toát lên một sự trầm tĩnh bình thản. Nếu như nói khi Cẩm Thiên Huyền ngồi thiền trông giống như pho tượng Phật từ bi ở trong miếu thờ, thì Mặc Thanh lại trông giống như một vị thần không nhiễm bụi trần, cao cao tại thượng.

Con trai của Ma Vương, nhưng không hề có một chút ma tính nào...

Đáng lẽ ta vốn phải không ưa dáng vẻ này của hắc mới đúng, loại hình mà ta thích chính là bộ dạng ngông cuồng tùy ý giống như Khương Vũ kia.

Vậy mà không hiểu tại sao, ta như bị trúng tà, ngẩn ngơ nhìn Mặc Thanh chăm chú. Giờ ngón tay ra chạm vào đôi mắt, lướt qua sống mũi, rồi dừng trên đôi môi. Hắc có thể cảm nhận được ta không? Ta nghĩ, hắc nhất định là không có cảm giác gì.

Ta làm bất cứ chuyện gì, hắc cũng không thể biết được.

Đột nhiên một ý nghĩ khát vọng dâng lên trong nội tâm ta. Khi đầu ngón tay ta chạm vào môi hắc, ta chợt rất muốn biết nhiệt độ của đôi môi này như thế nào. Có hơi lạnh giống như lòng bàn tay của hắc không? Hay là nóng bỏng còn hơn cả ngọn lửa?

Ta tiến lại gần, nhẹ nhàng dùng cánh môi của mình chạm vào bờ môi hắc.

Khẽ chà nhè nhẹ.

Không có cảm nhận được nhiệt độ gì cả, giữa ta và hắc đã có khoảng cách sinh tử, không thể cảm nhận được đối phương. Nhưng thời điểm ta mở mắt ra mới thấy, không biết Mặc Thanh đã mở mắt ra từ khi nào.

Dường như bên tai vang lên một tiếng chuông thật lớn, ta thoáng ngẩn ra, sau đó lập tức xoay người hoảng hốt chạy đi lung tung. Chẳng hiểu tại sao lại bay lên nóc phòng, cuống quýt bay hai vòng lớn mới miễn cưỡng dừng lại.

Đợi đến khi bình tĩnh lại ta mới nghĩ, ta hoảng loạn cái gì...

Vừa rồi ánh mắt của Mặc Thanh cũng không rơi trên mặt ta, hắc cũng không thể cảm nhận được ta, mà vốn dĩ hắc không thể nhìn thấy ta được cơ mà! Làm sao ta phải chạy! Còn nữa, cứ coi như hắc nhìn thấy đi thì đã làm sao. Ừ đúng là ta hôn hắc đấy, đùa giỡn hắc đấy, cho dù hôm nay có đẩy hắc ngã ra giường, vậy thì thế nào?

Sao ta có thể không có tiền đồ như vậy!

Ta vỗ vỗ mặt mình mấy cái, sau đó xuyên qua nóc phòng ngó xuống. Ở phía dưới chính là gian phòng của Mặc Thanh, ta bay lửng lơ trên xà nhà, lẳng lẳng nhìn hắc; thấy hắc vẫn ngồi im trên giường, ánh mắt không có tiêu cự, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Không quan sát Mặc Thanh nữa, ta quay về phòng của mình, cũng không vội nhập vào thân thể của Chi Yên mà cứ nằm ở trên giường như vậy, có chút thần thờ.

Trời sáng, Chi Yên hồi hồn, thấy được ranh giới của Cẩm Châu thành, nàng nhất thời trở nên ảo não, do đó không phát hiện ra được ta có điểm gì bất thường.

Rời khỏi khách điểm, Chi Yên và Mặc Thanh cùng đi vào Cẩm Châu thành, dự tính tìm một chỗ nghỉ chân khác ở bên trong thành.

Dọc đường đi, nàng và Mặc Thanh không nói với nhau được câu nào. Lúc đi qua cổng, nhìn thấy binh lính thủ thành đang tra xét từng người một vô cùng cẩn thận, hiển nhiên nàng cũng có chút căng thẳng. Ta ở bên cạnh nhắc nhở: “Người không phải sợ, Mặc Thanh đã sử dụng mê thuật lên thân thể của người rồi, bọn họ nhìn người cũng chỉ như đang thấy một người có ngũ quan bình thường mà thôi, không nhận ra người được đâu. Cứ thả lỏng thoải mái đi.”

Chi Yên hít thật sâu hai cái, lẻo đẻo đi sau lưng Mặc Thanh tiến vào trong thành.

Lúc sắp bước qua cổng thì đột nhiên có một binh lính giữ Mặc Thanh và Chi Yên ở lại.

Chi Yên không có biểu lộ gì để yên cho bọn họ xem xét đánh giá, hỏi thăm tên tuổi và quê quán. Chi Yên trả lời rất trơn tru rõ ràng. Ta ở bên cạnh thấy thế thì vô cùng hài lòng. Sau khi vào thành, tìm một chỗ nghỉ ngơi, rồi cùng chờ tới tối.

Đợi Chi Yên thoát hồn bay ra ngoài, ta liền tiến tới khen ngợi nàng: “Sáng hôm nay người nói dối khá là trôi chảy đấy.”

Chi Yên gật đầu một cái: “Nếu so với Lệ ma đầu thì diễn trò ở trước mặt mấy người đó dễ dàng hơn nhiều.”

Ta nhủ mi, nghĩ cũng đúng, ngày nào nàng cũng phải gồng mình lên diễn trò ở trước mặt Đại Ma Đầu như vậy, lâu dần cũng luyện cho lá gan to ra, khả năng diễn xuất tất nhiên là không tầm thường rồi. Ta vỗ vỗ vai nàng: “Người phải cảm ơn ta đó.” Ta đã cho người có cơ hội trưởng thành.

Chi Yên liếc ta một cái, vẻ mặt không còn thoải mái như thường ngày, nàng bay tới trước cửa sổ đưa mắt nhìn Giám Tâm môn cách đây hai con đường, mở miệng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ta gật đầu, vừa bay về hướng Giám Tâm môn vừa hỏi Chi Yên: “Người có cảm thấy ban đêm ở chỗ này có gì bất thường không?”

Chi Yên khó hiểu hỏi ngược lại ta: “Có gì bất thường à?”

Ta biết, nàng nhất định là không thấy được cảnh tượng hiện giờ rồi — mặt trăng trên cao đã bị mây đen che kín, ngọn lửa oán khí lẫn sát khí phát ra mạnh mẽ từ Giám Tâm môn. Khí đen ở dưới mặt đất bốc hơi lên, quần quýt ở dưới đuôi của ta và nàng.

Cũng may là Chi Yên không nhìn thấy, ta nhủ thầm, nếu biết những thứ này đều là do phụ thân của nàng gây ra, đoán chừng nàng sẽ bị hù cho sợ chết khiếp.

Quả nhiên không hổ là lệ quỷ mạnh nhất trong vòng một trăm năm qua, xem ra phụ thân của Chi Yên bị chết rất khó hiểu nha.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Phụ thân của Chi Yên họ Cẩm tên Du, tuy là đệ đệ của Cẩm Thiên Huyền nhưng lại không tu đạo Bồ Tát mà thừa kế cơ nghiệp của tổ tiên. Một tiên môn không lớn không nhỏ làm kinh doanh, bởi vì có liên quan đến Cẩm Thiên Huyền, cho nên những danh môn chính phái đạo đức giả kia nề mặt ông ta rất nhiều. Mặc dù không tính là một trong Thập Đại Tiên Môn nhưng cũng có thể coi là một Thế gia đại môn có danh tiếng.

Nhiều năm về trước, ta vùng kiếm xuất quân đánh tới Cẩm Châu thành, Cẩm Thiên Huyền ở phía sau tấn công hậu phương của ta, buộc ta phải lui binh. Từ đó, Cẩm Thiên Huyền được coi là một đại ân nhân của Giám Tâm môn. Đồng thời, Thiên Trần các và Giám Tâm môn cũng có quan hệ cực kỳ tốt, còn tốt lây sang cả Cẩm Du nữa. Con cháu hai phái trao đổi học hỏi lẫn nhau, cùng nhau đàm đạo triết lý nhân sinh, thậm chí không ít người còn kết thành quan hệ thông gia.

— Tất cả những điều này đều là do Chi Yên nói cho ta biết.

Nghe qua rất giống như một bức họa vẽ về thế gia rất đổi yên bình, nhưng cho đến hôm nay nhìn lại thì những chuyện đó lại càng thêm苦涩 cười.

Hiển nhiên Chi Yên đã tới Giám Tâm môn rất nhiều lần, kết cấu kiến trúc trong đó ra sao nàng biết rất rõ. Nàng vừa đi vừa kể chuyện, kể từ quá khứ vui vẻ cho đến thực tại đau đớn.

Ta không chú ý lắng nghe cho lắm, chỉ thỉnh thoảng đáp lại đôi câu, kiên định bay về một hướng.

Sau đó, ta nhanh chóng tiến tới một gian phòng. Lúc này Chi Yên mới dừng khựng lại, quay đầu hỏi ta: “Làm sao ngươi biết đây là gian phòng của Liễu Ngụy?”

“Ta không biết.” Ta ngẩng đầu nhìn oán khí cao ngất trời tản ra từ gian phòng này, ta đoán khả năng phụ thân của Chi Yên có mặt ở đây là rất cao.

Nhưng ta còn chưa kịp mở miệng giải thích với nàng thì bất chợt truyền đến một tiếng gào thét phẫn hận. Âm thanh đó vang thấu trời đêm, chấn động bên tai, khiến cho người ta nghe mà sồn tóc gáy: “Người nào dám quấy nhiễu ta?” Oán khí màu đen tủa ra mãnh liệt như núi lửa phun trào, bao trùm lên hết thấy cảnh sắc xung quanh.

Dường như Chi Yên đột nhiên cảm thấy rét lạnh, rùng mình một cái. Đây là lần đầu tiên hồn thể của nàng cảm nhận được nhiệt độ từ thế giới bên kia.

Sắc mặt ta thoáng trầm xuống, quả nhiên theo như lời Tử Du nói, lệ quỷ này lợi hại đến mức có thể gây ảnh hưởng đến cả người sống rồi.

Bất chợt, oán khí màu đen từ trong nhà bay vọt ra, chân mây của ta lập tức nhú chặt. Chi Yên thấy vẻ mặt của ta như vậy, nhất thời có chút khẩn trương: “Sao thế?”

Ta nhanh tay túm lấy nàng kéo về phía mình, để nàng đứng chắn trước mặt. Ta núp ở sau lưng Chi Yên, cẩn thận thò mỗi cái đầu ra, nghiêm nghị hô to: “Cẩm Du.”

Chi Yên giãy giụa một cái, giận tái mặt: “Sao ngươi có thể gọi thẳng tên của phụ thân ta ra như vậy?”

Hừ, giận cái gì, nếu bàn về vai vế thì ta có gọi Cẩm Du là con trai, gọi ngươi là cháu gái, các ngươi cũng phải lễ phép đáp lời ấy chứ. Ta lười phải nói lý với nàng, chỉ nhìn đám khí đen trước mặt rồi nói: “Đây là nữ nhi Chi Yên của ngươi. Trước tiên ngươi đừng xúc động, bình tĩnh tỉnh táo nhìn một chút xem.”

Đám khí đen cuộn cuộn thoáng dừng lại, dường như đang cân thận đánh giá. Sau đó, khí đen dần tản đi, lộ ra khuôn mặt của một nam tử trung niên. Diện mạo và khí chất của ông ta có bảy phần tương tự với Chi Yên, nhìn qua đã biết là hai người có quan hệ huyết thống với nhau rồi.

Ông ta nhìn Chi Yên, đôi mắt không có lòng trắng chậm rãi biến lại như bình thường, giọng nói cũng không còn thô lương như vừa rồi nữa, mà là có mấy phần khàn khàn không biết phải làm sao: “Chi Yên...”

Dĩ nhiên là Chi Yên không nghe thấy, nhưng hình như nàng có cảm nhận được điều gì đó: “Đại... Đại Ma Vương, phụ thân của ta đang ở đây có phải

không?”

Thấy tâm tình của Cẩm Du có vẻ ổn định, ta vươn tay ra chỉ vào mặt Chi Yên, mở miệng nói: “Không sai, đây chính là Chi Yên, con gái của ngươi. Hiện tại nàng phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới tới được đây tìm ngươi, là muốn hỏi thăm ngươi một chuyện. Ngươi phải tỉnh táo, trả lời thật cẩn thận, đừng để nàng phải khổ cực vô ích.”

“Chi Yên...” Cẩm Du lao đảo bay về phía hai chúng ta, mà Chi Yên cũng nhìn về phía trước không ngừng hỏi ta: “Cha ta có ở đây không? Ông đang ở đây đúng không? Tại sao ta không nhìn thấy được?”

Chắc, không hồ là hai cha con, bản lĩnh xem nhẹ người nói chuyện đúng là y như nhau.

Ta lên tiếng đáp lại: “Ngươi đã chết đâu, từ trước tới giờ ngoại trừ ta ra ngươi cũng không thể nhìn thấy những con quỷ khác mà.” Ta chỉ vào Cẩm Du rồi bảo nàng, “Ngươi muốn nói cái gì thì nói ra đi, ông ta có thể nghe được đây.”

Chi Yên lặng lẽ chớp mắt một cái, dường như trong nhất thời nàng cũng không biết nên nói cái gì. Vì vậy ta rất tốt bụng mà hỏi hộ nàng: “Cẩm Du, con gái ngươi muốn hỏi ngươi, tại sao Liễu Ngụy lại giết chết ngươi?”

Cẩm Du bay tới trước người Chi Yên: “Con gái của ta, tại sao lại biến thành thế này? Là kẻ nào, kẻ nào dám hại con ta...” Về mặt của ông ta trong nháy mắt trở nên đáng sợ, “Lại là Liễu Ngụy sao?” Nói xong, xung quanh nhanh chóng nổi lên hắc khí.

Ta vội vàng trấn an: “Đừng kích động, con gái ngươi chỉ thoát hồn để tới đây tìm ngươi mà thôi, nàng muốn hỏi cho rõ chân tướng sự thật, chứ không có ai làm hại nàng cả. Hiện giờ nàng vẫn còn sống rất khỏe mạnh.”

Ánh mắt của Cẩm Du rốt cục cũng chuyển sang mặt ta: “Ngươi là ai?”

Ô, không nhận ra gương mặt này của ta sao? Xem ra ông ta đã quên hết những chuyện khác mất rồi: “Ta là đại tỷ mới kết nghĩa của con gái ngươi, tới đây để giúp nàng.” Ta mở to mắt hiên ngang nói dối, mà Chi Yên cũng chẳng có tâm tư đi lật tẩy ta, “Ngươi nói cho rõ xem, vì sao lão già Liễu Ngụy kia lại giết chết ngươi? Rốt cuộc lão ta muốn làm cái gì, biết được mục đích của bọn họ, chúng ta mới có thể giúp ngươi báo thù.”

“Báo thù...” Cẩm Du ngăn ra, “Ta không cần các ngươi báo thù, các ngươi đi đi. Liễu Ngụy hãm hại ta, còn muốn hại cả con gái của ta, các ngươi đi mau lên!” Ta liếc nhìn Chi Yên một cái: “Vì sao lại muốn hại cả Chi Yên nữa?”

“Máu... Máu của nhà họ Cẩm chúng ta có thể giúp cho một người sống lại. Máu của ta không đủ, Liễu Ngụy liền muốn động đến Chi Yên.” Cẩm Du vừa nhắc tới chuyện này, tâm tình thoáng cái lại kích động, tức giận khóc rống lên, “Không ngờ Giám Tâm môn lại tính toán hãm hại nhà họ Cẩm của ta như vậy, chẳng bù cho ta khi còn sống đã từng coi bọn họ là bạn tri kỷ. Liễu Ngụy! Liễu Ngụy! Liễu Ngụy không chết! Ta không cam lòng!”

Oán khí phóng lên cao, mặt ta trầm xuống, lẳng lặng quan sát: “Lão ta muốn giúp người nào sống lại?”

“Kim Tiên, Lạc Minh Hiền.”

Mấy chữ này vừa thốt ra, tuy rằng đúng như ta dự đoán, nhưng ta vẫn có cảm giác như vừa bị ai đó đâm thẳng vào mặt. Sau khi khó chịu thì cảm thấy giận dữ ngập trời, ta cố gắng đè lại không phát ra ngoài. Ta nhếch khóe miệng, lạnh lùng cười một tiếng: “Lá gan của Giám Tâm môn, quả nhiên là lớn.”

Chi Yên ở bên cạnh hỏi ta: “Phụ thân ta nói gì? Người nào muốn hại ta? Bọn họ muốn làm cho người nào sống lại?”

Ta chỉ nhìn Cẩm Du chăm chăm: “Bọn họ cất giữ thân thể của Lạc Minh Hiền ở chỗ nào?”

“Ở ngay dưới gian nhà này sâu xuống ba trượng.” Cẩm Du nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lạc Minh Hiền ở dưới đó, có kết giới chí thánh, ta không vào được.”

Lạc Minh Hiền khi còn sống vốn là một Kim Tiên, ở dưới gầm trời này, hẳn ta là người duy nhất mà ngàn vạn năm mới có một. Cho nên tuy rằng hiện tại nửa sống nửa chết, nhưng với thân thể là Kim Tiên, hẳn ta vẫn còn có lực uy hiếp đối với yêu ma quỷ quái...

Ta bay vào trong gian phòng của Liễu Ngụy.

Chi Yên ở phía sau gọi ta: “Đại Ma Vương, ngươi muốn làm gì?”

Ta quay đầu lại nhìn nàng: “Ta đi giúp ngươi báo thù đây.” Nói xong, ta xoay người cúi đầu chui thẳng xuống dưới đất.

Bên dưới Giám Tâm môn xây dựng một địa cung khá lớn, lắt lắt léo léo, cơ quan cạm bẫy nhiều vô kể, nhưng những thứ này đối với một hồn thể như ta căn bản chẳng có tác dụng gì.

Ta bay sâu xuống ba trượng, cuối cùng tìm được một thạch thất đang phát ra ánh sáng. Chưa bay lại gần, ta đã cảm thấy hồn thể của mình như bị ánh nắng thiêu đốt, toàn thân vô lực, đến càng gần, thậm chí ta còn thấy nhói đau ở ngực.

Xuyên qua cánh cửa bằng đá, tiến vào bên trong một căn phòng bằng. Ánh sáng càng lúc càng mạnh, ta đè nén đau đớn, đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Ở bên trong phòng ta nhìn thấy một chiếc xe trượt tuyết, mà trên đó có một bạch y nam tử đang nằm, đó chính là kẻ thù của ta.

Lạc Minh Hiền.

Ta bay tới bên cạnh hắn ta, thân thể bị đau đớn đến tê liệt. Ta nhìn Lạc Minh Hiền, thầm nghĩ, đúng rồi, chính là cái dáng vẻ này, lúc nào cũng tỏ ra đạo mạo.

Ta chuyển mắt, thấy chiếc xe trượt tuyết hắn ta đang nằm có hơi lồi xuống, hình như chỗ đó đang trào ra huyết dịch, ngâm thân thể của hắn ở trong máu tươi. Bộ y phục màu trắng dần dần bị nhuộm sang màu đỏ, cùng với mùi máu tươi thuần khiết tanh tưởi khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn. Rất tốt, rất thích hợp với Lạc Minh Hiền.

Ta vươn tay, muốn đặt lên gáy hắn ta, muốn hóa năm ngón tay thành móng nhọn, phải đâm thủng da thịt trước, sau đó sẽ vặn đầu hắn ta xuống. Để cho không một kẻ nào trên cõi đời này có thể tu bổ lại thân thể hay nảy ra ý định giúp hắn ta sống lại.

Nhưng đầu ngón tay của ta chưa chạm được vào Lạc Minh Hiền, đã nghe thấy “xoạt” một tiếng như âm thanh của miếng thịt rơi vào trong nồi.

Ta nhìn đầu ngón tay của mình một cái, màu sắc nhạt đi nhanh chóng, toàn thân đau nhức khiến ta phải nhũn chặt mày.

Một quỷ hồn như ta không thể động vào Lạc Minh Hiền được.

Cửa đá sau lưng hơi hé mở, có tiếng người nói chuyện truyền vào: “Không bắt được Cẩm Chi Yên sao?” Đây là một giọng nữ. Bên cạnh có một giọng nam trầm thấp đáp lại, “Lệ Trần Lan đưa nàng vào trong Vô Ác điện, không thể bắt được.”

Ta quay đầu lại nhìn, thấy được hai người kia, nhất thời hiểu ra.

Cô cô của Liễu Ngụy — Liễu Tô Nhưộc.

Nhắc đến mới nhớ, đây đúng là một “cố nhân” mà đã lâu ta không gặp.

Kim Tiên Lạc Minh Hiền nằm ở chỗ này chính là vị trưởng phụ đã có hôn ước nhưng chưa kịp thành thân của Liễu Tô Nhưộc, bởi vì ngay ngày hai người đó thành thân, ta đã ra tay “giết” Lạc Minh Hiền mất rồi. Nhưng bởi vì Lạc Minh Hiền đã tu thành Kim Tiên, vốn có thân thể bất tử, vì vậy chỉ ngủ mê man, bất tỉnh nhân sự, để cho Liễu Tô Nhưộc sống như một quả phụ đến tận bây giờ.

Mặc dù ta chưa từng có ý định nhắm vào nữ nhân này, nhưng ta biết rất rõ, trong lòng ả ta nhất định là hận ta đến thấu xương.

Liễu Tô Nhưộc bước tới bên người Lạc Minh Hiền, nhìn một thân đầy máu của hắn ta một chút, ánh mắt tối sầm lại: “VẬY Cẩm Thiên Huyền thì sao? Hắn tu đạo Bồ Tát, máu trong thân thể còn thuần khiết hơn nữa. Giết hắn đi, lấy máu tu dưỡng tâm bồ cho Minh Hiền, thế là tốt nhất.”

“Cẩm Thiên Huyền tu đạo Bồ Tát, thanh danh ở trong Thập Đại Tiên Môn lại vô cùng lớn, mà từ trước tới nay không một ai biết tu vi của hắn như thế nào. Muốn thiết kế hãm hại hắn, e là không đơn giản.”

Ta liếc nhìn bộ dạng bình thân trả lời của Liễu Ngụy, thấy hai mắt lão ta thất thần, vẻ mặt trống rỗng, giống như một con rối gỗ không dây. Ta đoán có lẽ lão ta bị trúng Hoặc Tâm Thuật của cô cô lão rồi.

Suốt từ đầu đến giờ, Cẩm Du chết, Chi Yên chạy nạn, Lạc Minh Hiền có khả năng sống lại, tất cả đều là do quả phụ này chủ mưu một tay bày ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Ta đứng ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hai cô cháu nhà này, tuy rằng hiện giờ bọn họ đã lấy được máu của Cẩm Du nhưng tạm thời không có cách nào giúp cho Lạc Minh Hiền thực sự sống lại. Lừa gạt phần nộ trong lòng ta cũng vui đi được chút ít.

Nếu chuyện đã không thành thì ta nhất định sẽ có biện pháp khiến các ngươi không bao giờ thành công.

“Cẩm Chi Yên không bắt được, Cẩm Thiên Huyền lại không thể giết.” Liễu Tô Nhưộc ngồi ở bên cạnh giường băng, vẻ mặt buồn bã, “Chẳng lẽ ngươi muốn ta phải bỏ qua cơ hội có thể giúp cho Minh Hiền thức tỉnh hay sao?”

Liễu Ngụy cúi thấp đầu: “Người nhà họ Cẩm, huyết mạch chí thuần chí khiết (*), chính là thần dược cho việc hồi sinh...”

(*) cực kỳ thuần khiết.

Ta vừa nghe hai người này nói chuyện, vừa nhìn đau bay vòng quanh hai vòng bên trong thạch thất. Trước kia khi còn sống thì không thể nhìn thấy hồn phách nhưng bây giờ ta đã chết rồi đương nhiên có thể nhìn thấy quỷ. Vì vậy ta liền đi tìm xung quanh xem liệu có thể gặp được quỷ hồn của Lạc Minh

Hiên hay không. Nhưng mà tìm đi tìm lại hai lượt cũng không thấy có quỷ hồn nào khác đang sống ở đây.

Lạc Minh Hiên không chết hẳn, cho nên hồn phách của hắn không thể đi đầu thai được. Thuở bình sinh, hắn ta làm một Kim Tiên cao cao tại thượng đã quen, cho dù chết cũng sẽ vẫn khinh thường chuyện làm bạn với những Cô Hồn Dã Quỷ khác, mà những nơi u ám như chợ quỷ thì chắc chắn là không muốn đến rồi.

Khả năng lớn nhất chính là hắn ta vẫn ở chỗ này, nhưng bây giờ ta lại tìm không thấy, chứng tỏ, rất có thể hồn phách của hắn nằm trong cơ thể cũng đang ngủ say.

Như vậy rất tốt.

Ta nghĩ, nếu không thể giết được Lạc Minh Hiên thì ta sẽ khiến cho hắn không tỉnh lại nổi dù còn sống hay đã chết. Hắn ta sẽ không có cơ hội nhìn thấy thế gian tươi đẹp này, không có cách nào tạo ra những kỷ ức về cuộc sống, như vậy thì cũng chẳng khác với người chết là mấy.

“... Đúng là không có máu của kẻ nào tinh khiết được như máu của người nhà họ Cẩm, nhưng hiện nay ở trên giang hồ, còn có một tiên môn tu một loại công pháp, có thể luyện cho thân thể đạt được tới cảnh giới tinh khiết.”

“Là tiên môn nào?”

“Quan Vũ lâu.”

Nghe đến đây, ta khẽ đảo mắt, không ngoài dự đoán từ trong miệng của Liễu Ngụy nghe được ba chữ: “Thẩm Thiên Cẩm.”

Mặc dù ta không rõ lắm cái huyết dịch chí thuần chí khiết mà bọn họ đang nói tới là cái quái gì, nhưng mà ta biết một ít về hệ công pháp của Quan Vũ lâu. Các năng phái tu luyện cho tâm tư thuần khiết, tuyệt đối không được có tà niệm, tạp niệm và dục niệm.

Người tu luyện công pháp của Quan Vũ lâu thì không thể động tình, chỉ cần vừa động tình, lập tức sẽ bị thương, tích độc trong cơ thể.

Nhiều năm về trước, Cố Hàm Quang ôm Thẩm Thiên Cẩm đã phát tác tình độc đến cầu xin ta cùng cứu nàng, cho nên ta mới cơ hội được chứng kiến tình độc trong truyền thuyết phát tác như thế nào. Có thể nói là vô cùng thâm, mỗi một cọng tóc cũng muốn đóng băng, hà hơi ra khỏi, thân thể bị đông cứng thành từng khối đến tím bầm, cứng ngắc không thể nhúc nhích nổi, cuối cùng đành phải trơ mắt nhìn bản thân mình biến thành một khối tượng đá.

Ta phải bỏ ra khí lực thật lớn mới cùng Cố Hàm Quang cứu được Thẩm Thiên Cẩm từ bên bờ vực sinh tử trở về. Cố Hàm Quang chuyển tình độc từ cơ thể của Thẩm Thiên Cẩm sang cơ thể của hắn, sau đó hắn bị biến thành một đống thịt, phải chịu cái lạnh thấu xương hết năm này qua năm khác. Nhưng như vậy cũng vẫn chưa đủ, bởi vì chỉ cần có một ngày Thẩm Thiên Cẩm tiếp tục động tình thì thân thể của nàng lại một lần nữa tích tụ tình độc. Vì vậy, Cố Hàm Quang không thể làm gì khác hơn là lấy kim châm, tự tay xóa sạch đi những hình ảnh của hắn ở trong trí nhớ của nàng...

Liễu Ngụy tiếp tục nói: “Mặc dù máu của Thẩm Thiên Cẩm không được tinh khiết bằng máu của người nhà họ Cẩm nhưng hiện tại chúng ta đã có được máu của Cẩm Du, có thêm Thẩm Thiên Cẩm nữa thì có thể sẽ giúp cho Kim Tiên tỉnh lại. So với Cẩm Thiên Huyền đang có nghi ngờ với chúng ta hay Cẩm Chi Yên hiện tại đang sống ở Vạn Lục môn thì Thẩm Thiên Cẩm dễ ra tay hơn nhiều.”

Liễu Tô Nhược nhìn khuôn mặt của Lạc Minh Hiên chăm chú, nhàn nhạt nói: “Vậy thì mời Thẩm Thiên Cẩm tới đây đi.”

“Đã tới rồi.” Liễu Ngụy nói, “Hôm qua ta đã sai người tùy tiện tìm cái cơ nào đó mời nàng đến đây, hiện giờ nàng đang ở trong sương phòng. Ta đang muốn thông báo cho cô cô biết, ngài có thể động thủ rồi.”

Liễu Tô Nhược cười một tiếng, đứng dậy: “Chất nhi (**) của ta làm việc thật đúng là chu toàn.”

(**) cháu trai.

Hai người đó nói xong liền đi ra khỏi thạch thất.

Bọn họ tính toán đại hại Thẩm Thiên Cẩm phải không?

Chưa nói đến việc ta chắc chắn không để cho Lạc Minh Hiên tỉnh lại, mà riêng với Thẩm Thiên Cẩm, năm đó tuy rằng do Cố Hàm Quang tới cầu ta cứu nàng, nhưng ta cũng tốn nhiều công sức và thời gian như vậy mới cứu được nàng về. Các người nói giết là có thể giết được à?

Đừng có hòng.

Ta bay ra khỏi thạch thất, nhảy lên trên mặt đất, thấy Chi Yên gấp gáp giống như con ruồi không đầu cứ bay vòng vòng không ngừng, mà Cẩm Du ở bên cạnh vẫn dùng ánh mắt bi thương tội độ nhìn nàng chăm chú.

“Thôi đừng nhìn nữa.” Ta vội mở miệng nói với Cẩm Du, “Có việc để cho ngươi làm đây.”

Cẩm Du quay đầu lại nhìn ta, còn Chi Yên thì nhanh chóng bay tới: “Đại Ma Vương, ngươi vừa đi đâu vậy?” Nàng nhìn hồn thể của ta một cái, cái miệng lập tức méo xệch gần như phát khóc, “Sao hồn phách của ngươi lại nhạt thế này? Phòng ngầm ở dưới đất mà ngươi vào, ta chỉ bay lại gần nó thôi đã có cảm giác đau đớn rồi, làm sao ngươi có thể vào đó được? Lại còn ở lâu như vậy chứ? Sao không ra ngoài sớm một chút?”

“Cũng bởi vì mới đầu một chút người đã lùi lại, cho nên người không biết ta đã đi đâu, không biết tại sao ta nán lại ở đó lâu như thế. Thấy chưa, bất kể là trước kia hay là sau này, người sẽ chẳng bao giờ biết được vì sao ta là một Đại Ma Vương còn người chỉ là một con tôm nhỏ mà thôi.” Ta xia xói Chi Yên một câu, trong lúc nàng còn đang ngăn người liền đẩy nàng qua một bên, đi tới trước mặt Cẩm Du nói: “Người có biết Thẩm Thiên Cẩm của Quan Vũ lâu không? Liễu Ngụy nói tối nay lão ta sẽ hại Thẩm Thiên Cẩm, giống như đã hại người lúc trước để lấy máu của nàng. Hiện tại ta phải đi gọi người tới giúp đỡ, còn người mau chóng đi tìm Thẩm Thiên Cẩm, dùng hết mọi biện pháp để bảo vệ nàng. Hành động của người càng lớn càng tốt, một lát sau ta sẽ quay lại ngay.”

Cẩm Du mới nghe ta nói được một nửa, hai mắt đã đỏ ngầu, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đợi ta nói xong, chẳng cần dặn dò thêm, ông ta lập tức hóa thành một bóng đen thật lớn bay vút vào không trung biến mất ngay trước mắt ta.

Ta gọi Chi Yên một tiếng, “Đi, mau đi về thôi.”

Chi Yên luôn miệng hỏi ta: “Người nói đi? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bay từ Giám Tâm môn về khách điểm cũng mất một khoảng thời gian, ta tranh thủ kể hết mọi chuyện cho Chi Yên nghe. Sau khi nghe xong, Chi Yên trầm mặc, giống như đang tiêu hóa hết những chuyện đó. Một lúc sau, nàng mới lẩm bầm lầu bầu nói: “Ồ Giám Tâm môn nhiều năm như vậy mà ta lại không hề biết ở dưới mặt đất lại cất giấu thi thể của Kim Tiên... Nhưng vì sao... chẳng phải mọi người đều nói Kim Tiên hẩn khoan dung độ lượng, là người cao quý ư...”

Ta liếc nhìn Chi Yên một cái, xem ra công tác giáo dục tư tưởng của đám người tiên môn này cũng khá tốt đấy chứ. Lạc Minh Hiền đã chết lâu lắm rồi mà thế hệ tiêu bối như Chi Yên vẫn biết đến hẩn.

“Nhưng vì có gì hẩn sống lại mà phụ thân ta phải chết? Mạng của Kim Tiên đáng giá còn phụ thân ta thì không sao? Thứ mà bọn họ cố gắng làm cho sống lại kia... được coi là loại Kim Tiên gì đây?”

Ta lạnh lùng cười một tiếng: “Còn là loại Kim Tiên gì nữa, cũng là người tu tiên còn gì. Cái thứ dạng chó hình người...” Ta dừng một chút, đột nhiên lại nhớ tới chợ quý, những kẻ đạo đức giả chuyên làm chuyện xấu tàn độc sau lưng này, cứ đợi đến lúc biến thành quý rồi xem, cũng có chung cảnh ngộ bị đối xử kỳ thị như ta thôi. Nghĩ như vậy, ta nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng không nhận được lại bắt đầu suy nghĩ, ta phải nghĩ ra biện pháp nào đó nhanh chóng biến bọn họ thành quý mới được.

Phải xúi bẩy Mặc Thanh ra tay tàn sát, tiễn hết mấy kẻ đó sang thế giới bên kia.

Trong khi ta đang âm thầm bày mưu tính kế trong lòng thì Chi Yên chợt hỏi ta một câu: “Tại sao lúc trước người lại giết Kim Tiên ngay trong ngày thành hôn của hẩn?”

Ta nhìn khách điểm đã gần ngay trước mắt, nhàn nhạt đáp: “Bởi vì hẩn làm hại ta và người thân duy nhất của ta.”

Chi Yên ngẩn ra, tiếp tục hỏi: “Người thân của người ư? Là ai thế?”

Trên giang hồ, không một ai biết Lộ Chiêu Diêu ta còn có một thân nhân, nhưng ta lại nhớ rất rõ. Lúc ta còn nhỏ, cổ hương của ta là một nơi rừng thiêng nước độc, người trong tộc cứ dần dần biến mất, thậm chí trong ký ức của ta không hề có một chút hình ảnh nào của cha mẹ mình. Cuối cùng chỉ còn lại ta và ông ngoại cùng nhau sống ở trong khe núi tối om om. Ông ngoại cả ngày chỉ biết uống rượu, uống đến say khướt, sau khi tỉnh lại mới nhớ dạy cho ta một ít công pháp. Ta nhớ rõ ông ngoại đã từng nói, những người khác muốn làm điều gì đều có thể tự mình lựa chọn, tu tiên tu ma hay tu cái gì đó đều có thể chọn được, nhưng chỉ riêng có tộc người của chúng ta là không có cái quyền đó. Bởi vì chúng ta sinh ra đã là ma, chỉ có thể tu ma mà thôi.

Đương nhiên là ta có thiên phú cực cao, nơi rừng thiêng nước độc tràn ngập chướng khí này vừa hay có thể hỗ trợ ta lớn lên. Ta chưa từng cảm thấy tu ma là một việc gì đó không tốt cả.

Cho đến một ngày, trên vách núi hiểm trở chợt rơi xuống một người lấp lánh ánh vàng, toàn thân hẩn bị thương nặng, tình hình ngàn cân treo sợi tóc. Từ thuở sinh ra cho đến tận thời điểm đó, ta từng nhìn thấy một người ngoại tộc nào lại xinh đẹp, sạch sẽ như hẩn.

Ta đưa hẩn từ núi đá về nhà, còn chữa trị vết thương cho hẩn. Hẩn hỏi ta là người của tộc nào, hỏi ta vì sao lại ở chỗ này, hỏi ta vì sao lại tu ma.

Khi đó ta chưa có tâm kế, chỉ là một nha đầu đơn thuần lớn lên trong khe núi, nên không có chút phòng bị nào kể hết mọi chuyện về mình cho hẩn nghe. Song, lúc hẩn nghe đến chuyện ta sinh ra đã là ma thì lại không nói gì, hẩn chỉ nói với ta: tuy rằng sinh ra đã là ma nhưng cũng có thể có suy nghĩ tốt, trở thành người lương thiện.

Ta tin hẩn.

Ta quan tâm chăm sóc cho hẩn, từ lúc thương thế của hẩn cực nặng cho đến khi thương thế tốt lên, còn có thể sử dụng được thuật di chuyển. Trong khoảng thời gian đó, hẩn luôn đối xử với ta bằng vẻ mặt ôn hoà, ôn nhu dạy ta về trách nhiệm giới luật của tiên môn, nói cho ta biết thế nào là hành thiện tích đức, thế nào là cố gắng tạo phúc cho nhân thế, không để uổng phí cuộc đời này.

Ta thuộc nằm lòng từng câu từng chữ của hẩn, nhớ kỹ đến mức cho tới tận bây giờ, ta vẫn còn nhớ: nên ít chém giết, không làm điều ác, là lời của hẩn thì thấm bên tai ta suốt cả ngày lẫn đêm.

Từ đó ta luôn tâm niệm muốn trở thành một người tốt.

Ta cố gắng tu luyện công pháp để đi ra ngoài danh dương thiên hạ, muốn dùng thân phận của một ma tu đi tạo phúc cho nhân thế.

Ta không để ý đến sự phản đối của ông ngoại, dứt khoát rời khỏi cố hương. Ta đến núi Trần Tắc, tình cờ bắt gặp Mặc Thanh đang bị vây hãm bởi Thập Đại Tiên Môn. Ta cứu hắn, bởi vì ‘không lấy mạng hiếp yếu, ý nhiều bất nạt ít’ là những lời mà Lạc Minh Hiên đã nói với ta.

Đây là đạo nghĩa mà hắn dạy cho ta.

Nhưng về sau, ta để Mặc Thanh ở lại một mình trên núi Trần Tắc, ta muốn đi tìm Lạc Minh Hiên, muốn nói cho hắn biết, chuyện ta đã ước định với hắn ta đã cố gắng làm được. Ta dự định sẽ ở bên cạnh hắn, sau này sẽ cùng hắn làm người tốt...

Cuối cùng, ta cũng tìm được Lạc Minh Hiên nhưng chào đón ta lại là mười tám đạo tiên pháp cấm thuật, vây hãm xung quanh muốn diệt trừ ta.

Khi đó Lạc Minh Hiên đứng ở bên ngoài, dùng thái độ và giọng điệu khác hẳn với khi hắn còn ở khe núi, cao cao tại thượng nói với ta — “Người sinh ra đã làm ma thì chắc chắn sẽ trở nên tà ác nhất thiên hạ, lòng dạ nhất định sẽ đen tối, hành động nhất định sẽ ác độc, gặp được thì phải giết.”

Lúc đó ta mới tỉnh ngộ, thì ra vào thời điểm gặp nguy hiểm, hắn bị thương nặng lại rơi vào trong tay ta, sợ ông ngoại ta làm hại, cho nên hắn mới tìm mọi cách ra sức lấy lòng ta, thậm chí còn soạn ra hàng loạt những lời kịch hướng thiện này nọ.

Ta bị nhốt vào trong nhà tù.

Cuối cùng, ông ngoại phải rời khỏi cố hương đã ở đó cả đời đến tiên môn để cứu ta. Ông ngoại xuất lực phá nát nhà tù tiên thuật giam cầm ta. Dùng thân bảo vệ, liều chết đưa ta thoát ra khỏi đó, để cho ta trở về trong khe núi ở nơi rừng thiêng nước độc kia. Mà ông lại ở lại, cùng Lạc Minh Hiên giao chiến.

Ta không được nhìn thấy trận chiến giữa ông ngoại và Lạc Minh Hiên, nhưng về sau có nghe loáng thoáng người trên giang hồ truyền miệng rằng, không biết Lạc Minh Hiên cùng tên ma tu nào đó đánh một trận trên Phụng sơn của hắn, làm điên đảo núi sông nhưng cuối cùng Lạc Minh Hiên vẫn thắng.

Mà tên ma tu “nào đó” kia, dùng nói đến tung tích mà ngay cả một hạt bụi cũng chẳng còn lại gì.

Ta được ông ngoại đẩy về trong khe núi, nằm trong đó tròn ba tháng, miệng vết thương trên người từ từ khép lại, gân cốt gãy lìa cũng bắt đầu sinh trưởng lại một lần nữa.

Ta cắn răng ở trong khe núi chờ đợi, đợi đến vô vọng cũng không thấy ông ngoại quay trở về.

Tới khi thương thế trên người đã tốt lên, ta bò từ trong khe núi ra ngoài, lúc này đã qua được nửa năm. Mà trận chiến giữa Lạc Minh Hiên và ông ngoại ta nửa năm trước cũng đã lắng xuống. Trên giang hồ, thế sự xoay chuyển liên hồi, những ma tu lợi hại hơn không ngừng xuất hiện, Lạc Minh Hiên lại bận rộn làm vô số những chuyện khác.

Chuyện ông ngoại ta chết ở trong tay hắn đối với những người đứng xem mà nói, đã chẳng còn quan trọng gì.

Mà với một kẻ bị trọng thương như ta, lại càng không có ai ngờ rằng ta vẫn còn sống.

Ta thu lại tâm tính, quay về núi Trần Tắc, nhặt lại Mặc Thanh vẫn còn ở trong ngôi miếu đổ nát nằm trên đỉnh núi; điều dưỡng tốt thân thể, sau đó truyền ra lời đồn: Nữ Ma Đầu Lộ Chiêu Diêu từng một mình giao chiến với Thập Đại Tiên Môn đã rời núi một lần nữa.

Nữ Ma Đầu muốn xây dựng một môn phái, đặt tên là Vạn Lục, chiêu mộ ma tu, thu nhận ác đồ, thề phải giết hết lũ ‘cẩu’ tu tiên trong thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Nhớ tới chuyện cũ đã qua, cảm xúc trong lòng ta bắt đầu khởi động, chuyện xảy ra quá nhiều, ta không cách nào nói tí mĩ với Chỉ Yên, liền chỉ lên khách điểm, nói với nàng:

“Hiện tại ta muốn đi cứu người, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, người tốt nhất nên ở trong phòng, ta sẽ dốc hết toàn lực giữ được thân thể cho người.

Vào phòng, thân thể Chỉ Yên vẫn nằm an tĩnh trên giường, ta đứng ở mép giường, xoay người nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng nói, “Ta bảo đảm, buổi sáng ngày mai người hồi hồn, sẽ trả lại cho người một mảnh an bình.”

Chỉ Yên cử động mắt, trước khi ta sắp nhập vào thân thể của nàng liền kéo tay của ta lại, nàng biết thời gian eo hẹp, cũng không làm nhảm gì nhiều, trực tiếp nói thẳng: “Từ ngày nhập Ma đạo, cái mạng này của ta như thế nào ta cũng nhận. Người giúp ta báo thù, không cần bảo vệ thân thể của ta đâu, tốt nhất người nên bảo vệ chính mình! Cho dù ... không còn thân thể này! Ta cũng vẫn là đồ đệ của người!”

Ánh mắt của nàng vô cùng nghiêm túc, thấy thế lòng ta cũng hơi dao động, không phải là chưa có ai từng phó thác tính mạng cho ta, chẳng qua là những người kia, ánh mắt không đơn thuần bằng tiểu cô nương này...

À không, có lẽ vẫn có.

Năm đó, ta vừa tới núi Trần Tắc đã đối mặt với sự bao vây chặn đánh của Thập Đại Tiên Môn để cứu lấy Mặc Thanh, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, thắng nhọc đó cũng dùng ánh mắt ấy nhìn ta chăm chăm như vậy.

Không sợ khổ, không sợ đau, không sợ chết, điều duy nhất mà hắn sợ, chính là ta buông tay hắn ra.

Nhưng cũng chính vào năm đó, ta một lòng nhớ tới Lạc Minh Hiên, không chú ý nhiều đến Mặc Thanh. Sau khi ta cứu hắn, xác nhận hắn đã an toàn, cùng hắn đợi đến khi Thập Đại Tiên Môn chuyển lực chú ý sang những chuyện khác, ta liền tống hắn vào núi Trần Tắc.

Chẳng lẽ chính là khi đó? Ta muốn đi tìm Lạc Minh Hiên, ngại mang theo hắn sẽ phiền phức, tống hắn lên núi Trần Tắc, khiến hắn sinh lòng oán hận ta?

Ta lắc lắc đầu, hiện giờ không phải là lúc nghĩ tới Mặc Thanh. Ta khoát tay, xoa đầu Chi Yên một cái: “Đừng làm như hai chúng ta đang sắp sinh ly tử biệt vậy, ta sẽ không sao, cũng không để cho thân thể ngươi gặp chuyện gì. Chứ không ngươi nghĩ ta kéo cái kẻ đang ở phòng cách vách kia tới đây làm chi? Liệu mạng là chuyện của hắn.”

Ta nói xong, không nghe Chi Yên nói thêm điều gì nữa, lập tức nhập vào thân thể của nàng.

Vừa bước ra ngoài, ta vừa suy nghĩ, hiện tại Mặc Thanh đang có thương tích trong người, lần trước ở núi Linh Đình đại náo một trận, chỉ sợ là vết thương trên người hắn tái phát; giờ lại đang ở Cẩm Châu thành, thủ phủ tiên môn; đến địa bàn của Giám Tâm môn gây chuyện vốn là hành động xâm nhập vào động hổ. Đêm nay trong Cẩm Châu thành lại có cấm thuật, chẳng may chuyện không thành, cũng không cách nào rời đi ngay được.

Nghĩ như vậy, ta dừng lại ở trước cửa phòng của Mặc Thanh.

Ta thật sự muốn để cho hắn vì đi báo thù cho ta mà chịu chết sao? Nhưng tại sao lại không chứ?

Rõ ràng mục đích ban đầu của ta chính là giết Mặc Thanh, để cho hắn và Giám Tâm môn đồng quy vu tận, để cho Lạc Minh Hiên không cách nào thức tỉnh, đây không phải là kết cục tốt nhất ư? Ta không cần tốn nhiều sức lực đã diệt trừ được một đồng kẻ thù...

Tại sao ta còn do dự?

Trong Giám Tâm môn, lúc này Liễu Tô Nhưộc và Liễu Ngụy đang hại Thẩm Thiên Cẩm, Cẩm Du thân là lệ quỷ cũng đang liều mạng ngăn cản, mà ta đứng ở trước cửa phòng của Mặc Thanh đấu tranh tư tưởng.

Trong lúc ta còn đang do dự, một tiếng “két” bất chợt vang lên, cửa phòng bị người mở ra từ bên trong.

Áo bào màu đen xuất hiện, ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vô song kia, thoáng chốc luống cuống, tựa như hôm qua ta hôn lên môi Mặc Thanh vậy, khiến ta ngây ngốc tại chỗ.

Ta ngây người nhìn hắn, cứ đứng ở trước cửa phòng lảng lạng đối mặt với nhau.

Mặc Thanh nói: “Bên trong Giám Tâm môn có chuyện khác thường.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của hắn gọi thần trí của ta trở về, mà tất cả lý trí của ta đều đang kêu gào: phải nắm chắc thời gian, nắm chắc thời gian, câu dẫn hắn, để hắn đi cứu Thẩm Thiên Cẩm, tiện thể giết luôn Liễu Tô Nhưộc và Liễu Ngụy.

Ánh mắt ta rơi trên lồng ngực hắn, dường như có thể nhìn thấu vạt áo, xuyên qua da thịt của hắn, trông thấy vết thương chằng chịt sau lưng hắn.

“A... À, đúng. Sư phụ, làm sao ngài biết?”

“Gần đây ta có nghiên cứu một chút về mấy chuyện liên quan đến quỷ thần.”

Nghe hắn nói như vậy, ánh mắt ta chợt chuyển, nhìn vào đôi đồng tử đen nhánh của hắn. Nghiên cứu một chút về mấy chuyện liên quan đến quỷ thần... Ở ngoài Giám Tâm môn, cách xa như vậy mà vẫn có thể nhận ra hơi thở của lệ quỷ đang quấy phá, có lẽ nào... tối hôm qua, lúc ta đụng vào môi hắn, hắn lại mở mắt...

Là vì trên môi có cảm giác sao?

Là cảm giác gì, hơi lạnh lạnh phải không?

Ta bị ý nghĩ của chính mình dọa cho nội tâm không ngừng dao động. Ta mạnh mẽ tỉnh táo lại, ngăn lại sự xấu hổ, ho khan một tiếng, nói: “Sư phụ, ta vừa mới nằm mơ.”

“Mơ thấy gì?”

Ta nói: “Phụ thân của ta về báo mộng cho ta, nói là Liễu Ngụy của Giám Tâm môn đã giết chết ông ấy, bởi vì bọn họ muốn dùng máu của ông ấy để giúp cho một người sống lại.”

Nụ cười nhàn nhạt của Mặc Thanh ngưng lại, nói ra ba chữ: “Lạc Minh Hiền?”

Ta sùng sốt: “Làm sao sư phụ biết?”

Sắc mặt hần trầm xuống, ánh mắt lạnh thấu xương cùng sát khí tán ra khiến cho ta cảm thấy có chút đáng sợ. Tình huống này thoát nhìn... hình như Mặc Thanh cũng có thù oán gì đó với Lạc Minh Hiền?

“Bọn họ đừng mơ tưởng.”

Mặc Thanh nghiêng răng nói ra bốn chữ này, ta thầm nghĩ trong lòng, Lạc Minh Hiền là Kim Tiên, khi còn sống hần đã chèn ép ma tu rất nhiều, cho nên mới khiến cho Ma đạo ở thế yếu. Nhưng từ sau khi Lạc Minh Hiền “chết”, mặc dù vẫn còn Thập Đại Tiên Môn nhưng lại Quân Long Vô Thủ (*), ta thống lĩnh Vạn Lục môn nổi dậy trong vạn ma, Ma đạo nhất thời mạnh lên, cho đến hiện tại, Mặc Thanh quản lý Vạn Lục môn những năm này, đưa ma đạo ma tu càng ngày càng hợp quy tắc. Hiên nhiên muốn trước khi đăng ngôi, nổi tiếp oai phong của Ma vương hàng ngàn năm trước(*) Quân long vô thủ: rắn mất đầu.

Lúc này, hần không hy vọng Lạc Minh Hiền thức tỉnh, không muốn tăng thêm kẻ địch cho bản thân cũng là chuyện bình thường.

“Nàng ở lại đây.”

Mặc Thanh nói với ta một câu như vậy rồi lập tức xoay người, phát ống tay áo một cái, cửa sổ lầu trên của khách điểm mở rộng ra, gió đêm lùa vào. Biết hần muốn đi, ta vội vàng đuổi theo sau: “Sư phụ! Quan Vũ lâu Thảm Thiên Cẩm cũng ở trong đó, cần phải cứu nàng ra!”

“Được.”

Một câu trả lời kiên định, không có nghi ngờ, cũng không hề hỏi ta tại sao ta lại biết, tại sao phải đi cứu nàng. Hần chỉ vì một câu nói của ta mà đơn độc bước vào trong động hồ.

Ta đứng ở bên cửa sổ, nhìn bộ hắc bào của Mặc Thanh biến mất trong đêm tối, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn không ở lại đây theo lời hần căn dặn.

Ta tự nói với bản thân, ta không thích cảm giác gửi gắm hi vọng của mình ở trên người kẻ khác, cho dù là tên tiểu tử Mặc Thanh này.

Ta bay qua cửa sổ, nhảy vào trong đêm tối, dưới tình huống thuật di chuyển đang bị phong bế, ta đành phải cưỡi gió đi về phía trước. Lúc sắp bước vào Giám Tâm môn, ta chợt thấy một đạo ma khí quét ngang, ngay sau đó một luồng ánh sáng nổ tung ở giữa luồng khí đen đó, hai luồng lực đối nghịch nhau phát ra tiếng nổ vang động trời, giống như sét đánh trên mặt đất bằng phẳng, trực tiếp xé rách màn đêm an tĩnh ở Cẩm Châu thành.

Ta biết Mặc Thanh đang cùng với đám người của Giám Tâm môn đánh nhau.

Nhìn mức độ kịch liệt thế này, không phải là Liễu Tô Nhược thì cũng chính là Liễu Ngụy.

Mà cùng lúc đó, ánh sáng mãnh liệt xuất hiện trên bầu trời Cẩm Châu thành, đó là ngự ma trận bao phủ Cẩm Châu thành cảm nhận được ma khí của Mặc Thanh nên bắt đầu khởi động.

Ta bay trên không trung, quay đầu lại nhìn thì thấy cả một tòa thành rộng lớn, vừa rồi còn thanh tịnh an tĩnh, giờ phút này nhà nhà đều rực sáng ánh đèn.

Đây chính là doanh trại địch, ở trong này, dường như ngay cả không khí cũng đối địch với người, không có bất kỳ ai là bạn, khắp nơi đều khiến cho người ta cảm thấy được cô độc, hơn nữa còn tràn ngập địch ý.

Ta kéo Mặc Thanh vào tình cảnh như thế này, để cho hần giao chiến với người khác.

Đến tận giờ phút này, rốt cục ta cũng phải thừa nhận một suy nghĩ đã chiếm cứ lấy một góc nội tâm của ta —

Ở trong tình cảnh này, ta không có cách nào để mặc Mặc Thanh một mình tác chiến, ta không có cách nào bỏ rơi đồng bạn của ta.

Trong lòng ta, đã theo bản năng xếp hần vào nhóm người một nhà rồi.

Một mình ta lao vào Giám Tâm môn.

Ở bên ngoài sương phòng phía đông, Mặc Thanh và Liễu Ngụy đang chiến đấu kịch liệt. Liễu Ngụy không chiếm được thượng phong, nhưng lão ta dựa vào chuyên đang ở trong Giám Tâm môn, có trận pháp hỗ trợ, còn có Tiên kiếm dùng mãi không hết. Những thanh kiếm này ẩn trong từng chỗ trong Giám Tâm môn, Liễu Ngụy điều khiển kiếm, thỉnh thoảng khuấy động trận pháp, mượn lực của Tiên kiếm để chống lại Mặc Thanh. Ta tạo ra một kết giới hộ thể, tránh ở một bên theo dõi, phát hiện ra chiêu thuật của Liễu Ngụy, lão ta căn bản không có ý định quyết chiến với Mặc Thanh, mà chỉ đang cố gắng trì hoãn thời gian mà thôi. Lão đang dẫn Mặc Thanh càng lúc càng đi xa ra khỏi sương phòng!

Khi này Mặc Thanh đi gấp, ta còn chưa kịp nói rõ ràng nguyên nhân với hắn, hắn chỉ biết là ta bảo hắn cứu Thẩm Thiên Cẩm, nhưng hắn lại không biết rốt cuộc Thẩm Thiên Cẩm đang ở chỗ nào, cũng không biết đám người Giám Tâm môn muốn dùng Thẩm Thiên Cẩm để làm cái gì.

Ta tìm cơ hội, thừa dịp Mặc Thanh dốc sức áp chế Liễu Ngụy, nhảy vào trong sương phòng.

Một cước đạp tung cửa phòng ra, Thẩm Thiên Cẩm ở trong phòng đang dùng tay che lại vết thương trên cổ không ngừng chảy máu, sắc mặt tái nhợt suy yếu đứng ở góc phòng. Liễu Tô Nhược cầm kiếm đứng ở trước mặt nàng, chuẩn bị đâm một đao xuống, chấm dứt tính mạng của Thẩm Thiên Cẩm. Ta tiện tay chop lấy bông hoa Vân Trúc ở bên cạnh ném vào bên trong. Bông hoa liệng một vòng trên không trung, “bốp” một tiếng nện vào mu bàn tay của Liễu Tô Nhược, khiến trường kiếm đi lệch hướng, đâm vào bức tường ngay cạnh tai Thẩm Thiên Cẩm.

Mũi kiếm chọc thẳng vào tường, phải hơn ba tấc, có thể thấy ả ta dùng lực lớn đến mức nào.

Động tác đá cửa của ta quá lớn, chiêu thức ném bông hoa lại gấp gáp, Liễu Tô Nhược lập tức quay đầu, hung hăng trừng ta: “Lại là người nào dám phá hỏng đại sự của ta!”

Chữ “lại” này có thể nói là dùng thực tài tình, nơi này chỉ có hai nữ nhân, Thẩm Thiên Cẩm là người bị hại chưa nói tới chuyện phá đám, mà ta là người “Lại tới phá hỏng”, thì rất có thể là đã có ai đó tới phá hỏng chuyện tốt của ả một lần.

Ta lạnh lùng cười một tiếng: “Lão yêu bà, người hại chết phụ thân ta, chẳng lẽ ta không thể tới đây để báo thù hay sao?”

Ta nhập nhò vào thân thể của Chi Yên, kêu ả một tiếng “lão” vốn là chuyện đương nhiên, nói ra cũng thấy hợp tình hợp lý. Liễu Tô Nhược nghe vậy, mặt có hơi ngẩn ra, nhưng quả nhiên không hồ là lão yêu bà, ả lạnh lùng hừ một tiếng: “Thì ra là nữ nhi của Cẩm Du. Ta còn đang buồn phiền vì không có cách nào tìm được người, người lại tự đưa mình tới cửa. Lần này thì tốt rồi, ta không cần đến vật thay thế này nữa.”

Ả rút trường kiếm trên vách tường ra, đúng lúc này, Thẩm Thiên Cẩm xui lơ ở góc tường mở một thuật pháp trong lòng bàn tay, thân hình khẽ động, nhanh chóng đứng chắn trước người ta. Nàng đưa tay ngăn ta lại, bảo vệ ta ở phía sau, sắc mặt tái nhợt, giọng nói khàn khàn, nhưng sống lưng vẫn đứng thẳng tắp. Nàng nói: “Mau đi đi, đi gọi bá phụ của người tới giúp đỡ.”

Ồ, nàng cũng biết cơ à.

Mà thực ra thì cũng không có gì kỳ lạ, Thập Đại Tiên Môn vốn dĩ luôn giao lưu với nhau, với thân phận của Chi Yên đương nhiên sẽ thỉnh thoảng gặp mặt các Chương môn của Thập Đại Tiên Môn, quen biết cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều, ta không phải là gà con.

Ta chặn tay của Thẩm Thiên Cẩm, từng bước đến trước người nàng, mở miệng nói: “Thôi đừng ra vẻ nữa, thương thế của người như vậy cũng không phải là đối thủ của bà ta đâu.” Tay của ta nắm lấy chuôi kiếm bên hông, nhìn thẳng vào ánh mắt đang đánh giá của Liễu Tô Nhược, rút thanh kiếm chớp lóe thiên lôi ra khỏi vỏ.

Ánh mắt của Thẩm Thiên Cẩm ngưng trọng, mà Liễu Tô Nhược ở phía đối diện cũng neho mắt lại: “Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm.” Ả cười một tiếng, “Tiểu cô nương, người cho rằng có Thiên kiếm này thì có thể hoành hành ở Tiên môn, đối nghịch với ta được sao?”

Ta cũng cười một tiếng: “Hoành hành ở Tiên môn có chút khó khăn, nhưng đối nghịch với người thì vẫn thừa.”

Liễu Tô Nhược nhìn ta chằm chằm, ánh mắt trở nên hung ác sắc bén: “Tiểu cô nương nhà người, đi Vạn Lục môn về lại học được điệu bộ mà ta ghét nhất, đúng là khiến cho người ta chán ghét.”

Nói xong, ả bắt ngờ tấn công, Bạch Thủy Giám Tâm kiếm trong tay cực kỳ xinh đẹp, một kiếm đâm thẳng muốn lấy mạng ta. Ta đẩy Thẩm Thiên Cẩm sang bên cạnh, nghiêng người tránh thoát lưỡi kiếm xông tới, thân thể của ta cũng khẽ loạn choạng. Liễu Tô Nhược cười cười, tay còn lại không cầm kiếm khẽ động một cái.

Sau lưng nhất thời có một sát khí đánh tới!

Ta biết chiêu pháp của ả, đây là tuyệt kỹ giết người bất ngờ của Liễu Tô Nhược. Ả ta vốn có hai thanh kiếm, một thanh đeo bên người là hùng kiếm, một thanh treo cao trên bầu trời là thư kiếm. Bình thường ả đi đến chỗ nào, thư kiếm liền bay theo tới đó, mà người thường căn bản không phát hiện ra điểm này. Vào lúc động thủ ả chỉ cần nhẹ phẩy tay một cái, thư kiếm trên bầu trời lập tức phóng xuống, khiến cho người ta không kịp trở tay đã bị giết chết.

Ả thích nhất là chiêu pháp âm độc bí ẩn như thế.

Nhưng ả lại không giết được ta, cho dù là hiện tại ta đang trong thân thể của Chi Yên.

Ta đưa Lục Hợp kiếm ra phía sau chống đỡ, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, không cần nhìn ta cũng biết, đây là âm thanh va chạm giữa Lục Hợp kiếm và thư kiếm của Liễu Tô Nhược.

Ta nhìn chằm chằm ả, cổ tay khẽ động, thuận thế mượn lực chống đỡ, trực tiếp khẽ quán ở sau lưng, xoay thư kiếm Liễu Tô Nhược một vòng, rồi vung mạnh vứt cho ả ta: “Trả lại cho người.”

Lần này đổi thành Liễu Tô Nhược bị giết không kịp trở tay, hai mắt ả ta trợn trừng, khó khăn lùi hai bước, tránh thoát thư kiếm, nhưng vẫn bị mũi kiếm

cắt qua cánh tay, máu tươi tức khắc chảy ra. Ả miễn cưỡng bắt lại được thư kiếm.

Ta khinh thường trong lòng, bao nhiêu năm trước, lúc ta đến hôn lễ của ả giết Lạc Minh Hiền thì ả cũng dùng đúng chiêu này, mà ta cũng đối phó với ả y như thế. Chẳng qua lúc đó tu vi của ta cực cao, tốc độ nhanh hơn nhiều, trực tiếp dùng thư kiếm ghim thẳng vào trong lồng ngực của ả. Giờ nhìn lại thì thấy, nhiều năm như vậy rồi, ta đã đổi sang một thân thể mới mà ả vẫn không có tiến bộ một chút nào.

Ngu xuẩn đến đáng sợ.

Ta cảm Lục Hợp kiếm, lạnh lùng đứng nhìn ả, bên ngoài Mặc Thanh và Liễu Ngụy vẫn đang chiến đấu kịch liệt, ánh sáng trên không trung càng lúc càng mạnh, có không ít đồ đệ của Giám Tâm môn gia nhập vào trận chiến. Bên ngoài càng náo nhiệt, tiếng động càng lớn thì càng làm nổi bật sát khí đang bắt đầu khởi động trong tiểu viện an tĩnh.

Mặt của Liễu Tô Nhược lúc sáng lúc tối do ánh sáng lóe lên ở bên ngoài, ánh mắt có ba phần u tối. Ả nắm chặt Thư Hùng Song Kiếm trong tay, giọng nói trầm thấp tựa như mang theo oán hận ẩn sâu trong nội tâm đã nhiều năm.

“Tiểu cô nương, ngươi khiến ta... nhớ lại một chuyện vô cùng không vui.”

“Ồ.” Ta nói, “Vậy ngươi tự điều chỉnh lại cảm xúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Ngoài phòng lóe lên ánh sáng vàng chói mắt, ta bay ra bên ngoài nhìn thử, là ngự ma trận (*) trên bầu trời của Cẩm Châu thành bắt đầu tích tụ linh khí, tạo ra vô số trường kiếm màu vàng, giống như tia chớp nhăm vào mục tiêu giáng thẳng từ trên trời xuống, không ngừng tấn công xuống nơi Mặc Thanh đang đứng.

(*) từ ngự ở đây có thể hiểu là phòng ngự.

Ngự ma trận này chính là ngự trận pháp của Cẩm Châu thành.

Nhiều năm về trước, ta dẫn binh kéo vào thủ phủ của tiên môn, tới lúc đến được Cẩm Châu thành, có vô số Chú Kiếm Thế Gia ở trong thành tự động dâng lên Tiên kiếm của chính gia tộc mình. Hàng trăm vạn trường kiếm lơ lửng trên bầu trời Cẩm Châu thành, tạo ra trận pháp phòng hộ khổng lồ, bảo vệ Cẩm Châu thành ở bên trong.

Không thể không nói, hành động dâng hiến dứt khoát, không chút vụ lợi của tất cả các Thế Gia năm đó cũng khiến cho ta cảm thấy chấn động một chút.

Ta không thích đám người tu tiên bọn họ, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tự cho phép mình bị sự “đoàn kết” của những Thế Gia này làm cho cảm động. Ta biết rõ, dưới tình huống như vậy mà cùng đám tiên môn của Cẩm Châu thành cứng đối cứng, thì nhất định đó cũng sẽ là một cuộc thảm chiến đối với Vạn Lục môn ta. Cho dù thắng đi chăng nữa thì chắc chắn sẽ hao tổn nguyên khí rất nhiều.

Vì vậy ta chỉ quấy nhiễu tượng trưng bọn họ một phen, sau đó nghe theo lời của Mã Tư Dung, cam tâm tình nguyện rút binh về.

Sau đó đám người trong Cẩm Châu thành vui mừng khôn xiết, cho rằng đây là một dấu hiệu lớn chứng tỏ bọn họ đã đánh bại Ma đạo. Sau khi thu lại trăm vạn trường kiếm trên bầu trời, hao tổn công phu mấy năm, dựa theo hình dáng trận pháp trăm vạn trường kiếm năm đó tạo ra một ngự ma trận giống như Kim Chung Tráo (**).

(**) chuông vàng úp xuống.

Thường ngày, ngự ma trận này ẩn hình không thấy, nhưng chỉ cần tiếp xúc với ma khí thì trận pháp sẽ tự động khởi động, cảm người bên ngoài xâm phạm, công kích người xâm nhập bên trong. Trận pháp ngưng khí thành kiếm, trút xuống như mưa rơi giữa bầu trời, quyết tâm tiêu diệt ma khí, giống như đang đối phó với Mặc Thanh hiện giờ vậy.

Ta nhủ mày, hôm nay ở đây chỉ có ta và Mặc Thanh, lại phải đối phó với nhiều đồ đệ tiên môn trong ngự ma trận, cho dù Mặc Thanh có lợi hại đến mấy thì cũng khó mà gánh được sự chèn ép như vậy. Huống chi hôm nay Mặc Thanh vẫn còn có vết thương trên người!

Tốt nhất là mang theo Thâm Thiên Cẩm chạy trước, tìm một chỗ trốn ở trong thành này, phong bế ma khí quanh thân, vừa đánh vừa lui, đợi đến trời sáng thì chạy ra ngoài thành, dùng thuật di chuyển trở về núi Trần Tắc là xong.

Không có thân thể của Chi Yên, cũng không có Thâm Thiên Cẩm, ta không tin bọn họ có thể đi bắt Cẩm Thiên Huyền để lấy máu.

Trước tiên phải khiến cho bọn họ không có cách nào cứu Lạc Minh Hiền sống lại, còn việc giết Liễu Ngụy và Liễu Tô Nhược thì cần phải trở về bàn bạc

kỹ hơn.

Chỉ trong giây lát, trong lòng ta đã có quyết định, kéo tay Thẩm Thiên Cẩm, đưa mắt nhìn gương mặt oán độc của Liễu Tô Nhược, dùng toàn lực vùng Lục Hợp kiếm trong tay lên, sét giạt một cái bổ xuống. Liễu Tô Nhược dùng hùng kiếm đề đỡ, thiên lôi quán quanh thân kiếm của ả. Bàn tay cầm kiếm của ả tê dại, thân thể ả khẽ run lên, phân tán lực chú ý. Ta nhân cơ hội vùng kiếm lần nữa, lần này, ta đã mang theo Thẩm Thiên Cẩm thoát ra khỏi sương phòng, triệu thiên lôi từ trên trời xuống, nện ở trên xà nhà, thoáng chốc làm cả dãy nhà bốc cháy. Tạm thời giam Liễu Tô Nhược ở trong đó.

Ta muốn dẫn theo Thẩm Thiên Cẩm rời đi, đúng lúc này ánh sáng vàng bất chợt phóng xuống, Thẩm Thiên Cẩm bên cạnh lập tức kéo ta. Ta khó khăn lắm mới né được trường kiếm ánh sáng không bỏ vào thân thể.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, có lẽ vừa rồi ta sử dụng kiếm đã phát ra ma khí thu hút sự chú ý của ngạ ma trận.

“Ta không có thời gian cảm tạ người đâu, chúng ta chạy khỏi đây trước đã.”

Ta lúi nháng chạy về hướng Mặc Thanh, Thẩm Thiên Cẩm cắn răng chịu đựng, liều mạng dùng tay đè chặt vết thương trên cổ. Việc chạy trốn gấp gáp làm cho sắc mặt nàng tái nhợt hơn ban nãy mấy phần.

“Người cố gắng chịu đựng. Chỉ cần qua tối nay, ngày mai sẽ có người trị thương cho người.”

Thẩm Thiên Cẩm chỉ liếc ta một cái, thần sắc đã tỉnh táo: “Đó là Lệ Trần Lan của Vạn Lục môn phải không?”

Thấy nàng hỏi như vậy, trong lòng ta chợt nảy lên một cái: “Người sẽ không vì cái gì mà tiên môn thích sạch sẽ, quyết không để cho ma tu cứu mạng đấy chứ?”

“Không có.”

Nàng nhàn nhạt nói, “Có thể khiến cho một Đại Ma Đầu tới giúp một tay như vậy, Chỉ Yên, trước kia ta không biết người lại có bản lĩnh này.”

Ha ha, trước kia ta cũng không biết tiên cô mặt lạnh như người trong tình huống hiện giờ mà vẫn có tâm trạng đi trêu ghẹo người khác.

Mới nói đến đây, trước mặt có trận gió thổi qua, Liễu Tô Nhược mặc bạch y sam vạt bay tới đột kích, chặn đường của ta và Thẩm Thiên Cẩm. Sắc mặt ả âm trầm, khóe miệng cười càng thêm lạnh lẽo.

“Muốn chạy hả?” Song kiếm trong tay ả rung lên, mà nay ở trong nội viện này, ánh sáng của ngạ ma trận trên bầu trời đã chiếu rọi Cẩm Châu thành sáng như ban ngày, lúc này ta mới nhìn rõ trường kiếm trong tay ả, chỉ thấy trong hùng kiếm của ả mơ hồ có huyết sắc lưu chuyển, Liễu Tô Nhược nói, “Kiếm của ta, chưa uống đủ máu tươi đâu.”

Ta đáp lại ả một câu: “Vậy người chấp nhận đi giết tạm con gà đi.”

Nói xong, ta lập tức di chuyển thân thể, trong lòng thầm nghĩ nếu hôm nay không đánh lão yêu bà này không bỏ dậy nổi thì khẳng định ả sẽ quyết không dừng tay!

Lục Hợp kiếm nhằm thẳng vào trái tim của Liễu Tô Nhược, khó khăn lắm ả mới đỡ lại được chiêu thức của ta, tia sét lóe lên giữa ta và ả. Ta hô to với Thẩm Thiên Cẩm: “Chạy về phía Lệ Trần Lan mau lên!”

Tu vi trong cơ thể ta tích tụ tản ra ma khí lại khuấy động trận pháp trên bầu trời một lần nữa, trường kiếm ánh sáng trút xuống như mưa. Tiên khí sáng rực chưa chạm vào người ta đã cắt rách ống tay áo của ta, đốt đỏ da.

Ta nghiêng người né tránh, nhướn mày, Liễu Tô Nhược đứng đó cười ngông cuồng: “Mới đi Vạn Lục môn tu ma được vài ngày mà đã dám đến Giám Tâm môn chịu chết, ngu ngốc.” Ta không để ý tới ả, chỉ đưa mắt nhìn ra phía sau ả, trông thấy bóng dáng Mặc Thanh đang đối chọi hàng vạn trường kiếm ánh sáng ở giữa không trung, một vài bóng đen bị gió mạnh cuốn đi, nhưng bóng dáng của hắn lại tựa như núi lớn nguy nga, tựa như 3000 vạn lưỡi đao cũng không thể xuyên thủng.

Lúc trước ta thấy tình hình có chút khó khăn liền trực tiếp gọi Mặc Thanh tới, tuy hắn là đích nhắm của hàng vạn người, nhưng cũng là chỗ duy nhất mà ta có thể trông cậy ở Cẩm Châu thành này.

Nếu hôm nay hắn có thể thoát, ta cũng có thể thoát, còn nếu hắn chết ở chỗ này thì ta cũng phải chết ở chỗ này.

Ta cất giọng hô to: “Mặc Thanh!”

Cái tên đó giống như có ma lực, trực tiếp xuyên thẳng qua những tiếng động ồn ào kịch liệt, xông vào lỗ tai của Mặc Thanh, hắn quay đầu lại, cùng ta bốn mắt đụng nhau.

Á! Không đúng!

Kêu sai tên rồi!

Ta phải gọi hắn là sư phụ, không thì cũng phải gọi là Lệ Trần Lan mới đúng! Quả thực là tình thế cấp bách quá rồi!

Nhưng thôi mặc kệ, trong trường hợp này để ý nhiều như vậy làm gì, chỉ cần làm cho hắn nhìn thấy ta là được rồi, tên gì không quan trọng. Lần này có thể sống mà thoát ra ngoài thì sẽ nghĩ cách giải thích với hắn sau.

“Hừ.” Liễu Tô Như cười lạnh, “Ai cũng không cứu được người đâu!”

Liễu Tô Như ném thư kiếm lên không trung, biến thành chín chuỗi kiếm, không ngừng di chuyển xung quanh ta dưới sự điều khiển của ả, giống như con ruồi tận dụng mọi thời cơ chầu chực đâm vào người ta. Ta cố sức chống đỡ, liếc mắt liền thấy Mặc Thanh muốn đi sang bên này mà lại bị Liễu Ngụy và mấy trăm tên đệ tử của Giám Tâm môn cuốn lấy không ngừng.

Chắc, đám người tiên môn này lúc nào cũng lấy nhiều bắt nạt ít, phiền phức!

Ta nổi giận, dứt khoát không trốn không tránh, người đối xử tệ với ta, ta sẽ không để cho người được sống yên ổn. Ta thổi chân khí vào trong kiếm, điện quang trên thân kiếm tăng mạnh, ta cầm kiếm lên, bất kể là thư kiếm của Liễu Tô Như hay trường kiếm ánh sáng đang đánh xuống từ bầu trời, xáo trộn toàn bộ, quanh thân nổi lên gió lốc, khiến cho tiếng sấm mãnh liệt, cho đến khi gió lốc tạo ra lốc xoáy như một con rồng khổng lồ, chạm đến đỉnh của ma trận. Tất cả trường kiếm ánh sáng đều bị ta hút vào, ta quát to một tiếng, vung Lục Hợp kiếm trong tay lên.

Tất cả trường kiếm ánh sáng và thư kiếm của Liễu Tô Như theo sấm sét vang dội cùng với gió mạnh, bị ta hất hết lên bầu trời, “ầm” một tiếng, ánh sáng trên cao vỡ tan tác.

Chỉ nghe thấy ngự ma trận phát ra những tiếng đùng đùng dữ dội, ánh sáng vàng cùng tia chớp màu lam hoà lẫn vào nhau, bên tai không ngừng vang lên những tiếng nổ mãnh liệt.

Vào lúc này, động tác của mọi người có lẽ cũng khựng hết lại bởi vì kinh hãi.

Nhân cơ hội đó, ta khẽ lách mình di chuyển, muốn đuổi theo Thẩm Thiên Cẩm, cùng nàng chạy đến sau lưng Mặc Thanh. Nhưng Liễu Tô Như ở phía sau tựa như âm hồn bất tán rú lên quái dị: “Muốn chạy hả? Đừng có mơ!”

Bên tai “vụt” một tiếng, ả mang theo hùng kiếm đâm máu đâm nhanh về phía ta. Ta xoay người muốn ngăn lại, hùng kiếm bị Liễu Tô Như điều khiển đột nhiên ngoặt sang hướng khác, trực tiếp mang theo sát khí nhằm vào lưng của Thẩm Thiên Cẩm.

Nguy rồi!

Ở góc độ này mũi kiếm có thể xuyên thẳng vào tim của Thẩm Thiên Cẩm! Ta không thể để cho ả lấy máu Thẩm Thiên Cẩm được!

Lúc này, ta điểm mũi chân trên mặt đất, dồn hết toàn lực đánh tới, bất được chuỗi kiếm của ả, hùng kiếm đang tấn công thoảng dừng lại. Dường như Thẩm Thiên Cẩm cũng có dự cảm gì đó, chợt xoay đầu lại, ta còn chưa kịp hô nàng “mau tránh ra” đã thấy Thẩm Thiên Cẩm nhất thời mở to hai mắt.

Trong đôi đồng tử đen nhánh của nàng, ta mơ hồ nhìn thấy Liễu Tô Như ở sau lưng cười lạnh, cùng với thư kiếm trên bầu trời phi xuống, xông thẳng vào phía sau lưng của ta.

Tiếp theo, chỉ trong chớp mắt, sự đau đớn dâng lên mãnh liệt, đầu vai của ta bị đâm thủng. Tay phải của ta thoảng chốc trở nên vô lực, hùng kiếm tuột ra khỏi tay, đâm xuyên về phía trước. Cũng may thế tấn công của kiếm đã yếu, cho nên bị Thẩm Thiên Cẩm tung ra một kích liền bay ngược trở lại trong tay Liễu Tô Như.

Thẩm Thiên Cẩm dừng bước hô to: “Chi Yên.” Nàng xoay người lại muốn tới cứu ta.

Mà ta té xuống đất, hơi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh sáng của ngự ma trận trên bầu trời mới nhớ tới Lục Hợp kiếm đã tiêu tan sấm sét, trường kiếm ánh sáng được tạo ra quá nhiều, bí mật ẩn giấu vài thanh thư kiếm của Liễu Tô Như, hiện giờ bọn chúng đang lao vun vút về hướng ta như muốn đâm thủng ta thành lưới cá vậy.

Nhìn nụ cười lạnh của Liễu Tô Như, ta đột nhiên nhớ tới trước đó từng cam đoan bảo đảm với Chi Yên, có lẽ ta phải nuốt lời rồi.

Ngay tại thời khắc vô vọng! Một luồng gió đen thổi tới, mang theo sức mạnh tựa như có thể rung chuyển đất trời, vừng vàng đứng chắn trước thân thể ta, một luồng kiếm khí quét tới lão yêu bà đáng ghét đang cười lạnh. ả bị đánh tới nơi nào, bị thương ra sao, đã chết hay chưa, ta hoàn toàn không có tâm tư mà để ý.

Ta chỉ thấy sau khi Kiếm Vạn Quân được vung lên mạnh mẽ, sức mạnh mà nó phát ra đã san bằng một nửa Giám Tâm môn trở thành bình địa. Các tòa nhà giống như cây khô dưới sự cán quét của cuồng phong bạo vũ, tất cả đều gãy lìa xơ xác.

Lửa giận của Mặc Thanh cao ngút trời, người của Giám tâm môn lại bắt đầu tiến dần tới đây. Ta nằm ngửa trên mặt đất, nhìn thấy sắc mặt hắn căng thẳng, sát khí trong mắt hùng hực, khiến cho người ta nhìn mà rét lạnh.

“Sur... Sur phụ...”

Ta gọi hắn một tiếng, rốt cục ánh mắt của hắn cũng di chuyển sang nhìn ta. Trong khoảnh khắc đó, dường như đằng sau con thịnh nộ tràn ngập sát ý của hắn toát ra một nỗi khổ riêng từ tận sâu trong nội tâm.

Hắn nhìn ta, giống như thanh kiếm kia vừa đâm vào người hắn vậy, thậm chí... còn đâm sâu hơn cả ta.

Hắn đang đau lòng.

Đau lòng vì ta.

Chính bởi vì đau lòng, cho nên vô cùng căm giận người làm ta bị tổn thương, cũng bởi vì căm giận mà nổi trận lôi đình.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Ta kinh ngạc nhìn lửa giận ngập trời của Mặc Thanh, cũng chấn động trước sức mạnh hung hãn của hắn.

Mà hắn lại chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt ta, rồi nói:

“Ta dẫn nàng đi.”

Mặc Thanh trầm giọng nói ra bốn chữ này, rõ ràng không giống với những lời ngon tiếng ngọt của tình nhân nơi thế tục, cũng không có nửa phần nhẹ nhàng ôn nhu của tình lang, nhưng chỉ với bốn chữ rất đỗi bình thường đó lại bất chợt đánh trúng vào nơi mềm mại nhất trong lòng ta, ngay sau đó vẫn vút không ngừng quán lấy trái tim.

Ta có cảm giác hình như hắn đang giấu giếm ta chuyện gì đó, có ẩn chứa sự kìm nén, vô cùng khó hiểu nhưng cực kỳ sâu nặng. Ta tự nói với chính mình, đây chỉ là tình cảm của hắn đối với khối thân thể này của Chi Yên thôi, chứ không phải là dành cho ta.

Nhưng ta lại không nhận được bởi vì bốn chữ kia của hắn mà đắm chìm trong đôi mắt trong suốt đó, để cho phần tình cảm của hắn giống như dòng nước âm thầm rãi bao trùm lấy nội tâm nguội lạnh như những khối hoại tử chết chóc của ta. Trong thoáng chốc, dường như đã biến tất cả sự bén nhọn trong ta trở nên mềm mại.

Chỉ trong một khoảnh khắc thôi, tự dưng ta lại dâng lên cảm giác mình có điểm giống với một tên ăn mày, tìm kiếm nhặt nhạnh từng chút một tình cảm của người khác. Bởi vì... ta chưa từng nghĩ tới, ở trên cõi đời này sẽ có người nào nguyện ý dành tình cảm ra cho ta.

Ta cứ ngây ngốc nhìn hắn, mắt không chớp lấy một cái.

Nhưng ta cũng chẳng có cơ hội thất thần lâu hơn, vừa rồi Mặc Thanh mới phát ra ma khí kinh người cho nên ngự ma trận trên bầu trời đã bắt đầu chuyển động trận pháp. Ánh sáng vàng phát ra cực kỳ chói mắt, mấy vạn trường kiếm ánh sáng dần dần tập trung lại một chỗ, kết hợp thành một thanh kiếm tám mặt khổng lồ, treo cao trên không trung. Ánh sáng mà nó phát ra còn chói lóa hơn ánh mặt trời ban trưa, mũi kiếm sắc nhọn, sát khí dày đặc, nhắm thẳng vào Mặc Thanh.

Thảm Thiên Cẩm sa sầm mặt, ở bên cạnh hô to: “Không hay rồi, mau tránh đi!”

Nhưng... có thể tránh vào chỗ nào đây?

Ngự ma trận ở ngay trên đỉnh đầu, người của Giám Tâm môn bao quanh bốn phía, toàn bộ Cẩm Châu thành, không có người nào là không muốn trừ ma diệt đạo. Ở nơi đây, khắp nơi đều là sát khí.

Ta không động, Mặc Thanh cũng không động. Hắn dời ánh mắt ra chỗ khác, khẽ nhếch cằm nhìn trường kiếm khổng lồ treo trên cao; thấy uy lực của nó mà không có một chút sợ hãi, sóng lưng thẳng tắp, chắn ở trước người ta. Trông thấy bóng lưng này, ta không khỏi nhớ tới ngày hôm đó, ở bên trong Kiếm mộ, ta cũng rơi vào tuyệt cảnh giống như bây giờ, trọng thương yếu đuối, nửa nằm nửa ngồi trên đất, hắn cũng đứng chắn trước mặt ta.

Ta thầm cười một tiếng, chỉ cảm thấy vận mệnh thật quá trùng hợp.

Nhưng chung quy hiện giờ không thể giống như lúc trước.

Mặc Thanh cầm Kiếm Vạn Quân trên tay, dựng ở trước mặt, bàn tay ở trên lưỡi kiếm cửa một cái, lưỡi kiếm sắc bén lập tức cắt vào da thịt hắn. Máu tươi tươi lên thân Kiếm Vạn Quân, giống như một loại lễ rửa tội. Từ mũi kiếm tản ra một luồng khí đen dày đặc, khí tức của Mặc Thanh nổ tung, gió lớn nổi lên bốn phía, thổi bay mái tóc cùng áo bào của hắn, vạt áo đen bay phấp phất lả lơi. Mà lúc này, ở quanh người ta và Thảm Thiên Cẩm cũng từ từ xuất ra một tầng hắc khí mỏng manh, ngăn cách bọn ta với gió lớn cạo xương bên ngoài — Mặc Thanh đang bảo vệ ta và nàng.

Hắn vẫn nhớ lời dặn của ta, phải cứu Thảm Thiên Cẩm.

Cường phong mạnh mẽ, Kiếm Vạn Quân đột nhiên hướng thẳng xuống đất, mũi kiếm chìm xuống, còn thân kiếm bên trên giống như đang hấp thụ máu

tươi của Mặc Thanh, nháy mắt đã không còn thấy máu đầu nữa, chỉ còn lại luồng khí đen càng ngày càng lớn, dây dưa xoay tròn. Một con rồng khổng lồ cuốn ra từ mặt đất, gào thét quanh thân Mặc Thanh. Hắc Long di chuyển càng lúc càng nhanh, ma khí màu đen cùng ánh sáng vàng trên không va chạm, tấn công lẫn nhau.

Dường như không khí bốn phía đang trở nên nặng nề.

Hắc Long lao lên phía trên, đụng thẳng vào ánh sáng vàng, cuối cùng lại yên lặng không tiếng động mà biến mất giữa không trung. Nhưng gió lớn thổi xung quanh Mặc Thanh vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, đã vậy hình như nó còn đang tiến tới một cấp độ khác. Đột nhiên “tích” một tiếng, giống như âm thanh giọt nước rơi xuống mặt hồ, cuộn sóng chấn động mở ra.

Không bao lâu sau, từng cuộn sóng mở ra càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh. Mới đầu nghe còn giống tiếng mưa, sau đó giống như tiếng gỗ vào đá rồi cuối cùng biến thành tiếng trống âm âm đôn dập, âm thanh trầm thấp, chấn động màng nhĩ, đến ngay cả nội tâm cũng bị gõ cho rung lên.

Không chỉ dừng lại ở việc tạo ra thanh âm, mà theo sự mạnh mẽ tăng dần của âm thanh đó, gió lớn cuộn lên càng thêm kịch liệt. Mỗi một tiếng gõ là thêm một tầng gió, giữa đất trời sinh ra hàng vạn áp lực có sức mạnh dồi dào lấp biển từ Kiếm Vạn Quân nằm trong tay của Mặc Thanh.

Đầu tiên là tác động tới cỏ cây, tiếp theo là gây áp lực cho lầu các, sau đó là khiến cho cả một vùng đất rung chuyển; không chỉ làm ảnh hưởng đến ma trận căn cơ trên mặt đất mà còn lay động cả ngự ma trận trên bầu trời của Cẩm Châu thành.

Đất trời dường như cùng rung lên không khác gì lúc Kiếm Vạn Quân găm thét xuất thế ở trong Kiếm mộ năm đó.

Vương Kiếm Ma Đạo nằm trong tay của con trai Ma vương lại càng thêm oai phong凛冽.

Đám người Giám Tâm môn đứng xung quanh và lão giả Liễu Ngụy không biết đã bị sức mạnh khổng lồ này quét bay đến chỗ nào rồi. Sau một hồi kinh thiên động địa, tất cả phòng ốc lầu các ở trong Cẩm Châu thành đều bị san bằng thành bình địa.

Mặc Thanh ... muốn phá vỡ ngự ma trận ở ngay trong Cẩm Châu thành?

Điều này mới chỉ nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy nó là một ý tưởng quá xa vời, vậy mà hắn lại thực sự làm như thế, thậm chí ... còn gần như sắp thành công được bước đầu!

Chẳng quản đến việc thanh kiếm khổng lồ trên bầu trời kia vẫn đang tỏa ra ánh sáng chói mắt, không những thế nó còn sáng mạnh hơn khi nãy, ma khí của Mặc Thanh vẫn tiếp tục dâng lên kích thích trận pháp.

Bất chợt! Trường kiếm phóng vút xuống, nhắm thẳng về phía Mặc Thanh. Tay ta cầm Lục Hợp kiếm, muốn đứng dậy giúp hắn một chút; nhưng chưa kịp hành động gì đã nghe thấy “Choang” một tiếng, giống như tiếng chuông ngân vang bên ngoài miếu vào mỗi sáng sớm. Mùi nhon của trường kiếm ánh sáng miễn cưỡng dừng lại cách đầu của Mặc Thanh khoảng năm trượng, va chạm với hắc khí cuộn cuộn xung quanh thân hắn. Lục và chạm tạo ra một vụ nổ trong không khí, quét ngang cả Cẩm Châu thành, đánh lên đám ánh sáng vàng trên đỉnh đầu, phát ra những tiếng âm ầm ầm dữ dội.

Tạm thời, giữa trường kiếm ánh sáng khổng lồ và Mặc Thanh duy trì một loại thăng bằng quỷ dị. Tuy nhiên, dù ta đứng cách một khoảng xa như vậy, thứ tiên khí bóng mắt này vẫn có thể làm da của ta đau rất.

Ta neho mắt lại, nhìn lên bầu trời, bỗng thấy Hắc Long được ngưng tụ từ ma khí kia đột nhiên xuất hiện trở lại, quán quanh trường kiếm khổng lồ, giống như đang cùng kiếm đấu sức, dây dưa đối kháng, lôi kéo trường kiếm phải lùi lại phía sau.

Mặc Thanh cầm Kiếm Vạn Quân đứng nguyên tại chỗ, rũ mắt xuống, tựa như một Đế vương đang ẩn giấu tất cả tâm tình của mình, thần nhiên chống lại toàn bộ địch ý trên thế gian.

Nhưng cũng chính là nhờ ánh sáng mãnh liệt trên bầu trời Cẩm Châu thành mà ta mới phát hiện ra phía sau lưng hắn, áo bào Giao Sa đã bị thấm ướt đẫm. Nhưng bởi vì sắc vải đen sậm, cho nên ta căn bản không thấy rõ lưng hắn là bị cái gì làm ướt, nhưng ta biết, dưới vẻ mặt không có biểu lộ gì kia của hắn là vết thương ẩn sâu đến thấu xương.

Không được ...

Nếu hôm nay thân thể của Mặc Thanh toàn vẹn bình thường thì đúng là có thể thử phá vỡ ngự ma trận của Cẩm Châu thành một lần xem sao, nhưng hiện tại hắn đang bị trọng thương, có thể làm được đến mức này đã là quá sức tưởng tượng rồi; nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thân thể của hắn sẽ phải chịu gánh nặng rất lớn, cũng không thể đánh lâu dài.

Phải nghĩ ra biện pháp gì đó ...

Trong lúc ta còn đang vắt óc suy nghĩ, chợt thấy bên trên Cẩm Châu Thanh bay tới một luồng hắc khí khác, cẩn thận quan sát, luồng khí đen đó hẳn là từ bên ngoài ngự ma trận bay vào!

Là người ở bên ngoài, bên ngoài có ma tu cũng đang cố phá vỡ ngự ma trận?

Là kẻ nào? Nhanh như vậy đã biết được tin tức trong Cẩm Châu trong thành phát sinh ra tranh đấu? Là ai ở thời điểm chưa phân thắng bại này dám nhúng tay vào giúp ta và Mặc Thanh? Người của Vạn Lục môn sao? Mà không phải, Bắc Sơn chủ bị giam trong địa lao, Cổ Hàm Quang tuyệt không bước chân ra khỏi núi, Tư Mã Dung thì không thể nào có tu vi cao như vậy được; hay là Phong nha đầu Đông Sơn chủ? Không ... Nàng sẽ trực tiếp

dùng phương thức thô bạo đập thẳng vào cửa thành...

Ta không thể nghĩ ra được người nào phù hợp cả, mà đúng lúc này, ngự ma trận cũng cảm nhận được luồng ma khí công kích từ bên ngoài thành, trường kiếm không lồ nhất thời tách ra, hóa thành vô số kiếm nhỏ, hướng mũi kiếm ra phía ngoài tấn công luồng ma khí đó.

Mặc Thanh nhú mày, nhân cơ hội này truyền thêm sức mạnh vào trong Kiếm Vạn Quân, cả một vùng đất nổ tung, ngự ma trận chấn động kịch liệt, nhưng vẫn chưa bị phá vỡ hoàn toàn.

Ta cắn răng một cái, trong lòng tự biết không thể kéo dài thêm nữa liền vươn tay ấn vào vết thương trên đầu vai một cái, máu lập tức dính vào tay. Ta vuốt máu lên thân của Lục Hợp kiếm, làm một thuật tế máu đơn giản, tăng thêm uy lực cho kiếm, sau đó liều mạng điều động tất cả sức mạnh ở trong thân thể của Chi Yên, tập trung vào thân kiếm.

Thảm Thiên Cẩm ở bên cạnh nhìn ta chăm chăm, ánh mắt kinh ngạc, dường như đang ngạc nhiên không hiểu tại sao ta lại có thể biết về tà thuật tế máu. Ta không để ý đến nàng, xoay người bước ra đứng ở trước mặt Mặc Thanh.

Ta nhìn hán một cái, vào thời điểm này nhìn hán thật giống như một pho tượng thần uy nghi, chỉ có điều với luồng hắc khí quán quanh thân, trông hán lại có vẻ giống như một vị Tà Thần hơn. Khóe miệng ta khẽ cong lên, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ừm, ta thích Tà Thần.

Ta đứng đối diện với hán, cùng hán nhắm mắt lại, lăm bắm chú ngữ, ánh sáng trên thân Lục Hợp kiếm bùng lên. Ta tĩnh tâm, cảm chuỗi kiếm ném mạnh lên không trung, dứt khoát quát lên một tiếng: “Sét!”

Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm nổ cái “Đùng”, một đường ánh sáng trắng tấp màu lam lao thẳng về phía chân trời. Ta lẳng lặng đợi trong giây lát, sau đó nghe thấy trên bầu trời đêm bên ngoài Cẩm Châu thành, tiếng sấm sét vang dội đang tiến tới đây.

Tia sét nhằng nhịt, nổ đin đang tai nhức óc, tựa như âm thanh rống giận đến từ Cửu Trọng Thiên. Một tia sét thật lớn ầm ầm đánh xuống, nện mạnh vào ngự ma trận của Cẩm Châu thành.

Tia sáng màu lam hòa với ánh sáng vàng của trận pháp, khung cảnh đẹp hơn bất kỳ buổi sáng bình minh hay ráng chiều hoàng hôn nào. Mà đúng lúc này, Mặc Thanh đột nhiên mở bừng mắt, mặt đất dưới chân nhất thời rạn nứt ra từng mảnh nhỏ.

Cùng với tiếng sấm sét vang dội, ngự ma trận của Cẩm Châu thành vốn được tiên môn xưng tụng là tường đồng vách sắt, chậm rãi vỡ ra.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả những cấm chế liên quan đến thuật pháp cũng không còn tồn tại.

Mặc Thanh nắm chặt lấy tay của ta, hán không để ý đến bất kỳ điều gì khác, không quan tâm tới chuyện vừa rồi hán phá vỡ một thần thoại trong lòng của đám người tiên môn như thế nào, cũng không nhìn xem cảnh trời đất bị hán làm cho tan tành ra sao.

Hán chỉ bình tĩnh nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Ta dẫn nàng đi.”

Lại là bốn chữ này.

Giống như một tâm nguyện hán vẫn luôn cất giấu ở trong lòng, rốt cuộc giờ phút này cũng có thể hoàn thành.

Chẳng hiểu tại sao, giữa lúc hoảng hốt, ta lại bị hán làm cho cảm động đến ... mất cả ngôn ngữ.

Lần đầu tiên ta biết được, thì ra Lộ Chiêu Diêu ta cũng có thời điểm cam tâm tình nguyện để cho người khác che chở.

“Được.”

Ta để người dẫn ta đi, để cho người bảo vệ ta, để cho người yêu ta.

Bởi vì ta cũng muốn đi theo người, cũng muốn được người bảo vệ, cũng muốn ...

Ta rũ mắt xuống. Mặc Thanh sử dụng thuật di chuyển, trong nháy mắt cắt đứt suy nghĩ giống như vừa gặp ma vừa mới lóc lên trong đầu ta...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42

Sau nháy mắt ngăn ngui sử dụng thuật di chuyển, chớp mũi của ta liền nhìn thấy được mùi cỏ dại mọc trên núi Trần Tắc, tiếng động ầm ĩ xung quanh cũng

dần biến mất. Tất cả đã kết thúc rồi.

Mặc Thanh đưa ta và Thắm Thiên Cẩm cùng đáp xuống đất. Đường như hán cũng phải điều động toàn bộ khí lực, ngay đến thuật di chuyển cũng mất đi tính chính xác. Không biết mấy người bọn ta đã rơi xuống chỗ nào trên núi Trần Tắc nữa, xung quanh tối đen như mực, vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng côn trùng mùa hè kêu ra rả không dứt.

Khi vừa mới rơi xuống đất, Mặc Thanh liền quỳ xuống một chân, kiên định tự mình chống đỡ thân thể. Còn ta thì trực tiếp lăn một vòng ngay tại chỗ, đuôi chân đuôi tay nằm ngửa mặt lên trời, Thắm Thiên Cẩm ở bên cạnh khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng vững được.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cả ba người chúng ta đều yên lặng không nói gì. Ta nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch, vừa rồi trong đầu chỉ toàn là tiếng nổ xung đột giữa ma khí và ánh sáng vàng bây giờ mới chậm chậm yên tĩnh trở lại.

Sau đó trí nhớ liền quay về ào ạt, trong khoảnh khắc gần như vút bỏ lý trí ấy, ta đã nghĩ cái gì? Ta để cho Mặc Thanh dẫn ta đi, để cho hán bảo vệ ta, để cho hán yêu ta...

Ta... Ta bắt đầu nghĩ đến mấy thứ tình tình ái ái linh tình này từ khi nào vậy.

Ta nhìn Mặc Thanh đang trầm mặc, thầm nghĩ, có lẽ là do vừa rồi gió quá lớn, ánh sáng quá chói mắt, ta bị lẫn qua lẫn lại nên ngu luôn rồi.

“Đây là nơi nào?” Lúc này Thắm Thiên Cẩm mới có phản ứng, mở miệng hỏi.

Mặc Thanh không trả lời, còn ta thì khó khăn giơ tay lên, quơ quơ mấy cái: “Nói chung là ở trên núi Trần Tắc...” Ta dừng lại một chút nhìn đám sao trên bầu trời xác định phương hướng, rồi chỉ chỉ ra phía sau đầu, “Ta hết hơi rồi... Người còn có thể bay, mang hai người bọn ta đến đỉnh núi của Nam Sơn chủ đi, tìm Cố Hàm Quang để chữa trị vết thương...”

Thắm Thiên Cẩm nghe xong mấy lời này, đột nhiên thoáng giật mình: “Cố Hàm Quang...”

À phải rồi, có phải nghe thấy cái tên đó rất quen hay không, là tình nhân cũ của người đấy. Chỉ tiếc là người không còn nhớ mà thôi.

Ta giữ lấy vết thương, khoe môi ním chặt, quả thực là cũng có chút mong đợi. Để cho ‘đứa trẻ’ suốt ngày trưng ra cái mặt thối kia đột nhiên nhìn thấy Thắm Thiên Cẩm xuất hiện ở ngay trước mắt, biểu hiện của hán ta khẳng định là sẽ vô cùng ‘phản kích’...

Thắm Thiên Cẩm làm theo những gì ta nói, sử dụng thuật di chuyển đưa ta và Mặc Thanh đến tiểu viện nằm trên núi của Cố Hàm Quang. Vừa đặt chân xuống đã ngửi ngay được mùi cỏ thuốc và dược liệu trong không khí.

Bọn ta còn chưa kịp làm gì, Cố Hàm Quang đã đột sáng đèn trong phòng, tức tối mở tung cửa ra. Hán trong bộ dạng của một đứa trẻ khoác áo lông chồn trắng bước ra ngoài, vẻ mặt âm trầm nói: “Mới có mấy ngày đã đến lần thứ hai rồi, rốt cuộc các người dày vò...” Mới nói được đến đây hán liền dừng khựng lại.

Ta ngồi xếp bằng trên mặt đất, đưa mắt liếc Cố Hàm Quang đang ngây ngốc nhìn Thắm Thiên Cẩm chăm chăm, chủ động mở miệng chào hỏi hán: “Nam Sơn chủ, mau tới đây xem vết thương cho ba người chúng ta một chút đi.” Cả ba người bọn ta, chỗ nào trên người không dính máu thì dính đất, ngoại trừ Mặc Thanh một thân hắc bào nhìn không được rõ lắm ra thì ta và Thắm Thiên Cẩm trông vô cùng thảm hại. Nhưng nếu bàn về mức độ tổn thương, chỉ e là Mặc Thanh...

Nghĩ đến đây, ta không còn có hứng thú muốn xem ‘diễn’ tiếp nữa.

Ta quay đầu nhìn Mặc Thanh một cái, thấy hán hơi rũ mi, tinh thần tập trung tinh thần, bàn tay nhẹ phủ lên trên miệng vết thương, dường như đang điều hòa khí tức.

Cố Hàm Quang cứ nhìn Thắm Thiên Cẩm đắm đắm, mà Thắm Thiên Cẩm cũng có chút ngạc nhiên quan sát hán. Dù sao ở trên giang hồ, Nam Sơn chủ của Vạn Lục môn chưa từng công khai xuất hiện bao giờ, nàng không nhớ được bộ dạng trước kia của hán, lại không biết được bộ dạng hiện tại của hán ra sao. Đối với Thắm Thiên Cẩm mà nói, Cố Hàm Quang chỉ là một người xa lạ.

“Thắm Thiên Cẩm của Quan Vũ lâu, hữu lễ.”

Nàng vừa mở miệng, Cố Hàm Quang lập tức giật mình hoàn hồn. Thân thể nho nhỏ của hán hơi lui về sau một bước, khẽ cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt chỉ “Ừm” một tiếng. Ta chẳng còn thời gian để ý đến tâm tình của hán, vội vàng gọi to: “Nam Sơn chủ.”

Ta đảo mắt hất mặt về phía Mặc Thanh, Cố Hàm Quang nhận được tín hiệu của ta liền quay đầu sang nhìn.

Hán nhú nhật chân mày, đi thẳng tới trước người Mặc Thanh, quan sát một chút rồi giật tái mặt: “Người còn can quấy hơn cả Lộ Chiêu Diệu nữa!”

Ta đứng im ở một bên, không đâu bị ‘trúng một mũi tên’, đương nhiên là không có ý kiến gì.

Dường như Mặc Thanh đang cố gắng đè nén đau đớn, nhưng lời nói ra miệng vẫn có chút khàn khàn: “Băng bó cho nàng trước.”

“Của ta không cần gấp đâu.” Ta vừa dứt lời, Cố Hàm Quang liền móc từ trong ngực ra hai người giấy. Người giấy vừa rơi xuống đất lập tức hóa thành hai thiếu nữ, một trái một phải, chia ra đỡ lấy ta và Thắm Thiên Cẩm đi vào trong nhà; còn Cố Hàm Quang thì lôi kéo Mặc Thanh dùng thuật di chuyển,

không biết đã đi tới nơi nào.

Ta theo người giấy bước vào trong phòng, để mặc cho nó cời xiêm áo của ta ra. Ta nằm im trên giường, thoát hồn phách ra ngoài. Rồi khỏi thân thể nặng nề của Chi Yên, ta quay một vòng, sau đó chui thẳng xuống dưới đất.

Nếu ta nhớ không lầm thì bên dưới tiểu viện này của Cố Hàm Quang có một phòng luyện đan nhỏ, hết sức yên tĩnh.

Ta bay nhanh xuống dưới, quả nhiên tìm được Mặc Thanh và Cố Hàm Quang đang ở trong phòng luyện đan nhỏ đó.

Mặc Thanh ngồi xếp bằng, Cố Hàm Quang đã cời xiêm áo nửa thân trên của hắn. Chân mày Cố Hàm Quang nhíu lại thật chặt, gương mặt nghiêm túc như ông cụ già cực kỳ không hợp với vẻ ngoài trẻ thơ kia, hắn trầm giọng hỏi: “Lê Trần Lan, người ngại mạng dài quá hả?”

Ta vội vàng bay tới sau lưng Mặc Thanh nhìn thử, đập vào mắt là một khoảng huyết nhục mơ hồ. Mặc dù ta đã thấy không ít những cảnh máu me tanh tưởi nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy ghê rợn. Vậy mà Mặc Thanh chỉ cười nhẹ một tiếng, tựa như hắn chẳng hề cảm thấy đau đớn, ngược lại bộ dạng còn có mấy phần vui vẻ: “Không... Lần đầu tiên ta thấy biết ơn... vì mạng còn dài mới có thể đợi được đến ngày hôm nay.”

Nghe câu này của hắn, tức là trước ngày hôm nay hắn thực sự chán ghét mạng hắn quá dài?

Ta không hiểu tâm tư của Mặc Thanh. Hiển nhiên Cố Hàm Quang cũng không hiểu, hắn ta giận đến nghiến răng: “Nếu ngại sống lâu quá thì đừng tới tìm ta làm gì, người nên học tập Lộ Chiêu Diêu ấy, chết xa ra một chút, đỡ phải quay về đây làm hỏng danh tiếng của ta.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng kim khâu trên tay hắn vẫn hoạt động thật nhanh, dần dần, máu từ miệng vết thương cũng dừng lại không chảy ra nữa.

Ta ở phía sau Cố Hàm Quang không ngừng giơ chân đập vào cái mông của hắn, nhưng bàn chân trong suốt trực tiếp xuyên qua chứ chẳng có tác dụng gì. Hiện tại đánh hắn không được, ta liền tích tụ lửa giận ở trong ngực. Được lắm! Tên tiểu tử kia, người cứ chờ đấy, để coi sau này ta dạy dỗ người như thế nào!

Trong khi đó Mặc Thanh lại giống như không hề nghe thấy Cố Hàm Quang đang nói cái gì, để mặc cho hắn ta trị liệu, còn mình thì từ từ nhắm hai mắt lại. Tuy rằng đáng về hết sức mệt mỏi nhưng một khắc trước khi nhắm mắt, khóe miệng của hắn cũng vẫn cong lên, toát ra sự vui vẻ nhàn nhạt.

Y như một đứa trẻ được cho ăn đường vậy, cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng... có cái gì để mà thỏa mãn đến thế chứ.

Rõ ràng bị thương nặng như vậy... Hơn nữa chạy trốn ra khỏi Cẩm Châu thành, đối với hắn mà nói, căn bản cũng chẳng thu về được cái gì...

Tuy nhiên sang đến ngày hôm sau, ta liền phát hiện ra suy nghĩ lúc trước của mình thật quá ngây thơ, bởi vì thứ mà Mặc Thanh thu về, quả thực là không hề ít chút nào!

Ta ở bên trong tiểu viện của Cố Hàm Quang, vừa nghe tiếng kêu gào thảm thiết vì đau đớn của Chi Yên sau khi hồi hồn, vừa nghe tiếng Sứ giả của Quan Vũ lâu thông báo tin tức cho Thảm Thiên Cẩm nghe.

Tối hôm qua, lúc trời còn chưa sáng, Thảm Thiên Cẩm đã truyền tin về cho Quan Vũ lâu, nói rằng nàng đang có mặt ở Vạn Lục môn. Quan Vũ lâu lập tức phái người đến đây chăm sóc, Sứ giả đi cùng cũng mang theo những tin tức quan trọng liên quan đến đám người của tiên môn.

Đêm qua, Lê Trần Lan tự mình xông vào Cẩm Châu thành, dùng sức mạnh của Kiếm Vạn Quân, một thân một mình phá hủy ngự ma trận của Cẩm Châu thành, gây ra động đất ở Cẩm Châu; gần như khiến cho Giám Tâm môn hoàn toàn bị tiêu diệt chỉ trong vòng một đêm. Chỉ vài canh giờ sau khi trời sáng, cả thiên hạ đều biết đến chuyện này.

Tiên môn lẫn ma đạo đều bị dọa cho kinh hãi.

Tin tức đó còn gây chấn động hơn cả trận động đất đêm qua ở Cẩm Châu thành nữa.

Ngự ma trận của Cẩm Châu thành vốn là sự kiêu ngạo và tín ngưỡng của đám người tiên môn. Năm ấy chính nó đã đánh lui kẻ cầm đầu Ma đạo là ta đây, cho nên sự tồn tại của ngự ma trận mang một ý nghĩa vô cùng lớn. Vậy mà trận pháp đó lại ở trong một tình huống không hề báo trước, bị Lê Trần Lan trực tiếp phá hủy, lại còn phá nát từ bên trong. Việc này khiến cho đám người thuộc tiên môn run rẩy, đồng thời cũng là một lời cảnh báo cho lũ ma tu không chịu quy thuận Vạn Lục môn.

Vậy nên sáng sớm ngày hôm nay, có thật nhiều người trong Ma đạo lúc trước không quy thuận Vạn Lục môn thì bây giờ lại tuyên bố muốn trở thành môn hạ của Vạn Lục môn ta.

Ta nhất thời hiểu ra được ý nghĩa của nụ cười nhạt trên khóe môi của Mặc Thanh tối hôm qua là như thế nào! Hóa ra là như vậy! Hôm qua đánh một trận xong, có lẽ hắn có thể ngồi vững vàng lên vị trí Ma vương của Ma giới rồi! Chỉ còn thiếu mỗi một Đại lễ phong Vương nữa thôi!

Mặt khác, bên phía tiên môn cũng cho rằng đây là một tín hiệu, năm đó ngay đến Lộ Chiêu Diêu kéo cả một đại quân tới cũng không có cách nào công phá được Cẩm Châu thành, vậy mà hiện tại nó lại bị Lê Trần Lan một mình phá nát. Có thể thấy được thực lực của Lê Trần Lan hiện giờ lợi hại hơn rất nhiều so với Lộ Chiêu Diêu năm đó.

Thời điểm ta bay lơ lửng nghe được cuộc đối thoại giữa Sứ giả của Quan Vũ lâu và Thảm Thiên Cẩm thì tức muốn lật bàn. Tuy rằng cái bàn cũng y như

cái mộng của Cố Hàm Quang tối hôm qua, chẳng có hề hấn gì.

Mặc Thanh có thể phá được ngự ma trận của Cẩm Châu thành cũng có công lao của ta đấy nhé!

Ta còn cầm Lục Hợp kiếm triệu thiên lôi tới cơ mà!

Chưa kể ở bên ngoài thành còn có một tên ma tu nào đó đến góp vui làm loạn một chút nữa! Mấy người truyền tin tức ở trong tiên môn các ngươi! Sao không kể chuyện có đầy đủ chi tiết một chút hả! Quá là bất công!

Mặc dù ta thừa nhận... Đêm qua, đúng là Mặc Thanh trông thật đẹp trai lắm liệt...

Nhưng như vậy cũng không thể coi thường sự lắm liệt của ta nha!

Có thể gọi được thiên lôi tới cũng rất lợi hại không phải sao! Vậy mà một câu các ngươi cũng không thèm đề cập tới!

Trên thực tế, bất luận là ta tức giận và không cam lòng đến mức nào thì Sứ giả của Quan Vũ lâu cũng báo cáo tin tức xong xuôi rồi. Mà Thảm Thiên Cẩm cũng là một kẻ không hiểu chuyện, nàng không hề giúp ta nâng cao thanh danh của thân thể Chi Yên do ta nhập vào chút nào.

“Trải qua chuyện của Cẩm Châu thành đêm qua, mấy tiên môn tự đứng ra triệu tập Chương môn của Thập Đại Tiên Môn tụ họp lại cùng nghị sự. Mà hiện giờ tung tích của Giám Tâm Môn chủ Liễu Ngụy còn chưa rõ. Lâu chủ, hôm trước ngài vừa được Giám Tâm môn mời đến Cẩm Châu; hôm sau Cẩm Châu xảy ra chuyện, ngài lại có mặt ở Vạn Lục môn. Chi e là khó ăn nói với các tiên môn còn lại...”

Thảm Thiên Cẩm ngồi ở trên ghế, thành thoi uống một ngụm trà: “Chẳng có gì là khó ăn nói, các Chương môn định họp mặt nghị sự vào lúc nào? Ta có một chuyện muốn nói với bọn họ.”

“Vào năm ngày sau, ở trên núi Tiên Thai.”

Thảm Thiên Cẩm gật đầu, xoay người đi tìm Chi Yên. Câu đầu tiên mở miệng chính là muốn Chi Yên đi theo nàng đến núi Tiên Thai, nói hết những chuyện mà Liễu Ngụy đã làm cho các Chương môn biết. Chi Yên trầm mặc trong chốc lát rồi quay đầu liếc nhìn ta, ánh mắt tựa như đang trưng cầu ý kiến.

Ta nhàn nhạt quét nàng một cái, lên tiếng trả lời:

“Đây là thân thể của ngươi, cũng là chuyện của ngươi, ngươi muốn đi thì cứ đi. Chỉ có điều ta phải nhắc ngươi trước, kẻ mà Liễu Ngụy muốn làm cho sống lại không phải là ai khác, mà chính là Kim Tiên Lạc Minh Hiên. Những lão già tiên môn kia không phải ai cũng là người nhìn thấu đáo, dễ nói chuyện như Thảm Thiên Cẩm đang đứng ở trước mặt ngươi đâu. Làm không tốt có khi bọn họ còn bắt luôn ngươi lại để giúp cho Lạc Minh Hiên sống lại ấy chứ. À, nếu mà có Cẩm Thiên Huyền ở đó thì có lẽ hẳn sẽ bảo vệ cho ngươi.”

Chi Yên lại trầm mặc, cuối cùng cắn răng lễ phép từ chối: “Thảm Lâu chủ, hôm nay ta đã là người của Ma đạo, hội nghị tiên môn ta không nên đi, tránh để cho kẻ khác đồn đại gièm pha.”

Ta nhún mày, xem ra, lúc trước Cẩm Thiên Huyền lựa chọn tin tưởng Liễu Ngụy mà không tin tưởng Chi Yên đã tạo thành tổn thương không nhỏ đối với nàng, cho nên hiện tại Chi Yên không còn tin vào hắn nữa.

Thảm Thiên Cẩm nghe vậy, suy nghĩ một lát cũng hiểu được sự băn khoăn của Chi Yên, liền thôi không miễn cưỡng nàng.

Thấy ở chỗ này không còn chuyện gì, ta đang tính xuống dưới phòng luyện đan xem Mặc Thanh một chút xem sao thì bỗng thấy một con chim lớn màu đen phá tung cửa sổ trong phòng của Cố Hàm Quang, ngang ngược xông vào.

Chi Yên bị nó dọa cho sợ hết hồn, còn chưa kịp định thần đã thấy nó giang cánh quét một vòng quanh phòng, đôi mắt đỏ quạch lia thấy Chi Yên đang ngồi trên giường lên kêu “Oác” lên một tiếng quái dị, bay về phía người nàng.

Chi Yên hét lên kinh hãi, Thảm Thiên Cẩm ở bên cạnh nhanh chóng rút kiếm tấn công. Con chim lớn đó cũng nhanh như cắt mổ bức thư buộc trên chân mình rơi xuống, sau đó cũng giống như lúc xuất hiện, nghênh ngang bay từ trong cửa sổ ra bên ngoài.

Chi Yên thần thờ một hồi, sau đó nhặt phong thư lên, mở ra coi thử. Ta bay ra sau lưng Chi Yên, đưa mắt qua đầu vai nàng, xem xét bức thư được viết theo kiểu cuồng thảo (*) này, ngữ pháp sai bét nhè —

(*) là kiểu chữ Thảo viết nhanh, các chữ có thể được viết liên tiếp nối nhau chỉ bằng một nét.

Tiểu nữ nhân, đêm qua ta đến Cẩm Châu thành hơi muộn, nàng có bị thương hay không? Lệ Trần Lan bảo hộ nàng tốt chứ, nếu không thì cứ đến tìm ta?

Lạc khoản (**), Khương Vũ.

(**) nôm na là ký tên.

Ta đọc xong thì bĩu môi, hóa ra ma khí ở bên ngoài thành ngày hôm qua là của tên này tới góp vui.

Lần trước Mặc Thanh không có đánh chết hắc, nghỉ ngơi một thời gian, giờ lại nghĩ đến chuyện chạy ra ngoài gây sóng gió trên giang hồ sao?

Đúng là người trẻ tuổi.

Chỉ Yên đọc thư xong thì nhú mày, vò mạnh lá thư rồi ném xuống đất: “Háo sắc!”

Vừa dứt lời, nắm giấy cũng lăn ra trước cửa, lại bị một bàn chân giẫm vào. Ánh mắt ta nhìn theo bàn chân kia đi lên, thấy được khuôn mặt có mấy phần tái nhợt của Mặc Thanh.

Hắn quét mắt nhìn Chỉ Yên một cái, Chỉ Yên cả người cứng đờ, sững sờ ngay tại chỗ.

Mặc Thanh bình thần nhấc chân ra, cúi xuống nhặt nắm giấy ở trên mặt đất, tiện tay mở ra nhìn. Hắn cũng nhú mày, ánh mắt khẽ lóe lên, nắm giấy đã bị vo tròn đó trong thoáng chốc bị đốt cháy sạch sẽ.

Mặc Thanh bước vào trong phòng, bên ngoài tiểu viện chợt vang lên tiếng “Oác oác” quái dị âm ỉ. Ta ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn thử, liền thấy con chim lớn màu đen ‘uy vũ’ khi này không biết đang bị sức mạnh nào kéo ngược trở lại. Lúc này nó đang bị dè chặt trên mặt đất, có giấy giũa như thế nào cũng không thể bay lên nổi, cả thân chặt vật lăm lem bụi đất.

Chẳng lẽ Mặc Thanh phát hiện ra con chim này, cho nên mới tới đây sao?

Hắn lui ra sau một bước khẽ quay đầu, Âm La vệ xuất hiện ngay tức khắc, hắn lạnh giọng ra lệnh: “Ném vào nước sôi, nhổ sạch lông, mang đến Giang thành bán.”

Giang thành vốn là nơi mà Khương Vũ chọn làm cứ điểm... Đây là đang thị uy với người ta đó hả...

“Thảm Lâu chủ.” Sau khi Âm La vệ xách con chim đi xa, Mặc Thanh mới bước tới nhìn Thảm Thiên Cẩm nói, “Chúng ta nói chuyện riêng một chút được chứ.”

Hả? Vết thương còn chưa lành đã bắt đầu bày mưu tính kế rồi sao? Lần trước là liên hiệp với Thiên Trần các để dọn sạch cứ điểm của Khương Vũ ở Giang thành; vậy lần này hắn định hợp tác với Quan Vũ lâu để làm ra chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Ta cảm thấy khá tò mò, nhìn Mặc Thanh và Thảm Thiên Cẩm đã đi xa, liền bắt chắp ánh nắng mặt trời mà đuổi theo bọn họ.

Cũng may Mặc Thanh chỉ dẫn Thảm Thiên Cẩm vào một căn phòng nhỏ ở ngay bên cạnh, ta cũng nhẹ nhàng bay theo sau. Vào bên trong, hai người đứng lại, Thảm Thiên Cẩm nhìn Mặc Thanh nhẹ gật đầu một cái, như một vị khách cư xử lễ độ với chủ nhà: “Đêm qua đã làm phiền Lệ Môn chủ cứu giúp rồi.”

“Không sao, chỉ là thuận tay mà thôi.” Mặc Thanh lên tiếng trả lời, cũng không khách sáo nữa mà dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, “Ta có chuyện muốn hỏi Thảm Lâu chủ, hôm qua người có mặt ở đó là vì muốn cùng Giám Tâm Môn chủ Liễu Ngụy giúp Lạc Minh Hiên sống lại hay sao?”

“Lạc Minh Hiên?” Thảm Thiên Cẩm khẽ cau mày, hiển nhiên là không biết người mà Liễu Ngụy và Liễu Tô Nhược muốn làm cho sống lại chính là hắn ta.

Nàng trầm mặc một lát rồi nói, “Đêm qua ta được Liễu Môn chủ mời tới, hẹn đến Giám Tâm môn có chuyện. Nhưng vừa bước qua cửa đã bị người khác đánh lén, đánh mạnh vào cổ, lấy của ta một ít máu. Qua mấy câu đối thoại lè tè của bọn họ ta biết được bọn họ muốn dùng máu của ta để giúp cho ai đó sống lại, nhưng ta không hề biết người ấy lại là Kim Tiên Lạc Minh Hiên.”

“Ừm.” Đôi mắt của Mặc Thanh luôn ôn hòa khi nhìn ta, hiện giờ lại toát ra vài phần lạnh lẽo: “Vậy bây giờ đã biết rồi, Thảm Môn chủ có tự nguyện hiến thân hay không?”

Thảm Thiên Cẩm cười một tiếng: “Quan Vũ lâu quan sát người đời, quan sát vạn vật, vạn vật nói rằng, sống chết đều có số mệnh của nó. Kim Tiên đã ngủ say, đó là số mệnh của hắn ta; không nên hy sinh người sống để hiến tế cho hắn, làm như thế thì so với ta mà ngoại đạo cũng có khác biệt gì đâu?” Nói xong, nàng dừng lại một chút, “Xin lỗi, ta không có ý kỳ thị Ma đạo...”

Ta ở bên cạnh sờ cằm lắng nghe, nghe tới đây thì gật đầu một cái, tiền cô mặt lạnh này cũng thật là thú vị, chẳng trách đã nhiều năm như vậy mà Cố Hàm Quang vẫn đối với nàng nhớ mãi không quên.

Mặc Thanh nghe xong, lạnh lẽo trong mắt thoáng giảm đi chút ít, tiếp tục hỏi: “Ta nghe nói Thập Đại Tiên Môn muốn mở Đại hội tiên môn ở trên núi Tiên

Thai. Chắc hẳn Thẩm Lâu chủ cũng đã được mời, vậy Lâu chủ có dự định đi đến đó hay không?”

“Nên đến.”

“Nếu thế... thứ lỗi cho Lệ mỗ mạo phạm.”

Mặc Thanh vừa dứt lời, Thẩm Thiên Cẩm cũng ngẩn ra, mặt đất xung quanh chỗ Thẩm Thiên Cẩm đang đứng đột nhiên mọc lên mấy luồng ma khí quán lại tạo thành một hàng rào, vây hãm nàng ở trong đó. Thẩm Thiên Cẩm khẽ nhủ mảy, cũng không vội động thủ, chỉ neho mắt lại lên tiếng hỏi Mặc Thanh: “Lệ Môn chủ, như vậy là có ý gì?”

“Giám Tầm môn đã muốn máu của ngươi, chúng tôi phải có máu của ngươi mới làm cho Lạc Minh Hiền sống lại được. Thẩm Lâu chủ vốn là người hiểu biết lý lẽ, luôn làm theo lẽ phải, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là người khác cũng giống như thế. Chừng nào thân thể của Lạc Minh Hiền còn ở trên thế gian một ngày, ta nhất định sẽ không cho bất kỳ kẻ nào có được cơ hội giúp hắn sống lại.” Mặc Thanh vừa thần nhiên nói, vừa chậm rãi bước về phía cửa ra vào: “Hoặc là thân thể của Lạc Minh Hiền nằm ở trong tay Vạn Lục môn ta, hoặc là xác chết của Liễu Tô Nhược và Liễu Ngụy đặt ở ngay trước mặt ta; nếu không, ta chỉ có thể để cho Thẩm Lâu chủ phải chịu thiệt thòi một chút thôi, trước tiên ngươi cứ ở tạm nơi này vài ngày đi.”

Thẩm Thiên Cẩm chỉ đứng đó, không nói câu nào.

Ta bay theo Mặc Thanh ra khỏi cửa, thầm nghĩ tên quái dị này hôm nay thật là quá thủ đoạn, tối hôm qua bị thương nặng như vậy, sau một đêm điều trị mà vẫn có thời gian suy nghĩ biện pháp đến những chuyện này.

Xem ra... Hắn cực kỳ không muốn để cho Lạc Minh Hiền sống dậy...

Trời ơi... Làm sao đây, trải qua chuyện ngày hôm qua, hiện giờ càng nhìn tên quái dị này, ta lại càng cảm thấy thuận mắt rồi!

Sát phạt dứt khoát, bày mưu tính kế... Mặc dù bề ngoài không toát lên vẻ cuồng cuồng ngạo ngạo, nhưng trong nội tâm lại che giấu một con rồng lớn đến đáng sợ!

Quả thực hắn quản lý Vạn Lục môn rất tốt, thậm chí trong khi vừa lập uy lại vừa có thể sử dụng biện pháp nhân từ để đối xử với dân chúng sống trên vùng đất mà Ma đạo thống trị. Có lẽ... hắn thật sự có thể đưa Vạn Lục môn bước vào thời kỳ hưng thịnh nhất từ trước tới nay.

Càng nghĩ ta càng cảm thấy, cho dù hiện tại có đưa cho ta một thanh đao để giết hắn thì ta cũng có chút... không nỡ ra tay rồi.

Suốt ngày hôm nay, gần như cả giang hồ đều vì dư âm của trận chiến lớn trong Cẩm Châu thành mà chấn động.

Nhưng không cần biết người khác đau khổ ra sao, ở trong mắt ta, tất cả phong ba ngày hôm qua đã trở thành quá khứ. Chỉ cần Lạc Minh Hiền không thể sống lại là được, hiện tại ta là một con quỷ, không cần thiết phải để ý nhiều như vậy.

Chỉ Yên ngồi thiền ở trong phòng, còn ta nằm tã tã trên mặt giường, thỉnh thoảng lại chỉ đạo nàng đôi ba câu, nhưng phần lớn thời gian ta đều nhìn lên xà nhà ngẩn ngơ. Trong đầu không nện được nghĩ qua nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui đều là những hình ảnh liên quan đến Mặc Thanh trong thời gian gần đây.

Hình như ta bị bệnh rồi, càng nghĩ càng nhiều, đến cuối cùng trong đầu chỉ còn lại mỗi bốn chữ mà Mặc Thanh đã nói ngày hôm qua: “Ta dẫn nàng đi.”

Aiz... Thế này là thế nào, rõ ràng đã trôi qua lâu rồi, vậy mà đến lúc nhớ lại nó vẫn cứ văng vẳng bên tai thật rõ ràng. Mỗi lần nhớ tới là thêm một lần bốn chữ đó đập thẳng vào lòng ta.

Đến lúc chạng vạng, Mặc Thanh lại tới.

Không biết ban ngày tên quái dị này chạy đi chỗ nào, ta nghĩ có lẽ hắn cũng chẳng tập trung ngồi thiền cho đàn ông được, bởi vì gương mặt hiện giờ của hắn vẫn có vẻ tái nhợt không khỏe như trước kia. Cố Hàm Quang nói đúng, hắn so với ta còn cần chăm sóc hơn nhiều; lúc trước ta làm việc tùy hứng nhưng vẫn tiếc cái mạng già này; còn hắn thì không hề...

Mặc Thanh bước vào, thấy Chỉ Yên đang ngồi thiền ở giữa phòng, không ngạc nhiên cũng chẳng quấy nhiễu, tự mình ngồi xuống trước bàn, rót một chén trà, khẽ nhấp một ngụm. Dường như đang ngồi chờ Chỉ Yên tỉnh lại. Ta bay tới phía đối diện, nhìn chăm chăm theo dõi hắn, gọi một tiếng: “Tiểu quái dị.”

Đương nhiên là hắn không thể nghe thấy, vì vậy ta liền làm bầm bầu nói: “Ngươi phải biết nha, Môn chủ tiền nhiệm của ngươi đang nhìn chăm chăm ngươi đó, ngươi còn có thể bình tĩnh uống trà như vậy sao?” Ta giờ tay chọc chọc chén trà, ngón tay xuyên qua chén, nhưng ta vẫn không ngừng lại mà vươn thẳng đến trước mặt hắn, “Tại sao sau khi ta chết ngươi mới trở nên đẹp mắt như thế này chứ, khiến cho ta không đành lòng dẫn ngươi đi.”

Tay ta di chuyển chậm dần xuống phía dưới, nắm lấy cằm của hắn.

Lúc này, sắc trời nhá nhem tối, mà Chỉ Yên lại chưa thấp đèn trong phòng, Mặc Thanh khẽ ngẩng đầu, thấp sáng ngọn đèn. Hành động đó lại cực kỳ phối hợp với ta, giống như ta đang thực sự kéo cằm của hắn lên vậy. Mặc Thanh nhìn ngọn đèn dầu chăm chú, mà ta lại ở sau ngọn đèn dầu đó, không trốn không tránh nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tại sao vậy chứ?

Tại sao trong khoảng thời gian gần đây, ta rất hay trốn tránh Mặc Thanh, đã vậy trái tim còn liên tục đập loạn?

Tại sao thỉnh thoảng trong đầu ta lại xuất hiện hình bóng của hân?

Hay thậm chí là bây giờ, tại sao khi ở bên cạnh hân, một hồn thể như ta lại có cảm giác máu trong người đang nóng ran lên?

Ta ngắm đôi môi xinh đẹp trước mắt, có phải là rất muốn hôn lên hay không, vấn đề này không cần hỏi cũng đã có đáp án luôn rồi... Ta nhào người tiến lại gần hân, như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng chạm một cái; nhưng lần này không giống như lần trước chỉ đụng một cái rồi tách ra, mà ta chạm thật lâu, lâu đến mức ta sinh ra một loại ảo giác, ta còn có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ làn da của người sống.

“A~!” Chi Yên đột nhiên hét to lên một tiếng làm ta thức tỉnh.

Ta giật mình nhanh chóng lùi lại phía sau, tròn mắt nhìn nàng.

Chi Yên cũng mở to mắt, liều mạng cắn môi, bộ dạng hết sức kinh hãi.

So với biểu hiện khoa trương của nàng, Mặc Thanh chỉ quay đầu liếc qua một cái, ngay sau đó lại quay trở về, nhẹ uống ngụm trà. Tuy nhiên, đôi môi mấp máy của hân dường như có chút gì đó khác thường, động tác này thật kỳ cục. Ta chợt nhớ tới lúc trước hân từng nói đã từng nghiên cứu qua những chuyện về quỷ thần thì chợt có mấy phần lo lắng.

Chi Yên thần thờ tròn mắt một hồi mới trở nên tỉnh táo, nàng ra sức nháy mắt với ta, hình như đang ra hiệu cho ta mau chóng nhập vào cơ thể nàng để thay nàng ứng phó với Mặc Thanh.

Nhưng hiện tại thực sự là ta cũng không biết nên dùng thân thể của Chi Yên để ứng phó với Mặc Thanh như thế nào.

Ta không động, Chi Yên thấy thế, lập tức nhắm mắt lại, đảo một cái trực tiếp thoát hồn ra ngoài.

Ta: “...”

Nàng bò từ trong thân thể đi ra, luôn miệng hỏi ta: “Ngươi làm sao vậy? Ngươi làm sao vậy?” Quả thực là ngay cả ta cũng không biết ta bị làm sao nữa cơ.

Hồn thể của ta vẫn ở trước mặt Mặc Thanh, thấy hân nhìn về phía thân thể xụi lơ của Chi Yên, ánh mắt còn mang theo vài phần nghiên cứu, ấy vậy mà hân chỉ ngồi yên không nhúc nhích, thậm chí còn chả đứng lên ra giúp đỡ diu thân thể của nàng dậy nữa.

“Ta chợt nhớ tới một chuyện.”

Chi Yên hỏi ta: “Chuyện gì? Mà không đúng...” Nàng nói, “Vào thời điểm này đừng nghĩ đến mấy chuyện khác nữa, trước tiên ngươi cứ nhập vào thân thể của ta, ứng phó với hân đi rồi nói.”

Ta vẫn không động. Chi là ta nhớ tới thật lâu trước đây, lần đầu tiên ta nhìn thấy Mặc Thanh; khi đó hân vô cùng chật vật, bị Thập Đại Tiên Môn vây hãm, may mà lúc ấy không biết Lạc Minh Hiền đang đi dưỡng thương hay là làm cái gì khác nên không có tới.

Hân ôm thi thể người mẹ đã chết, vẻ mặt vô vọng, giống như ngày hôm qua ta nằm trên mặt đất chờ thư kiếm của Liễu Tô Nhược cùng hàng vạn Thiên Kiếm phóng từ trên trời xuống vậy.

Mà khi đó, ta cứu hân, cũng giống như đêm qua hân đã cứu ta. Khi ấy hân còn rất nhỏ, ta dùng một tay ôm lấy hân, nhìn chăm chăm kẻ địch bốn phía xung quanh. Ta nói với hân: “Ta dẫn ngươi đi.”

Không biết lúc đó, cảm xúc ở trong lòng hân có giống với ta ngày hôm qua hay không, mà ta cũng không có cách nào để biết được.

Chuyện duy nhất ta có thể đoán ra ở hiện tại chính là...

Ở dưới tình huống đó, Mặc Thanh nói với ta bốn chữ này... Vậy chẳng lẽ hân đã nhìn ra được đầu mối nào đó từ trên thân thể của Chi Yên rồi? Hay thậm chí... hân đã sớm nhìn thấu nhưng chẳng qua chỉ là giả bộ không nhận ra mà thôi?

Nhưng cũng có thể là vì bốn chữ này quá bình thường, vừa hay trùng hợp giống nhau mà thôi...

Bởi vì ta nghĩ, nếu hân đã nhìn ra Chi Yên có điều gì đó bất ổn thì sao hân lại giúp ta che giấu? Tại sao không trực tiếp vạch trần thân phận của ta? Tại sao còn lấy Lục Hợp Thiên Nhất Kiếm về cho ta, còn tặng ta Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan nữa.

Mặc Thanh thông minh như vậy, hân không thể không nghĩ tới khả năng nếu Lộ Chiêu Diêu có trở lại thì nhất định là sẽ dây dưa quanh quẩn ở bên cạnh hân, bày mưu tính kế trong lòng...

Nhưng hân dung túng ta, cung chiều ta như vậy cũng đâu thể là vì từ đầu tới cuối, người mà hân thích vốn là Lộ Chiêu Diêu ta!

Nghĩ đến đây, ta thấy thật hoang đường, nhưng cũng không khỏi có mấy phần... mong đợi...

Ta bay về phía thân thể của Chi Yên, nàng ở bên cạnh nói thầm: “Hay là ngươi kể về chuyện mà ngươi vừa mới nhớ tới đi, ta có chút tò mò...”

Ta không thèm để ý tới nàng, mạnh mẽ bay nhập vào thân thể, sau đó đứng lên. Ta bước tới trước bàn, ngồi xuống đối diện với Mặc Thanh: “Sur phụ.”

Mặc Thanh đặt chén trà trong tay xuống, dựa vào ánh nến mà nhìn ta: “Ừ.”

“Trong nháy mắt té xỉu vừa nãy đó, ta mơ thấy Lộ Chiêu Diêu nha.”

Hắn khẽ mỉm cười “À” một tiếng, giống như đang nhân nhả chờ nghe ta nói hươu nói vượn. Nhưng ta lại trực tiếp nói ra sự thật: “Ta nhìn thấy nàng hôn ngài.” Ta đứng lên, vươn tay ra, hành động giống y như khi nãy đã làm với Mặc Thanh. Ta nắm lấy cằm của hắn, đưa lên khiến hắn hơi ngửa đầu nhìn ta: “Giống hệt như lúc này vậy.”

Đôi mắt trong suốt của Mặc Thanh nhìn ta chăm chăm, vẻ mặt có ba phần kinh ngạc.

Chỉ Yên ở bên cạnh gào thét thê lương như tiếng heo bị chọc tiết: “Đại Ma Vương! Đại Ma Vương! Không muốn đâu! Ta không muốn! Ngươi tỉnh táo lại đi!”

Hồn phách của nàng đứng chắn ở giữa ta và Mặc Thanh, nhưng hồn thể mờ ảo của nàng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc chúng ta nhìn thẳng vào mắt nhau.

Ta cũng đâu có ý định dùng miệng của nàng để hôn Mặc Thanh chứ, ta chỉ nắm cằm hắn như vậy rồi hỏi: “Nàng hôn ngài, ngài cảm thấy thế nào?”

Ta nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, thực sự rất muốn biết tất cả những bí mật mà hắn cất giấu ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia phản chiếu ánh nến ở giữa ta và hắn, mà phía sau ánh nến đó lại là khối thân thể của Chỉ Yên.

Hắn bình tĩnh nhìn ta, chỉ sau một thoáng kinh ngạc lúc đầu, mí mắt hắn rũ xuống, che khuất sự ngạc nhiên trong thoáng chốc đó. Cho đến lúc nâng mắt lên, đôi mắt ấy giống như được phủ kín một tầng sương mù, che giấu toàn bộ tâm tình.

Mặc Thanh giơ tay lên, nắm lấy cổ tay của ta.

Ta nhướn mày, ai da, thiếu niên nhà ngươi, động tác này rất là khiêu khích đấy nhé. Chỉ cần ngươi kéo ta về phía trước thì nhất định ta sẽ không có một chút phòng bị nào mà ngã ở trên bàn, có phải đến lúc đó ngươi sẽ quay ngược lại bóp cằm của ta, đùa giỡn ta hay không? Sau đó sẽ trực tiếp thổ lộ tình cảm, thẳng thắn thể hiện mưu đồ với ta...

Ta tự mình đắm chìm trong suy nghĩ, nhưng rốt cuộc thì Mặc Thanh vẫn là Mặc Thanh, hướng suy nghĩ của hắn và ta quả nhiên là không nhau.

Hắn chỉ nhẹ nhàng gỡ tay của ta ra, hơi liếc ta một cái rồi nói: “Nghịch đồ.”

Nghịch... Nghịch đồ?

À... phải rồi, nếu hiện tại bàn về thân phận thì ta là đồ đệ của hắn, vậy mà dám bóp cằm thực hiện tư thế sắp hôn với hắn quả thực là đại nghịch bất đạo. Nhưng mà...

Hắn đứng dậy, hơi quay đầu bước tới phía trước quan sát Lục Hợp Kiếm, giống như lơ đãng hỏi: “Vết thương đã tốt chưa?”

Chỉ Yên ở bên cạnh nhỏ giọng lầm bầm: “Đại Ma Vương này, hình như hắn đang trốn tránh thì phải, còn cố ý nói sang chuyện khác để đề tài. Ngươi cứ hỏi hắn tiếp đi, ta cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc thì vừa rồi hắn có biết ngươi hôn hắn hay không?”

Ngươi đang xem diễn đấy hả? Chẳng lẽ ta lại không biết hắn đang đổi đề tài, còn cần ngươi nhắc nhở nữa chắc?

Ta ở sau lưng Mặc Thanh tranh thủ liếc mắt lườm Chỉ Yên một cái, sau đó bước tới gần hắn, trả lời qua loa: “Vết thương do kiếm gây ra có hơi sâu, không khỏi nhanh như vậy đâu.” Ta đứng bên cạnh Mặc Thanh, ánh mắt dính chặt vào hắn: “Sur phụ, vừa rồi ngài có thấy cảm thấy gì khác thường hay không?”

Mặc Thanh nhìn khung cửa sổ bị con chim lớn hồi sáng làm hồng, vẻ mặt thoáng trầm lại, có chút nghiêm túc; đây đúng là bộ dạng bình thường khi gặp những người khác của hắn, kiểu này là muốn kiên quyết trốn tránh rồi. Cuối cùng hắn chỉ nặn ra cho ta được mấy chữ: “Không có gì khác thường.”

“Thật sự là không có cảm giác gì à?”

“Không có.” Hần hết nhìn thành kiểm lại chuyển sang bầu trời bên ngoài, hiện tại bắt đầu chuyển sang ngấm mấy cái kỷ án (*) đặt sát bên tường.

(*) một loại bàn hẹp dài.

Ta lập tức di chuyển đứng giữa hần và bức tường, khoảng cách thật gần, khiến cho ánh mắt của hần chỉ có thể rơi trên người ta: “Nhưng vừa rồi lúc sư phụ uống trà, miệng của ngài giật giật nhìn rất là kỳ cục nha.”

Thân thể của Mặc Thanh khựng lại, hần đảo mắt một hồi, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào mắt ta, lần này hần không tránh không né, mở miệng nói: “Nàng quan sát cũng tỉ mỉ quá nhỉ?” Con ngươi của ta đảo một vòng, thầm nghĩ nếu hôm nay không thể dò xét được Mặc Thanh thì cũng không thể để hần dò xét được gì từ ta. Nhưng trong lúc ta đang biên soạn ra vài lời nói dối chống chế thì Mặc Thanh đột nhiên híp mắt, lên tiếng hỏi: “Lộ Chiêu Điều có hôn ta hay không, rất quan trọng sao?”

Chân hần dịch chuyển về phía trước một chút.

Ta chợt cảm thấy có chút áp bách liền lui lại ra phía sau, nhưng vừa rồi ta tự đứng chen vào khoảng trống giữa hần và bức tường, cho nên hiện giờ vừa lui lại, gót chân đã chạm phải vách tường. Không thể lùi được hơn nữa.

Mặc Thanh lại hỏi tiếp: “Ta có cảm giác gì hay không, rất quan trọng sao?”

Ta lắc đầu: “Thật ra thì cũng không quan trọng lắm.”

Tay hần nhấc lên, bắt chước bộ dạng của ta khi nãy nắm lấy cầm ta, ánh mắt mang theo vài phần nguy hiểm, lại ẩn chứa mấy phần háp dẫn quỷ dị: “Vay hành động vừa rồi của nàng, là học theo Lộ Chiêu Điều đùa giỡn vì sư?”

Không nha... Ta cảm thấy hiện tại sư phụ đang đùa giỡn ta thì có.

Ta rất muốn phản kháng, nhưng thật không ngờ, dưới tình huống khoảng cách giữa ta và Mặc Thanh càng lúc càng gần như vậy, không khí mập mờ như thế, ta lại... không có khí lực để phản kháng.

Hần hơi dùng lực một chút, khẽ nâng cằm của ta lên, cự ly gần tới mức ta có thể nghe được tiếng tim đập rộn ràng ở trong lồng ngực, và cả lời hần nói trong lúc mỉm cười: “Đại nghịch bất đạo.”

“Thình thịch, thình thịch...” Bốn chữ đó của hần kèm theo tiếng tim đập, càng lúc càng tiến tới gần hô hấp của ta. Đột nhiên!

“A a a a! Các ngươi có chừng mực cho ta nha!”

Một tiếng thét chói tai bất chợt xông thẳng vào màng nhĩ của ta, ngay sau đó, chi trong chớp mắt, hồn phách của ta bị hất ra khỏi thân thể của Chi Yên. Ta quay đầu lại, liền thấy Chi Yên đã hồi hồn, hai tay đặt trên bờ vai của Mặc Thanh, hung hăng đẩy mạnh hần ra.

Mặc Thanh lui về phía sau từng bước, sau khi đứng vững thân thể, tất cả những cảm xúc hỗn tạp trong ánh mắt rút hết đi, giống như được nước gột rửa qua, lạnh lùng trong trẻo sạch sẽ như ban đầu. Hần không nói gì, đưa mắt nhìn Chi Yên nhanh như cắt chui ngay vào trong chăn.

Chi Yên nằm run lên lấy bầy, bộ dạng căng thẳng như đang chờ bị hành hình trên pháp trường, sau một lúc lâu mới lắp ba lắp bắp nói: “Sư sư sư... giờ muộn rồi, ngài ngài ngài...”

“Lệ Trần Lan!”

Chi Yên còn chưa nói nổi một câu tiễn khách hoàn chỉnh thì một người khác đã làm việc đó trực tiếp hơn một chút. Là ‘tên nhóc’ Cố Hàm Quang, hần ta nổi giận đùng đùng xông thẳng vào phòng, căn bản chẳng thèm liếc mắt nhìn Chi Yên một cái, lập tức lên tiếng chất vấn Mặc Thanh: “Thẩm Thiên Cẩm... Vì sao ngươi lại giam nàng ở chỗ này của ta?”

Mặc Thanh đã sớm ổn định lại tâm tình, nhìn thấy Cố Hàm Quang, hần chỉ nhàn nhạt đáp một câu: “Có thể nhốt ở nơi khác nhưng không thể đảm bảo an toàn cho nàng ta được đâu.” Ngụ ý ở trong đó chính là tiểu viện này của Cố Hàm Quang là sự lựa chọn an toàn nhất đối với Thẩm Thiên Cẩm trong Vạn Lục môn.

Mặc Thanh có biết mối quan hệ trước kia giữa Thẩm Thiên Cẩm và Cố Hàm Quang sao?

Mà nghĩ cũng đúng, về cơ bản thì Mặc Thanh coi thể coi là nguyên lão của Vạn Lục môn ta; nếu không phải năm đó hần còn nhỏ tuổi, diện mạo xấu xí, không có thiên phú, thì hiện tại cho dù không có giết ta, hần vẫn có thể leo lên được một vị trí tương đối cao nào đó.

Trong vài năm đầu Vạn Lục môn mới thành lập, ta còn chưa thu nhận đủ bốn vị Sơn chủ, hần là Mặc Thanh biết rất rõ những chuyện này, lại thêm một vị sư đệ là Tư Mã Dung, tin tức mà hần biết được tuyệt đối không ít hơn thù hạ của Tây Sơn chủ là bao nhiêu.

Cố Hàm Quang cắn răng nhẫn nhịn nói: “Nàng không thể ở lại đây được.”

“Vì sao?”

“Ta sợ nàng...” Vốn dĩ Cố Hàm Quang muốn phản bác lại Mặc Thanh, nhưng vừa ngẩng đầu, thấy được sự chênh lệch chiều cao giữa Mặc Thanh và hắn, ánh mắt xưa nay vốn kiêu ngạo thoáng chốc trở nên trống rỗng. “À... phải rồi.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Hiện giờ cho dù ta có nghĩ đủ mọi biện pháp cũng không thể khiến nàng bị trúng tinh độc nữa rồi.”

Mặc Thanh không có đáp lời. Chỉ nghe thấy Cố Hàm Quang lạnh lẽo ho khan hai tiếng, rõ ràng thân thể chỉ như một đứa trẻ, thế nhưng lúc này toát ra vẻ tang thương như một ông lão đầy muộn phiền.

Hắn ta xoay người rời đi, ra được tới cửa mới dừng lại nói một câu: “Nghe nói ở Vô Ác điện có người tới tìm ngươi, cả ngày chính sự không làm lại ở đây náo loạn với một nha đầu.” Cố Hàm Quang liếc mắt nhìn Mặc Thanh, “Không sợ Lộ Chiêu Diêu trở về tìm ngươi tính sao?”

Mặc Thanh nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng không nói thêm gì với Cố Hàm Quang. Hắn quay đầu lại nhìn Chi Yên vẫn còn đang núp trong chân một cái, sau đó dùng thuật di chuyển rời khỏi căn phòng.

Ta đứng ở trước cửa ra vào đưa mắt nhìn lên Vô Ác điện, cuối cùng Chi Yên để thân thể nằm im trên giường, thoát hồn ra ngoài. Nàng bay tới đứng bên cạnh ta, cùng ta ngắm khung cảnh xa xa: “Đi rồi hả?”

Ta hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nàng: “Vừa rồi ngươi gào lên rồi hét ta ra ngoài làm chi?”

“Không hét ngươi ra ngoài thì hai người các ngươi đã hôn nhau luôn rồi! Lại còn dùng thân thể của ta nữa chứ!”

Ta nheo mắt lại, liếc lên liếc xuống quan sát Chi Yên một lượt: “Ngươi thì biết cái gì, ta đang thử thăm dò hắn đấy.”

“Thăm dò cái gì cơ?”

“Thăm dò xem rốt cuộc thì hắn thích người nào.”

“Cái gì mà thích người nào...” Bấy giờ nàng mới phản ứng kịp, “Chẳng lẽ ngươi đang thử xem Lộ Trần Lan yêu thích thân thể của ta hay là hồn phách của ngươi nhập vào trong thân thể của ta ư?”

Ta khoanh tay tựa người vào cánh cửa, dùng lý trí phân tích cho nàng nghe: “Lúc trước ta hỏi hắn, hắn có cảm nhận được Lộ Chiêu Diêu hôn hắn hay không. Nếu trong lòng không có mờ ám gì thì có nói có, không nói không, nhưng hắn lại trốn tránh. Cũng không hỏi xem Lộ Chiêu Diêu đang ở đâu, thậm chí còn không hỏi là vì sao Lộ Chiêu Diêu lại hôn hắn. Hiển nhiên trốn tránh là vì trong tâm có quỷ...”

Chi Yên bĩu môi một cái, thẳng thừng cắt đứt lời ta: “Cái này mà còn phải thử nữa à? Người mù cũng nhìn ra được là hắn thích ngươi đấy!”

Nàng nói những lời này vô cùng tự nhiên, ta thoáng sững sờ: “Ngươi bị mù bao giờ mà nhìn thấy được?”

“Thân thể của ta chỉ là một khối thân thể vô tri vô giác mà thôi, ta ở bên trong thì chính là ta, ngươi ở bên trong thì chính là ngươi. Bất luận là đạo tu gì cũng đều nói, thân thể này chỉ là một chỗ để hồn phách sống nhờ. Có kẻ nào đi yêu chỗ dùng để sống nhờ chứ.”

Ta kinh ngạc, không ngờ có một ngày Chi Yên lại có thể nói ra những điều khiến cho Lộ Chiêu Diêu ta phải chịu phục như vậy. Ta liền hỏi nàng: “Nếu vậy thì tại sao vừa rồi ngươi lại không cho Mặc Thanh đụng phải cái chỗ sống nhờ đó của ngươi?”

Chi Yên lặng lẽ nói: “Cái đó không giống nhau! Dù sao thì... ta đã nói từ rất lâu rồi là Lộ ma đầu thích ngươi mà. Chẳng qua là ngươi không tin... mà cũng không đúng, ta nghĩ thật ra trong lòng ngươi đã thấy rõ ràng rồi, nhưng bản thân lại không muốn tin mà thôi.”

Ta trầm mặc.

“Đại Ma Vương, ngươi tự bảo vệ bản thân mình rất tốt, tuyệt đối không cho người khác có bất kỳ cơ hội ảo tưởng gì. Chính vì vậy người khác cũng không thể có cơ hội làm ngươi bị tổn thương.”

Ta nhìn nàng: “Sao ngươi biết?”

“Biết chứ, chúng ta đã sống chung với nhau nhiều ngày như vậy. Ngươi chỉ là một đại cô nương chuyên cậy mạnh mà thôi. Ta ấy à, có rất nhiều việc cảm thấy đã phai nhạt không còn quan trọng nữa, nhưng trước đó những chuyện ấy đã khiến cho ta phải trải qua bao nhiêu thống khổ và đau đớn rồi. Còn ngươi thì thoạt nhìn có vẻ như cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng thờ ơ, cái gì cũng có thể thân nhiên đối mặt; nhưng khoảng cách về nỗi đau đớn của hai chúng ta lại cách nhau rất xa. Sự cực khổ mà ta chịu đựng không bao giờ có thể so được với ngươi.” Chi Yên quay đầu sang nhìn ta, “Ngươi là một Đại Ma Vương khiến cho người khác thấy thật đau lòng.”

Ta nhìn nàng chằm chằm, trầm mặc trong chốc lát: “Ngươi đau lòng cho bản thân mình trước đi.” Ta nói,

“Ta định đi mua Hoàn Dương đan, ngày mai ngươi lột thân thể bị thương này xuống chân núi tìm người hoá vàng mã cho ta. Ta là người đã phải trải qua vô cùng nhiều khổ nạn, cho nên bắt đầu từ ngày mai, trách nhiệm nặng nề là cứu vớt ta sẽ được giao cho ngươi.” Ta vỗ vỗ bả vai Chi Yên, “Ta đi ngắm trăng một chút, ngươi ở lại đây suy nghĩ xem làm cách nào tìm được người hóa vàng mã đi nhé.”

Ta thông dong nhẹ nhàng bay ra ngoài, nghe thấy ở phía sau Chi Yên buột miệng mắng ta một câu khốn kiếp.

Ta bay lên nóc phòng, lấy tay gối đầu nhìn trăng sáng, vừa nhìn vừa suy nghĩ.

Hiện tại ta đã biết chuyện tên quái dị kia phân biệt rõ ta và Chi Yên, cũng đại khái biết được chuyện hấn thích Lộ Chiêu Điều ta. Hấn giấu diếm những chuyện này, là vì sợ sau khi ta phát hiện ra sẽ không dùng thân thể của Chi Yên để chơi đùa với hấn nữa sao...

Trong lúc nhất thời, ta chợt có chút tò mò, tên hề lẩm chuyện đó, rốt cuộc là thích ta từ khi nào...

Có giống như ta không, bắt đầu từ câu nói “Ta dẫn nàng đi” kia thì cán cân trong lòng ta đã nghiêng về một phía rồi.

Nếu quả thực là vậy thì thời gian thích ta của hấn cũng quá lâu đi...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hai ba ngày sau, ban ngày Chi Yên đều đi tìm người đốt tiền vàng cho ta, buổi tối sau khi trở lại, ta liền mượn thân thể của nàng dùng thuật di chuyển đi đến chợ quý xem số tiền ta tích lũy được có bao nhiêu rồi, nhìn con số tăng lên quá chậm, ta có chút rầu rĩ.

Ta có tới từ lâu hỏi Từ Du xem một viên Hoàn Dương Đan mất khoảng bao nhiêu tiền, đáp án của Từ Du khiến cho ta buồn càng thêm buồn.

“Theo như tiêu chuẩn của người bình thường mà nói, mười vạn tiền có lẽ có thể mua được một canh giờ.” Nói xong, Từ Du liền nhìn ta chăm chăm.

Ta hiểu được ánh mắt của hấn, hấn đang thông cảm với ta, cảm thấy ta không có hy vọng có thể mua được Hoàn Dương Đan. Bởi vì nếu xét theo tiêu chuẩn của ta, người bình thường dùng mười vạn mua Hoàn Dương Đan thì ta phải mất tới một trăm vạn.

Bởi vì giá tiền ta mua đồ đất gấp chín lần so với người bình thường, đã vậy còn bị làm tròn lên, chín mươi vạn trực tiếp làm tròn thành một trăm vạn.

Hừ, ta nhìn thấu hết trò mèo của các ngươi rồi.

Ta tính toán một chút, ngoại trừ những thứ đã tiêu, cộng thêm mấy ngày nay Chi Yên liều cái mạng già tìm người đốt tiền vàng cho ta, hiện tại tính trước tính sau coi như tổng cộng có hai vạn tám nghìn.

Theo như lời Từ Du nói, với một kẻ có đủ tiêu chuẩn gia nhập vào hàng ngũ ác quỷ như ta, có thể ở trong một thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy quả thực là không dễ dàng gì. Những con quỷ bình thường vào thời điểm lễ tết, cúng tế lấy tổ mới có người sống đốt tiền vàng cho một lần, hàng năm may ra nhận được ba lăm vạn tiền.

Nhưng ta đâu phải là một con quỷ tầm thường!

Nhưng với tốc độ chậm như vậy mà muốn để dành tiền để mua Hoàn Dương Đan thì phải mất bao nhiêu năm đây?

Ta nghĩ nghĩ, nếu Mặc Thanh yêu thích ta, vậy ta có nên câu dẫn hấn để cho hấn sử dụng quyền uy của Môn chủ, tổ chức đại hội cúng tế, kéo mấy chục vạn ma tu tới lần lượt hoá vàng mã cho ta hay không?

Một trăm, một nghìn, rồi tiến tới một vạn, chấp tay vây quanh núi Trần Tắc mà đốt, một ngày có thể đốt được một trăm vạn! Sau đó cứ nửa năm đốt cho ta một lần! Nếu được vậy nói không chừng ta có thể mua viên Hoàn Dương Đan vĩnh cửu ấy chứ, có thể sống lại được lâu hơn!

Tuy nhiên hình như không có Hoàn Dương Đan vĩnh cửu... Mà thôi, cứ một tháng ăn một lần cũng được.

Ta xoa xoa tay, dùng thuật di chuyển quay về đỉnh núi có tiểu viện của Cố Hàm Quang.

Mấy ngày nay Mặc Thanh bận rộn không thấy bóng dáng, ngay cả buổi tối cũng không dành thời gian đến thăm ta như trước nữa, ta cũng lấy cớ dưỡng thương liền ở lại trong viện của Cố Hàm Quang.

Thực ra, ta cũng không muốn gặp mặt Mặc Thanh... Dù sao đột nhiên biết được trên cõi đời này còn có người yêu thích ta, quả là một chấn động lớn, ta không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với hấn...

Thời điểm ta về đến núi, đúng lúc thấy Chi Yên đang rướn nửa người vào trong căn phòng giam lỏng Thẩm Thiên Cẩm, uốn éo cái mông vênh ra ngoài vách tường. Không biết là đang xem cái gì. Ta im lặng không lên tiếng đi vào trong phòng nàng, đặt thân thể ở trong đó rồi thoát hồn ra ngoài. Ta bay tới bên cạnh Chi Yên, cũng rướn nửa người vào trong phòng: “Nhìn cái gì đấy?”

Mặt Chi Yên tràn đầy hưng phấn: “Nam Sơn chủ và Thẩm Lâu chủ thật hòa hợp!”

Ta: “...”

Vừa nhìn vào ta đã thấy bên trong lồng giam mà Mặc Thanh dựng lên, Cố Hàm Quang đang đánh cờ cùng Thẩm Thiên Cẩm. Hai người này thật rảnh rỗi, nửa đêm nửa hôm còn có tinh thần ngồi đánh cờ. Chỉ có điều Chi Yên nói cũng không sai, hai người này, một người bề ngoài như đứa trẻ, một người khí chất lạnh lùng, nhưng khi ngồi xuống trước bàn cờ thì lại có một sự hòa hợp đến kỳ lạ.

Cuối cùng Thẩm Thiên Cẩm hạ cờ trắng xuống, Cố Hàm Quang thua nửa mạng. Thẩm Thiên Cẩm cười một tiếng: “Nam Sơn chủ khiêm nhường rồi.”

Mặt Cố Hàm Quang lạnh lùng: “Không phải ta nhường, vốn là người thắng.” Hắn đứng dậy, xoay người muốn rời đi, Thẩm Thiên Cẩm chợt nói: “Tối nay mất ngủ, làm phiền Nam Sơn chủ bồi ta đánh cờ, đa tạ.”

“Không có gì.”

Cố Hàm Quang kéo cửa ra, Thẩm Thiên Cẩm cân nhắc một phen, lại gọi hắn: “Cho phép ta mạo muội hỏi một câu, có phải trước đây Nam Sơn chủ đã từng gặp ta hay không?”

Ta nhướn đuôi lông mày, nhìn về phía Cố Hàm Quang, chỉ thấy hắn đưa lưng về phía Thẩm Thiên Cẩm, đôi môi khẽ động, cuối cùng vẫn không quay đầu lại lãnh đạm đáp một câu: “Từ khi gia nhập Vạn Lục môn, ta chưa bao giờ rời núi, chưa từng gặp qua Lâu chủ.”

“Vậy trước khi gia nhập Vạn Lục môn thì sao?”

“Chuyện lâu như vậy, ta không còn nhớ nữa.”

Thẩm Thiên Cẩm gật đầu một cái: “Ồ”. Nàng cúi đầu tựa như có mấy phần mất mát, vẻ mặt của nàng như có chút tự giễu: “Là ta mạo muội rồi.”

Đáp lại nàng, chỉ có thanh âm đóng cửa phòng của Cố Hàm Quang.

Ta bay thân thể từ trong tường ra, liếc Cố Hàm Quang bên ngoài phòng một cái, chỉ thấy trong đôi mắt giống như trẻ con của hắn là một mảnh sương mù mông lung. Chi Yên ở bên cạnh yếu ớt hỏi ta: “Hắn đang khóc sao?”

“Hắn đã khóc rồi.”

Khi đem độc tố trên người Thẩm Thiên Cẩm dời đến trên người hắn, trở mắt nhìn mình biến thành một đứa trẻ, lúc đó Thẩm Thiên Cẩm đã khóc lóc cầu khẩn đến thương tâm, hắn vẫn kiên quyết châm một châm vào đầu nàng, xóa phần trí nhớ có hắn đi... Cố Hàm Quang đã từng khóc.

Hắn bắt lực ôm lấy Thẩm Thiên Cẩm không còn trí nhớ đã bất tỉnh mà gào khóc.

Kể từ đó, Cố Hàm Quang không bước nửa bước ra khỏi núi Trần Tắc, sống như người xuất gia, cực kỳ ghét những cặp tình nhân, chỉ vì hắn sợ nhớ tới những ký ức đã từng có trước kia.

“Đi thôi.” Ta lôi kéo Chi Yên, “Chuyện hư hỏng của thằng nhóc này có gì hay đâu. Ta tới thương lượng với người chuyện này, đảm bảo thú vị hơn nhiều.” Ta mang Chi Yên trở về phòng, dựa ở trên giường, cười híp mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới: “Chi Yên muội muội, nhiều ngày chạy lung tung tán loạn tìm người hoá vàng mã cho ta có lẽ đã mệt muốn chết rồi nhỉ?”

Chi Yên bỗng cảm thấy toàn thân có chút tê dại, run lên, lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn ta chằm chằm: “Có lời gì người cứ nói thẳng.”

“Nhìn người kia, chẳng qua là tỷ tỷ đau lòng cho người thôi mà. Ta đây có một biện pháp có thể làm cho chúng ta một lần văt vả suốt đời nhân nhả, để cho người sau này không cần vì tìm người đốt vàng mã mà bốn ba nữa, người có muốn nghe hay không?”

“Nói thử xem.”

“Chính là để cho Lệ Trần Lan hoá vàng mã cho ta, còn người thì tập trung nghỉ ngơi, ngồi thiền, đề cao công lực của bản thân, ta sẽ chỉ bảo cho người. Người chỉ cần đồng ý với ta một chuyện là tốt rồi.”

“Người nói trước xem là chuyện gì.”

Ta nghiêm mặt nói: “Sau này lúc ta muốn sờ mó hắn, hôn hắn, người đứng yên đừng nhúc nhích cho ta.”

Chi Yên kinh hãi: “Người nói cái gì?”

“Ngày hôm qua không phải người nói thân thể chỉ là nơi sống nhờ thôi ư, ta ở bên trong thì chính là ta, người ở bên trong thì chính là người. Ta muốn câu dẫn Lệ Trần Lan, đầu phải là người, người chỉ cần ngoan ngoãn đứng im là ổn.”

“Như vậy cũng không thể dùng thân thể của ta hôn... hôn hắn được! Còn nữa, người cũng biết là hắn thích người, người có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng với hắn, đâu cần mất công câu dẫn hắn nữa chứ?”

“Người thì biết cái gì? Trước kia hắn yêu thích ta, là bởi vì ta cứu hắn nên còn có bản lĩnh vượt qua thử thách của những con hồ ly kia, nhưng bây giờ ta có cái gì, ta chỉ có thân thể của người thôi, không mang thân thể của người ra câu dẫn hắn, để cho hắn tiếp tục yêu thích ta, chẳng may một ngày nào đó hắn không thích ta nữa thì làm sao?”

Chi Yên cứ nhìn ta đắm đắm, im lặng thật lâu, ánh mắt chuyển từ tức giận sang khó hiểu, cuối cùng dường như đã hiểu ra, lại biến thành bất đắc dĩ: “Đại Ma Vương, thật ra thì chính ngươi đang tự tưởng tượng thôi, không thực sự tin tưởng người ta sẽ thích ngươi?”

Ta sững sờ: “Không có, ta biết hẳn yêu thích ta, nhưng sao có thể vô duyên vô cớ thích được chứ. Hẳn thích ta nhất định là có nguyên nhân, ta phải để cho mình có một thứ duy trì sự yêu thích của hẳn.”

“Vậy ngươi chưa từng nghĩ, hẳn chỉ là đơn thuần thích ngươi thôi sao?”

Chắc chắn, lại ngây thơ rồi. Ta liếc nhìn Chi Yên: “Làm sao ngươi lại lảm lời như vậy? Chỉ là ngươi không muốn để cho thân thể của mình tình chàng ý thiếp với nam nhân khác, có đúng hay không?”

Chi Yên cũng nổi giận: “Đúng đấy! Chính là không muốn đấy! Ngươi thích hẳn, muốn câu dẫn hẳn, tại sao nhất thiết cứ phải dùng thân thể của ta?”

“Chẳng phải là ta không có thân thể nào khác sao? Ngươi muốn ta dùng cái gì để câu dẫn bây giờ?” Ta im lặng, ánh mắt sắc bén híp lại, “Ai nói ta thích hẳn? Ta còn chưa từ bỏ ý định giết hẳn đâu.” Mặt Chi Yên dần ra: “Ngươi nói cái gì? Mấy ngày trước hẳn mới cứu mạng ngươi còn gì?”

“Đó là cứu mạng của ngươi nha, còn ta chết lâu rồi. Mặc dù ngày đó quả thật khiến cho ta cảm động, nhưng cái đó cũng không thể khiến cho ta từ bỏ ước nguyện ban đầu được!”

Chi Yên nhú mày khó hiểu: “Vậy ngươi còn muốn dốc hết tiền mua Hoàn Dương Đan để làm gì? Ngươi trực tiếp đi giết hẳn đi, cùng nhau biến thành quỷ là được!”

Cuối cùng ta cũng hiểu được ý nghĩ của nàng: “Ngươi cho rằng ta kiếm tiền mua Hoàn Dương Đan là vì muốn ở chung một chỗ với Lệ Trần Lan hả?”

“Thế không đúng à?”

Ta nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt nghiêm nghị: “Đó là vì ta muốn trở lại làm Môn chủ của Vạn Lục môn.”

“...”

“Những tiểu cô nương như các ngươi, trong đầu toàn là chuyện yêu đương, ngoại trừ nam nhân ra thì chẳng có cái gì khác. Ta là quý sinh trưởng trong tam tổi, trước kia chưa từng đến chợ quý mua đồ nên không biết, bây giờ đến rồi phải nhận về bao nhiêu là uất hận. Rõ ràng chợ quý kia tràn đầy kỳ thị đối với ta, ta sớm muốn phá tan nó rồi, nhưng không được, ta phải mượn sức mạnh của nó để trở lại làm người một lần nữa, tiếp tục đứng trên đỉnh cao. Trải qua cuộc sống thấy ai không vừa mắt lập tức đánh luôn.”

Ta liếc nhìn Chi Yên một cái: “Lần sau còn gặp phải chuyện giống như ở Giám Tâm môn hôm bữa, ta tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào xuất chúng hơn ta. Đó là hành trình trở thành hùng bá thiên hạ của ta, có hiểu không?”

Chi Yên cúi thấp đầu: “Ta cảm thấy Lệ Trần Lan thật đáng thương.”

“Tóm lại, ngươi đưa thân thể cho ta mượn. Trước khi trở thành hùng bá thiên hạ, ta phải lấy được cái lệnh của Môn chủ, ra lệnh cho toàn bộ môn đồ của Vạn Lục môn đốt tiền vàng cho ta.”

“Không cho.”

Ái chà, đủ lông đủ cánh, cứng cáp rồi nha!

Ta trừng nàng. Chi Yên bỗng chui nhanh vào bên trong thân thể của mình, khoanh tay nằm ở trên giường, nỗ lực mở to hai mắt, bộ dạng quyết không chịu thỏa hiệp. Đúng lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng gà gáy, báo hiệu trời đã sáng.

Ta tự biết mình không thể giành với nàng, cho nên cũng lười tranh, dù sao đến tối, ta cũng có thể đẩy nàng ra ngoài. Tới lúc đó dùng thuật di chuyển thật nhanh, ta không tin nàng có thể ngăn cản ta.

Nhưng ta hoàn toàn không ngờ, đến khi trời tối, mà vẫn không thấy Chi Yên quay về.

Ta trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ tiểu nha đầu này sợ ta giành thân thể với nàng, cho nên xuống núi rồi tiện thể trốn ta luôn? Ta nhìn sắc trời, đang định đi bay xuống chân núi tìm nàng thì một Âm La vệ đưa Chi Yên trở lại. Cả người nàng run rẩy, vẻ mặt tái nhợt.

Nhìn thấy ta, nàng nhất thời quên mất vẫn còn Âm La vệ ở bên cạnh, chỉ nhìn ta chằm chằm, đi hai bước tới trước mặt ta, sau đó bịt mắt, ngã sấp xuống mặt đất: “Thương Linh ca ca...”

Ta sững sờ, mặt mày nghiêm nghị: “Ngươi gặp Liễu Thương Linh hả?”

“Thương Linh ca ca điên rồi...” Nàng che mặt, nghẹn ngào khóc rống lên, “Nhất định là hẳn đã biết tin tức của Cẩm Châu thành, cho nên điên rồi...”

Ta rũ mắt xuống, nhìn thấy trên gáy của Chi Yên có vết máu, vết thương này... Cùng vết thương trên cổ của Thẩm Thiên Cẩm giống nhau như đúc.

Tâm trạng của ta nhất thời lạnh giá. Ta nghe thấy giọng nói đáng sợ của mình cất lên hỏi Chi Yên: “Sao ngươi lại gặp Liễu Thương Linh, hắn có gì bất thường không? Hắn dùng kiếm gì khiến ngươi bị thương? Âm La vệ cứu ngươi hả? Liễu Thương Linh đâu? Đi đâu rồi?”

“Ta không biết...” Chi Yên ôm lấy đầu, hết sức hỗn loạn, “Hắn tuyệt đối không giống như Thương Linh ca ca lúc bình thường... Hai mắt vô hồn, hắn không nói một lời, cầm kiếm đâm ta, ta cho là... Ta cho là hắn đã biết tin tức của Cẩm Châu thành, hắn biết có ta tham dự vào trong đó... Cho nên muốn giết ta.”

“Chi Yên.” Ta tỉnh táo gọi tên nàng, khiến cho nàng cũng dần tỉnh táo trở lại, “Ngươi cẩn thận nhớ lại xem, nói cho ta biết, kiếm trong tay Liễu Thương Linh có phải đã hút máu ở cổ của ngươi không. Về mặt và bộ dạng khi hắn muốn giết ngươi cùng với lúc Liễu Ngụy giết cha ngươi, có phải là tương tự như nhau không?”

Dường như Chi Yên bị mấy câu hỏi của ta gõ cho choáng váng, nàng ngửa đầu nhìn ta: “Đúng... Làm sao ngươi biết?”

Tất nhiên là ta biết, nhiều năm về trước, khi đội quân của Vạn Lục môn ở bên ngoài Cẩm Châu thành, trong thời gian ngắn ngủi cùng Giám Tâm môn giao chiến thì trúng Hoặc Tâm thuật của Liễu Tô Nhục, tự quay ra giết hại lẫn nhau, chết không ít người.

Ta nắm chặt nắm đấm, nữ nhân này, quả nhiên là mạng lớn, ngày đó vẫn không thể diệt trừ ả.

Lấy máu của Chi Yên, ả vẫn có ý định giúp Lạc Minh Hiền sống lại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Những chuyện khác ta có thể nhẫn, nhưng chỉ riêng chuyện Lạc Minh Hiền sống lại này, ta tuyệt đối không chấp nhận.

Trong lúc ta đang suy nghĩ tìm kế sách đối phó thì một bóng đen chợt lóe lên xuất hiện trong tiểu viện. Là Mặc Thanh tới.

Mấy ngày không gặp, bây giờ đột nhiên lại nhìn thấy hắn, nhất thời trong đầu lại hiện lên hình ảnh ngày đó, thời điểm hắn gần như sắp hôn ta. Tim của ta vẫn đập lờ mờ một nhịp, phải một lúc sau mới bình ổn lại được.

Ta chép miệng, cảm giác mình đang nghe tin Lạc Minh Hiền có thể sống lại mà vẫn để ý đến chuyện của Mặc Thanh, thật sự là tín hiệu rất nguy hiểm.

Chỉ thấy Mặc Thanh nhìn chằm chằm Chi Yên còn ngồi xồm trên mặt đất run lẩy bẩy, khế cau mày, cũng không tới đỡ nàng, hắn xoay người hỏi Âm La vệ: “Có bắt được Liễu Thương Linh không?”

Âm La vệ quỳ rạp chân xuống: “Thuộc hạ hành sự bất lực, xin Chủ Thượng trách phạt.”

Mặc Thanh không khiến trách hắn, chỉ phát tay để cho hắn ta lui ra.

Sau đó đứng ở một bên lẳng lặng nhìn Chi Yên, không nói một lời, giống như đang chờ cái gì đó.

Ta suy nghĩ trong chốc lát, bay tới nhập vào thân thể của Chi Yên, giả bộ kiệt sức ngồi trên mặt đất, quay đầu nhìn Mặc Thanh gọi: “Sur phụ.” Ta nghĩ, nếu Mặc Thanh đã không vạch trần thân phận thật của ta thì ta cứ tiếp tục giả bộ ngu là được, đỡ phải đột nhiên thay đổi thân phận, còn phải thích ứng lại một lần nữa. Đã vậy...

Ta cũng không biết, dùng thân phận Lộ Chiêu Diêu chung sống với Mặc Thanh thì sẽ như thế nào.

“Có khả năng Liễu Tô Nhục còn chưa chết. Liễu Thương Linh bị khống chế rồi, hắn dùng kiếm tấn công muốn lấy máu của ta.”

Hồn phách của Chi Yên bị ta ép ra khỏi thân thể nghe thấy vậy, liền quay đầu nhìn ta chòng chọc. Ta nói tiếp: “Đại hội của Thập Đại Tiên Môn sắp được tổ chức trên núi Tiên Thai, hôm nay Liễu Tô Nhục đánh lên ta, ngày mai nhất định ả sẽ có hành động.”

Mà hành động này, hơn phân nửa là có liên quan đến chuyện giúp Lạc Minh Hiền sống lại. Thậm chí... còn có thể trực tiếp làm Lạc Minh Hiền thức tỉnh.

Nghĩ đến đây, về mặt của ta trầm xuống.

Mặc Thanh ngồi xồm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt ta: “Đừng lo lắng, ta đã có sắp xếp.”

“Sắp xếp?” Ta nhìn Mặc Thanh, “Ngài muốn tự mình đi phá rồi đại hội của bọn họ sao?” Ta không nhận được nhủ chân mày. Lần trước đánh một trận ở Cẩm Châu thành, vết thương trên người Mặc Thanh chưa chắc đã khá hơn, chỉ sợ là càng thêm nghiêm trọng. Nếu ngày mai một mình hắn đi đại hội Tiên môn, không thể tránh khỏi sẽ sinh ra bất trắc.

“Lo lắng cho ta đấy à?” Mặc Thanh giống như lơ đãng nói ra câu đó.

Tất nhiên là lo lắng rồi, thân thể còn đang bị thương. . .

Ta đột nhiên giật mình, sững sốt thật lâu. Ta liếc Mặc Thanh một cái, thấy mắt hắn sáng quắc mỉm cười, sau đó lại trầm tĩnh, ẩn giấu ba phần đùa giỡn. Ánh mắt mập mờ nhìn chằm chằm làm cho mặt ta đỏ lên. Lúc này ta mới phản ứng kịp, tên này cố ý ép ta nói ra đây mà! Nhưng đúng là trong lòng ta. . . quả thực đang lo lắng cho hắn.

Trong nhất thời, ta có cảm giác bị chính nội tâm của mình phản bội.

“Đó đó. . . Rõ ràng ngày hôm qua còn thề son thề sắt, nói với ta là quyết không từ bỏ ý định giết hắn, một lòng muốn đoạt lại ngôi vị Môn chủ. Ngươi nhìn ánh mắt của ngươi hiện giờ xem, chả giống với hôm qua gì cả.” Ta nghe thấy Chi Yên ở bên cạnh lẩm bẩm ghét bỏ ta.

Ta lạnh lùng liếc nàng một cái, lại thấy nàng giống như thỏ nhỏ ngồi quy củ ở một bên, mở to mắt đắm đắm nhìn thẳng vào ta.

Chẳng phải ngươi đang thất thần khổ sở vì bị Liễu Thương Linh cắt cổ sao? Ngươi mới khổ sở được bao lâu cơ chứ? Sao tinh thần hóng chuyện của ngươi lại lớn như vậy hả?

Ta ho khan một tiếng, trấn định tâm tình, ánh mắt đảo trên mặt Mặc Thanh lần nữa. Hắn còn đang nhìn chằm chằm ta, chẳng hiểu tại sao, đột nhiên ta nhớ lại trước đây không lâu, lúc Mặc Thanh lấy Lục Hợp Thiên Nhất kiếm về đây cho ta, trên chuôi kiếm có dính máu, ta hỏi hắn có bị thương hay không, hắn cũng hỏi ta đúng câu đó.

Lúc ấy ta nói không lo lắng, đôi lấy về mặt có mấy phần mất mát của Mặc Thanh.

Hiện tại nhớ tới về mặt hắn lúc ấy, ta lại không dám nói bậy.

Hắn giống như một đứa trẻ đang chờ được phát kẹo, tro mắt nhìn ta. Ta có chút không đành lòng ném kẹo đi ngay trước mặt hắn.

Ta thờ dãi một tiếng, âm thầm tự nhận thua.

“Ừm, có lo lắng.”

Mắt Mặc Thanh sáng lên, có vẻ như không ngờ ta sẽ nói ra mấy chữ này trực tiếp như thế, hắn ngây ngốc trong chốc lát, rồi đưa ánh mắt dời đi chỗ khác, nhìn về phương xa, cũng ho khan một tiếng: “Ừ.”

Hả? Chỉ có thế?

Tiểu quái dị, ngươi đúng là một hải tặc không biết ngượng mà.

Trong viện lặng yên. Mặc Thanh lại mở miệng: “Ngày mai ta không cần đến núi Tiên Thai, Đông Sơn chủ từ tiên đảo hải ngoại đã trở về, nàng ấy sẽ đi xử lý.”

“Đông. . . sơn chủ?”

Ta sững sốt. Mặc Thanh có thể phái Phong nha đầu đi sao? Nhưng nghĩ lại, nếu muốn sai ai đó đi làm chuyện phá hoại thì Như Chức đi là thích hợp nhất rồi.

Ta hiểu rõ tính tình của nha đầu này hơn ai hết, nàng chính là kiểu người lúc nào cũng giống như có lửa đốt mông điển hình, không bao giờ chịu ngồi yên. Tính tình như chó hoang thoát cương, lúc trước có những khi tâm huyết dâng trào, có thể ôm ta xoay vòng vòng ở trước nơi đông người, điên đại gào khóc nói thật thích Môn chủ. . .

Vạn Lục môn ta có bốn sơn chủ, kể ra cẩn thận thì có Bắc Sơn chủ trung thành với ta, nhưng khác chủ kiến, chung sống khách sáo; Nam Sơn chủ đối với ta lạnh nhạt, nhưng dù sao lúc bị thương cũng có thể thấy được hắn. Tư Mã Dung thân thiết với ta, là trợ thủ tài đức lực của ta. Duy chỉ có Đông Sơn chủ Như Chức. . . Hàng năm, nàng lập công và gây họa. . . gần như tương đương nhau. Nàng cũng không phải là không nghe lời ta, mà là quá nghe lời, lúc nào cũng dùng sức quá mạnh, không thu lại được thể công. Kêu nàng đi giết thủ lĩnh của một môn phái thì nàng có thể đập bể toàn bộ ngôi trên nóc nhà của người ta.

Như Chức vốn tên là Thập Thất, năm đó lúc ta thu tóm Huyết Sát môn – một môn phái của ma đạo, đã tìm được Như Chức ở trong địa lao. Lúc ấy nàng còn nhỏ, khoảng chừng năm sáu tuổi, mặc trang phục của đệ tử Huyết Sát môn, trên ngực in hai số một bảy, giống như đánh số; nhưng khi gọi một tiếng Thập Thất, nàng lập tức đáp lại một tiếng giong già, đây cũng là tên của nàng.

Ta mang nàng rời Huyết Sát môn vào lúc trời xuân tràn ngập bông liễu, liền đặt cho nàng một cái tên mới — Như Chức.

Nhưng uống công ta đặt cho nàng một cái tên mềm mại, trong cơ thể của nha đầu này vốn có tính ngang ngược, cũng không biết khi còn bé có phải bị Huyết sát môn cho uống thuốc gì hay không, sức lực lớn đến đáng sợ. Khi hai chúng ta luyện tập cùng nhau, cho dù ta dùng Thiên Cân Trụ đứng trên mặt đất, Như Chức vẫn có thể nâng ta lên. Dùng thuật pháp đẩy nàng ra cũng không thể đẩy nổi — bởi vì thuật pháp hoàn toàn không có tác dụng đối với nàng.

Đây cũng là người duy nhất ta biết mà có thể kéo một người đang dùng thuật di chuyển quay ngược trở lại, để người ta xuống mặt đất mà đánh tiếp.

Ta đưa Như Chức về Vạn Lục môn, ban đầu định để nàng làm nha đầu thiếp thân nuôi từ nhỏ, sau lại phát hiện ra nha đầu này tay chân quá vụng về, bảo nàng lau cái bàn không bằng kêu nàng đi gọi người tới làm còn nhanh hơn. Do đó, ta quyết định để Như Chức giữ vị trí Đông Sơn chủ. Phàm là kẻ nào trong Ma đạo mà không nghe lời, ta sẽ để cho nàng đi xử lý, tuyệt đối hải lòng.

Ta hỏi Mặc Thanh: “Suốt thời gian vừa rồi không nhìn thấy Đông Sơn chủ, thì ra là ở ngoài Tiên Đảo sao?”

“Ừ.” Mặc Thanh nói, “Năm năm trước đánh một trận ở Kiếm Mộ, Môn chủ bỏ mạng, nha đầu đó khóc liên tục nửa tháng, ngày đêm không nghỉ. Thấy nàng ấy sắp khóc mù mắt, Tư Mã Dung liền nói dối rằng ngoài Tiên Đảo có thuốc Bất Tử, giúp người ta cải tử hồi sinh. Vốn dĩ chỉ định để nàng ấy có thêm thời gian tiếp nhận sự thật ... Không ngờ vẫn cứ đi tìm từ đó cho tới giờ.”

Ta trầm mặc, biết rõ nha đầu này rất cố chấp, nhưng quả thực không nghĩ tới nàng ấy sẽ vì ta mà đau khổ đến vậy.

Rõ ràng trong ấn tượng của ta, ta cũng không có thật sự tốt với nàng ấy.

“Bây giờ Đông Sơn chủ quay về phải không?” Ta hỏi Mặc Thanh.

“Lúc trước đã sai người đi tìm nàng ấy trở về rồi.”

“Nàng ấy chịu trở về?”

Mặc Thanh có hơi giật giật khóe môi: “Ta sai người nói với nàng ấy, Lộ Chiêu Diêu đã trở lại rồi.”

Ta ngẩn ra, ngờ ngác nhìn Mặc Thanh: “Lộ Chiêu Diêu... đã trở lại lúc nào?”

Mặc Thanh quay đầu sang nhìn ta, ánh mắt dịu dàng: “Không phải nàng nói, nàng ấy muốn trở lại tìm ta báo thù sao?”

Đúng, trước kia ta đã từng nói với hần như thế, nhưng chẳng phải đây sẽ là chuyện khá đau đầu với hần hay sao... Nhưng thật kỳ lạ: “... Sao trông lại vui vẻ như vậy chứ...” Ta lầm bầm ra tiếng.

“Bởi vì, trừ nàng ra, những thứ khác đều không quan trọng.”

Tìm ta nhảy dựng lên.

Cảm thấy hiện giờ Mặc Thanh đang nói dối, tại sao mỗi một câu hần nói ra đều làm cho nhịp tim của ta đập loạn đến khó hiểu như vậy.

Dường như nghĩ tới điều gì cảm thấy thú vị, hần liền mở miệng nói, “Khi tìm được Như Chức, Ám La vệ còn truyền tin về báo rằng, Như Chức nghe nói Lộ Chiêu Diêu đã trở về tìm ta báo thù, lập tức vui vẻ đứng bật dậy, vỗ tay nói muốn trở về cùng nàng giết ta.”

Loại chuyện như vậy người đừng nói nhẹ nhàng và vui vẻ như vậy có được hay không? Người cứ như thế, cho dù ta thật sự có thể giờ tay cầm dao đâm vào tim người, ta cũng không có cảm giác chiến thắng!

“Hôm qua Như Chức vừa lên được bờ, lúc này đang có mặt ở đại hộ trên núi Tiên Thai. Cứ để nàng ấy tới đó xem xét tình hình trước, tiêu hao một ít thể lực cũng tốt.”

Ta lại nhìn Mặc Thanh: “Nàng ấy nghe lời ngài nói?”

“Ừ.” Mặc Thanh mặt không đổi sắc đáp một tiếng, “Ta nói bọn họ làm Chiêu Diêu bị thương.”

Ái chà... Thật không nhìn ra tên hề lẩm chuyện nhà người còn biết trò giả truyền thánh chỉ, mượn lực chống lực nha. Bình thường thì tỏ ra nghiêm túc, nói năng thận trọng, nhân từ trị kẻ dưới, nhưng lúc cần hãm hại người thì cũng lừa gạt không chút nương tay.

“Ta sẽ không để cho Lạc Minh Hiên sống lại.” Hần đứng lên, trong nháy mắt trước khi rời đi, chỉ bỏ lại một câu, “Yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Quả thật là khiến cho người ta rất yên tâm...

Ta nhìn hần rời đi, ngăn người nhìn bầu trời đêm, thoáng chốc, một linh hồn mờ ảo tiến đến trước mặt ta, là Chi Yên với vẻ mặt đầy tinh thần hóng chuyện nhìn ta chăm chú: “Đại Ma Vương, người động lòng rồi.”

“Chắc... không phải người nên ngồi xổm ở một góc nào đó mà khóc đến thương tâm ư? Người ở đây hóng hớt cái gì?”

“Theo những gì người vừa nói thì Thương Linh ca ca là bị khống chế, hần không điên thật, cũng không thật sự muốn giết ta. Bây giờ nghĩ kỹ lại, một kiếm kia của hần đã đủ đưa ta vào chỗ chết rồi, nhưng hần lại làm chệch mũi kiếm đi, cho nên ta mới còn sống. Hần bị người ta thao túng, ta phải nghĩ cách đi cứu hần, thời gian đâu mà ngồi gào khóc nữa chứ.”

Nha đầu này...

Bản lĩnh lớn lắm rồi.

“Nếu Liễu Tô Nhược muốn lợi dụng hắn, sẽ tạm thời không làm thương tổn hắn, ngày mai sau khi Vạn Lục môn của các người hành động, ta sẽ quan sát lại thế cục, sau đó mới có thể nghĩ biện pháp. Nếu hấp tấp gây thêm phiền phức cho các người thì Thương Linh ca ca lại càng khó cứu.”

Ta ừ một tiếng, coi như ủng hộ suy nghĩ của nàng.

“Cho nên vừa rồi người động lòng đúng không?”

Ta nhàm chán liếc nàng một cái, không trả lời lại, nhưng trong lòng thì nghe thấy rõ câu trả lời của chính mình.

Đúng, ta động lòng rồi.

Bởi vì Mặc Thanh đẹp trai như vậy! Bởi vì ánh mắt của hắn đẹp đến thế! Bởi vì hắn mỉm cười thật mê hoặc! Cũng bởi vì lời nói của hắn... rõ ràng là bình thân, nhưng lại có thể chạm đến chiếc vảy cứng trong lòng ta một cách thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Bozu

Hôm sau, khi Thập Đại Tiên Môn tụ họp ở Tiên Thai, ta bay sau lưng Chi Yên, đi theo nàng đi tìm Thảm Thiên Cẩm.

Đúng lúc ma khí ngưng tụ thành một nhà tù đen, đứng đó chính là thủ hạ tâm phúc của Thảm Thiên Cẩm. Thấy Chi Yên vào phòng thì lễ phép cúi xuống, đứng sang một bên, trong tay nàng đang cầm một cái gương, ta bay qua nhìn, cảnh tượng hiện ra trong gương lại chính là Đại hội tiên môn ở Tiên Thai.

Mặc dù thiên lý nhân này cách Tiên môn ngàn dặm, nhưng cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng đối phương đang nhìn nhau từ trong gương. Như vậy nói cách khác, mặc dù Thảm Thiên Cẩm không có tự mình đến Đại hội tiên môn, nhưng lại để thuộc hạ nâng cái gương trước mặt ngồi ở đằng kia, không khác gì đi dự.

Thật biết giờ trò.

Ta khen ngợi Thảm Thiên Cẩm, đồng thời cũng nói trong lòng, Mặc Thanh kia cũng rộng lượng, hẳn nhốt Thảm Thiên Cẩm ở chỗ này, lại cũng không cầm nàng tiếp xúc với đệ tử môn hạ của nàng, càng không quan tâm nàng dùng thiên lý nhân tham gia Đại hội tiên môn...

Có điều suy nghĩ kỹ càng hơn, mục đích của Mặc Thanh là không để cho Liễu Tô Nhược lấy được máu của Thảm Thiên Cẩm, tình hình hiện tại Thảm Thiên Cẩm quả thật cũng đi dự, nàng sẽ nói ra chuyện trải qua ở Giám Tâm môn, mà Liễu Tô Nhược cũng không có cách nào uy hiếp được nàng.

Ngược lại đây là biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

Giờ Thìn, tất cả người của Giám Tâm môn ngồi vào chỗ của mình, cảnh tượng uy nghiêm, tiên khí lay động. Ta cau mày, chưa từng thấy vẻ mặt toàn bộ người tiên môn như mở lễ truy điệu thế này.

Mà nay Thập Đại Tiên Môn, Nam Nguyệt Giáo đã không còn tồn tại, trống một vị trí, bên Thảm Thiên Cẩm do đệ tử môn hạ ôm gương đứng ở bên cạnh, người chủ trì đại hội mở miệng, dứt lời, trong chốc lát, không ngoài dự đoán của ta, bang hội của Liễu Tô Nhược một thân đeo băng xuất hiện, trên mặt cũng quấn vải trắng, che một con mắt, thành phu nhân một mắt, ánh mắt tăng thêm ba phần oán độc so với trước.

“Các vị tiên hữu, năm ngày trước, Cẩm Châu thành bị Lệ Trần Lan của Vạn Lục môn tiêu hủy, có thể nói cảnh hoàng tàn khắp nơi...”

Ta quay đầu nhìn Chi Yên: “Những thứ tiên môn các người ta không chơi, có thể trực tiếp nhảy qua đoạn Liễu Tô Nhược nói chuyện không? Ta không muốn xem.”

“Nhảy à, có điều...” Chi Yên nhìn Liễu Tô Nhược, tâm tình không tốt, theo bản năng giọng vô cùng oán hận nói với ta một câu, “Nếu có biện pháp, ai muốn nghe lão yêu bà kia cầu nhau.”

Ta còn chưa nói, Thảm Thiên Cẩm ngừng đầu nhìn Chi Yên, bên cạnh gương, người của Quan Vũ lâu cũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Chi Yên.

Ta nhìn về phía gương, chỉ thấy người trong gương đều đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm về phía này, Đại hội ở Tiên Thai mở ra không bao lâu, liền nghênh đón đợt trầm mặc tập thể đầu tiên.

Ồ, hóa ra gương này còn có thể truyền âm thanh.

Ta thổi một tiếng huýt gió với Chi Yên, thật vui vẻ có thể đưa tới chú ý; “À, xem ra bọn họ đều nghe được lời của ngươi.” Nhưng đoán chừng bên kia bọn họ cũng chỉ có thể xuyên qua gương nhìn thấy biểu cảm vô tình của Thẩm Thiên Cẩm.

Chi Yên cũng cảm giác mình đã gây họa nên tranh thủ che miệng, không hề đáp lại ta, mà lời của nàng cũng đã thành công khiến ánh mắt của mọi người đều rơi vào chỗ Thẩm Thiên Cẩm, Thẩm Thiên Cẩm mở miệng đúng mực: “Xin lỗi vì quấy rầy các vị, tuy nhiên ta lại có một chuyện muốn báo với mọi người.”

Liễu Tô Nhược ở đó cười âm trầm: “Quan Vũ lâu chủ mà nay thân vùi lấp ở nhà tù, lại còn có thể lên tiếng, Lê Trần Lan của Vạn Lục môn, đối với ngươi có thể nói là lễ vật?”

“Liễu... Tiền bối?” Thẩm Thiên Cẩm ý vị thâm trường gọi ả một tiếng, “Cần gì vội vã ô miệt ta, mà hãy nghe ta mang nguyên do vì sao hôm nay ta rơi vào tình cảnh nói cho mọi người, tiền bối đừng nhiều lời được không?”

“Ồ.” Liễu Tô Nhược cười một tiếng, “Có điều, ta vì muốn cứu người sống lại cho nên có ý định muốn lấy máu tươi của ngươi. Nay ta tự mình nói ra, cũng giống vậy thôi.”

Ả vừa nói ra, đồng đảo Tu Tiên Giả kinh hãi.

“Các vị tiên hữu, hôm nay ta tới chính là vì đưa cho mọi người tin tức lớn, giám tâm môn ta trải qua tìm kiếm, mà nay rốt cuộc tìm được biện pháp có thể khiến cho Kim Tiên Lạc Minh Hiền bị Lộ Chiêu Diệu làm hại tỉnh lại. Mà trước đó vài ngày, Lê Trần Lan đánh bắt ngờ Cẩm Châu thành bởi vì hắn muốn phá hỏng kế hoạch của ta, cuối cùng ta liều mạng giữ được thân thể Kim Tiên, bảo vệ hãn lông tóc không tổn hao gì.”

Cả hội nghị thoáng chốc ồn ào sôi nổi.

Tầm quan trọng của Kim Tiên Lạc Minh Hiền đối với bọn họ có ý nghĩa không thua gì ngựa ma trận đối với tiên đạo ở Cẩm Châu lúc trước, Lạc Minh Hiền gần như là tín ngưỡng của đám người tu tiên bọn họ.

Mà khi ở thời đại kia, ta giết Lạc Minh Hiền, tựa như Mặc Thanh lật tung Cẩm Châu thành vậy, đối với bọn họ mà nói, đều là một trận phá vỡ tín ngưỡng. Hôm nay lại có người nói, Lạc Minh Hiền có thể sống lại, vậy không khác nào cho tiên môn hàng năm bị áp chế một cây đuốc, thoáng chốc kích thích bọn họ đốt cháy.

Thấy chuyện thật bắt đầu hồngбет theo hướng ta và Mặc Thanh dự liệu. Thẩm Thiên Cẩm sầm mặt.

“Ta tìm được biện pháp, chính là vừa phải có máu người tể Kim Tiên lại vừa thức tỉnh thần trí của Kim Tiên, muốn vậy phải cần máu tinh khiết trên đời. Trùng hợp là máu của Cẩm gia chúng ta vừa hay có thể chống lại Thẩm lâu chủ. Ta liền tìm kiếm, Cẩm Du Môn chủ đã đồng ý, hãn tự nguyện hiến thân vì Kim Tiên...”

“Ngươi nói vậy!” Chi Yên nghe tới đây, rốt cuộc không nhịn được, lao tới trước gương, rống to với nó, “Ngươi nói vậy! Chính ngươi giết cha ta! Ngươi dùng Hoặc Tâm Thuật mê hoặc thần trí của Liễu Ngụy và Thương lĩnh ca ca! Đều do ngươi muốn Kim Tiên sống lại mới hại nhiều người như vậy!”

Chi Yên mở miệng, bên kia lại thoáng yên lặng, ta cau chân mày khi trông thấy Cẩm Thiên Huyền ngồi ở bên kia từ trong gương. Liễu Tô Nhược bị Chi Yên nổi giận quát, lại không chút tức giận, ngược lại cười một tiếng, nói: “Cẩm Du nữ nhi, hôm nay tìm nơi nương tựa là Vạn Lục môn nhỉ, nghe nói còn là đồ đệ của Lê Trần Lan, lần trước đại náo Cẩm Châu thành, Lê Trần Lan ngược lại vô cùng che chở cho ngươi mà phá ngựa ma trận của ta, ngươi cũng bỏ ra khỏi không ít sức lực. Tuy nhiên ngươi bị hận thù che mờ tâm trí, lời của ngươi, ai tin?”

Thẩm Thiên Cẩm kéo Chi Yên sang một bên, nghiêm mặt nói: “Ta tin.”

Cùng lúc đó, gương bên kia cũng truyền đến một giọng nam hơi hột: “Ta tin.” Giống như thanh âm trong miếu, khiến cho tinh thần quần chúng phấn khích của chúng tiên thoáng chốc an tĩnh trong chớp mắt.

Chi Yên nhìn Cẩm Thiên Huyền, bộ dáng giống như là có chút không dám tin.

Cẩm Thiên Huyền ở bên kia chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua gương bên này, ánh mắt lướt một cái qua mặt Chi Yên, ngay sau đó nói với Liễu Tô Nhược: “Gia đệ trời sinh tính ôn hòa, vô cùng cung chiều ấu nữ, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng đi, Chi Yên nói sớm hơn ta, Liễu Ngụy giết chết Cẩm Du, ta tin nhân cách của Liễu huynh nên vẫn luôn thăm dò, tra xét từ lâu, lại chưa từng nghĩ Giám Tâm môn của ngươi muốn Lạc Minh Hiền sống lại.”

“Từ sau Kim Tiên, tiên đạo yếu thế, sao Kim Tiên không thể sống lại?” Liễu Tô Nhược cười, “Các chủ thân là người tu đạo, nên chủ động dâng hiến máu tươi, tạo nghiệp lớn cho tiên đạo, cống hiến sức lực mới phải.”

Lời của ả có thể động đến đáy lòng u ám của quá nhiều người tiên môn.

Từ lúc mới bắt đầu mọi người đã kích động nóng nảy, rồi sau đó trầm tĩnh, hiện tại đằng sau trầm tĩnh là đè nén rục rịch.

Cẩm Thiên Huyền ngược mắt, lẳng lặng quét qua mọi người một cái, trong tròng mắt xưa nay ôn hòa nổi lên một tầng lạnh giá, tựa như đến từ bầu trời, trong trẻo lạnh lùng.

“Vi một người sống lại mà lấy tính mạng của hần, chuyện này phản nghịch Thiên Đạo, không theo tự nhiên, chúng tiên hữu tu đạo nhiều năm, tất nhiên biết thuật sống lại là hạng pháp thuật nào. Cầm mỗ không sợ xá thân vì Thượng Sinh, lại e ngại tiên đạo tiền đồ không còn sơ tâm (*). Ham muốn một lúc mà mình thành tâm ma.” Ánh mắt của hần cuối cùng rơi vào trên người Liễu Tô Nhược, “Theo ta thấy, Liễu Tô Nhược của Giám Tâm môn không bằng đi tu ma nói có lẽ thích hợp hơn.”

(*) không còn sơ tâm: Tâm không như ban đầu.

Hừ!

Ta liếc Cầm Thiên Huyền, đồ bỏ đi gì cũng ném ta vào ma đạo, ta mới không cần đâu.

Lời nói của Cầm Thiên Huyền làm cho chúng tiên đều trầm mặc, bọn họ những Tu Tiên Già đạo mạo đều bị tâm ma làm cho biến sắc, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng không nói. Ta đang suy nghĩ, xem ra Đại hội tiên môn lần này, cho dù Như Chức không đi quấy rối, đoán chừng bọn họ cũng sẽ chia năm xẻ bảy. Lại thấy Liễu Tô Nhược trầm mặc chốc lát, lại nói: “Mà nay tiên môn rốt cuộc cũng sẽ không đồng tâm như trước. Nếu lấy máu của ta có thể đổi lại Kim Tiên thức tỉnh, ta liền từ bỏ cái mạng này thì có làm sao.”

Ta ôm tay nhìn ả cô giả khổ.

“Ta chỉ hận máu của mình không cách nào khiến cho Minh Hiền thức tỉnh, ngẫm lại xem, Minh Hiền làm chuyện gì đều suy nghĩ cho chúng tiên, Cầm Thiên Huyền, nếu ta nhớ không lầm, ban đầu ngươi tu Bồ Tát nói cũng do Minh Hiền chỉ điểm, mà nay lại tuyệt tình như vậy? Quả nhiên tu thành Bồ Tát liền quên thế tục đau khổ ra sao, ta muốn đề cho Minh Hiền sống lại, làm sai chỗ nào?”

“Còn có nay ta đã tự mình hiến thân, chẳng qua là khổ vì máu không đủ tinh khiết, không cần Cầm Các chủ bỏ mạng, chỉ cần hiến chút máu tươi, có thể thức tỉnh Minh Hiền.” Vừa nói như vậy xong, tiên môn khác vẫn không có lên tiếng bắt đầu rồi rít bầy tỏ, có tán thành lời của Liễu Tô Nhược, có âm thầm gạt đầu. Ta từ từ nhìn lướt qua, còn dư lại trong Cửu đại tiên môn ước chừng có Tứ gia là đồng ý Liễu Tô Nhược, mà hai nhà còn lại trầm mặc không nói như Thâm Thiên Cầm cùng Cầm Thiên Huyền.

Năm so bốn, ngược lại cũng không còn chênh lệch nhiều.

Mà ngay vào lúc này, chợt có một luồng gió lớn, ta nghe được trong gương chợt truyền đến một tiếng quát lớn giòn giã: “Đừng nghe lão thái bà này nói bậy!”

Bóng dáng xanh biếc theo gió mà đến, dạt theo luồng gió, một quyền mạnh mẽ đánh tới trước mặt Liễu Tô Nhược.

Lời ta nói với Như Chức từ nhỏ, nàng vẫn nhớ cho tới bây giờ.

Vậy mà một quyền này của nàng không có đánh chính xác, Liễu Tô Nhược trọng thương không nhúc nhích được, bên cạnh có người tiên môn che chở ả, trong nháy mắt dùng thuật đưa Liễu Tô Nhược đi, có thể khiến cho mọi người tại đây không có nghĩ tới chính là, khi người nọ đưa Liễu Tô Nhược đi, tiểu nha đầu y phục xanh biếc ra một chưởng lung tung, bóng dáng người tiên môn vừa biến mất lại bị nàng bắt trở lại.

Người nọ ngược lại liều mạng muốn bảo vệ Liễu Tô Nhược, đẩy Liễu Tô Nhược sang bên cạnh. Mà chính hần bị Như Chức nhấn ở trên mặt đất, đánh một trận toi bời.

Như Chức là như thế, không sợ thuật pháp, nhưng thân thể của nàng cũng không thể tích tụ linh khí, tu thuật pháp rất chậm, cho nên khi nàng đánh nhau với ai đó, bình thường đều rất khinh xuất.

Như Chức đứng dậy, nghiêng đầu nhìn: “Nghe nói, các ngươi muốn thương lượng bắt nạt chủ của chúng ta ở chỗ này.” Nàng nắm ngón tay, “rắc rắc” mấy tiếng vang giòn, nàng hằm hằm nhìn chằm chằm người chung quanh, “Đều là những kẻ không muốn sống!”

Ta nghe vậy cười một tiếng, Thập Thất nói chuyện thật phong cách, còn tục tăng thô lỗ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Mewtwo

Beta: Diễm

Re-beta: Bozu

Trong gương, Đại Hội Tiên môn hoàn toàn yên tĩnh, tất cả tiên nhân đều đứng lên, làm thành một vòng xung quanh Như Chức. Chi Yên nhìn Như Chức

qua gương, chớp mắt hai cái, có chút ngẩn ra: “Đây là Đông Sơn Chủ ư?”

Nàng nói ra một câu này, phía các môn đồ tiên môn cũng bắt đầu xì xào bàn tán, nói đi nói lại, chỉ vì nhiều năm không nghe thấy câu nói “Đông Sơn Chủ”.

Liễu Tô Nhược lặng lẽ lui ra sau mấy tiên môn, mới vừa rồi trong bốn tiên môn có một lão đầu râu bạc đứng ra đồng ý lời của ả ta, ta cũng biết lão ta, là chương môn Vọng Tinh Môn – tên Tri Thiên Minh, hiệu Thiên Cơ đạo nhân, trước khi Lạc Minh Hiền bị ta đánh cho ngủ mê man vĩnh viễn, quan hệ của lão đạo này với hân có thể nói là đứng nhất trong Thập Đại Tiên môn.

Cho nên thấy hân đứng bên cạnh Liễu Tô Nhược, ta tuyệt nhiên không cảm thấy bất ngờ.

“Lộ Thập Thất, Đại hội Tiên môn ta há lại có thể để cho ngoại đến làm càn!”

Như Chức là do ta nhất về, không có họ, ta liền cho nàng mang họ ta, bây giờ nàng bị người ta gọi cả tên họ đầy đủ, ta bỗng có cảm giác hậu bối của ta kéo dài uy danh của ta ở trên giang hồ vậy.

“Ai quan tâm bọn ngoại tha hay không! Nhưng muốn hại Môn Chủ của ta thì các ngoại chán sống rồi!” Tính tình của Như Chức chính là một câu không vừa ý liền động thủ, còn lão đầu Thiên Cơ đạo nhân thì cứ chiều theo cách cũ mà đánh thẳng mặt, không có lấy nửa phần đạo lý kính già yêu trẻ.

Chi Yên tròn mắt nhìn Như Chức tránh cũng không thêm tránh đối với thuật pháp của đối phương mà cứng rắn đối đầu, miệng không ngừng gào lên: “Ya! Ya! Ya!”, còn vang dội hơn so với gà trống gáy sáng.

Chiêu thức của Như Chức là do ta dạy, chẳng qua mấy năm này không biết nàng ăn phải thứ gì ở tiên đảo ngoài biển mà động tác nhanh lẹ hơn, đánh giết càng ngày càng chuẩn xác.

Nàng ra sát chiêu cực nhanh, lại không bị thuật pháp khống chế, khiến cho người toàn tâm tu luyện nội công như Thiên Cơ đạo nhân cảm thấy tức giận cực kỳ, chịu thiệt trúng hai chiêu, bị cái loại công kích cực mạnh không cần biết lý lẽ của nàng đánh cho ngã xuống đằng sau đám người. Sau đó Như Chức tung người nhảy lên không trung rồi đánh bổ xuống, vẫn không chịu bỏ qua, quyết tâm muốn truy đánh hân, mà lúc này bên người Thiên Cơ đạo nhân đều là Tiên nhân, toàn bộ xuất ra pháp khí, các loại thuật pháp đao kiếm đều nhắm thẳng hướng nàng mà chém tới.

Như Chức không sợ thuật pháp, nhưng vẫn phải tránh né đao kiếm ám khí.

Chi Yên thấy vậy sốt ruột: “Các ngoại ý đồ hiệp yếu!”

Ta lại không chú ý Như Chức nhiều, hiện tại ngoài một Chương môn là Thiên Cơ đạo nhân này động thủ ra, các Tiên môn khác đều bình thản, đám lâu la cũng chẳng làm được gì. Ánh mắt ta chuyển lên người Cẩm Thiên Huyền, ngay khi tất cả mọi người tập trung vào Như Chức, một bóng người bất chợt lóe đến trước mặt Cẩm Thiên Huyền! Liễu Tô Nhược cảm Hùng kiếm xông đến, hung hăng chém hân. Quảng sáng quanh thân Cẩm Thiên Huyền khẽ động, thân hình hân không có mấy may di chuyển, mà Hùng kiếm khó khăn lắm mới dừng lại ở đầu vai hân.

Thấy người tới, Cẩm Thiên Huyền nhướng mày. Là Liễu Thương Linh.

“Chi Yên.”

Ta gọi to Chi Yên để cho nàng nhìn về phía gương bên kia, sau đó nàng ngẩn ra: “Thương linh ca ca...” Lòng bàn tay nàng căng thẳng, siết thành nắm đấm: “Liễu Tô Nhược! Ngoại khốn kiếp! Không được không chế Thương Linh ca ca!”

Không ai đáp lời, Liễu Thương Linh vẫn tiếp tục cầm kiếm, thế tấn công càng thêm mãnh liệt bổ về phía Cẩm Thiên Huyền.

Hộ vệ bên cạnh Cẩm Thiên Huyền muốn động thủ lại bị hân ngăn lại. Cùng lúc này, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng giống như răn độc của Liễu Tô Nhược vang lên: “Chư vị tiên hữu, vẫn còn đang chờ gì nữa?”

Vừa dứt lời, ba Chương môn tiên môn khác lập tức động thủ, xông thẳng về phía Cẩm Thiên Huyền. Hân là muốn lấy mạng Cẩm Thiên Huyền ngay tại đây!

Thảm Thiên Cẩm giận dữ quát lớn: “Hoang đường!” Nàng đập bàn, nhưng nàng lại bị ngăn ở trong lòng giam không cách nào thoát được, còn hai tiên môn lúc này chưa tỏ rõ thái độ, Đường chủ Huyền Ngọc Đường thì đứng dậy che chở cho Cẩm Thiên Huyền, còn một vị Chương môn khác vẫn ngồi yên, nhìn bộ dáng kia chắc là muốn giữ vững thái độ trung lập?

Đường chủ Huyền Ngọc Đường ngăn cản một gã Chương môn, còn hai người khác cùng với Liễu Thương Linh công kích Cẩm Thiên Huyền. Hóa ra trận này là lựa chọn có cứu Lạc Minh Hiền hay không, nhưng lại có năm đồng ý, ba chống cự, một trung lập.

Ba người vây đánh Cẩm Thiên Huyền, thoáng chốc nơi đây bị đánh cho thành một mảnh hỗn loạn. Không thấy bóng dáng Liễu Tô Nhược trong đám người. Ta sầm mặt, nói: “Như Chức, đi giúp Cẩm Thiên Huyền.”

Nhưng ta vừa nói ra khỏi miệng, mới phát hiện ra lời của ta không thể truyền vào trong tai bọn họ. Trong khoảnh khắc ta trầm mặc, Chi Yên không cần ta phân phó, nhìn thẳng Như Chức hô to:

“Như Chức! Lộ Chiêu Diêu bảo ngoại đi cứu Cẩm Thiên Huyền!”

Lời vừa nói ra, nơi này bỗng trở nên yên lặng. Động tác của mọi người dừng như cũng dừng một chút. Thảm Thiên Cẩm bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn chăm chăm Chỉ Yên.

Vừa nói ra ba chữ “Lộ Chiêu Diêu” này, mặc dù ta đã mất nhiều năm, nhưng đối với bọn họ mà nói thì cũng giống như là một ma chú.

Ta kiêu ngạo ngửa mặt.

Ở góc trong cùng, Thập Thất vừa đánh Thiên Cơ đạo nhân cùng một đồng tiểu tiên nhân xong liền ngẩng đầu lên. Trên mặt nàng đã dính máu của người khác, thoát nhìn có mấy phần tà tính nhưng ánh mắt vẫn luôn đơn thuần vô hại tựa như thỏ con. Nàng nhìn về bên này gương, xuyên thấu qua gương nhìn thấy Chỉ Yên, nhưng nàng cũng không thể nhìn thấy ta ở sau lưng Chỉ Yên.

“Môn chủ nói cứu ai?”

“Cầm Thiên Huyền, Bò Tát sống.”

Nàng vẫy tay, bôi máu trên tay mình lên người người khác: “Môn chủ nói cứu, ta sẽ cứu.”

Nàng ngồi xổm, thân thủ thoăn thoắt như mãnh thú bật nhảy một cái cao vút đến trước mặt Cầm Thiên Huyền, kết giới lóe ánh sáng mỏng quanh thân. Cầm Thiên Huyền cũng chẳng hề hấn gì đối với nàng, nàng nắm lấy tay Cầm Thiên Huyền để lại một dấu bàn tay dính máu trên bộ đồ trắng muốt của hắn rồi quay đầu nhìn hắn một cái: “Ngươi lui về phía sau, ta bảo vệ ngươi.”

Cầm Thiên Huyền xưa nay luôn lạnh lùng nhưng bây giờ rõ ràng là rất sùng sốt.

Mà đúng lúc này Liễu Thương Linh trước mặt giờ kiểm đánh tới lần nữa, hắn không thèm nhìn Nhữ Chức một cái, trực tiếp tấn công cổ Cầm Thiên Huyền.

Nhữ Chức cũng không chút khách khí, động tác nhanh chóng nhưng mãnh liệt, một phát bắt lấy cổ tay Liễu Thương Linh, ‘rắc’ một tiếng bẻ gãy xương hắn, không chút thương tiếc đâm một cú thẳng sống mũi khiến Liễu Thương Linh máu mũi giàn giụa.

Các tiên nhân cao cao tại thượng đã quá lâu không được thấy cảnh cận chiến máu me như thế, trong mắt mấy vị Chương môn và Cầm Thiên Huyền cùng mang ba phần kinh ngạc.

Cũng là vì trước kia đối phó người của tiên môn ta chỉ phải tay chân đi, còn Nhữ Chức hơn phân nửa là đi xử lý tranh chấp nội bộ. Tất cả mọi người tu ma tính tình đều quái đản, chỉ phục kẻ ác hơn mình, Nhữ Chức hạ thủ không chút lưu tình, có thể đàn áp mấy tên tiểu yêu hư đồn kia.

Liễu Thương Linh bị Liễu Tô Nhược khống chế nên dường như không biết đau là gì, muốn cầm kiếm lên, Nhữ Chức rõ ràng không vui, cong ngón tay, vừa muốn ra tay hạ sát hắn ta thì Chỉ Yên liền hét lên kinh hãi: “Không... Không được!” Con ngươi nàng đảo một vòng, nói: “Môn chủ các ngươi nói không thể giết người này!”

Ta ở phía sau không chút khách khí đập một cước vào hông Chỉ Yên: “Dám giả truyền thánh chỉ, có tin ta chém đầu ngươi?!”

Chỉ Yên lau mồ hôi, cố nhịn không quay đầu lại nhìn ta.

Mà Nhữ Chức bên kia lại ngoan ngoãn nghe lời: “Môn chủ yêu cầu nhiều hơn so với trước kia!” Nàng đưa tay, hóa thành chưởng, hung hăng đánh vào sau gáy Liễu Thương Linh, hai mắt hắn ta vừa nhắm, lập tức lui về phía sau ngã xuống, chưa chết nhưng cũng đã hôn mê bất tỉnh. Nhữ Chức chà chà tay, nói tiếp: “Nhưng mà ta vẫn rất là thích nàng ấy.”

Ta cười một tiếng, đang cảm khái mình nuôi được một đứa bé ngoan thì bỗng từ đâu trên trời giáng xuống mười mấy Mộc Đầu Nhân, một trong số đó rơi xuống cạnh Nhữ Chức, nói không cảm xúc: “Ngươi lại nói lời bợc trực như thế, có người sẽ nổi giận.”

Ta nghe thấy giọng nói đó có phần giống giọng của Tư Mã Dung..

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 49

Edit: Mewtwo

Beta: Diễm

Re-beta: Bozu

Hắn là Mặc Thanh bào Tử Mã Dung dùng Cơ Quan Thuật bố trí Mộc Đầu Nhân tới đây?

Ta vừa nghĩ vừa cảm thấy kể này rất hay.

Thân thể Như Chức rất quái lạ, thuật pháp trong cơ thể nàng phân tán cực nhanh, vì thế người nào dùng thuật pháp với nàng cũng đều vô dụng, trừ phi gặp phải Mặc Thanh, hoặc có ta đây – ngày trước đạt đến trình độ Tu Ma Giả hoặc Tu Tiên Giả, hơi thở mạnh liên tục tác động vào nàng mới có thể tạo thành tổn thương cực lớn. Nếu không, ví như ngay lúc này, mọi người vẫn cố đánh đấm mà không bộc lộ năng lực thực sự thì hoàn toàn không thể uy hiếp được nàng.

Pháp thuật vô dụng đối với Như Chức, đương nhiên đối lại nàng tu hành pháp thuật cũng rất khó khăn, nội tức khó có thể lưu chuyển trong người, đến cả bài học nhập môn là thuật Ngự Kiềm cũng khiến cho nàng vất vả. Vì thế đến bây giờ nàng vẫn không giỏi thuật pháp, thế nên mới toàn nhảy tới nhảy lui khắp nơi.

Ta muốn nàng cùng với Âm La vệ cùng nhau hành động, không tính đến chuyện ma khí bao trùm khắp bốn phía, không đạt được mục tiêu lớn thì thôi, ngược lại chính nàng còn làm ảnh hưởng đến hành động của Âm La vệ. Mộc Đầu Nhân thì khác, chúng chỉ giống Như Chức ở chỗ cũng có thể bay nhảy, nhưng cơ thể chúng được trang bị cơ quan bên trong, không cần quá nhiều ma khí đã có thể sử dụng, người của Tiên môn không dễ dàng gì chú ý, có thể thuận lợi đánh bất ngờ.

Quả thật, Như Chức đánh trận đầu đại náo cả Đại hội, mà Mộc Đầu Nhân chỉ cần lặng yên không một tiếng động đã có thể giết người của Tiên môn nhanh như chớp.

Mộc Đầu Nhân phân tranh với mấy phái phía trên, nhất thời giúp đỡ người của Thiên Trần Các cùng Huyền Ngọc Đường không ít, Thẩm Thiên Cẩm cũng lệnh cho các đệ tử của Quan Vũ Lâu bảo vệ Cẩm Thiên Huyền.

Nam Nguyệt Giáo trước kia tu luyện Cơ Quan Thuật, bây giờ bị diệt giáo, thứ thuật pháp này còn tồn tại, thậm chí phát triển mạnh mẽ như thế lại chỉ dựa vào một mình kẻ bị chính họ tước đi đôi chân lành lặn là Tử Mã Dung. Dùng phương thức như thế để bọn họ được tham dự Đại hội Thập đại Tiên môn lần này, ta nhìn một cái liền biết rõ, nhân quả trong này, cũng làm người ta rất cảm khái.

Trong cảnh hỗn loạn, đệ tử Quan Vũ Lâu bê gương cũng không khỏi bận rộn nhiều việc, chạy qua chạy lại, hình ảnh trong kính trở nên mơ hồ, lung lay, góc độ cũng lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta không nhìn thấy rõ.

Mà chính trong lúc hỗn loạn, ta bỗng nhìn thấy trên trời mơ hồ có mấy bóng đen, vừa hạ mắt nhìn xuống liền thấy Cẩm Thiên Huyền lại vẫn luôn hạ thủ lưu tình với những đệ tử Tiên môn tấn công hắn, đóng một cái Bồ Đề Ấn trên trán bọn họ để cho bọn họ rơi vào hôn mê. Ta thầm nghĩ cách chiến đấu này thật là lãng phí thời gian.

Ta lệnh cho Như Chức: “Bảo Như Chức dẫn Cẩm Thiên Huyền rời đi.” Vừa dứt lời, Chi Yên còn chưa kịp mở miệng, mấy bóng đen trên trời di chuyển đúng lúc tụ hợp chung một chỗ với Như Chức đang đánh nhau với Chương môn Thiên Tuyền Môn, Thiên Tuyền Môn tu luyện cả trong lẫn ngoài, trừ thuật pháp ra, võ lực đại khái được cho là nhất nhì trong Thập đại Tiên môn, Như Chức đấu cùng hắn, không thể rời ra trong chốc lát được, ta nhìn về phía Cẩm Thiên Huyền, gương rung làm ta không thấy rõ biểu tình trên mặt hắn nhưng thấy thân hình hắn khẽ động một cái, tránh thoát mấy đạo Thư kiếm từ trên trời giáng xuống. Nhưng còn có một thanh kiếm khác thỉnh thoảng đánh tới, Cẩm Thiên Huyền tránh cũng không thể tránh, chỉ có cách dùng một chương đánh nát Thư kiếm. Quả nhiên như ta dự liệu, hắn muốn đánh vỡ nó.

Nhưng ngay vào lúc này, Liễu Thương Linh vốn đang hôn mê trên mặt đất thân thể bất chợt đứng bật dậy, chắn giữa Cẩm Thiên Huyền và Thư kiếm! Chi Yên kinh sợ, thất thanh hô to:

“Thương Linh ca ca!”

Cẩm Thiên Huyền lập tức thu tay lại, một chương sắp đánh lên Liễu Thương Linh bị thu hồi, nội tức quay ngược lại vào cơ thể khiến hắn khẽ run lên, nhưng như vậy vẫn chưa hết...

Liễu Tô Nhược lại điều khiển Thư kiếm, đâm thẳng vào lưng Liễu Thương Linh, không chút thương tiếc xuyên qua thân thể hắn, thẳng đến cổ Cẩm Thiên Huyền! Một kiếm này hung ác không ai tưởng tượng nổi!

Cẩm Thiên Huyền vừa rồi vì muốn tránh làm Liễu Thương Linh bị thương mà thu lại chương vừa đánh ra nên bị phản phệ. Một kiếm này đánh quá bất ngờ, hắn chưa kịp tránh, thế nhưng không hiểu vì sao lại thấy mũi kiếm của Thư kiếm xuyên vào cổ Cẩm Thiên Huyền. Mũi kiếm đâm vào, thoáng chốc liền hấp thụ máu của hắn làm cho cả thân kiếm chuyển hồng, nhưng đang lúc Thư kiếm xuyên thủng cổ Cẩm Thiên Huyền, chuôi kiếm bị ai đó mạnh mẽ nắm lấy khiến cho thế kiếm dừng lại.

Như Chức đáp xuống đất, kéo Thư kiếm lui về phía sau, thế như lực bạt sơn hà (*), hung hăng đập Thư kiếm xuống đất, mũi kiếm thoáng cái bị gãy thành hai khúc, máu của Cẩm Thiên Huyền vừa bị nó hấp thụ liền vẩy khắp mặt đất.

(*) lực bạt sơn hà: sức bạt núi.

“Ai dám động đến hắn!” Như Chức quát một cái, xung quanh lập tức chấn động.

Ta như rồng mây, nghĩ đến những năm qua, Như Chức ở cái vùng đất khác thường gọi là tiên đảo ngoài biển gì đấy, có lẽ đã học không ít tài nghệ, có thể trong thời gian ngắn không chế khí tức.

Như Chức đánh vắng tất cả những người chung quanh, quay đầu nhìn Cẩm Thiên Huyền một cái, chẳng biết tại sao nàng bắt giác nhũn mảy, vẻ mặt có chút không vui, đi hai bước tới trước mặt Cẩm Thiên Huyền, hoàn toàn không quan tâm Cẩm Thiên Huyền có đồng ý hay không đã bắt ngờ ôm cổ hân, nhón chân, há miệng liếm đi chỗ máu chảy ra.

Có thể nhìn ra được nàng liếm rất mạnh.

Cẩm Thiên Huyền kinh ngạc.

Tất cả người có mặt ở Đại hội này đều kinh ngạc.

Chỉ có ta vẫn thản nhiên.

Ta biết, từ khi ta cứu về Như Chức đã có một thói quen, hễ lúc nào bị đao kiếm làm bị thương, nàng lại thích liếm liếm vết thương, giống như động vật nhỏ vậy, để cho vết thương nhanh lành hơn. Có lúc ta đi làm việc bên ngoài, khi về trên tay có vết thương nhỏ, Như Chức cứ nhất quyết phải liếm tay cho ta bằng được. Ta liền xem hành động này như động vật nhỏ đang làm nũng. Sau khi có Cố Hàm Quang, vết thương trên người đều được xử lý kịp thời, bằng bỏ lại cả, nàng có muốn liếm cũng không được nữa rồi. Điều thật sự khó giải quyết chính là Như Chức hết sức mơ hồ đối với khái niệm “giới tính”. Nàng do ta nuôi lớn, ta không câu nệ tiểu tiết, nàng cũng không câu nệ tiểu tiết, nuôi mãi mấy năm, ta mới phát hiện nàng không có ý thức “nam nữ khác biệt”, mà lúc này muốn dạy dỗ cũng đã muộn.

Dù sao nàng cũng là Đông Sơn Chủ, không có ai dám nghĩ sẽ sàm sỡ nàng, nên ta cũng mặc kệ. Chính vì vậy, bây giờ liếm cổ Cẩm Thiên Huyền, chính nàng cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Vì ta bảo nàng bảo vệ Cẩm Thiên Huyền nên nàng muốn mọi phương diện phải hoàn hảo, không bảo vệ được tốt chỗ nào thì chính là lỗi của nàng. Cẩm Thiên Huyền bị thương, cũng là lỗi của nàng. Nhưng hân đã bị thương, vì vậy nàng chỉ có thể liếm một cái giúp hân.

Thảm Thiên Cẩm ở một bên sờ cằm nghiêm mặt nói: “Không ngờ cuộc đời này có một ngày ta được nhìn thấy Cẩm Thiên Huyền bị người khác cợt nhả.”

Đúng vậy, ngày trước ta mới chỉ bắt Bồ Tát lại nhìn một tí, ngắm cả đêm, đối diện với bộ mặt nghiêm túc của hân, cũng không dám càn rỡ cợt nhả lung tung, nha đầu này thì ngược lại, vừa gặp đã hành động.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này!” – Chi Yên rất là gấp gáp. “Phải nghĩ cách cứu Thương Linh ca ca...”

Ta trầm mặt: “Bảo Như Chức mang Cẩm Thiên Huyền đi.”

Ta vừa mới mở miệng, Mộc Đầu Nhân bên kia do Tư Mã Dung điều khiển liền nói: “Thập Thất, người mang Cẩm Thiên Huyền đi trước, ta cản ở phía sau.”

Nói xong, Như Chức ngược lại không khách khí nửa phần, ôm eo Cẩm Thiên Huyền, tung người nhảy lên trời, đập lên kiếm lao đi.

Cẩm Thiên Huyền cùng Như Chức vừa đi, bên này đương nhiên lâm vào thế nguy hiểm hơn. Mặt gương đang đưa, sau đó thấy một màn cuối cùng, Mộc Đầu Nhân khiêng Liễu Thương Linh chuẩn bị rời đi.

Tiếp theo đó, hình như gương rơi trên mặt đất, hình ảnh hỗn loạn bên trong không còn. Tâm phúc của Thảm Thiên Cẩm lo lắng mở miệng: “Đề đám tử muội cùng những người khác ở đó...”

Thảm Thiên Cẩm nói: “Không sao, Cẩm Thiên Huyền vừa được cứu thoát, bọn họ tức giận đánh đám một hồi, người cần phải tranh đoạt không còn nữa, cùng là Tiên môn với nhau sẽ không ra tay ác độc đâu. Lần này phải gánh vác lửa giận chỉ có duy nhất người của Vạn Lục Môn, nhưng toàn bộ kẻ được phái đến chính là một đám Mộc Đầu Nhân.” Thảm Thiên Cẩm cười một tiếng. “Môn chủ Vạn Lục Môn ngược lại rất cao minh, không ra một binh, không tổn một tốt, đã làm chia rẽ Thập Đại Tiên môn.”

Ta liếc Thảm Thiên Cẩm một cái, Thập Đại Tiên môn chia rẽ cũng không phải là lỗi của Mặc Thanh. Chỉ cần trong bọn họ có người muốn dùng máu Cẩm Thiên Huyền để khiến Lạc Minh Hiền hồi sinh, Thập Đại Tiên môn sẽ vì bất đồng ý kiến mà chia rẽ. Có thể làm họ chia rẽ từ bên trong, chỉ có lòng người.

Chỉ có điều Mặc Thanh quả thật làm rất tốt. Mặc dù trong trận tranh giành này, hân không ra mặt, nhưng khắp nơi đều tuyên bố ấn ký của hân – con của Ma Vương, năm đó rốt cuộc ta đã cứu một đứa trẻ đáng sợ biết bao.

Đến tối, Mộc Đầu Nhân đã mang Liễu Thương Linh về, trực tiếp mang đến chỗ Cố Hàm Quang. Chi Yên xông ra ngoài đầu tiên, thấy bộ dáng Liễu Thương Linh, nước mắt không cầm được rơi lã chã: “Tại sao Liễu Tô Nhục có thể làm như vậy.” Nàng ní non nói thảm. “Người là người thân của ả cơ mà, tại sao ả có thể lợi dụng người chứ?”

Liễu Thương Linh được đặt lên giường, Cố Hàm Quang đang trị thương cho hân, quay đầu khó chịu nói với Chi Yên một câu: “Cản trở!”

Chi Yên cũng không giận, trở về nhà để ta chiếm hữu thân thể, nàng ngay lập tức biến thành hồn phách đứng xem. Ta mang thân thể của nàng đi trong viện, lại không thấy Mộc Đầu Nhân đưa Liễu Thương Linh trở về ở đâu, suy nghĩ một chút, ta liền đi Vô Ác Điện.

Đã nhiều ngày không tới, thủ vệ Vô Ác Điện thấy ta vẫn còn cung kính cúi đầu nghênh đón, không có nửa phần ngăn cản. Ta trực tiếp vào tẩm điện của

Mặc Thanh, lại thấy Mộc Đầu Nhân vừa nãy đứng trước mặt Mặc Thanh nói với hắn: “Không biết Thập Thất mang theo Cẩm Thiên Huyền đi đâu, bây giờ vẫn không tìm được, có điều hôm nay nhìn bộ dạng kia của nàng, nhất định là rèn luyện không ít ở Tiên đảo ngoài biển, còn lợi hại hơn so với trước kia, nên sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Ừ.” Mặc Thanh đáp một tiếng, tay hắn dừng phê văn kiện một lát, lại không mặn không nhạt nói: “Bản lĩnh lớn, nhưng mồm miệng không biết chừng mực, thiếu chút dạy dỗ.”

Quái lạ, nghe ý này, là hắn muốn thay ta dạy dỗ tiểu Thập Thất ư? Việc này không thể được. Ta liền đi vào trong phòng.

Mộc Đầu Nhân của Tư Mã Dung nhẹ giọng cười trong chốc lát, nói: “Sau khi nàng đưa Cẩm Thiên Huyền về lần này, người dự định sắp xếp nàng đi làm những chuyện gì? Hiện giờ nội bộ Ma đạo cơ bản đã yên ổn, không còn phản kháng như ngày trước, Thập Đại Tiên môn cũng đã chia năm xẻ bảy, không đáng bận tâm, duy chỉ có Tân Sơn Khương Vũ là có chút khó giải quyết, nghe nói gần đây hắn lại liên lạc rất nhiều ma tu, lúc trước còn từng bị Chiêu Diệu trực xuất, có oán hận sâu đậm đối với Vạn Lục Môn... Những người này tụ chung một chỗ, sợ là không ổn, để Thập Thất đi xử lý bọn họ, người thấy thế nào?”

“Không.” Tư Mã Dung hình như cảm thấy rất là thú vị nói.

“Hả?” Mộc Đầu Nhân ngạc nhiên: “Vậy người muốn để Thập Thất ở lại Vạn Lục Môn... Đợi nàng giết người?”

“Ta sẽ tự giải quyết Tân Sơn Khương Vũ, Thập Thất còn có chuyện quan trọng hơn.” Mặc Thanh vừa nói, vừa hạ bút, ngẩng đầu lên, trước ngọn đèn dầu chấp chôn, ánh mắt nhìn về ta dịu dàng như có nước chảy vào. “Ta muốn nàng ấy dốc sức bảo vệ một người là đủ rồi.”

Ta ngừng bước, trái tim vừa siết chặt vừa ấm áp, lời vừa rồi muốn hỏi Mặc Thanh... cứ thế mà quên sạch.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Edit: Mewtwo

Beta: Bozu

Ta vô thức tránh ánh mắt của Mặc Thanh, nhìn Mộc Đầu Nhân bên cạnh hắn.

Mà lúc này Mộc Đầu Nhân cũng quay đầu nhìn ta, thanh âm trên choker của Tư Mã Dung phát ra từ bộ mặt không cảm xúc của Mộc Đầu Nhân: “À, thì ra là như vậy, chuyện này quả thật quan trọng hơn.”

Tại sao trước kia ta không biết Tây Sơn chủ của mình lại chèn ép người ta như thế?

Ta ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề: “Hôm nay mượn gương của Thảm Thiên Cẩm, thấy Tây Sơn chủ đại phát thần uy, nhưng Tây Sơn chủ có được nhiều Mộc Đầu Nhân như vậy từ khi nào?”

“Mấy ngày trước dưới sự giúp đỡ của sư huynh, mấy đêm liền hoàn thành.” Hắn nói. “Mà nay, thân thể của ta không trọn vẹn, hành động bất tiện, dùng Cơ Quan Thuật làm mấy Mộc Đầu Nhân, cũng coi như đóng góp chút sức lực cho Vạn Lục Môn.”

Trong lòng ta thấy thế cũng tốt, hắn không cần rời tiểu viện của hắn mà vẫn có thể chia sẻ rất nhiều giúp Mặc Thanh. Dù sao làm Tây Sơn chủ đã nhiều năm, năng lực của Tư Mã Dung quả không thể coi thường.

Tư Mã Dung giải thích câu hỏi của ta còn chưa xong, lại lẩm mồm nói: “Vừa lúc mấy ngày nay chế tạo Mộc Đầu Nhân cũng có thể thu được hình ảnh từ những nơi khác, nhưng hôm nay nghe thấy người nhắc đến Môn chủ tiên nhiệm không ít lần, trước kia chỉ nghe nói Môn chủ tiên nhiệm có thể bảo mạng với người, bây giờ giữa ban ngày cũng có thể trao đổi cùng người sao?”

Tư Mã Dung người nên bị lôi đi chém ngang lưng!

Trong lòng ta hận đến nghiến răng đối với Tư Mã Dung, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì: “Ừ, có lẽ hôm nay nàng ấy tương đối vui vẻ.” Trái tim ta treo ngược, nghĩ thầm, dù sao hiện tại Mặc Thanh đã biết ta là Lộ Chiêu Diệu, ta cũng sống chết không nhận, hắn không nói toạc ra, ta vẫn còn có thể tiếp tục chối.

Bởi vì... Vạch trần ra cũng không có ích lợi gì, dù sao ta cũng còn phải dùng thân thể Chi Yên mới có thể trao đổi với những kẻ còn sống này.

Mặc Thanh quét mắt nhìn ta một cái, trầm mặc không lên tiếng, mà ngay vào lúc này, một bóng đen chợt lóe lên sau lưng, quỳ trên mặt đất cung kính chào Mặc Thanh một cái.

Trước ta đã thấy qua người này, là thủ lĩnh Âm La Vệ sau khi Mặc Thanh lên vị trí Môn chủ.

Chỉ thấy sau khi hắn đứng dậy trực tiếp đi thẳng đến bên cạnh Mặc Thanh, ghé tai hắn báo cáo mấy câu, thanh âm cực khẽ, lại nhỏ, ta còn chưa kịp phát huy bản lĩnh tai nghe nghìn dặm thì hắn đã báo cáo xong rồi lui sang một bên.

Sắc mặt Mặc Thanh thoáng chốc hơi lạnh: “Trước tiên đi thăm tra.”

“Dạ.”

Ta liếc Mặc Đầu Nhân, vốn định bảo Tư Mã Dung hỏi một câu xem sao thì Tư Mã Dung lại đứng sừng sững một bên, mặt gỗ không rên lấy một tiếng, ta đành phải nói: “Làm sao vậy?”

Mặc Thanh cúi đầu phê văn kiện, hết sức tự nhiên nói: “Trên đường trở về Như Chức cùng Cầm Thiên Huyền gặp chút chuyện, nhưng không sao, người về nghỉ ngơi trước đi.” “Đuổi ta đi?”

Ta càng muốn ở lại.

“Vậy được rồi, con tới thăm sư phụ một chút, muốn khen ngợi người bày bố lợi hại, cũng không còn chuyện gì khác, con liền về Tru Tiên Thần Tôn chỗ Nam Sơn chủ vậy.”

“Ừ.”

Ta xoay người rời đi, thời điểm bước ra cửa, khoeo mắt liếc trong phòng một cái, thế nhưng lại thấy Mặc Thanh vốn phải đang phê duyệt văn kiện đã gác bút lại, sắc mặt nặng nề, khẽ nín thở, mang theo ba phần sát khí bén nhọn.

Tin tức người kia vừa báo lại, nhất định không liên quan đến Thập Thất, ta đi vài bước ra ngoài Vô Ác Điện, nhìn bầu trời đêm trong vắt ngàn năm không đổi trên núi Trần Tắc, tim cùng tròng mắt bất giác bị gió thổi lạnh.

Ta đoán, hơn phân nửa có liên quan đến Lạc Minh Hiền.

Chớp mắt ta đã trở về núi Trần Tắc, Thẩm Thiên Cầm và sư giả Quan Vũ Lâu đang bí mật bàn chuyện với nhau, vừa hay có thể giúp chứng minh suy đoán của ta. Thời điểm ta đến ngoài viện, vận bí quyết tai nghe ngàn dặm nên không cần ghé tai vào sát vẫn nghe rõ sư giả báo lại tin tức cho Thẩm Thiên Cầm: “Chỗ Tiên môn có ánh sáng lạnh phủ xuống, bên ngoài có mây lạnh, có lẽ Kim Tiên tỉnh.”

Ta dừng bước.

Nhìn sân viện Cổ Hàm Quang trước mắt, thấy trong viện sáng đèn, liếc mắt nhìn lại, ngắm kỹ lưỡng lại giống như nhìn ngày đó trên Phượng Sơn, ngày đại hi của Lạc Minh Hiền, trên hi đường ánh nến sáng loáng.

Ta dập tắt nến hi của hắn, phi đến chín thanh bảo kiếm, rút cục cầm được một thanh vào tim hắn, vận lực, phong bế toàn bộ huyết mạch, khí tức trong người hắn, đông cứng từng tắc kinh mạch của hắn, ta hao phí gần như nửa cái mạng, rút cục khiến cho hắn rơi vào hôn mê vĩnh viễn.

Chỉ vì ta đã thề.

Ngay từ lúc ta được ông ngoại cứu thoát từ trong sát trận của Lạc Minh Hiền, ngay từ lúc ta nằm không nhúc nhích ở trong hốc núi, kéo dài hơi tàn chịu đựng qua mấy tháng, ngay từ lúc ta leo ra khỏi hốc núi, thời điểm biết tin ông ngoại mất...

Ta từng vô số lần phát lời thề.

Người thân là Kim Tiên, người có thể vĩnh sinh bất tử, vậy ta sẽ khiến người, không có lấy một ngày thanh tĩnh, không thể tiếp tục thân nhiên tự tại, ta muốn người còn sống mà cảm lạnh hơn so với chết đi.

Không nhắc tới năm đó, mà nay.

Ta hao tổn nhiều công sức, lãng phí nhiều tâm tư phá hủy Cẩm Châu thành, làm Thập đại tiên môn phân rã, phá hỏng Đại hội trên núi Tiên Thai, duy nhất chỉ vì muốn Lạc Minh Hiền cả đời không tỉnh lại.

Nhưng bây giờ lại có người nói, Kim Tiên có vẻ đã tỉnh lại?

Ta cảm thấy ông trời đang đùa giỡn mình.

Tại sao? Dựa vào chỗ máu còn sót lại trên khúc kiếm bị đánh nát của Liễu Tô Nhược hôm nay?

Ta bình tĩnh lại, trở về phòng, ngồi tĩnh tâm. Mặc Thanh mới vừa nói đi thăm dò độ thực hư của tin tức, có thể thấy tin tức này còn chưa được chứng thực, ta không thể nóng vội, phải kiên nhẫn chờ đợi. Ta tự kiểm chế, đây là lần đầu tiên trong đời bỏ ra ba ngày niệm Tĩnh Tâm Chú nghiêm túc như vậy. Toàn bộ ba ngày, ta không nhập vào thân thể Chi Yên, chỉ luôn ngồi trong phòng niệm Tĩnh Tâm Chú.

Mà đợi đến buổi tối ngày thứ tư, ta nghe thấy sứ giả Quan Vũ Lâu ở phòng bên cạnh nói: “Kim Tiên tỉnh lại, tiên khí chấn động, hủy hoại một nửa vùng đất của Tiên môn.”

“Ở đâu?”

“Cũng còn chưa rõ.”

Ba ngày ba đêm niệm Tĩnh Tâm Chú thành vô nghĩa.

Ta vừa mở mắt, chỉ cảm thấy nhiều năm chưa từng tức giận, cảm giác không cam lòng cùng cảm hận cùng nhau xông lên đầu, oán giận như lửa mạnh bùng lên từ trong phổi, làm toàn bộ lực phủ ngũ tạng vốn không còn của ta bị cháy đến sôi trào.

Đúng lúc chạng vạng, Chi Yên chăm sóc Liễu Thương Linh trở về, nàng có chút vui vẻ giương khóe miệng: “Mặc dù Thương Linh ca ca còn chưa tỉnh, nhưng hôm nay Nam Sơn chủ nói hẳn đã không có nguy hiểm đến tính mạng...”

Nàng dừng lại câu chuyện, có chút sợ nhìn chằm chằm ta, “Đại, Đại Ma Vương... Ngươi... Làm sao vậy?”

Ta làm sao ấy à?

Ta không biết, ta cũng không cần biết.

Thân thể của ta chợt lóe, chỉ cảm thấy từ khi mình biến thành quỷ động tác chưa từng nhanh đến như vậy, ta lao vào thân thể Chi Yên, hung hăng đẩy Chi Yên đi ra ngoài, làm nàng biến thành Quỷ Hồn cũng phải lao đảo hai cái, lui lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững, nàng vuốt vuốt ngực:

“Đụng thật là đau... Đại Ma Vương, ngươi...”

“Ta đi Chợ Quỷ.”

Quảng lại một lời này, ta liền dùng thân thể Chi Yên thoát cái đi tới Chợ Quỷ.

Ngay lúc rời đi, ta mơ hồ thấy ngoài phòng có người đẩy cửa đi vào, chính là Mặc Thanh một thân hắc bào. Nhưng sau một cái chớp mắt, ta đã hạ xuống vùng đất hoang vu của Chợ Quỷ.

Ta không do dự rời khỏi lớp vỏ Chi Yên lập tức đi hướng quán rượu nhỏ sau Chợ Quỷ. Nhưng vừa đi được hai bước lại thấy một người đến cạnh thân thể Chi Yên đang xụi lơ trên mặt đất.

Quả nhiên là người ta vừa trông thấy, Mặc Thanh.

Hắn ngồi xổm xuống, quan sát thân thể Chi Yên, hắn há miệng, lại phảng phất tựa như không biết gọi tên ai bây giờ.

Cẩn thận ngẫm lại, từ lúc ta dùng thân thể Chi Yên tới nay, hình như hắn quả thật chưa từng kêu tên Chi Yên, mới đầu thái độ đối với Chi Yên còn cực kỳ ác liệt, từ lúc nào đã biến chuyển? Giống như là từ lần Chi Yên đi cứu Liễu Thương Linh bị giam ở trong địa lao, trời nhá nhem tối, ta bất chợt nhập vào Chi Yên, chặn lại một chương của Bắc Sơn chủ.

Có lẽ... Bắt đầu từ khi đó, hắn đã biết ta chính là Lộ Chiêu Diêu.

Hắn che giấu thật kỹ, ta cũng không tra kỹ.

Bây giờ, tức giận đến đỉnh điểm lại hóa thành tỉnh táo cực hạn, vừa nghĩ vậy ngược lại cũng thông suốt. Song bây giờ những thứ này không còn quan trọng đối với ta, Mặc Thanh cũng không quan trọng, hắn có thích ta hay không lại càng không quan trọng. Ta chỉ muốn báo thù.

Để kẻ đáng chết mà không chết kia, phải rơi vào hôn mê vĩnh viễn lần nữa. Để ta tự tay đưa hắn trở lại trạng thái ấy.

Ta xoay người rời đi.

Nghe thấy Mặc Thanh sau lưng đã đứng lên, vạt áo hắn quét qua cỏ khô trên đất, sột soạt, giống như trăm ngọn cỏ quét qua đầu trái tim, có chút ngứa, cũng có chút xao xuyến.

“Ngươi ở đâu?”

Ta có thể nghe được giọng Mặc Thanh, hắn có chút mất bình tĩnh so với thường ngày.

“Ta biết ngươi nghe được, ngươi trở lại mau, bất kỳ chuyện gì có thể bàn bạc với ta, ngươi có bất kỳ tính toán gì, cứ giao cho ta.”

Ta không thêm đề ý đến hắn, chuyện khác đều có thể bàn bạc, duy chỉ có chuyện này là không được.

Lạc Minh Hiền không tỉnh lại, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói. Ta chỉ cần mượn thân thể Chi Yên, làm nũng Mặc Thanh, nói lời mềm mại nhỏ nhẹ diễn trò cùng hắn, để hắn giúp ta, đó là bởi vì khi đó kẻ địch là người khác.

Nhưng nếu Lạc Minh Hiền tỉnh thì không thể thương lượng.

Nhiều năm trước chính ta tự tay phong ấn hấn, nào sợ mất cái mạng này, ta cũng không có mượn lực Vạn Lục Môn, bởi vì chiến đấu cùng Lạc Minh Hiền là do ta lấy trọng sinh làm trò chơi.

Không cho bất luận kẻ nào giúp, cũng không cho người nào cản.

Ta đã chết, ngoi ra từ trong Địa ngục, dùng thân thể rách nát, một đám xương khô, ta cũng muốn tìm Lạc Minh Hiền vĩnh viễn khô khóc.

Nếu nói làm quý là chấp niệm, cái này coi như là chấp niệm duy nhất, mạnh nhất của ta.

“Không cho phép người một thân một mình!”

Ta nghe thấy Mặc Thanh sau lưng ta kêu một tiếng này, tim ta không khỏi xiết chặt.

Ta dường như cảm thấy hấn giấu giếm vết thương đau cùng sợ hãi ở sâu trong thân thể. Cũng cảm nhận được linh hồn lạnh như băng nứt ra một khe ẩm áp...

“Lộ Chiêu Diêu!”

Ta ngừng bước, chớp mắt, lại không hề dừng lại, trực tiếp lao vào rừng cây.

Có chút ẩm, có chút ngứa, nhưng ta cũng không thể bàn bạc cùng Mặc Thanh, ta muốn báo mối thù của ta, mà hấn... Còn đang bị thương.

Ta bay tới quán rượu, tìm được Từ Du:

“Mua Hoàn Dương Đan giúp ta, ngày sau ta tìm người hoá vàng mã cho người.”

Ta đi thẳng vào vấn đề.

Từ Du sững sờ:

“Sao đột nhiên...”

“Mua hay không mua?”

Từ Du bị ta dọa sợ giống Chi Yên vừa rồi. Ta rất quen thuộc vẻ mặt này của bọn họ, khi ta còn sống, lúc giết chết Lạc Minh Hiền, rất nhiều người nhìn ta cũng mang vẻ mặt như thế, sợ hãi, còn run rẩy theo bản năng.

Đã nhiều năm... Ta vẫn cho là về sau sẽ không bao giờ bắt gặp vẻ mặt sợ hãi của người khác nữa.

Vậy mà lại có mấy phần hoài niệm.

“Ta... Ta chỉ sợ không có cách nào...”

Ta đứng dậy muốn đi, Từ Du vội vươn tay muốn giữ ta, nhưng tay của hấn lại xuyên qua hồn phách ta.

“Người hãy nghe ta nói, ta không phải là không nguyện ý giúp người! Ta làm tiểu nhị ở chỗ này, cũng là bởi vì ta không nhớ ra được tên họ của mình, chỉ nhớ rõ họ của mình, cho nên không có cách nào nhận được tiền của nhân gian đấy! Ta chỉ có thể kiếm tiền thừa ở chỗ này mới có thể đi Chợ Quý mua cái ta muốn!”

Ta bay về hướng Chợ Quý, hấn vẫn nỗ lực đuổi theo.

Ta ăn thần hành hoàn, hấn không đuổi kịp, mắt thấy càng lúc càng tụt xa, hấn liều mạng kêu:

“Đó là chuyện thứ nhất, chuyện thứ hai là có thể giúp người khác mua đồ ở Chợ Quý, trừ phi là có quan hệ gần gũi!”

Ta đã bay rất xa, ta không nghe được lời của hấn, lúc này ta đã trở lại chỗ vừa rời thân thể Chi Yên, Mặc Thanh đã mang thân thể Chi Yên đi, ta có thể đoán được hấn muốn đi đâu, hấn muốn đi tìm Lạc Minh Hiền, có lẽ hấn không biết sau khi ta biến thành quý có thể làm những gì, nhưng hấn nhất định có thể biết, ta muốn đi tìm Lạc Minh Hiền.

Ta không quan tâm hấn, tiếp tục bay vào trong Chợ Quý.

Bị bà lão chặn ở chỗ tìm vợ trong Chợ Quý, ta vừa mở miệng đã nói ngày sinh tháng đẻ của mình, tùy tiện nói:

“Ta là quý xử nữ, nguyện kết thân với con bà, bây giờ lập tức để ta làm đám cưới âm, ta chỉ muốn duy một sinh lễ nhà bà - mua Hoàn Dương Đan cho ta.”

Bà lão ngăn người nhìn ta một lát, ngay sau đó vỗ tay:

“Ai dè, tốt, bộ dáng cũng được, cái mông cũng cong, bát tự cũng hợp, rớt cục cũng tìm được một mối cho con ta rồi! Ta có con dâu rồi!”

Đúng vậy, người có con dâu rồi, khi còn sống ta cho là mình có bị đánh chết cũng sẽ không thành thân, hiện tại rớt cuộc chết, rớt cuộc cũng thành thân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit: Gammie Chib

Beta: Bozu

Bà lão Chu thị dắt theo con bà ta tới, ta liếc tên thư sinh đó từ trên xuống một cái, hần khúm núm trước mẫu thân mình, đoán chừng khi còn sống rất hèn nhất, hiện tại đã chết rồi cũng không thoát khỏi thân phận kia.

Chu thị hỏi hần có thích ta hay không, nếu thích, chuyện này cứ thế mà định, sẵn tiện lấy ngày sinh tháng đẻ của ta đi viết thiệp hồng, kết hôn âm, còn cho ta thêm sinh lễ.

Ta đang đứng sau lưng Chu thị ngó lung tung, sau khi nghe Chu thị hỏi, tên thư sinh hèn nhất kia lại xấu hổ ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, ánh mắt ngượng ngùng như cô nương kia chạm phải ánh mắt ta thì hần toàn thân khiếp đảm.

Ta đứng sau lưng Chu thị mặt lạnh như băng theo dõi hần, căng môi dùng khẩu hình bảo hần: “Nói thích.”

Thư sinh kia nuốt một ngụm nước bọt: “Th... Th... Th... Thích...”

Chu thị vui vẻ ra mặt, định dắt tay ta, ta lại tránh, xoay người nói: “Đi, trực tiếp đi viết thiệp hồng.”

Chu thị rất vui vẻ: “Con xem vợ của con còn gấp gấp hơn cả con.”

Bà ta mang theo nhi tử và ta đi, huyền thuyên lái nhai nói tới nói lui rằng bọn họ khi còn sống là gia đình giàu có, hành thiện tích đức làm nhiều việc tốt, chỉ duy nhất phụ thân con bà ta chết sớm là không tốt. Chu thị khổ cực nuôi nấng hài tử lớn lên, cuối cùng hần cũng một lòng quyết tâm thi đậu tú tài, thời điểm lên đường đi dự thi, ngọn núi trong thôn bị một đám thổ phi đánh cướp, thế là hai mẹ con thành một cặp vong hồn.

Khi còn sống bà lão không có nguyện vọng gì nhiều, chuyện duy nhất không cam tâm chính là chưa được nhìn thấy nhi tử của mình thành thân. Vì vậy Quý thị vẫn luôn tìm kiếm mất khá nhiều thời gian để chọn bát tự, đáng vẻ, chọn xem có phải xử nữ hay không, cố chấp đến tội nghiệp.

Bây giờ gặp ta, Chu thị vẫn còn kén chọn: “Người chính là sống quá lâu nên hơi già, nhưng cũng không sao cả, cứ cho là khi còn sống đã tu tiên đi, nhưng những người tu tiên này, cứu người nhiều, giết người cũng nhiều, không bằng con ta phúc đức đây...”

Ta nhìn chòng chọc tên thư sinh tuyệt không dám ngẩng đầu bên cạnh một cái, hèn nhất tới mức này còn nói gì tới phúc đức.

Ta cùng với hần cất thiệp hồng đi rồi lại cùng bọn họ đến cửa hàng hồi hồn, đến trước cửa hàng hồi hồn, lúc Chu thị sắp sửa nhấc chân đi vào, phút chốc hỏi ta: “Ta đây chỉ đủ mua cho người Hoàn Dương Đan một canh giờ, người phải nói cho ta biết trước, người hồi dương để làm cái gì?”

Ta mặt không đổi sắc tim không đập loạn: “Khi còn sống ta có môn phái, bất ngờ bị chết, chưa kịp giao phó với thủ hạ, hiện tại ta lại định thành thân ở Địa phủ nên muốn trở về để kết thúc, thuận tiện bảo thuộc hạ đốt thêm vàng mã cho ta để về sau ta lấy đó mà chăm sóc con trai người. Người để cho ta ở nhân gian lâu một chút, ta có thể bảo nhiều người đốt thật nhiều, thật nhiều vàng mã cho ta.”

Sau khi Chu thị nghe xong liền bảo: “Vậy ta mua cho người hai viên!”

Bà ta muốn vào cửa hàng, ta liền đi theo sau lưng bà ta, quý gác cửa mặt xanh nanh vàng để Chu thị tiến vào, lại cản ta ở ngoài cửa, thấy ta đứng lại, Chu thị vội vàng quay lại giải thích: “Đây là con dâu ta.” Ta ở nơi chợ Quý này là ác nhân bị kỷ thị thế nên đây là lần đầu tiên bước vào cửa hàng hồi hồn.

Chu thị mua được hai viên Hoàn Dương Đan từ chỗ chương quý, chương quý ở phía sau tấm màn đen nói vọng ra: “Ăn Hoàn Dương Đan chỉ có thể trở về thân thể của chính người, còn cái bộ dạng có da thịt hay không đó là chuyện của người, chúng ta chỉ đảm bảo hoàn dương không đảm bảo chất lượng. Xương cốt khô lâu không bỏ dầy nổi chúng ta cũng không chịu trách nhiệm. Quan tài chôn dưới đất, người ra được hay không ta cũng không quan tâm. Hết thời gian mặc kệ người đang ở chỗ nào, cơ thể tự biến về chỗ cũ, hồn thuộc về chợ quý, quay lại chợ quý tiếp tục làm quý.”

Ta nghĩ chợ Quý này bán đồ đắt tiền như vậy thế mà bọn họ lại cũng không chịu trách nhiệm về chất lượng hàng hóa.

Nhưng cũng không sao, cho dù là một bộ xương khô, ta cũng muốn bò dậy mà đi giết Lạc Minh Hiên.

Không đợi ra khỏi cửa hàng hồi hồn, mặc kệ Chu thị vẫn còn đang lải nhải, ta ngửa đầu, nuốt luôn hai viên Hoàn Dương Đan vào bụng.

Bỗng nhiên, đầu óc ta quay cuồng, mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ, tiếng của Chu thị bên tai ta ù ù, hình như bà ta đang lớn tiếng chê ta ăn uống quá gấp gáp.

Ngực đột nhiên dâng lên cảm giác đau đớn như muốn xé rách hồn phách, cổ xé rách làm hồn phách ta đau đớn, tê tâm liệt phế, lúc còn sống ta chưa từng chịu đựng bất kì loại đau đớn nào.

Ta cắn chặt răng, cả người co quắp run rẩy, trong đầu ta chỉ nghĩ đến một chuyện - hi vọng cái tên hề bát đũa kia không có đóng đinh quan tài của ta quá chặt.

Lần này hoàn dương xong không leo được ra từ trong quan tài mới là làm trò cười cho thiên hạ.

“Oanh” một tiếng, như thể đầu ta và toàn bộ mọi thứ nổ tung, trước mắt ta hiện ra một khoảng không tăm tối.

Tựa như các giác quan nháy mắt đều biến mất, ngay cả ý thức cũng không còn tồn tại, thân thể ta như đang lơ lửng trong hư không, chìm chìm nổi nổi.

Không biết qua bao lâu, ta cuối cùng cũng từ từ tìm lại được cảm giác tồn tại cùng trời đất, cảm giác cơ thể mình có sức nặng, cảm giác được không khí nhẹ nhẹ lạnh lẽo, mũi ta từ từ đánh hơi được mùi vị.

Không phải là mùi tanh của bùn đất mà là một loại mùi vị trong veo đến kì lạ.

Ta mở choàng mắt, toàn bộ bóng tối đều tan biến, ta đều không để tâm tới chợ Quý u ám, đập vào mắt ta là một mảnh không gian băng tuyết trắng xóa, phong tuyết hóa thành tảng băng treo từ trên xuống.

Ta hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy sau lưng trống rỗng, ta bỗng dưng rớt từ trên tường xuống, tứ chi vô lực ngã trên mặt đất.

Ta bỗng thờ dốt, nhìn tay mình trên mặt đất, ta nâng một tay lên, xoay ngang xoay dọc, nhìn đường vân chỉ tay một chút, quả nhiên là màu da của ta. Phải. Là thân thể của ta.

Cái thân thể dùng để uy hiếp thiên hạ tiên ma kia chính là ta. Lộ Chiêu Diêu.

Ta không có hóa thành xương khô!

Ta quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng là một bức tường băng, trên tường băng có một hình người lõm xuống, ta vừa mới rớt xuống từ trên đó? Nói đúng hơn... phía trong bức tường?

Ta ngạc nhiên, còn có phần mê muội.

Chuyện gì đây?

Không phải ta bị Mặc Thanh chôn ở cấm địa núi Trần Tắc, nơi đầu mộ có đám cỏ xanh sao? Không phải ta phiêu diêu trên phần mộ đó tròn năm năm sao? Nhưng tại hiện tại sao thân thể ta lại ở chỗ này?

Không hóa thành xương khô, không một chút thối rữa.

Ta đang ở đâu, đây là nơi nào, là ai đưa thân thể của ta đặt ở nơi này? Tại sao để ở chỗ này? Làm thế nào để ở chỗ này?

Ta rớt cuộc...

Chết hay chưa?

Vô số câu hỏi chen chúc chui ra, ta ngồi xuống, cái lạnh thấu xương thoáng chốc truyền vào da thịt làm đầu óc ta tỉnh táo lại.

Không, bây giờ không phải là lúc thích hợp để suy nghĩ những chuyện này!

Ta chỉ có hai canh giờ, bất kể đáp án những vấn đề kia là như thế nào, hiện tại ta chỉ có một chuyện duy nhất phải làm - phải để cho Lạc Minh Hiên tiếp tục ngủ say.

Chờ phong ấn Lạc Minh Hiên lần nữa, ta sẽ từ từ xem xét thân thể cùng những vấn đề này.

Ta đứng lên, tay nắm thành quyền, đây là thân thể của ta, ta quen thuộc từng tắc kinh mạch trong thân thể, khí tức của ta, máu của ta, năng lượng của ta, tất cả đều ngạo cùng tự hào của ta.

Ta còn mặc bộ đồ năm đó đến Vạn Lục Môn, áo bào hai màu đen đỏ, ta cử động vai, xoay xoay cổ, ta phúi sương rơi trên vai, đi lòng vòng. Khóe môi không ngăn được nụ cười.

Tảng băng trước mặt phản chiếu rõ hình dáng của ta, tóc đen, mắt đen, ma khí bao bọc quanh thân, ta cắn chặt ngón tay, môi trên dính máu đỏ nhìn đến ghê người.

Ta là ma.

Ma đầu Lô Chiêu Diêu làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật. Đã lâu ta không hoạt động gân cốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Gannie Chib

Beta: Bozu

Phía bên trên, từng phiến băng đan xen nhau tạo thành huyết động. Không biết nơi này đã rét lạnh bao nhiêu năm, cũng không biết băng trên vách đá đọng đứng dày bao nhiêu lớp, tất cả nhìn qua đều tạo thành một cổ màu lam thâm thúy.

Ta bước ra ngoài, chưa kịp thích ứng nên người có hơi cứng ngắc. Ta không biết việc cứng người này là do bị đóng băng quá lâu hay do ta đã chết. Vạn khí trong cơ thể một vòng, ta nhận ra, cơ thể ta bây giờ sợ rằng đã yếu đi một nửa so với lúc còn sống.

Nhưng cũng không sao. Lạc Minh Hiên cũng vừa mới tỉnh. Hẳn sợ là cũng không khá hơn so với ta, thậm chí có thể còn tệ hơn.

Ta bước từng bước, cảm giác càng lúc càng thích ứng với cái cơ thể này, càng đi về phía trước, bước chân càng lúc càng lớn, áo bào đỏ thâm ma sát với mặt đất phát thành tiếng, giống như lúc ta đi qua cửa Vô Ác Điện của Vạn Lục Môn ngày trước.

Thân ảnh ta chiếu lên bề mặt băng mát vụn, bầu trời lúc này tựa như hỗn độn, nhưng bên ngoài càng hỗn độn, ta lại càng thanh tĩnh suy tư.

Nay Lạc Minh Hiên đã tỉnh, kim quang đã quét qua hơn nửa nơi Tiên giới cai quản, thế nhưng không ai biết hắn ta đang ở đâu. Ta nghĩ đến việc Liễu Tô Nhưộc cùng mấy tên Tiên môn cố gắng mang hắn giấu đi. Nhưng mà...

Cho dù bọn chúng có thể lừa được trời cũng không thể lừa được ta.

Bởi vì phong ấn của ta vẫn còn ở trong ngực hắn, cho dù bọn chúng dùng thuật pháp làm Lạc Minh Hiên thức tỉnh, nhưng phong ấn của ta vẫn còn, không phải ta bọn chúng cũng đừng mong lấy ra.

Ta đứng lại, khẽ nhắm mắt để cho thần khí xuyên qua nơi động băng không biết sâu bao nhiêu này rồi kéo dài ra phía ngoài. Dần dần ta nhìn thấy núi đá cùng bùn đất, nhìn thấy rừng rậm gió tuyết và hồ nước đóng băng. Núi tuyết lớn làm sáng rõ cả một vùng, tiếp đó, cảnh sắc bốn phía lùi lại càng lúc càng nhanh thành một mảnh mơ hồ.

Thứ duy nhất còn rõ ràng chính là ma khí màu đen ngưng tụ thành một sợi dây dính lấy ngón tay của ta cùng trái tim của Lạc Minh Hiên.

Đó là phong ấn ta để lại cho hắn, là lời nguyện dành cho hắn.

Ta mở mắt ra: “Tìm được người rồi!” Trong nháy mắt, di chuyển pháp thuật, bốn phía lạnh lẽo thoáng chốc rút đi, chút gió nhẹ ầm ập thổi qua mặt ta.

Ta đang đứng giữa không trung, phía dưới chính là Phượng Sơn. Minh Phượng Điện sắc vàng óng ánh vẫn làm ta nhức mắt như trước.

Ta từng cho là đời này kiếp này ta cũng không có cơ hội tới nơi này lần nào nữa. Có thể thấy ý trời cuối cùng cũng không theo ý ta.

Lạc Minh Hiên hiện đang ở dưới đó. Năm đó cũng như thế, hắn ở trong Minh Phượng điện chuẩn bị thành thân, không ai có thể ngờ đến việc Lô Chiêu Diêu ta phá vỡ kết giới, xông vào phá hủy mọi thứ.

Từ đó, Liễu Tô Nhưộc hận ta thấu xương, Tiên môn gọi ta là nữ ma đầu tội ác tày trời tàn nhẫn nhất thế gian.

Ta nghe thấy lại càng vui mừng, càng mừng chửi ta độc ác càng nói rõ bọn chúng không có lực phản kháng, chỉ là một lũ bại tướng dưới tay ta. Trên tay không có kiếm, ta ngưng khí thành hình, một thanh ma kiếm màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay. Nắm chặt đuôi kiếm, ta giờ lên, một giây sau, trường kiếm bỏ xuống, ma khí tràn đến đâm mạnh vào kết giới đầy kim quang kia. Ta cảm thấy khí lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, kinh mạch trong cơ thể như có cao nhân trợ giúp ta điểm từng huyết, từng chút một đã thông kinh mạch của ta.

Khí tức trong cơ thể lưu chuyển càng lúc càng thuận, mỗi lúc một nhanh. Mặt ta trầm xuống: “PHÁ!” Kết giới Tiên môn tựa như ngọc lưu ly đồng loạt vỡ vụn tạo thành một trận mưa tuyết vàng kim rơi xuống.

Ta bay thẳng vào Minh Phượng điện từ trong trận tuyết dày đặc này, bên trong lập tức có ba người vội vã chạy ra - Liễu Tô Nhưộc, Thiên Cơ đạo nhân còn có Thiên Tuyên Môn chủ.

Thấy ta, bọn họ giật mình, vô cùng kinh ngạc chỉ biết ngơ ngác nhìn ta chằm chằm, không tên nào nhớ đến việc phải xuất pháp khí trong tay ra, so với mấy năm trước, hình dạng của ta bây giờ thay đổi quá nhiều.

Ta nhíu mày: “Thế nào, những năm này Lệ Trần Lan không đánh một trận nào cùng các ngươi sao?”

Nghe ta nói bọn chúng dường như tìm lại được phản ứng, đồng loạt lăm bầm “Lộ Chiêu Diêu... Làm sao có thể...” Cả người Liễu Tô Nhưộc run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn ta chằm chằm, trông mắt như có ngàn vạn con rắn độc muốn bò ra: “Lộ Chiêu Diêu!”

Ả gần tên ta nhiều lần, đồng thời xuất pháp khí ra mạnh mẽ hướng đến ngực ta mà đâm, thư kiếm trên trời đồng loạt bay xuống.

Ta cười lạnh, di chuyển ma khí, hắc kiếm trong tay hóa thành dây thừng, phóng lên trời khuấy đảo toàn bộ kiếm đang phóng tới từ sau lưng. Ta không tránh mà đánh tới trước mặt Liễu Tô Nhưộc. A vì muốn Lạc Minh Hiên sống lại mà mang một thân tàn tạ đầy sơ hở găm thét đánh về phía ta. Khí tức quanh thân ta chấn động trực tiếp đánh ả bay xa ba trượng.

Tám thanh thư kiếm còn lại của ả bị ma khí của ta kéo bay ở sau lưng ta, như tám cái đuôi giương lên giữa không trung.

Trước mắt ả, ta cười tàn nhẫn như ác quỷ dưới Địa ngục.

“Trả lại cho ngươi.”

Ả trừng mắt.

Bốn chữ này cực kì quen thuộc đối với ả.

Lần thứ nhất là ở trong hôn lễ, ả đánh lên ta, ta đem thư kiếm đâm vào người ả. Lần thứ hai là ở Giám Tâm môn khi ta đang dùng thân thể của Chi Yên, ả cũng đánh lên ta lại bị ta quăng kiếm trở về. Lần này không cần ả động thủ, tự ta đến.

Ma khí di chuyển thư kiếm, đồng loạt bắn về phía Liễu Tô Nhưộc.

Ta muốn mạng của ả, bởi vì ả biết cách làm cho Lạc Minh Hiên sống lại. Mắt thấy mũi kiếm sắp đâm vào cơ thể thể ả thì đột nhiên kim quang lóe lên bao lấy Liễu Tô Nhưộc, thư kiếm đâm vào kim quang bị tê liệt toàn bộ biến thành mây trăm thanh sắt vụn.

Mặt ta lạnh lùng nhìn qua. Một công tử văn nhã áo trắng hơn tuyết đứng trên bậc thang Minh Phượng điện nhìn xuống ta:

“Lộ Chiêu Diêu, ngươi thật là ma tính khó thuần.”

Ma tính khó thuần?

Lạc Minh Hiên nói lời này, không cảm thấy châm chọc sao?” Không dám làm Kim Tiên hao tâm” Ta khẽ vuốt ma kiếm trong tay để cho máu của ta dính vào mũi kiếm, thi triển huyết tế thuật, nhìn hắc kiếm sáng hơn, ta giờ kiếm chỉ Lạc Minh Hiên: “Nay liền đưa ngươi về nơi an nghỉ.”

Thân hình vừa động, ma kiếm liền nhắm thẳng tìm Lạc Minh Hiên mà đến. Ầm vang một tiếng, mũi kiếm bị kim quang trước người hắn ngăn cản. Ta cong tay còn lại, dùng móng xé rách kim ấn trước ngực hắn. Thân hình Lạc Minh Hiên chợt lóe, nhất thời chuyển đến phía sau ta, tiên ấn trên tay không khách khí mà đánh vào lưng ta.

Đầu ta không xoay, dùng kiếm che lưng, một giây ngắn đánh hắn văng ra xa.

Ta định xoay người muốn dồn sức tái chiến, bên cạnh chợt có hai đạo tiên khí bắn tới, lửa giận trong ta bộc phát: “Kẻ nào dám cản ta?”

Ta quát khẽ một tiếng, ma khí bị tẩy sạch, lúc này chợt thấy tiên khí dưới chân dày đặc, có hai đạo tiên khí từ hướng khác bắn tới hóa thành xiềng xích bao lấy hai tay ta.

Nơi này còn có hai người?

Đúng rồi. Hôm đó đại hội tiên môn, có năm môn phái ủng hộ Lạc Minh Tiên sống lại. Nơi này có Liễu Tô Nhưộc, lão đầu cùng tên cường tráng, không lý nào hai tên khác không ở đây.

Ta vừa thoáng nghĩ đến việc này, trận pháp dưới chân bỗng chốc phát kim quang làm ta chói mắt. Chớp mắt một cái lại có hai đạo xiềng xích sột soạt bay tới trói lấy tay chân ta, khóa chặt tứ chi ta.

Toàn bộ mọi chuyện như trở về một năm nào đó.

Ta vừa mới ra ngoài, ở trước Phụng Sơn tìm kiếm Lạc Minh Hiền, nào ngờ lại bị hán lấy pháp trận pháp này vây khóa, ta thống khổ gào thét ở trong trận pháp, giãy giụa cầu xin, nhưng không cách nào thoát được.

Lúc ấy Lạc Minh Hiền cũng đứng đằng xa lạnh lùng nhìn ta như thế, hán cao cao tại thượng nhìn xuống ta như muốn tuyên án tử hình.

Ta cắn chặt răng, chỉ cảm thấy máu giận sôi trào không cách nào dập tắt.

“Lạc Minh Hiền, ngươi cho rằng ngươi có thể giết ta sao?”

“Ngay từ lúc đầu ta nên giết ngươi” Hán ở ngoài trận pháp, vẻ mặt tiên giả lạnh lùng “Chứ không nên để cho người làm loạn đến bây giờ”.

“Ha ha ha!” Ta cảm thấy vừa nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, mặc cho hai tay bị trận pháp khóa chặt ta cũng không thể nhịn được mà cười lớn: “Ha ha ha! Lạc Minh Hiền! Lời này của ngươi có phải đã nói ngược rồi không?” Ta ngừng lại hỏi hán:

“Lần đầu tiên gặp, người đáng lẽ phải chết không phải là ngươi sao?”

Lạc Minh Hiền thản nhiên không lên tiếng. Bốn phía đều bị ma khí của ta làm cho chấn động bụi bặm, bốn tên tiên môn Đạo trưởng nghe ta nói thì đưa mắt nhìn nhau.

Liễu Tô Nhược che lồng ngực đi đến sau lưng Lạc Minh Hiền: “Lộ Chiêu Diêu, đời này của ta đều do ngươi một tay hủy hoại. Trước kia cứ cho là ngươi đã chết nên bỏ qua, nay ngươi chết đi sống lại đã thế còn tự vác xác đến cửa, ta lập tức muốn róc thịt bẻ xương ngươi để thỏa mối hận nhiều năm trong lòng ta.” Ách nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, ta ở trong trận pháp nhìn ả cười lạnh: “Ngươi cứ đến đây”

Lạc Minh Hiền ngăn lại: “Tô Nhược.”

Liễu Tô Nhược quay đầu nhìn hán: “Minh Hiền, ta đây một thân bị thương, nửa phần tẩu hỏa nhập ma đều là do ả ban tặng, không tự mình chính tay đâm ả lòng ta sẽ dần vật mãi không thôi.”

“Ồ.” Ta cười, “Bọn tiên môn các ngươi cũng có sạch sẽ mấy đâu.” Ta giật giật tay muốn chỉ Liễu Tô Nhược nhưng động tác lại bị một tên Chưởng môn khóa lại, ta liếc hán một cái, “Lạc Minh Hiền, ma là kẻ ác, tại sao ngươi lại không giết ả trước để răn đe? Thể diện thanh danh Kim Tiên chí công vô tư của ngươi.”

“Ngươi! Tiệt nhân!” Liễu Tô Nhược nghe vậy, không để ý đến việc Lạc Minh Hiền đang ngăn cản, cầm hùng kiếm còn sót lại lao tới chỗ ta, miệng gào thét căm thù.

Ta giương mắt lạnh lùng nhìn ả bước vào pháp trận, nhất thời nhếch khóe miệng cười một tiếng: “Ngoan lắm.”

Ma khí lập tức nổi lên quanh thân ta, bốn tên Chưởng môn tiên môn dùng hết toàn lực nắm lấy khóa xích như thể muốn phanh thây ta ra. Cho dù hôm nay ta có lâm vào tình cảnh chật vật như thế nào đi nữa, bọn chúng cũng đừng mong làm gì được ta.

Bởi vì ta chính là đến để liều mạng còn bọn chúng thì không dám liều cái mạng mà đầu vói ta.

Liễu Tô Nhược đánh tới, mũi kiếm của ả vừa đâm vào tim ta, ma khí quanh thân ta liền ngưng tụ thành những sợi dây mà đánh ra làm gãy kiếm trên tay ả, đồng thời nắm lấy cổ ả mà kéo đến che trước ta. Ma khí chuyển động trên cổ và trên người ả, lúc nào cũng có thể hóa thành lưỡi dao sắc bén mà cắt ả thành từng đoạn.

“Lạc Minh Hiền.” Ta gọi hán một tiếng, liền điều khiển ma khí vạch một đường ở trên cổ Liễu Tô Nhược: “Ta biết ngươi muốn làm gì. Ngủ say mới tỉnh nên nội tức còn chưa dứt”. Ta cười: “Ngươi định giữ sức, dùng mấy cái khóa này làm hao tổn năng lượng của ta, thừa dịp ta suy yếu liền động thủ giết ta lần nữa. Có đúng không?”

Ta dùng ma khí không ngừng làm Liễu Tô Nhược bị thương, lần nào cũng đổi được những lời mắng độc ác của ả. Đám tiên môn đạo chưởng phía ngoài mười phần lừa gạt không ngừng muốn ta dừng tay lại. Ta chỉ nhìn Lạc Minh Hiền: “Ta không có nhiều tinh lực để lãng phí trên người kẻ khác như vậy. Ngươi bảo bọn chúng thu khóa, dẹp pháp trận sau đó lặng lẽ mà rút đi. Ta muốn giết ngươi, ngươi muốn giết ta. Chuyện của ta và ngươi không được phép có kẻ khác tham dự. Nếu không...”

Ta cắt một đường trên cằm Liễu Tô Nhược: “Ta sẽ giúp ngươi giết phu nhân đã nhập ma này đi. Ngươi thấy thế nào?” Ta hỏi: “Ngươi tu tiên các ngươi có bao giờ tò mò việc tim của kẻ nhập ma có màu gì hay không? Có muốn ta moi tim ả ra cho các ngươi xem thử?”

Ma khí ngưng tụ thành sợi dây chậm rãi đâm vào tim Liễu Tô Nhược.

Liễu Tô Nhược la lớn: “Lộ Chiêu Diêu! Ngươi muốn giết cứ giết, ta đã từng chết! Ta không sợ ngươi! Lộ Chiêu Diêu, ta không sợ ngươi!”

“A...” Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, vẻ mặt dịu dàng ấm áp. “Ta cực kì thích bộ dạng đến chết vẫn kiên cường này của các ngươi.” Dây thừng đâm vào người ả, máu tươi bắn ra, Liễu Tô Nhược thà chết cũng cắn chặt răng không kêu một tiếng. Ta muốn ả phải kêu lên vì thể ta để cho ma khí vờn nhẹ như bơi trên mặt ả: “Hay là ngươi muốn ta lột da ngươi ra trước?” Những lời này rõ ràng đâm trúng nội tâm của ả, ả liền kêu lên đau đớn. Cuối cùng Lạc Minh Hiền cũng mở miệng: “Dừng tay. Thả nàng ấy ra. Ta thu lại trận pháp.”

Lạc Minh Hiền, người quả nhiên không khiến ta thất vọng, bộ dạng nguy hiểm từ đó vẫn duy trì rất tốt.

“Khóa!” Ta lạnh giọng. Ông khóa màu vàng kim vậy khốn tứ chi ta lập tức được thu về, đám tiên môn đạo chương phần hận nhìn ta chăm chăm. Ta bước từng bước một ra bên ngoài trận pháp.

Liễu Tô Nhược cảm động đến lệ rơi đầy mặt: “Minh Hiền...”

Rìa pháp trận ngày càng gần, ta chăm chú nhìn thẳng vào Lạc Minh Hiền, cuối cùng, ta từng bước từng bước rời khỏi pháp trận.

“Quân tử nhất ngôn.” Ta nói, đồng thời điều khiển ma khí ném Liễu Tô Nhược ra ngoài.

Cùng với cái quãng Liễu Tô Nhược trong nháy mắt đó, thân ảnh Lạc Minh Hiền bỗng chốc di động, ánh sáng trong mắt ta ngưng đọng, nháy mắt cùng hấn đánh hai chiêu. Ta cũng không ngờ vào lúc này, bốn tên chương môn thối tha kia lại phóng khóa xích ra, lần này đám khóa xích ấy hợp lại thành một quần lấy eo của ta, cứng rắn kéo ta vào trong pháp trận.

Ta lặn một vòng ở giữa pháp trận, quỳ một chân trên đất chống đỡ thân thể, không nhìn được cười mỉa: “Lạc Minh Hiền, lúc trước ngươi muốn giết ta, ta vốn sinh ra là ma cho nên sẽ vô cùng tà cực kì ác, ta đã từng chịu oan ức, nhưng bây giờ cũng rất thư thái.” Ta theo dõi hấn, khoe miệng còn mang theo ý cười, “Nếu chính đạo trong thiên hạ đều có bộ dạng như các ngươi, vậy ta làm ma cũng chẳng ngại gì.”

“Ngươi nói chí phải, nếu ngươi là chính đạo, ta nhất định sẽ đối địch với cả chính đạo.”

Tiếng nói vừa dứt, ma khí quanh thân ta mãnh liệt bắn ra. Nếu không thoát được những thứ chương ngại này, vậy ta sẽ phá hủy toàn bộ. Trận chiến này của ta và Lạc Minh Hiền kẻ nào cũng đừng mong ngăn cản!

Ta cắt đứt ngón cái, vẽ ra một tà trận ở giữa kim quang pháp trận, máu chảy xuống, ma khí hoành hành, trực tiếp ngưng kết thành một con hắc long cực lớn từ pháp trận, hoành hành trên mặt đất, đảo qua pháp trận trực tiếp giao đầu cùng bốn tên đạo sĩ.

Ta phá vỡ xiềng xích trên eo, trong tay ngưng tụ kiếm lần nữa, kiên quyết liều mạng xông đến mà chém Lạc Minh Hiền. Ma khí đựng kim quang, năng lượng xuất ra chấn động phân nửa Minh Phụng điện.

Kiểm quang tiếp xúc trong nháy mắt, Lạc Minh Hiền mở miệng: “Ta từng cho là có thể dạy ngươi hướng thiện.” Đầu ta trong thoáng chốc xuất hiện cảnh hấn trọng thương ở khe suối, nói từng câu từng chữ cho ta biết, con người sinh ra vốn không thể tự quyết định được thân phận của mình. “Nhưng ngươi tật xấu không đổi, lại còn cứu con của Ma vương, thành lập Vạn Lục Môn.”

“Ồ. Đúng vậy.” Ta khinh thường nhìn hấn, “Ta xấu xa thế đấy. Ngươi có bất mãn gì sao?”

Tiền ấn trong tay hấn đột nhiên sang chói. Đúng lúc này, Ma long cùng bốn tên chương môn phía dưới đang giao chiến cũng kiệt sức mà tan biến, nội tức của ta trống rỗng, ma kiếm trong tay nhất thời mất đi liền bị hấn đánh trúng một chương vào lồng ngực, trực tiếp rơi từ trên không trung xuống đập mạnh vào tảng đá lớn. Ta chống người vào phần lõm của tảng đá đứng dậy, quệt máu trên khóe miệng, cười lạnh: “Ngươi cứu người chính là thiện, ta cứu người lại là ác? Ngươi thành lập môn phái thì là đúng, ta lập phái riêng thì là sai? Tín ngưỡng của ngươi thì gọi là giữ vững, còn tín ngưỡng của ta thì gọi là tính xấu không đổi. Đạo lý ở đâu ra?” Ta cùng hấn tranh luận, sẵn tiện tranh thủ thời cơ điều chỉnh khí tức.

Khuôn mặt Lạc Minh Hiền ngưng trọng: “Ngươi có biết vì sao ngươi sinh ra đã là ma không?”

Ta không hiểu vì sao hấn lại chọn lúc này mà đặt ra cái vấn đề như thế. Cơ bản là vấn đề này cũng chả hề quan trọng gì đối với ta, song ta cũng vui vẻ để cho hấn làm mất thời gian, địch nhân chết bởi nói nhiều, ta tính tâm mà trị thương.

“Ngươi vốn sống ở nơi bị Ma vương phong ấn. Hàng ngàn năm trước, Ma vương biết mình sức đã tận, không tránh khỏi việc khó giữ được huyết mạch nên liền phong ấn đi từ ở phía trong rặng núi. Để bảo hộ di tử, Ma vương đã hạ phong ấn xuống trận pháp. Từ đó, toàn bộ núi non thôn dân xung quanh đều bị ma khí lây nhiễm. Trẻ con vừa sinh ra đã là ma. Bọn họ không thể ra ngoài, người ngoài cũng không thể tiến vào. Ma vương vì muốn bảo hộ di tử của mình mà đã nguyện rửa toàn bộ nơi đó, làm cho thôn dân nơi đó đời đời kiếp kiếp bảo hộ cho hậu nhân của hấn.” Ta lẳng lặng nhìn Lạc Minh Hiền, nghe hấn nói, “Nơi đó chính là cổ hương của ngươi.”

“Trăm năm trước, ta đã biết đến sự tồn tại của loại phong ấn này. Vì muốn trừ khử di tử của Ma vương nên ta một mình tiến đến để phá vỡ phong ấn. Nào ngờ lại bị phong ấn đánh trọng thương, rơi xuống vách đá. Vì ngươi cứu ta nên ta cho là có thể khiến cho ngươi một lòng hướng thiện. Nào ngờ khi rời núi, việc đầu tiên ngươi làm chính là cứu hấn.” Lạc Minh Hiền nói.

“Ta bị phong ấn của Ma vương gây thương tích, nhiều năm không thể khỏi hấn. Ta tra được tung tích di tử của Ma vương, liền triệu tập Thập đại tiên môn cùng hợp lực diệt trừ mầm họa. Nhưng ngươi vì cứu mầm họa này mà dùng thủ đoạn tàn nhẫn đã thương mấy trăm người của Tiên môn, sau đó lại thành lập Vạn Lục Môn, tàn sát nhân sĩ Tiên môn. Cuối cùng lại vì tên Lê Trần Lan này mà lâm vào tình cảnh như hôm nay... Đây chính là thiên tính của ngươi.”

À, thì ra đây là thân thể của ta.

Nhưng vậy thì sao?

Trước ta, nhiều thế hệ chính là vì bảo vệ Mặc Thanh mà được sinh ra. Nhưng bọn họ cũng chưa từng thấy được cái người mà mình cần bảo vệ. Ngược lại là ta, vừa xuống núi ngoài ý muốn mà đi bảo vệ hấn.

Lạc Minh Hiền quy kết việc này là do thiên tính của ta.

Không hề sai. Ta cảm thấy cực kì đúng. Đây chính là ý trời. Ý trời muốn ta cứu Mặc Thanh, để cho ta bảo vệ hắn, gắn bó với hắn đến ngày hôm nay.

Về phần thiên tính của ta. Rất đơn giản. Chỉ có tám chữ - có thù báo thù, có oán báo oán.

Ta muốn người chết, người đừng mong sống sót.

Trường kiếm trong tay Lạc Minh Hiền bỗng nhiên được tuốt ra khỏi vỏ - Thiên Pháp Phượng Minh Kiếm lộ diện, kim quang của phượng vũ đốt cháy mắt người. Thân kiếm chém xuống, trừ sạch yêu ma, quét sạch tà khí. Hắn đứng trên lập trường của mình thất vọng mắng ta: “Đã là ma, cuối cùng cũng là ma.” Hắn phi thân lên cao, Phượng Minh Kiếm phát ra âm thanh chấn động trời đất. Ta vội đưa kiếm lên đỡ, ma kiếm trước ngực lập tức bị hắn chém thành ma khí mà tan đi. Ta hành thuật, nháy mắt liền nhảy lên đỉnh Minh Phượng điện. Lạc Minh Hiền đuổi theo sát, không cho ta có thời gian nghỉ ngơi. Ta khó khăn lắm mới chống chọi được một chiêu của hắn nhưng lại không đỡ được một chiêu của hắn.

Ta bị một chiêu này đánh bay ra xa mấy trượng, khó khăn lắm mới ngừng lại được ở con suối trước điện.

Ta ho khan một tiếng, máu tanh lập tức phun ra khỏi miệng.

Lạc Minh Hiền không đuổi tới. Hắn đứng trên đỉnh điện xa xa, miệng khẽ buông ra hai từ: “Phục Ma.”

Chỗ vừa mới bị Lạc Minh Hiền đánh trúng, nhất thời truyền tới đau đớn khó chịu, đâm thẳng đến tim làm ta vô lực.

Hồng bét...

Hắn là trùng Phục Ma ẩn của hắn.

Ẩn này sẽ không ngừng phá nát ma khí tích tụ trong cơ thể ta, nếu không có lực mạnh hơn công phá, ẩn sẽ mãi ở trong cơ thể ta khiến cho ta vĩnh viễn không thể nào sử dụng ma khí được nữa.

Đối với ta trước kia mà nói, cày mạnh công phá cũng không sao, nhưng bây giờ không được, ta không đủ sức cũng không có thời gian...

Ta cắn răng chịu đau, vừa ngẩng đầu liền thấy thân ảnh vàng kim bay thoáng qua tới trước mặt, Phượng Minh kiếm cùng giọng nói âm lãnh của hắn thẳng hướng đâm vào tim ta: “Lộ Chiêu Diêu. Để ta xem lần này còn ai có thể đến bảo vệ người?”

Không có, từ khi ông ngoại bắt ngờ qua đời, thì vĩnh viễn chỉ còn có một người...

“Có ta.”

Gió bên tai lay động, bóng đen lướt thoáng qua bên người.

Ta ngẩng đầu, một chiếc áo bào đen đang chắn trước mặt ta, gió nhẹ làm tay áo hắn phất qua mặt ta, mũi kiếm của Lạc Minh Hiền dừng cách tim ta một tấc, tay Mặc Thanh hồ hững nắm cổ Lạc Minh Hiền, khinh thường nói:

“Có ta tới bảo vệ Lộ Chiêu Diêu.”

Vân đạm phong khinh, tựa như từ nơi xa xôi mà tới, lại như hồng thủy cuộn trào ra từ đáy lòng.

Thân ảnh của hắn như chống cả bầu trời bao la trên đầu ta. Cứu lúc ta nguy hiểm, bảo vệ ta lúc gian nguy. Đến lúc này ta không thể nào không tin vào số mệnh.

Thì ra tất cả đều là ý trời. Trên đời thật sự còn có một người có thể cứu từ tính mạng cho đến tâm hồn ta.

Chớp mắt một cái, gương mặt Lạc Minh Hiền phía dưới còn đang ngạc nhiên, ma khí trong tay Mặc Thanh lớn mạnh. Chỉ nghe “Bùm!” một tiếng, dường như muốn nổ tung đầu của Lạc Minh Hiền. Ta ngưng thần, chỉ chốc lát sau, thân ảnh của Lạc Minh Hiền lại xuất hiện trên bậc thang của Minh Phượng điện, cách xa mười trượng.

Bóng người trong tay Mặc Thanh dần dần hóa thành một cỗ kim quang rồi biến mất.

Hắn ta lau máu trên mặt: “Ma vương...” Không để cho hắn kịp nói hết câu, Mặc Thanh không chút đạo lý mà phóng nội lực ra chấn động bốn phía.

Áp lực cực lớn từ trên trời giáng xuống, đập nát phần còn lại của Minh Phượng điện, phảng phất như có tức giận ngập trời, ngoại trừ ta và hắn đứng chỗ này còn lại đều bị hủy diệt kể cả Lạc Minh Hiền.

Nứt đá, vỡ núi.

Một trận long trời lở đất. Không biết Lạc Minh Hiền ở đâu, bốn tên đạo sĩ nơi nào, trong nháy mắt đã không còn quan trọng nữa, chỉ còn có ta cùng hắn ở tại chỗ này, an ổn một cách quý giá.

Ta ôm ngực, cảm giác tim đập đau đớn như muốn xé rách lồng ngực.

Bốn phía hỗn loạn, hắn xoay người bước tới phía ta hai bước, sau đó lại chậm rãi từ tốn ngồi xổm xuống, đưa bàn tay đã nhuộm đầy máu của Lạc Minh Hiên lên như muốn chạm vào mặt ta nhưng lại sợ một phát đánh tan ta đi nên chỉ có ngón tay dùng trên mặt ta, như chuồn chuồn lướt nước. Hắn dù có năng lực hủy thiên diệt địa cũng sẽ bởi vì sợ mà trở nên cẩn thận.

Giờ phút này trong mắt của hắn dường như càng kinh tâm động phách, son băng địa liệt.

“Lộ Chiêu Diêu.”

“Ừ.” Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, “Là ta.”

Thiên địa rộng lớn, vũ trụ mênh mông, giờ phút này cũng yên tĩnh không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Edit: Garnie Chib

Beta: Bozu

Ngực vừa cử động, đau đớn lập tức bao trùm tim phổi khiến thần trí của ta trở nên mơ hồ, thân thể không thể khống chế được ngã vào trong ngực Mặc Thanh. Đầu ta tựa lên ngực hắn, cảm giác choáng váng lúc này thoáng chốc giảm bớt.

Về phần Mặc Thanh, ta cảm giác trên người như có bàn ủi cực nóng làm cho hắn bị phỏng mà trở nên run rẩy. Tay hắn đỡ ta như thể đang cố gắng kìm chế cảm xúc.

Ta cắn răng, cố gắng ngăn máu trong miệng trào ra: “Lạc Minh Hiên vẫn còn sống”.

Hắn có chút trầm mặc, âm sắc lạnh như băng: “Sống chẳng được bao lâu.”

Mặc Thanh vòng tay qua người ta, lòng bàn tay đặt sau lưng mang hơi ấm. Ta cảm giác được lực đạo từ lòng bàn tay hắn truyền đến thoáng chốc phá nát Phục Ma chú trên người ta, cơn đau ở ngực ta lập tức tan biến. Cổ lực còn đặc biệt mang theo một chút khí tức đặc biệt của riêng hắn, cảm giác ấm áp, mềm mại bổ sung vào phần nội tức trống rỗng của ta.

Trán ta tựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, ta nhìn không được mà xoay người tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất.

Cơ thể Mặc Thanh cứng đờ, khí tức chảy vào người ta đột nhiên ngừng lại nhưng rồi lại trầm tĩnh như cũ.

Trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày ta đến chiến trường chém giết còn phải ý lại vào người khác.

Ta đột nhiên phát hiện phong ấn ta đặt trên người Lạc Minh Hiên ngày càng xa.

Ta hoàn hồn, không được, ta chỉ còn có hai canh giờ, vừa rồi cuốn vào trận đấu sợ đã mất đi phân nửa, bây giờ không phải lúc để chiếm tiện nghi của tên Mặc Thanh này.

Ta cắn răng, tay đẩy hắn ra: “Đuổi theo! Không được để cho hắn thoát!”

“Nàng ở lại đây.” Mặc Thanh thu tay về, đứng dậy muốn đi. Ta kéo hắn lại: “Ta vất vả bò về từ Địa phủ cũng không phải để chơi đùa.”

Hắn bĩu môi nhưng lại không có ý ngăn cản, chỉ đành tháo kiếm Vạn Quân đeo bên hông xuống đưa cho ta giống như tặng ta đóa hoa đại ven đường.

Ta giật mình sững sờ ngửa đầu nhìn hắn. Trong đầu bất giác nhớ đến buổi tối nào đó khi ta còn trong cơ thể Chi Yên đã nói với hắn - Lộ Chiêu Diêu muốn về báo thù – mà khi đó hắn lại nói, nếu Lộ Chiêu Diêu trở về, hắn sẽ hai tay dâng trả chức vị Môn chủ lại cho nàng.

Khi đó hắn nói giọng hời hợt, ta nghe xong không thèm đếm xỉa tới nhưng không nghĩ hắn lại quyết tâm như vậy.

Hắn không phải không biết Vạn Quân kiếm có ý nghĩa như thế nào, nếu không nắm đó ta cũng không liều cái mạng này mà nhất quyết đào nó lên.

“Vạn Quân kiếm đã nhận chủ. Ta không dùng được.”

“Nó sẽ bảo vệ nàng.”

Chỉ để bảo vệ ta? Tính mạng này ước chừng chỉ còn khoảng nửa canh giờ, làm sao đủ cho hấn bảo vệ đây?

Mặc Thanh thấy ta không nhận, đành phải trực tiếp đeo Vạn Quân kiếm vào bên hông ta. Năm năm trước, ta mặc bộ y phục này đến Mộ kiếm lấy kiếm nhưng kiếm lại không về tay. Nay chết đi sống lại liền có kiếm để đeo nhưng mà tâm trạng ta chẳng còn được như lúc đấy nữa. Thật là khiến người ta xúc động không thôi mà...

Ta áp chế tâm tình trong lòng, nhắm mắt lại cảm nhận phương hướng Lạc Minh Hiên chạy trốn, ta mở mắt liền nắm lấy cổ tay Mặc Thanh, trong nháy mắt liền thấy rõ Lạc Minh Hiên đang trốn trong một cánh rừng rậm rạp, mặt Liễu Tô Ngược đầy vết máu rất đáng sợ được hấn ôm trong tay. Bốn tên Chương môn đi theo sau hấn cũng chặt vật không kém.

Lạc Minh Hiên thấy ta thì đồng tử co lại, hấn lại muốn dùng Ngự hành thuật. Nhưng trong nháy mắt khi hấn vừa thi triển, trên không trung và mặt đất xuất hiện một trận pháp màu đen cực lớn, Lạc Minh Hiên bị nội lực kẹt lại trong cơ thể làm cho đau đớn phải kêu lên.

Ta quay đầu liếc Mặc Thanh: “Thật tuyệt.” Những tên Tiên môn này hờ một chút là lấy pháp trận ra dọa bọn ta, chúng cho rằng ta sẽ không dùng lại chiêu này với chúng sao. “Người đối phó với bốn tên này. Lạc Minh Hiên để cho ta.”

Ta vừa dứt lời, bốn tên đạo chương lập tức bị một đạo ma khí từ đất chui ra quấn lấy. Ma khí tràn vào mũi miệng bọn chúng làm chúng không thể không chế được, thân thể giật giật liên tục, thân sắc y hết nhập ma.

Ta giật mình, động tác cực nhanh của Mặc Thanh làm ta không khỏi ngạc nhiên.

Ta cực kì thích.

Bọn chúng thống khổ gào thét, bên tai ta vang lên giọng nói trầm ổn của Mặc Thanh: “Bọn chúng không còn đáng lo nữa”. Hấn quay sang nhìn ta, “Phần còn lại, ta cùng nàng giải quyết.”

Mặc Thanh... Người thật là, trong tình huống thế này rồi còn khiến cho ta có cảm giác như đang được nuông chiều.

Nếu người cứ đùa giỡn như vậy thì uy phong Môn chủ ngày xưa của ta biết để ở đâu?

Thấy ta không trả lời, hấn trầm ngâm trong chốc lát: “Bốn tên Chương môn này vốn đã giao đấu với nàng đến sức cùng lực kiệt nên mới bị ta không chế dễ dàng như thế.”

À... Hóa ra trong lòng đang cân nhắc tìm lối thoát cho ta, không để ta phải mất mặt.

Ta nhin không được mà cười một tiếng, không khỏi nhớ tới những việc nhỏ nhặt nhiều năm về trước vốn đã bị ta lãng quên.

Ta một đường bôn ba cứu Mặc Thanh, ta truyền võ công thân pháp cho hấn, vô ý không cẩn thận liền té một cái rất khó coi. Ta mất mặt nên nằm luôn không chịu dậy.

Hấn cũng bắt chước như thế, thân thể nhỏ bé ngồi xồm bên cạnh, viện cớ cho ta, nói không biết bao nhiêu chuyện xấu của mình cốt không để cho ta bị mất mặt.

Biết ta cậy mạnh, hiếu thắng, hấn liền dốc hết toàn lực mà gìn giữ sự kiêu ngạo quá đáng này của ta.

Trước đây đã tâm còn lớn, ta chưa bao giờ cảm thấy được người khác đối đãi như thế có gì lạ. Nay lại khác. Giờ ta mới hiểu, năm ấy Mặc Thanh dịu dàng với ta cỡ nào. Cũng đến tận bây giờ ta mới nhận ra rằng, ngày ấy ta nói phải rồi khỏi hấn, đi tìm Lạc Minh Hiên, hấn khổ sở tuyệt vọng, ánh mắt hấn âm ảm đến cỡ nào.

Hấn làm ta đau lòng.

Liếc tới Lạc Minh Hiên, liền đem sự áy náy vừa nảy đốt hết lên người của hấn. Mọi chuyện đều là lỗi của hấn!

Mà ngay lúc này đây, Phụng Minh kiếm trong tay Lạc Minh Hiên vung lên. Âm thanh vang lên, mặt đất rung chuyển. Ta ngược mặt liền thấy trong khe núi Phụng Sơn cách đó không xa, một âm thanh chấn động trời xanh truyền đến.

Ta ngạc nhiên nhìn Thần điêu từ từ bay lên như mặt trời mọc sau khe núi.

Từng nghe kể trong núi Phụng Sơn có Phụng Hoàng nhưng đó vốn là thần thú chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ nó thật sự tồn tại.

Biểu tình của Mặc Thanh cũng ngưng trọng. Ta tháo Vạn Quân kiếm bên hông đưa cho hấn: “Loại điều này chưa từng đánh bao giờ, không biết có đánh lại không, người cứ tạm thời lấy lại kiếm đi...” Mặc Thanh chặn tay ta, không lên tiếng, Lạc Minh Hiên đằng kia lại nhẹ giọng cười.

Nhưng một tiếng này lại làm cho hấn cười ra một đống máu. Hấn áp chế máu nơi khóe miệng, thiết nghĩ, để gọi được con thần Phụng này ra đã làm cho hấn cạn sạch sức lực. “Lộ Chiêu Diêu! Người cùng lắm là muốn tìm ta để báo thù mà thôi.”

Ta ngược mắt nhìn hắn.

“Nếu ngươi thật sự muốn báo thù, chỉ bằng đi tìm con Phượng Hoàng này đi.” Hắn nhìn ta chăm chăm. “Bị phong ấn Ma vương gây thương tích, thương thế của ta chưa từng hồi phục, năm đó lão già kia tới tìm cách cứu ngươi cũng đã bị ta gọi thần Phượng ra tiêu diệt sạch sẽ.”

Mu bàn tay ta nổi gân xanh, ta cầm Vạn Quân kiếm, chỉ thấy cổ mùi tanh cuộn cuộn trong cổ họng, không để ý đến sự bài xích của Vạn Quân kiếm trên tay, ta rút kiếm khỏi vỏ, mang theo tư thế của vạn quân lao về phía Lạc Minh Hiên.

Hắn phải chết!

Cơ thể Mặc Thanh lướt qua bên cạnh ta, đỉnh đầu cảm thấy nóng rực, liệt diễm (lửa) quanh thân thần Phượng chưa kịp chạm xuống đất nhưng lại lập tức đem toàn bộ cánh rừng rậm rạp biến thành một biển lửa đỏ tươi cực kỳ tào nhả, củi khô gặp lửa tuyệt đối không thể trêu vào.

Liệt Diễm bốc lên cao giống như tâm trạng của ta, Vạn Quân kiếm cùng Phượng Minh kiếm chém vào nhau, tiếng va chạm phát ra tạo thành một cỗ khí mạnh mẽ cho ngọn lửa xung quanh thoáng chốc bị dập tắt. Thần Phượng trên trời lại bay đến, ngọn lửa sáng chói liên lập tức bùng cháy, cả vùng đất bị cháy phát ra âm thanh nứt nẻ.

Ngay lúc này, thần Phượng lập tức phóng lên trời rồi không thấy lao xuống, Mặc Thanh bên cạnh cũng không thấy bóng dáng. Ta biết, hắn nhất định giúp ta dẫn thần Phượng rời đi.

Lạc Minh Hiên bị thương nặng, hoàn toàn không đủ sức để làm ta bị thương, nhưng đối với ta mà nói, điều khó khăn duy nhất chính là làm sao đâm kiếm vào thẳng tim của hắn.

Ta bỏ một kiếm về phía tim của hắn, kiếm khí của Vạn Quân kiếm làm cho tiên ấn hộ thể trên người hắn nứt ra một khe hở. Liễu Tô Nhược cũng bị hắn ném qua một bên.

Cùng lúc đó, Vạn Quân kiếm đột nhiên chống đối lại ta, sức mạnh quanh thân nó truyền đến làm tay ta run lên gần như không cầm được chuôi kiếm, không thể vì ngươi mà bỏ qua cho hắn, thêm một nhát, chỉ một nhát nữa là ta có thể chém nát hộ thể tiên ấn của hắn. Ta cắn chặt răng, cầm chặt Vạn Quân kiếm “Ngươi ngoan một chút.” Ta nói với nó, “Nói không chừng sau này ta còn là nữ chủ nhân của ngươi đây.”

Ta không biết Vạn Quân kiếm có hiểu hay không, cũng không biết nếu nó hiểu thì sẽ phản ứng như thế nào, rút kinh nghiệm từ đợt chống cự vừa nãy, lần này ta dùng hai tay nắm chặt đuôi kiếm, trong nháy mắt lao về phía Lạc Minh Hiên.

Vừa chém một nhát, mũi kiếm chém thẳng vào tim hắn, Lạc Minh Hiên kêu lên một tiếng đau đớn, bị kiếm khí bắn ngược về phía sau, cùng lúc đó, tiên ấn hộ thể của hắn cũng phát ra tiếng vỡ nát.

Ta vô cùng mừng rỡ, Vạn Quân kiếm chợt phản kháng kịch liệt, chấn động trên tay ta, làm cổ tay ta tê dại. Ta không cầm được liền vứt nó qua một bên. Nay Lạc Minh Hiên như nỏ mạnh hết đà, dù không có Vạn Quân kiếm, chỉ cần dựa vào ta, muốn đem thiên pháp Vạn Minh kiếm đâm vào ngực hắn, kèm theo ma huyết của ta, muốn phong ấn hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Thời gian của ta cũng chẳng còn bao nhiêu.

Ta phi thân nhào đến cùng hắn quyết đấu trận cuối cùng.

Một tay ta hung hăng ấn tay trái của hắn xuống đất, tay kia ra sức đoạt Phượng Minh kiếm của hắn, dùng hết tất cả sức lực bẻ gãy cổ tay hắn, buộc hắn đâm kiếm vào ngực mình.

Lạc Minh Hiên dùng chút sức lực còn sót lại giao đấu cùng ta.

Trong lúc đó, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng hoảng hốt, trái tim chóp mắt nhảy lên rồi ngừng lại. Ta rất rõ cảm giác này, đây là cảm giác mỗi lần ta sắp lỵ hồn khỏi thân thể Chỉ Yên.

Không thể được...

Ta sao có thể thất bại tại giây phút cuối cùng này được cơ chứ.

Nhưng mà trái tim ngày một yếu đi làm cho ta phải dốc hết toàn lực để duy trì trạng thái giằng co như hiện giờ với Lạc Minh Hiên, ta hoàn toàn không cách nào làm cho mũi kiếm đâm vào ngực hắn.

Ta không cam lòng... Ta...

Dư quang chợt lóe, chỉ thấy Liễu Tô Nhược đang quỳ rạp bên cạnh bỗng nhiên bò dậy, tay ả nắm chặt Thư kiếm dùng hết khí lực mà đánh về phía sau người ta.

Hiện tại ta đang áp chế trên người Lạc Minh Hiên, phút chốc nảy ra một kế, đợi đến khi ả dùng hết sức đâm một kiếm xuống, ta cũng dốc tất cả sức lực trong cơ thể ra.

Như một tên phạm nhân bình thường chưa tu luyện, để mặc kiếm của ả trực tiếp đâm thủng thân thể ta, mũi kiếm liền có thể chui vào ngực Lạc Minh Hiền.

Máu của ta theo kiếm của ả mà rơi vào trong miệng Lạc Minh Hiền, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch. Ta nhỏ giọng đọc thần chú phong ấn.

Nghe được thanh âm của ta, Liễu Tô Nhược bỗng chốc như hóa điên, quên cả việc rút kiếm ra mà bịt kín hai tai la lên: “Không! Không! Ngươi cảm miệng! Không được!”

Ả nhớ rõ, Lạc Minh Hiền càng nhớ rõ hơn. Năm đó ở hôn lễ của bọn hắn, ta cũng ngâm nga đoạn thần chú này, làm cho Lạc Minh Hiền vĩnh viễn ngủ say. Mỗi một chữ, mỗi một câu, mỗi một chỗ đều làm cho thân thể Lạc Minh Hiền ngày càng cứng lại. Cuối cùng, hai mắt hắn nhắm lại hoàn toàn, hô hấp yếu ớt như đang ngủ say.

“À!” Liễu Tô Nhược thét lên thảm thiết sau lưng ta, “À!”

Ả nói không nên lời, chỉ có biết thét lên như thể không biết nói.

Mà ta thì mang theo hùng kiếm của ả, mặc kệ lưỡi dao của ả đang xuyên qua người, ta ngồi trên người Lạc Minh Hiền, quay đầu nhìn Liễu Tô Nhược: “Rất tốt! Trò chơi đã kết thúc.”

Chính ả tự tay giết hắn.

Tất cả mọi thứ lại trở về như lúc trước.

Lạc Minh Hiền tiếp tục việc ngủ say của hắn, Liễu Tô Nhược vẫn tiếp tục điên cuồng. Chỉ là trên bầu trời, trong những đám mây, lửa cháy thật dữ dội. Phượng Hoàng kêu lên một tiếng thê lương, nương theo đó là sắc trời đỏ tươi không biết là liệt diễm cháy hay là bị máu Phượng Hoàng nhuộm đỏ.

Ta ngược nhìn trời, lập tức thấy một người mang theo máu và lửa từ trên trời rơi xuống. Liễu Tô Nhược đang thét chói tai bên cạnh ta bỗng biến mất. Khí tức của ả bị hỏa diễm trên trời rơi xuống dập tắt, chết tại chỗ.

Ta đứng dậy từ trên người Lạc Minh Hiền, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến chỗ Mặc Thanh.

Một thân hoa phục đỏ thắm giữa bầu trời đầy lửa rơi rớt, bộ dạng này của ta ước chừng rất giống Lệ Quý trong truyền thuyết. Lớn mạnh như Mặc Thanh tay không đấu Phượng Hoàng cũng đến tình trạng này.

Mất đầy tơ máu, mặt mũi tái nhợt.

“Mặc Thanh.” Ta gọi tên của hắn, vươn tay ra, xoa mặt của hắn mà cáo trạng: “Vạn Quân kiếm của ngươi, thực là con mẹ nó không biết nghe lời.” Ta nắm cầm của hắn, thanh kiếm xuyên qua ngực ta chống đỡ trên ngực hắn, “Thực không giống ngươi chút nào...”

Ta nắm cầm của hắn kéo xuống rồi lập tức hôn lên.

Cán cánh môi lạnh buốt đang run rẩy của hắn.

Không giống ngươi...

Đối với ta quá tốt, khiến cho ta lúc rời đi, lúc này tâm còn đau hơn so với lúc bị đâm thủng.

“Thời gian của ta đã đến.” Ta buông hắn ra, lui về sau một bước, “Ngươi đừng khóc.”

Ngươi đừng khóc. Ta đã từng chết rồi. Ngươi đừng khó vượt qua chuyện đó như vậy.

Trong lòng thoáng chốc cảm thất huyệt hẫng, ta không thể tiếp tục điều khiển được thân thể của mình, hồn rời khỏi xác, mạnh mẽ kéo về phía ngược lại. Ta chỉ thấy Mặc Thanh xuyên qua hồn phách của ta mà kéo cái thân hình trống rỗng đang ngã xuống.

“Lộ Chiêu Diêu!”

Hắn lại gọi tên ta. Kinh hoàng, bất lực, không biết làm sao, cứ như đứa trẻ. Khi hắn gọi, thân thể kia như bị đánh nát, hóa thành nhiều điểm huyết quang như hỏa diễm đang rơi xuống từ trên trời. “Bùm” một tiếng tan biến giữa không trung không biết tán đi nơi nào.

“Lộ Chiêu Diêu! Ngươi trở lại cho ta!”

Ta quay đầu nhìn hắn, muốn chạm vào thân thể của hắn, nhưng ngay sau đó, đầu của ta liền tối sầm, thần thức biến mất, tất cả mọi thứ phảng phất như không còn tồn tại nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Gannie Chib

Beta: Bozu

Ta trong trời dạt bông bênh trong hư không, không biết qua bao lâu, bên tai bị một mớ tạp âm làm cho ngưng lại.

“... Quỳnh... Lộ Quỳnh! Lộ... Quỳnh!”

Thanh âm của nam tử không ngừng vang lên bên tai ta, kèm theo tiếng của hấn, ta cảm giác cơ thể mạnh mẽ rơi xuống đất. Trong quá trình rơi xuống đất, trí nhớ tản mạn thành ngàn mảnh xung quang chọt tập trung về trong trí óc ta.

Ta mở mắt ra.

Trước mặt là một tên tiểu quý râu dê mập mạp mặt tái nhợt: “Lộ Quỳnh!” Hấn la lên một tiếng, ta bay lui về phía sau, cảm giác thân thể nhẹ nhàng quen thuộc, những đau đớn kia đều đã biến mất. Ta lại trở về chợ Quý.

“Không được gọi ta là Lộ Quỳnh.”

Nghe cực kì phiền.

Ta xoa nhẹ cái trán, cảm thấy vẫn còn vài phần choáng váng. Nhớ lại phút chốc trước còn đang chiến đấu, so với chợ Quý yên bình lạnh lẽo thì thật đúng là hai thế giới khác nhau.

A, kỳ thực chính là hai thế giới khác nhau mà.

Ta đang ở thế giới này, mà bây giờ ở cái thế giới bên kia lại đang sứt sùi vì màn hài kịch bát quái.

Nghĩ tới bộ dạng Mặc Thanh kinh hoàng, luống cuống khi ta biến mất, tim ta thất lại, cổ họng chưa xót nghẹn nghẹn.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, ta vẫn có điều không hiểu. Trước kia ta cùng lắm là cứu hấn một mạng nhưng sau đó lại bỏ rơi hấn ở ngôi miếu đổ nát trên núi Trần Tắc, lại còn đuổi hấn đi làm trông cửa. Từng ấy năm trời, chưa từng cho hấn một chút xú quan tâm hay là yêu mến. Vậy vì sao hấn còn yêu thích ta?

Có thể che giấu trong lòng nhiều năm như vậy. Yêu ở đâu ra?

Toàn tâm toàn ý yêu thích một người mà không sợ bản thân sẽ tổn thương ư? Không phải tự làm mình đau lòng sao?

Ta vỗ về trái tim, cảm thấy bản thân là một con quỷ, lại còn có cảm giác đau lòng thì quả thực không nên.

“Hồi hồn xong nửa ngày cũng không thấy trở lại, ta còn tưởng rằng Hoàng Dương đan có vấn đề gì chứ.” Tên tiểu quý mập mạp ôm bàn tính đứng trước mặt ta tính toán: “Lúc này người trì hoãn một chút thời gian, mặc dù không dài lắm nhưng người vẫn phải đền bù. Theo thân thể của người, tổng cộng là phải đền 13 vạn bạc”

Tính tiền. Thoáng chốc ta liền quăng những cảm giác đau lòng kia qua một bên.

Ta quay đầu, nhìn chằm chằm tiểu mập mạp, cùng hấn lý luận: “Ta trì hoãn thời gian mà ngay cả bộ y phục cũng không kịp thay ra! Còn nữa, Hoàn Dương đan này do ta mua, không phải là đồ của ta sao? Ta ăn, ta làm chậm trễ thời gian là do ta có bản lĩnh, người còn đòi ta đền bù nữa, có đạo lý không? Không đền.”

Ta bỏ lại lời này, vòng qua tiểu mập mạp kia bay ra ngoài.

Tiểu mập mạp liền đuổi theo chặn ta lại: “Không đền bù? Không đền bù thì vàng mã đốt cho người về sau sẽ nhận được càng ít! Mua đồ càng đắt hơn! Người có đền hay không?!” Ta... Ta thật sự phải...

Ta vừa mới phá sập núi, giết Kim Tiên, thiêu cháy Phượng Hoàng, đối mặt với cuộc chiến sinh tử cũng không sợ thế mà nay đối mặt với tên quý đòi nợ này lại không khỏi cảm thấy bất lực.

Bọn yêu ma quỷ quái ở chợ Quý này đơn giản mà nói chính là một đám cường đạo tự cho mình là có đạo lý, mặc kệ người khác nói cái gì đi chẳng nữa.

“Ta không rảnh nói lý với các người!” Ta cá giận nói. “Ta ăn Hoàn Dương đan, tại thời điểm ta chết tại sao thân thể của ta lại biến thành cau bự lùn nang cứ thế mà bay biến đi mất! Trò đùa gì vậy? Tại sao người lại muốn để cho ta thấy ta chết thêm một lần nữa?”

Các người để cho... tên xấu xí kia nghĩ thế nào?

Bất không được, gọi không trở về, có lẽ nào hẳn cho là do hẳn không cẩn thận nên đã làm cho ta tan biến hay không?

“Ồ! Còn không vui ư, cái đó là hiệu quả đặc biệt của Hoàn Dương đan do bọn ta làm, chính là vì muốn cho các người sau khi bỏ ra một khoản tiền lớn để hoàn dương, đi tìm lại những người quen biết khi còn sống, cuối cùng là lưu lại cho bọn họ một hình ảnh hoa hoa lệ lệ!” Tiểu mập mập nói. “Cửa hàng hồi hồn của bọn ta đã nghiên cứu cái này từ rất lâu rồi, người còn ghét bỏ?”

“...”

Cho nên bọn họ để cho người chết hồi hồn, sau đó chạy đến trước mặt thân nhân của mình, thời điểm cả gia đình vừa khóc lóc vừa trò chuyện, người chết trực tiếp nổ xác trước mặt bọn họ... giống như đang xem pháo hoa sao?

Vâng, hình tượng này sẽ được khắc rất sâu, rất rất sâu.

Nhưng bọn họ cho rằng người còn sống sẽ vui vẻ ư?

Ta không hiểu nổi những thứ ý tưởng quái quỷ này.

“Vậy thân thể kia của ta đâu?” Ta hỏi hẳn, “Cứ thế mà nổ tan tành à?”

Tiểu mập mập có vẻ bức mình: “Lúc người mua thuốc không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Khi Hoàn Dương đan hết giờ, bất luận là người ở chỗ nào sẽ tự động hồi hồn, hồn thuộc về nơi của hồn, thân thể thuộc về nơi của thân thể... Haiz, rốt cuộc người có đền tiền hay không?”

Vậy ra... Thân thể của ta đã trở về cái động băng tuyết đó sao...

Ta trầm tư, thuận miệng hỏi Tiểu mập mập một câu: “Chu thị mua thuốc, các người tìm Chu thị mà đòi bồi thường. Ta là con dâu của Chu thị, người cứ ghi sổ với bà ấy.”
câu Nghe ta nói vậy, tiểu quỷ mập mập suy nghĩ một lúc, nằng có thể xem như bỏ qua ta mà ghi sổ trên đầu Chu thị.

Ta nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy có mỗi mình ta trong cửa hàng hồi hồn, còn chẳng thấy bóng dáng Chu thị và nhi tử đâu. “Bọn họ đâu rồi?”

“Không biết.” Tiểu mập mập nhớ lại: “Trước khi rời khỏi bọn họ bảo là muốn tranh thủ lúc người không có ở đây mà đi điều tra một chút về bát tự của người.” Hẳn vừa nói vừa đi về phía sau quầy.

Ta ngẫm nghĩ, muốn điều tra những việc ta đã trải qua, bọn họ hẳn là sẽ đi đến cửa hàng Địa phủ. Không biết sau khi biết ta đã trải qua những việc gì, bọn họ có bị dọa đến mức trực tiếp đến từ hồn hay không? Có điều như vậy cũng tốt. Vốn dĩ ta cũng chỉ cần bọn họ mua cho viên Hoàn Dương Đan, bọn họ không lui, ta sẽ phải tự lui. Giải quyết xong chuyện của Lạc Minh Hiền, ta cũng không còn cần Hoàn Dương Đan nữa. Thứ duy nhất ta muốn hiện giờ chính là đi tìm thân thể không biết lạc nơi nào của mình.

Hiện tại, ta bay trở về núi Trần Tắc để tìm Chi Yên, chiếm lấy thân thể của nàng sau đó sẽ đi tìm Mạc Thanh để trấn an hẳn, kế tiếp sẽ cùng hẳn đi tìm thân thể của mình.

Làm không tốt, về sau không có Hoàn Dương Đan của chợ quý, ta cũng chỉ còn cái hồn mà thôi.

Ta vừa suy đoán xem thân thể của mình rốt cuộc đang ở nơi nào vừa bay ra khỏi cửa hàng hồi hồn. Vừa bay đến đường lớn, ta đã phát hiện có chút gì đó không đúng... có gì đó khác với thường ngày.

Bầu trời chưa sáng, chợ Quý vẫn náo nhiệt như cũ, trên đường quý hời há bay tới bay lui, không có nhiều tiếng động nhưng quý mua bán cũng nhiều hơn so với bình thường, đã thế còn xuất hiện rất nhiều gương mặt mới.

Ta cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ trên dương gian đang có chiến tranh hay sao? Ta cùng lắm mới rời đi có một chút mà sao lại có nhiều quý đến như vậy?

Ta còn đang tò mò, lại thấy trước mặt có ba con quý bay tới chặn đường.

Ta ngược mắt nhìn, hóa ra là Chu thị. Bà ta nổi giận đùng đùng nhìn ta chằm chằm, tràn đầy căm giận. Ta ngẩn ra, thầm nghĩ, chẳng lẽ Chu thị đã phát hiện ra ta đồ thừa khoản nợ kia lên đầu bà ta nên tới tìm ta tính sổ?

Nhưng vậy thì cũng không thể nào mà tức giận đến mức này được. Đối với bà ta 13 vạn bạc có đáng là bao đâu?

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Nhi tử hèn nhát của bà ta đuổi theo phía sau, có ý kéo bà ta lại. Nhìn thấy ta, gương mặt trắng bệch của hẳn nhuộm hai vệt hồng đỏ, thẹn thùng gãi đầu, nhỏ giọng: “Hay là... bỏ qua đi...”

“Bỏ qua cái gì!” Chu thị đẩy hẳn ra, tuy lưng còng nhưng khí thế thì không hề yếu kém. Bà ta chỉ lỗ mũi của ta, nộ khí trùng thiên (*) chỉ trích: “Nói mau! Tại sao người lại làm vậy?”

(*) Nộ khí trùng thiên: Tức giận ngút trời.

“Hà tất phải cáu giận.” Ta nói, “Người nói tên của người cho ta biết, ta sẽ đi tìm người hóa vàng mã bù vào phần tiền kia cho người là được chứ gì.”

“Ngươi còn dám đem tên ta ghi vào sổ nợ?” Chu thị lại càng tức giận hơn.

Ta thấy có chút không hiểu: “Không phải ngươi đang nói đến việc ghi nợ sao?” Ta nhìn bà ta, “Vậy vì sao ngươi lại tức giận như thế?”

Chu thị quăng cái gương cầm tay “bộp” một cái xuống đất. Chất lượng của cái gương này thật tốt, không hề bị nứt. Bà ta tức giận đến run người: “Tại sao ngươi lại muốn gạt ta! Lão thân tìm kiếm ở chợ quý này đã nhiều năm cũng chỉ vì muốn tìm cho nhi tử một đứa con dâu trong sạch! Ngươi lại đem chuyện đó ra gạt ta!”

Tà càng lúc càng khó hiểu. Lúc ta đưa tay muốn nhặt cái gương lên, phía sau đột nhiên lại xông ra một con tiểu quỷ gầy nhom giật lấy cái gương. Sau đó lại còn vỗ vỗ trong tay rồi thối thối tở về cực kì quý giá.

“Lão thái bà! Dám lấy đồ ở cửa hàng Địa phủ! Ngươi có biết hậu quả thế nào không?”

Tên thư sinh ở phía sau con quỷ ốm nhom vội vàng chịu tội: “Mẹ ta nhất thời tức giận, vật này trả lại cho ngài, trả lại cho ngài...” Tiểu dân lời kéo làm chậm trễ thời gian, còn chọc người ta chê cười, cả chợ Quý yên lặng, duy chỉ có nơi này là ồn ào, trong chốc lát, hầu như tất cả quỷ đều bay tới bên này xem náo nhiệt.

Ta ho khan một tiếng, vốn định thừa dịp Chu thị không vui, vội vàng muốn hủy bỏ hôn sự này, còn chưa kịp mở miệng, Chu thị đã nói: “Bây giờ ngươi cùng ta đi viết lục thư!”

Cái gì?

Hồng thư hòa, lục thư ly. Lời đề nghị này của bà ta lại thật sự đúng ý ta. Chẳng qua là ta vốn muốn giảm bớt đứa con trai của bà ta, nay bà ta nói thế cứ như muốn hưu ta vậy. Ta phải đòi bà ta nguyên do.

Thư sinh ở bên cạnh nghe xong, còn gấp gấp hơn ta. Hắn nắm lấy tay Chu thị: “Mẫu thân! Không thể...”

“Có gì không thể?” Chu thị giận dữ, “Con ta phúc đức sau khi qua đời, đương nhiên xứng với cô nương tốt nhất trên cõi đời này! Cần gì lấy thể loại này... Này...” Bà ta cuối cùng cũng không nói hết, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà kéo nhi tử, cắn răng bảo hắn: “Vi nương chọn cho ngươi nhiều năm như vậy! Tại sao ngươi lại coi trọng thể loại cô nương đã từng có gia thất!”

Ta giật mình ngạc nhiên.

Hả?

“Lão thái bà, bịa chuyện bậy bạ nói xấu ở trước mặt Lộ Chiêu Diêu ta, không biết đã phá thai bao nhiêu lần, mà nay cũng đã chết rồi, bà nói chuyện cũng phải đề ý một chút chứ!”

“Đề ý cái gì!” Chu thị lôi tên tiểu quỷ còm nhom trở lại, tiếp tục đoạt cái gương trong tay hắn mà không thèm để ý tới việc tên tiểu quỷ đang ồn ào muốn đánh bà ta. Chu thị giờ cái gương cho ta xem: “Tự ngươi nhìn đi! Trên này viết cái gì! Lộ Chiêu Diêu! Ngày nào tháng nào năm nào cùng ai làm chuyện gì ở đâu! Ta già da mặt mỏng! Không dám đọc! Ngươi tự đọc đi!”

Bà ta đưa gương cho ta, ta vội vàng nhận lấy. Tên tiểu quỷ kia thì cứ la hét chói tai, lão bà than trời khóc đất khuyên nhủ tên thư sinh, vô số âm thanh ồn ào cùng từng câu từng chữ trên gương thi nhau xông vào tâm trí ta.

Ta đọc mấy hàng chữ lại cứ như không biết chữ. Ta hết híp mắt rồi lại trừng mắt mà đọc bên trái một chút, xem bên phải một chút. Nhìn tới nhìn lui lại cảm thấy không thể nào lý giải nổi mớ thông tin trên cái gương này.

“Ngày 3 tháng 10 năm Tân Sửu, trước cửa đền thờ dưới chân núi Trần tặc, Lộ Chiêu Diêu cưỡng bức môn đồ Lệ Trần Lan, cả đêm giao hoan, hành vi thô lỗ, động tác dã man, một đêm thoải mái, tội cưỡng bức!”

Hả?

Cái gì?

Ta cùng với ai?

Lệ Trần Lan? Mặc Thanh?

Cả đêm làm gì? Còn thô lỗ với dã man? Thoải mái? Ai thoải mái? Ta sao? Sau cùng đó là tội gì?

Cái quái gì thế này!

Ta cầm gương mà trong lòng có chút không hiểu cùng gấp gáp, ta hỏi Chu thị: “Đây là cái gì? Các ngươi gán cho Lộ Chiêu Diêu tội giết người phóng hỏa thì ta nhận, nhưng đây là cái quỷ gì? Gỡ bỏ?”

Ta cùng Mặc Thanh? Ta cưỡng bức hắn?

Gỡ bỏ!

Ai ghi chép? Tuyệt đối là trêu chọc ta?

Ba người kia đang bận ồn ào huyên náo không rảnh để ý tới ta, ta lại ôm gương nhìn thật kỹ, xem nhiều tới nỗi sắp thuộc lòng những chữ trên đó. Cuối cùng thì nha dịch ở chợ quý cũng chạy tới, ba tên quý kia cũng coi như là âm ỉ xong, nha dịch bắt Chu thị, cũng giữ tên thư sinh lại luôn.

Tên tiểu quý nhảy dựng lên, đưa tay gạt cái gương trong tay ta.

Sau lưng có nha dịch muốn tới bắt ta, nhưng tay lại xuyên qua thân thể ta. Cuối cùng bọn họ dùng một cái xích sắt cài trên tay ta để bắt ta lại.

Ta để mặc cho bọn họ bắt mà không có ý định phản kháng. Bởi vì... ta vẫn còn đang hỗn loạn.

Tiểu quý hung tợn lướt nhanh qua ta cùng với Chu thị và tên thư sinh kia, chỉ vào người của bọn ta mà mắng: “Các người làm nhiều loạn công vụ! Bắt hết lại giam!” Cuối cùng hắn nhìn ta chăm chăm, “Người! Người còn nhìn lên thông tin khi còn sống! Người đền tiền cho ta! Lộ Chiêu Diêu! Mười vạn quan tiền! Người không đền ta sẽ đem người đi giam!”

Ta chỉ cảm giác hết thấy trước mặt thật hoang đường.

Quý giới này khác xa so với nhân giới, làm cho ta khó lý giải.

Ta đột nhiên cảm thấy ... nếu phải chiến đấu với Lạc Minh Hiên đến người chết ta sống thì tình hình lúc này làm cho ta cảm thấy thoải mái hơn, không hề mệt tâm một chút nào.

U)5}V

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Gammie Chib

Beta: Bozu

Ta bị xích lại rồi nhốt vào bên trong địa lao âm u dưới Quý thị.

Nhà ngục chẳng có ai. Dù sao thì... tất cả mọi người đều thành quý rồi nên cũng không nghĩ ra chuyện gì để gây náo loạn mà để bị bắt giam.

Ta cùng với mẹ con Chu thị bị giam trong ba phòng riêng biệt gần kề nhau. Bọn họ ở đối diện ta, trừng đôi mắt ti hí mà nhìn ta chăm chăm. Ta cũng trừng lại bọn họ như thế, không phải là ta có thành kiến gì mà là bởi vì trong đầu ta có quá nhiều chuyện nên không rảnh mà điều khiển mắt nhìn đi chỗ khác.

Ngày 3 tháng 10 năm Tân Sửu, ta rất rõ thời gian đó.

Cho nên nói “rất rõ” mà không phải là nói “nhớ lại”, bởi vì nó đã tồn tại rất lâu trong trí nhớ của ta. Ta nhớ đến một khoảng thời gian cách đây không lâu, ngày 23 tháng 9 năm Tân Sửu, đó là lần thứ nhất ta “giết” Lạc Minh Hiên.

Nhớ lại năm đó, cũng khá giống cách đây không lâu, ta cùng với Lạc Minh Hiên đánh một trận kinh thiên động địa, chỉ khác ở chỗ, khi đó Mặc Thanh không có bên cạnh giúp ta. Lạc Minh Hiên cũng chưa kịp sử dụng chiêu gọi thần Phụng kia.

Thay vì đánh một trận đồng vu quy tận, ta phong ấn hắn, sau đó cũng bị hôn mê, được ám la vệ đưa về Vạn Lục Môn.

Đó là sau khi ta thu nhận Cố Hàm Quang, việc trị thương cho ta đối với Cố Hàm Quang mà nói cũng lắm chi là một khoảng thời gian ngắn. Hắn trị thương cho ta mất bảy ngày. Trong bảy ngày đó, ba ngày đầu tiên ta không ngừng phun ra máu, đến ngày thứ tư ta cũng chẳng còn máu để mà ới nữa vì vậy lâm vào hôn mê. Ta bắt tay Diêm Vương được vài lần, cuối cùng đến ngày thứ bảy, dưới sự tận lực cứu chữa của Cố Hàm Quang, ta rốt cuộc cũng tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, ngay cả thân thể đau đớn cũng không thể kim hãm được sự sung sướng trong từng mạch máu của ta.

Đại thù giặc đã báo, cuộc sống hoan hỉ nhường nào!

Ta không để ý Tư Mã Dung khuyên can, mặc kệ Cố Hàm Quang vừa giận vừa chỉ vào ta mà mắng, ta mang một thân quần đầy băng mờ yếm tiệc ở Vạn

Lục Môn. Đại yến kéo dài ba ngày ba đêm, vui mừng đến độ phát thiệp mời cho cả Thập đại tiên môn.

Mặc dù bọn họ không cảm kích, nhưng người trong ma đạo cơ bản đều đến đông đủ. Đây có thể xem là buổi yến hội lớn nhất từ lúc lão ma vương sáng lập qua đời cho tới nay.

Ta uống cả ngàn vò rượu, say mềm ba ngày ba đêm, để mặc cho cơ thể cùng ý thức của mình rơi vào trạng thái lơ lửng. Hiện tại ta cũng không biết ba ngày đó rốt cuộc ta đã làm những việc gì.

Ta chỉ nhớ ta không ngừng phấn khích như thể muốn đảo lộn cả ngày và đêm. Sau khi say mềm ba ngày, ta lại ngủ mê man hơn nửa tháng.

Lúc ta tỉnh lại thì thấy nóc phòng Vô Ác điện đang được tu sửa, đại khái là hơn nửa tháng trước ta say rượu đã lật tung nó lên.

Từ miệng Tư Mã Dung, ba ngày này ta như kẻ điên say rượu làm nhiều việc không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì chuyện này quá mức hỗn loạn và hoang đường, lại tổn hại nghiêm trọng tới uy nghiêm của ta, ta đã cho người xóa bỏ ghi chép về buổi yến hội kia, cũng không cho phép bất kì ai nhắc tới nó nữa. Ta thế nhưng không biết rằng trong những chuyện hoang đường ta đã làm trong ba ngày đó, rốt cuộc lại làm một chuyện cực kỳ hoang đường là... ăn Mặc Thanh?

Chuyện này hoàn toàn không có ai nhắc tới với ta!

Là Tư Mã Dung che giấu cho Mặc Thanh? Cho nên không cho người khác biết?

Ta cần trọng suy nghĩ, cảm thấy khả năng này cực kì lớn.

Khi ấy, phía dưới cổng Vạn Lục Môn có một ngôi miếu, trước kia ta có vẽ sát trận ở đấy. Băng Thiên Tuyết Địa, dung nham biến lửa, núi đao rừng kiếm thay nhau ra trận, hoàn cảnh ác liệt khó mà có thể tưởng tượng được, khi đó quải thi con treo lưng lửng, lớp lớp tiên thi, không ai muốn đi tới chỗ đó.

Cho dù là yến hội, khắc tới trước hay sau đều tề tụ tại Vô Ác điện, phía trước cửa miếu thế nào cũng vẫn như thế ấy, trận pháp giống như mọi ngày, lửa trại trên đỉnh núi sang rực khác hẳn với chân núi, hơn nữa có thể bởi vì yến hội nên mọi người chỉ nghĩ đến vui chơi như thế nào, căn bản là không có ai đi lại dưới chân núi.

Ngoại trừ... chỗ Mặc Thanh trông cửa.

Hắn ở đó một mình, không có ai bên cạnh, nếu ta có đi thì bên cạnh ta chưa chắc có người đi cùng, bởi vì...

Ta mạnh hơn người khác! Cũng không phải là đi giết người! Không cời y phục thì làm việc kiểu gì?

Vừa muốn cời y phục, nhưng như vậy rất mất thời gian, nếu bên cạnh có người đi theo thế nào ghim ta lại.

Không ai có thể cản, sau một chút gió cũng không để lộ, nhất định là hắn cô độc canh cửa, bị ta đánh lén như tên trộm.

“Ai...” Ta không tự chủ được mà thở một hơi thật dài, ôm lấy đầy phiền muộn.

Năm đó...

Chính là cảnh tượng gì đây? Trong đêm tối, trước trận pháp đằng đằng sát khí, trên bậc thang công miếu... ta đè ép người ta?

Ta cau mày cố gắng hồi tưởng, thật là không nhớ được một hình ảnh nào.

Khi đó mặt hắn còn có vết đen, cả ngày che phủ mình trong chiếc áo choàng màu đen, không để cho ai nhìn thấy.

Ta cứ thế mà đè ép hắn, hắn có gặp đến độ khóc lên không đây? Ta giật mình. Ta từng hôn môi của hắn chưa? Có vuốt ve lồng ngực của hắn chưa? Chưa biết hắn có biểu tình gì đây? Xấu hổ? Khổ sở? Hào hứng nghênh đón? Hay là liều chết từ chối???

A... Thật là muốn nhìn Mặc Thanh khi đó một chút.

Ta gãi gãi đầu, tức giận! Làm sao lại có thể quên bộ dạng vui mừng của hắn khi ở phía dưới cơ thể của ta được chứ!

Ta nén tiếng thở dài, ngay sau đó trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy đoán cực kì kinh khủng – ta không nhớ ra được chuyện này? Hay là nói sau khi ta thành quý, trí nhớ của ta cũng bắt đầu suy yếu cho nên đã quên sạch chuyện này rồi?

Những suy nghĩ này làm tim ta không ngừng phát lạnh.

Ta bắt đầu bấm ngón tay, đếm xem sau khoảng thời gian đó lại xảy ra chuyện gì, vậy mà càng đếm tim ta càng không kiềm chế được sợ hãi. Ta biết cho dù là người sống, trí nhớ về những việc đã trải qua sẽ dần dần biến mất theo thời gian, nhưng ta lại không rõ những thứ kia bị ta quên sạch khi còn sống hay khi chết rồi mới quên.

Càng nghĩ càng rối, chân mày ta nhíu chặt lại.

“Chiều... Chiều Chiều...” Tên thư sinh ở phía đối diện nhẹ nhàng kêu tên ta “Ngươi... Ngươi đừng sợ. Ta phát hiện ngoài kia trời đã sáng, nha dịch đã đều đi nghỉ ngơi, đợi sau khi trời tối sẽ có người tới hỏi, chúng ta không có gây chuyện gì, bọn họ sẽ không làm khó chúng ta. Ngươi... Tiền của ngươi, ta giúp ngươi đền.”

Chu thị ở nhà giam bên cạnh hẳn nghe vậy giận dữ nói: “Con à! Ắt ta lừa ngươi gạt ngươi, ngươi để mặc ả bị giam ở chỗ này! Còn muốn giúp ả đền tiền nữa ư? Ắt thiếu chúng ta, còn phải để cho ả về trả nợ! Tiền hai viên Hoàn Dương Đan phải để ả đền!”

Thật vậy sao? Ta đây đi giết một tên Lạc Minh Hiền, quay đầu về tới địa phủ liền thiếu nợ.

“Mẹ...” Thư sinh kia cúi thấp đầu, cực kỳ xấu hổ nói với mẹ hẳn, “Đó ... Dầu gì cũng là duyên phận.”

“Ngươi bị bộ dạng hồ ly này của ả câu hồn đi rồi!”

Ta cảm thấy mẹ hẳn nói có lý, nên ôm tay nói với hẳn: “Trước tiên ngươi đền bù tiền giúp ta, sau khi chúng ta ra ngoài sẽ đi viết lục thư, ta sẽ kiếm người đốt trả tiền cho ngươi, các ngươi không cần nóng vội, Lộ Chiêu Diệu ta không thích ai mắc nợ càng không thích mắc nợ bất kì ai.”

Sau khi tên Thư sinh nghe xong, tựa như hết sức tui thân, nhưng bình thường vẫn luôn nhu nhược nên lúc này cũng chỉ ảo não kêu một tiếng “ồ”.

Chu thị cũng không chấp nhận việc này: “Đi ra ngoài? Ra khỏi đây rồi, ta làm sao biết ngươi chạy đi đâu.”

Ta nghiêng mặt liếc xéo bà ta một cái: “Ngươi muốn thế nào?”

Chu thị đảo con ngươi một vòng: “Không cần viết lục thư vội, ngươi đền tiền trước, có Hồng Thư ta vẫn còn có thể tìm được ngươi.”

Cũng được, dù sao cũng không cần gấp, bà ta có cái để bảo đảm nên cũng sẽ bớt ồn ào.

Thương lượng cùng Chu thị xong, ta tự mình ngồi thiền trong ngục. Tình tâm tĩnh khí, điều chỉnh tâm tính của mình, nhưng càng điều chỉnh, trong đầu lại càng xuất hiện bộ dạng của tên Mặc Thanh đó.

Bây giờ hẳn đang làm gì? Trở về núi Trần Tắc? Hay là đang tìm ta? Ta cứ bồng chốc biến mất ở trước mặt hẳn, hẳn có cho là ta đã hồn phi phách tán, không thể gặp lại nữa hay không?

Nếu như hẳn nghĩ như vậy, thế thì phải chịu nhiều khổ sở rồi!

Đêm càng lúc càng khuya, ta vẫn chờ người tới tra hỏi, không cần đợi họ đến, ngược lại lại đem Từ Du tới đây.

Hắn vội vàng bay tới trước mặt ta, bộ dạng cực kì nghiêm túc, sốt ruột nói: “Bên ta mới vừa nghe nói đại tỷ ngươi bị bắt vào địa lao, tại sao lại đi đến cửa hàng Địa phủ mà lấy gương? Ngươi có khỏe không?”

“Không có chuyện gì đáng ngại.” Ta hỏi hẳn, “Ngươi có biết ta còn bao lâu mới có thể ra không?”

Từ Du đi ra ngoài nhìn một cái: “Ta nghe ngóng được chương quây rất tức giận về số tiền kia, muốn giam bọn ngươi ba ngày sau thẩm tra lại.” Ba ngày?

Không thể được, ba ngày không có tin tức của ta, đừng nói tiểu ma lem, ngay cả Chi Yên cũng sốt ruột.

Ta trầm ngâm, nói: “Nhét cho hẳn ít tiền là ta có thể sớm được ra ngoài đúng không?”

“Có thể thử xem, nhưng mà... Đại tỷ, ngươi có nhiều tiền đến thế ư?”

Ta trầm mặc, sau đó nhìn về phía Từ Du, khẽ mỉm cười: “Đệ đệ tốt, vài ngày trước tỷ tỷ vội vàng đi làm đại sự, cho nên mới muốn ngươi giúp ta mua Hoàn Dương Đan, thái độ có hơi nóng nảy, ngươi đừng trách ta.”

Từ Du lui về phía sau: “Đại tỷ... Ngươi có gì cứ nói thẳng.”

“Ngươi đi mua viên Báo mộng đan uống sau đó giúp ta báo mộng cho một người tên là Cẩm Chi Yên, bảo nàng hóa vàng mã cho ta... không đúng, ngươi trực tiếp báo mộng cho Lệ Trần Lan, thuận tiện... ờ...” Nếu để cho Mặc Thanh biết ta bị quỷ bắt tới đại lao, như thế sẽ rất mất mặt, vì vậy ta thuận miệng nói, “Ngươi hãy nói với hẳn, Lộ Chiêu Diệu bị bắt cưới để trả nợ, giờ phải đền tiền nếu không sẽ không được thấy hẳn, bảo hẳn đốt thêm tiền cho ta. Ngươi làm được chuyện này không?”

“Báo mộng đan thì có thể, ngày mai sẽ báo tin cho ngươi.” Dường như hẳn bởi vì lần trước ta cần hẳn giúp một tay nhưng hẳn không thể, cho nên lương tâm hơi hồ thẹn đối với ta, nghe ta phởn phác, lập tức bay ra bên ngoài một đoạn, nhưng giống như là nghĩ tới điều gì lại dừng một chút, bay trở lại.

“Đại tỷ, thật ra thì có chuyện này ta đã sớm muốn nói với ngươi, chỉ là trước kia vẫn không chắc chắn, nhưng bây giờ nhìn ổ khóa trên tay, ta có thể khẳng định.”

Ta khó hiểu nhìn ổ khóa trên tay: “Chuyện gì?”

“Ta cảm thấy... Đại tỷ có thể là một sinh hồn.”

Ta sùng sốt: “Sinh hồn?”

Hai mẹ con kia nghe vậy cũng kinh ngạc: “Sinh hồn làm sao có thể thấy chúng ta?”

“Có thể nhưng không nhất định có thể chạm không phải sao?” Từ Du nói, “Trước ta không thể chạm vào người, nha dịch khẳng định cũng không chạm được vào người nên mới lấy khóa khóa người lại mà dắt tới đây.”

Đúng... thật ra thì lúc trước ta cũng đã phát hiện ra chuyện này rồi, người Quý thị không chạm được vào ta, nhưng Chi Yên thì có thể, mà Chi Yên tuyệt đối là sinh hồn, nhưng có thể chạm vào ta.

Từ Du chỉ cần nói như vậy, ta đã có thể xâu chuỗi chuyện này lại với nhau.

Ta không biết tên nào treo thân thể ta trên tường băng, hoặc giả giống như thân thể Chi Yên đều còn sống, chỉ là thân thể của ta không tràn đầy sinh lực giống Chi Yên mà giống như trạng thái “chết” hơn. Cho nên so với Chi Yên, ta có thể thấy được nhiều Quý hồn hơn.

“Nếu như đại tỷ thật sự là sinh hồn..., vậy người phải chú ý một chút đấy.”

“Chú ý cái gì?”

“Quý thị đó, cũng đừng ăn lung tung nữa. Nhất là Hoàn Dương Đan, Báo Mộng đan...”

Ta ngẩn ra, chợt nhớ tới lúc ta từ cửa hàng hồi hồn đi ra đã nhìn thấy rất nhiều quý trên đường: “Là bởi vì... Càng ăn, sẽ cách cái chết càng gần sao?”

Về mặt Từ Du nghiêm túc, gật đầu: “Càng ăn nhiều càng cách xa dương gian, cũng càng không thể quay về. Đại tỷ, người vốn là sinh hồn, thân thể của người khẳng định được cất giấu đâu đó trên nhân thể, bây giờ nếu người có thể tìm được thân thể của người, trực tiếp nằm vào, như thế nói không chừng còn có thể hồi hồn, nhưng nếu ăn quá nhiều thứ ở Quý thị, nói không chừng..., người phải cẩn thận một chút.”

Tâm trạng của ta đột nhiên phát ra một cổ sợ hãi.

Thì ra, không phải là chỉ trong một đêm Quý thị đã có thêm nhiều quý như vậy mà là vẫn luôn có nhiều quý như vậy. Chỉ là việc nhìn thấy Hồn Quý của ta có hạn mà thôi. Cũng giống như Chi Yên chỉ có thể nhìn thấy mình ta mà không thể thấy được những con quý khác.

Đôi mắt của ta cũng có giới hạn, chỉ là ta vẫn không biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Gannie Chib

Beta: Bozu

Ta ở trong địa lao chờ Từ Du trở về, ta vốn cho là hấn đi báo mộng sẽ không tốn nhiều thời gian, nhưng đợi hấn cả ngày, đến buổi tối ngày hôm sau, Từ Du mới bay tới đây.

Hấn đến trước nhà giam của ta, thần sắc lo lắng y như hôm qua, nói: “Bên ta mới vừa nghe nói đại tỷ người bị bắt vào địa lao, tại sao lại đi đến cửa hàng Địa phủ mà lấy gương? Người có khỏe không?”

Ta nhìn hấn, có chút thất thần.

Ngày hôm qua... hình như hấn đã nói như vậy, không hề khác chút nào thì phải?

Ta nhìn mẫu tử Chu thị phía sau hấn, chỉ thấy hai người bọn họ cũng im lặng không nói.

“Ta không sao.” Ta đáp lời của Từ Du. Sau đó trầm mặc tĩnh tế nhìn hấn thăm dò.

Từ Du thở một hơi dài nhẹ nhõm, thần sắc cũng không khác hôm qua, hấn nói: “Ta nghe ngóng được chương quầy rất tức giận về số tiền kia, muốn giam bọn người ba ngày sau thẩm tra lại.”

“Ừ.”

Đối mặt với phản ứng chậm chạp của ta, hần nghĩ ta đang giận hằn vì vậy gãi gãi đầu, hết sức ngượng ngùng nói: “Đại tỷ, hôm đó không phải ta không muốn giúp ngươi, ta thật sự không có biện pháp mua Hoàn Dương Đan giúp ngươi.” Hần dừng một chút rồi thở dài.

“Ta có lời muốn nói với ngươi. Gần đây ta làm việc có chút lộn xộn, đại khái là đã tới số rồi, ta muốn trước khi biến mất, kiểm thật nhiều tiền rồi đến của hàng Địa phủ mà xem lại những việc đã trải qua lúc mình còn sống. Ta muốn biết ta đây rốt cuộc tên họ là gì, từ đâu đến, trước kia đã làm gì, biết những người nào... Mặc dù sau một khắc mọi trí nhớ sẽ biến mất ta cũng không tiếc nuối.” Hần đơn thuần nhìn ta, “Mà tiền của ta vừa vặn chỉ có thể xem được một lần, cho nên ta ...”

“Ta không trách ngươi.” Ta ngắt lời hần, lại không biết nói gì khác để an ủi hần. Khi hần thân nhiên nói chuyện này ra, có lẽ hần cũng không cần ta phải an ủi, vì vậy ta cũng chỉ lập lại, “Ta không trách ngươi.”

Việc kia cần nhiều tiền như vậy thế mà hôm qua còn đáp ứng ta, nguyện ý mua bảo mệnh đan giúp ta bảo mệnh.

Ta bỗng mỉm cười, cũng không có cách nào dễ dàng mở miệng nhờ vả hần đi mua đồ giúp ta giống như hôm qua.

“Trong địa lao này cũng không có gì là không tốt.” Ta nói, “Rất yên tĩnh, ở rất thoải mái, ta còn muốn để cho bọn họ giam ta thêm mấy ngày nữa.”

Nghe ta nói vậy, hần mới hơi yên tâm hơn. Ta giục hần về tiệm làm việc, cuối cùng hần xoay người rời đi, nhưng liếc thấy cái ống khóa trên tay ta, lại xoay người trở lại nói suy đoán hôm qua lần nữa, sau đó mới thông thả lắc lư bay đi.

Sau khi nhìn hần bay đi, một lúc lâu ta cũng chưa có bình tĩnh lại được.

“Chiều... Lộ cô nương” Thư sinh kia sợ hãi gọi ta, “Đây đều là chuyện rất bình thường, giống như sinh lão bệnh tử vậy, ngươi đừng có buồn quá làm gì.”

“Tiểu thư sinh.”

“Hử?” Hần sững sờ trong chốc lát, ngượng ngùng trả lời, “Ồ...” “Đợi ngày mai, sau khi xét xử xong được thả ra, ngươi cho ta mượn thêm một khoản tiền nữa được không?” Ta nhìn lòng bàn tay đã hơi mờ của mình, “Ta muốn biết rốt cuộc ta có quên chuyện gì đã xảy ra hay không.”

Thành quỹ thấy được thật nhiều chuyện kỳ diệu, nhìn thế giới trước mắt, lại vĩnh viễn không biết toàn bộ thế giới của chính mình, quá khứ đã quên mất, lại vĩnh viễn không biết mình đã quên.

Bị giam ba ngày, trải qua một phiên thẩm vấn không mặn không nhạt, do bai con quỹ chúng ta cũng không còn gây chuyện đại sự gì, tên thư sinh kia cũng nộp một khoản tiền phí, chúng ta liền được thả ra.

Ta dẫn tên thư sinh đi đến trước cửa hàng Địa phủ, Chu thị cũng không ngăn cản, tiếp tục bay tới bay lui tìm con dâu ở Quý thị.

Trong lúc rảnh rỗi ta hỏi gã thư sinh một câu: “Ngươi có muốn lấy vợ hay không?”

Tên thư sinh ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Lấy hay không thật ra cũng không quan trọng. Mỗi một con quỹ đều cần cho mình một lý do để mà tiếp tục lưu luyến thế gian. Mẹ ta muốn kiếm cho ta một người vợ, mà ta... cũng chỉ muốn để cho mẹ ta được như ý nguyện. Cuộc đời này không có cơ hội tận hiếu, nên chỉ có thể tiếp tục phụng bồi bà, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà. Bởi vì ai biết được kiếp sau còn có cơ hội gặp lại nhau không.”

Ai biết kiếp sau... Còn có cơ hội gặp lại không..

Mất ta cụp xuống, bay vào cửa hàng Địa phủ.

Tiểu quỹ trong cửa hàng nhìn ta chằm chằm đề phòng. Nhờ tên thư sinh trả tiền cho, ta lấy được cái gương nhỏ để soi mặt.

Trên gương viết một hàng chữ khác với hàng chữ ta đọc được bên ngoài của hàng Địa phủ hôm qua. Trong gương chỉ chít chằng chịt chữ, không cần ta đọc, từng chữ từng chữ một như thể nhảy vào trong đầu của ta, trực tiếp vẽ một vài bức họa trong đầu, mà hình ảnh cũng chậm chậm dâng lên, biến thành những kí ức sinh động.

Ta nhìn thấy cổ hương nơi ta ra đời tràn đầy khí độc, cha mẹ đã mất, một mình ông ngoại nuôi ta lớn lên. Sau đó Lạc Minh Hiền tới, nhiễu loạn cuộc sống của ta, làm cho ta từ đó về sau luôn muốn rời khe núi mà đi ra ngoài.

Rốt cục có một ngày ta rời khe núi ấy, đến núi Trần Tắc gặp tên tiểu xấu xí và cứu hần.

Ta xem đoạn này thật kỹ.

Ta thấy khi đó ta bị thương nặng, mang theo hần một đường bốn ba, cuối cùng trốn vào ngôi miếu đổ nát trên núi Trần Tắc. Ta dường thương, cũng dường hần luôn. Mỗi ngày đều nói với hần ta muốn đi tìm Lạc Minh Hiền, sau này ta muốn làm người tốt, ta muốn xây một môn phái.

Ta nói ta muốn tạo phúc cho bá tánh, muốn thu nhận những kẻ không nhà về để dạy cho bọn họ cách hướng thiện, để cho kẻ yếu cũng không bị loạn lạc quấy nhiễu, để không còn ai sống lang thang nay đây mai đó nữa. Nếu có thiên tai ta sẽ ban phát lương thực, ngày được mùa ta giúp bọn họ trồng trọt được nhiều hơn...

Mặc Thanh ở bên cạnh ta, mặt lạnh yên lặng mà nghe.

Ta nhớ lại một chuyện, Mặc Thanh tạo ra Vạn Lục Môn, xóa bỏ trận pháp, bỏ trụ quái thi, xén đài tiên thi, còn với dân chúng, không phải đã làm những việc mà ban đầu ta chưa làm được sao! Ta đã quên ai từng nói với ta, hiện tại dưới núi Trần Tắc, đã đến mùa xuân, hoa xuân nở rộ khắp nơi, cực kì xinh đẹp.

Ta bỗng thấy xúc động.

Ta ngu ngốc nhìn lại quá khứ của mình, thấy mình đang nói đủ thứ chuyện phiếm trên đời với tiểu Mặc Thanh, cũng nhìn thấy cả ánh mắt trong veo, dịu dàng của hắn đang nhìn ta. Sau đó thì sao....

Sau đó ta cũng không còn để ý tới hắn, ta chỉ lầm lũi nói với bản thân, đợi thương thế lành, ta sẽ bỏ hắn lại, đi tìm Lạc Minh Hiền, để một mình hắn ở lại ngôi miếu đồ nát ấy.

Hắn len lén giấu lời của ta ở trong lòng cho tới tận bây giờ. Hắn định sau khi ta chết, biến Vạn Lục môn thành hình dáng mà ta tưởng tượng.

Nghĩ đến lúc trước hắn vì Vạn Lục Môn mà liều mạng xem văn thư cả buổi tối, lúc ấy ta không hiểu tại sao hắn lại kiên trì, cũng không hiểu tại sao hắn lại liều mạng đến thế.

Hiện tại ta đã hiểu, hắn làm vì ta.

Vì tên ngốc kia muốn tập trung tinh thần để làm người tốt như ta đây.

Đó là tâm nguyện đong thuần nhất của ta trước kia. Nhưng thật lâu sau đó ta vì thực tế mà buông tha nguyện vọng này, ta lo lắng quay đầu, đúng lúc phát hiện thì ra còn có người giúp ta thực hiện chuyện này.

Đoạn kén ức trong tay ta bị kéo đứt, lại có một người trải qua ngàn vạn khó khăn nguy hiểm, mang theo vết thương đầy người, lại kiên trì lặng lẽ giúp ta may lại quần áo.

Thế mà ta lại không hề biết đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, ta cực kỳ giận bản thân. Giận bản thân xong lại càng giận tên tiểu xấu xí kia nhiều hơn.

Bị coi thành bộ dạng đức hạnh cũng không thêm nói với ta một tiếng!

Ký ức trong gương đang không ngừng tiến về phía trước, đi qua quá trình ta làm cho Vạn Lục Môn hưng thịnh, đi qua việc ta giết Lạc Minh Hiền, rồi cuộc cũng tới được buổi tối đó, buổi tối trước cổng Vạn Lục Môn.

Mấy chuyện này ta có nghe qua một hai chuyện từ miệng Tư Mã Dung, ta đốt phòng ốc ở Nguyệt Phong để làm trò vui, dùng đao chém nát cả ngàn quyển sách trong Tàng Thư Các... Hiện tại ta đang ở trên Nguyệt Phong đùa giỡn với ánh lửa sáng quắc, rất nhiều người gào thét kêu dập lửa, mà tại Vô Ác Điện lúc này vẫn đang bày tiệc mừng tân khách, tiếng đàn sáo vang lên vừa ồn ào náo nhiệt lại vừa hết sức kinh tâm động phách.

Thật là một đêm mỹ lệ.

Mà vào đêm này, ta nhìn lại trong gương, thấy Mặc Thanh mặc một thân hắc bào cô đơn đứng ở trước miếu dưới chân núi.

Hắn ngược đầu nhìn lên, không phải nhìn sự vui đùa trên đỉnh Nguyệt Phong, cũng không phải nhìn Vô Ác Điện, mà nhìn ta đang ở trên chũm mui bậc thang.

Trên tay ta còn đeo băng, trên cổ cũng dán thuốc cao, tan ngồng nghênh đứng ở phía trên, cầm bầu rượu, xa xa nhìn hắng, mặt mơ màng, một thân mùi rượu: "Này." Ta gọi hắn một tiếng, "Đờ lấy ta."

Sau đó cả người ta thoát lực đổ nhào xuống.

Mặc Thanh tròn to mắt, bước nhanh tiến lên, ôm lấy ta ở giữa không trung. Sau đó bị ta đụng phải lần từ trên bậc thang xuống, suýt chút nữa khiến hắn bổ nhào bay vào trong sát trận trước sơn môn.

Mặc Thanh lui về phía sau liếc mắt nhìn, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, vừa đi trước vừa nhìn, kiếm của hắn đang đặt trên ngực ta, đụng phải ta thì lập tức buông ra: "Môn chủ..." Thanh âm hắn trầm thấp, "Người say rồi..."

"Hừ..." Ta dùng ngón tay đỡ lấy bờ môi của hắn, "Đừng có làm ồn, ta đến tìm người để tiết hỏa..."

Nghe những lời bản thân mình nói lúc đó, ta muốn tát mặt mình một cái. Lộ Chiêu Diêu ơi Lộ Chiêu Diêu, người xem những lời người vừa nói kia!

Thật thẳng thắn! Không có một chút tình thú!

Ài, năm đó vẫn còn quá non nớt.

Đúng lúc ấy, trong tấm gương hiện cảnh ta đè Mặc Thanh nằm trên cầu thang, mặt hắn đỏ bừng như máu mặc dù trên mặt có phong ấn màu đen đáng sợ

cũng không ngăn được mặt hần hồng lên.

Ta cảm vật áo của hần, kéo đầu hần lên trên, há mồm không chút khách khí cắn lên môi hần.

Mặc Thanh trợn trừng hai mắt, đưa tay đẩy ta ra. Ta khóa chặt hai tay hần trên đất, không nói tiếng nào chế trụ hần: “Ngoan một chút.” Ta nói, “Nghe lời.” Ta hôn hần lần nữa, khi thì liếm, khi thì cắn...

Ta nhìn mình khi đó, chỉ cảm thấy cả người nóng ran, dùng tay che mặt kêu khê, Lộ Chiêu Diêu, người không biết xấu hổ, người quả thực không biết xấu hổ!

Xuyên qua kẽ tay, ta nhìn thấy Mặc Thanh từ kinh ngạc, khiếp sợ, kháng cự, gãy gục rất nhanh liền chuyển thành nhăng nhin, tiếp nhận, đáp lại, ngay sau đó con mắt sắc càng ngày càng sâu, càng ngày càng nguy hiểm...

A!

Tên tiểu xấu xí không có kiên trì này! Người cũng không thể chống cự lâu hơn à!

Thế này sao có thể coi là ta ăn người! Đây rõ ràng chính là người tình ta nguyện!

Định đồ cho ta cái tội cường bạo, ta không phục!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Bozu

Ta tro mắt nhìn mình năm đó cường ép Mặc Thanh, cùng hần hôn tình cảm mãnh liệt.

Từ lúc mới bắt đầu ta lạnh nhạt hần càng về sau lại từ từ quen thuộc, giữa răng môi triển miên, hiện rõ ở trước mặt ta.

Kỳ lạ là, ta rõ ràng không nhớ rõ chuyện này, nhưng có thể từ những hình ảnh này cảm giác được xúc cảm không thể nói năm đó, mềm mại, ảm áp mà thâm trầm, dịu dàng dây dưa với nhau, hơi chút vội vàng cướp đoạt lẫn nhau, người tranh ta giành, dốc hết toàn lực trên đũa đôi phương, đoạt lấy đôi phương, làm hần hít thở không thông...

Mà cuối cùng, trong hình ảnh ta bắt đầu hít thở khó khăn...

Ta bắt đầu muốn hít thở không khí, nhưng hần không có bụng ta ra...

Hần không hề giống với tiểu xấu xí thẹn thùng ít giao thiệp với người khác, lúc này còn mang theo tính xâm lược, giam cầm ta, khẩn cấp muốn dựa dẫm vào ta để lấy chất dinh dưỡng cần cho sinh mệnh hần, hần vứt bỏ sự trầm mặc, hần bỏ rơi sự hèn mọn, giống như là hải tử rốt cục được cho kẹo trong lễ mừng năm mới, không thể chờ đợi muốn thưởng thức ngay.

Ta có thể cảm nhận được dục vọng của hần, hần muốn nuốt viên kẹo này vào trong bụng, chiếm thành của mình, chỉ sợ hơi chậm một chút, hơi chậm một chút thôi, viên kẹo này sẽ bị người khác cướp mất, mà đồng thời, hần cũng rất sợ, sợ ăn xong viên kẹo này, về sau sẽ không có nữa. Cho nên hần lại dùng tất cả biện pháp muốn ăn viên kẹo này lâu hơn, thưởng thức cẩn thận hơn, để cho ấn tượng của hần khắc sâu hơn.

Ta nhìn hần hôn ta, từ lúc mới bắt đầu mặt đỏ tim nhanh, càng về sau không chớp mắt, cho tới bây giờ, nhìn ra vài phần đau lòng.

Ta hơi trách hần, tên tiểu xấu xí này, làm chuyện gì cũng khiến người ta đau lòng! Trên người hần dính kìm à? Vì sao nhìn thôi cũng có thể làm cho lòng người nhức nhối.

Cũng không biết điên cuồng hôn bao lâu, ta thấy ngay lúc đó ta không thở được, vì vậy đầu ngửa về phía sau, thuận thế muốn đẩy Mặc Thanh ra.

Ta nằm sấp trên ngực Mặc Thanh, chống đầu, mắt say lơ dờ mông lung lại nhìn thẳng vào hần.

Mặc Thanh cùng ta nhìn thẳng vào mắt nhau, trong chốc lát lặng thinh, rất là mất tự nhiên quay đầu đi, hần đang tránh né ta, tránh né ánh mắt của ta, muốn giấu mặt đi, ta ngang ngược quay đầu hần trở lại: “Tránh cái gì?”

Gương mặt Mặc Thanh không thể di chuyển, nhưng ánh mắt vẫn đang trốn tránh: “Ta...” Hần dừng một chút, khó khăn phun ra cái từ mà mình chán ghét, “Ghê tởm.”

Hắn nói hắn ghê tởm...

Hắn ghê tởm phong ấn trên mặt hắn.

“Nơi nào ghê tởm?” Tay của ta bùng lấy mặt hắn, nhìn ngó má trái má phải của hắn, ngay sau đó tha cho đầu hắn, cọ lên lồng ngực của hắn, để cho mình treo trên người hắn, hắn vội vàng ôm lấy ta, không để cho ta lộn xộn, để tránh rơi vào trong trận pháp phía sau. Nhưng môi của ta gần kề gương mặt hắn, vì vậy ta nhìn hắn, nhẹ nhàng hôn xuống phong ấn dưới mắt phải của hắn: “Ánh mắt người đẹp như sao vậy.”

Mặc Thanh bị lời này rung động, ngẫm nghĩ một lát, sau đó trầm mặc cảm nhận ta nhẹ nhàng hôn qua từng ấn ký trên mặt hắn.

“Môn chủ...” Thanh âm của hắn không giấu được khàn khàn cùng trầm thấp, “Người biết ta là ai không?”

“Biết.” Ta vừa nói lời này, vừa kéo vạt áo của hắn, mà hắn không có phản kháng, “Là tiểu xấu xí được ta cứu nhiều năm trước, trông coi cửa chùa – Mặc Thanh... Mặc Thanh...”

Giống như là rốt cục không nhìn được, Mặc Thanh giữ gáy ta, ôm eo ta, ôm cả người ta, xoay người đè xuống, vị trí đối ngược, ta té từ bậc thang xuống đất, mà hắn chống trên người ta.

Ta thấy gáy ta được ta che trong bàn tay, đầu của ta lui về phía sau, làm mặt sau tay hắn đụng vào bậc thang, đụng không nhẹ, nhưng hắn không kêu một tiếng.

Đúng lúc áo của hắn đã bị ta cởi tan tã, ta nằm dưới hắn, cũng ở trong ngực hắn, hip mắt cười, ta ôm cổ của hắn, giống như là đang đùa hỏi hắn: “Người biết ta là ai không?”

Hắn lặng yên chớp mắt một cái, cúi người, dán môi lên môi ta, than nhẹ: “Chiêu Diêu... Lộ Chiêu Diêu.”

Ta ôm lấy hắn, điên cuồng hôn hơn trước, hắn bắt đầu thường thức, cẩn thận đụng vào nhiều chỗ hơn, tháo mở nhiều nơi cấm kỵ hơn.

Ta nhìn hắn càng ngày càng chiếm cứ vị trí chủ động, cũng nhìn hắn áp chế trên bậc thang không cho ta nửa đường bỏ chạy như thế nào...

Một đêm hoang đường.

Ta xem đến mặt đỏ tới mang tai, hoàn toàn không ngờ ta đã làm việc như thế, và có bộ dáng này. Ta ấn lên trái tim nhảy bùm bùm, yên lặng thật lâu, nhịp tim mới vững vàng.

Trong hình ảnh ta ngủ thật say, Mặc Thanh mặc xiêm áo giúp ta, suy nghĩ một lúc lâu, mới lặng lẽ, mang theo vài phần cẩn thận, ôm ta vào trong ngực hắn, hắn ngấm trận pháp trước mặt lần lượt thay đổi từ lửa mạnh đến băng tuyết, nhìn đến ngân người, sờ sờ đầu ta, con mắt ám áp.

Ta nhìn hắn trong hình, cùng mình ngủ trầm trong ngực hắn, trong lòng cảm thấy... Thẩm Phán Quý thị tuyệt không công bằng!

Từ phát hiện trong tình huống này, người lấy được sáng khoái lớn nhất sợ rằng cũng không phải là ta!

Mặc dù lúc bắt đầu là ta có ý đồ cưỡng ép Mặc Thanh, rồi sau đó cưỡng ép đến một nửa, ta mệt mỏi không có ý định cưỡng ép nữa, nhưng lúc này Mặc Thanh bị hỏa tấn công, vì vậy hắn không cho ta dừng lại, ngược lại cưỡng ép ta! Xem toàn bộ quá trình, rõ ràng là Mặc Thanh chủ động nhiều hơn cơ mà!

Sau khi ta mời rượu cũng đã say khướt tay mềm vô lực rồi, nào có thô lỗ đã mơn!

Chỉ vì thế mà định tội cho ta, ta không phục!

Trước không phục sau không phục, ta không có biện pháp tìm người kết tội ta để lý luận, chỉ nhìn trong hình Mặc Thanh ôn tồn sau dư âm mới vận động, vẫn ôm ta thật chặt, cho đến khi sắc trời gần sáng rõ, trên núi hình như có người đi xuống tìm. Mặc Thanh nhìn ta một cái, thần sắc mỉm cười, ngay sau đó lấy một thứ trong ngực hắn ra ra, treo trên cổ ta.

A...

Vật kia...

Đó là khối tiểu ngân kính!

Ta không biết từ đâu tới, tiểu ngân kính này vừa đẹp vừa quý dị phù hợp với thẩm mỹ của ta, qua nhiều năm ta luôn mang theo nó, cũng chưa từng nghĩ sẽ vứt bỏ. Hóa ra... Là khi đó Mặc Thanh lấy ra đeo lên cho ta sao?

Đó là đồ của hắn!

Khó trách... Ban đầu ở Kiếm Mộ, ta nói muốn lưu tín vật nên đưa cho hắn, hắn không nhận, ngược lại bảo ta giữ gìn cẩn thận.

Thì ra là như vậy!

Hắn ôm ngang ta lên, đặt ở trên bậc thang cao mười thước, ngay sau đó lui sang một bên, đứng ở sau đèn thờ, giống như trước đây, hắn trầm mặc ít nói, lẳng lẳng ăn núp trong góc.

Tư Mã Dung mang người từ trên núi xuống tìm, nhìn thấy ta trên bậc thang, Tư Mã Dung lập tức sai người mang ta trở về, mà hắn vừa quay đầu, nhìn thấy Mặc Thanh, cũng cười chào hỏi Mặc Thanh.

Mặc Thanh chỉ trầm mặc gật đầu, hết thấy đều bị Mặc Thanh lặng lẽ giấu đi, không người nào phát hiện.

Ta ngủ bất tỉnh, ngủ mất nửa tháng, đợi đến khi tỉnh lại, quên toàn bộ chuyện đã làm sau ba ngày say mềm, chuyện không cần thận bị gương ghi lại.

Lạc Minh Hiền chết, nhưng cuộc sống của ta vẫn còn tiếp tục, cuộc sống không cần báo thù, ta mù mắt, lại định mục tiêu cho mình, ta muốn thành lập môn phái lớn đệ nhất ma đạo, tương lai muốn ngồi lên vị trí Ma vương, nhất thống thiên hạ, đứng ở ngọn núi cao nhất thiên hạ.

Ta bắt đầu bẽ bộn với công việc, nam chinh bắc chiến, xung đột càng lúc càng lớn với Thập đại tiên môn.

Sau lần đầu tiên đi ra ngoài, trở về trước cửa chùa, ta ngắm nhìn Mặc Thanh đứng dưới đèn thờ, nhưng đúng lúc Bắc Sơn chủ bên cạnh đang nói chuyện với ta, ta vội vàng trả lời hắn, cũng không có nhìn Mặc Thanh quá lâu.

Mặc Thanh cũng quy củ, chỉ trầm mặc đứng ở một bên, giống như trước kia chờ mỗi một lần ta về núi vậy, đứng ở vị trí hắn nên ở, không ồn ào, không phách lối, không tiếng động, tựa như một bối cảnh.

Lặng lẽ đợi ta lướt qua bên cạnh hắn.

Ta nín thở, bởi vì hôm nay qua hình ảnh này ta lưu ý hắn hơn. Vì vậy ta nhìn thấy khi ta đến gần hắn, trong hắc bào lớn thoáng lộ ra một đôi mắt nhỏ, nhìn chăm chăm tiểu ngân kính treo trước ngực ta.

Ngay sau đó ánh mắt dịu dàng, tựa như có mấy phần vui vẻ nho nhỏ.

Hắn tiếp tục trông coi trước cửa chùa, vẫn trông coi đến ngày ta đi Kiếm Mộ, mới rốt cục xuất hiện trước mặt ta.

Mà nay ngắm lại, khi đó, hắn thật sự muốn cứu ta, chẳng qua là không ngờ lúc Vạn Quân kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sức mạnh lại kinh khủng như vậy...

Sức mạnh của Vạn Quân kiếm khai sơn liệt địa, lật tung toàn bộ núi đá trong Kiếm Mộ, chỉ trừ nơi Mặc Thanh nắm kiếm, những địa phương khác biến thành một mảnh đá vụn, phần còn lại của chân tay đã bị cụt khắp nơi. Ta nhìn Mặc Thanh đứng ở trên đá vụn, cả người đều là máu nắm kiếm, nhưng thấy thần thức của hắn đã hơi mơ hồ, chỉ nắm chặt kiếm trong tay, mà hắn xoay người nhìn lại, sau lưng là một mảnh hỗn độn, thần sắc trong con ngươi giống như bị xé nát, hắn lao đảo xuống Kiếm Mộ, mặc cho mũi kiếm Vạn Quân kiếm kéo lê trên mặt đất, ở trong một bầu trời tĩnh mịch, bước đi nặng nề, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Trước đó, ta chưa bao giờ đứng ở góc độ này suy nghĩ, bởi vì khi đó lúc rút kiếm ra khỏi vỏ, Mặc Thanh giết lầm ta, trong lòng của hắn sẽ nghĩ như thế nào.

Hắn nói sau khi Thập Thất biết tin ta chết, gào khóc hơn nửa tháng, ánh mắt sắp khóc mù.

Vậy hắn thì sao?

Cho là mình giết ta, sau khi lấy được Vạn Quân kiếm, lên làm Môn chủ Vạn Lục Môn? Hắn nghĩ như thế nào? Hắn đã làm gì?

Vậy mà hình ảnh trước mặt ta lại dừng lại ở thời khắc này.

Toàn bộ hình ảnh bỗng tối thui, tựa như tính mạng của ta kết thúc tại đó, sau một cái chớp mắt, lại là một hình ảnh khác xuất hiện ở trước mặt ta, ta nhìn thấy động băng tuyết động quật, nhìn thấy ta bị đè đặt trên tường băng, nửa người chìm vào trong tường băng, còn có một người cũng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất trước thân thể đầy băng của ta, ngâm tụng kinh văn. Hắn là...

Cầm Thiên Huyền?

Sao lại là hắn? Là hắn đánh một trận ở Kiếm Mộ xong, mang thân thể của ta ra khỏi đá vụn, sau đó đặt trong sơn động này sao?

Tiếp đó, hình ảnh hoàn toàn biến mất.

Có một hồn ma của cửa hàng địa phủ xuất hiện ngay trước mặt ta, tiểu quỷ khô gầy quơ quơ móng vuốt trước mặt ta: “Ai ai! Xem xong rồi đó! Xem xong rồi thì trả gương lại cho ta!”

Hắn đưa tay muốn kéo gương trên tay ta, ta lập tức cúi đầu liếc mắt nhìn lần cuối, nhưng chỉ thấy được một hàng ghi chép cuối cùng —

Cầm Thiên Huyền mang thi thể Lộ Chiêu Diêu rời khỏi Kiếm Mộ.

Sau đó, không có sau đó. Mang đi đâu cũng không nói rõ.

Nhưng trong gương dùng hai chữ “thi thể”, điều này nói rõ, ta đã chết ở Kiếp Mộ, nhưng vì sao hiện tại Từ Du thông qua đủ loại quan niệm, lại nói ta là sinh hồn chứ?

Sinh hồn chứng minh thân thể của ta còn có sự sống, ta còn sống.

Đây rốt cuộc là...

Mặc kệ như thế nào, hiện tại coi như đã tìm được đầu mối, ta cần phải đi tìm Cầm Thiên Huyền, chỉ cần tìm được hắn, thân thể của ta ở nơi nào, ban đầu tại sao hắn lại làm như vậy, hiện tại tại sao ta lại biến thành bộ dáng này, có lẽ tất cả đều sẽ có đáp án.

Ta lập tức bay ra khỏi cửa hàng Địa phủ.

Việc cấp bách hiện giờ là ta phải đi tìm Chi Yên trước, nhập vào nàng, trao đổi kỹ càng với Mặc Thanh mới là chuyện đúng đắn.

Ta bay qua phía trước, thư sinh đuổi theo phía sau ta: “Lộ cô nương...”

Ta suy nghĩ một chút, dừng bước, quay đầu hỏi hắn: “Ngươi tên là gì?”

“A? Ta... Ta tên là Tào Ninh, tự Minh Phong.”

“Ngươi chờ nhé, trở về sẽ tìm người hoá vàng mã cho ngươi, trả hết những khoản nợ cho ngươi.”

“Lộ... Lộ cô nương!” Hắn lại gọi ta, giống như hạ quyết tâm cực lớn, nói với ta, “Thật ra thì... những khoản nợ kia cũng không quan trọng, ta có thể nói với mẫu thân của ta, người... người chưa cùng ta viết lục thư, vậy...”

Ta quay đầu lại liếc hắn một cái: “Phải viết lục thư, ta cũng phải trả nợ, ta muốn gả cho một người khác.”

Không nhìn hắn nữa, ta xoay người rời đi, ra khỏi Quý thị được một đoạn, ta muốn bay tới ngọn núi cao nhất của núi Trần Tắc còn cách một đoạn, thật không nghĩ đến vừa chạm đất đã đụng phải Chi Yên đang khóc tìm ta.

Hốc mắt nàng đỏ bừng, thanh âm đều khóc khàn: “Đại Ma Vương, Đại Ma Vương, ngươi rốt cuộc ở nơi nào? Ngươi đừng không nói gì đã biến mất...”

Ta bay tại chỗ, nhìn nàng một lát, kêu một tiếng: “Này, phản nản gì đó?”

Chi Yên quay đầu, nhìn thấy ta, mặt tràn đầy không dám tin, ngay sau đó chợt bỏ nhào tới, ngay cả lý hồn cũng quên, trực tiếp bỏ nhào lên trên người ta, đương nhiên rồi, nàng chỉ xuyên qua thân thể của ta là nhào tới đại thụ sau lưng ta.

“Ngươi không có biến mất!” Nàng cũng không tức, chỉ ôm cây, tiếp tục khóc kêu, “Ngươi không có biến mất, thật sự là quá tốt, thật sự là quá tốt!”

Ta bị nàng làm cho phiền lòng, đồng thời, trái tim cũng ấm áp: “Đừng khóc. Ta không sao.”

“Ừ.” Nàng lau hết nước mắt, tựa như nhớ ra cái gì đó, tranh thủ lý thân, “Ngươi nhập vào thân thể của ta trước đã! Ngươi mau trở về tìm Lệ Trần Lan, hắn tìm ngươi sắp điên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Edit: Vân Ca

Beta: Bozu

Ngày đó ta đột nhiên “tan thành mây khói” ngay trước mặt Mặc Thanh, hắn không biết thế giới ma quỷ là gì, ý nghĩ duy nhất là trở về tìm Chi Yên, nhưng dù Mặc Thanh tìm Chi Yên cũng không ích gì, bởi vì lần này không ai biết rõ ta đi đâu.

Dù sao....

Ngay cả ta cũng không ngờ vừa hồi hồn đã gặp phải sự tình như vậy, bị bắt giam vào đại lao, bị chậm trễ ba ngày, có điều... cũng may biết được một bí mật liên quan tới mình.

Ta bay đến bên Chi Yên, Chi Yên ở bên cạnh ta vừa lau nước mắt vừa cố mạnh mẽ, nghẹn ngào nói:

“Ba ngày trước Lệ Trần Lan trở về tìm ta, không ngừng hỏi ta rằng Lộ Chiêu Diêu ở đâu, Lộ Chiêu Diêu ở đâu, ta sắp bị hấn hù chết....Sau này mới biết được, hóa ra hấn đã sớm biết bí mật của chúng ta rồi. Nhưng lúc đó hấn vội vàng hỏi ta, có thể ta biết rõ người ở chỗ nào, ta cho rằng hồn người còn ở Phụng Sơn, Lệ Trần Lan dẫn ta đi tìm người, không thấy người, lại quay về, tìm dưới chân núi một ngày, tìm ở quý thị một ngày, ta đi đâu cũng không tìm thấy người...”

Nói đến đây, nàng lại muốn khóc, “Đại Ma Vương, mấy ngày nay người đi đâu vậy, hù chết người, ở Vô Ác Điện Lệ Trần Lan muốn dùng thần thức tìm người, nếu hôm nay người còn không xuất hiện...” Nàng dừng một lát, đôi mắt mong chờ nhìn ta, “Tại sao người còn chưa nhập vào trong thân thể ta?”

Ta nhìn sang nàng, trong lòng có chút bối rối, nhưng vẫn cố ngăn chặn cảm xúc, quan sát sắc trời nói: “Không gấp, đợi đến giờ Tý ta sẽ thử lại lần nữa.”

Chi Yên nghe vậy, gương mặt nghiêm túc, ngừng lại nhai và khóc, vội vàng bay xung quanh ta hai vòng: “Đại Ma Vương, người....hồn người mờ nhạt hơn rồi....vừa này ta không chú ý, thân thể người mờ nhạt hơn, người đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta ăn Hoàn Dương Đan.” Tim ta trầm xuống, “Có khả năng hồn phách xảy ra chút biến hóa....Ta còn chưa biến mất đâu! Không được khóc!”

“Huhu...” Chi Yên bị ta quát, lập tức cắn môi dưới, đôi mắt đầy nước nhìn ta.

“Thân thể của ta còn ở dương gian, có lẽ bên trong còn tồn một chút sức sống, cho nên hiện tại ta được xem là người nửa sống nửa chết, bởi vậy, trước mộ phần ta dập đầu hôn lia khỏi xác, nhưng chưa chết nên người có thể nhìn thấy ta.” Ta cố gắng nói đơn giản cho nàng nghe, “Có thể lần này vì ta muốn giết Lạc Minh Hiền, ăn Hoàn Dương Đan....ở quý thị, càng ăn càng cách cái chết càng gần, nhất là Hoàn Dương Đan, cho nên hiện tại hồn phách của ta đã sinh ra biến đổi so với lúc trước, không dễ dàng nhập vào thân thể người, sau này có thể sẽ không thể nhập vào thân thể người được nữa.”

Thậm chí....có lẽ đợi qua một thời gian ngắn nữa, sinh khí trong thân thể ta biến mất, thì ngay cả Chi Yên cũng không thể nhìn thấy ta.

Ta nhìn xuống lời này, không nói cho nàng biết.

“Hiện tại cũng gần đến giờ, đợi một lát ta sẽ thử lại lần nữa xem có nhập vào thân thể người được không, nếu có thể nhập vào thì tốt, nếu không được, người hãy nhập lại thân thể người, quay về nói tình hình của ta cho Lệ Trần Lan nghe, bảo hấn đừng gấp gáp, ta sẽ bay tới bên cạnh hấn.” “Cái kia....vậy nếu như sau này không thể nhập vào, người nói chuyện với Lệ Trần Lan kiểu gì?”

“Người chuyển lời giùm ta. Sau đó chúng ta sẽ đi tìm thân thể của ta.”

“Thân thể của người ở đâu?”

Ta đảo mắt nhìn Chi Yên: “Đại bá phụ của người ở đâu?”

Chi Yên sững sờ, nghĩ nghĩ: “Hình như...Lúc trước Đông Sơn chủ mang theo Đại bá phụ ta đi khỏi núi Tiên Thai thì không còn nghe được tin tức của họ nữa....Mấy ngày nay Lệ Trần Lan tìm người sắp phát điên, tất cả người của Vạn Lục Môn đều đi tìm hiểu chuyện ma quỷ kỳ lạ đã xảy ra ở dương gian, không có ai đi tìm kiếm tin tức của bọn họ....”

Cho nên, mặc kệ hai người bọn họ mất tích cho đến bây giờ ư?

Ta liu lười, Tiểu Thập Thất không tìm thấy đường, Cầm Thiên Huyền người cũng là người mù đường sao? Núi Trần Tắc lớn như một cái chày ở đằng kia vậy, sao các người không tìm thấy?

Có điều ở cùng một chỗ với Tiểu Thập Thất....trái lại cái gì cũng có thể xảy ra.

Ta tạm thời gác chuyện này lại, đợi chốc lát, thấy đến giờ Tý, ta nín thở, bay tới phía thân thể Chi Yên, mặt đối mặt, hồn phách cùng thân thể của nàng giao hòa, thời gian nặng nề trôi qua. Sau một lát, ta cảm giác đầu ngón tay truyền đến cảm giác nặng nề, trong thân thể có nhịp tim nhảy lên, máu qua lại như con thoi.

Ta mở mắt ra, trông thấy hồn Chi Yên bay ở một bên.

Ta ngồi dậy, thử hoạt động gân cốt: “Thân thể này của người cuối cùng vẫn không dùng tốt như thân thể của ta.”

Nàng vui vẻ nhảy hai vòng: “Vào rồi, vào rồi, người tranh thủ thời gian đi tìm Lệ Trần Lan!”

Không cần nàng nói, trong nháy mắt ta niệm thuật, thoáng chốc bước vào Vô Ác Điện.

Ánh trăng chiếu rọi Vô Ác Điện, khắp nơi sáng tỏ, ta bước vào, ánh sáng bạc giống như xuất hiện chấn động chậm rãi lắc nhẹ.

Ta giật mình, biết rõ đây là trận pháp gì – Cửu Thiên Thuật, trên dò xét Cửu Thiên, dưới tìm Cửu Tuyền, thiên hạ không chỗ nào mà thuật pháp không quan sát được, chỉ cần hấn muốn thì có thể nghe được âm thanh hoa nở cách vạn dặm.

Nhưng pháp thuật kia cực kỳ hao tổn sức lực, dò xét càng xa, thần thức tổn thương càng lớn.

Chi Yên nói Mặc Thanh tiêu hao thần thức tìm ta, ta còn không ngờ hấn sẽ bố trí trận lớn như vậy.

Ta vào trong Vô Ác Điện, chỉ thấy Mặc Thanh ngồi ngay ngắn trên giường, trong phòng ánh sáng bạc chiếu trên mặt đất càng lớn, giống như bầu trời đầy sao rơi rải trên đất, có yên tĩnh vắng lặng mà đầm đìa.

Hắn ngồi đó, từ từ nhắm hai mắt, tất cả thần thức của hắn đều tản mạn xung quanh, ta không dám quấy nhiễu, chỉ chậm rãi tiến tới gần hắn, khi dừng lại trước người hắn, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mặc Thanh.” Ta mở miệng, không ngờ thanh âm nhu hòa, “Mặc Thanh, ta đã trở về.”

Ta gọi một tiếng này, như là kích động ánh sáng bạc trên mặt đất, bên trong vỡ ra đốm bọt nước nhỏ.

Ánh sáng bạc chớp động, một tầng một tầng gọn sóng tản đi, một lát sau một tầng một tầng dập dềnh trở về, sóng nước chậm rãi thu lại, càng thu càng nhanh, cuối cùng tất cả ánh sáng bạc biến mất, Mặc Thanh như lão tăng ngồi thiền, ngồi im không động. Ta biết rõ, thần thức khắp nơi chột thu hồi, gánh nặng thân thể thật lớn, người ngoài không biết, hắn nhất định chịu đựng đau đớn cực lớn.

Ta không dám đụng vào hắn, chỉ sợ đụng nhẹ một cái, sẽ quấy nhiễu suy nghĩ của hắn, khiến thần thức của hắn tán loạn, không thể trở về được.

Ta lặng lẽ chờ trước người hắn, không biết qua bao lâu, có lẽ hơn nửa canh giờ, ngón tay đặt trên đầu gối mới khẽ run lên, nhưng lại run run, như hồ điệp vỗ cánh, chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy ta trước mặt, hắn thất thần trong nháy mắt. Ta nhìn đôi mắt sáng trong suốt của hắn, cũng có chút thất thần.

Chỉ là, ta không giống với hắn, dù sao....hiện trong đầu ta đều là hình ảnh ở cửa chùa, lộ ra ánh lửa cùng phong tuyết, hình ảnh ta thô bạo cuồng dại ấn trên mặt đất.

Nghĩ đến hình ảnh kia, yết hầu ta nhanh chóng cảm thấy khô.

Ta đưa tay đẩy hắn, trực tiếp đẩy hắn ngã ra giường, lần trước Địa Phủ định ta tội cường bạo làm ta cảm thấy thật oan uổng, nhưng tội danh này không thể nào sửa lại, ta sẽ dùng tội danh đó mà làm thành sự thật là được.

Ta sáp lại muốn cắn môi của hắn.

Nhưng tại một khắc này, hắn dùng tay kịp thời chặn ta lại, ta hôn vào lòng bàn tay của hắn. Hắn nhìn ta, ta thấy gương mặt của Chi Yên trong mắt hắn, mới tỉnh táo lại vài phần.

Đây là....thân thể của Chi Yên.

Suy nghĩ một chút, ta có thể đoán được tiếng thét sẽ vang vọng chân trời bên tai ta sau này. Ta đè lại cảm xúc, cắn răng.

“Chiêu Diêu.” Lúc này Mặc Thanh dưới người gọi tên ta: “Là ngươi?”

Ta thờ dãi một tiếng: “Là ta.”

“Ngươi không có biến mất?”

“Ta đã biến mất.” Ta muốn trêu chọc hắn, ta vừa nói lời này, đôi mắt hắn đột nhiên trống rỗng, trong nháy mắt, lòng trêu đùa của ta giống như bị ngàn mũi kim đâm vào, chớp mắt cổ họng ta nghẹn nghẹn, cũng không muốn trêu chọc hắn nữa: “Nhưng ta không nỡ xa ngươi, lại trở về rồi. Tiểu xấu xí...” Ta giúp hắn vượt vượt lồng ngực, “Ta nói ngươi đừng khóc, ngươi làm được chứ?”

Phía sau lưng bị siết chặt, ta bị hắn kéo xuống, ôm vào trong ngực, siết thật chặt, hắn không nói tiếng nào, chỉ bảo vệ ta như vật báu: “Lộ Chiêu Diêu.”

“Hà?”

“Đừng nói những lời như vừa rồi nữa. Nói cho ta biết ngươi muốn đi đâu, ta đi cùng ngươi.” Hắn ôm ta thật chặt, “Đừng để cho ta phải tìm nữa.”

Mặc Thanh...đang sợ hãi sao?

Ta vỗ vỗ lồng ngực hắn, nhích ra khỏi ngực hắn: “Chúng ta cùng nhau đi tìm.”

Hắn giật mình.

“Thân thể của ta.” Ta nói, “Thân thể của ta còn ở một nơi hẻo lánh tại dương gian, chúng ta cùng đi tìm, đợi khi tìm được rồi, ta sẽ gả cho ngươi.”

Nhắc đến việc này, trong đầu ta hiện lên sự cố phu quân quý kia: “Ah, đúng rồi.” Ta ngồi dậy từ trên người Mặc Thanh, “Trước đó, ngươi phải giúp ta giải quyết vài chuyện.”

Ta ngồi dậy, hắn cũng ngồi dậy, ta ngồi trên đùi hắn nói: “Ồ quý thị ta gây ra một khoản nợ cưới, phải trả tiền mới có thể hưu với thư sinh kia, ngươi giúp ta đốt tiền vàng mã trước.”

Thân thể Mặc Thanh bỗng cứng đờ.

Ta vừa đếm ngón tay nói thầm: “Hai viên Hoàn Dương Đan, ra địa lao một chuyến, một khoản ở phố Địa Phủ, phí hưu, theo như mức chi phí mà Tào Ninh nói... Có thể, đốt cho hần bốn mươi vạn? Đứng rồi, mấy ngày nay hần đối với ta cũng tốt, gom góp lại, đốt cho hần năm mươi vạn là được.”

Ta vừa quay đầu, thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Mặc Thanh.

Dường như mãi hần mới hiểu được những lời ta vừa nói, chỉ nói hai chữ, còn nhấn mạnh lại: “Nợ hôn?”

Ah...

Ta thấy ánh mắt Mặc Thanh trở nên tối tăm sâu thẳm, đột nhiên phản ứng kịp, ta sai rồi, không nên nói như vậy với hần? Ta đảo mắt: “Cái kia là....tiền nợ đánh bạc? Dù sao cũng là nợ, gọi như thế nào cũng không quan trọng.”

Hần híп mắt nhìn ta, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy mắt hần hấp dẫn hơn sao trên trời, nhìn ta không có ý tốt: “Tào Ninh là ai?”

“Ha ha ha!” Ta cười khan, lời nói nghẹn trong cổ họng, không nói ra miệng được. Đó là...

Hiện tại trong danh sách đăng ký ở Địa Phủ, đó là tướng công của ta.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Gammie Chib

Beta: Bozu

Mặc Thanh nhìn ta chăm chăm, ta thuận theo cười ngượng ngùng, gương mặt cứng

ngắc còn có vài phần khấn trương.

Khấn trương chốc lát, tâm trạng ta đã phun trào, 'Tại sao ta phải khấn trương chứ?'. Ta háng giọng, ho khan một tiếng nói: “Ở địa phủ không có tiền cho nên tìm người mượn nhưng bên chỗ cho vay có chút phiền phức vì thế biến thành nợ hôn, tìm hần để viện trợ một chút chi tiêu...”

“Lộ Chiêu Diêu! Nàng...” Thanh âm của hần vừa thấp lại vừa trầm, gọi rõ cả tên họ của ta, nhất thời làm ta căng thẳng, có một loại cảm giác như lúc còn bé gây họa bị ông ngoại la mắng.

Cảm giác này tới bất ngờ, làm ta thoát cái khấn trương hơn, sau đó lại chuyển thành vài phần bị quản giáo, quan tâm. Mà loại cảm giác trói buộc bình thường này kèm theo một cảm giác an toàn.

Được người khác bảo vệ, cảm giác thật an toàn.

Mặc Thanh không chế tâm tình, tựa như có mấy phần nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng nói: “Nàng đáng đánh.”

Tức giận, rồi lại không biết làm sao.

Bởi vì hần không nỡ đánh ta.

Ta quay đầu nhìn hần một cái, vỗ vỗ lồng ngực của hần: “Được rồi, được rồi, không phải ta đang muốn cảm tiền của chàng mà đi kết thúc chuyện của hần sao? Không được tức giận. Ta thích chàng.”

Trời... Ta nói lời này thật giống như loại nam nhân trần tục, nhưng sau khi Mặc Thanh nghe ta nói “Thích” không nhịn được di chuyển mắt.

Ta tỉnh tể quan sát thần sắc của hần, thấy lửa giận trong mắt hần có vẻ đã dập tắt, ta liền véo cằm hần, cười bảo: “Ái chà, ta thích chàng ghen như vậy, ăn đấm, ngửi một cái đã thấy mê người, mau để cho ta nếm thử nào.” Ta tiến gần muốn hôn hần.

Gương mặt sa sầm của Mặc Thanh cuối cùng cũng không chống cự nổi, dờ khóc dờ cười nghiêng đầu, tựa như rất không biết làm sao, mà ta lại đang chơi cực kì vui vẻ. Tim đột nhiên truyền tới một cảm giác co rút đau nhói.

Tay ta nắm cằm hần nhện không được tăng thêm một chút sức lực, môi cong lên ngăn chặn tiếng kêu suýt chút nữa phát ra.

“Sao thế?”

Mặc Thanh lập tức nhận ra sự thay đổi của ta, ta quay đầu nhìn hấn, thật không dễ dàng mới xóa đi đau đớn cùng ưu tư trong mắt hấn, hiện tại lại để cho chân mày hấn nhíu chặt lần nữa.

“Ta không có... a...” Trái tim truyền đến đau đớn kịch liệt hơn, ta nhất thời rên rỉ, thân thể cũng trượt xuống đất, Mặc Thanh khó khăn lắm mới ôm lại được.

“Chiêu Diêu?” Hấn kêu tên của ta, âm thanh gấp gáp.

Lại để cho tên tiểu xấu xí đau lòng...

Thời điểm đau đớn truyền đến lần thứ ba, hấn phách ta chợt bị tách ra khỏi thân thể của Chi Yên, nhẹ nhàng xuất ra ngoài, lại nghe thân thể Chi Yên phía sau lập tức phát ra một tiếng hút không khí thật mạnh. Ta vừa quay đầu, thấy Chi Yên tròn tròn mắt, nàng ấy thấy Mặc Thanh trước mặt liền lập tức đuổi hai tay đẩy Mặc Thanh ra, Mặc Thanh cũng thuận thế buông tay, làm nàng ấy té xuống đất.

“Ái da!” Chi Yên kêu đau, Mặc Thanh ở một bên, che dấu hoảng hốt cùng bất an vào sâu trong đáy mắt, giấu sâu ở trong tim. Hấn lạnh lùng nhìn Chi Yên, hỏi: “Nàng ấy đâu?”

Nghe Mặc Thanh hỏi, Chi Yên bị dọa sợ đến cả đầu cũng không dám kêu, vội vàng quỳ nghiêm chỉnh trên mặt đất, nhìn ta ở bên cạnh một cái, lại xem xét sắc trời bên ngoài: “Ta... Ta cũng không biết tại sao ta lại hồi hồn vào lúc này...”

Ta nhìn ra ngoài, mơ hồ hiểu – đã qua giờ Tý.

Xem ra, sau khi ta nuốt hai viên Hoàn Dương Đan, nên hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng thân thể Chi Yên một canh giờ thôi.

“Nàng ấy đâu?” Ngữ điệu lạnh như băng của Mặc Thanh lặp lại lần nữa.

“Ồ... Ở chỗ này nè...” Chi Yên chỉ chỉ ta.

Vậy dù Mặc Thanh cũng không thấy ta, nhưng nghe được câu trả lời của nàng, biết ta còn ở đây, thần sắc của hấn đã không làm cho người khác phải sợ nữa: “Tại sao đột nhiên lại như thế?” Ta biết vấn đề này là Mặc Thanh hỏi ta.

Chi Yên cũng nhìn ta tò mò.

Ta nhìn nàng: “Lúc trước không phải ta đã nói với ngươi nguyên do sao, ngươi giải thích cho hấn nghe đi.”

“Ồ...” Lúc này nàng ấy mới nhớ tới việc ta cần dựa vào nàng ấy mới có thể trao đổi với Mặc Thanh, suy nghĩ chốc lát liền nói: “Đại Ma Vương hình như nói là bởi vì ăn phải thứ gì đó ở Quý thị cho nên dẫn đến hồn phách yếu hơn so trước kia... Đúng không?”

Ta gật đầu: “Đại khái là từ giờ về sau chỉ có thể nhập vào thân thể ngươi vào giờ Tý.”

“Về sau chỉ có thể nhập vào thân thể của ta vào giờ Tý mà thôi.” Nàng ấy lặp lại lời của ta, ở trước mặt Mặc Thanh bị dọa cho sợ đến không dám nói nhiều hơn một câu.

Mặc Thanh nghe vậy cau mày: “Thân thể của nàng ở đâu? Nơi nào trên nhân thể?”

Ta đáp: “Việc này cần hỏi Cẩm Thiên Huyền.”

“Hỏi Cẩm Thiên... Hà?” Chi Yên ngẩng đầu nhìn ta, “Đại bá phụ của ta?”

“Đúng, đại bá phụ của ngươi.” Ta nói, “Năm đó chính hấn mang thân thể của ta rời Kiếm Mộ, không biết giấu trong cái động băng tuyết nào, mang thân thể của ta khảm ở trên tường băng.”

Câu trả lời này làm cho Chi Yên cả kinh quên luôn việc tồn tại của Mặc Thanh: “Tại sao Đại bá phụ của ta lại muốn giấu thân thể của ngươi?”

Ta liếc nàng một cái: “Háo sắc chăng?”

Chi Yên lăm bầm một câu: “Chẳng lẽ là bởi vì tâm ma năm đó?” Nàng ấy đảo mắt, chạm phải ánh mắt tra cứu của Mặc Thanh bên cạnh lại quỳ xuống nói, “Năm đó mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng mơ hồ biết đại bá phụ bởi vì Lộ Chiêu Diêu của Vạn Lục Môn mà sinh vài phần tâm ma. Người xưa nay đề nên mình, cũng không ai biết tâm ma của người rốt cuộc phải xử trí như thế nào, khoảng mấy năm trước phụ thân ngươi có đi gặp người, khi trở lại có cảm khái nói qua, cuối cùng người cũng đã loại trừ hết tâm ma.” Ta sờ cằm hỏi nàng: “Mấy năm trước rốt cuộc là mấy năm?”

“Ước chừng ba bốn năm trước.”

Là chuyện sau khi ta “chết”. Nói cách khác, trước thời gian đó, Cẩm Du biết Cẩm Thiên Huyền có ma tâm.

“Chẳng lẽ Cẩm Thiên Huyền lấy trộm thân thể ta là vì muốn trừ bỏ tâm ma sao?”

Chi Yên nói hoài nghi của ta cho Mặc Thanh nghe. Mặc Thanh trầm mặc trong chốc lát liền gọi ám la vệ: “Như Chức cùng Cầm Thiên Huyền hiện đang ở đâu?”

“Sau khi ở núi Tiên Thai, Đông Sơn chủ mang theo Thiên Trần Các chủ đi, thuộc hạ đi trước chờ ở nơi hẹn để tiếp ứng, nhưng cũng không thấy Đông Sơn chủ đến, lục soát xung quanh cũng không thấy bóng dáng hai người bọn họ. Hiện tại vẫn đang tìm kiếm ở chỗ cũ.”

Mặc Thanh hỏi: “Hẹn ở đâu?”

“Nơi Tiên Ma giao hội, ngọn núi cách Giang Thành của tiên môn ba mươi dặm.”

Tổ Sơn...Nơi này cách Thiên Trần Các không xa, theo lý thuyết thì Cầm Thiên Huyền cũng rất quen thuộc, không thể nào đi lạc được.”

“Bên ngoài Tổ Sơn có rất nhiều trận pháp...” Chi Yên nhỏ giọng, “Hôm đó ta thấy đại bá phụ hình như bị thương, Đông Sơn chủ... ừm, không câu nệ tiểu tiết? Có lẽ bọn họ không cẩn thận đi vào trong trận pháp hay không?”

Nếu là như thế, vậy cũng thật phiền toái.

Mặc dù Thuật pháp không có tác dụng gì đối với Thập Thất, hỏa diễm băng tuyết trong trận cũng không gây thương tổn cho nàng, nhưng nếu là mê trận, nàng cũng không có bản lĩnh nhìn thấu trận nhãn. Vậy thì khổ rồi. Mặc dù Cầm Thiên Huyền rất hiểu biết đối với trận pháp, nhưng hắn đang bị thương, muốn nhìn thấu trận nhãn, chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.

Lâu như vậy không có ra ngoài, không biết có gặp phiền toái gì ở bên trong không?

Mà phiền toái nhất là người bên ngoài không cách nào giúp bọn hắn, bởi vì không biết bọn họ rốt cuộc tiến vào cái trận pháp nào?

Cầm Thiên Huyền không thể chết. Cơ thể của ta đều phải dựa vào hắn cả đấy.

“Tổ Sơn cách xa Thiên Trần Các, bọn họ cần phải nghiên cứu trận pháp trong núi, người mau đi liên lạc với người của Thiên Trần Các để bọn họ sai người cùng đi Tổ Sơn tìm kiếm. Cầm Thiên Huyền là Các chủ của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không làm như không thấy.” Mặc Thanh hạ lệnh.

Ám la vệ ôm quyền, một tiếng “Tuân lệnh” liền lập tức biến mất.

Trong phòng trầm tĩnh trở lại, chỉ còn Chi Yên đang cúi đầu cùng Mặc Thanh ở một chỗ, không nói lời nào, cực kỳ mất tự nhiên.

“Người trở về đi.” Mặc Thanh mở miệng, Chi Yên như được đại xá, vội vàng đứng lên, vỗ vỗ y phục liền lui về phía sau chạy về phía Trần điện, trước khi ra cửa, có một chút lúng túng nói: “Đại Ma Vương vẫn đang ở bên cạnh người, nàng không đi.”

Ta ngại nàng: “Người thật nhiều chuyện.”

Lúc này Chi Yên mới nắm lấy y phục mà chạy.

Ta quay đầu nhìn Mặc Thanh, nhưng chỉ thấy một mình hắn đứng trong điện trống rỗng, thân ảnh lại có chút cô đơn. Hắn đi tới bàn đọc sách, phía trên đã chồng chất rất nhiều văn kiện, hắn như thường ngày, đứng ở trước bàn đọc sách, ngay sau đó bắt đầu phê duyệt công văn.

Ta đứng ở bàn đọc sách đối diện hắn, nằm ở trên bàn nhìn hắn. Đột nhiên nghe hắn khẽ gọi một tiếng: “Chiêu Diêu, ta không nhìn thấy nàng, có thể biết nàng ở đây cũng đủ làm ta thấy an lòng.”

Hắn sợ ta lo lắng sao?

Ta xuyên qua bàn đọc sách, bay tới trước người hắn, len lén hôn lên môi của hắn.

Thân hình hắn có chút dừng lại, đôi mắt lập tức mềm mại, không nói gì nhiều, chỉ tiếp tục công việc của mình.

Vẫn có thể có chút cảm giác, ít nhất sẽ hơi có một chút lạnh.

Nếu nói như vậy... Ta bay đến trên lưng của hắn, ôm lấy hắn từ phía sau, hắn không có cảm giác gì, ta đem mặt ghé vào tai hắn nói: “Cho dù không tìm được thân thể, về sau ta cũng sẽ làm như thế sau lưng của chàng.”

Ta treo trên người hắn, đến sáng hôm sau, ta cảm thấy ánh mặt trời chói mắt hơn so với lúc trước, nên trốn ở trong phòng không ra.

Cả đêm Mặc Thanh phê duyệt xong đồng văn thư trên bàn, lại viết tờ giấy, gọi vệ trưởng ám la vệ: “Môn chủ lệnh.”

Vệ trưởng ám la vệ nghe vậy rung mình, cực kỳ cung kính nhận lấy tờ giấy trong tay Mặc Thanh chăm chú đọc, trong mắt dâng lên vài phần mê mang cùng kinh ngạc: “Đốt... vàng mã?”

Nghe được hai chữ này, đầu ta đang choáng váng vì ánh mặt trời lập tức tỉnh táo. Ta bay tới sau lưng ám la vệ cùng hắn đọc nội dung trong tờ giấy. Quả nhiên là Môn chủ lệnh! Lệnh toàn bộ môn phái hoá vàng mã ba ngày, mỗi người mỗi ngày đốt tất cả 1000 tiền, thuộc hạ Bắc Sơn đốt cho Tào Trữ, còn lại toàn bộ thuộc hạ của các sơn chủ khác đốt cho Lộ Chiêu Diêu.

A! Ta tha thiết ước mơ Môn chủ lệnh!

Ta nhảy dựng lên ôm Mặc Thanh, nhưng cánh tay lại xuyên qua thân thể của hắn, việc này cũng không quan trọng, tuyệt không ảnh hưởng tới sự vui sướng của ta.

Không bao lâu nữa ta có thể đi viết Lục thư rồi. Mặc dù không thể ăn viên thuốc ngon lành kia của Quý thị nữa nhưng cũng có thể cầm tiền đi đến cửa hàng địa phủ để xem việc xưa!

Liền bay tới bay lui trước cửa!

Phải xem đi xem lại cẩn thận, bới móc tìm khuyết điểm, chờ sau này tìm được thân thể sẽ bồi đắp những thứ không tốt này.

A, đúng rồi, còn có Tử Du, có thể xem giúp hắn, xem đến nỗi hắn không quên được những chuyện trong quá khứ kia mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Edit: Renzhen

Beta: Bozu

Môn chủ lệnh vừa hạ xuống, các sơn chủ nhận lệnh mà tiến hành.

Giờ Mão vừa hạ lệnh, giờ Thìn cả môn phái đều biết, giờ Thìn chưa qua, cả núi Trần Tắc đều đã đốt lửa, phát vàng mã, các môn đồ dựa theo phân công xếp hàng đi hóa vàng mã.

Đến trưa, trời nắng đẹp, ta trốn trong Trạc Trần Điện, nằm dưới cái bóng của cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Trần Tắc đâu đâu cũng là khói bay, đốt đến nỗi không khí ngột ngạt, trong lòng ta rất chỉ là vui sướng, cảm giác có một cái bàn tính đang ghi chép số tiền vào tài khoản của ta, lách tách đánh lên, một trận đánh giòn tan toàn thân ta đều rã rời.

Toàn thân sáng khoái!

Có tiền rồi, có tiền rồi!

Ta vui đến mức muốn lăn lộn ở trên cửa sổ, Chi Yên ở phía sau nhìn ta: “Vui đến vậy sao?”

“Người chưa từng nghèo khổ.” Ta quay đầu lại hỏi nàng ấy, “Sau này không cần phải chạy đi hóa vàng mã nữa, người không vui sao?”

“Ban đầu cảm thấy rất đáng ghét, nhưng sau này, nghĩ tới hóa vàng mã cho người, cũng không thấy phiền nữa.” Chi Yên thốt ra những lời này thật là làm ta ấm lòng, “Người đáng được có người đối xử tốt với mình.”

Nàng ấy đang ngồi cạnh bàn uống trà, ta quay đầu lại dán mắt vào nàng ấy một lúc, liền bay đến bên cạnh nàng ấy, tuy hiện tại không thể chạm vào, nhưng ta vẫn xoa xoa đầu nàng ấy: “Tiểu khả ái, chúng ta có duyên có phận, người yên tâm, đợi sau này tỷ tỷ sống lại, chỉ cần có thịt thì tuyệt đối sẽ cho người một khúc xương.”

Chi Yên liếc mắt nhìn ta: “Ta là chó người nuôi sao?”

Cô nương này, ban đầu thấy ta giống như thấy Mặc Thanh, đều là sợ đến toàn thân run rẩy, hiện tại lại dám liếc xéo ta.

Chắc, đều là do ta chiều quen rồi.

“Người hiểu cái gì, Lộ Chiêu Diêu ta cầm cục xương lại có thể là một cục xương bình thường sao?” Ta vươn tay, làm ra dáng vẽ nắm cầm của nàng, nhếch môi cười, “Ta cho, người nhận hay không?”

Chi Yên cầm chén trà, sững người nhìn ta một lúc, lập tức e thẹn quay mặt: “Áy, đại ma vương, người thật đáng ghét! Người thấy ai cũng chọc ghẹo!”

Ta nằm trên bàn không ngừng cười: “Tâm trạng tốt.”

“Cạch!” một tiếng, cửa Trạc Trần điện bị ai đó đẩy ra. Ta với Chi Yên cùng lúc nhìn ra phía cửa, chỉ thấy Mặc Thanh một thân áo đen mặt lạnh đứng trước cửa.

Ánh nắng bên ngoài chói chang, mặt hắc hướng vào trong phòng, càng làm cho vẻ mặt vừa lạnh vừa đen.

“Cầm Chi Yên”.

Cái tên này được gọi không một chút độ ảm, toàn thân Chi Yên run sợ, lập tức đứng lên. Tuy nhiên chỉ là giương mắt nhìn Mặc Thanh một lúc, lại nghe Mặc Thanh nói ba chữ: “Hóa vàng mã.”

“A, ồ, được.” Chi Yên vội vàng nhấc vạt váy, cúi đầu, cái gì cũng không nhìn vội vàng chạy khỏi.

Bỗng dưng dọa bạn chơi của ta chạy mất. Ta còn chưa kịp quan tâm hỏi han đến chuyện của nàng ấy và Liễu Thương Linh. Ta tựa đầu trên bàn, nhìn sắc mặt không tốt của Mặc Thanh: “Một bình giấm chua.” Mặc Thanh không nhìn thấy ta, bước vào trong phòng, ngồi lên vị trí lúc này của Chi Yên, mặc khác cầm chén trà, rót nước vào, nhấp một ngụm: “Lộ Chiêu Diêu.” Hắc gọi tên ta, ta cũng nghiêng đầu nhìn hắc, nhưng nhìn thấy môi của hắc động đậy, ta lại nhìn không được tiến lại gần, dán vào cánh môi của hắc, nhẹ nhàng cọ xát, ta cảm nhận được một chút ấm áp, cũng nghe được sau khi hắc ngừng lại, tiếng nói nhẹ nhàng:

“Ngươi đáng đánh...”

Ta nhếch mép cười, ta đáng đánh, nếu ngươi dám đánh, ta tự nguyện để ngươi đánh, chỉ là khẳng định ngươi không thể ra tay.

Ngồi ở trong phòng một lát, hắc quay về tắm diện, ta cũng xuyên qua tường nhìn hắc, đêm qua hắc đã phê xong công văn, hôm nay người trong Vạn Lục môn nhận được lệnh Môn chủ, tất cả đi hóa vàng mã, cũng không có ai tới quấy nhiễu hắc. Hắc ngồi xếp bằng trên giường, điều hòa khí tức.

Ánh sáng tỏa ra từ trên người hắc, ta mới phát hiện khí tức trong thân thể hắc hoàn toàn không mạnh mẽ giống như lúc trước nữa.

Thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với trước lúc lấy kiếm về.

Nghĩ lại cũng đúng, từ lúc lấy kiếm giúp ta, trên người hắc luôn luôn có vết thương, sau đó là cuộc chiến mãnh liệt cứ thế kéo đến, xé rách núi Linh Đình, cùng ta chiến đấu với Lạc Minh Hiền, tấn công Phượng Hoàng lửa, mà hôm qua, lại phát tán hết thần thức, bố trí thuật Cửu Thiên, gắng khắp trời tìm ta.

Đưa trẻ trong nóng ngoài lạnh này, luôn không biết quan tâm thân thể mình, bị thương cũng không nói ra.

Ta nhìn đến đau lòng, ngồi bên cạnh hắc, coi chừng hắc, cứ thế đợi đến khi trời tối, Chi Yên trở về, ta nhập vào thân thể nàng, vội vàng chạy đi tìm Mặc Thanh.

Bên ngoài tắm diện của hắc không có ai cản ta, khi ta chạy vào trong, vừa đúng lúc hắc thu lại điều tức, trợn mắt nhìn ta, ta lười khách khí với hắc, bỏ nhào về trước, đẩy hắc ngã nhào xuống giường, sau đó ôm lấy hắc, nắm cầm hắc hỏi: “Tiểu quái đản, hôm nay có nhớ ta không?”

Mặc Thanh bị ta xô đến ngã ngốc, dờ khóc dờ cười, có mấy phần chiều chuộng: “Nhớ.”

Ta nằm trên người hắc, tiếp tục hỏi: “Hôm nay ngươi thấy ta đùa giỡn Chi Yên, có phải ghen không?”

Hắc hơi nao núng, quay đầu, ho nhẹ, có chút không tự nhiên thừa nhận: “Ừ.”

“Đến Chi Yên cũng ghen, đúng là bình giấm to.” Ta cười hắc, cười đến khiến tai hắc ửng đỏ, ta mới néo tai hắc, đùa giỡn trong tay, “Chẳng qua vừa hay, ta thích ăn giấm.”

Ánh mắt Mặc Thanh hơi động, ta dùng tay đỡ cằm lên miệng hắc: “Khi nào ta mới lấy lại được thân thể đây.” Mỗi ngày đều chỉ có thể bỏ nhào vào, không thể làm việc, cũng thật khiến người ta sốt ruột.

“Vẫn chưa có tin tức từ Ám La Vệ.” Nhắc tới việc này, sắc mặt Mặc Thanh cứng lại, hắc ngồi dậy nói, “Trận pháp trước Tổ Sơn không dễ đối phó. Hai ngày nữa, khi cần thiết, có lẽ đích thân ta phải đi một chuyến.”

Nghe câu này, ta có chút lo lắng đọng vào lưng hắc.

Hắc nắm lấy cánh tay lộn xộn của ta: “Ta không sao, không cần lo lắng.” Ngươi cũng quá xem nhẹ thân thể của bản thân mình, thuật Cửu Thiên có thể dùng lung tung sao?” Nhắc đến việc này, ta có chút tức giận, “Không tìm được ta trở về, thần thức của ngươi tiêu tán hết, ngươi tính làm như thế nào?”

“Nếu không tìm được ngươi trở về, thần thức tiêu tán hết cũng được.”

Ta lặng yên: “Sợ như vậy sao?”

Mặc Thanh ôm chặt lấy ta: “Ừ, rất sợ.”

Ta không nhẫn tâm quở trách hắc nữa, ngồi với hắc một lúc, Mặc Thanh chợt dẫn đo mở miệng: “Và lại, ta cho rằng, ta biến mất, có một phần là vì bản thân không muốn nhìn thấy ta nữa.”

Câu này có ý gì? Ta có chút ngây người: “Vì sao?”

“Lạc Minh Hiền từng đề cập qua với ngươi, ngươi sinh ra ở đâu?”

“A” ta nhớ lại, “Hắn nói tộc ngươi của ta là bị cha ngươi – Ma vương giam giữ trong sơn cốc, vì để bảo vệ ngươi bị phong ấn, vì vậy chúng ta sinh ra đã là ma, đều là do Ma vương nguyên rủa. Ngươi cho rằng ta sẽ vì điều này mà trách ngươi?”

Khóe môi Mặc Thanh căng thẳng: “Là vì ta, ngươi mới bị Lạc Minh Hiền hại như vậy, còn khiến người thân của ngươi...”

“A, đúng, còn có một mối quan hệ như thế.” Ta nói ra câu này, mạnh mẽ đứng dậy, nghiêm túc nhìn Mặc Thanh, “Ngươi đó, Lệ Trần Lan, tại vì ngươi nên ta mới bị hại cho thế thảm!”

Mặc Thanh sùng sốt, có lẽ do ta nói câu này quá nghiêm túc, cũng có lẽ do trong lòng hắn cứ luôn sợ ta sẽ trách hắn, vì vậy ngẩng đầu nhìn ta một lúc, trong mắt xuất hiện mấy phần áy náy và đau lòng: “Chiều Diệu... xin...”

Không để hắn nói ra chữ “lỗi”, ta đã ôm lấy hắn.

“Được.”

Ta thuận thế vỗ lên lưng hắn: “Có phải ngươi ngốc không, lại còn có thể hỏi ta những câu như vậy.” Ta sờ sờ đầu của hắn, an ủi: “Mấy đời tổ tiên của ta bị phụ thân ngươi sắp xếp nhiệm vụ bảo vệ ngươi, nhưng tổ tiên của ta không có ai gặp được ngươi, thậm chí ông ngoại của ta cũng chưa từng trông thấy. Mà ta lại có thể hoàn thành nhiệm vụ mà tất cả bọn họ đều không làm được, nếu ông ngoại của ta biết sẽ ngưỡng mộ ta còn không kịp đây. Ta biết bọn họ sẽ nói gì...”

Ta buông hắn ra, nhấc tay hắn lên làm bầu rượu, hôn vào lòng bàn tay hắn, ho hai tiếng, hắng giọng diễn vai ông ngoại: “Hừ, tiểu nha đầu nhà ngươi, không có tí bản lĩnh, chỉ là mảy mẩn hơn người ta.”

Mặc Thanh bật cười.

Ta nhìn nụ cười hiếm có của hắn, cũng cười theo.

Thân phận của hắn khiến từ nhỏ hắn đã phải gánh vác trách nhiệm nặng nề. Nguyên rủa tộc của ta là người phụ thân chưa từng thấy mặt của hắn, hại ta và ông ngoại tưởng hại hắn là Kim Tiên. Ta không có lý do gì để thêm cho hắn một gánh nặng khác.

“Mặc Thanh, ta là người được trời định phải bảo vệ ngươi, mà ta vừa hay cũng muốn bảo vệ ngươi, đây cũng xem như ta và ngươi có duyên, không phải lỗi của ngươi.”

Hắn ngồi ở trên giường, đưa tay ra vén mái tóc tăn mác ra sau tai cho ta: “Chiều Diệu, ngươi là tất cả của ta.”

Ta yên lặng, ngây ngốc cười: “Miệng của ngươi thật ngọt, ta cũng muốn yêu thương.” Giờ tý vừa qua, ta rời hôn, cái gọi là trước lạ sau quen, Chỉ Yên lại hôn hôn lần nữa, té từ trên đùi Mặc Thanh xuống, chỉ gạt đầu hai cái, vội vàng vàng chạy về phòng.

Mặc Thanh cũng bắt đầu ngồi lại điều tức.

Ta nhàn rỗi nhàm chán, cũng bay về phòng, nói với Chỉ Yên mấy câu về chuyện giữa nàng ấy và Liễu Thương Linh.

Ta hỏi nàng ấy định làm gì, bây giờ Liễu Ngụy đã chết, Liễu Tô Nhược cũng biến mất, Kiếm Tâm môn cũng gần như bị hủy gần hết trong trận chiến với Mặc Thanh.

Người giang hồ không biết ta ở trong thân thể Chỉ Yên, bọn họ chỉ biết đây là nữ tử của Cầm Du ngày trước, nương nhờ vào Vạn Lục môn, trở thành đệ tử đắc lực của Vạn Lục môn, sau đó cùng với Lệ Trần Lan hủy đi Kiếm Tâm môn, còn giết Liễu Ngụy.

Chỉ Yên rũ đôi mắt xuống, thần sắc không còn xốc nổi như trước: “Thuận theo tự nhiên thôi, mấy ngày này ngươi không thấy, Thương Linh ca ca cũng tỉnh rồi, hắn biết được tất cả những chuyện đã xảy ra, cũng biết bản thân bị Liễu Tô Nhược điều khiển, hắn định trở về Kiếm Tâm môn.”

“Còn ngươi?” Ta hỏi nàng ấy, “Muốn đi cùng hắn hay là ở lại Vạn Lục môn?”

Khóe miệng Chỉ Yên cười nhếch mấy phần chua xót: “Cho dù Thương Linh ca ca muốn ta đi cùng với hắn, ta cũng không đi, huống hồ, hiện giờ hắn đã không còn nói như vậy nữa.” Nàng ấy dừng một lúc, “Đại ma vương, có lẽ trên thế gian này, thật sự có số kiếp, cho dù là ta hay là hắn, đều không thể quay trở lại. Trong cuộc đời sau này của chúng ta, nên xem như người xa lạ. Không còn tôn thương nhau nữa, chính là một chút nhân từ cuối cùng đối với nhau.”

Nói đến đây, Chỉ Yên thích khóc như vậy, mà lúc này lại không hề khóc. Nàng ấy bình tĩnh nói hết câu chuyện, biểu hiện rất điềm tĩnh.

“Tiểu nha đầu trưởng thành rồi.” Ta nói ra sáu chữ này, cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Đó là cuộc sống của nàng ấy, do nàng ấy quyết định, ta chỉ có thể nói: “Ta không biết những chỗ khác như nào, chỉ cần một ngày còn Vạn Lục môn, đây chính là chỗ dung thân của ngươi.”

Nghe ta nói câu này, hốc mắt Chi Yên lại đỏ ửng, nàng ấy rời hồn ra, ôm lấy ta: “Đại ma vương, cảm ơn vì để ta gặp được ngươi.”

Ta vỗ vỗ lưng nàng ấy, không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, đã có người tìm tới Trạc Trần điện.

Ta nhìn người ngoài cửa, nhũn mày, đúng là Liễu Thương Linh mang theo hành lý đến, trên người hấn vẫn đang bị thương, nhưng thần trí đã trấn tĩnh, đi đứng đàng hoàng, không hề có vấn đề gì.

Hấn... muốn rời khỏi?

Hấn đứng bên ngoài điện đợi Chi Yên, bên ngoài có người đến truyền tin, Chi Yên tỉnh dậy.

Thật ra, lúc Liễu Thương Linh vừa xuất hiện nàng ấy đã sớm tỉnh. Nàng ấy ngồi trong phòng chài đầu, sắp xếp lại xiêm y, lại ngồi trước gương rất lâu, giống như không muốn đi ra ngoài. Nhưng thời gian từ từ trôi qua, người bên ngoài không hồi thúc, Chi Yên lại đứng lên. Nàng ấy đứng trước gương tập cười, bước ra ngoài cửa.

“Thương Linh ca ca.” Bộ dạng giống như lúc trước nàng ấy hay chào hỏi Liễu Thương Linh.

Liễu Thương Linh ngậy người một lúc: “Chi Yên.”

Kêu tên nàng xong thì hấn trầm mặc, một lúc lâu, gió buổi sáng thổi qua đỉnh núi, thổi những đám mây trên bầu trời, cuối cùng Liễu Thương Linh mới lại mở miệng: “Ta phải trở về Cẩm Châu thành, Kiếm Tâm môn... không thể không có người.”

Chi Yên gật đầu: “Thương Linh ca ca bảo trọng. Ngày khác....” Nàng ấy dừng một lúc, ngẩng đầu lên, nhìn về Liễu Thương Linh cười ảm áp, “Ngày nào đó, nguyện được nhìn thấy Kiếm Tâm môn giống lên lá cò, tiền phong không đổi một lần nữa, là tấm gương cho người đời.”

Liễu Thương Linh nhìn những sợi tóc của Chi Yên bị gió thổi loạn, khóe môi khẽ run, nắm chặt quyền, phút chốc quay đầu đi: “Chăm sóc tốt cho bản thân.”

Một hồi cáo biệt chia ly thật bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi giống như hai người bằng hữu có giao tình cực kỳ bình thường. Đại khái ai cũng không thể nghĩ được phía sau bọn họ từng có hận thù, rồi rầm phức tạp.

Nhìn Liễu Thương Linh ngự kiếm rời đi, thân ảnh dần dần biến thành một điểm mờ hồ, cho đến cuối cùng không còn thấy được nữa.

Trong lòng bọn họ thực ra đều rất rõ, trải qua nhiều việc như vậy, bọn họ cũng không thể ở bên nhau được nữa. Chi Yên nói đúng, sau này không gặp lại nữa, chính là sự nhàn từ cuối cùng dành cho nhau.

Ta bay đến bên cạnh Chi Yên, nàng ấy nhìn về phương xa, khóe miệng vẫn còn nụ cười, nhưng cuối cùng vẫn khóc, nước mắt tí tách rơi xuống đất: “Người đi về phương xa, không hỏi khi nào trở về, chỉ hỏi người kiếp sau”

“Đại ma vương, ta hỏi kiếp sau còn có thể gặp lại hấn không?”

Ta không trả lời được, ai cũng không thể trả lời được cho nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Mewtwo

Beta: Bozu

Sáng hôm Liễu Thương Linh rời đi, ta ở Trạc Trần Điện cùng Chi Yên. Ta không phải người sẽ đi an ủi, mà nàng ấy cũng không cần an ủi, vì thế ta nằm bò trên cửa sổ, để nàng ấy ở trong sân luyện một ít công phu ngoại gia.

Giờ không sợ Mặc Thanh phát hiện, ta yên tâm dạy nàng ấy.

Trước đó vài ngày, lúc ở trong thân thể này ta giúp nàng ấy ngồi thiền, tranh thủ thời gian chốc lát mà tu luyện, cũng đã ăn mấy viên hồi nguyên đan nên tu hành cũng được nâng cao không ít. Ta dùng thân thể của nàng ấy đánh ra sức mạnh vượt quá giới hạn của nàng ấy vài lần, mặc dù có làm thân thể nàng ấy bị chút thương tổn, nhưng cũng bởi vậy mà đẩy giới hạn tu vi của nàng ấy lên cao hơn.

Nếu như nói hồi mới vào Vạn Lục Môn, tu vi của nàng ấy ước chừng cũng chỉ đứng trong đám ma tu cấp thấp thì hiện tại ta có thể bảo đảm, nếu Chi Yên gặp lại Bắc Sơn chủ mà đánh trong tình trạng này, nàng ấy cũng sẽ không kém hơn ta.

Ta để nàng ấy đặt hết tâm tư lên việc luyện công, nàng ấy cũng phối hợp, cả ngày mệt đến không còn sức mà nghĩ tới chuyện của Liễu Thương Linh.

Dạy đến chàng vạng, ta thấy mặt trời xuống núi, có thể chạy đi thông dong rồi liền thương lượng với Chi Yên, ta đi trả nợ ở Chợ Quỷ trước, đợi đến giờ Tý, Chi Yên sẽ mang theo thân thể của nàng ấy đi tìm ta. Như vậy đến lúc ta trả hết nợ xong là có thể trực tiếp mang thân thể của nàng ấy quay lại.

“Còn ta thì sao?” Chi Yên có chút tủi thân, “Ngươi bỏ ta lại Chợ Quỷ à?”

Ta nghiêm trang nhìn nàng ấy: “Bạn rộn một ngày, ngươi nhất định muốn yên lặng...”

“Ta không muốn.”

“... Không được cãi.” Ta nói, “Ngươi nhất định muốn yên lặng, ta cho ngươi thời gian đứng một canh giờ, ngươi tới chỗ nào để hóng gió cũng được, chờ một lúc sau sẽ tự động hồi hồn, đừng sợ.”

Nàng ấy cắn môi, rốt cuộc vẫn nghe lời: “Được rồi...”

Ta không chút khách khí bay đi hướng Chợ Quỷ.

Một mạch không ngừng đến giờ Hợi cuối cùng cũng miễn cưỡng xem như tới được Chợ Quỷ, còn hơn nửa canh giờ mới đến giờ Tý, vậy cũng đủ để ta xử lý cục diện rồi rằm ở đây.

Trước tiên ta muốn đi Cửa hàng Địa Phủ để kiểm tra sổ sách xem có bao nhiêu tiền, sau đó thuận đường tìm mẹ của Tào Ninh Hòa, trả tiền rồi viết lục thư luôn. Nhưng chưa cần ta đi tìm, Chu thị đã tìm ra ta trước.

Bà ta lùn hơn ta, lại còn liếc mắt trừng ta. Ta biết bà ta nhìn ta khó chịu, trong mắt bà ta, ta là một kẻ đi dụ dỗ lừa gạt con trai mình. Ta biết bà ta tức giận mình, vì thế ta cố ý vuốt vuốt tóc làm ra vẻ càng thêm quyền rũ: “Nợ trả xong rồi, mau đưa con bà đến đây viết lục thư.”

“Viết cái gì mà viết!” Ta vừa mở miệng, Chu thị đã bùng nổ, “Con ta thắng tiên! Hắn thắng tiên! Còn viết lục thư cái gì!” Bà ta đi lên muốn tóm lấy ta, lại như trước xuyên qua cơ thể của ta, bà ta nhào vào trên mặt đất, lớn tiếng khóc rống, “Ngươi trả con cho ta!” “Hả?

Cái gì?

Ta có chút mờng lung.

Vì sao mỗi lần ta gặp bà già này lại cứ luôn phát sinh mấy chuyện không thể lý giải nổi? Cái gì mà thắng tiên? Ta hỏi: “Hắn đã chết lâu rồi còn có thể thắng tiên? Thắng tiên là chế độ gì? Hắn thắng tiên đâu có liên quan gì tới ta, ta trả lại cho ngươi thế nào?”

“Tại ngươi đốt chỗ vàng mã đấy!” Chu thị vừa lau nước mắt, vừa chỉ vào người ta trách cứ, “Đều tại ngươi đốt cho hắn nhiều tiền! Tiền nhiều thế, công đức liền viên mãn, hắn trực tiếp phi thăng, lên trời, không trở lại nữa!”

Hả? Đốt thêm chút vàng mã tích công đức cho các ngươi vậy mà có thể đốt đến mức thắng tiên?

Từ trước giờ ở Chợ Quỷ chưa từng có kẻ nào nói cho ta biết cái quy củ này!

“Ta tận mắt nhìn con ta lên trời, chính mắt thấy hắn bay đi!” Bà ta khóc đến bi thương, không hiểu sao ta lại cảm thấy... buồn cười?

Vì bà ta kêu khóc tranh cãi âm ỉ, càng lúc càng lớn tiếng, đám Quỷ hồn xung quanh liền bắt đầu nhìn chăm chú.

Trong lòng ta sợ hãi, không muốn lại bị gán cho cái tội danh gì lại phải đi địa lao nằm ba ngày, đang muốn can ngăn bà ta thì bỗng có Quỷ hồn xuất hiện bên cạnh, là Từ Du bay tới, kéo Chu thị đang nằm trên đất đứng lên: “Bà lão này, thật đúng là không biết tốt xấu, a tỷ nhà ta giúp con bà phi thăng thành tiên, bao nhiêu kẻ cầu mà không được, là phúc đức mấy đời, ngươi lại còn nổi giận với a tỷ ta!”

Chu thị nức nở khóc mãi vẫn không thốt nên lời nào.

“A tỷ, chúng ta đi.”

Từ Du chìa tay, kéo ta qua một bên, muốn để ta tránh bà già này, rồi chỗ thị phi, ta biết ý tốt của hắn, cơ mà...

“Lục thư đâu?” Ta nhìn Từ Du, lại nhìn Chu thị, “Lục thư của ta đâu? Ta đi viết cùng ai bây giờ?”

Từ Du cười nhìn ta: “‘Trương công’ đã phi thăng rồi, ngươi còn cần đến lục thư làm gì nữa, bây giờ ngươi là quả phụ của tiên nhân, khôi phục tình trạng độc thân rồi.”

Vậy cũng... Nói cách khác...

Vì hai viên Hoàn Dương Đan, ta nhận lấy danh hào quả phụ?

Ohh...

Ta vuốt cằm cân nhắc, nếu ta không nói chuyện này cho Mặc Thanh, hẳn là hắn cũng không tra ra nổi, chi bằng ta giấu hắn cả đời, dù sao chờ đến khi cả hai đều chết, cũng không hơi đâu mà so đo ta đã làm... quả phụ của tiên nhân.

Cơ mà, cho dù hắn biết, hẳn là cũng chẳng sao đâu.

Ta vừa trầm tư, vừa bay theo Từ Du hướng từ lâu, bất chợt mới kịp phản ứng: “Thế còn ta?”

Từ Du bị ta đột ngột phun ra một câu làm cho văng đầu: “Làm sao vậy?”

“Còn ta?” Ta nhìn hắn chằm chằm, “Ta được đốt cho nhiều vàng mã vậy, không lẽ cũng sẽ bị đốt đến thăng tiên?”

Từ Du như là bị ta chọc cười: “A tỳ à, ngươi lo thừa rồi, ngươi không thăng tiên được đâu.”

“Vì sao?”

“Người phạm tội giết chóc là không thăng tiên được.” Hắn giải thích tỉ mỉ, “Thực ra như vậy vẫn chưa đủ, phải thăng tiên giả, mười kiếp không sát sinh, sống nhân từ, lập công đức lớn. Thử sinh kia mới vừa rồi có thể thăng tiên là mệnh số hắn ta vừa tới, chẳng qua a tỳ giúp hắn một đoạn đường thôi.”

Ahh...

Trong lòng ta vẫn còn sợ hãi vài phần: “Đốt vàng mã còn có thể được thăng tiên, sao lúc trước không ai nói với ta?”

Từ Du có chút dở khóc dở cười: “Quý hồn đón nhận vàng mã, thật ra là đón lấy tâm ý của người còn sống, tâm ý càng nhiều, chứng tỏ khi còn sống người này làm nhiều việc thiện, một phần vàng mã, một phần công đức, đến lúc công đức tích lũy tới mức độ nhất định, tự nhiên sẽ tạo ra biến hóa. Nhưng vì được đốt thật nhiều vàng mã, ta cũng là... lần đầu nghe nói có người được hóa vàng đến thăng tiên. Chuyện này người bình thường đều không ngờ, dĩ nhiên cũng không thể nói với ngươi.”

Nói đến đây, vẫn là ta còn nợ....

Điều này cũng không thể là tại ta! Là Mặc Thanh, tự dưng thu nhiều môn đồ như vậy, một đám môn đồ của Bắc Sơn mới đốt hai ngày đã đốt cho người ta thăng tiên!

“A tỳ, ngươi cũng đừng phiền lòng, bây giờ ngươi là quả phụ của tiên nhân, hắn lên trời nhất định quan tâm tới ngươi nhiều.”

Ta mím mím miệng, thăng tiên rồi có quan tâm cũng được, Lộ Chiêu Diêu không có cái quan tâm ấy vẫn cứ sống khỏe mạnh lành lặn... A, không đúng, ta cũng nửa sống nửa chết đến bây giờ.

Ta theo Từ Du, ngồi trên lầu hai tửu quán của bọn hắn, Từ Du ngồi xuống bên cạnh ta, ta nhìn hắn, gõ cái bàn: “Vậy chúng ta nói chuyện của ngươi trước.” Tay đỡ đầu, ta nhìn hắn, “Sao ngươi bỗng nhiên biết khi còn sống ta đi giết chóc này nọ, trước đó ta cũng chưa từng nói với ngươi chuyện này?”

Từ Du im lặng.

Tròng mắt hắn lóe sáng, bỗng chốc hắn nở nụ cười: “Môn chủ.... anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Renzhen

Beta: Bozu

Từ Du vén tà áo, khom người quỳ gối xuống bên cạnh ta, ta hết sức quen thuộc động tác này, Ám La vệ đều sẽ hành lễ với ta như vậy.

“Ám La vệ Lâm Từ Du, bái kiến Môn chủ.”

Ta nhú mày: “Ngươi đã đi cửa hàng âm phủ xem quá khứ?”

Từ Du gật đầu: “Ta biết thời gian của mình không còn nhiều, quên đi mọi việc càng lúc càng nhanh, tuy các con quý xung quanh lo lắng cho cảm xúc của ta mà không nói với ta, nhưng từ một số sự việc nhỏ nhất, vẫn có thể thấy được manh mối.” Hắn cười, “Cũng may, tích góp đủ tiền, cuối cùng có thể biết được bản thân từ đâu tới, từng làm những gì, mơ hồ nhiều năm, hiện giờ cuối cùng cũng làm rõ được thân phận của mình. Dù cho có lại quên đi, cũng không thấy hối tiếc nữa.”

Ta sờ cằm, để hắn đứng dậy trước, sau đó ngẫm nghĩ tên của hắn...

Lâm Từ Du?

Số người từng làm Âm La vệ có hơi nhiều, đầu óc ta nhất thời mơ hồ, ngẫm nghĩ mãi cũng không nhớ ra được. Cũng không biết là lúc còn sống đã quên, hay là sau khi chết mới bắt đầu dần dần quên đi.

Hắn thấy ta như vậy, lại không hề thất vọng, chỉ mở miệng giải thích với ta: “Môn chủ không nhớ ra ta cũng là chuyện thường, lúc còn sống ta cùng với ca ca bị giam trong Huyết Sát môn làm thí nghiệm, sau đó cùng với Đông Sơn chủ được Môn chủ cứu thoát, chỉ là ta và ca ca không có tài năng thiên phú như Đông Sơn chủ, hoàn toàn không được chú ý quá nhiều, chỉ cùng gia nhập vào Vạn Lục môn theo mọi người.”

Ồ, nhắc đến đây thì ta hơi có ấn tượng rồi.

Năm đó Huyết Sát môn cho Thập Thất uống thuốc không biết là đang làm thí nghiệm gì, bắt rất nhiều trẻ con. Ta đập tan môn phái của chúng, sau khi giết môn chủ của chúng thì thả ra không ít trẻ con từ trong địa lao ra, có đứa muốn về nhà thì đưa về nhà, đứa nào đồng ý ở lại thì gia nhập vào Vạn Lục môn. Trong đám trẻ đó, có không ít đứa làm Âm La vệ của ta.

Hóa ra Từ Du là một trong số những đứa trẻ đó.

“Năm đó may mắn rời khỏi Huyết Sát môn lại thấy Môn chủ ôm Đông Sơn chủ, ta và ca ca đứng ở phía trước, không có tên gọi, chỉ có số hiệu, Môn chủ đặt cho ta và ca ca hai cái tên là Từ Du, Từ Dự, ca ca lớn tuổi hơn ta, vốn vẫn nhớ cái tên lúc đầu của mình, nhưng do Môn chủ ban tên cho nên ca ca bèn lấy họ trước đó của chúng ta, kể từ đó, ta gọi là Lâm Từ Du, may làm sao, từ đó tới nay, vẫn chưa từng dám quên cái tên được Môn chủ đặt cho.”

Ta tùy tiện đặt một cái tên, lại có thể trở thành sự bận tâm cuối cùng hiện nay của hắn tại chợ Quý.

Ta nhìn dáng vẻ cung kính của hắn, cúi mày, chốc lát cảm thấy, lúc còn sống bản thân thật sự là có tội. Không nhớ từng đặt tên cho hắn, không nhớ có người luôn luôn lặng lẽ trung thành với ta, thậm chí cũng không biết hắn... chết từ khi nào.

Tìm của ta... phụ lòng nhiều người.

“Ta và ca ca từng thề phải báo đáp công ơn của Môn chủ, thế là sau khi vào Vạn Lục môn không lâu, quyết tâm gia nhập Âm La vệ, nhưng thân thể của ta yếu ớt từ nhỏ, nếu không phải nhờ ca ca chăm sóc, Vệ trưởng thấy ta trung thành, chỉ sợ sẽ không đưa ta vào Âm La vệ. Nhưng sau đó, ta vẫn phụ lòng mong đợi của ca ca và Vệ trưởng, trong một lần thực hiện nhiệm vụ, không may bị thương, ca ca sốt ruột, không để ý quy củ, nửa đêm quý trước Vô Ác điện, quấy rầy Môn chủ nghỉ ngơi, mà Môn chủ... không những không trách tội, còn để Nam Sơn chủ trị thương cho ta.” Ta ngẩng đầu hồi tưởng, hình như có chút ấn tượng, nhưng lại rất mơ hồ. Vì những việc này...

“Những việc này có lẽ không quan trọng đối với Môn chủ, nhưng lại khiến huynh đệ ta khắc cốt ghi tâm, tuy nhiên không lâu sau đó, vì thân thể suy nhược nên ta qua đời, nhưng lòng biết ơn đối với Môn chủ thì ta không dám quên dù chỉ một ngày. Sau khi ta qua đời, ca ca vẫn ở trong Âm La vệ, nhiều năm qua, không biết huynh ấy hiện giờ ra sao, nhưng ở chợ Quý không nghe thấy tin tức của huynh ấy, xem như là tin tốt. Chỉ là Môn chủ...”

Từ Du nhìn ta: “Chỉ là tình trạng hiện giờ của ta lại có thể gặp được Môn chủ, không biết là nên vui mừng, hay là nên đau khổ.”

“Vui mừng.” Ta nhìn Từ Du, “Có thể gặp được người trung thành đối xử tốt với ta ở chợ Quý, tất nhiên là đáng mừng.” Ta nghĩ, “Không biết tài khoản âm phủ của ta còn bao nhiêu tiền, toàn bộ đều cho người đây.”

Từ Du kinh ngạc: “Không không... làm sao có thể...”

“Hiện tại ta cũng không thể ăn đan dược mua từ chợ Quý, chỉ có thể đến cửa hàng âm phủ xem quá khứ, mà ta không cần gấp, người cứ cầm tiền đi xem trước, xem đến khi người chán, người phiền, không muốn xem nữa, tới lúc người tự nguyện ra đi là được.”

Từ Du cúi đầu, trông dáng vẻ dường như đã nhìn rất lâu, lúc ta định đứng dậy rời khỏi, hắn mới nói: “Môn chủ... vẫn dịu dàng như vậy.”

Ta dịu dàng?

Đâu có, nhiều khi, ta rõ ràng là vô tâm vô phách.

Khi chết đi, ngược lại ta cảm thấy lúc còn sống, đã bỏ lỡ quá nhiều sự dịu dàng và thiện chí trên thế gian.

Rời khỏi quán rượu, nhẹ nhàng bay đi, vừa hay cách giờ tý còn một lúc, Chỉ Yên đã đợi ở ngoài cánh rừng.

Nàng ấy ôm cánh tay, nhìn trái nhìn phải, thấy ta bay ra, mắt rực sáng: “Đại ma vương! Ở đây ở đây!”

Nàng ấy thấy sồn gai ốc đối với cảnh vật xung quanh đây: “Ta đặc biệt tới đây sớm, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài, lát nữa người nhập vào cơ thể ta, chúng ta cũng đã cách nơi đây xa hơn chút.”

Cũng được, ta bay đi, cùng nàng ấy rời khỏi chợ Quý, dường như Chi Yên để bản thân khỏi sợ hãi, lú lú lờ lờ nhai bên tai ta:

“Mấy ngày trước lúc người mất tích, chắc người vẫn chưa biết tin tức trên giang hồ, có muốn ta nói cho người nghe không?” Cũng không đợi ta trả lời, nàng ấy đã nói tiếp, “Người có biết Lệ Trần Lan đã đem thân thể của Kim Tiên về núi Trần Tắc không? Không biết hẳn đem Kim Tiên đi đâu, dù sao thì không ai trong Vạn Lục môn biết cả. Sau này, cho dù người khác biết cách làm Kim Tiên sống lại, cũng không thể tìm được thân thể Kim Tiên. Triệt để cắt đứt ý nghĩ của những người đó.”

Ồ? Thân thể Lạc Minh Hiền bị Mặc Thanh đem về núi Trần Tắc? Tại sao Mặc Thanh lại không nói với ta?

Ồ, đúng rồi, hai ngày nay bận dính lấy nhau, không có thời gian nói chuyện của người khác.

“Như vậy rất tốt, đỡ cho sau này lại xuất hiện một kẻ điên như Liễu Tô Nhược, dày vò thêm lần nữa, ta thật sự chịu không nổi.” Còn nữa, mấy ngày trước bốn tiên môn muốn bảo vệ cho Kim Tiên sống lại, trưởng môn của bọn chúng đều được người của mình tìm được ở dưới Phụng sơn, đón về rồi, nhưng dường như tinh thần của bọn họ đều không được bình thường, một hồi là hét Lộ Chiêu Diêu, một hồi lại hét Lệ Trần Lan, trên giang hồ đồn thổi rằng Lộ Chiêu Diêu âm hôn bất tán, nhập vào thân thể Lệ Trần Lan, quay về cản trở Kim Tiên sống lại, sau đó đi tìm thập đại tiên môn báo thù.”

“Ho.” Ta cười lạnh, “Ta nói rồi, lúc trước người ngốc nghếch ở trong đám danh môn chính phái, không có tích sự, suốt ngày chỉ biết lưu truyền những lời đồn linh tinh.”

Sắp bay khỏi chợ Quý, giờ tý cũng đã tới, ta nhập vào thân thể Chi Yên, lại nghe nàng ấy nói thêm một tin tức: “Còn có những người đi lên Phụng sơn tìm trưởng môn trở về đều nói, hiện giờ Phụng sơn rất âm u, đến đêm còn lắng nghe thấy tiếng nữ nhân khóc, có người nói...”

Ta lờm nàng ấy: “Hiện giờ người và ta đều là Quý, người cảm thấy người có thể hù dọa ta không?”

Chi Yên lờm nguýt, nói: “Người đi với ta thêm một lúc nữa được không, ta tự dọa bản thân rồi.”

Đồ vô dụng ...

“Liễu Tô Nhược biến thành Lệ quý cũng chẳng có gì lạ.” Nàng ấy bay bên cạnh, ta đi thêm mấy bước với nàng ấy, “Chấp niệm của nàng ta sâu như vậy, trái tim lại hẹp hòi như vậy, sự việc sắp thành lại bị ta phá hỏng, chết ở Phụng sơn, thành lệ quý ở Phụng sơn, từ đó mãi mãi không buông bỏ được hận thù, cũng mãi mãi không báo được thù, hằng năm đều bị giam trong Phụng sơn, cũng rất tốt. Đỡ cho người khác đi tìm chỗ nhốt nàng ta.”

Ta nói như vậy, Chi Yên lại bớt sợ sệt, gật đầu: “Đúng rồi, nàng ta là gieo gió gặt bão.”

Ta quay đầu hỏi nàng ấy: “Còn sợ không?”

Chi Yên cười đáp: “Không sợ nữa, Đại ma vương, người càng lúc càng tốt.”

Một người rồi hai người, vừa nói ta dịu dàng, vừa nói ta tốt, bản thân ta vẫn không hề có cảm giác nào...

Ta quay người, lắc tay, đang định thi triển thuật ... quay về Vô Ác điện, trước mặt có một cơn gió thổi qua, hắc bào vung lên, Mặc Thanh xuất hiện ở trước mặt ta. Ta chớp mắt nhìn hắn: “Ta đang tính quay về tìm người.”

Mặc Thanh cười: “Ta tới tìm nàng.”

Hắn đã ở bên cạnh, ta cũng không cần vội vã, cùng hắn đi trên con đường nhỏ trong rừng, phoi dưới ánh trăng chậm rãi bước đi, không nói gì với nhau, chỉ yên lặng bước đi như vậy, lại cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Trên người Mặc Thanh luôn có cảm giác trầm tĩnh ổn định.

Ta tiện tay bứt một cành cỏ dài, mượn ánh trăng, dùng tay bên, là một mảnh khốe lúc nhỏ ông ngoại dạy cho ta, ta gấp thành một con bướm, đưa cho Mặc Thanh, hắn nhìn nhưng không vội nhận lấy, chỉ chạm nhẹ lên cánh bướm.

Con bướm được bên thành này liền nhanh nhẹn hẳn lên, bay một vòng giữa ta và hắn, ta nhìn con bướm cười mỉm, không ngờ Mặc Thanh lại có sở thích này, đột nhiên con bướm bay xuống, nhẹ nhàng đậu vào giữa cánh môi ta.

Cánh bướm đập cánh, cơn gió nhẹ giống như lúc hôn, là hô hấp của đôi phương.

Ta ngây người, kinh ngạc nhìn hắn, chỉ nhìn thấy trong ánh mắt hắn là ánh trăng dịu nhẹ. Không nói lời nào, lại khiến tim ta đập rộn ràng.

Tên xấu xí, thủ đoạn của người cũng thật là trên người.

Hắn vẫy tay, bướm có lại từ cánh môi của ta bay đi, đậu trên đầu ngón tay của hắn: “Ta nhận món quà này rồi.”

Bị Mặc Thanh đùa giỡn, ta quyết định đòi lại, cho nên đưa tay ra lấy: “Ta không có nói là tặng người.” Đầu ngón tay của hắn né ra, tránh được ta: “Chiêu

Điều.” Hấn đưa tay, có mấy phần mới lạ, lại mang theo vài phần khí phách, “Ngoan.”

Sau đó ta... nhìn nụ cười quá đẹp của hấn.

“Được rồi. Cho người.”

Hấn khẽ cười ra tiếng, hơi hơi thu lại tiếng cười, trong đêm nay, khiến máu của ta có chút khô nóng.

“Vẫn chưa tìm được Thập Thất?”

“Ừ, ngày mai ta sẽ khởi hành đi Tô sơn, cùng nhau đi tìm với Thiên Trần các.”

Đây có lẽ cũng là cách nhanh nhất, cơ thể của ta treo trong động băng đó, trời mới biết còn có thể đảm bảo được bao lâu, tất nhiên là càng sớm tìm thấy càng tốt.

Nhưng ta lại nghĩ đến một chuyện khác: “Không có cơ thể ta, người chôn cái gì trong mộ?”

Cổ tay Mặc Thanh vừa chuyển, trong ống tay áo rơi ra một vật: “Giúp nàng tìm lại, đợi tìm được thân thể, lại đeo nó lên.”

Nhìn thấy nó, ta “Ồ” một tiếng, nhìn Mặc Thanh, “Người đào mộ của ta lên?”

“Ừ, đào rồi.” Hấn thẳng thắn đáp, đưa tiểu ngân kính cho ta: “Xem như trao đổi lễ vật với con bướm này.”

“Cái này không tính. Trước đây người tặng cho ta tiểu ngân kính này, tặng rồi thì là đồ của ta, làm sao có thể tặng một lễ vật hai lần? Còn đổi lấy con bướm của ta, làm ăn lỗ như vậy, ta không chịu.”

Ta muốn lừa Mặc Thanh tặng món đồ khác cho ta, nhưng ta nói xong câu này, Mặc Thanh lại ngậm người rất lâu.

Ta hỏi hấn: “Sao thế?”

“Nàng... làm sao biết đây là thứ lúc trước ta tặng nàng?”

A ...

Ta che miệng, lúc này có phải ta không cẩn thận để lộ ra cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Chiều Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Edit: Hoàng Tuyền

Beta: Bozu

Ta che miệng, trừng mắt ngửa đầu nhìn hấn. Hấn quay lưng lại với ánh trăng, vẻ mặt hoàn toàn trở nên mờ mịt, mà ta đứng trước mặt hấn, cả mặt húng trợn ánh trăng, biểu cảm rõ ràng là kinh ngạc cùng rối rắm.

Nhiều năm trước, ở đền thờ dưới sơn môn, trên cầu thang thật dài, ta say rượu làm gì đó Mặc Thanh xong rơi vào giấc ngủ thật say. Nhưng sáng ngày hôm sau, trong lúc ta ngủ không biết trời đất gì, hấn đeo gương lên cổ ta.

Sau ta ngủ hơn nửa tháng, đến tận lúc tỉnh lại, quên luôn chuyện trong ba ngày đó, nhưng chuyện cùng Mặc Thanh thì những người khác lại không thể nào biết được.

Thế là, trong ấn tượng của Mặc Thanh, chỉ có mình hấn biết chuyện dưới đền thờ sơn môn kia. Đó trở thành bí mật lặng lẽ dấu trong lòng, không thể nói ra với ai của hấn.

Thế nên, dù đến bây giờ, hấn cũng chưa từng nói qua với ta chuyện năm ấy.

Vậy vì cái gì ta đột nhiên lại biết được lai lịch của cái gương? Còn nói rất chắc chắn, thậm chí còn biết năm đó là hấn đưa.

Ta... Làm sao lại biết được?

Ta cúi đầu, thu lại hết giạt mình ngơ ngẩn lẫn kinh ngạc trên mặt, đảo mắt một cái, trong lòng đã bịa ra một vạn cái có, nhưng cái nào cũng chồng chất sợ hãi, cân nhắc đắn đo mãi, vì thế ta xoay cổ một cái, lại ngửa mặt, đúng lúc đụng trúng Mặc Thanh vẫn nhìn chăm chăm ta như trước, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, lại chứa vài phần dao động khó nén.

Ta cắn răng: “Được! Đến đây! Là ta! Ta sẽ phụ...”

Mặc Thanh tùy tiện rút một nhánh cỏ xuống áp trên môi ta, ngăn lại lời ta sắp thốt ra, nói: “Gấp lại một con đi.” Hắn hoàn toàn chuyển đề tài rồi.

Ta bị hắn làm cho có chút ngớ ngẩn, song cũng vẫn đáp lời hắn: “Ta mới làm chuồn chuồn, lần này lại gấp chuồn chuồn sao?”

“Gấp bướm bướm đi.” Hắn nghiêng đầu, nhìn ánh trăng, “Hai con, có đôi có cặp.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn quay mặt đi chỗ khác, mà bên tai lại hơi ửng đỏ.

Mặc kệ làm sao ta biết được, dù sao cũng đã biết tuốt. Nếu đề cập đến chỉ làm hai chúng ta ngượng ngùng, vậy cứ ngàm hiếu với nhau thôi — hắn hẳn là, có ý này.

“Ồ.”

Ta cúi đầu gấp bướm bướm.

Kiểm chế ba phần xôn xao trong lòng, cảm thấy tĩnh mạch so với ám muội càng thêm rung động lòng người. Tựa như trong đôi tay đang dán sát của chúng ta có một tờ giấy, không trực tiếp chạm vào, cũng không ảnh hưởng tới việc cảm thụ độ ẩm từ lòng bàn tay nhau của ta và hắn.

So với bóc trần tất cả thì chi bằng không đề cập tới lời ám muội này, lại vẫn có thể tạo nên sợi dây trong lòng người.

Ta trầm mặc, bướm bướm trong tay đã gấp xong, Mặc Thanh hơi nghiêng mắt, chăm chú nhìn bướm bướm kia một cái, đồng thời, một con bướm bướm trên ngón tay hắn cũng nhanh nhẹn bay tới, bay vòng quanh con bướm bướm trong lòng bàn tay ta hai vòng, lập tức mang theo nó, nhẹ nhàng nhảy múa. Thoạt nhìn hai con bướm bướm đều gầy yếu, lại có thể bay múa với tư thái uyển chuyển như vậy. Ta được Mặc Thanh nắm tay dắt đi, chậm rãi bước theo phía sau hai con bướm bướm kết bằng cỏ cây kia. Mặc Thanh bên cạnh khoe môi gợn lên một độ cong nhàn nhạt, lòng bàn tay truyền tới ấm áp làm ta mê luyến.

Đêm này, gió cùng trăng nơi núi Trần Tắc đem lại cho ta sự lưu luyến dịu dàng chưa từng cảm nhận bao giờ.

Thời điểm giờ Tý sắp hết, trong nháy mắt Mặc Thanh đã mang ta trở về Vô Ác điện. Kỳ thật nếu không phải canh giờ có hạn, ta cùng với hắn tay trong tay đi vòng quanh núi Trần Tắc ba ngày ba đêm có lẽ cũng được.

Chờ đến khi Chi Yên hồi hồn xong, Mặc Thanh cũng không nán lại thêm đã mang kiếm Vạn Quân rời đi.

Ta biết hắn đi tìm Thập Thất cùng Cẩm Thiên Huyền trong trận pháp ở Tổ Sơn. Mỗi ngày đều chỉ có thể chịu đựng, có lẽ Mặc Thanh cũng chịu quá đủ rồi.

Hắn mang theo kiếm Vạn Quân rời đi. Mặc dù thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn nhưng ta cũng vẫn yên tâm, trận pháp ở Tổ Sơn lợi hại, Mặc Thanh đến loại trình độ này, dù hoạt động vẫn chưa thuận tiện nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Cái khó chính là tìm ra trận pháp đám người Thập Thất đi vào.

Ta ở núi Trần Tắc tĩnh tâm đợi hai ngày, trong thời gian này không có việc gì lại dạy Chi Yên ít công pháp ngoại gia, ngoài ra cũng đi Chợ Quỷ thăm Tử Du, thật không ngờ hắn lại đi đốc tiền ở Cửa hàng Địa phủ, mỗi ngày đều ở đó xem quá khứ của mình, sợ mình lại quên mất thứ gì.

Ta nổi lên tò mò với ca ca Tử Dự của hắn, theo lý thuyết, ca ca hắn đã chết, nếu như là người của núi Trần Tắc mà đã chết vậy nhất định phải bay tới Chợ Quỷ, thế nhưng Tử Du không biết, vậy chứng minh ca ca hắn còn sống, từ thời ta còn sống đến thời của Mặc Thanh, hiện tại Âm La Vệ đang làm gì?

Nếu hắn trung thành với ta như Tử Du nói, vậy sau khi ta chết, hắn có gì lại ở cùng Mặc Thanh?

Nên nói, hắn không chết, cũng không có ở lại Vạn Lục Môn mà tự do hành tẩu giang hồ?

Ta dùng thời gian nhàn rỗi này bảo Chi Yên thăm dò tin tức về Tử Dự. Nhưng tin tức về mình thì Âm La Vệ sẽ không nói ra, môn đồ khác lại không biết gì nhiều.

Vậy nên phen này điều tra không có thu hoạch gì.

Nhưng tới ngày thứ ba, Mặc Thanh vẫn chưa về mà núi Trần Tắc lại xảy ra một chút biến hóa.

Thị vệ Vô Ác điện có nhiều thay đổi.

Chi Yên không phát hiện, bởi vì nàng không quen thuộc Vạn Lục Môn, nhưng ta, đã có một loại mất cảm kỳ diệu, cảm thấy được Vạn Lục Môn có chỗ lạ.

Ngày thứ tư, Mặc Thanh vẫn chưa về, lâu đến mức này khiến Chi Yên cũng bắt đầu nhận ra có chỗ không đúng: “Lê Trần Lan đi ra ngoài đã nhiều ngày, cho dù không tìm được Đại bá phụ của ta cũng nên trở về xem người chứ, vì sao vẫn chưa có tin tức gì?”

Ta nghe, thần sắc ngưng trọng.

Chạng vạng hôm đó, ta nhẹ nhàng lượn một vòng ở trên núi Trần Tắc, mấy ngọn núi đều không thấy có vấn đề, nhưng lúc bay qua một góc Vô Ác điện ta bỗng thấy thủ lĩnh Âm La Vệ của Mặc Thanh che miêng vải đen thật dày trên mặt, không dùng gương mặt thật đối diện với người khác. Gì đây, không phải hán bị Mặc Thanh phái đi tìm Thập Thất cùng Cẩm Thiên Huyền sao? Hiện tại hán phải ở bên Mặc Thanh mới đúng.

Vừa lúc hán đang bố trí nhiệm vụ cho Âm La Vệ ở một góc sáng sủa: “Phía Nam Sơn chủ phải đi nhiều người, chỗ Tư Mã Dung ở Phong Châu thành cũng không được lơ lửng cảnh giác.”

Ta dựng lỗ tai, khoanh tay bay đến bên cạnh, lạnh lùng theo dõi hán.

Hán bố trí nhiệm vụ với mọi người ở chỗ này xong, liếc mắt dò xét trái phải rồi đi vào Vô Ác điện, trên điện phía Tây đặt ba khối gạch, đập xuống ba cái. Ta nhú mày, ánh mắt lạnh xuống.

Hán muốn đi địa lao dưới ngọn núi cao nhất?

Dưới mỗi ngọn núi có tên ở núi Trần Tắc đều có địa lao, địa lao dưới ngọn Hí Nguyệt lúc trước đã dùng để giam Liễu Thương Linh chỉ là giam “tội phạm” hạng thường, mà địa lao dưới ngọn núi cao nhất này trước kia chỉ dùng để bắt giam một số kẻ ta muốn phục thù ta nhưng không tự nguyện quy thuận sự lợi hại của nhân vật như ta, sau những người này hoặc là đã chết, hoặc là thật sự quy thuận ta, mà sau khi ta chết, dường như Mặc Thanh không có ý bắt kẻ khác phải phục thù mình, hán nhân từ điều hành toàn giáo, vì thế địa lao này trở nên hoang vắng, bên trong chỉ giam duy nhất một kẻ...

Chính là kẻ không lâu trước đây đã cùng Khương Vũ nội ứng ngoại hợp suýt nữa phá hoại hết cả, Bắc Sơn chủ của ta, Viên Kiệt.

Thủ lĩnh Âm La Vệ muốn đi xuống tìm Viên Kiệt?

Trong địa lao có trận pháp, không thể dùng thuật di chuyển chớp nhoáng, chỉ có thể dùng cơ quan này trong Vô Ác điện để đi xuống, mà con đường của cơ quan này, chỉ có thủ lĩnh Âm La Vệ cùng Môn chủ biết.

Ta khoanh tay, sát theo bên cạnh thủ lĩnh Âm La Vệ cùng đi xuống, vừa bay vừa mắng Mặc Thanh, bao nhiêu người không tuyển lại chọn trúng cái thứ tâm phúc như này đặt bên mình!

Ta thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Cơ quan xuống phía dưới thật dài, rốt cục có tiếng va chạm, thủ lĩnh Âm La Vệ đi ra ngoài, ta đi theo bên cạnh, đi hết con đường sâu thăm thẳm, ở bên trong địa lao ẩm ướt, tới cuối rốt cục nhìn thấy một lão già tóc trắng xoá ngồi trong địa lao.

Quả nhiên là tới gặp Viên Kiệt.

Còn không phải mỗi thế là xong, hán ta móc cái chìa khóa ra, lập tức mở cửa lao trước mặt Viên Kiệt: “Đi ra, đến lúc rồi.” Nói xong thì ném cây gậy gỗ cứng rắn ở bên hông vào.

Được lắm, thả người cấp vũ khí, tất cả làm rất gọn gàng lưu loát.

Bộ dạng Viên Kiệt tuy có chút chật vật, thế nhưng vẫn mang theo vài phần ngạo mạn trước kia của một Bắc Sơn chủ. Lão chống cây gậy, chậm rãi đứng dậy: “Lê Trần Lan đâu?”

“Đi Tổ Sơn, ta đã dụ hán đi vào trận pháp ở Tổ Sơn, gần đây hán có thương tích trên người, trận pháp lại còn được ta sửa chữa lại, trong một chốc không thể ra được.”

Viên Kiệt khụ hai tiếng, chậm rãi đi từ trong lao ra: “Hán bị thương? Kẻ nào có năng lực này?”

“Từ khi đi lấy kiếm ở ngoài biển về vẫn không được yên ổn, gần đây Lê Trần Lan âm tình bất định, làm việc hoàn toàn không có quy củ, chê núi, phá Cẩm Châu thành, còn cứu chương môn Quan Vũ Lâu, rồi sau đó chiến đấu với Lạc Minh Hiền đã thức tỉnh một trận, trọng thương chưa lành đã dùng thuật tìm người trong chín ngày liền. Hiện giờ, lại lấy lệnh Môn chủ ra lệnh cho toàn bộ môn hạ hoá vàng mã cho Môn chủ tiền nhiệm. Không biết làm trò gì nữa.”

Đúng vậy, ta vẫn còn nhớ rõ tên tiểu tử nguoi lúc nhận lệnh Môn chủ đã kinh ngạc thế nào.

Thì ra lúc ấy nguoi lại đang nói thầm trong lòng, Lê Trần Lan này hành động càng ngày càng làm nguoi ta không thể hiểu nổi.

“Hoá vàng mã cho Môn chủ tiền nhiệm?” Viên Kiệt gõ cây gậy đi phía trước lạnh lùng cười một tiếng, “Chính hán đoạt mất mệnh của Môn chủ tiền nhiệm, lại đoạt quyền lực của Môn chủ, bây giờ lại giả mù sa mưa hoá vàng mã, hừ, Lê Trần Lan cũng tự thấy bất an sao?”

Ồ... Có gì mỗi lần nghe lão già này nói chuyện, tâm tình của ta đều vô cùng phức tạp.

“Lê Trần Lan giấu thân thể Kim tiên Lạc Minh Hiên trong Vạn Lục Môn, chưa từng nói là ở chỗ nào với ai, hiện giờ trên đời này có thể đánh với hắn chỉ sợ chỉ có Lạc Minh Hiên. Lúc trước ta nghe nói hồi sinh Lạc Minh Hiên cần máu Cầm gia, mà nay Cầm Chi Yên của Cầm gia vừa khéo lại ở Vô Ác điện, nếu có thể tìm được thân thể của Lạc Minh Hiên, lợi dụng máu Cầm Chi Yên khiến cho hắn lại sống lại, đợi hai người họ đánh nhau, lưỡng bại câu thương, ta và người sẽ thành ngư ông đắc lợi.”

Ta nhìn chằm chằm thủ lĩnh Âm La Vệ, khỏe miệng nhin không được giật giật, có chút khó chịu, thẳng nhai này, tâm tư thật là làm cho người ta chán ghét.

“Ừ.” Viên Kiệt ở bên cạnh nói, “Tuy Lạc Minh Hiên bị Môn chủ tiền nhiệm phong ấn, nhưng cũng không thể để Vạn Lục Môn bị hủy trong tay Lê Trần Lan, cũng chỉ có thể làm như thế.”

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Viên Kiệt một cái.

Khó trách tại sao ngày trước người trung thành thế mà ta vẫn không thích người nổi, đồ óc heo.

Không ngờ lại thấy được mưu đồ của hai tên kia, ta lập tức đi lên ngọn núi cao nhất của núi Trần Tắc, phía trên đúng là Trạc Trần điện, cách giờ Tý không xa, ta vừa bay về hướng Chi Yên vừa làm nằng ậy nằm xuống, tách hồn ra.

Nàng ấy bị thái độ nghiêm túc của ta dọa cho ngây người.

“Núi Trần Tắc gặp phải nội loạn. Người không cẩn thận sẽ thành vật hi sinh, ta sẽ dùng thân thể người đi tới Tô Sơn.”

Vô luận như thế nào, báo cho Mặc Thanh tình huống bên này, để hắn có chuẩn bị trước khi trở về, lại có, không thể để Chi Yên lại chỗ này.

Chỉ hy vọng Mặc Thanh đã giấu kỹ Lạc Minh Hiên, bọn chúng không tìm thấy thì tốt, nếu tìm được...

CMN.

Đại gia hắn là cái thứ Kim tiên gì mà còn âm hồn bất tán hơn cả ta!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Edit: RenZhen

Beta: Bozu

Nhập vào cơ thể Chi Yên, đeo kiếm lên, định vào tẩm điện của Mặc Thanh trước lấy một số Cửu chuyển hồi nguyên đơn, để phòng lúc cần thiết.

Ta tiến vào tẩm điện của Mặc Thanh, không ai quản ta, nhưng khi ta lấy được Cửu chuyển hồi nguyên đơn trong thư phòng của Mặc Thanh xong, đang định dùng thuật rời khỏi, trong phòng có một bóng đen lướt qua: “Cô nương.”

Ánh mắt ta chợt động, trên tay đã bấm xong thuật quyết, nhưng không thể lập tức rời khỏi.

Chắc... trong thời gian rời khỏi Mặc Thanh đã bố trí trận pháp cấm thuật ở Vô Ác điện? Là để phòng Chi Yên bỏ chạy sao? Quả là to gan lớn mật.

Ta giấu Cửu chuyển đan trong tay áo, lập tức lơ đãng quay đầu đi, chỉ thấy Đội trưởng Âm La vệ mới này còn bàn mưu phản loạn với Viên Kiệt trong địa lao đang đứng trước cửa tẩm điện của Mặc Thanh.

Không biết tên Đội trưởng Âm La vệ mà Mặc Thanh cất nhắc này tu vi như thế nào, nhưng phạm đã ngồi vào được vị trí này, cũng không phải loại kém cỏi. Ta như bình thường hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

“Đêm đã khuya, thấy người đi vào tẩm điện của Môn chủ cho nên đi tới đây xem, thì ra là cô nương, thuộc hạ mạo muội.”

“Không có gì, sự phụ đi ra ngoài nhiều ngày chưa về, trong lòng ta hơi nhớ nhưng, nên tới tẩm điện của người xem” Ta vừa nói vừa đi ra bên ngoài, “Đội trưởng làm theo việc công, đó là điều nên làm.”

Sắp ra tới cửa, Đội trưởng Âm la vệ bên cạnh cứ nhìn chằm chằm ta, tới khi ta sắp bước ra khỏi tẩm điện của Mặc Thanh, giọng điệu của hắn chợt lạnh: “Cô nương, vẫn nên đặt Thiên Nhất kiếm ở trong phòng thì hơn.”

Ta cúi mắt nhìn, chỉ thấy ánh sáng lưu chuyển trên vỏ kiếm của Thiên Nhất kiếm, kỹ năng chạm trở của Tư Mã Dung khiến cho gỗ Long Huyết đặc biệt mê người.

Ta đau xót than thở một tiếng: “Đội trưởng.” Ta gọi khẽ, sau đó không hề báo trước rút kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp đâm thẳng vào cần cổ của hắn, “phập” một tiếng, ánh chớp của kiếm và thiết kiếm ma sát với nhau, tia chớp bắn tung tóe.

Chiều rọi đôi mắt đờng sau miêng vải che mặt của hắn, ánh mắt như chim ưng, rất là khiếp người.

Sau một kích, ta mượn lực văng ra, chuyển thân bay vào khoảng không, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi phạm vi trận pháp cấm thuật, nhưng bay chưa xa, một lúc không chú ý, trên đầu va chạm phải một kết giới, ta quay người ngược lại, dừng lại giữa không trung.

Từ trên không trung nhìn xuống, phía trên toàn bộ đỉnh núi chính của núi Trần Tắc có một kết giới nửa vòng tròn bao vây, bọn chúng thật là muốn giam giữ ta ở đây sao?

Nhìn trận thế, dĩ nhiên là mưu đồ đã lâu.

Đội trưởng Âm la vệ từ phía sau không nhanh không chậm đuổi theo, đi theo phía sau hắn còn có năm tên Âm la vệ, đều trang phục đồng nhất: “Cô nương không muốn khổ thì theo chúng ta về đội.” Ta cong môi cười, đời này Lộ Chiêu Diêu ta có rất nhiều việc không ngờ tới, nhưng không ngờ tới nhất đó là, có một ngày lại sẽ động thủ với Âm la vệ.

Ta trở tay cầm chắc kiếm, dồn pháp lực vào thân kiếm, ánh chớp trên kiếm hiện rõ.

Mấy tên Âm la vệ lập tức về mặt đề phòng, ánh mắt Đội trưởng càng thêm lạnh lẽo: “Cô nương, ta không muốn làm người bị thương, đừng tự không biết lượng sức.”

Ta cười, bất giác mang theo chút khinh miệt: “Có phải là không biết tự lượng sức hay không, ta phải thử đã.” Ta ném kiếm về phía sau, mũi kiếm mang theo điện quang đâm vào kết giới, sức mạnh của điện quang và kết giới va chạm, kéo ra một âm thanh cực lớn, điện quang truyền đến khắp kết giới nửa hình tròn trên đỉnh núi Trần Tắc, làm cong hình dạng kết giới.

Nếu đổi lại là sức mạnh của ta, chỉ một kích là có thể đâm xuyên qua kết giới, nhưng sức mạnh hiện tại của Chi Yên tạm tạm, bản thân kiếm đã mang sức mạnh của thiên lôi, thiên lôi sẽ không ngừng làm tổn hại kết giới, giống như vết thương trên lưng của Mặc Thanh, nếu không Mặc Thanh cũng sẽ không như bây giờ, vết thương chưa từng lành lặn. Chỉ cần để kiếm ở trên kết giới này một lát, chuyện phá hủy kết giới sẽ không thành vấn đề.

Lôi quang lóe ra, Đội trưởng Âm la vệ hạ lệnh: “Lấy kiếm.”

Ta nhú mi, ồ, không muốn để người khác biết chúng ta đang đánh nhau sao?

Thân hình ta di chuyển, ngăn cản tên Âm la vệ bên cạnh định rút kiếm, mấy ngày này dưới sự chỉ đạo của ta, Chi Yên luyện tập linh hồn rất tốt, tốc độ nhanh hơn trước nhiều. Ta nhẹ nhàng bắt lấy một trong những tên Âm la vệ, khống chế hắn từ phía sau, nắm lấy tay hắn, điều khiển hắn giống như điều khiển con rối, đồng thời đem hắn làm thành tấm khiên chặn lại đòn tấn công của hai người khác.

Chính vào lúc ngăn cản những người này, Đội trưởng Âm la vệ vừa chuyển thân hình, ta mới quay đầu, hắn đã di chuyển tới bên cạnh thanh kiếm, động tác muốn nhổ kiếm ra.

Ta nắm y phục của tên Âm la vệ phía trước, vút hắn lên không trung trực tiếp làm thành vũ khí ném về phía tên Đội trưởng Âm la vệ.

Âm la vệ kêu rên một tiếng bay đi, chặn tên Đội trưởng sắp nhổ được kiếm, Đội trưởng lùi một bước xa, cũng không đón lấy hắn, “ầm” một tiếng tông vào kết giới, bị lực của kết giới và thiên lôi đồng thời công kích lên thân thể, từ giữa trời rơi xuống, có người đi cứu hắn, ta lười đến không muốn nhìn hắn thêm nữa.

Phất tay ra, lệnh kiếm rời khỏi kết giới quay lại vào trong tay ta.

Kiểm là vũ khí mạnh nhất của ta, ta không thể để nó bị Đội trưởng khống chế, thu kiếm lại, lại chuyển thân lần nữa, đẩy kiếm vào một hướng khác của kết giới, thiên lôi tiếp tục gây ra ảnh hưởng, trên đỉnh kết giới phát ra âm thanh “Két két”.

Chỉ thấy ánh mắt đen sâu của Đội trưởng Âm la vệ sáng lên, hiển nhiên là biết nếu không trừ khử ta sẽ không thể động đến kiếm này, kiếm dài trong tay hắn trực tiếp đâm tới phía ta, bên cạnh ta không có vũ khí, lại tóm một tên Âm la vệ, vận trật khớp cổ tay của hắn, một cước đá văng, cướp kiếm trên tay hắn.

Đao kiếm chạm nhau, âm thanh xé rách kết giới lại lớn hơn tiếng động ta và hắn giao đấu với nhau.

Công pháp của hắn không yếu, thân thủ cũng lợi hại hơn thân thể này của Chi Yên, theo lý mà nói, ta đâu không lại hắn, nhưng ta chỉ có duy nhất một ưu thế.

Kiểm pháp hắn sử dụng là do ta dạy cho Âm la vệ.

Những kiếm pháp này là do ta sáng tạo ra, dạy cho bọn chúng, để bọn chúng chặn địch, chiêu thức tàn nhẫn, gọn gàng, quyết đoán, sau mỗi một chiêu

thức, ta đều có thể nhìn thấu hần sẽ ra chiêu gì tiếp theo.

Mà tên Đội trưởng Âm la vệ này có lẽ thật sự muốn giữ lại cái mạng này của Chi Yên, để tiện sau này làm Lạc Minh Hiền sống lại, vì vậy chưa từng dùng pháp lực khống chế, hạ sát chiêu với ta.

Việc này khiến ta ứng phó với hần càng thêm thành thạo. Ta cũng không cần dùng năng lực thật với hần, chỉ cần ứng phó tới khi kết giới vỡ vụn.

Vừa vặn khi ta đang nghĩ như vậy, trên đỉnh kết giới cuối cùng chịu không nổi lực của thiên lôi, nổ tan triệt để, ta vung tay lên, kiếm quay về trong tay ta, lúc này chẳng muốn dây dưa tiếp với hần. Ta nhìn thấu chiêu thức của hần, thân thể hơi động, chỉ một kiếm đã chặt đứt tất cả thể công và thủ của hần.

Cuối cùng hần sử dụng pháp lực, thi thuật, trong không trung khó khăn dùng cách mặt ta ba dặm, khăn che mặt màu đen trên mặt của hần đã bị kiếm của ta cắt rách, một vết máu hiện trên má trái hần, vết chém thật sâu, nếu ra tay mạnh hơn một chút là có thể trực tiếp bỏ đời đầu của hần.

Máu tươi tí tách nhỏ xuống, hần không cầm máu, chỉ ngây ngốc nhìn ta, trong mắt ngập tràn sự kinh ngạc và không dám tin.

Ta không biết hần kinh ngạc cái gì, không muốn lãng phí thêm thời gian, ta chỉ có nửa canh giờ thôi, còn phải đi Tổ sơn tìm Mặc Thanh, ta bấm thuật quyết, trong chớp mắt rời khỏi, đến cuối cùng, hần vẫn đứng tại đó, không di chuyển nửa bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Hoàng Tuyền

Beta: Bozu

Ta mau chóng tới Tổ Sơn, Tổ Sơn là một dải gò đất mập mạp tạo thành, khắp nơi cỏ xanh, không có cây cối to, người của Thiên Trần Các cho rằng đây là thanh sạch thuần khiết, cho nên gọi là Tổ Sơn.

Nhưng mà trong mắt ta, cách nói này của bọn họ kỳ thật đều là gạt người...

Vùng núi đồi này tuyệt đối không phải vô hại, một nơi xem chừng chỉ to bằng hí kịch Nguyệt Phong mà có trên trăm cái trận pháp trùng điệp, sát trận, mê trận, trận trong trận, không cẩn thận đặt sai một bước sẽ lập tức bị nhốt vào trận pháp.

Từ xưa đến nay, Tổ Sơn là lá chắn phòng thủ tự nhiên của Thiên Trần Các, mà kể từ khi Cầm Thiên Huyền lên làm Các chủ, ngoại trừ việc tu luyện thuật Bỏ Tắt, hần còn say mê nghiên cứu trận thuật, pháp thuật, biến mở trận pháp này trở nên hiểm ác hơn nhiều.

Theo ta thấy, Tổ Sơn này đức hạnh giống như Cầm Thiên Huyền, thần sắc trên mặt không đổi, cả người lẫn vật vô hại, nhưng sau lưng cũng làm ra chuyện thiếu đạo đức như trộm người đoạt xác.

Ta nhanh chóng bay đến khoảng không trên Tổ Sơn lại không dám đáp xuống, chỉ sợ nhờ không khéo đạp trúng cái gì thành ra đã không tìm được Mặc Thanh mà bản thân lại bị vây trong trận pháp quý quái nào đó.

Ta lại nhìn xuống, Thiên Trần Các cách Tổ Sơn không quá xa, mà xưa nay người của Thiên Trần Các hành sự luôn khiêm tốn, phòng ốc lầu các đều trông thật thấp bé, nửa đêm cũng không ai ồn ào, thậm chí ngay cả ngọn đèn dầu cũng không thắp, Thiên Trần Các nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh hòa vào Tổ Sơn, hệt như không có bóng người.

Mà nhìn hoàn cảnh bên dưới, nơi rừng núi ánh đuốc châm lên càng bất mắt.

Ta dùng Thiên lý nhãn nhìn xuống bên dưới, thấy có một chỗ rất nhiều người đứng, tất cả đều là Âm La Vệ, mà bên kia chỉ lẻ tẻ vài người, y phục đen trắng, đều là đệ tử Thiên Trần Các.

Ta nhanh như chớp đáp xuống một góc chỗ đệ tử Thiên Trần Các đứng.

Tại Đại hội Tiên Thai, Cầm Thiên Huyền bị đối đãi như vậy rồi mắt tích nhưng đám đệ tử của hần dường như cũng không hề sốt ruột, còn giờ cây đuốc đứng ở một chỗ từ xa nhìn, còn có người đến cây đuốc cũng không buồn đốt, ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, tĩnh tâm tĩnh khí, nguyên một đám đều mang dáng vẻ sắp thăng tiên.

Dù sao ta không hiểu lắm về môn phái của bọn họ, tu luyện cái này kiểu gì cũng bị giới hạn, làm sao còn tìm tới khoái cảm.

Mấy người này đứng rời rạc tản mát, ta tùy tiện tóm lấy người đứng gần nhất, đi đến phía sau vỗ vỗ vai hần: “Vị này. Ách. Bỏ Tắt?”

Người nọ vừa quay đầu lại, giữa mi tâm chấm một nốt chu sa thật đẹp, hần liếc nhìn ta một cái liền đứng lên, thái độ ôn hòa cười nói: “Chỉ Yên cô nương, sao ngươi lại tới đây?”

Ồ, suýt nữa đã quên, Chỉ Yên là diệt nữ* của Cầm Thiên Huyền. Người của Thiên Trần Các nhận ra nàng cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng mà... Đáng tiếc ta không biết hần: “Ta ách...”*Diệt nữ: cháu gái ruột.

Bên này bọn ta vừa mở miệng nói chuyện, bên kia trong đám Âm La Vệ đốt đuốc chi chít lập tức có người chú ý sang.

Cái nhìn đầy cảnh giác!

Đệ tử Vạn Lục Môn chúng ta so với Thiên Trần Các bọn họ hoàn toàn là hai phong cách!

Trong lòng nổi lên cảm giác tự hào không hợp hoàn cảnh cho lắm, ngay lập tức ta đè nén cảm giác này xuống, may mà tiểu chu sa này không đốt đuốc, khoảng cách cũng xa thành ra bên đó dù có nhìn sang cũng không nhìn rõ.

Ta túm ống tay áo của tiểu chu sa, kéo hần đến một bên, tiện tay bày một cái kết giới cách âm nho nhỏ: “Ta tới tìm sư phụ ta.”

Hần gật gù đầu: “Có nghe qua, người đứng là đã bái Lệ Trần Lan của Vạn Lục Môn làm vi sư.”

“Vây sư phụ ta ở đâu? Ngươi biết chứ?”

Tiểu chu sa liếc nhìn sang Âm La Vệ bên kia: “Trận pháp bọn họ đang trông chừng sau lưng chính là chỗ Lệ Trần Lan đi vào. Mấy ngày nay mọi người trong Các cùng nhau tìm kiếm xem Các chủ đang ở chỗ nào, rốt cục xác định là mê trận này, Lệ Trần Lan đến sau, đang vào trận tìm người, đến giờ vẫn chưa ra. Âm La Vệ luôn luôn trông coi đề phòng ở đó, không cho phép người phía ta tới gần.”

“Bọn họ không cho các ngươi tới gần thì các ngươi không đến gần? Tiểu Thập. Đông Sơn chủ, còn có Các chủ các ngươi... Đại bá phụ của ta cũng vẫn đang ở bên trong!”

Hai tay tiểu chu sa tạo thành chữ thập: “Người ngoài trận không thể can thiệp chuyện trong trận, kết giới Tổ Sơn hoàn hảo kín kẽ, tới gần cũng không khác với không tới gần. Đã vào trận pháp Tổ Sơn, hết thấy đều xem như ý trời.”

Quên đi.

Ta không muốn tranh cãi với hần.

Ta phát tay áo, tính rút kiếm, vượt qua Âm La Vệ ở ngoài, trực tiếp xông vào trận.

Tuy trận pháp Tổ Sơn lợi hại, ta lại không tin nó có thể vây khốn Mặc Thanh được. Mà sở dĩ Mặc Thanh còn ở trong không ra nhất định là có lý do, ta phải đi vào giúp hần, dầu không có lực lượng đông đảo gì cũng phải để hần đi trước, ta ở lại trong đó, nội loạn của Vạn Lục Môn không thể để lớn hơn được.

Không thể để đám người đó tìm được Lạc Minh Hiên!

Thế nhưng ngay khi ta sắp động thủ, ở ngực mạnh mẽ truyền đến một trận đau đớn, ta sững sốt, chỉ cảm thấy tâm hồn run lên, ta bị hất ra khỏi thân thể này.

Chỉ Yên hồi hồn.

Giờ Tý loáng cái đã qua!

Ta âm thầm cắn răng, nghe thấy tiểu chu sa bên cạnh đang nhẹ giọng hỏi Chỉ Yên: “Chỉ Yên cô nương, thân thể có chỗ nào không khoẻ hả?”

Chỉ Yên hít sâu một hơi, phẩy tay, theo bản năng trả lời: “Không có việc gì.” Nàng vừa xoay đầu, trông thấy người bên cạnh thì sững sốt, “Tổ Ngôn ca.” Nàng cười cười, “Sao huynh ở...” Nàng khó khăn lắm mới nuốt lại mấy câu này, liếc mắt sang ta một cái, “Ha ha ha, trời tối qua, giờ ta mới nhìn ra huynh.”Ừ, đúng là nói nhảm y như ngày trước.

Ta mặc kệ nàng, dùng hồn phách này xuyên qua thân thể Âm La Vệ, bay đến trận pháp sau lưng họ.

Vậy mà ta đang làm hồn phách cũng không thể xông vào trận pháp được.

Trên đời có lẽ chỉ có ta ở trạng thái này, vĩnh viễn cũng không bị trận pháp Tổ Sơn làm khó, bởi vì dương gian không thể gây thương tổn ta, trận pháp cũng giống thế thôi. Cho nên ta muốn đi vào, vậy mà lại không được.

Nhưng kỳ lạ là khi hồn phách ta xuyên qua trận pháp này, trong người bỗng có một cảm giác kỳ diệu, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, giống như là... tim này lên nhịp đập.

Mà khi ta đang định chú tâm tìm ra nguồn gốc của cảm giác này thì nó lại biến mất không thấy đâu.

Ta bay về bên Chi Yên, nói: “Bảo tiểu chu sa này đưa người về Thiên Trần Các, không để bị Âm La Vệ phát hiện, chúng ta ở Thiên Trần Các thêm một ngày, tối mai, ta dùng thân thể của người vào trận tìm người.”

Chi Yên gật đầu.

Sau khi được Tổ Ngôn đưa về Thiên Trần Các sắp xếp cho một gian phòng nhỏ, Chi Yên thoát hồn ra nói với ta: “Đại Ma Vương, hôm người đánh một trận với trưởng Âm La Vệ kia đã đánh vỡ kết giới bên trên, núi Trần Tắc đã rối loạn, có thị vệ trưởng chất vấn Âm La Vệ, từ khi nào đỉnh núi Trần Tắc lại lập kết giới, lại vì sao phải động thủ với thân thể này, môn chủ ra lệnh, nói là không cần biết là ai, có chuyện gì, cũng không được làm thương tổn thân thể này.”

Nghe được từ miệng Chi Yên chuyện Mặc Thanh từng hạ lệnh như vậy, ta mỉm cười: “Sau đó?”

“Sau đó liên loạn, có ủng hộ Lê Trần Lan, có đứng về phía Âm La Vệ, nhưng không phải tất cả Âm La Vệ đều đứng về phía Âm La Vệ, dù sao tình huống thực phức tạp. Bọn họ thả lão đầu Bắc Sơn chủ kia ra, lão ta lấy danh người nói phải thanh trừng nghịch tặc, chém Lê Trần Lan.”

Ta có thể tưởng tượng được, lần này chắc có lẽ là một kiếp số của Vạn Lục Môn, nếu không xử lý cho tốt, một phân thành hai cũng chưa biết chừng.

Kỳ thật vấn đề này rất dễ giải quyết!

Bắc Sơn chủ không phải một lòng trung thành với ta sao? Không phải giường cao ngon cò vì ta sao?

Chỉ cần ta có thể tìm được thân thể của mình, sau đó nắm tay Mặc Thanh, đứng trên quảng trường trước Vô Ác điện, ôm Mặc Thanh một cái, thân thân thiết thiết, hai Môn chủ tuyên bố thành thân, không phải vấn đề này dễ dàng giải quyết sao!

Nói vậy nhưng điều tiên quyết vẫn là tại vì không tìm được Cầm Thiên Huyền!

Chờ ta tìm được Thập Thất, xem ta đánh mông nàng ấy thế nào! Bảo nàng ấy mang cái vị này về núi, vậy mà phát sinh lắm chuyện thế này đây!

Ta hung hăng hừ một tiếng, cũng chỉ bay bay trên không trung khoanh tay đợi thời gian.

Trước giờ ta chưa từng cảm thấy một ngày lâu trôi qua đến thế, phải chờ thêm một đêm, đợi cho mặt trời mọc, buổi trưa, tận đến chạng vạng, mắt thấy giờ tý sắp tới, ta xoa tay đợi nhập vào thân thể Chi Yên, tiểu chu sa hôm qua bỗng tới gõ cửa.

Hắn cau mày, thần sắc có vài phần nặng nề, thấy bọn họ tu đạo Bồ Tát còn lo đến như vậy, trong lòng ta biết nhất định đã xảy ra chuyện liên theo sát sau lưng Chi Yên, nghe hắn nói trầm trọng: “Đêm qua, núi Trần Tắc nổi lên nội loạn, Chi Yên, chính vì như thế người mới chạy trốn tới Thiên Trần Các?”

Chi Yên im lặng không trả lời, tiểu chu sa lại nói tiếp: “Đêm qua có môn phái đã nắm được tin tức, hôm nay vừa qua giữa trưa, Tân Sơn Khương Vũ kia cùng bốn môn phái trong thập đại Tiên môn tập kết lại, đi núi Trần Tắc.”

Chi Yên kinh ngạc bùng miệng.

Ta nheo mắt: “Khương Vũ à, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.” Ta cười lạnh ra tiếng, “Tiểu tử tốt, đủ âm hiểm.”

Lần trước Mặc Thanh không giết hắn, hiện tại hắn bắt đầu kéo bè kéo cánh quyết phải đốt bằng được hậu viện của ta. Còn học chiêu của Mặc Thanh bắt tay với Tiên môn, được lắm được lắm.

Nhưng còn nghe được, đêm qua Khương Vũ gửi thư tới tất cả các Tiên môn, trừ tứ đại Tiên môn ra cũng không thiếu tiểu Tiên môn ôm ý nghĩ soán đổi vị trí đi cùng. Liễu Thương Linh đã về Cẩm Châu thành tiếp nhận Giám Tâm Môn rách nát đã từ chối thư của Khương Vũ. Thẩm Thiên Cẩm của Quan Vũ Lâu có mặt trong trận chiến trên Phượng Sơn, sau đó được thả về cũng khước từ thư kêu gọi đó.

Mà bốn Tiên môn nhận thư này chính là bốn môn phái ngày trước cùng Liễu Tô Nhược tính toán hồi sinh Lạc Minh Hiên. Ngày ấy trên Phượng Sơn Chương môn bọn họ đúng là đã bị Mặc Thanh làm phát điên, vừa mất mặt vừa tổn hại lực lượng, đúng là hận thấu xương Vạn Lục Môn. Định thừa dịp Vạn Lục Môn rối loạn mà đi tính sổ.

Tiểu chu sa báo tin rồi dặn Chi Yên trong khoảng thời gian này cứ ở yên trong Thiên Trần Các, không cần đi lung tung, giảng hồ nhất định đang loạn lớn.

Hắn nói đúng, nếu Vạn Lục Môn loạn, Tiên môn nhân cơ hội đánh vào, Khương Vũ ở giữa kiếm lợi, từ đó cục diện Vạn Lục Môn một môn độc đại từ nay về sau không còn nữa, nguyện vọng thống nhất của Mặc Thanh lại càng khó để cập gì thêm.

Thiên hạ này như một miếng thịt béo, lão hổ lớn nhất đã bị đánh chết, còn lại mấy con sói đều đánh nhau giành ăn, loạn thành một đồng, miễn bàn luận.

Mà những thứ này là thế cục sau này. Hiện tại, chuyện gấp nhất với ta là bốn Tiên môn kia còn có trưởng Âm La Vệ cùng Bắc Sơn chủ đều muốn hồi sinh Lạc Minh Hiên. Bây giờ Khương Vũ đứng cùng một phe với bốn Tiên môn, lập trường hắn thế nào không cần nói cũng biết.

Vạn Lục Môn, tình thế nguy cấp.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

Edit: RenZhen

Beta: Bozu

Khó khăn đợi tới giờ Tý, ta nhập vào thân thể Chi Yên, nhắc kiếm lên, bất chấp sự ngăn cản của tiểu chu sa, lập tức xông vào đám Ám la vệ đang canh giữ trận pháp Tổ sơn, nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của bọn chúng, không dây dưa nhiều trực tiếp xông thẳng vào trận pháp.

Vừa vào trận, cảnh sắc xung quanh lập tức biến đổi, không còn sự ảm áp đầu hạ giống như bên ngoài cỏ xanh khắp nơi, mà đổi thành trời đông tuyết phủ, gió lạnh thấu xương, giống như tới quốc gia băng tuyết ở Bắc cực.

Nhưng mà kỳ lạ là, ta rõ ràng chưa từng vào trong trận pháp Tổ sơn, nhưng mơ hồ cảm thấy nơi này rất quen thuộc.

Ta tìm kiếm xung quanh, ý đồ nhanh chóng tìm được Mặc Thanh trong trận pháp, tuy nhiên khi ta bay lên dùng thiên lý nhãn nhìn xung quanh, thì triệt để mông lung.

Thế giới trong trận pháp này ... lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta!

Sông băng nhấp nhô, liên tục không dứt, cánh đồng tuyết, hồ băng nối liền nhau thành từng mảnh như mê cung. Nơi này không phải là trận pháp, nơi này hoàn toàn là một thế giới khác.

Nhưng, đợi đã...

Khi nhìn xuống từ trên độ cao này, nơi này hình như... là sông băng sau khi ta ăn hoàn dương đan, về lại thân thể của mình. Không lẽ... Cầm Thiên Huyền giấu thân thể của ta ở đây? Trong trận pháp Tổ sơn?

Nếu thật sự là vậy, ta tìm lại thân thể của mình, không phải cũng rất nhanh sao?

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng ta dậy sóng, khó nhìn được kích động. Dùng thiên lý nhãn nhìn khắp nơi, hy vọng sớm tìm thấy đám Mặc Thanh và Thập Thất, nhưng đất trời mênh mông, không có chỉ dẫn, ta tìm kiếm không có kết quả, trong lòng vừa gấp vừa không biết làm sao.

Đột nhiên hiểu được mấy phần khi Mặc Thanh cấp bách tàn mác thần thức tìm người.

Thì ra sốt ruột là như vậy...

“Đùng” một tiếng trầm đục nặng nề, truyền đến từ dãy núi phía xa, ta lập tức bay qua tìm theo hướng đó, thì nhìn thấy Mặc Thanh một thân hắc bào ở dưới.

Thân ảnh của hắn rõ rệt trong cánh đồng tuyết, ta ngại bay chậm, liền bấm thuật..., chớp mắt rơi xuống phía sau hắn, không gọi hắn một tiếng, bỏ nhào tới muốn ôm lấy hắn từ phía sau.

“Khụ”

“A! Không được động vào!”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến hai luồng âm thanh. Trong lúc sắp động vào Mặc Thanh, ta khó khăn dừng tay lại, nhìn qua bên cạnh, lúc này ở trên không trung, chỉ nhìn thấy Mặc Thanh mà không nhìn thêm nơi khác nữa.

Lúc này mới phát hiện Thập Thất ngồi xổm và Cầm Thiên Huyền ngồi xếp bằng bên cạnh.

Sắc mặt Thập Thất vẫn hồng hào, tuy nhiên sắc mặt Cầm Thiên Huyền đối diện còn tái nhợt hơn nhiều so với lúc trước, giống như là thư sinh Tào Ninh không chú ý là có thể thăng thiên. “Hắn đang áp chế mất trận, không được động vào.” Thập Thất nói như vậy, quay một vòng bên ta. Là đang đánh giá ta.

Mà ta không có tâm tình quan tâm nàng ấy, chỉ quay đầu nhìn Mặc Thanh, đúng là nhìn thấy hắn ngưng thần cúi mắt, giống như nửa tỉnh nửa mê, nhưng bấp thập toàn thân thì lại căng cứng, Vạn Quân Kiếm ở trước mặt cách nửa thước, hai tay đề xuống, cho dù ta đứng trước

mặt hắn, hắn cũng không ngẩng mắt lên nhìn ta, giống như một bức tượng điêu khắc.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta nhíu mi hỏi Cầm Thiên Huyền.

“Người là Môn chủ sao?” Thập Thất ghé sát vào bên cạnh hỏi ta.

Ta đẩy khuôn mặt ghé quá sát của nàng ấy ra: “Cầm Thiên Huyền, người nên biết bây giờ ta là ai, thời gian của ta không nhiều, người tốt nhất nhanh chóng nói sự tình trong này cho ta biết.”

“Người đúng là Môn chủ!” Thập Thất bỏ nhào đến ôm eo ta, liều mạng dùng sức bẻ ta lên xoay hai vòng, “Môn chủ! Môn chủ, người thật sự trở về rồi!” Nếu sau mộng nàng ấy có cái đuôi, bây giờ phỏng chừng chắc phải vẩy lên trời rồi. Ta vỗ đầu nàng ấy: “Đừng nào.”

“Ồ!” Nàng ấy đáp một tiếng giòn tan, sau đó ngoan ngoãn thả ta xuống, chỉ ôm lấy bả vai ta, đầu cọ sát trên bả vai ta.

Mà Mặc Thanh ngưng thần cúi mắt ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Lộ Thập Thất, buông tay.” Giọng nói âm trầm nói từng câu từng chữ.

Ta ngạc nhiên: “Người có thể nói chuyện.”

Thập Thất ở bên cạnh tiếp lời: “Lúc này là tiểu xấu xí nói cho chúng ta biết người đến rồi, sau đó ta đánh vỡ tảng đá, dẫn người tới đây.”

Ta nhìn gân xanh trên trán Mặc Thanh nhảy một cái.

A ... Thập Thất cái gì cũng học theo ta, gọi Mặc Thanh là tiểu xấu xí, ngoại trừ ta, bây giờ có lẽ cũng chỉ có nàng ấy mới có gan hùm như vậy.

Ta nhủ mi, “Được rồi, nói rõ ràng từng chuyện.” Ta đẩy Thập Thất ra, nghiêm túc hỏi nàng ấy: “Bảo người đưa Cầm Thiên Huyền về Vạn Lục môn, tại sao lại đưa đến đây?”

Bị ta trách mắng, Thập Thất có chút tủi thân: “Ta mang theo tên này dự định trực tiếp đưa về Vạn Lục môn, nhưng hần bị thương, ta lại không biết thuật, mang theo hần bay ra ngoài, không cẩn thận rơi vào trong trận pháp, vốn có thể ra ngoài, nhưng hần nói nếu tới nơi này đã là ý trời, thì lấy một thử rồi đi ra, sau đó đến hang động trước mặt.” Thập Thất chỉ về hang động trước mặt, “Hần nói thân thể của người ở bên trong.”

Thân thể của ta đúng là bị Cầm Thiên Huyền giấu ở trong trận pháp.

Quay đầu liếc hần một cái, hiện giờ không định hỏi tại sao hần lại làm như vậy, ai mà biết được đằng sau có phải lại có một câu chuyện dài hay không.

“Còn hần? Tại sao Mặc Thanh ở đây áp chế mất trận?”

Cầm Thiên Huyền ho một tiếng, trả lời ta: “Trong sơn động có trận trong trận, nơi này là mắt trận của trận trong trận, ta trọng thương, không thể phá được mất trận, vốn định ở đây điều tức một lúc sẽ tiến hành phá trận, sau đó Lệ Trần Lan tới đây, định để hần phá trận...” “Nhưng bên ngoài không biết tên cận bã nào động vào mất trận của trận pháp ở bên ngoài!” Thập Thất vì muốn dành được sự chú ý của ta, ra sức cướp lời của Cầm Thiên Huyền, để ta nhìn nàng ấy, “Trận pháp bên ngoài thay đổi, thế giới trong trận sẽ long trời lở đất, núi đá dịch chuyển, trận trong trận cũng sẽ bị ảnh hưởng, vì thế sơn động này không bị di chuyển, tránh sau này khó tìm được thân thể của người, thế là hần đành phải dùng sức áp chế mất trận. Không thể di chuyển, một khi chuyển động, mất trận cũng sẽ chuyển động.”

Vì vậy mới giăng co nhiều ngày ở trong trận...

Ta sờ cằm cân nhắc, quay đầu hỏi Cầm Thiên Huyền: “Bây giờ ta vào trong trận, trực tiếp đi tìm thân thể của ta, phải mất bao lâu?”

“Tránh khỏi mê trận, đường đi trong sơn động quanh co, phải mất nửa canh giờ.”

Tìm được thân thể của ta phải mất nửa canh giờ, nằm trong đó để thích ứng với cơ thể cần phải mất một lúc, còn không biết có xảy ra việc gì ngoài dự định không. Nhưng hiện tại thử ta và Mặc Thanh không thể tiếp tục trì hoãn chính là thời gian.

Buổi chiều Khương Vũ cùng Tứ đại Tiên môn đi lên núi Trần Tắc, bây giờ đã là nửa đêm, ai mà biết được tình hình bên đó đã thành thế nào rồi.

Mặc Thanh cần phải nhanh chóng trở về núi Trần Tắc, trong lòng ta ngẫm nghĩ, Thập Thất sức lực lớn, nhưng nói về pháp thuật thì không được, nàng ấy không thể áp chế được mất trận, Cầm Thiên Huyền trọng thương, nếu lát nữa hần đưa ta vào trận pháp tìm thân thể, cũng không thể áp chế được mất trận, vậy người duy nhất có thể làm được chuyện này...

“Đội Cầm Chi Yên hồi hồn.” Mặc Thanh nói ra suy nghĩ trong lòng ta, “Hiện giờ nàng ấy mượn lực kiếm, có thể áp chế mất trận, ta trở về Vạn Lục môn.”

“Người biết chuyện ở Vạn Lục môn?” Ta kinh ngạc.

Mặc Thanh trầm mặc một lát: “Ngân kính trên người nàng.” Hần ngừng lại một chút, nói, “Còn gọi là Khuy Tâm Kính”

Khuy Tâm Kính?

Nghĩa là đeo trên người ta thì có thể nhìn thấy được mọi ý nghĩ của ta?

Vì vậy chỉ cần đeo tấm kính này trên người, Mặc Thanh có thể biết được ta ở đâu và đang nghĩ gì ở mọi lúc mọi nơi? Vậy trước đây ta đem theo ngân kính này bên mình nhiều năm như vậy... trong nhiều năm đó, hần ngồi trước sơn môn, mỗi ngày giờ giờ khắc khắc biết được tình hình của ta?

Mà mấy ngày trước hắc đào mộ lấy tấm kính này đưa cho ta, cũng không nói chuyện này cho ta!

“Tiểu xấu xí.” Ta nhìn hắc gật đầu, “Ngươi cũng thật giỏi, chuyện của chúng ta lát nữa nói.”

Mặc Thanh cúi mắt không nhìn ta, cũng không trả lời.

Thập Thất và Cầm Thiên Huyền ở bên cạnh nghe không hiểu những lời này của ta và Mặc Thanh, ta nói lại kế hoạch cho bọn họ.

Đội lát nữa Chi Yên hồi hồn, nàng ấy phụ trách áp chế mất trận, mà Thập Thất ở bên cạnh cùng nàng ấy, không để những vật khác trong trận quấy rầy nàng ấy. Cầm Thiên Huyền thì vào trận dẫn đường, ta đi theo hắc, tìm lại thân thể của mình. Ta vừa nói xong những lời này, giờ Tý đã tới, Chi Yên hồi hồn.

Nhìn thấy tình hình lúc này, nàng ấy có chút mơ hồ: “Mọi người đều ở đây...”

Không có thời gian giải thích nhiều với nàng ấy, ta bảo nàng ấy đứng bên cạnh Mặc Thanh, dùng toàn lực áp chế mất trận, ta bay đến trước mặt nàng ấy: “Chi Yên, ta có thể sống lại hay không, đều nằm cả trong tay ngươi.”

Nàng ấy ngây người, cắn răng, rút kiếm ra khỏi vỏ, ổn định tinh thần: “Đại ma vương, Ngươi cứu ta nhiều lần, lần này, ta liều cả tính mạng này, cũng phải giúp ngươi áp chế mất trận.”

Ta cười cười, lui qua một bên.

Chỉ thấy Chi Yên giờ cao kiếm, toàn thân tập trung pháp thuật, dùng kiếm mạnh mẽ đâm thủng mất trận, “Ầm” một tiếng, đất trời rung lên, Chi Yên cắn chặt răng. Mặc Thanh rút Vạn Quân kiếm ra, toàn bộ sức mạnh áp chế trận pháp thoáng chốc truyền đến trong tay Chi Yên.

“Hai canh giờ, ta sẽ ra.”

Sức lực của Chi yên không mạnh bằng Mặc Thanh, áp chế mất trận đã hao tổn toàn bộ sinh lực của nàng ấy, không có thời gian nói thêm vài lời với người bên cạnh, nàng ấy chỉ cúi mắt, chuyên tâm nhìn vào mất trận.

Cầm Thiên Huyền đứng dậy, đưa ta vào trong sơn động, trước khi bước vào sơn động, ta quay đầu nhìn Mặc Thanh, hắc nhìn vào cửa động, tuy không thể nhìn thấy ta, nhưng ánh mắt lại rất chuyên tâm “Lộ Chiêu Diêu.” Hắc gọi tên ta, giọng nói thật bình tĩnh, lại khiến ta không nhận được động lòng, “Ta sẽ quét sạch nội loạn của Vạn Lục môn, đợi nàng trở về.”

Hắc không nghe thấy, nhưng ta lại trịnh trọng trả lời hắc: “Được.”

Ta sẽ trở về.

Lần này nhất định sẽ không phụ sự chờ đợi của ngươi.

Cùng với Cầm Thiên Huyền bước vào trong trận pháp. Bước chân của hắc trầm ổn, không nhanh không chậm, ta nhắm mắt theo sau, chỉ thấy cảnh sắc băng tuyết đỏ quạch giống với hang động trước đây ta nhìn thấy khi ăn hoàn dương đơn.

Mà càng đi vào bên trong, sự rung động kỳ lạ ở nơi ngực ta càng lúc càng mãnh liệt.

Đây có lẽ ... là sự ràng buộc giữa linh hồn và thân thể chăng?

“Ta đặt thân thể của ngươi ở đây, ngươi hận ta không?” Hắc đột nhiên mở miệng nói, biết là không nghe được câu trả lời của ta, vì vậy hiện tại hắc càng giống như vừa đi vừa độc thoại, “Trận chiến năm năm trước tại kiếm mộ, là cực hạn tâm ma của ta, ta biết tâm ma vì ngươi mà có, cũng chỉ có ngươi mới có thể diệt được tâm ma.”

Tìm ta run lên, ơ, nghe lời này, là muốn tỏ tình?

Không được, ta từ chối, ta thích Mặc Thanh, trên thế gian này chỉ có Mặc Thanh, ta rất vui khi hắc thỉnh thoảng ghen, nhưng ai cũng không thể tranh với hắc, hắc ở bên cạnh ta, không thể chịu thêm uất ức.

Ta mở miệng.. mới cảm thấy tâm tư của Cầm Thiên Huyền thật sâu.

Hiện tại hắc nói những lời này ở nơi không người, chỉ ta nghe thấy, cũng không thể từ chối!

“Không phải tình yêu, cũng là tạp niệm (ý nghĩ đen tối). Ngày qua ngày, sẽ thành tâm ma. Làm loạn tu hành của ta, quấy nhiễu thanh tâm của ta, ta trộm thi thể của ngươi, hành vi trơ trẽn, cũng là không biết làm sao, sau đó đưa thi thể ngươi đặt ở đây, dùng tâm huyết giữ cho cơ thể không bị thối rữa, ngày ngày ở đây tụng kinh, cuối cùng triệt để trừ bỏ tâm ma, sau đó không quay lại nơi này nữa.”

Máu của Cầm gia thật là kỳ diệu, có tác dụng làm Lạc Minh Hiền sống lại, nghĩ đến trong máu của bọn họ có sự sạch sẽ mà trời ban cho, trời sinh nên đi con đường tuyệt tình tuyệt ái thành tiên, nhưng lại không ngờ bị ta mất mù nhìn đến loạn.

Nói đến cũng là lỗi của ta.

Rồi sau đó, âm kém dương sai, hần dùng tâm huyết của mình nuôi cơ thể ta, cuối cùng lại đổi cho ta một cơ hội sống, làm cho hiện giờ ta trở thành một sinh hồn, còn có khả năng sống lại.

Năm đó hần trộm thi thể ta là sai, nhưng cuối cùng người được lợi vẫn là ta. Ta cũng không trách hần, ngược lại có vài phần cảm kích.

“Hôm nay ta đã hiểu rõ ngươi, cuối cùng là sự áy náy.”

Chậm rãi nói xong lời này, nhìn qua chỗ rẽ cuối cùng phía trước, tiến vào một huyết động băng tuyết to lớn, trên đỉnh đầy băng, trên bức tường cuối cùng, một thân hoa phục đồ đen đan xen, tóc tai rối bời, nhắm mắt nhắm mũi vui trong tường băng, chính là thân thể của ta.

Ta bay lên không, đối diện với thân thể của ta, cảm nhận được sự rung động mãnh liệt trong tim, ta từ từ nhập vào...

Dần dần cảm nhận được sức lực của ngón tay truyền đến, dòng máu chuyển động, mi mắt rung rung.

Lộ Chiêu Diêu, Lộ Chiêu Diêu.

Ta thật sự nhớ sức mạnh và khuôn mặt của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Edit: Hoàng Tuyền

Beta: Mona

Lần trước ta ăn Hoàn dương đan, lúc hồn thể trở lại thân xác có cảm giác ra sao cũng không rõ ràng lắm, còn lần này, trong thân thể, cảm giác từ mỗi giác quan truyền đến lại hết sức rõ ràng.

Có đau đớn thật, nhưng mà càng đau đớn lại càng khiến ta ý thức được rằng cơ thể của ta đã trở lại.

Nhức nhích đầu ngón tay có chút tê dại, ta gắt gao siết chặt nắm tay, oanh một tiếng, tảng băng đóng trên tay ta vỡ vụn, một loạt tiếng răng rắc nối tiếp vang lên, lớp băng bao phủ thân thể ta vỡ nát toàn bộ.

Ta mờ hai mắt, nhảy xuống từ tường băng vừa nói lỏng, rơi xuống đất, ta khởi động thân mình, đứng lên, rũ rũ quần áo, hé miệng nhẹ thở ra một hơi.

Nhìn hơi thở trong miệng hóa thành sương trắng lượn lờ mà bay bên trong động băng ở đây, thật sự là nhớ loại độ ẩm này mà. Ta xoay xoay cổ, hít vào một hơi thật sâu, không khí lạnh như băng cũng không tồi.

Dùng thân thể của chính mình cảm nhận vạn vật trên thế gian làm ta tràn ngập thích thú từ tận đáy lòng.

“Đi thôi.” Ta nhìn Cẩm Thiên Huyền lẳng lặng đứng trước mặt, nói, “Ta nên về núi Trần Tắc rồi.”

Không thể để Mặc Thanh đợi lâu.

Cẩm Thiên Huyền cúi mặt: “Cấu tạo động trong núi này vốn phức tạp, lại có mê trận, đi theo sau ta đi, nhất định không được đi sai bước.”

Ta cười: “Lộ Chiêu Diêu ta không đến nỗi đi đường cũng không nổi chứ.” Lời vừa dứt, ta bước từng bước ra, lại thấy chân cứng đờ, chân đặt trên đất thậm chí không chịu sự điều khiển của ý thức. Thân thể ta lung lay hai cái, tưởng như sắp đứng vững nhưng thật kỳ quái là không giữ được tứ chi cân bằng, thân mình nghiêng qua một bên thẳng tắp đáp đất.

May mà có một bàn tay đưa ra trước, khó khăn lắm đỡ lấy cánh tay ta, độ ẩm bàn tay này so với người bình thường thấp hơn một chút, ta ngẩng đầu liếc nhìn Cẩm Thiên Huyền một cái, hần cụp mi hạ mắt không nhìn ta.

Ta nói một tiếng cảm ơn với hần, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hần tạm dừng trên cánh tay ta một lát mới thu lại.

“Sao việc đi đứng của ta lại không theo ý muốn vậy?” Ta đập đập đôi chân âm thầm cân nhắc, là vì thân thể của ta quá cứng nhắc? Vậy nhưng lần trước ăn Hoàn dương đan cũng đâu có như thế này.

“Rời hồn đã lâu, không thích ứng cũng phải thôi.”

Cầm Thiên Huyền đưa tay sang bên cạnh bẻ một khối băng rỗng xuống, lại tùy tiện đâm lòng bàn tay vào một khối băng khác rồi nắm chặt tay, máu chảy ra từ lòng bàn tay vào trong khối băng trong suốt kia. Lấy khối băng làm cốc chứa, hắn đưa ta một cốc máu của chính mình, “Máu của ta có thể giúp ngươi mau thích ứng hơn đây.”

Tuy rằng ta tu Ma đạo, đời này làm chuyện xấu cũng không ít, nhưng chuyện như uống máu người này thật sự chưa làm thử bao giờ, bỗng thấy có chút mới mẻ. Ta đón lấy khối băng trong tay hắn, uống một hơi cạn sạch. Hương vị máu tươi phát ra ở đầu lưỡi, mang theo mùi như mùi rỉ sắt, cũng không khác gì mùi vị khi ta học máu lúc đánh nhau ngày trước nếm được. Chính là vừa nuốt máu tươi xuống yết hầu, trong tứ chi liền có cảm giác nhẹ nhàng. Lúc này, ta nhắc thử chân chạy lên phía trước, thân thể đã phối hợp linh hoạt hơn rất nhiều.

Máu của Cầm Thiên Huyền thật thần kỳ, khó trách cũng có thể hồi sinh Lạc Minh Hiền.

“Máu của ngươi đúng là công hiệu, đợi đến lúc ta trở về...” Ta liếm liếm môi, nhìn xuống được câu nói kế tiếp.

Chờ khi ra được khỏi đây, chấm dứt việc này, mỗi ngày ta sẽ cho Chi Yên ăn uống bồi bổ, nuôi nấng thật mập mạp, cách hai ngày lại rút máu nàng một lần, mang cho ta bồi dưỡng thân thể.

Ta tính toán bày kế với Chi Yên thế này, lặng lẽ liếc mắt nhìn Cầm Thiên Huyền một cái, thấy hắn cũng không để tâm mấy lời ta nói còn xoay người rời đi, ta cũng ngoan ngoãn đi theo sau hắn. Ra ngoài sơn động, trên đường đi trầm mặc, ta liền hỏi hắn: “Ngươi có biết vì sao máu của mình lại có công hiệu như vậy không?”

“Nghe đồn tổ tiên có tiền bối phi thăng thành tiên, từ đây về sau con cháu liền có được phúc này, phụ thuộc trực tiếp vào dòng mạch, nhiều thế hệ như thế ai cũng như nhau.”

Ồ, hóa ra sau khi phi thăng, mấy vị tiên nhân vẫn chưa cho con cháu chút phúc ảm, ta đây là quả phụ của tiên nhân, có khi nào cũng nhận được mấy thứ này nọ ngoài ý muốn chăng? Nghĩ như thế, ta liền thăm dò khí tức trong người, nhưng thăm dò quá mức chủ tâm nên ta đã lao nửa người vào mê trận.

Lập tức có bàn tay đến cầm lấy tay, túm thân thể đang một nửa ở trong mê trận của ta quay về.

“Cẩn thận.”

Hắn rất nhanh thả tay ra.

Ta khụ một tiếng, cũng hiểu mình đáng ra phải chuyên tâm đi đường. Tự nhiên lại khiến một người tu Đạo Bò Tát phải đến túm ta mấy lần, là Bò Tát sống thanh tâm tĩnh thần thì không sao nhưng Cầm Thiên Huyền này lại có “chuyện cũ” nữa chứ!

Lần trước bị ta trừng mắt nhìn đến mức sinh ra Tâm Ma, người ta đã phải vất vả cỡ nào mới diệt được, lại đến lần này phải tự tay túm lấy ta, ta thật đúng là không biết phải bồi thường hắn thế nào cho phải.

Tiếp tục duy trì im lặng ra khỏi sơn động, Thập Thất đang ngồi chồm hổm bên người Chi Yên lập tức dựng thẳng sống lưng, tròn mắt phát sáng lờ lờ, nhìn chăm chăm vào ta, hai chân dậm một cái, lập tức vọt lên từ mặt đất xông đến chỗ ta: “Môn chủ!”

Nàng gào rống được một tiếng, cả người đã dính lên người ta rồi.

Ta ôm nàng trong lòng, cảm nhận thể trọng của nàng, nhưng thật ra so với trước kia nhẹ đi rất nhiều. Phải ra hải ngoại tiên đảo nên chịu khổ không ít.

“Tư Mã Dung nói ta đi tìm cô bắt từ có thể hồi sinh người, mà người đây không có cô bắt từ cũng sống lại! Cái kẻ đại lừa đảo kia! Ta muốn trở về đánh hắn một trận! Hại ta ra ngoài chạy một vòng lớn như vậy!”

Ta ôm lưng nàng vỗ vỗ, có chút dờ khóc dờ cười.

“Chi Yên.” Cầm Thiên Huyền phía sau đi đến bên người Chi Yên gọi nàng một tiếng, “Có thể buông mắt trận ra.”

Hắn vừa dứt lời, Chi Yên buông lỏng hai tay, Lục Hợp kiểm lập tức từ trên mắt trận bắn ra. Chi một thoáng, mắt trận dịch chuyển, chạy không thấy bóng dáng, mà toàn bộ thế giới trong trận thoáng chốc bắt đầu biến chuyển nghiêm trọng. Ta ôm lấy Thập Thất, vươn tay ra, triệu hồi Lục Hợp kiểm.

Nhanh chóng làm khí tức quanh thân lưu chuyển ba vòng, khởi động pháp lực cơ thể một lần nữa. Ta nhìn ra phía xa, đúng là phải dùng hết sức để phá vỡ mê trận này. Cầm Thiên Huyền ở bên cạnh vừa ngâm một chữ “Phá”, khung cảnh băng tuyết trước mặt điên đảo rung chuyển mở một con đường, nổi thẳng ra bầu trời bao la.

Ta một tay ôm Thập Thất, một tay dắt Chi Yên, theo con đường Cầm Thiên Huyền vừa phá vỡ mê trận bay ra, nhưng bay trong chốc lát, tới giữa không trung rồi mà vẫn không thấy hắn bay theo. Ta quay đầu lại nhìn, thấy Cầm Thiên Huyền còn đang đứng ở bên trong trận pháp rung chuyển điên đảo ngửa đầu nhìn ta.

“Không đi à?”

“Tổ Sơn trận pháp không thể loạn được, ta phải ở lại giữ vững nó, các ngươi tự mình đi đi.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Thập Thất ở bên người ta giật giật: “Ồ....” Nàng rồi rầm gãi gãi đầu, “Môn chủ....”

“Làm sao vậy?”

“Cái này.... Mặc dù tên hay lắm nhằm đó có lúc làm người ta chán ghét, nhưng lúc chúng ta vào trận, người này có đánh một trận với đại tuyệt yêu. Hắn vì cứu ta nên mới bị thương nặng như vậy. Ta, ta có nên ở lại giúp hắn không?”

Ta nói: “Người không có pháp thuật, ở lại cũng vô dụng.”

“Đồng Sơn chủ không cần áy náy.” Cẩm Thiên Huyền ở dưới nói, “Trên núi Tiên thai người giúp ta, tuyệt yêu trong trận pháp chẳng qua là ta trả ơn lại cho người thôi.”

Đạo lý đơn giản này, Thập Thất nghe hiểu được, nàng gật đầu: “Cũng tốt, ta không muốn tách khỏi Môn chủ. Nhưng mà người nhớ kỹ, người giúp ta tìm được thân thể của Môn chủ, còn cứu Môn chủ của ta, cũng chính là đã cứu ta. Về sau người có khó khăn gì, muốn Lộ Thập Thất ta hỗ trợ, ta quyết không chối từ.”

Ta vỗ đầu Thập Thất một cái: “Cái gì cũng đổ lên đầu mình, con bé nhà người có ngốc hay không đây.” Ta nói nàng một câu, liền quay đầu liếc Cẩm Thiên Huyền nói, “Không cần biết trước kia mọi chuyện ra sao, từ nay về sau nếu Cẩm Thiên Huyền người cần Vạn Lục Môn ta hỗ trợ thì cứ đến thông báo.”

Không nhìn Cẩm Thiên Huyền thêm nữa, ta bay ra khỏi trận pháp Tổ Sơn.

Mà ở bên ngoài trận pháp cũng đang diễn ra một cuộc chiến tranh giành quyết liệt.

Ám La Vệ cùng môn đồ của Thiên Trần Các chia làm hai phe.

Ta đang cảm thấy kỳ lạ tại sao người của Thiên Trần Các bỗng dừng lại tâm huyết như vậy thì thấy tên cầm đầu chính là Tiểu Chu Sa, hắn ngẩng đầu nhìn thấy ta, Thập Thất và Chi Yên.

“Chi Yên cô nương!” Hắn hô một tiếng, “Người có gặp trở ngại gì không?”

Các chủ nhà mình rơi vào trận pháp thì không chút lo lắng, nhưng thấy Chi Yên lại tỏ ra nóng nảy vội vã như thế, người của Thiên Trần Các đứng là khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi mà. Hay cũng có thể nói... Bọn họ có sự tin tưởng tuyệt đối vào Cẩm Thiên Huyền, cho rằng hắn có bước vào trận pháp cũng không sao cả?

“Tổ Ngôn ca....” Một câu còn chưa dứt, một mũi tên từ phía dưới bắn lên “viu” một cái, sượt qua chóp mũi của ta bay lên bầu trời, cắt ngang câu nói của Chi Yên.

Ta nhìn xuống dưới.

Trong đám Ám La Vệ đang che mặt có mấy người lộ ra thần sắc kinh ngạc lẫn ngạc nhiên. “Đồng Sơn chủ?”

“Không.... Đó là.... Lộ.... Lộ....”

Lấp ba lấp bắp nửa ngày trời, ngay cả tên của ta còn không nói ra được, giữ các người ở lại làm gì?

Ta hừ lạnh một tiếng, trở tay đã kéo Thập Thất đang đeo trên người xuống, sau đó nhắm thẳng xuống đất: “Một đồng này, đánh cho ta.”

“Vui quá! Lại được nhận lệnh của Môn chủ!” Thập Thất vừa hoan hô vừa lao đầu phóng xuống, ta xoay tròn thân hạ xuống chỗ những môn đồ Thiên Trần Các bên kia, thả Chi Yên qua một bên, quay đầu hỏi Tổ Ngôn: “Có linh đan gì mà trong khoảng thời gian ngắn nâng cao công pháp không, cho ta hai viên đi.”

Tổ Ngôn thấy ta, hai mắt tròn thật lớn, mà đám đệ tử Thiên Trần Các đứng phía sau hắn cũng đều mang vẻ mặt như vừa gặp quỷ.

Không thèm phí công tròn mắt lại với mấy người này, ta liếc Chi Yên một cái, nàng lập tức hiểu ý, kéo Tổ Ngôn sang một bên giải thích rõ ràng. Ta tranh thủ thời gian này ngồi xếp bằng tại chỗ, điều hòa khí tức trong thân thể cho thông thuận, mở hết những điểm phong bế trong gân cốt.

Đến khi ta mở mắt, Chi Yên đã đưa đan dược đến, ta ngửa đầu ăn sạch, còn tranh thủ hỏi một câu: “Tình trạng hiện tại ở núi Trần Tắc thế nào?”

“À... cái đó...” Ta vừa ngồi vừa nghe Tổ Ngôn ở bên cạnh nói, “Đường như Khương Vũ và Bắc Sơn chủ kia đã đạt thành hiệp nghị gì đó, núi Trần Tắc vừa xảy ra nội chiến, thôn dưới chân núi cũng bị hủy. Ta sai người đi bảo vệ dân chúng, đã có tin tức truyền về nói, hình như Lệ Trần Lan đã trở về rồi. Hắn ở trên Vô Ác Điện đánh đến long trời lở đất, dưới chân núi cũng không biết tình hình cụ thể ra sao.”

Ta mở hai mắt. Siết chặt nắm đấm.

Nhiều người như vậy lại dám bắt nạt tiểu quái dị, tưởng rằng Lộ Chiêu Diêu ta đã chết, các người có thể tạo phản sao?

Điều tức thân thể xong, ta đứng dậy, cầm Lục Hợp kiếm, dùng thuật di chuyển nhanh chóng rời đi, nghe thấy Tổ Ngôn nói: “Người... Lộ Chiêu Diêu...”

Vì sao lại sống lại?”

Tại sao ta sống lại ư?

Bởi vì có một người yêu ta sâu đậm, không thể nhẫn tâm phụ lòng.

Mà đáp án này, ta không cần nói cho bất cứ kẻ nào nghe cả.

Vừa dùng thuật di chuyển, Thập Thất đang đánh người đến là vui về từ xa gào lên với ta: “Môn chủ! Người dẫn ta cùng đi đi!”

“Thu dọn xong thì tự mình về nhà.”

Nói xong những lời này thân hình ta liền biến mất, khi xuất hiện lại vừa đúng xuất hiện trên đỉnh Vô Ác Điện.

Đúng như lời Tổ Ngôn nói, hiện tại Vô Ác Điện đang đánh chém đến trời đất mịt mù, rõ ràng sắc trời đã gần sáng mà khí đen vẫn che kín mít.

Gió đen cuộn cuộn, thổi tung mớ tóc dài lẫn y phục của ta, ta dùng Thiên lý nhãn xuyên qua hắc phong xem xét tâm gió trong Vô Ác Điện, vậy nhưng lại thấy Mặc Thanh đứng ở giữa, kiếm Vạn Quân trong tay hấn dựng thẳng tắp trên mặt đất, chặn ngay trên ngực Lạc Minh Hiền đang mê man trên mặt đất.

Xác của Lạc Minh Hiền, chưa bị đám người đó cướp đi.

Mà ở trước mặt hấn, hắc phong bao vây bốn phía, tách biệt với chường môn tứ đại Tiên Môn kia, Bắc Sơn chủ, Trường Âm La Vệ và... Khương Vũ.

Lâu rồi không thấy, tiểu Đoàn Mao vẫn có quả đầu ngắn càn rỡ phô trương như vậy. Ta thường thức sự phô trương này của hấn, nhưng hôm nay không có ý muốn nhìn thấy hấn.

Mấy người đó đang tạo thành một thế giằng co quý dị ở giữa hắc phong, là Mặc Thanh lấy lực của kiếm Vạn Quân cuốn ra, kiếm chế các bên với nhau, quanh người hấn đã là một mảnh núi đất đá hỗn độn, cầu thang trước núi đã sớm bị phá hủy không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Nhất định ở đây đã trải qua trận chiến kịch liệt thế nào mới kéo đến cục diện kiếm chế lẫn nhau thế này.

Mà cứ tiêu hao sức lực dần như vậy, ai kiệt lực trước, kẻ đó thua.

Ta rút Lục Hợp kiếm ra khỏi vỏ, Thiên Lôi trên thân kiếm “Đùng đùng” rung chuyển, điện quang giống như xuyên thấu qua tất cả hắc ám, Mặc Thanh đưa lưng về phía ta cho nên hấn không phát hiện ra, nhưng Khương Vũ lập tức quay đầu nhìn thẳng về phía ta.

Chỉ một thoáng, lấy Mặc Thanh làm trung tâm hắc phong rung mạnh lên, Khương Vũ cắn răng, lui lại từng bước.

Ta tự lực gọi đến một đạo Thiên Lôi, âm vang một tiếng, dừng ngay ở chỗ tứ đại Tiên Môn cùng Khương Vũ kia.

Thiên Lôi tới bất ngờ không kịp đề phòng, mấy người đang công pháp đột nhiên bị cắt đứt, lập tức lui về phía sau thật nhanh, phụt ra một ngụm máu tươi. Mà trong lúc đó, hắc khí quanh thân Mặc Thanh hóa thành một cái roi thật lớn, quát một tiếng chấn động, dùng thế quét sạch vạn quân hất bay đám người kia đi.

Mất thế cân bằng, Bắc Sơn chủ cùng Trường Âm La Vệ cũng không may mắn thoát khỏi, đều bị đánh bay sang một bên, quỳ rạp trên đất học máu.

Giây lát sau, cây roi không lồ vẫn vũ trong không trung biến mất, hắc khí tan hết.

Trời sáng rõ ràng. Mặt trời nơi xa hiện lên qua đỉnh ngọn núi cao nhất, ánh sáng vương vãi trên đồng hoang toàn bụi bặm nơi đây.

Ta đứng trên Vô Ác Điện đã rách nát, ánh mắt thân nhiên quét qua một vòng những người bị đánh gục, cuối cùng dừng trên người Mặc Thanh. Đúng lúc hấn cũng quay đầu lại nhìn ta, trong mắt tràn ngập ánh nắng ban mai, gió thổi tới làm tay áo hấn bay bay, một luồng gió từ phía sau cũng mềm nhẹ phát qua bên tai ta.

Đúng đầu tháng tư, ngọn gió ấm áp dịu dàng tựa như đầu ngón tay lẩn cánh môi hấn.

Đồng hỗn độn trên đỉnh núi này, trông không giống như chiến trường mà giống như một ngày tháng năm nào đó.

Ta đã khỏe hấn sau khi bị Lạc Minh Hiền đánh trọng thương, từ trong khe suối đi ra, trở lại núi Trần Tắc, tìm thấy Mặc Thanh trong ngôi miếu đổ nát trên núi.

Khi đó lòng ta ngập tràn oán hận, chỉ một lòng muốn báo thù, vì thế không nhìn ra cũng không quá để ý đến ánh mắt của Mặc Thanh.

Hiện giờ, giống như ta đang bù lại sự trì độn năm xưa ấy.

Ta vút lên bay tới đỉnh, đi tới trước mặt Mặc Thanh, không hề do dự, vươn tay, ôm chặt lấy cổ hấn, tập kích bờ môi hấn.

Đúng vậy, ta con mẹ nó muốn làm như vậy lâu rồi.

Xâm nhập, khiêu khích, cường thế găm cắn, nghĩ muốn ăn hán luôn, cũng nghĩ muốn càng nhiều hơn nữa, muốn hán mạnh mẽ, cứng rắn đáp lại.

Không cần lo cho ta đâu, cứ ôm chặt ta, vò nát ta, giữ lấy ta, ta cũng sẽ đối xử với ngươi như vậy.

Bởi vì hóa ra ta đã thích ngươi, thích đến mức dù ta dùng toàn lực khắc chế, nhưng vừa chạm vào ngươi đã khiến cho ta điên cuồng rồi.

Ta muốn ngươi là của ta, cũng ngươi thuộc về ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Edit: Teru

Hôn xong, ta ôm lấy gương mặt Mặc Thanh, còn hán thì nắm chặt lấy eo ta, vốn dĩ bây giờ là thời gian tiến hành bước tiếp theo rồi... Nhưng khi vừa rũ mất xuống, nhìn thấy Lạc Minh Hiên mặt mũi trắng bệch nằm trên mặt đất, lại thấy đám địch nhân từ bốn phía lồm cồm bò dậy, ta phải cắn răng nhịn lại xúc động trong lòng.

Không được, còn chưa đuổi hết đám người cản trở này đi, Vô Ác điện cũng sụp rồi, không có chỗ để làm ‘chính sự’.

Ta đây trèo non lội suối trăm cay nghìn đắng, vất vả lắm mới tìm lại được thân thể của mình, vậy mà đám hỗn láo này hiện tại dám gây trở ngại khiến ta không thể hành động. Tâm trạng của ta thật sự rất tức giận.

Dường như Mặc Thanh cũng hiểu rõ suy nghĩ của ta, cánh tay hán thoáng buông lỏng, buông ta ra. Ta giương mắt nhìn hán, thấy ánh mắt hán lạnh như băng nhìn đám người xung quanh một lượt. Ta hiểu, hán giống như ta, cũng cảm thấy bọn họ đang cản trở.

Ta từ trong ngực Mặc Thanh bước ra ngoài.

Vừa rồi bọn họ giao chiến kịch liệt, bốn phía toàn là cao thủ, không có mấy kẻ lâu la. Cũng tốt, ta thích như vậy, trực tiếp nói chuyện, yên tĩnh dễ dàng, đơn giản mau lẹ, không có đám người ở xung quanh lúi rúi thảo luận, ồn ào huyên náo.

Ánh mắt ta quét một vòng qua mặt mấy kẻ đó, đôi mắt già nua của Viên Kiệt nhìn chằm chằm vào ta, hoàn toàn choáng váng. Trưởng Âm La vệ bên cạnh lão có biểu hiện cũng không khác là mấy. Một vài cặp mắt khác cũng nhìn ta đăm đăm.

Có một kẻ chỉ thuần túy nhìn ta chăm chú, hán khiến ta mơ hồ có cảm giác quen thuộc... nhưng nhất thời ta không nhớ nổi hán là ai. Ta lại nhìn tiếp chưởng của tứ đại tiên môn một cái, bọn họ cũng y như đám môn đồ của Thiên Trần Các, vẻ mặt giống như đang gấp quỳ, chỉ nhìn mà không nói một lời; như thế kẻ nào nói ra trước thì sẽ bị ta mang đi luôn vậy.

Mà cuối cùng, ta không ngờ rằng, trong đám người nhiều kẻ biết mặt ta này, người không quen biết ta nhất lại là kẻ đầu tiên mở miệng gọi tên của ta: “Lộ Chiêu Chiêu...”

Ta quay đầu lại nhìn Khương Vũ.

Hình như vừa rồi Tiểu Đoàn Mao bị Mặc Thanh đánh cho một kích bị thương, hán dùng tay ôm ngực, một miệng đầy máu, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Ánh mắt vừa kinh ngạc vừa mơ hồ, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Lộ Chiêu Diêu, Lộ Chiêu Diêu, ta nhớ ra rồi, thì ra là vậy, thì ra là vậy...”

Nhớ lại cái gì? Cái gì thì ra là vậy?

Ta chẳng hiểu gì hết, thân thể thực sự của ta có quan hệ gì với Khương Vũ đâu? Sau khi ta chết hán mới thành danh trên giang hồ. Vả lại, trước kia khi ta còn trong thân thể của Chi Yên, lúc đi Giang thành hoá vàng mã, sau khi hán nghe thấy tên của ta cũng chỉ nói đúng một câu —

“Nghe nói là rất đẹp, mà lại còn khó có thể thuần phục nữa.”

Câu nói chán sống này ta hiếm lắm mới được nghe, cho nên vẫn nhớ đến tận bây giờ. Biểu hiện lúc đó của hán hiển nhiên là chưa hề quen biết ta mới phải. Nhưng bây giờ tại sao vừa thấy khuôn mặt thực sự của ta liền thì thầm không ngừng câu “Thì ra là vậy, thì ra là vậy...”?

Những người khác đều không lên tiếng, chỉ có mỗi mình hán ở đây nhỏ giọng lầm bầm như điên dại. Vì vậy một lát sau, không chỉ có ta, Mặc Thanh, Bắc Sơn chủ, mà cả đám người tiên môn kia cũng quay hết lại mà nhìn hán.

Thế nhưng hán chỉ nhìn chằm chằm ta, kinh ngạc cùng mơ hồ trong ánh mắt kia dần rút đi, mà từ từ thay thế bằng vài phần sát khí cùng... ham muốn chiếm hữu?

“Lộ Chiêu Diêu.” Hắn thốt ra tên của ta, ôm ngực đứng lên, nhếch khóe miệng, há mồm cười một tiếng, vẫn ngông cuồng càn rỡ như trước, nhưng ta mờ hồ phát hiện ra hơi thở nguy hiểm trong nụ cười của hắn, “Ngươi sẽ là vật trong túi của ta.”

Vật trong túi?

Ba chữ này làm ta cảm thấy không vui một chút nào.

Mà trước khi ta kịp thể hiện sự không vui của mình, Kiếm Vạn Quân của Mặc Thanh đã cuốn theo khí tức của hắn tạo thành một luồng khí phản nộ, hung hăng quất vào đầu gối vừa mới đứng thẳng của Khương Vũ, khiến hắn ta phải trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt ta.

Một tay Khương Vũ chống trên đầu gối của cái chân không quỳ kia, cả người bị áp lực khổng lồ của Mặc Thanh kiềm chế, giống như lần trước hắn mang theo thân thể Chi Yên có hồn thể của ta rời đi, bị Mặc Thanh chạy tới ngăn cản vậy.

Mặc Thanh cũng không giết hắn, mà chỉ để hắn quỳ xuống, đánh gãy trước bảy phần kiêu ngạo, nạo đi năm phần khinh cuồng của hắn, khiến hắn phải mang theo ba phần hèn mọn mà nói chuyện.

Nhưng Khương Vũ không chịu hèn mọn, dưới áp lực thật lớn của Kiếm Vạn Quân, ngay cả gạch đá dưới chân hắn cũng đều bị ép cho vỡ nát, mà khóe miệng hắn vẫn mang theo nụ cười.

Ta nheo mắt lại, theo dõi hắn, “Vật trong túi? Chưa có kẻ nào dám nói với ta như vậy.”

Hắn vẫn cười: “Ta sẽ là người đầu tiên.”

“Ngươi sẽ là người cuối cùng.” Giọng nói của Mặc Thanh lạnh như băng, âm trầm thốt ra, kèm theo kiếm khí của Kiếm Vạn Quân. “Bang” một tiếng, áp lực trong không khí hóa thành hàng vạn lưỡi dao, trực tiếp nhắm thẳng vào Khương Vũ, bấm nát hắn.

Đám người tiên môn chưa kịp thủ đoạn tàn nhẫn đó bao giờ, đồng loạt quay đầu ra sau nôn mửa không dứt.

Ta lẳng lặng nhìn đám máu thịt đỏ hóa thành bụi bặm, tan theo làn gió. Giọng nói của Khương Vũ vẫn còn phiêu đảng trên không trung: “Lộ Chiêu Diêu, chờ ta tới tìm ngươi.”

Hừ, lại dùng con rồi, rốt cuộc thân thể thực sự của tên này giấu ở chỗ nào!

Ta quay đầu lại, thấy Mặc Thanh nhìn đám bụi bặm tiêu tán, vẻ mặt tràn đầy sát khí, toàn thân lạnh lẽo, bỗng dưng thấy ta lại có chút ngán người. Sát khí của Mặc Thanh tan đi vì chạm phải ánh mắt ta.

Bốn mắt đụng nhau, hắn thu liễm một chút, quay đầu đi.

Hắn nói với tiếp chương của tứ đại tiên môn: “Nếu muốn an toàn rời khỏi đây thì lệnh cho tất cả môn đồ của các ngươi mau chóng giao nộp pháp bảo. Nếu không, ngay cả cốt khải Vạn Lục môn các ngươi cũng không có cơ hội đâu.” Giao nộp pháp bảo...

Chắc, nhìn qua thì không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng kì thực chiêu này lại cực kỳ âm hiểm.

Đám người của tứ đại tiên môn tới đây không ít, mà tới đánh lén Vạn Lục môn ta, nhất định phải là những tinh anh của môn phái, mà trên người tinh anh của môn phái tất nhiên là những vũ khí và pháp bảo thượng đẳng nhất.

Bất luận họ buông vũ khí giao pháp bảo, một là bảo đảm khi bọn họ rút lui, người của Vạn Lục môn sẽ được an toàn. Hai là coi như biểu tượng cho việc đánh lui kẻ địch của Vạn Lục môn ta. Ba là pháp bảo tiên môn, chỉ một món tinh phẩm thôi Luyện Khí Sư cũng phải luyện từ mười đến mười mấy năm, đoạt vũ khí của bọn họ, không khác nào làm suy nhược thực lực của tiên môn trong thời gian ngắn. Ít nhất tương lai mấy năm nữa đám người đó cũng không thể trở mình.

Và lại...

Vũ khí mà Vạn Lục môn ta thu được còn có thể lấy ra đem đi bán, tiên môn bọn họ muốn lấy pháp bảo về cũng được thôi, chúng ta sẽ bán với giá cao, cũng phải thu về được một khoản kha khá.

Đám tiên môn muốn thực hiện việc này thì phải móc tiền túi ra, tổn hại đến kinh tế với tổn hại thực lực cũng như nhau. Tóm lại, nhất định không để cho bọn họ sống tốt.

Mặc dù biện pháp này so với hành động “Đóng cửa tiêu diệt” của ta trước kia có uyển chuyển ôn hòa hơn một chút, nhưng lại nham hiểm hơn rất nhiều.

Dù gì thì ta cũng coi như đã chết qua một lần, biết quy củ của chợ quý kia, ta không muốn Mặc Thanh phải mang trên lưng những khoản nợ đó. Giao nộp pháp bảo thì giao nộp pháp bảo, khiến đám người tiên môn này phải xấu hổ trở về, sau này sẽ không dễ dàng gì động tới Vạn Lục môn của ta nữa, hiệu quả cũng như nhau.

Sau khi tiếp chương của tứ đại tiên môn nghe xong lời của Mặc Thanh thì nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đầy oán hận.

Ầy, nhìn bộ dạng này xem, có mỗi việc nộp pháp bảo cũng không chịu. Mấy người trẻ tuổi bây giờ đúng là không hiểu chuyện so với năm xưa chút nào.

Ta đi tới bên người Mặc Thanh, dựa vào trong ngực hắn, miễn cưỡng đứng thẳng, nhìn bọn họ rồi cười lạnh một tiếng: “Nếu các ngươi cảm thấy biện pháp của Lê Trần Lan không ổn thì cứ dựa theo quy củ trước kia của ta mà làm đi. Trực tiếp giết hết là được, dù sao kết quả cũng thế cả.” Ta vỗ vỗ lồng ngực Mặc Thanh, “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Mặc Thanh vô cùng phối hợp trả lời ta một chữ: “Được.”

Ta cong miệng cười một tiếng, cực kỳ vui vẻ.

Mấy người trẻ tuổi kia vô cùng bất mãn: “Lộ Chiêu Diêu, ngươi!”

“Ta làm sao?” Ta khoanh tay trước ngực, “Các ngươi tự mình đưa tới cửa, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị người ta phản đòn rồi chứ. Đưa pháp bảo ra đây, hoặc là chết, chọn một đi.”

Cuối cùng cũng có một kẻ sợ chết, đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, ném thanh kiếm trên tay “loảng xoảng” rơi xuống mặt đất, xoay người đi xuống núi. Mấy người khác thấy thế, quay mặt nhìn nhau, cuối cùng kẻ thứ hai thứ ba thứ tư đứng lên, tuy không cam lòng nhưng cũng chẳng thể làm được gì.

Ta quay đầu nhìn Viên Kiệt một cái: “Đi đi, lập công chuộc tội, áp giải bọn họ xuống núi cho ta, thu lại toàn bộ pháp bảo vũ khí của đám môn đồ dưới chân núi giao nộp về.”

“Không thể nào...” Viên Kiệt dường như vẫn chưa thoát khỏi sự khiếp sợ, lão ta vẫn cứ nhìn chằm chằm ta, “Không thể nào, không thể nào, nếu Môn chủ vẫn còn ở trên đời, không thể nào năm năm trời không thấy bóng dáng...”

“Đúng là ta đã chết.” Ta đáp một câu, “Viên Kiệt, năm đó ông bị kẻ thù hãm hại, nhà tan cửa nát, lúc ta thu nhận ông vào Vạn Lục môn, ông đã thề, tuyệt đối trung thành, vĩnh viễn không phản bội.” Ta hip mắt nhìn lão, “Nếu ta thực sự đã chết, không có khả năng trở lại, ông liền khiến Vạn Lục môn rơi vào tình trạng này? Chia môn phái ra làm hai, liên kết với kẻ địch bên ngoài, tấn công môn đồ, lại còn cứu sống kẻ thù của ta?”

Ta tùy ý đá Lạc Minh Hiền vẫn đang mê man nằm trên đất một cái, “Ông có biết ta phải bỏ ra bao nhiêu thời gian và sức lực mới khiến cho hắn biến thành như vậy không? Ông có biết hiện tại ta phải nỗ lực khắc chế đến mức nào mới không lao đến giết ông không?”

Viên Kiệt bò lồm cồm trên mặt đất, khuôn mặt già nua ngẩng lên, nước mắt tuôn rơi: “Môn chủ... Thuộc... Thuộc hạ cho rằng...”

“Ta biết ông nghĩ thế nào, nhưng bất luận kẻ nào cũng không được gây tổn hại đến Vạn Lục môn ta.” Ta nói, “Sau khi việc ở chỗ này hoàn thành, ông tự đến địa lao suy ngẫm mười năm đi.”

Viên Kiệt nặng nề dập đầu lạy ba cái: “Thuộc hạ, lĩnh mệnh...”

Viên Kiệt vâng mệnh, mang theo vết thương, xoay người rời đi, cuối cùng ánh mắt ta rơi trên người Trương Ám La vệ.

Hắn là người mà Mặc Thanh đưa lên, chuyện này nên để Mặc Thanh xử lý. Ta liếc hắn một cái, không mở miệng, vậy nhưng hắn lại quỳ trên mặt đất, hướng ta dập đầu ba cái thật mạnh: “Môn chủ, Ám La vệ Lâm Từ Dự bái kiến Môn chủ.”

Ồ...

Lâm Từ Dự.

Cái tên này nghe quen quen.

Lâm Từ Dự... Lâm Từ Du...

“À.” Ta chợt hiểu ra, “Ngươi là ca ca của Từ Du.”

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu: “Môn chủ... Ngài biết Từ Du?”

Mất nửa ngày trời, thì ra mọi người đều là người quen nha. Đều là người quen cả!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Edit: Hoàng Tuyền

Beta: Mona

Hắn là ca ca của Từ Du, thế này thì thật có chút khó xử.

Nếu ta không gặp Từ Du, không biết duyên phận giữa huynh đệ bọn họ với ta, thì hôm nay ta đưa hắn cho Mặc Thanh xử trí cũng không có gì phải suy nghĩ.

Nhưng ta đã biết chuyện cũ, hiện giờ Lâm Từ Dự lại lên đến thân phận Trưởng Ám La Vệ, lúc thấy ta còn gọi hai tiếng Môn chủ thực cung kính; bên trong chuyện tạo phản chống lại Mặc Thanh e là cũng có ba phần tâm tư muốn báo thù cho ta đi.

Lại nói, khi ta ở Chợ Quý, Từ Du giúp đỡ ta rất nhiều...

Ta quay đầu, quãng vấn đề phức tạp này cho Mặc Thanh: “Hắn là do người cất nhắc lên, người hắn cảm thấy có lỗi nhất là người, người xem rồi quyết định đi.” Nói xong, ta cất bước đi ra, vốn định tính toán ra khu vực phía sau Vô Ác Điện. Nếu ta có thể vận pháp lực sửa chữa được thì cần phải tu chỉnh chỗ này lại cho từ tế, đợi Mặc Thanh xử lý vụ Lâm Từ Dự xong, ta có thể lập tức tóm bàn tay nhỏ bé của Mặc Thanh trực tiếp đẩy cửa vào phòng rồi...

Nhưng ta không ngờ, ngay khi vừa bước chân đi một bước, dưới chân ta bỗng mềm nhũn, cảm giác vô lực khi ở trong trận pháp Tổ Sơn khi trước thoáng chốc lại dâng lên. Thân thể ta không chịu sự khống chế của ý chí, sắp sửa đổ sập xuống.

Mặc Thanh giật mình, ánh mắt chợt lóe. Cánh tay hắn mở rộng ôm ta vào trong ngực.

Ý, cái lồng ngực này thật sự là ấm áp nha. . .

Ta đưa tay sờ mó trên người hắn, nhưng mà một miếng đậu hũ còn chưa cắn được, ta chỉ kịp nghe một tiếng căng thẳng của Mặc Thanh: “Làm sao vậy?” đã “xoẹt” cái ly hôn.

Ta kinh ngạc!

Thế này là thế nào? Vì sao vẫn có thể ly hôn? Không phải ta đã hoàn hồn rồi hay sao, còn có thể sử dụng pháp thuật, đã uống máu Cầm Thiên Huyền. . . Từ từ đã, chẳng lẽ là nhờ uống máu Cầm Thiên Huyền nên hiện tại ta mới có thể ở trong thân thể của chính mình và sử dụng pháp thuật sao?

Bây giờ cách lúc uống máu của hắn đã lâu cho nên tác dụng mà máu của hắn mang đến cũng hết?

Thế này chẳng phải bắt ta về sau cứ một hai canh giờ lại phải tóm lấy người Cầm gia mà rút máu?

Ta còn chưa cân nhắc xem chuyện này sẽ dẫn đến kết cục thế nào, ánh nắng buổi sáng mỏng manh dùng trên người ta bỗng kéo tới cảm giác như xương cốt bốc cháy lan tràn trong hồn thể.

Thân thể kia của ta tức khắc mềm nhũn ngã vào lồng ngực Mặc Thanh. Ta không kịp xem thần sắc Mặc Thanh thế nào, chỉ cố nhịn đau đón vội vàng bay vào bên trong, trốn sập xuống trong cái bóng của Vô Ác Điện.

“Chiêu Diêu?” Trong giọng nói, Mặc Thanh vẫn che giấu cảm xúc như thói quen song hô hấp căng thẳng vẫn lộ ra rằng hắn đang khẩn trương.

“Môn chủ?” Lâm Từ Dự hơi hơi đứng lên, muốn đi qua nhìn ta trong lòng Mặc Thanh, lại bị Mặc Thanh gọi giật lại: “Cầm Chi Yên... Đến Thiên Trần Các đón Cầm Chi Yên về đây.” Hắn hạ lệnh cho Lâm Từ Dự, quyết đoán quyết tuyệt, “Ngay lập tức.” Lâm Từ Dự rung mình, nhưng vẫn như trước, nghe xong mệnh lệnh của Mặc Thanh thì cúi đầu lập tức biến mất.

Mặc Thanh ôm ngang thân thể ta đứng lên, tiện tay ném ra một cái kết giới xuống người Lạc Minh Hiền rồi quay người lại tiến sâu vào bên trong Vô Ác Điện.

Cho tới khi cũng đứng trong bóng râm giống như ta, hắn cời hắc bào giao sa của mình cẩn thận bao bọc thân thể ta, che chắn mặt ta, không để ánh mặt trời chiếu đến được.

Thật ra... Thân thể ta bị phơi nắng cũng không có vấn đề gì. Nhưng Mặc Thanh lại không biết, hắn cho rằng ta là quý, nên ngay cả thân thể cũng không thể phơi nắng. . .

Hắn sợ bản thân chỉ sơ sẩy một chút, không chú ý cẩn thận liền làm thương tổn ta. Hắn sợ ta biến mất. Bởi vì, ta ở trước mặt hắn biến mất nhiều lần lắm rồi.

Đối với Mặc Thanh mà nói, Lộ Chiêu Diêu nhất định là người khiến hắn có cảm giác cực kỳ không an toàn.

Cho nên hắn bảo hộ ta cẩn thận như vậy, chỉ dựa vào ta thôi cũng hết sức thận trọng.

Hắn sợ hãi.

Hiện tại Mặc Thanh đã là Sát Thần trong mắt bao người, một thân sát khí làm kẻ khác kinh sợ, nói một câu, động một đầu ngón tay là khiến khắp thiên

hạ run rẩy. Đối với ta, Mặc Thanh vẫn là Mặc Thanh, ta chỉ biết sự yếu đuối ngày xưa, cùng toàn bộ ôn nhu bây giờ của hắn.

Trong bóng râm, ta bay tới phía sau nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hắn.

Mặc Thanh như vậy...

Khiến ta yêu, cũng khiến ta đau lòng.

Trong ánh mặt trời, thân hình Lâm Tử Dục hiện ra, trên tay hắn cắp hai người, một là Thập Thất, một là Chi Yên.

Vừa chạm đất, Thập Thất quay đầu liền cho hắn một đấm, Lâm Tử Dục lui lại, khó khăn lắm mới tránh thoát.

Thập Thất bẻ tay răng rắc: “Đám Ám La Vệ hồi nãy bị ta đánh đều gọi người là lão Đại, người với mấy kẻ kia là cùng một giuộc đi. Môn chủ bảo ta đánh bọn họ, người là một trong số đó, tất nhiên cũng phải bị đánh! Người đừng nghĩ kéo ta đến chỗ khác thì sẽ không bị ta đánh nhé.”

Đưa nhỏ Thập Thất này, vẫn luôn cố chấp như vậy.

Nhưng Lâm Tử Dục này đúng là có chút bản lĩnh, có thể tránh thoát nắm đấm của Thập Thất, còn có thể dùng thuật di chuyển mang Thập Thất đi. Nghĩ lại, trong trận Vô Ác Điện lần đó khi ta vẫn còn trong thân thể của Chi Yên, hẳn là hắn không sử dụng toàn lực, bằng không sợ là ta cũng không thể toàn thân trở ra dễ dàng như vậy.

Thập Thất không thấy được những điều ấy, hét đáp lại đấm Lâm Tử Dục. Lâm Tử Dục không đánh trả, từ đầu tới cuối chỉ lui lại tránh.

Mặc Thanh cũng không thêm bận tâm, hô một tiếng: “Cầm Chi Yên.”

Chi Yên đang xem cuộc chiến bên kia, nghe Mặc Thanh gọi một tiếng, nhất thời cả người run lên, khẩn trương quay đầu lại đáp: “Có . . .”

“Lộ Chiêu Diêu ở đâu?”

Chi Yên liếc mắt một cái liền trông thấy ta đang ôm thắt lưng Mặc Thanh từ đằng sau: “A. . . Thật dọa người. . . Đang ôm ngài từ phía sau. . .”Nha đầu kia, ta đang ôm ấp Mặc Thanh tràn đầy ôn nhu lưu luyến thể này mà từ miệng nàng đi ra liền biến thành dọa người, đúng là cái đồ không hiểu lãng mạn là gì.

Nàng trả lời xong rồi mới kịp phản ứng: “Ồ. . . Thân thể của người, sao lại. . . Chẳng phải lúc trước đã tốt rồi sao?”

“Không biết như thế nào lại thành ra thế này.” Ta buông Mặc Thanh ra, bĩu môi, “Có lẽ là do thân thể và hồn phách tách rời quá lâu nên vẫn còn một chút vấn đề, đợi lát nữa ta thử lại xem sao.”

“Đại Ma Vương nói. . . Thân thể có chút vấn đề, chờ chút sẽ thử lại.” Chi Yên hướng Mặc Thanh truyền lại lời của ta. Thập Thất đang ở bên kia đánh nhau nghe được, lập tức dừng động tác: “Môn chủ làm sao vậy?” Không đánh Lâm Tử Dục nữa, nàng dừng vài bước vọt tới bên này, ánh sáng quanh thân Mặc Thanh lóe lên, bắn ra một lực đẩy mạnh mẽ, buộc Thập Thất phải lùi lại ba bước.

“Đừng đụng vào.” Mặc Thanh lạnh giọng cảnh cáo.

Trước nghe hắn nói về chuyện Thập Thất muốn giết hắn, giọng điệu hoàn toàn lạnh nhạt, nhẹ nhàng băng quơ, còn mang theo chút đùa cợt, nhưng hiện tại là mệnh lệnh cường chế cực kỳ nghiêm túc.

Thập Thất bị một thân sát khí của hắn hù dọa phải lui từng bước. Có lẽ nàng cũng biết rõ mình không biết nặng nhẹ, vừa rồi quá kích động mà lao tới. Nàng thành thật lui ba bước thì dừng lại. Thật ra nha đầu này cũng giống Mặc Thanh, sợ đến gần làm ta bị thương.

Thập Thất có chút tủi thân, cũng thực sốt ruột: “Vậy rốt cuộc là làm sao? Lúc trước Môn chủ đi còn vui vẻ, tươi roi rói cơ mà.”

Vui vẻ với tươi roi rói là kiểu mô tả gì?

Ta là con cá người mới chộp được ở trong khe suối hả?

“Sao bây giờ lại như thế chứ?” Nàng lấy lại khí thế, trừng mắt nhìn Mặc Thanh, “Tên xấu xí nhiều chuyện kia! Người nói đi! Có phải người thừa dịp ta không có ở đây mà bắt nạt Môn chủ của ta không?!”

Mặc Thanh không buồn phản ứng.

Ta ở bên cạnh day day trán, nói với Chi Yên: “Mau chóng cho tu sửa Vô Ác Điện đi, ta không chịu được ánh nắng mặt trời, đặt thân thể ta vào chỗ râm mát, ta nghỉ ngơi một chút lại nhập hồn.”

Chi Yên truyền lại ý của ta, Thập Thất vừa nghe, cũng không nào loạn nữa, xoay người đi khiêng đá.

Mặc Thanh lại điều khiển Kiếm Vạn Quân, chỉ thấy Kiếm Vạn Quân vừa khởi động, những viên ngói gạch đá bị vỡ nát bốn phía đều bay hết lên không trung, dưới sức mạnh mà Kiếm Vạn Quân phóng ra, chúng tự động tụ hợp lại, đá chồng lên đá, cột cao dựng lên, gạch đá đổ xuống chỉ một lát sau đã

trở về vị trí vốn có của chúng.

Kiểm Vạn Quân có sức mạnh của vạn quân, phá hủy được vạn vật, cũng có thể hồi sinh lại vạn vật. Một lát sau, lúc Thập Thất khiêng một đồng đá trở lại, ngay cả biển tên của Vô Ác Điện cũng sửa sang đẹp đẽ rồi.

Thập Thất nhìn Vô Ác Điện nguy nga, đồng đá rơi xuống mặt đất, tro mắt nhìn Mặc Thanh ôm ta vào trong đại điện. Bộ dạng có chút cô đơn.

Vào bên trong, Mặc Thanh đặt ta xuống giường trong tấm điện của hân.

Ta ở bên cạnh xoa xoa tay, vững vàng, lại tiến lên nằm vào thân thể của chính mình. Giống như lần trước, cảm nhận cảm giác đau đớn khi kinh mạch nổi lại một lần nữa, chỉ chốc lát sau, ta mở hai mắt ra.

Lại hoàn hồn rồi.

Mặc Thanh đứng một bên chăm chú theo dõi ta, tay ta sờ sờ lưng hân: “Đừng sợ, chỉ là tạm thời có chút vấn đề, về sau nhất định sẽ tốt thôi.” Đáp hai chân xuống đất, ta đứng dậy, Mặc Thanh đỡ lấy ta, ta lại đẩy hân ra, nhưng cũng chỉ đi được hai bước rồi vội đuổi tay ra vịn chặt Mặc Thanh.

Trong phòng thoáng im lặng, ta nhìn về phía Chi Yên: “Ngươi cho ra một ít máu đi.”

Chi Yên ngẩn người: “Hả?”

“Lấy máu.”

Chi Yên hoảng sợ nhìn chằm chằm ta: “Đại. . . Đại Ma Vương, tuy rằng ta rất thích ngươi, nhưng ta. . . ta còn chưa muốn chết.”

“Ai bắt ngươi chết, chích máu ra một chén nhỏ là được rồi.”

Ta cắn răng, thân thể này, nếu đúng như ta đoán, cần dựa vào máu người Cầm gia bọn họ mới có thể tiếp tục hoạt động.

Vậy phải làm sao đây!

Sau này, thời điểm ta và Mặc Thanh làm ‘chính sự’, chẳng lẽ còn phải có Chi Yên ở ngoài cửa coi chừng giùm sao. Chẳng may giữa chừng ta không được, còn phải kêu Chi Yên đi vào, dâng một ly máu cho ta uống, sau đó lại làm tiếp?

Cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy vô cùng hoang đường!

Ta đường đường là Lộ Chiêu Diêu, tại sao phải chịu cuộc sống mất hết tự do tự chủ như thế! Còn ra thể thống gì nữa! Hạ thấp hết cả uy vũ!

Phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết mới được!

Ta nhìn máu từ đầu ngón tay Chi Yên nhỏ xuống được non nửa chén, liền cầm lên uống sạch. Híp mắt lại cân nhắc, xem ra, đêm nay ta phải đi tới Chợ Quý rồi, dù sao với những chuyện về quý thì chỉ có hỏi những con quý ở đó mới rõ ràng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Edit: Teru

Sau khi uống máu của Chi Yên, ta phục hồi lại tinh thần, nghĩ đến buổi tối mới có thể tới Chợ quý nên cũng không gấp gáp nữa.

Ta lại nhìn về phía Chi Yên, đưa tay ra.

Nàng kinh ngạc nhìn ta: “Còn muốn lấy máu nữa hả?”

“Không phải, là cái gương ở trên người ngươi.” Vừa dứt lời, ta cảm thấy rõ ràng bàn tay đang đỡ lấy ta của Mặc Thanh khẽ cứng lại.

Chi Yên cẩn thận đưa gương bạc cho ta, ta mỉm cười, kêu nàng ra khỏi cửa đuổi mấy người ở bên ngoài đi, rồi quay đầu lại nhìn Mặc Thanh, mở lòng bàn tay lấy gương bạc ra cho hân xem: “Chuyện bên ngoài giải quyết xong rồi, chúng ta hàn huyên một chút đi. Lúc trước ngươi nói với ta tên của cái gương bạc này là gì ấy nhỉ?”

Mặc Thanh nhìn gương bạc nhỏ, im lặng không lên tiếng.

“Nếu ta nhớ không lầm thì nó gọi là Khuy Tâm Kính đúng không?” Ta cầm gương trong tay quơ quơ nói, “Khuy Tâm Kính, nhiều năm như vậy, ngươi đã dòm ngó (*) được cái gì rồi? Nói cho ta nghe một chút xem nào.”

(*) Từ ‘khuy’ – 窺 có nghĩa là dòm ngó, nhìn trộm. . .

Mặc Thanh thờ dãi: “Chiêu Diêu. . .”

Ta đeo gương vào cổ hắn: “Trong lòng ngươi đang nghĩ cái gì, nói cho ta nghe đi.”

Mặc Thanh bình tĩnh nhìn ta: “Ngài muốn biết?”

“Ta muốn biết.”

Hắn cười khề một tiếng: “Cái này không cần phải nói.” Lời còn chưa dứt, hắn liền hôn nhẹ lên môi ta một cái như chuồn chuồn lướt nước, “Đã biết chưa?”

Ta nhú mi nhìn hắn: “Có thể thôi á?”

Ánh mắt Mặc Thanh tối sầm lại, không nói một lời, áp lên môi ta một lần nữa, tinh tế nhẹ nhàng thương thức. Ta vươn tay lên hơi kéo vạt áo của hắn, đầu ngón tay vừa mới đụng vào xương quai xanh mê người một chút thì một tiếng “bộp” từ phía sau truyền đến.

Ta cắn răng, cắn luôn vào môi Mặc Thanh phát đau, hắn mở mắt ra, vung mạnh tay lên, ngay lập tức một loạt tiếng răng rắc vang lên, trong đó có cả giọng nói ai oán của Tư Mã Dung: “Aiz, vất vả lắm ta mới dạy được tên Mộc Đầu Nhân này dùng thuật di chuyển đấy!”

Hà, Tư Mã Dung! Tôi không sớm không muộn!

Ta phẫn hận ngồi dậy, trừng mắt nhìn tên Mộc Đầu Nhân bị Mặc Thanh đánh cho toi tã, trách mắng: “Nói! Có chuyện gì?”

Mộc Đầu Nhân lăn hai vòng trên mặt đất, rốt cuộc cũng quay lại nhìn ta: “Lộ... Lộ...”

“Rồi rồi, ta sống lại! Có chuyện thì nói mau, không có gì thì rút.”

Mặc Thanh ở bên cạnh cũng ngồi dậy, bình tĩnh sửa sang y phục bị ta kéo loạn lên chỉnh tề lại như cũ.

Tư Mã Dung là người khôn khéo đến mức nào, lúc này hắn nhanh chóng hiểu ra, ho khan một tiếng: “À, sống lại là tốt, sống lại là tốt. Đỡ cho người nào đó sống còn khổ hạnh hơn cả tu hành.” Mặc Thanh hơi giương mắt, bâng quơ quét mắt nhìn hắn một cái: “Hình như gần đây ngươi rảnh rỗi quá nhỉ? Có phải thiếu việc để làm hay không?”

Tư Mã Dung cười ha ha hai tiếng: “Nghe nói núi Trần Tắc xảy ra chuyện, ta cố ý tạo ra Mộc Đầu Nhân có thể sử dụng thuật di chuyển để tới thăm ngươi một chút. Vốn muốn nhanh chóng tới giúp đỡ không ngờ lại tới chậm, còn nhìn thấy thứ không nên thấy. Thôi thôi, ta đi trước đây.”

“Đứng lại.” Ta kêu hắn một tiếng rồi bước tới nắm lấy đầu của Mộc Đầu Nhân, giật hai hạt châu lưu ly giả làm mất ra nhét vào miệng hắn, “Đã biết là không nên nhìn thì sau này đừng có nhìn lung tung, mà đã nhìn thấy rồi thì tuyệt đối đừng lên tiếng.”

Mặc Thanh ở sau lưng ta cười khề, Mộc Đầu Nhân ‘Tư Mã Dung’ âm ức nói không nên lời.

Ta xoay người, lấy gương bạc ở chỗ Mặc Thanh về đeo trên người mình, hắn có hơi sững sờ. Dường như kinh ngạc vì dù ta đã biết đây là Khuy Tâm Kính mà vẫn nguyện ý mang nó theo người.

“Đổi đôi chân thành.” Ta chỉ chỉ tim hắn, “Ngươi muốn biết mọi hành động của ta, ta sẽ cho ngươi biết.”

Ánh mắt Mặc Thanh dịu đi, nhẹ giọng giải thích, “Đây là vật duy nhất ta mang trên người từ lúc bị phong ấn. Trước kia cũng không biết nó gọi Khuy Tâm Kính, kể cả lúc đưa cho ngài, ta vẫn không biết nó có tác dụng như vậy. Gần đây ta mới biết được, vốn muốn lấy trở về nhưng không có cách nào mở miệng.”

Vật duy nhất, từ lúc bị phong ấn. . .

Mặc Thanh lại đưa nó cho ta, cũng đủ nói rõ tâm ý của hắn rồi.

“Đi đi, giải quyết cho sớm hết việc.” Ta nói, “Ta chờ ngươi trở lại.”

Hắn nhìn ta dịu dàng, hôn nhẹ lên trán ta một cái rồi xoay người rời đi.

Đến xế chiều mà Mặc Thanh vẫn cực kỳ bận rộn, quét sạch đám người làm phản, sửa sang lại Vạn Lục môn, cả môn phái từ trên xuống dưới có một đồng chuyện chờ hắn xử lý.

Ta đợi đến buổi tối tự mình dẫn theo Chi Yên đến Chợ quý, đứng ở chỗ cũ đợi một lát, cảm giác vô lực kéo đến, tác dụng mà máu của Chi Yên mang lại

biến mất, quả nhiên ta lại ly hôn.

Ta kêu Chi Yên ở lại chờ, coi chừng thân thể của ta, sau đó quay đầu bay về phía quán rượu trong rừng của Chợ quý.

Ta ở trong quán rượu lượn qua lượn lại mấy vòng mà không nhìn thấy Tử Du, đang định đến Cửa hàng tiền địa phủ Đại Âm tìm hắc, nhưng chưa kịp đi thì phía sau có một giọng nam từ trong trời gọi ta.

Ta quay đầu lại, thấy một nam tử mặt như quan ngọc, buộc tóc, mặc trường sam, đứng ở cửa quán rượu cười yếu ớt: “Lộ Chiêu Diêu.”

Ta không biết hắc, nhưng rõ ràng nghe thấy tên ta thốt ra từ trong miệng hắc. Vì vậy ta mang theo một chút đề phòng bay lại gần, giương mắt nhìn hắc: “Ngươi là ai, vì sao lại biết ta?”

“Tại hạ là Trúc Quý, Tử Du phải nói với ngươi rồi mới phải. Ta là ông chủ của quán rượu này.”

À, ta nhớ ra rồi, lần đầu tiên ta gặp Tử Du, hắc từng nói với ta ông chủ nhà hắc không giống mấy tên thương nhân ở Chợ quý kia; mà ngược lại còn là một ông chủ có vẻ ngoài rất ưa nhìn, không cùng một dạng với đám quý tràn đầy âm khí ngoài đó. Trên người nam tử này mang theo vài phần khí nhẹ nhàng, lúc ẩn lúc hiện. “Ta có hai lá thư gửi cho ngươi.” Hắc vừa nói vừa sờ sờ trong ngực, “Một là của Tào Minh Phong...” Hắc tìm thật lâu, rốt cuộc cũng móc ra được một phong thư, đặt vào trong tay ta.

Tào Minh Phong? Ta suy nghĩ hồi lâu, mãi mới nhớ ra, đó chẳng phải là ‘chồng trước’ đã bị ta đốt lên trời hay sao... Thật sự là không nghĩ tới đời này ta vẫn còn cơ hội nghe được cái tên đó, chỉ có điều, hắc đã lên trời rồi mà vẫn có thể nhờ người gửi thư cho ta. Như vậy, nói cách khác, người đang đứng trước mặt ta đây cũng là... Tiên Nhân?

Quang minh chính đại, không giả dối, không lừa lọc, không phải loại được tung hô tán tụng như Lạc Minh Hiên, chính là Chân Tiên Nhân trên bầu trời trong truyền thuyết?

“Còn có một cái nữa... chà... Không biết để ở chỗ nào rồi nhỉ?” Hắc sờ soạng khắp người một lượt, lục cả hai tay áo ra tìm, mơ mơ hồ hồ, hành động còn không nhanh bằng một người bình thường.

Ta mặt lạnh nhìn hắc, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng lôi ra được một phong thư từ trong tay áo: “A, đây là của Tử Du để lại cho ngươi.”

Để lại... cho ta?

Ta vươn tay ra nhận lấy, hỏi lại một câu: “Tử Du đi đâu vậy?”

“Quên hết tất cả mọi chuyện trước kia rồi, đi đến chỗ nào cũng giống nhau cả thôi.”

Câu trả lời này quả thật quá thân nhiên bình tĩnh. Nhưng cũng phải, hắc là ông chủ quán rượu của Chợ quý, những chuyện như vậy hắc là thấy nhiều rồi. Chẳng qua... nghĩ đến Tử Du, ta không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối, vốn dĩ ta còn định nói cho hắc biết tình hình hiện giờ của ca ca hắc.

Mà thôi, đối với Tử Du mà nói, chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Ta mở thư của Tử Du ra xem, bên trong viết không nhiều, đại ý là có thể gặp lại ta ở Chợ quý, hắc hết sức vui mừng, vì không chờ được ta quay trở lại mà có chút tiếc nuối; hi vọng kiếp sau còn có cơ hội gặp lại.

Vài nét bút nằm rải rác, hết sức bình tĩnh, không quá mức tang thương, cũng không có cảm xúc bồi hồi, cuối thư còn thân nhiên đón nhận sự thật mình quên đi hết thảy. Ngoại trừ dùng sự tỉnh táo để đọc hết lá thư này và chúc phúc cho kiếp sau của hắc, thì ta không tìm được cảm xúc nào khác thích hợp hơn.

Mỗi một con đường đều là như vậy, chung quy sẽ đi đến điểm cuối, không có bi thương, cũng không có khổ sở.

Ta gấp lá thư của Tử Du lại, mở thư của Tào Ninh ra. Khác với Tử Du, hắc ta viết chỉ chút chữ nguyên một tờ giấy, toàn bộ thể hiện sự áy náy đối với ta, gần hết thư còn viết vài câu cảm tạ, cuối cùng còn nói: Nếu sau này ta cần trợ giúp gì thì cứ nhờ Trúc Quý chuyển lời.

Mất ta đảo vài vòng, lúc này mới nói với Trúc Quý: “Ngươi giúp ta chuyển lời đến cho Tào Ninh, bây giờ ta là sinh hồn, đã tìm được thân thể của mình rồi, nhưng thời gian ở trong thân thể không được lâu. Ngươi giúp ta hỏi hắc một chút, ta muốn sống lại, hắc có biện pháp gì để giải quyết vấn đề này không?”

“Việc này không cần tìm đến hắc.” Trúc Quý nói, “Ta có thể đưa ra lời khuyên giúp ngươi. Tình trạng hiện giờ của ngươi cũng giống như người sống chẳng may ly hôn ngoài ý muốn, ngươi chỉ cần đưa thân thể của mình quay về quê cũ, nhờ người ta gọi tên của ngươi. Người phạm gọi đây là pháp gọi chiêu hồn, gọi tên ba lần là ngươi được hoàn hồn rồi.” Ta ngăn ra: “Đơn giản như vậy sao?”

“Tìm đúng biện pháp thì sẽ đơn giản thôi.” Trúc Quý cười một tiếng, “Biện pháp của ta tuyệt đối chính xác.”

Dựa vào sự sùng bái của Tử Du đối với hắc trước kia, ta miễn cưỡng tin hắc một lần.

Ta từ biệt Trúc Quý, xoay người rời đi. Hắc ở sau lưng ta cười, phất tay một cái rồi nói: “Ngươi yên tâm đi, ngươi là góa phụ của Tiên Nhân, bất kể làm chuyện gì cũng sẽ có trời cao quan tâm chiếu cố.”

Trong khi đang làm quý, lại gặp gỡ nhau ở Chợ quý, người nói trời cao quan tâm chiếu cố ta?

Hi vọng là thế đi!

Nằm lại vào thân thể của mình, ta để Chi Yên đỡ lấy ta, sau đó cắn ngón tay của nàng một cái, hút ít máu của nàng. Chi Yên có chút ảm ức: “Đại Ma Vương, người cắn ta như vậy mà không do dự một tí nào à?”

“Không do dự.” Ta dứt khoát trả lời, “Bây giờ trở về, chúng ta về quê cũ của ta một chuyến, đến khi quay lại, ta không cần phải cắn ngón tay của người nữa.”

“Quê cũ của người?” Chi Yên hỏi ta, “Quê của người ở chỗ nào?”

Ta túm lấy Chi Yên, dùng thuật di chuyển tiến thẳng về Vô Ác Điện: “Ở trong một khe núi, không có tên cụ thể, nhưng ta tìm được đường.” Ta dùng thần thức thăm dò Vô Ác Điện một lượt, phát hiện Mặc Thanh không có ở đây.

Chắc hẳn vẫn còn nhiều việc bận rộn, tạm thời chưa thể về được. Chỉ có Thập Thất đang nằm úp mặt lên bàn mà ngủ. Pháp lực của nàng không cao, thân thể rất cần nghỉ ngơi, nhưng ta vừa động ở ngoài điện, nàng lập tức tỉnh dậy ngay, vừa chạy ra vừa vui vẻ kêu to: “Môn chủ! Môn chủ! Môn chủ!”

Ta thầm nghĩ trong lòng, dẫn Thập Thất đi theo cũng không tồi, nàng to mồm thế này, giúp ta gọi tên nhất định là tràn đầy tình yêu và vô cùng vang dội.

Nhưng ta còn chưa kịp mở miệng nói với nàng thì một bóng người chột lóe ở trước mặt. Lâm Tử Dự xuất hiện, thấy ta, trước tiên chào một cái, sắc mặt có chút gấp gáp tiến vào Vô Ác Điện.

“Mặc Thanh không có ở đây.” Ta kêu hắn, “Có chuyện gì người cứ nói với ta.”

Quả nhiên hắn quay lại, cúi đầu quý xuống, cung kính bẩm báo: “Môn chủ xử phạt thuộc hạ phải đến Hình Phạt Tự chịu hình ba ngày, nhưng trên đường đi lại nhận được hồi báo của Âm La Vệ theo dõi trước Tổ Sơn: Tội nay, Tân Sơn Khương Vũ dùng thế lực ẩn núp ở Giang thành tập kích bất ngờ vào Thiên Trần Các, đã giết mấy trăm môn đồ của Thiên Trần Các rồi, còn phá hủy trận pháp Tổ Sơn. Cầm Thiên Huyền bị thương nặng, bọn chúng trốn bắt đi, không biết đang giấu ở nơi nào.”

Chi Yên hít sâu một hơi khí lạnh, ta thoáng trầm ngâm.

Sáng nay, Khương Vũ mới bị Mặc Thanh băm nát một con rối. Ta chưa làm con rối bao giờ, nhưng ta biết, tổn hại một con rối thì chân thân cũng bị tổn hại ba phần.

Khương Vũ này buổi sáng vừa chết một con, buổi tối đã lập tức xuất hiện một con khác. Hắn không sợ hãi vì bản thân có sức mạnh cường đại, hay là ... đã dùng thân thể thật ra ngoài xuất chiến rồi?

Sao phải vội vã làm chuyện này như vậy, hơn nữa, lại chỉ tập kích bất ngờ vào Thiên Trần Các...

Cầm Thiên Huyền, Cầm Thiên Huyền.

Khương Vũ muốn bắt người, lại còn bắt được, thật quá kỳ lạ.

“Hôm qua ta vừa mới nói với hắn có khó khăn thì tới tìm ta, hôm nay hắn đã bị người bắt đi mất rồi.” Thập Thất ở bên cạnh ta lầm bầm, “Vậy ta phải đi cứu hắn.”

Ta cân nhắc, như thế cũng ổn, Khương Vũ tu ma, tất cả đám lâu la thủ hạ kia cũng thế; lúc trước ở trong Vạn Lục môn, nhiệm vụ chính của Thập Thất là đi dọn dẹp đám ma tu không nghe lời.

Thời gian trước ta còn ở trong thân thể của Chi Yên, bị Khương Vũ bắt đi, hắn có vẻ rất tự tin về kết giới mà hắn bày bố, nhưng những thứ đó hoàn toàn không có hiệu quả đối với Thập Thất. Để Thập Thất đi dạy dỗ Khương Vũ, khẳng định hắn sẽ phải chịu khổ không ít.

Ta để cho Lâm Tử Dự dẫn Thập Thất đi cứu người. Sau khi hai người đó rời đi, Chi Yên hỏi ta: “Vậy chờ Lệ Trần Lan quay lại thì người mới về cố hương sao?”

“Không cần chờ hắn. Chúng ta đi luôn đi.”

Ta thầm nghĩ, cố hương của ta, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Lạc Minh Hiền ra thì không có một người nào bước qua. Khắp nơi đều là chướng khí, hẻo lánh hoang vu. Lúc trước Lạc Minh Hiền nói đó là nơi mà Ma vương phong ấn cho con trai của lão. Hiện tại Ma vương không còn, con trai lão cũng đã xuất thế nhiều năm rồi, đoán chừng chỗ đó chỉ còn lại một khoảng rừng hoang vắng. Ta dùng thuật di chuyển dẫn theo Chi Yên tới gọi hồn rồi trở lại, cùng lắm cũng chỉ mất chừng nén nhang mà thôi, không nhất thiết phải kêu Mặc Thanh đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71

Edit: Hoàng Tuyền

Beta: Mona

Dùng thuật di chuyển đi về quê cũ.

Lạc Minh Hiền nói trước kia nơi đây có phong ấn của Ma vương cho nên người ngoài khó có thể tiến vào, người ở bên trong muốn đi ra cũng không dễ. Có lẽ từ lúc Lạc Minh Hiền phá hủy phong ấn Ma vương, thả Mặc Thanh ra, kết giới trận pháp nơi này đã không còn tồn tại nữa, bất cứ ai cũng có thể tùy ý ra vào.

Chỉ có điều trải qua trăm ngàn năm, sự tồn tại của phong ấn Ma vương đã để lại chướng khí khó tan trên vùng đất này, cây khô bốn phía vĩnh viễn không phát triển lại nổi, ngay đến một cọng cỏ cũng không thể sống sót.

Một là không có chỗ ở, hai là tu hành khó khăn, không một ai tình nguyện đến vùng núi hoang vu hẻo lánh này. Khi ta và Chỉ Yên đáp xuống đất, nàng còn tròn mắt kinh ngạc một phen.

“Đại Ma Vương, người lớn lên ở nơi này sao. . . Gian khổ như thế, cũng khó trách người lại trở thành Đại Ma Vương. . .”

Tu ma hay tu tiên cũng đều là tu đạo, mà tu đạo tất nhiên là cần có linh khí đất trời, cổ hương của ta xung quanh toàn là chướng khí, người thường đến đây không bị độc chết cũng đã tốt lắm rồi. Thế mới nói, nơi này tuyệt đối không phải là một chỗ tu hành tốt lành gì.

Nhưng ta thì khác.

Ông ngoại nói bộ tộc chúng ta đã sinh sống ở nơi này trăm ngàn năm, mỗi một thế hệ lại càng thích ứng nhanh hơn với vùng đất này, đến thời điểm ta sinh ra, thể chất của ta đã thích ứng đến mức có thể hấp thu chướng khí chuyển thành dưỡng chất để tu luyện.

Sau khi rời khỏi cổ hương, thế gian rộng lớn, trời đất bao la, chỗ nào cũng dễ tu hành hơn so với quê cũ, nên đương nhiên ta lại càng giống như cá gặp nước.

Vậy đúng như lời Chỉ Yên nói, khó trách ta có thể trở thành Đại Ma Vương.

Đã lâu lắm rồi mới quay lại đây, nhưng ta không hề có bất cứ cảm giác xa lạ gì với chốn cũ. Lại còn bởi đã biết mối quan hệ sâu xa giữa ta và Mặc Thanh nên hiện giờ ta còn này sinh ra vài phản tình cảm mới đối với nơi này.

Ta dẫn Chỉ Yên vượt qua khe suối, cuối cùng cũng tìm được tiểu viện trước đây ta từng sống cùng ông ngoại.

Tiểu viện rách nát, bám đầy bụi bặm, lão nhân hay uống rượu coi giữ trong viện trước kia cũng không thấy nữa. Ta vào nhà, bấm quyết, một trận gió nổi lên quét sạch bụi đất trên giường. Ta ngồi xuống đó chờ ly hồn.

Chỉ Yên bước vào phòng ngó trái ngó phải một lượt: “Vừa rồi trên đường đi đến đây ta thấy có nhiều tiểu viện khác mà, sao lại chẳng có lấy một người sống vậy? Đi ra ngoài hết rồi há?”

“Chết hết rồi.”

Chỉ Yên cả kinh: “Sao. . . Sao lại thế?”

“Trước kia ở chỗ này có kết giới, trong ngoài tách biệt, rất nhiều người chán cảnh sống cả đời ở trong đây. Khi đó ta còn nhỏ, mấy người thuộc thế hệ phụ mẫu ta đều thử tìm biện pháp đi ra ngoài, mà ra ngoài rồi cũng không thấy ai trở về. Dần dần, trong thôn chỉ còn lại mỗi ta và ông ngoại. Sau khi kết giới bị phá, ta cũng đi ra ngoài thế gian kia. . .” Ta nhắm mắt lại, những việc diễn ra sau khoảng thời gian đó đã nhớ lại quá nhiều lần, ta không muốn nói gì thêm nữa.

Chỉ Yên ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ bả vai ta: “Người đừng khổ sở, hiện tại người có núi Trần Tắc rồi, chờ chúng ta gọi hồn xong quay về. . .”

“Hình như vừa rồi chỗ này có khí tức thuật pháp?”

Câu nói của Chỉ Yên bị người nào đó bên ngoài đột ngột cắt ngang.

Ta lập tức trở nên nghiêm túc. Nơi này đáng lẽ phải không có ai xuất hiện mới đúng. Tại ta khê động, cẩn thận nghe ngóng, phát hiện bên ngoài dường như có bốn người. . . Không đúng, còn có một người nữa.

“Lão Đại, bên trong có tiếng động thì phải.”

Ta dùng Thiên lý nhãn quan sát bên ngoài, thấy một người chậm rãi từ sau lưng bốn năm ma tu cấp thấp bước lại gần. Thân hình cực kỳ to lớn, ước chừng cao hơn một trượng, thất lưng kia e rằng phải cần đến ba, bốn Chi Yên mới ôm được hết. Một chân cũng to hơn cả người Chi Yên rất nhiều, nhưng ma tu “khổng lồ” như vậy khi bước đi lại nhẹ nhàng không hề có tiếng động.

Không biết thực lực như thế nào, sợ là khó đối phó.

Ta nắm lấy Lục Hợp kiếm ở bên người.

Nhưng đúng lúc, bàn tay ta vừa cầm được chuôi kiếm thì cả người đột nhiên mất hết sức lực. Không ngờ lại ly hôn vào đúng lúc này!

Ta ngu người, tốt xấu gì cũng đợi ta uống máu Chi Yên xong đã chứ!

Ta vội vàng nằm lại vào trong thân thể mình, nhưng vừa mới rời hồn nên không thể vào lại ngay được.

Hừ, cái gì mà góa phụ của Tiên Nhân nên được trời cao chiếu cố, đám người trên trời các người sao giống lũ quỷ ở Chợ quỷ thế? Toàn dùng phương thức bỏ đá xuống giếng để quan tâm chiếu cố hả?

“Chi Yên.” Ta lại gọi nàng một tiếng, “Gọi tên của ta, mau lên.”

Sợ bị người ở bên ngoài phát hiện, Chi Yên chỉ nhỏ giọng nói nhanh ba tiếng “Lộ Chiêu Diêu”. Ta lập tức cảm thấy thân thể và hồn thể có một lực đạo nhẹ nhàng kéo một cái, nhưng ngay lập tức đã tiêu tan.

Pháp gọi hồn này có tác dụng! Ta hiểu rồi, phải gọi tên lớn hơn nữa. Ta thúc giục nàng: “To tiếng một chút, gọi to lên đi!”

Giọng nói Chi Yên thật nhỏ, giống như thì thầm “Người ngoài kia sẽ phát hiện ra mất . . .”

Ta cắn răng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Sợ cái gì? Ta hỏi hồn rồi còn để người ta bắt nạt người à? Không có tiền đồ! Đừng có yếu bóng vía như thế nữa.”

Người ở phía ngoài đã nói nhỏ: “Lão Đại, bên trong thật sự có người!”

Chi Yên cắn răng một cái, hít sâu một hơi, chữ “Lộ” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã nghe thấy “Đùng” một tiếng, một cánh tay to lớn mạnh mẽ hất tung nóc nhà của tòa viện cũ này ra.

Đá, ngói vỡ lẫn với gỗ cùng bụi đất rơi xuống thân thể ta, Chi Yên lập tức lao qua bảo vệ cái đầu của thân thể. Cuối cùng nàng mặc kệ hết thảy, vừa lao qua che chắn vừa hô to: “Lộ Chiêu Diêu! Lộ Chiêu Diêu!” Sau hai tiếng gọi đó, ta có thể cảm giác được có một lực kéo lôi mạnh ta về phía thân thể. Vào đúng lúc Chi Yên chuẩn bị kêu đến tiếng thứ ba, nàng đột nhiên bị bàn tay to lớn kia bắt ra ngoài, chữ “Lộ” mới nói được nửa chừng liền biến thành một tiếng thét chói tai.

Lục Hợp kiếm nằm ở bên cạnh thân thể ta, Chi Yên lúc này tay không tác sát, nàng bị gã “khổng lồ” kia nắm trong tay, ngón tay hấn vừa khéo bịt chặt miệng nàng. Dù Chi Yên giãy giụa thế nào cũng không lại được sức lực một ngón tay của hấn, thậm chí hít thở còn có chút khó khăn.

“Tiểu nha đầu, định gọi viện binh sao?” Gã khổng lồ mở miệng, giọng nói vang dội, chỉ mở miệng nói mấy chữ đã khuấy đảo chướng khí trong sơn cốc, lay động cây khô. Có thể thấy kẻ có khí tức hùng hậu như thế này không phải là dạng mà Chi Yên có khả năng đối phó được, “Ồ? Còn có một người nữa?”

Gã khổng lồ trông thấy thân thể của ta.

Ta cắn răng, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc trơ mắt nhìn hấn túm lấy thân thể mình nắm trong lòng bàn tay.

Lục Hợp kiếm từ trên giường rơi xuống mặt đất, bị đá vỡ bao trùm. Gã khổng lồ không bước vào phòng, chỉ gọi ta và Chi Yên lên nhìn nhìn: “Hai con nhóc này, lên núi làm cái gì nhỉ?”

Người này không biết ta, khẳng định là mới xuất hiện trên giang hồ vài năm nay.

Mấy năm qua, không ngờ trong Ma đạo lại sản sinh ra nhân vật cỡ này, mà Mặc Thanh cũng không xếp hấn vào danh sách mượn sức hay diệt trừ? Hay là. . . Hấn vẫn ẩn thân trong sơn cốc, Mặc Thanh vốn dĩ không biết?

Như vậy rất có thể trước kia, ta không báo Tư Mã Dung xây dựng mạng lưới tình báo đến nơi này. Ai mà ngờ ở nơi linh khí căn cổ như thế mà còn có người tu hành.

“Lão Đại, có bắt đi cho lão Đại khác xem xét không?”

Còn có lão Đại khác?

Ở đây không chỉ có một tên như thế này?

“Để người khác xem xét cái gì? Hai con nhóc này, nhân lúc bọn họ không biết, ta ăn trước cho nhanh.”

Đây đúng là ma tu ăn thịt người. Chi Yên ở bên tay kia, gương mặt khó thở đỏ bừng, nghe hần ta nói như thế, lập tức ra sức giãy giụa. Rốt cục lợi dụng khe hở giữa ngón tay của gã khổng lồ vuron một tay ra, Lục Hợp kiếm nằm giữa đồng đất đá phát ra ánh sáng, nhanh chóng bay đến tay của Chi Yên, mang theo một đạo âm sét, “Đùng” một tiếng bổ vào bàn tay to của ma tu kia.

Chi Yên vừa được thả lỏng liền thuận thế thoát khỏi bàn tay của gã khổng lồ, nàng hít sâu một hơi, lại hô to một tiếng: “Lộ Chiêu Diêu!”

Nhưng ta lại không hồi hồn!

Ta sắp phát điên đến nơi, cũng chẳng còn hơi đâu đi trách ông trời nữa, chỉ hô to với Chi Yên: “Hô lại đi! Tiếng này cách hai tiếng trước lâu quá rồi!”

“Lộ Chiêu Diêu! Lộ. . .”

“A!” Tên ma tu kia bị sét đánh, vô cùng phẫn nộ, hần gầm lên giận dữ, trừng mắt với Chi Yên đang lơ lửng trên không trung. Chi Yên lập tức bị áp lực quanh thân hần đè ép, bị hung hăng ném xuống mặt đất. Hần nhấc chân lên, không chút thương tiếc mà giẫm một phát vào người nàng, trực tiếp đạp nơi ở cũ của ta tanh bành, giẫm nát Chi Yên dưới đồng phế tích. Nàng không còn phát ra tiếng động gì nữa.

Ta thầm rùng mình, gã khổng lồ nhấc chân lên, ta nhìn Chi Yên bị chôn giữa đồng phế tích, bụi bặm bám đầy mặt, nắm chặt nắm tay.

“Hừ.” Hần hừ lạnh một tiếng, lời Chi Yên ra rồi nói, “Lộ Chiêu Diêu? Có thể tới cứu người sao?”

Gã khổng lồ gọi tên ta, đó là tiếng gọi hồn thứ ba. . .

Gió lớn quét qua, dường như quét tan chướng khí ngàn dặm, ta chỉ cảm thấy quanh thân được bao bọc bởi một luồng khí ấm áp. Dẫn dắt, lôi kéo ta, tất cả khung cảnh bốn phía đều trở nên mơ hồ.

Chi chốc lát sau, trái tim này lên trong lồng ngực, ta đã hồi hồn.

Ta mở mắt, thấy gã khổng lồ trước mặt cảm thân thể của Chi Yên ném vào miệng.

Ta nắm chặt lòng bàn tay, áp lực quanh thân phát ra, sau một tiếng “uỳnh” vang dội, bàn tay của hần bị ta cho nổ tan tành. Trong đồng máu thịt lẫn lộn ấy, ta dùng thuật di chuyển nhanh chóng đoạt thân thể Chi Yên nằm bên miệng gã khổng lồ trở về, lóc một cái lui lại hơn mười trượng. Mà gã khổng lồ bên kia lúc này mới bắt đầu kêu đau ra tiếng.

Tiếng kêu gào thật lớn, chấn động cây cỏ trong núi, khiến đất đá chấn động, cây khô vỡ vụn.

Ta bịt tai giúp Chi Yên, bảo vệ tâm mạch của nàng, đợi tiếng gào rú đó rút đi rồi đặt Chi Yên lại trên mặt đất, lập một cái kết giới bảo vệ nàng trong đó.

Ta đứng dậy, mặc cho hơi thở của gã khổng lồ cuốn theo chướng khí vùn vụt vật áo cùng mái tóc ta. Ta bẻ ngón tay, “đùng đùng” hai tiếng, vung tay lên, triệu hồi Lục Hợp kiếm từ trong đồng phế tích.

Bước từng bước đến gần gã khổng lồ đang che cái tay bị cụt mất kia.

“Chưa có kẻ nào dám động đến người của ta ở trước mặt ta như vậy.” Ta vung kiếm lên, kiếm khí hồng nhạt, sấm sét bao trùm, phát ra nhưng tiếng ầm vang như tiếng rống ngăm, “Nói, ngươi muốn chết như thế nào?”

“Vô liêm sỉ! Tay của ta. . .” Gã khổng lồ vẫn chưa lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của ta thì phải, hần cắn răng một cái, trong tiếng kinh hô của mấy tên lâu la đằng sau, sải bước chạy về hướng ta.

Tay hần chợt lóe ra ánh sáng, dùng ma khí ngưng tụ thành một cây búa khổng lồ. Hần gầm lên, giơ búa bổ tới.

Ta đứng yên, khí tức lưu chuyển, trong nháy mắt liền lách tới sau cổ hần, Lục Hợp kiếm theo chỗ xương cổ hần đâm xuống da. Ánh mắt ta lạnh lẽo nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười: “Ngươi quá chậm rồi.”

Kiểm đâm từ sau ra trước, vốn có thể chỉ cần một nhát từ cổ đâm thủng xương cột sống, phá vỡ cổ họng hần, nhưng ngay lúc ta sắp đâm thủng hoàn toàn xương cốt hần thì Lục Hợp kiếm lại bị một thanh kiếm bát diện chặn lại.

“Chà, con tức của Môn chủ Vạn Lục môn các ngươi ai cũng lớn như vậy hả?”

Ta liếc mắt sang nhìn, thấy Khương Vũ một đầu tóc đỏ, tươi cười càn rỡ, thần sắc quá mức phóng đãng đang nắm chuôi của thanh kiếm bát diện kia.

“À.” Ta cũng học hần, cười khể một tiếng, “Đúng rồi, con tức lúc nào cũng lớn như vậy đấy.”

Nói xong, mũi kiếm còn chưa động, ta đã truyền khí tức vào đó, sấm sét theo thân kiếm giật “uỳnh” một cái, lập tức xuyên thẳng qua cổ của tên khổng lồ kia.

Yết hầu hần ta phát ra âm thanh mơ hồ gì đó, nhưng không có động tác gì nữa, từ từ đổ sập xuống.

Ta lùi lại, đến bên người Chi Yên, thần nhiên nhìn Khương Vũ đứng trước mặt. Tóc hắc đồ dài đến thắt lưng, áo choàng buông phủ, mặt mũi y chang những con rối kia.

Nhưng sức mạnh và khí thế này, khẳng định đây không phải là con rối.

Nếu vậy, người đi đến Thiên Trần Các trên Tổ Sơn bất Cầm Thiên Huyền phải là một con rối khác. Một người mà làm ra vài hình nhân để dùng dần, tên Khương Vũ này đúng là biết cách chơi.

Khương Vũ cảm kiếm bát diện, gầy gầy thi thể gầy không lồ trên mặt đất: “Thật vất vả mới bồi dưỡng ra một tên thủ hạ lại bị người giết chết rồi.” Tuy rằng nói như thế nhưng biểu hiện của hắn chẳng có lấy một phần tiếc nuối. Khương Vũ tra kiếm vào vỏ, nhìn ta chăm chăm, liếm liếm môi nói, “Người lấy cái gì bồi thường đây?”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Gần tháng nay mình theo dõi bên nguồn mà không thấy có chương mới, nay rảnh rỗi tìm hiểu thì mới biết truyện đã DROP ĐỀ CHỜ XUẤT BẢN...

Xin lỗi vì đã khiến các bạn nhảy hố một tác phẩm bị drop... mong các bạn hiểu ... mình cũng tiếc lắm, truyện đang hay...

Nhưng không sao, mình hứa khi sách xuất bản thì sẽ tìm đề cập nhật nhanh nhất cho các bạn!!!

Chúc các bạn trong thời gian chờ đợi sẽ đào hồ được nhiều truyện hay và hoàn :) ... *bắn tim*...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Edit: Teru

Ta quan sát Khương Vũ, tuyệt không cảm thấy hắn có nét nào tương tự với Cầm Thiên Huyền. Cầm Thiên Huyền có tướng mạo Bồ Tát, từ lông mày cho đến đôi mắt, sắc mặt thường ngày luôn lãnh đạm ẩn chứa ba phần ý cười yếu ớt. Ta và Cầm Thiên Huyền cũng coi như từng gặp nhau không ít lần, giao thủ một hai lần gì đấy, nhưng chưa từng thấy hắn ra tay độc ác với người nào. Ngay cả lần ở trên núi Tiên Thai, khi đám người tiên môn xúm vào muốn bắt hắn để lấy máu, các đòn tấn công của hắn đều giữ lại ba phần sức mạnh.

Mà Khương Vũ này, dáng dấp ngũ quan hết sức thu hút, khoe miệng thường xuyên mang theo nụ cười liêu lĩnh cuồng ngạo, trong mắt không có mấy phần nhiệt độ. Ta từng tận mắt nhìn thấy hắn động thủ giết người, ngày đó trên chiếc cầu hoa phố ở Giang thành, hắn không nói hai lời liền trực tiếp xé người.

So sánh giữa hắn và Cầm Thiên Huyền thì đúng là giống như hai mặt gương vậy, hắn có là tâm ma cũng chẳng sai.

Chẳng qua là...

“Năm đó Cầm Thiên Huyền có thích ta à?” Ta kết hợp lời nói khi này của Khương Vũ với suy nghĩ thêm một chút, “Không phải hắn nói chỉ có một chút tạp niệm thôi sao?”

Khương Vũ cười một tiếng, quay trở lại ngồi xuống giường: “Hắn tu đạo Bồ Tát, nhưng tạp niệm lại làm loạn quá trình tu hành của hắn. Năm đó nàng bắt hắn vào địa lao, nhìn hắn suốt cả một đêm, người chưa bao giờ gần nữ sắc như hắn cứ như vậy mà sinh ra tạp niệm. Nàng nhìn xong lại cho thả hắn ra, làm dao động tín niệm xưa nay của hắn về những kẻ tu ma. Lộ Chiêu Diêu, nàng tu ma thì hắn phải biết, lòng người, tuyệt đối không được sinh ra những thứ cò đại này.”

Ta biết, sinh ra sự nghi kỵ đối với tín ngưỡng của mình, nảy sinh sự hoài nghi đối với đạo mà mình tu hành, cò đại sẽ từ trong lòng sinh ra, rồi lớn lên thành đại thụ che trời. Trước kia Vạn Lục môn bất giữ không ít Tu Tiên Giả, điều đầu tiên là gieo vào trong lòng bọn họ những thứ ‘cò đại’ này.

“Chỉ trách hắn thôi, trước đó không hề nhiễm một hạt bụi, một khi dính vào một hạt nhỏ, lập tức bị phóng đại không kiểm soát nổi.” Khương Vũ dùng ngón tay vẽ vòng vòng, mà khí màu đỏ từ đầu ngón tay hắn chảy ra, từng chút từng chút một, càng lúc càng nhiều, “Ngày qua ngày, năm qua năm, ở

trong lòng hần liền sinh ra ta.”

Cuối cùng, ma khí ở trước mặt Khương Vũ lượn vòng tạo thành hình dáng của một đứa trẻ: “Càng muốn khống chế lại càng không thể khống chế nổi, càng muốn đè nén lại càng không thể đè nén được. Sau đó...” Khương Vũ ấn vào trán của đứa bé kia một cái, đám ma khí đó lập tức tạo thành một thực thể. Đứa trẻ bằng xương bằng thịt mở bừng mắt, con ngươi đỏ như máu nhìn ta đắm đắm.

Ta khẽ nhíu mày.

Khương Vũ dùng ma khí của hần dễ dàng tạo ra một con rối ở ngay trước mặt ta.

Thực lực của tên Khương Vũ này ... e rằng khó có thể dự đoán. Lúc trước giao chiến với hần, rõ ràng cảm thấy hần đã giữ lại ba phần thực lực. Nếu so sánh với Cẩm Thiên Huyền thì hiện tại, không biết tu vi của Khương Vũ đã cao hơn Cẩm Thiên Huyền bao nhiêu cảnh giới rồi... Một tâm ma như hần ...

“Ta bôi vì nàng mà sinh ra, lại bôi vì sự vô lực chống cự của Cẩm Thiên Huyền mà lớn mạnh.” Đứa trẻ mở miệng, nối tiếp lời của Khương Vũ, “Ta lớn lên ở trong lòng hần, nói chuyện ở trong đầu hần, thao túng ý chí của hần, dụ dỗ hần nhập ma. Nhưng không ngờ, trải qua trận đánh ở Kiếm mộ, sau khi nàng chết, hần lại trộm thi thể của nàng, giấu dưới lớp băng của trận pháp Tổ Sơn. Ngày ngày thanh tâm ngâm chú, cuối cùng cũng dứt được ta ra ngoài cơ thể. Hần muốn dùng trận pháp Tổ Sơn vây hãm giam cầm ta.”

Khương Vũ ngã người xuống giường, động động đầu ngón tay, điều khiển đứa trẻ kia đi về hướng ta.

Đôi mắt đỏ quạch của đứa trẻ dần dần trở nên bình thường, che giấu ma khí kinh người, nó nói với ta: “Cẩm Thiên Huyền tách ta ra khỏi cơ thể cũng tương đương với việc tự hần xé ra một nửa của chính mình. Lúc đó, đối với hần mà nói, mặc dù đã trừ được tâm ma nhưng nguyên thần lại bị tổn thương nặng nề. Công lực của hần suy giảm nhanh chóng, trận pháp của hần không thể giữ nổi ta nữa. Ta chạy ra khỏi Tổ Sơn, đi tới Tân Sơn bên cạnh, hình dạng trẻ con giống như bây giờ, chỉ là người mới bắt đầu học tập. Đúng lúc lại gặp chiến loạn ở Tân Sơn, khắp nơi tràn ngập sát khí...” Đứa trẻ nhếch môi cười một tiếng, phối hợp với nụ cười của Khương Vũ tóc đỏ đang ở phía sau điều khiển nó, khiến cho nơi này đột nhiên có chút âm trầm.

Còn quý dị hơn cả bầu không khí phát ra ở Chợ Quý.

“Lộ Chiêu Diêu, nàng đã gặp được tâm ma bị tách ra ngoài bao giờ chưa?”

Ta trầm mặc, đứng là ta chưa từng thấy qua.

Ma tu bọn ta, tu cũng là tu đạo, chẳng qua ở dưới con mắt của những kẻ chính đạo, ma tu dựa vào phương thức cướp đoạt công lực của người khác, lợi dụng tà môn ma đạo để đạt được tu vi trở thành “Ma”. Ma tu và “Tâm ma” chân chính hoàn toàn là hai loại khác nhau.

Những kẻ tu tiên bị tẩu hỏa nhập ma có rất nhiều. Tu ma cũng có trường hợp ấy, ngoài ra có người còn bị tâm ma làm loạn khiến cho tâm mạch đảo ngược chiều, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ; hoặc trở nên điên điên khùng khùng; hoặc bị tâm ma kiểm soát thân thể, hoàn toàn mất đi ý thức.

Nhưng không một ai tách tâm ma ra khỏi cơ thể cả, ít nhất thì Cẩm Thiên Huyền là trường hợp đầu tiên mà ta biết...

Hành động mà chưa một ai từng làm, Cẩm Thiên Huyền lại làm được, nghĩ qua cũng biết, quá trình này gian truân khó khăn đến mức nào. Tu vi trước kia của hần, e rằng cũng giống như lời đồn đại, không người nào có thể dò ra được ranh giới cuối cùng.

Hiện tại Khương Vũ đã độc lập sinh trưởng rồi.

“Không có người nào biết đến tâm ma, ta cũng không hiểu rõ bản thân mình. Ta không biết mình là ai, không biết mình từ đâu ra, không biết phải đi đến đâu, nhưng ta lại phát hiện ra trong thân thể mình có một loại năng lực.” Đứa trẻ vươn tay, nắm chặt thành quyền, “Ta có thể hút sự oán hận, căm phẫn, sợ hãi và tức giận của rất nhiều người. Giống như khi còn ở trong lòng Cẩm Thiên Huyền, cắn nuốt đủ loại tạp niệm của hần.” Ta khẽ rung mình.

Nếu tâm ma ở trong lòng Cẩm Thiên Huyền thì chỉ hút cảm xúc của một mình hần mà thôi, nhưng một khi đã tách ra ngoài thì sẽ bắt đầu hút hết cảm xúc của mọi người xung quanh!

Khương Vũ này ... quả thực có hơi dọa người một chút!

“Điều đáng mừng chính là, khi ta mới tới Tân Sơn lại gặp phải đại loạn. Hai nước giao tranh, trên chiến trường, sát khí, huyết khí, tức giận và căm phẫn, sợ hãi và ham muốn giết chóc tạo thành một luồng khí tức u ám mạnh mẽ dung nhập vào thân thể ta. Ta cứ như vậy mà từ từ lớn lên...”

Ngón tay Khương Vũ chuyển một cái, một luồng ma khí màu đỏ lại bùng lên một lần nữa, rưới vào thân thể đứa bé kia. Nó lập tức ôm ngực, vẻ mặt thống khổ, nhưng thân thể lại không ngừng phát triển, từng chút từng chút một. Ta tận mắt nhìn thấy nó lớn lên thành bộ dạng ‘Tiểu Đoán Mao’ của Khương Vũ.

Cứ như vậy ... một con rối hình thành ở ngay trước mặt ta.

‘Tiểu Đoán Mao’ Khương Vũ vươn tay, khẽ nâng cằm của ta, nhếch môi cười một tiếng: “Sau đó, Tân Sơn Khương Vũ liền xuất hiện.”

Ta lẳng lặng nhìn hần một lát, đảo mắt nhìn về phía Khương Vũ tóc đỏ phía sau: “Người nói với ta những thứ này để làm gì? Thật ra ta đâu có quan tâm đến việc người từ đâu mà ra.”

“Không ai biết lai lịch của ta, bao gồm cả bản thân ta trước kia. Lộ Chiêu Diêu, là hôm đó ở trên núi Trần Tắc gặp lại nàng mới khiến cho ta nhớ lại hết những chuyện này.” Hắn khoát khoát tay, điều khiển ‘Tiểu Đoàn Mao’ ở trước mặt ta tránh ra, không cản trở tầm nhìn của hắn, “Ta bởi vì nàng mà sinh ra, cho nên ta muốn nói cho nàng biết ta bởi vì nàng mà tồn tại như thế nào.”

Nghe thâm tình quá nhỉ, vậy mà còn bắt giam ta ở chỗ này, cường chế ta nghe hắn kể lể, không vui chút nào đâu.

Hiện tại vấn đề mà ta quan tâm nhất không phải là việc hắn từ đâu tới đây, mà là ta muốn biết làm cách nào để đi ra khỏi cái chỗ quái quỷ này.

Vừa nãy hắn mới nói Mặc Thanh ở bên ngoài không có cách nào phá được kết giới, nếu vậy ta ở bên trong liệu có tìm được biện pháp gì hay không? Ta phải dụ tên này nói nhiều thêm một chút, ít nhất cũng tìm hiểu xem tên Tiểu Hồng Mao có thể hút oán khí kia có nhược điểm gì.

Ta lơ đãng bĩu môi, nói: “Nghe ngươi nói thì có vẻ lợi hại lắm, nhưng có lợi hại đến thế nào, lăn lộn nhiều năm như vậy mà vẫn ở cái khu đất cũ này sống vụng sống trộm. Có thể thấy năng lực hút cảm xúc của ngươi cũng chẳng mạnh mẽ gì, nếu không một đồng người sống trên thế gian này, chẳng lẽ còn không đủ cho ngươi phát triển?”

Khương Vũ học theo bộ dạng của ta, cũng bĩu môi một cái: “Đúng rồi đấy, chẳng lẽ nàng không biết, mấy năm qua nàng chết, thiên hạ này quá mức thái bình à?”

Ồ, những lời này mới nghe thì có chút gì đó không ổn, nhưng cần thận suy nghĩ một chút thì hình như hắn đang ngầm ngầm nói mỉa ta.

Sao hả, chẳng lẽ khi ta còn sống người trên giang hồ không được sống yên ổn? Nói cứ như đối với thiên hạ ta là đại u ác tính chuyên quấy rối nhiễu loạn không bằng. Cơ mà ... hình như cũng đúng ...

“Những năm qua rất ít khi có chiến tranh, Lệ Trần Lan làm Môn chủ của Vạn Lục môn chả biết nổi hứng cái gì lại quản giáo bằng chính sách nhân từ. Hừ, một Ma giáo đứng đầu mà hắn quản lý như đám người tiên môn, môn đồ cũng chẳng còn huyết tính, qua vài lần thì không còn đánh nhau với Thập Đại Tiên Môn nữa.”

Ừm... Không thể không nói, tư tưởng của Tiểu Hồng Mao này quả thực có vài phần tương tự so với ta. Đoạn thời gian ta mới sống lại đó cũng ghét Mặc Thanh vì điểm này...

Mà bây giờ đã biết được nguyên nhân vì sao Mặc Thanh phải hành động như thế, một chút trách cứ ta cũng không làm nổi.

“Vậy nên, ngươi mới nghĩ, không thể lãng phí một Vạn Lục môn tốt như vậy, tính toán lên kế hoạch giết chết Mặc Thanh rồi tự mình lên làm Môn chủ, tiêu diệt lời đồn đại để khuấy động phong ba, sau đó nhân cơ hội làm bản thân trở nên lớn mạnh, có đúng hay không?”

Khương Vũ cũng không khách khí với ta, nói thẳng: “Rất thông minh.”

“Nhưng khi đó thực lực của ta so với Kiếm Vạn Quân của Lệ Trần Lan chênh lệch quá nhiều. Cho nên ta đành phải nghĩ biện pháp mượn đao giết người.” Ánh mắt hắn lóe lên ý cười, “Mặc dù ta không nhớ được lai lịch của mình, nhưng sau khi tình cơ nghe được tên của Cẩm Thiên Huyền, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện thật nhiều tin tức có liên quan đến hắn, biết được phương pháp bố trí kết giới của hắn.”

Khó trách từ lúc bắt đầu Khương Vũ đã vô cùng tự tin với kết giới thuật của mình như vậy.

“Thậm chí...” Khi ta còn đang suy nghĩ làm cách nào để phá được kết giới của Cẩm Thiên Huyền thì Khương Vũ bất ngờ nói một câu, “... Ta còn biết được bí mật về huyết dịch của hắn.”

Ta ngẩn ra.

Hiển nhiên Khương Vũ không hề biết đến ân oán giữa ta và Lạc Minh Hiên. Hắn cũng như người ngoài, nghe theo truyền thuyết trên giang hồ, ta và Lạc Minh Hiên chẳng qua là một tiên một ma, năm đó hắn là vị tiên lợi hại nhất, còn ta là ma đầu cường đại nhất, vậy nên ta và hắn nhất định là tử địch.

Khương Vũ hơi hốt nói: “Ta biết được Liễu Tô Nhược của Giám Tâm môn có nằm mơ cũng muốn phu quân đã chết của ả ta sống lại, vậy nên ta nói cho ả biết bí mật về máu của Cẩm Thiên Huyền. Vốn định mượn tay của Giám Tâm môn diệt trừ Cẩm Thiên Huyền, nếu có thể nhân cơ hội làm Lạc Minh Hiên sống lại, khiến cho Lạc Minh Hiên đấu một trận với Lệ Trần Lan, cả hai bên đều bị tổn hại là tốt nhất. Trong trường hợp Lạc Minh Hiên không thể sống lại thì khơi mào giao tranh giữa hai đại Tiên môn cũng không tồi. Nhưng chẳng ngờ, ả quả phụ đó lại giết đệ đệ của Cẩm Thiên Huyền, Cẩm Du.”

Thì ra là... như thế.

Ta búng tính đại ngộ, khó trách Cẩm Thiên Huyền sống bình an vô sự nhiều năm như vậy, bí mật về huyết dịch của Cẩm gia chưa từng bị thế nhân biết đến. Liễu gia và Cẩm gia còn có quan hệ thông gia, vậy mà Liễu Tô Nhược lại giống như kẻ điên, thao túng cháu của mình là Liễu Ngụy tới giết hại người nhà họ Cẩm.

Hóa ra mấu chốt là ở chỗ này!

Do Khương Vũ ngầm ngầm quấy phá!

“Chuyện ngoài ý muốn chính là, ta không ngờ Lệ Trần Lan lại để ý đến Cẩm Chi Yên như vậy. Thậm chí vì muốn giúp nàng báo thù mà không tiếc một mình đi đến Cẩm Châu thành.” Khương Vũ cười to hai tiếng, “Nhờ có hắn trong một đêm hủy sạch Cẩm Châu thành mà tiên môn đại loạn, nổi lên phong

ba. Đúng lúc ta đang ở bên ngoài Cẩm Châu thành, vừa vận được ăn no một bữa.”

Ta nhìn chăm chăm Khương Vũ, sắc mặt lạnh xuống.

Hừ, cho nên hiện tại, năng lực của hần mới mạnh đến vậy sao.

Hôm đó ma khí ở ngoài ngự ma trận của Cẩm Châu thành là của Khương Vũ. Lúc đó, có vẻ như hần đang giúp ta và Mặc Thanh, nhưng thật ra là giúp cho chính hần. Sau khi biết được rõ ràng đầu đuôi tất cả những chuyện này, ta híp mắt nhìn tên Tiểu Hồng Mao trước mặt, sao nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Một loạt chuyện phát sinh, cái nào cũng có dấu chân của hần bên trong, hơn nữa, lần nào cũng thu được lợi lộc!

Thật là, càng nghĩ càng làm tâm tình ta thêm u ám.

Mà trên hết, bởi vì hần mà Lạc Minh Hiền mới có thể sống ở trên cõi đời này thêm mấy ngày, nghĩ đến đây ta cảm thấy khó chịu đến tột độ.

“Tiểu Hồng Mao.” Ta gọi hần một tiếng, “Người xuất đạo chẳng được bao lâu, bước chân vào giang hồ tổng cộng có mấy năm, tất cả những thứ thu được đều do thủ đoạn hèn hạ mà có, cho nên không thể không có tiền bồi dạy bảo được...” Lời còn chưa dứt, ta khẽ giương mắt, trong tích tắc dùng thuật di chuyển, năm ngón tay hóa thành móng nhọn, nhắm thẳng vào cổ họng Khương Vũ, hất mạnh hần té xuống giường. Trong con người hần chỉ có hình ảnh của ta, chính là bộ dạng ma khí kinh người bao phủ quanh thân.

Ta lạnh giọng cảnh cáo: “Làm người không thể quá đắc ý.”

Ta dùng năm ngón tay sắc bén như lưỡi dao liệng một đường, cắt vỡ cổ họng hần, máu tươi bắn ra, chảy xuôi xuống giường, nhưng Khương Vũ chỉ cười: “Ta thực sự thích nàng.” Hần càn rỡ cười đùa giấu đi mấy phần sát khí: “Cho nên ngay cả hành động tấn công của nàng cũng thấy rất đáng yêu. Chỉ có điều, ta không thích nữ nhân ở bên trên.”

Ta lạnh lùng cười một tiếng: “Không vội, ta sẽ tiễn ngươi xuống dưới.” Năm ngón tay ta thu lại, cổ người trong tay ta liền giống như đậu hũ, có thể dễ dàng bị ta cắt đứt ...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Edit: Teru

Trong khoảnh khắc năm ngón tay ta thu hẹp lại, trên cổ Khương Vũ chọt lóe lên ánh sáng màu đỏ. Hần học Cẩm Thiên Huyền tạo một kết giới hộ thể, ngăn chặn móng nhọn của ta.

Khỏe miệng hần toát ra một nụ cười khó hiểu: “Vậy thì nàng đi cùng ta xuống dưới đi.”

Nói xong, không biết tay của hần chạm phải chốt mở gì ở trên giường, chiếc giường đột nhiên mất trọng lực lao thẳng xuống dưới. Khương Vũ đang nằm trong tay ta nhanh chóng dùng thuật di chuyển, thoát cái biến mất.

Ta dùng pháp lực để giữ cơ thể lơ lửng giữa không trung. Đưa mắt nhìn cảnh sắc bốn phía, nhất thời kinh ngạc không thốt nên lời.

Ngay bên dưới chiếc giường lại là một động lớn sâu khoảng trăm trượng. Không biết dưới đáy động cất giấu thứ gì, ánh sáng chớp lóe chớp lóe vô cùng rực rỡ, có thể chiếu sáng cả huyết động.

Mỗi lần ánh sáng lóe lên chiếu vào vách đá, lại thấy trên vách đá dựng đứng khắc chằng chịt toàn là chú văn, có lẽ là có từ lâu lắm rồi cho nên hiện giờ dấu vết hơi mờ nhạt.

Nhưng ta lại biết những chú văn này...

Khi còn bé, ông ngoại có kể cho ta nghe về chuyện tộc nhân bọn ta hàng năm đều phải cử hành lễ Tế Tụ, trong đó, mỗi người đều vẽ một tấm phù chú dán ở ngọn núi bên trên vách đá này.

Về sau, người trong tộc lần lượt biến mất, chỉ còn lại mỗi ta và ông ngoại canh giữ ở góc núi. Vì có ít người nên lễ Tế Tụ cũng lười không làm nữa, chẳng qua hàng năm ông ngoại vẫn giữ thói quen cũ đến ngày cử hành lễ Tế Tụ sẽ vẽ một lá phù chú, dính vào vách đá, gọi là kế thừa tập tục lúc trước để ... tránh ma quỷ.

Khi lớn lên, ta ngại phải học vẽ bùa, nghĩ rằng đối với tu vi của mình không có tác dụng gì. Ông ngoại cũng chẳng miễn cưỡng ta, thấy phù chú khắp nơi

lâu như vậy không lẽ lại không biết.

Thì ra ở dưới nền đất quê hương ta lại có một không gian lớn như vậy, khác phù chú nhiều như thế. Rốt cuộc nơi này là do ai tạo ra, đồng phù chú nguyên rùa kia là có ý gì?

Ta nhíu mày: “Đây là đâu?” Ta vừa hỏi xong, chợt nghe thấy bên cạnh có người rống to: “A! Môn chủ! Môn chủ!”

Là giọng của Thập Thất.

Ta nương theo tiếng gọi quay qua nhìn, từ đỉnh vách đá treo xuống một cái lồng sắt lớn. Thập Thất bị người ta dùng xích sắt trói ở bên trong, trói thật chặt như cái bánh ú. Nàng ở trong lồng ra sức giãy giụa, làm cho xích sắt va chạm vào lồng giam, phát ra tiếng động ầm ĩ. Ở bên cạnh nàng là Cẩm Thiên Huyền đang bình thần tĩnh tọa, so với Thập Thất thì gông xiềng trên người hẳn ít hơn nhiều.

Nghĩ cũng phải... Cẩm Thiên Huyền bị thương suy yếu, chỉ cần một kết giới cũng có thể giải quyết xong, còn cơ thể Thập Thất có chút khác người... phải dùng biện pháp như thế kia mới đối phó được nàng.

Nàng gọi rõ to, Cẩm Thiên Huyền ở bên cạnh bị tiếng gọi của nàng thúc cho tỉnh lại. Hắn mở mắt, nhàn nhạt nhìn về phía ta, mặc dù thân thể bị giam hãm chốn lao tù nhưng vẫn duy trì được bộ dạng lãnh đạm Bồ Tát từ bi.Ồ... Thập Thất đi cứu Cẩm Thiên Huyền rồi cả hai bị bắt cùng nhau à...

Ánh sáng lại lóe lên một cái, lần này, ánh sáng vô cùng mạnh, ta có thể thấy ở sau lưng Thập Thất và Cẩm Thiên Huyền còn treo rải rác rất nhiều lồng giam. Đếm sơ sơ ước chừng không dưới hai mươi cái, bên trong hoặc là Âm La Vệ, hoặc là đệ tử Thiên Trần các, ngay cả Lâm Tử Dục cũng ở bên trong...

Lâm Tử Dục nhìn ta, yên lặng không nói gì.

Bọn họ trên thân đều có vết thương, nằm ở trong lồng, đứng cũng không đứng nổi.

Đồng Sơn chủ, Trưởng Âm La Vệ, còn có Môn chủ tiền nhiệm là ta đây đều bị bắt hết. Tuy rằng đám Âm La Vệ kia trước kia còn đánh nhau với ta một trận nhưng dù sao bọn họ cũng là người của Vạn Lục môn, là thể diện của Vạn Lục môn. Bọn họ phạm phải tội phản giáo, có bị phạt cũng phải do Mặc Thanh đưa ra hình phạt, chứ không phải bị nhốt ở chỗ này!

Từ lúc ta lập ra Vạn Lục môn tới nay, chưa từng phải chịu thiệt thòi dưới tay kẻ nào lớn như vậy. Tiểu Hồng Mao, năng lực của ngươi không tồi đâu!

“Khương Vũ.” Ta lạnh giọng kêu tên của hắn, “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Khương Vũ hiện thân ở trước mặt ta, tà bay trên không trung, ôm tay cười: “Chỉ là muốn cho nàng nhìn một chút xem ta bắt được bao nhiêu cái “xương sườn mềm” của nàng. Tiếp đó mới để cho nàng quyết định về thái độ sau này của nàng đối với ta.”

Ta nheo mắt: “Ngươi uy hiếp ta?” Trong lúc ta lên tiếng, Thập Thất cũng ở bên trong lồng giam mắng to, “Ta khinh! Tên Đại Hồng Mao chết tiệt nhà ngươi! Đúng là không biết xấu hổ!”

Khương Vũ nghiêng đầu thoáng nhìn ra phía sau ta, chăm chăm hướng vào Thập Thất, ánh mắt hắn bắn ra một luồng pháp lực. Ta chẳng hề khản trương cũng không ngăn cản, mặc cho pháp lực của Khương Vũ đánh thẳng vào người Thập Thất, sau đó lại nghe thấy tiếng gào của nàng: “Hừ! Chỉ giống như đang cù lét ông đây! Giỏi thì tới đi! Ta thêm vào sợ ngươi!”

Cả huyết động tràn ngập tiếng mắng chửi của Thập Thất, chửi ầm ĩ tới nỗi vừa rồi ta ra tay động thủ mà Khương Vũ còn không đen mặt thì giờ sắc mặt cũng phải trầm xuống, ta day day trán. Khương Vũ khẽ động tay, có lẽ muốn rút kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Ta nhíu mày, muốn ra hiệu cho Thập Thất yên tĩnh lại, đúng lúc này Cẩm Thiên Huyền ở bên cạnh bỗng đứng mở miệng: “Thập Thất cô nương.” Hắn kêu nhẹ một tiếng, không còn gọi Thập Thất là Đồng Sơn chủ nữa rồi.

Mặc dù Thập Thất còn rất bất mãn nhưng chỉ hừ một tiếng rồi dừng lại, chẳng qua ánh mắt nàng vẫn nhìn chăm chăm Khương Vũ, vô cùng ghét bỏ.

Nói chung nếu hiện tại mở lồng giam để nàng ra ngoài thì chắc chắn nàng sẽ dùng răng để cắn Khương Vũ cho đến chết...

Ta quay lại nhìn Khương Vũ: “Ngươi cho rằng bắt giữ bọn họ thì có thể uy hiếp ta?”

“Không chắc lắm.” Khương Vũ thản nhiên nhếch mép, “Thử một chút xem sao thôi.” Nói xong, hắn khoát tay một cái, có một người nhảy xuống từ lối vào trên đỉnh đầu, là con rối Tiểu Đoán Mao mà hắn vừa ngưng tụ mà khí tạo thành. Chẳng biết tên Tiểu Đoán Mao đó chạm vào cơ quan gì ở trên óc, ông khóa treo lồng giam chợt bung ra. Một Âm La Vệ và chiếc lồng giam giữ hắn cùng lao xuống vực sâu trăm trượng. Hắn không hề lên tiếng, bởi vì Âm La Vệ vốn được trải qua huấn luyện, dưới bất kỳ tình huống thảm khốc nào cũng không bao giờ lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Cũng bởi vì như thế, sự biến mất của hắn chẳng qua chỉ là một tiếng va chạm trầm đục dưới vực sâu vọng lên, đồng thời lồng đất còn lóe lên một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Trong huyết động thoáng chốc chết lặng.

“Khốn kiếp!” Thập Thất nổi giận quát to.

Khurong Vũ không bận tâm đến nàng mà chỉ lẳng lặng nhìn ta, dường như cảm thấy nghiên cứu về mặt của ta có chút thú vị: “Có thể uy hiếp được nàng không?” Ở trong mắt hắn, giết người vốn dĩ là một chuyện dễ dàng như vậy. Hắn bay trên không trung, tiến gần ta hơn một chút, “Lộ Chiêu Diêu, nàng có biết, hiện tại ta có thể cảm nhận được lửa giận ngút trời của nàng không?”

“Vậy còn nói nhảm làm cái gì?” Ta ngưng mắt, trừng trừng nhìn hắn, “Lấy mạng đền đi.”

Nói xong, ta ngưng tụ ma khí thành một thanh trường kiếm, cắt lưỡi kiếm ngang qua lòng bàn tay, lấy máu tế kiếm, tạo chú nguyện rửa, rồi chém mạnh về phía Khurong Vũ. Hắn vừa cười vừa nghiêng người tránh né, giống như hành động so chiêu lúc trước, hắn đang trêu chọc ta.

Đáng tiếc, hiện tại không phải ta đang đối phó qua loa với hắn.

Sát khí của kiếm sau một thoáng sạt qua Khurong Vũ, không hề vòng vèo, lập tức lộn ngược lại. Ánh mắt Khurong Vũ khẽ động, nụ cười bên khóe miệng đã giảm đi một phần. Hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, khó khăn lắm mới đỡ được đòn tấn công ngược lại của kiếm khí. Ta không để cho hắn có thời gian để nghỉ, dùng thuật di chuyển ra sau lưng hắn, nhắm thẳng vào gáy. Lúc này bát diện kiếm của Khurong Vũ đang phải lo đối phó với kiếm khí kia, ta nhanh chóng tấn công từ phía sau. Kết giới hộ thể sau lưng hắn chợt lóe, ngăn cản đòn tấn công của ta.

Ta hừ lạnh, lúc trước không ra tay ác độc là cho ngươi thể diện, chứ ngươi thực sự nghĩ rằng cái kết giới rách này ta không phá nổi sao?

Ta đâm một kiếm vào kết giới hộ thể sau lưng hắn, quát khẽ một tiếng, tăng thêm pháp lực quanh thân, không sử dụng chiêu thức mãnh khỏe hay hoa mỹ, trực tiếp dùng cứng đối cứng, mũi kiếm chọc thẳng vào kết giới.

Một tiếng “Rắc” vang lên.

Trong khi Khurong Vũ mỉm cười quay đầu lại, ta đã đâm một kiếm vào sau lưng hắn. Hắn muốn dùng thuật di chuyển để tới bên cạnh ta, ta lập tức quăng ra kết giới có chu vi ba trượng lấy ta làm trung tâm.

Khurong Vũ bị kết giới của ta ngăn cản, trở tay không kịp, nháy mắt đã cách xa ta ba trượng. Cho dù kết giới thuật của hắn có lợi hại thì trong nhất thời cũng không thể phá kết giới của ta ngay được.

Ta cười một tiếng: “Ngươi cho rằng có mỗi ngươi biết sử dụng kết giới à?” Không phí thêm thời gian với hắn, ta nâng kiếm lên, chém xuống một đường. Hắn bị ta ép có chút chật vật, vừa đỡ vừa lui. Kiếm của ta nhanh chóng cắt đứt lọn tóc dài trước trán hắn, ngay sau đó tạo ra một đường máu ở trên mặt. Ánh mắt Khurong Vũ căng thẳng: “Lộ Chiêu Diêu...”

Ta nhanh chóng dùng thuật di chuyển xuất hiện sau lưng Khurong Vũ, nắm lấy cổ hắn, đồng thời vung kiếm: “Tuổi trên giang hồ của ngươi đã ít, lại còn không có tiền bối dạy bảo. Hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một câu tục ngữ — Tiên ma lưỡng đạo có thể cuồng, nhưng đừng trêu chọc Lộ Chiêu Diêu.”

Nói xong, ta không tiếc cắt một đường vào gáy hắn, lưỡi kiếm cứa sâu xuống da, nhất thời máu trên cổ Khurong Vũ túa ra chảy xuống. Pháp lực quanh thân hắn chấn động muốn đẩy ta ra. Ta cắn răng, quyết chống đỡ áp lực này, vùi lưỡi kiếm xuống sâu thêm.

Mà đúng lúc này, đám xích sắt giữ lồng giam trên đỉnh kêu loạn lên. Ta không quay đầu lại, dùng thần thức thăm dò thì biết con rối Tiểu Đoàn Mao kia đang cởi hết móc giữ của toàn bộ lồng giam, hơn hai mươi cái lồng cùng nhau rơi xuống.

Cả Ám La Vệ và người của Thiên Trần các đều tuyệt đối giữ im lặng, không người nào phát ra một tiếng kêu hoảng sợ nào, chỉ có Thập Thất quát lớn: “Ta có biến thành quỷ cũng không tha cho các ngươi!”

Ta cắn chặt răng, đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng vẫn thả Khurong Vũ ra, không dây dưa với hắn nữa. Dùng thuật di chuyển xuống đáy vực, trùng hợp rơi trên một cái bàn lớn hình tròn phát ra ánh sáng, ta sử dụng pháp lực toàn thân, quát khẽ một tiếng, đỡ được gần hai mươi cái lồng sắt rơi xuống.

Ta dùng một tay sắp xếp đặt toàn bộ lồng giam hạ đất an toàn, tay còn lại đồng thời dùng thanh kiếm được ngưng tụ từ ma khí, cắm sâu vào giữa bàn hình tròn phát ra ánh sáng.

Đây là quê cũ của ta, lúc trước Mặc Thanh bị phong ấn ở nơi này, người trong tộc ta hằng năm đều phải vẽ phù chú Tế Tự. Những phù chú đó giống hệt những cái được khắc trong huyết động, suy nghĩ một chút cũng có thể đoán ra, nơi Ma Vương phong ấn Mặc Thanh từ ngàn năm trước chính là chỗ này.

Phong ấn Ma Vương nhằm vào Mặc Thanh mới khiến cho Khurong Vũ yên tâm tạo ra kết giới ở bên trên. Hắn thực sự chắc chắn Mặc Thanh không thể phá được kết giới này từ bên ngoài.

Như vậy, ta liền thử một chút xem, có thể mở được kết giới từ bên trong hay không?

Ta dùng thêm sức xoáy một cái, tạo nên một trận cuồng phong, phá nát toàn bộ lồng giam bằng sắt vây hãm đám người Thập Thất và Cầm Thiên Huyền. Ta không phải bận tâm đến bọn họ nữa liền cầm kiếm bằng cả hai tay, ấn mạnh kiếm nhập sâu thêm.

Khurong Vũ tóc đỏ dùng thuật di chuyển đến, muốn ngăn cản ta: “Nàng không mở được kết giới này đâu.”

Ta hừ lạnh: “Thử một chút xem sao.”

Nói xong, ta dùng thêm lực, vòng tròn ánh sáng giống như ngọn sóng chấn động ra từng vòng từng vòng. Ta có thể cảm nhận được sức mạnh từ kết giới

đang đối kháng với ta, áp lực khổng lồ đánh vào lục phủ ngũ tạng, đau nhức khiến trán ta không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Khương Vũ lại ở bên cạnh ra sức quấy rối, đột nhiên bên trái phát ra âm thanh giống như một sợi dây thừng thu hút sự chú ý của hắn, hắn cắn răng: “Cầm Thiên Huyền...” Chính vào khoảnh khắc này, Thập Thất bất chợt nhảy bổ qua, y như ta đoán, dáng vẻ hùng hổ của nàng không khác gì phải quyết tâm cắn chết Khương Vũ.

“Ta đánh chết ngươi, tên khốn kiếp!” Nàng liên tục ra quyền cước, sức mạnh của Khương Vũ đủ để áp chết Thập Thất, nhưng Cầm Thiên Huyền lại ở một bên giúp đỡ nên hắn nhất thời không thể giải quyết được. Khương Vũ và Cầm Thiên Huyền là hai loại người hoàn toàn trái ngược nhau nhưng cũng là người hiểu rõ đối phương nhất trên thế gian này.

Thập Thất và Cầm Thiên Huyền lấy hai địch một, không để cho Khương Vũ chiếm thế thượng phong. Mặt khác, Tiểu Đoàn Mao trên đỉnh động bị Lâm Từ Dự và Âm La Vệ thi nhau cuốn lấy.

Ta không để ý đến những thứ khác, chỉ nhắm mắt tĩnh thần, chuyên tâm phá vỡ kết giới.

Từng lớp lại từng lớp, một chút lại một chút, ma khí của ta đâm rách được phong ấn, càng tiến sâu càng cảm nhận được sức mạnh từ bên ngoài.

Ở bên ngoài kết giới này, có một người giống như ta, cũng vội vàng dùng toàn bộ sức mạnh để đánh vỡ kết giới.

Càng lúc ta càng cảm nhận được rõ ràng dự hiện diện của hắn.

Mỗi một đòn đánh vào kết giới đều dùng toàn lực. Hóa ra... vừa rồi bàn tròn này phát ra ánh sáng không phải là do bản thân nó phát quang mà là phản ứng do kích thích từ bên ngoài. Mỗi một lần phát sáng là một lần Mặc Thanh ở ở bên ngoài tấn công kết giới!

Ta liều chết ngăn chặn đau đớn trong thân thể, tiếp tục ấn kiếm vào sâu trong bàn tròn.

Vừa ấn vừa ra sức chống đỡ, rốt cuộc, bàn tròn kêu “rắc” một tiếng nứt ra. Ta quát khẽ, dồn lực xuống dưới, bàn tròn giống như mặt gương lập tức vỡ ra ngàn mảnh!

Một cột sáng chói mắt từ chỗ vỡ phóng thẳng lên đỉnh động, phá tan hắc ám trên đỉnh đầu, bổ đôi ngọn núi bên trên. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào trong động, ta ngửa đầu nhìn lên bầu trời. Nam nhân mặc hắc bào, đập gió mà đến.

Cuối cùng hắn đặt chân xuống bên cạnh ta. Ánh mắt hắn vô cùng lo lắng, đè nén đủ loại cảm xúc, kinh hoàng, sợ hãi, tức giận, còn có cả đau lòng.

Toàn thân ta thả lỏng, giống như cánh bướm đứt rời, nhào vào trong ngực hắn.

Tay của hắn ôm lấy lưng ta chống đỡ.

Ta có thể tự cứu lấy mình, có thể tự bảo hộ bản thân cùng tôn nghiêm của môn phái, có thể tự mình chống đỡ một mảnh trời. Trên thực tế, ta đã từng một mình trải qua rất nhiều chuyện, cho nên không cần phải có người khác tới cứu ta, bảo vệ ta, thủ hộ ta.

Nhưng giờ phút này, khi Mặc Thanh tới bên cạnh ta.

Hắn không phải là người không thể thiếu, nhưng lại là người mà ta cần.

Người ta cần trên cõi đời này chỉ có thể là một người, sẽ đau lòng khi ta bị thương, sẽ bảo vệ cho giấc ngủ của ta, sẽ làm cho ta có cảm giác bất luận ở nơi nào ta cũng không chỉ có một mình.

Ta ôm lấy Mặc Thanh, cọ mặt vào ngực hắn, ta có thể một mình đối mặt với toàn bộ cuồng phong bão táp trên thế gian, nhưng chỉ có ở trong ngực hắn, ta mới có thể yên tâm mà tỏ ra mềm yếu.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Edit: Teru

“Thật may ... Thật may ...”

Bên tai ta nghe được tiếng lầm bầm nỉ non của Mặc Thanh. Hắn không tự chủ được nhỏ giọng liên tục nói ba tiếng, khó khăn lắm mới ngừng lại.

Đối với người có tính tình quen đề nén ản nhẫn như Mặc Thanh mà nói, hành động như vậy tức là hắn không thể tự kìm hãm được nữa rồi.

Tay của hắn ôm lấy eo ta, khiến cho ngực ta dính sát vào người hắn, dùng sức lớn đến nỗi ta có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim “thình thịch thình thịch” mãnh liệt của hắn. Mặc Thanh có thể che giấu được nét mặt nhưng không thể che được nhịp tim.

Cái ôm của hắn vẫn ấm áp như vậy, ta đau lòng ôm lại hắn thật chặt. Lại để cho người lo lắng, lại khiến cho người đau lòng, sao ta có thể luôn khinh địch làm người bị hù dọa như vậy?

“Không sao rồi, Mặc Thanh...” Ta nói, “Ta không sao rồi.” Ta vỗ vỗ lưng hắn, vừa rồi mới phá vỡ phong ấn nên thân thể ta ần ần đau đớn. Hắn ôm ta chặt hơn nữa, lại càng khiến ta cảm thấy đau.

Nhưng bất luận thế nào thì cũng phải nhịn xuống, bởi vì ta cũng không thể buông tay.

Phá vỡ được tầng kiểm soát cảm xúc kiên cố của Mặc Thanh đâu có dễ dàng, trải qua bao nhiêu đau đớn khổ cực mới nhìn thấy được một mặt này của hắn. Sao ta chịu buông tay đây? Mấy đôi tình nhân người ta nói yêu đều ân ái ái, vậy mà rơi vào người ta và Mặc Thanh thì lập tức biến thành chuyện sinh ly tử biệt.

Không lẽ trời sinh ta vốn đã như vậy sao?

Trong khi ta còn chưa kịp cảm thán xong, một con rối Tiểu Đoản Mao ở trên đỉnh động bất chợt bị Lâm Từ Dự đánh rơi xuống. Thân thể hắn rơi thẳng xuống đồng đất đá bên cạnh bàn tròn ở dưới đáy làm bốc lên một trận bụi bặm.

Vì có gì không thể để cho ta và Mặc Thanh ôm ấp dây dưa triền miên một lát hả?

Àm ỉ quá thể!

Tâm trạng của ta không tốt một chút nào, nhưng ta mới tính đẩy Mặc Thanh ra một chút thì bên hông lập tức bị cánh tay hắn ôm trọn lấy.

Chưa bao giờ hắn có hành động cường ngạnh không chế như vậy, ta hơi ngần ra: “Mặc Thanh?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn tràn ngập sát khí lạnh lẽo. Hắn nhìn chăm chăm vào Khương Vũ đang bị Thập Thất cuốn lấy, nghe thấy ta gọi thì liếc mắt nhìn ta một cái, nhưng cánh tay vẫn không chịu buông ra, “Đứng ở bên cạnh ta.”

Mặc Thanh vô cùng tức giận...

Sự tức giận ở mức độ mà ngay cả ta cũng chưa từng có.

Hắn bảo hộ ta ở phía sau, một tay cầm Kiếm Vạn Quân, mỗi một bước tiến lên là một trận đất rung núi chuyển.

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, Mặc Thanh vững kiếm, chiêu thức tinh giản mà lão luyện, giống như phong cách của hắn, vô cùng đơn giản, không hề phức tạp. Vậy mà sau khi chém ra, kiếm khí như một luồng sóng thần, không có một chút bận tâm đến Thập Thất vẫn còn dây dưa với Khương Vũ ở phía đó, phá tan dằng về bề vệ của Khương Vũ. Trước khi kiếm khí ập đến, Thập Thất theo bản năng phát hiện ra nguy hiểm, một quyền đang đánh ra một nửa liền lập tức thu lại nằm ập xuống đất, tránh né đòn tấn công của kiếm khí. Sau khi kiếm khí quét qua, mặc dù Thập Thất gần như miễn dịch đối với pháp lực cũng phải nhủ này, phủ phục trên mặt đất.

Trong khi đó, Khương Vũ dùng bát diện kiếm cứng rắn đối kháng lại luồng kiếm khí.

Bát diện kiếm ở trong tay Khương Vũ phát ra ánh sáng đỏ rực, con người hắn cũng phát ra ánh sáng đỏ kinh người, gân xanh trên trán nhô lên, quát một tiếng chói tai, rút cuộc dùng toàn lực chém kiếm khí của Mặc Thanh ra làm hai.

Kiếm khí bị chém chia ra làm hai nửa đập vào vách đá sau lưng Khương Vũ. “Àm” một tiếng, kiếm khí đâm vào vách đá hơn hai trượng, lực tác động to lớn khiến mặt đất rung động, giống như trâu núi xoay người, khiến ta đứng cũng có phần không vững. Đứng vào lúc này, ánh sáng trắng chói lóe, là Mặc Thanh tạo ra một luồng ánh sáng... hộ thể xung quanh ta? Không phải là kết giới mà đơn thuần là vòng chắn hắn dùng sức mạnh của mình tạo ra để bảo vệ ta.

Chỉ cần hắn không chết, vòng chắn cũng sẽ không bị phá...

Lần này... quả thực Mặc Thanh bị hù cho sợ rồi...

Rung động khí này khiến cho đất đá trên đỉnh núi rơi xuống, cả vách đá trong huyết động cũng bị ảnh hưởng. Lâm Từ Dự miễn cưỡng giữ cho cơ thể đứng vững, hắn nhìn lên trên cao thấy Âm La Vệ vẫn còn quần lấy con rối Tiểu Đoản Mao, hô to: “Nơi này sắp sụp rồi, nhanh chóng đi ra ngoài!”

Thập Thất mặt mũi đầy bụi bặm từ một hòn đá đi ra. Nàng không biết thuật di chuyển, bay cũng không nhanh, ta đang định đi giúp nàng thì bỗng thấy bên cạnh nàng có bóng người chói lóe. Cầm Thiên Huyền nói với Thập Thất mấy câu, Khương Vũ làm bộ muốn ngăn cản, ý đồ dùng Thập Thất để uy hiếp, Mặc Thanh không nói không rằng lại chém thêm một luồng kiếm khí qua đó.

Luồng kiếm khí này dựng thẳng lên, giống như một bức tường ngăn cách Khương Vũ và Cầm Thiên Huyền.

Cầm Thiên Huyền nói với Thập Thất xong liền dùng thuật di chuyển mang theo nàng bay lên trời, Thập Thất ở giữa không trung kêu gào: “A a! Đưa cả Môn chủ đi theo nữa!”

Đến thời điểm này rồi mà vẫn không quên quan tâm ta.

Ta nhìn xuyên qua vòng chắn của Mặc Thanh, thấy toàn bộ đất đá rơi xuống chỗ ta đều bị sức mạnh bên ngoài vòng chắn đánh nát. Mặc Thanh đứng ở trước mặt ta, không quay đầu lại, nhưng chỉ cần bóng lưng của hắn thôi cũng đủ khiến cho người khác có cảm giác an toàn rồi.

Hắn không cho ta rời đi, mà chính ta cũng không muốn rời đi.

“Ha ha.” Khương Vũ bị buộc lùi vào một góc, cười ra tiếng, “Không hổ là tiền bối của ta, quả nhiên sức mạnh không thể khinh thường.”

Tiền bối?

Ta bị từ này hấp dẫn sự chú ý.

“Ai cho phép ngươi nói nhảm?” Mặc Thanh lạnh giọng hỏi xong, không khí bốn phía đột nhiên gia tăng áp lực. Kiếm Vạn Quân có sức mạnh của vạn quân, phá vỡ tảng đá bên cạnh Khương Vũ cùng bát diện kiếm trong tay hắn.

Sắc mặt Khương Vũ có mấy phần khó coi, nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ được thân thể.

“Ngươi sử dụng con rối thoát được hai lần, lần này ngươi trốn thử cho ta xem.” Nói xong, một tiếng xé gió trầm đục lướt qua, ta không có cảm giác gì, nhưng đòn tấn công này lại làm cho Khương Vũ phun ra một ngụm máu tươi.

Ta ở sau lưng Mặc Thanh, dựa vào ánh sáng bên trên chiếu xuống, mờ hồ thấy được ấn ký thoáng hiện lên sau lớp trường bào của hắn. Ta đang định quan sát kỹ hơn thì một con rối Tiểu Đoàn Mao chợt nhảy xuống bên cạnh ta, giờ đao chém vào Mặc Thanh đang đứng trước vòng chắn. Mặc Thanh còn chẳng quay đầu lại, chỉ khoát tay một cái, vô thanh vô thức bắt được hắn.

Con rối Tiểu Đoàn Mao bị một sức mạnh vô hình kéo tới, cổ hắn rơi vào trong tay Mặc Thanh. Mặc Thanh chỉ dùng lực một chút, không bận tâm chút nào bề gãy cổ của hắn, ném xác xuống đất rồi nhấc chân bước qua.

Mặt đất khẽ rung chuyển, ở bên này Khương Vũ không sợ chết vẫn còn tươi cười: “Lộ Chiêu Diêu ơi là Lộ Chiêu Diêu, thật không ngờ ở trong lòng Lê Trần Lan nàng lại quan trọng đến thế. Chỉ bất nàng có một lát thôi mà cũng khiến hắn nổi giận lớn như vậy.”

“Điều mà ngươi không ngờ tới còn nhiều lắm.” Ta lạnh lạnh nói, “Câm mồm mà chết đi là được rồi.”

“Không.” Hắn nói, “Ta còn một bí mật nữa chưa nói cho nàng biết...” Nhưng hắn còn chưa nói xong, áp lực xung quanh đã tăng mạnh, đất đá vỡ vụn, thân thể của Khương Vũ tóc đỏ thoáng chốc bị ép thành một đồng thịt nát như tương.

Ngay sau đó, một luồng khí thể màu đỏ bay lên trời, đột nhiên bay tới phía trước ta. Ta nghe thấy tiếng Khương Vũ phảng phất bên tai: “Người mà nàng thích hiện giờ là đồng loại của ta đó.”

Tiếng nói vừa dứt, ta hiểu được ý của hắn, đồng tử chợt xiết lại, nhưng ngay khi ta muốn mở miệng hỏi thêm một câu thì khí thể màu đỏ đó thoáng cái đã rút vào sau lưng Mặc Thanh.

“Mặc Thanh!” Ta hét một tiếng kinh hãi, Mặc Thanh quay đầu lại nhìn ta.

“Sao vậy?”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt hắn vẫn giống như bình thường. Đám thịt vụn máu me của Khương Vũ rơi đầy trên đất, bị đá trên đỉnh núi không ngừng rơi xuống chôn vùi.

Mà dường như Mặc Thanh hoàn toàn không nghe thấy câu nói hóa thành hơi thở kia của Khương Vũ vừa rồi.

Hắn không nghe thấy Khương Vũ nói hai người là cùng đồng loại, cũng không nghe được giọng của Khương Vũ giống như đang nguyên rủa mà nói với ta: “Ta đã không chiếm được nàng thì tuyệt đối không để cho người khác giành được. Lần này nàng đã biết thể nào được gọi là tâm ma chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Edit: Teru

Thời điểm Khương Vũ chết, luồng khí thể màu đỏ kia dường như chỉ có ta nhìn thấy. Ta thấy nó chui vào trong thân thể Mặc Thanh, mà Mặc Thanh lại

không hề có cảm giác gì.

Về mặt hần giống như bình thường, đưa ta ra khỏi huyết động đang từ từ sập xuống. Sau khi đáp xuống đất, trước tiên hần gọi Lâm Từ Dự tới, kêu hần ta quay về Vạn Lục môn gọi người đến đón những người bị thương; sau đó đứng nói đôi ba câu với Cẩm Thiên Huyền về chuyện xử lý đám thù hạ còn dư lại của Khương Vũ.

Trong lúc diệt trừ Khương Vũ đã để cho đám lâu la ở chỗ này chạy thoát không ít, nay Vạn Lục môn vừa mới gặp đại kiếp, hi vọng Thiên Trần các có thể cùng chung mối thù, chung tay trừ hết dư孽 của Khương Vũ.

Cẩm Thiên Huyền không có từ chối, trong lúc bàn chuyện hần nhìn Mặc Thanh, có mấy lần muốn nói lại thôi.

Nhìn lưng Mặc Thanh hơi ướt át, ta biết vết thương lúc trước của hần vẫn chưa hoàn toàn khép lại, nhưng hiện giờ ta lại lo lắng về việc của Khương Vũ hơn là vết thương kia ...

Câu nói cuối cùng của hần ta, rốt cuộc là có ý gì?

Ta nhú mày: “Mặc Thanh.” Ta gọi hần một tiếng, Cẩm Thiên Huyền ở bên đó nhẹ liếc ta một cái, liền quay đi tìm môn đồ bị thương của Thiên Trần các. Ta hỏi Mặc Thanh, “Thân thể ngươi có khó chịu gì không?”

“Ta không sao.” Hần cho rằng ta đang hỏi thương thế của hần liền trả lời như vậy. Đôi mắt đen nhánh của Mặc Thanh nhìn ta chăm chú, nhìn một hồi lâu dường như lại thêm mấy phần tức giận, “Nàng cũng làm bừa quá rồi! Sao có thể chỉ mạng theo mỗi một mình Chi Yên đi tới nơi này chứ?”

Ai da ... Nguy hiểm qua rồi nên bắt đầu tính sổ đây...

Ta sờ sờ sống mũi, Mặc Thanh bây giờ không giống Mặc Thanh của ngày xưa nữa. Trước kia ta làm việc, cho dù có làm sai thì cũng nào ai dám nói ta hai chữ “làm bừa”?

Ngay cả lão già Viên Kiệt kia, từ trước tới giờ cũng chỉ có một sứ mệnh duy nhất chính là vâng lệnh. Thập Thất thì càng không cần phải nói, nếu ta nói muốn lên trời hái sao thì nàng bắc thang lên trời còn nhanh hơn ta, sao dám nói ta làm càn. Cho dù là Tư Mã Dung, cũng chỉ nhìn ta mà thở dài một tiếng, khẳng định không dám trách móc ta như thế này.

Nhưng dù Mặc Thanh có khiển trách ta như vậy, ta cũng không thể tức giận nổi. Chỉ đành bĩu môi nói: “Ta cứ nghĩ chỉ đến gọi hồn ba tiếng là xong, còn định trở về làm người bất ngờ nữa đấy, ai dè ... lại kéo theo một đống chuyện rắc rối.”

Mặc Thanh trầm mặt, còn định giáo huấn ta. Ta vội chớp chớp mắt, ôm tim: “Ai da, hình như vừa rồi dùng sức quá mức, tim có hơi đau.” Ta vừa nói vừa lễ mắt nhìn hần, Mặc Thanh biết rõ ta đang giả bộ, về mặt hần thoáng rời rã trong một khắc, cuối cùng vẫn cắn răng, kéo tay của ta qua, giúp ta dò mạch.

“Đau như thế nào?”

Biết là ta đang giả bộ, nhưng lại vì khả năng ngộ nhờ có thể xảy ra chuyện mà nguyện ý bỏ qua cho ta. Ta diễn, hần phối hợp, dung túng, không đành lòng trách móc ta thêm, chỉ biết tự mình nén giữ muộn phiền, không nề động đến ta một phần nhỏ.

Ta cực thích bộ dạng bất đắc dĩ chịu thua thiệt mà buồn bực này của Mặc Thanh.

Ta trở tay nắm lấy bàn tay đang bắt mạch cho ta, nhẹ giọng nói: “Lúc này có hơi đau nhưng ngươi vừa đụng vào lại ổn rồi. Mặc dù chuyện lần này xảy ra một vài việc ngoài ý muốn, nhưng dù sao cũng đã hoàn toàn lấy được thân thể trở về!” Ta nắm lấy cằm Mặc Thanh, “Quay đầu lại...”

Ta còn chưa nói dứt câu, Thập Thất đầu tóc đầy bụi bặm từ một bên bò ra. Nàng phui phui mặt, vừa ngửa đầu nhìn thấy ta, hai mắt lập tức sáng lên, cũng chẳng quản ta đang làm cái gì liền hô to một tiếng: “Môn chủ!” Sau đó cầm đầu cầm cổ chạy đến chỗ ta.

Ta chỉ kịp liếc mắt nhìn nàng một cái, một câu ngăn cản còn chưa thốt ra khỏi miệng, nàng đã đập vào màn chắn pháp lực của Mặc Thanh, kêu “bộp” một tiếng bị hất trở về, ngã ngồi xuống đất. Thập Thất ôm hông sững sờ nhìn ta, “Đây là kết giới gì vậy?”

Ồ... Màn chắn này vẫn chưa rút đi sao...

Ta vươn tay chạm vào màn chắn trước mặt từ bên trong, cảm thấy thật mềm mại, giống như được lót mấy tầng lông dê ấm áp vậy. Có thể hất văng một người vốn miễn dịch với pháp lực như Thập Thất thì màn chắn này hiển nhiên có sức mạnh rất cường đại, lớn đến mức làm cơ thể Thập Thất nhất thời không tránh được tổn thương.

Mặc Thanh quay đầu, sắc mặt lạnh nhạt liếc Thập Thất một cái: “Ngươi cũng nên học cách kiềm chế tính tình đi.”

Thập Thất phui mông đứng dậy, mở miệng lý luận với Mặc Thanh: “Ta muốn ôm Môn chủ thì làm sao? Nàng cũng đâu phải là của người!”

“Nàng là của ta.”

Mặc Thanh vừa thốt ra bốn chữ này, nội tâm của ta thoáng run lên. Xưa nay ta cực kỳ không thích người khác dùng thái độ cứng rắn như vậy để bày tỏ ham muốn giữ lấy ta, nhưng hiện giờ lại cảm thấy ... khi Mặc Thanh nói ra những lời đó thì bộ dạng mười phần suất khí.

Thập Thất bị hấn làm cho nghẹn họng, tức giận nói: “Ai bảo thế! Môn chủ là của ta!”

Mặc Thanh không thèm phản ứng lại nữa, vòng tay ôm lấy thất lung ta, không nói không rằng dùng thuật di chuyển, Thập Thất thấy thế: “A!” một tiếng, vung quả đấm tới muốn nghiền càn.

Ta nhìn hai người bọn họ tranh giành, cảm thấy khá thú vị, chỉ vui ở trong ngực Mặc Thanh xem cuộc vui, ai cũng mặc kệ.

Một đám Âm La Vệ đứng bên cạnh tò mò đưa mắt nhìn sang bên này quan sát, ta biết bọn họ đang nhìn cái gì. Một là, bọn họ đang nhìn ta; những Âm La Vệ này đều được Lâm Tử Dự đưa ra ngoài từ sớm, trước giờ đều nghe lời của Lâm Tử Dự, chưa từng nhìn thấy ta, cho nên cực kỳ tò mò đối với ta. Mà vốn dĩ, ta chết đi sống lại cũng đủ làm cho người khác cảm thấy hiếu kỳ rồi. Hai là... Đại khái bọn họ không nghĩ tới Môn chủ đương nhiệm ngày thường lạnh lùng không nói lời nào, mà bây giờ lại lộ ra một mặt giống như một đứa trẻ đi tranh giành đồ với người khác. Về phần thứ ba...

Ta cảm thấy bọn họ đang muốn nhìn một chút xem, Đông Sơn chủ có can đảm dám trên chọc Lê Trần Lan thì sẽ chết như thế nào.

Một quyền của Thập Thất nhằm thẳng vào mặt Mặc Thanh, đầu của Mặc Thanh lui về phía sau, đồng thời hấn gió ngón trở nhẹ nhàng bắn vào trán Thập Thất một cái. Khí tức bắn ra, “vút” một tiếng, lực đạo lớn đến nỗi làm Thập Thất bật ngửa cổ ra sau, cả người giống như quả bóng bay ra ngoài.

Mà đúng lúc nàng sắp đập mạnh vào tảng đá sau lưng thì thân hình Cẩm Thiên Huyền khẽ động, kéo Thập Thất trên không trung đảo một cái, hóa giải lực tấn công, Thập Thất khó khăn lắm đứng vững được hai chân.

Ta nhượng mầy, ồ, Cẩm Thiên Huyền thích Thập Thất sao?

Hay là cảm thấy tội nghiệp cho sự ngốc nghếch của nàng?

Mặc Thanh đâu có tâm tư nào mà để ý đến bọn họ, hấn ôm ta, lại dùng thuật di chuyển. Thập Thất bị đánh đau, che cái trán sưng đỏ, nghiêng rằng nghiêng lơi nói: “Tên khốn kiếp biết pháp thuật nhà ngươi... Bỏ Tát sống, ngươi giúp ta!” Nàng xoay người lơi Cẩm Thiên Huyền tới kêu hấn giúp một tay. Xuất phát từ lễ tiết, Cẩm Thiên Huyền muốn tránh khỏi sự đụng chạm của nàng, nhưng Thập Thất mạnh mẽ bắt lấy cánh tay hấn, “Ngươi dùng thuật di chuyển dẫn ta quay về Vạn Lục môn đi.”

Cẩm Thiên Huyền thực bất đắc dĩ.

Mặc Thanh dùng thuật di chuyển, thoáng cái ta đã được đưa về Vạn Lục môn.

Chỉ có điều, ngay trước khi rời khỏi cổ hương, ta trông thấy dưới vực sâu vạn trượng của huyết động kia, bóng tối giống như một cái miệng ma quái khổng lồ, cắn nuốt tất cả những thứ bên ngoài. Tâm trạng của ta đột nhiên dâng lên một sự bất an, tiếng nói của Khương Vũ dường như vẫn còn vang vọng bên tai.

Hấn nói Mặc Thanh và hấn là đồng loại; còn nói hấn đã không chiếm được thì Mặc Thanh cũng đừng hòng có. Nó giống như một câu nguyên rủa không ngừng quay cuồng trong tâm trí ta vậy.

Mặc Thanh không trực tiếp đưa ta về Vô Ác điện mà dẫn ta tới sân viện của Cố Hàm Quang. Hiện giờ là giữa trưa, thân hình Cố Hàm Quang nho nhỏ đang ở trong sân phơi thuốc. Hấn phải đứng lên một cái ghế mới đủ cao để với tới chỗ phơi dược liệu, Mặc Thanh mang theo ta bắt chợt xuất hiện. Cố Hàm Quang vừa quay đầu, nhìn vào ta một lúc, sau đó cứ nhìn chăm chăm không rời mắt.

Hấn trân trân nhìn ta, dường như bị choáng váng không nhẹ. Nhưng vì hiện giờ bộ dạng của hấn là một tên nhóc, cho nên hành động ngây ngô này lại toát ra vài phần đáng yêu.

Ta cười một tiếng: “Tiểu Ái Tử (*), đang phơi thuốc à?”

(*) ái: lùn, thấp.

Cố Hàm Quang khẽ động: “Ngươi... Ngươi...” Hấn chỉ một tay vào ta, nhấc chân bước về phía trước, cứ thế bị hấn chân té xuống đất; dược liệu trong tay tung ra rơi tán loạn vào người hấn.

“Nam Sơn chủ?” Thị nữ nghe thấy tiếng động vội vàng chạy từ ngoài viện vào sân, nhìn thấy ta và Mặc Thanh, cũng trưng ra bộ dạng giật mình cực kỳ kinh ngạc: “Lộ Lộ Lộ...”

Đúng là đáng vẻ ban ngày nhìn thấy quý mà...

Sao hả, vài ngày trước núi Trần Tắc bị tấn công, mấy người sống ở bên núi này không có ai biết chuyện ta đã trở về à?

Tuy nhiên... Ta suy nghĩ một chút thì thấy chuyện này cũng rất có khả năng xảy ra, đỉnh núi của Nam Sơn chủ cách khá xa, Cố Hàm Quang ngoại trừ chữa bệnh trị thương thì từ trước tới nay không can thiệp vào những chuyện khác. Kể cả Vô Ác điện có bị đốt mà không có ai gọi hấn đến chữa thương hấn cũng chẳng rời khỏi sân viện nửa bước. Vốn dĩ ước định năm đó giữa ta và hấn chính là như vậy, chỉ cần tập trung vào chữa bệnh, những việc khác không cần hấn quản. Quả thực trong bốn vị sơn chủ, hấn là người giữ bốn phận kiên trung nhất.

Thường thường liên tục một hai tháng Cố Hàm Quang không ra khỏi viện, dù có biết bên ngoài xảy ra chuyện bất ổn, nhưng không đến trên chọc hấn thì

hắn cũng mặc kệ. Mà đám người phản loạn hiển nhiên cũng không ngu ngốc mà đến trêu chọc một người vốn chẳng quan tâm đến thế sự như hắn.

“Đứng dậy.” Mặc Thanh gọi hắn một tiếng, “Mau xem cho nàng.”

Cố Hàm Quang vẫn không nhúc nhích, sau một hồi tròn mắt quan sát rồi hỏi ta: “Lộ Chiêu Chiêu, không phải người chết rồi sao? Còn về báo mộng cho ta nữa mà?” Hắn lại quay đầu, nhìn Mặc Thanh thắc mắc, “Lệ Trần Lan, người tìm được thuật cải tử hồi sinh hay là nhờ Tư Mã Dung làm cho người một con rối giả?”

Ta bước lên phía trước, nhéo vào mặt Cố Hàm Quang thật mạnh một cái. Trước kia khi còn là quỷ không xử lý được hắn, hiện tại ta có thể tùy ý chà bóp uốn nắn rồi: “Người coi thường ta quá, là ta tự đi từ Địa phủ về đây đây. Đừng có dọa người thất thần ra nữa, người mau qua đây cho ta.” Ta bóp mặt của hắn, nhắc hắn đứng lên, kéo hắn đi tới bên người Mặc Thanh, “Người xem cho hắn trước đi.”

“Ta không sao.”

“Hắn nói người không sao thì người mới không sao.”

“Không...”

Ta liếc Mặc Thanh một cái: “Ngồi xuống, để cho hắn xem xem.”

Rốt cuộc Mặc Thanh cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, vươn tay để cho Cố Hàm Quang chẩn mạch. Lúc bắt đầu, Cố Hàm Quang còn vừa bắt mạch vừa nhìn ta, nhưng sau một lúc, chân mày hắn đột nhiên chau lại, cũng không còn thắc mắc đến việc ta là người hay quỷ nữa, nghiêm túc trầm giọng nói: “Gần đây núi Trần Tắc xảy ra chuyện, người đã làm cái gì?”

Tâm trạng của ta căng thẳng: “Có gì không ổn à?”

“Mạch tượng vô cùng loạn, khí tức trong cơ thể không yên, có dấu hiệu tử hỏa nhập ma ... nhưng khá là kỳ lạ.” Cố Hàm Quang nói, “Nhìn sắc mặt của hắn thì không có vấn đề gì bất thường, dường như thân thể... hoàn toàn thích ứng.”

Mặc Thanh thu tay về: “Chẳng qua là lúc trước sử dụng Kiếm Vạn Quân quá sức thôi, không có gì đáng ngại.” Hắn quay đầu nhìn ta, “Ta dẫn nàng đến đây...”

“Nàng thì không cần xem bệnh.” Cố Hàm Quang không ngẩng đầu lên nói, “Tình trạng khá tốt, khi này dùng tay bóp mặt ta, ta đã thăm dò mạch rồi. Ngoài ba phần âm hư ra thì thân thể rất khỏe. Uống chút đan dược, bồi bổ hai ngày là ổn.” Hắn lại nhìn sang Mặc Thanh nói, “Người coi ý phục ra để ta nhìn vết thương trên lưng xem thế nào.”

Cố Hàm Quang đã nói như vậy, Mặc Thanh cũng không nhiều lời nữa.

Mặc Thanh cởi áo, ta ghé đầu vào cùng Cố Hàm Quang quan sát lưng của Mặc Thanh. Khi vừa nhìn, cả hai người bọn ta đều thoáng sững sờ.

Lúc trước Lục Hợp kiếm tạo ra một vết thương lớn sau lưng Mặc Thanh, mà hắc bào dưới nền đất vẫn còn ướt đầm máu của hắn, trung y màu trắng bên trong còn nhuộm một mảnh đỏ sẫm. Nhưng thật kỳ quái...

Hiện tại sau lưng Mặc Thanh bóng loáng, không hề có một vết thương nào, ngay cả sẹo cũng chẳng có!

Chỉ có mỗi ba đốm nhỏ màu đỏ ở cạnh xương bả vai, hơi nhô ra. Ta thấy kỳ lạ nên giờ tay định chạm vào, nhưng tay còn chưa động tới, bọn chúng đã lần lượt từ từ ẩn vào bên trong thân thể của Mặc Thanh.

Nhô lên rồi biến mất, dấu vết màu đỏ hoàn toàn không thấy đâu.

Đó là... cái gì?

Ta và Cố Hàm Quang liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt của Cố Hàm Quang có mấy phần nghiêm trọng.

Mặc Thanh hơi nghiêng đầu hỏi: “Sao rồi?”

“Vết thương của người rất ổn.” Cố Hàm Quang nói, “Ổn ... đến mức kỳ lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Vết thương của Mặc Thanh tốt lên như vậy thật quá kỳ quặc, nhưng thân thể hắn lại chẳng xảy ra vấn đề gì. Hằng ngày đều xử lý chuyện của Vạn Lục môn, không có bất cứ dị thường nào cả ...

Đó là cảm giác của ta, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có nghe được đám môn đồ phía dưới thì thâm oán trách, dường như tính khí của Lê Trần Lan càng lúc càng xấu đi. Nhưng sao ta lại không phát giác ra tính cách của hắn xấu đi nhỉ. Bởi vì bất luận là ta nói gì, hắn đều nói được.

Qua một thời gian bận rộn, ta bắt Cố Hàm Quang tới bắt mạch lại cho hắn, hắn vẫn ngoan ngoãn đưa tay ra để Cố Hàm Quang xem thử.

Chả biết cái danh hiệu Thiên hạ đệ nhất thần y của cái tên Nam Sơn chủ này có tác dụng gì, liên tục thăm khám ba ngày, buổi tối còn ở trong phòng lặng lẽ lật qua lật lại một đồng sách thuốc mà cũng không biết thân thể của Mặc Thanh bị làm sao.

Mà Mặc Thanh cũng chẳng cảm thấy khó chịu ở chỗ nào.

Hắn vẫn sinh hoạt như thường lệ, tuy những việc cần Môn chủ xử lý khiến hắn bận tới mất tới mũi, nhưng chỉ cần dư một chút thời gian rảnh, hắn sẽ lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh ta.

Không cần biết là tại thời điểm đó ta đang dạy Chi Yên tu hành, đang đi dạo cùng Thập Thất ở chợ, hay đang nghiên cứu về Mộc Đầu Nhân với Tư Mã Dung, hắn sẽ lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh ta, không quấy rầy, chỉ nhìn ta hưởng thụ cuộc sống nhân thế bình dị vui vẻ.

Lúc ta dạy Chi Yên múa kiếm trên đỉnh núi, hắn liền dựa vào thân cây im lặng nhìn ta. Đến khi quay đầu lại ta mới phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt phát ra những tia sáng đẹp đẽ như ánh bình minh.

Lúc ta đi dạo cùng Thập Thất ở chợ, vì để bù lại cảm giác thiệt thòi không một xu dính túi khi còn ở Chợ quý, ta mua lấy mua để được một đồng đồ thật lớn. Chỉ cần là những thứ vừa mắt, mặc kệ là có người đã mua, ta hết giá cao gấp ba lần để mua lại. Thập Thất khí lớn lực lớn mà chỉ xách đồ thôi cũng không ôm xuê. Sẽ có lúc Mặc Thanh lại lơ đãng xuất hiện bên cạnh ta, nhẹ nhàng nhận lấy thứ gì đó từ tay ta. Hắn cầm một tay, tay còn lại sẽ tự nhiên dắt tay ta, cùng ta đi dạo.

Thập Thất ở phía sau hăm hực lăm bằm, hắn cũng không để ý, độ cong ở khoe miệng so với cầu vồng nơi chân trời còn đẹp hơn.

Lúc ta tìm Tư Mã Dung để nghiên cứu về Cơ Quan Thuật, Tư Mã Dung có rất nhiều tin tức nên rảnh rỗi thường hay tán gẫu với ta. Mặc Thanh liền ngồi ở một bên, cùng ta đùa nghịch mấy khối gỗ, thỉnh thoảng góp chuyện đôi câu. Có khi, hắn sẽ kể một vài chuyện lý thú hay truyền thuyết trên giang hồ ít người biết đến, những câu chuyện vặt vãnh qua lời kể của hắn đều hài hước thêm ba phần.

Ta nhìn hắn cười, vẻ mặt hắn dịu dàng hơn cả gió mùa xuân.

Mà quan trọng nhất chính là hằng đêm, ở trong Vô Ác điện yên tĩnh, tại tấm điện cũ của ta mà hiện nay là tấm điện của hắn, trên chiếc giường lớn, hắn nhẹ giọng ní non tên ta ở bên tai, thường thức thật tỉ mỉ mỗi một tác động trên thân thể ta. Cảm xúc đó gây ra kích thích thật lớn cho mỗi một giây thần kinh của ta. Từ đêm này qua đêm khác, hắn làm ta đắm chìm không màng đến thế sự, mặc kệ nhân gian.

Ta làm Môn chủ Vạn Lục môn hoành hành ngang ngược lâu như vậy, nhưng chưa từng có những phút giây thư thái giống như hiện giờ chung sống cùng Mặc Thanh, khiến cho ta không ngừng mê say.

Cuộc sống này tốt đẹp như một giấc mộng, cho đến một ngày, Cố Hàm Quang mang theo khuôn mặt mệt mỏi đến tìm ta, hắn nói: “Ta biết Lê Trần Lan làm sao rồi.”

Nội tâm ta lộp bộp một tiếng, đột nhiên lại không muốn đối mặt với chuyện đó nữa. Nhưng trước khi Cố Hàm Quang mở miệng nói chuyện với ta, Lâm Tử Dự bất ngờ xuất hiện. Vẻ mặt hắn vô cùng lo lắng, nặng nề quỳ xuống trước mặt ta: “Thuộc hạ biết tội, nhưng những huynh đệ Âm La Vệ đều nghe lệnh thuộc hạ làm việc. Bọn họ không có tội, hy vọng Môn chủ tiền nhiệm có thể nói giúp để Môn chủ tha thứ, bỏ qua cho huynh đệ Âm La Vệ. Hôm nay giữ lại, ngày sau bọn họ còn có thể liều mạng vì Vạn Lục môn.”

Nghe hắn nói xong, ta thoáng ngây người.

Lần trước đánh với Khương Vũ một trận xong, có không ít Âm La Vệ bị thương được đưa về Vạn Lục môn. Sau khi được chữa trị thì cùng Lâm Tử Dự đi nhận phạt, hình phạt là làm nô dịch khổ sai ở dưới chân núi, làm tròn ba năm rồi sẽ quay lại tiếp tục làm việc cho Vạn Lục môn.

Ta cứ nghĩ sau khi Mặc Thanh xử phạt như vậy xong, chuyện đó coi như đã kết thúc. Nhưng hiện giờ đã qua mười ngày nửa tháng, Lâm Tử Dự chợt mang theo một thân đầy máu, dùng thuật di chuyển đi tìm ta cầu xin tha thứ. Ta nhất thời cảm thấy có chút khó hiểu.

“Chẳng phải chỉ là phạt các người làm nô dịch khổ sai hay sao? Chỉ như vậy thôi mà cũng không làm được nữa à?” So với phương thức trừng phạt những kẻ phản bội Vạn Lục môn của ta trước kia, cách xử phạt này của Mặc Thanh nhẹ hơn rất nhiều rồi ...

Lâm Tử Dự ngẩng đầu nhìn ta: “Môn chủ... muốn đưa tất cả những Âm La Vệ đang làm nô dịch khổ sai ... ra lăng trì.”

Ta ngắt ra: “Người nói gì?”

“Môn chủ tiền nhiệm, Tử Dự tự biết hại Vạn Lục môn gặp đại nạn này, tội đáng muôn chết, nhưng những Âm La Vệ kia...”

“Mặc Thanh đang ở đâu?” Ta đứng dậy, cắt ngang lời hắn.

“Ở trước sơn môn.” Bẩm thuật đi chuyển một cái, ta đã đến trước sơn môn, Cổ Hàm Quang cũng theo đuôi ta tới.

Ngay trước đền thờ của sơn môn, không biết từ lúc nào mọc lên mấy cái cột gỗ thật dài. Vài tên Ám La Vệ bị đâm thủng ngực, treo người trên cọc gỗ. Chung quy thì cũng đã lớn tuổi, lại lâu chưa được nhìn thấy cảnh tượng này, ta thoáng giật mình sững sốt. Mặc Thanh đang đứng chấp tay, ngửa đầu nhìn lên mấy kẻ đang bị treo lơ lửng, lạnh giọng hạ lệnh: “Lắm mồm, trước tiên cắt đầu lưỡi.”

Lệnh vừa đưa ra, môn đồ Vạn Lục môn đang đứng trên đền thờ liền cầm đao, khom lưng đi xuống, vạch miệng của một tên Ám La Vệ đang nửa sống nửa chết ra, đang định động thủ thì ta hét lên một tiếng: “Dừng tay.”

Môn đồ trong đền thờ nhìn Mặc Thanh một cái, Mặc Thanh khẽ gật đầu. Sau khi quay lại nhìn ta, sự lạnh lẽo trong mắt Mặc Thanh mới ảm lại vài phần: “Sao nàng lại tới đây?” Ta liếc mắt nhìn qua đám người bị treo trước đền thờ, hỏi thẳng: “Chẳng phải là đã phạt bọn họ làm nô dịch khổ sai rồi sao?”

Ánh mắt Mặc Thanh hơi lạnh: “Kẻ nào dám ở trước mặt nàng lắm mồm?”

Lâm Tử Dự lập tức xuất hiện, “bộp” một tiếng quỳ xuống: “Tử Dự biết tội, nguyện dùng mạng đền tội! Mong Môn chủ...”

“Người trung thành với Chiêu Diêu, chịu phạt ba năm, sau này còn có chỗ cần dùng.” Mặc Thanh cầm tay của ta, “Ta phạt bọn họ là bởi bọn họ phạm vào tội nghị luận xằng bậy. Cắt lưỡi răn đe.”

“Bọn họ nghị luận cái gì?” Mặc Thanh không nói, ta liền hỏi tiếp, “Nghị luận về ta có đúng không?”

Lâm Tử Dự dập đầu nhận sai: “Nghị luận một số lời đồn đại trên giang hồ về Môn chủ tiền nhiệm, thuộc hạ quản lý cấp dưới không nghiêm, là sai lầm của thuộc hạ. Xin Môn chủ trách phạt.”

À... Đại khái ta cũng đoán ra được nội dung mấy lời đồn đại trên giang hồ về ta, hẳn là không thiếu được mấy chuyện nam nữ linh tinh. Ngay cả quan hệ giữa ta và Cổ Hàm Quang qua miệng của mấy người trong giang hồ cũng tạo thành nguyên một bản giai thoại rồi, nói gì đến lần này bọn họ thấy thái độ của Khương Vũ và Mặc Thanh đối với ta, đủ để cho trí tưởng tượng bay xa tít tắp.

Mặc Thanh tức giận cũng phải, nhưng thủ đoạn trừng phạt lần này lại có chút vượt quá sự tưởng tượng của ta.

Mấy cọc gỗ ở trước đền thờ kia... Lúc trước ta không có ở đây, hẳn còn xẻ trụ treo xác của ta ra, chẳng phải là để ngăn không cho hình phạt như vậy xảy ra nữa hay sao? Vậy mà bây giờ lại hành động thô bạo như thế?

Ta không cầu xin tha thứ thay cho những Ám La Vệ đó, ta đã nói rồi, người mà bọn họ phản bội chính là Mặc Thanh, muốn phạt thế nào là chuyện của hắn. Ta chỉ nắm chặt tay Mặc Thanh, mở miệng hỏi hắn: “Mặc Thanh, vì sao chàng ở trước đền thờ làm ra chuyện này?”

Mặc Thanh ngẩn ra, vẻ mặt rối loạn trong phút chốc.

“Quá đáng quá rồi.” Cổ Hàm Quang ở sau lưng ta lên tiếng, “Lê Trần Lan, năm năm qua, người chưa từng làm ra những chuyện như thế này. Tội lắm mồm cùng lắm thì giết, thủ đoạn hành hạ như vậy, không giống người một chút nào.”

Ánh mắt Mặc Thanh chợt lóe, quay đầu lại nhìn, hai mắt hắn lập tức nhắm nghiền, trong đầu dường như có chút hỗn loạn.

“Mấy ngày nay ở Nam Sơn, ta nghe không ít môn đồ truyền miệng nhau, gần đây người thô bạo hơn rất nhiều. Người mau đi theo ta, ta sẽ nói với người rút cuộc vì sao vết thương trên lưng người lại khỏi một cách kỳ lạ như vậy.”

Ta kéo Mặc Thanh theo Cổ Hàm Quang rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại ra hiệu bằng mắt cho Lâm Tử Dự, Lâm Tử Dự dập đầu tạ ơn.

Thật ra thì cũng chẳng cần cảm ơn, không phải ta đang giúp hắn, mà ta chỉ đang giúp Mặc Thanh đang dần trở nên kỳ quặc hơn mà thôi. Mấy ngày qua, ở những nơi ta không nhìn thấy, Mặc Thanh từ từ trở nên quái dị, càng lúc càng thích giết chóc.

Theo Cổ Hàm Quang trở về đình Nam Sơn, Cổ Hàm Quang cầm một cái gương ra ngoài, đặt một chén nước trước mặt gương. Hắn để Mặc Thanh ngồi nhìn vào gương rồi hỏi: “Trong gương, chén này đựng cái gì?”

Mặc Thanh nhú mày: “Máu.”

Ta liếc mắt nhìn vào gương một cái, nước trắng vẫn là nước trắng, không có một chút màu đỏ nào. Nhưng vì sao Mặc Thanh lại thấy... Ta nhìn Cổ Hàm Quang: “Gương của Giám Tâm môn?” Cổ Hàm Quang gật đầu: “Mượn của Thẩm Thiên Cẩm.”

Ta không hỏi thêm gì nữa, lúc này không phải là thời điểm nghe hắn gãi bày về mối quan hệ giữa hắn và Thẩm Thiên Cẩm.

Giám Tâm môn sở dĩ gọi là Giám Tâm, bởi vì chuỗi kiếm của mỗi môn đồ trong môn phái luôn treo một cái gương. Sự tỏ khai son của bọn họ có một cái gương đồng, có thể soi rõ lòng người. Nếu tâm trong sạch thì nhìn vật trong gương sẽ không thay đổi, còn nếu tâm sinh ma thì sẽ thấy trong gương là tà vật.

Ta nhìn trong gương thấy nước mà Mặc Thanh lại nhìn thấy máu, có nghĩa là tâm hắn đã sinh ma rồi.

Nhưng Mặc Thanh không hề bị tẩu hỏa nhập ma. Hắn chỉ thô bạo tàn nhẫn hơn trước kia một chút thôi.

Mà hình như thủ đoạn của hắn ... lại dần dần có mấy phần tương tự với Khương Vũ.

Tạo ra bầu không khí khiến người ta sợ hãi. Thật ra những kẻ tu ma thường xuyên gặp phải cảnh chém giết, nhưng những thủ đoạn tra tấn khiến con người chết không được, sống không xong, lại tạo ra sự hoảng sợ, kinh hãi trong lòng người.

Nội tâm của ta căng thẳng, Khương Vũ biến mất, thứ cuối cùng mà hắn để lại là lời nguyên rủa trời chạt ta và Mặc Thanh.

“Lê Trần Lan, người không phải là người, có đúng không?” Cuối cùng, Cố Hàm Quang cũng nói ra chuyện mà ta nghi ngờ, “Người không phải là di tử của Ma vương. Người ... giống như một bộ phận mà Ma vương vứt bỏ.”

Hắn ... là tâm ma mà Ma vương vứt bỏ.

Thực ra thì không cần Cố Hàm Quang phải nói ra, ta cũng có thể đoán ra được. Điều khiển được Kiếm Vạn Quân lại khiến cho Kiếm nhận chủ, trong huyết mạch của hắn, nhất định phải có sự tương quan với lão Ma vương sống từ ngàn năm trước kia.

Huyết động cực lớn được phong ấn không phải là lão đang phong ấn con trai mình, mà là đang giam giữ con quái thú trong đáy lòng. Những vách đá đầy phù chú, còn có người trong tộc ta hằng năm đều đến Tế Tự trên vách núi ...

Tộc nhân của ta tồn tại, hoàn toàn không phải là vì bảo vệ di tử của Ma vương như Lạc Minh Hiền đã nói; mà Ma vương cho tổ tiên của ta một nhiệm vụ, đó là trấn thủ phong ấn của lão ta.

Quả thực chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút ta đã có thể suy ra. Nhưng nhìn thấy Mặc Thanh, qua bao nhiêu khó khăn mới có thể nắm tay hắn, ta lưu luyến khoảnh khắc ấm áp khi nằm trong ngực hắn, cho nên ta không muốn phải đối mặt với sóng gió này.

Ta chỉ muốn cùng hắn nắm tay, yên lặng, bình dị mà sống hết quãng đời còn lại.

Vậy mà, quả phụ của Tiên nhân cái quái gì, vận mệnh của ta thế này mà cũng được gọi là trời cao quan tâm chiếu cố à? Ta thực sự muốn lên hỏi trời cao.

Có thể để cho người ta sống yên lành mà ân ái hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Edit: Teru

Cố Hàm Quang dứt lời suy đoán, Mặc Thanh ngồi yên lặng hồi lâu, không nói tiếng nào, cuối cùng chỉ bình tĩnh đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Đối với thân thể của mình, hắn không bộc lộ bất kỳ thái độ gì, căn bản không thêm bận tâm, tiếp tục xử lý chuyện của Vạn Lục môn. Mà với ta, hắn vẫn đối xử vô cùng tốt, chỉ có điều vào ban đêm, khi chỉ còn hai người với nhau, trong lúc dây dưa trên giường, ta có thể cảm nhận được sự kịch liệt của hắn tăng lên từng ngày; thậm chí còn hành động thô lỗ, dùng sức khiến ta có chút đau đớn.

Nhưng so với trước kia thì sự đau đớn mà Mặc Thanh gây ra này đâu có là gì.

Hắn đoạt lấy ta hết lần này đến lần khác, có một lần hắn liều chết triển miên, ôm chặt lấy ta, vùi đầu vào cắn cổ, thanh âm khàn khàn hỏi: “Chiêu Diêu, nàng có sợ ta không?”

Ta vòng tay ôm lấy lưng hắn, trong lúc hắn vẫn đang dây dưa, ta biến ngón tay thành những lưỡi dao sắc bén, cứa rách da lưng hắn. Giọng nói của ta cũng có chút khàn khàn, ta hỏi hắn: “Mặc Thanh, nếu hiện tại ta muốn giết chàng, chàng có sợ ta không?”

Hắn hôn vành tai của ta: “Cái mạng này đã sớm tặng cho nàng rồi.”

Làm lưỡi dao sắc bén biến mất, ta nhẹ nhàng vuốt ve chỗ da bị cứa rách: “Ta lại cảm thấy không phải thế.”

Cái mạng này của ta, vốn là vì chàng mà sống lại.

Hắn cắn tai ta một cái, khiến ta thấy hơi đau đau; mà sự đau đớn đó bỗng hóa thành một luồng điện, chạy từ vành tai lan ra khắp cơ thể. Toàn thân ta từ mũi chân lên đến đỉnh đầu nhất thời tê dại.

Ta cuốn lấy hắn, một đêm này gần như là sự điên cuồng cuối cùng.

Điên cuồng muốn ăn hết đối phương để hòa vào thân thể mình, không cho người khác dòm ngó, không bị những kẻ bên ngoài hãm hại, vĩnh viễn thuộc về nhau hoàn toàn.

Sau trận cuồng hoan, Mặc Thanh nặng nề ngủ.

Cả một đêm quá sức, cả người ta đã rồi, không còn khí lực.

Ta mở to mắt, nhìn hư không tối đen trong chốc lát, một thân mồ hôi cùng một môi. Nhưng ta còn có việc phải làm, ta đẩy tay Mặc Thanh ra, muốn xuống giường. Vốn tưởng rằng hắn đã ngủ say, nhưng hắn lại lập tức vùng tay, ôm cả người ta kéo vào trong ngực, giữ thật chặt.

Hắn cọ cọ trán ta, không có tình, chỉ là theo bản năng giữ lấy thứ thuộc về mình. Dù đang ở trong mộng cũng không cho phép ta cách xa.

Nghe tiếng tim đập trong ngực hắn, ta lẳng lặng nhắm mắt, cảm thụ sự yên bình trong chốc lát. Cuối cùng vẫn xuống giường, đi ra ngoài, bấm một cái quyết làm sạch thân thể, sau đó dùng thuật di chuyển đi tới Chợ quý.

Luồng khí âm u vẫn còn đó, chỉ là hiện giờ ta đã sống lại, hoàn toàn không nhìn thấy những quỷ hồn ở nơi này. Tuy vậy, ta vẫn có thể dựa vào hình dáng cây cối tìm tới vị trí của tửu lâu nằm trong rừng, ta gọi một tiếng: “Trúc Quý, ta biết quỷ hồn các ngươi nhìn thấy ta. Nếu Trúc Quý không có ở đây thì quỷ hồn nào đẩy chuyển lời đến hắn giúp ta; bảo hắn mua một viên đan báo mộng vào trong giấc mơ của ta. Ta có chuyện muốn nói với Tào Minh Phong, nhờ hắn gửi lời.” Nói xong, ta xoay người rồi đi, quay về Vô Ác điện. Nhưng vừa định vào tầm điện ngủ tiếp lại thấy Mặc Thanh đã khoác hắc bào, chân không đứng ở cửa điện, lẳng lặng chờ ta.

Về mặt ta bình tĩnh, hỏi hắn: “Sao lại không ngủ nữa vậy?”

Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nàng đi đâu thế?”

“Ra ngoài ngắm trăng một lát thôi.”

Ánh trăng trên trời mờ ảo, Mặc Thanh ngẩng đầu nhìn trăng một cái, bước tới nắm lấy tay ta, dùng thuật di chuyển một cái đã đưa ta lên trên nóc của Vô Ác điện.

“Vậy thì ngắm cùng ta đi.” Hắn nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ta.

Ta chỉ chỉ lên bầu trời: “Chàng không nhìn trăng sao?”

“Ta đang ngắm rồi đây.”

Tâm trạng của ta ảm áp: “Miệng ngọt quá nhỉ, để ta nếm thử xem sao.” Ta cúi đầu, ngậm lấy cánh môi hắn, môi lưỡi quấn quýt, quả thật hương vị rất ngọt ngào. Nhưng vào đúng lúc này, hắn đột nhiên nói, “Đã rất nhiều lần, ta cho rằng từ nay về sau, đêm tối của ta không còn ánh trăng nữa.”

Ta đau lòng, hôn môi hắn, không muốn để hắn suy nghĩ nhiều.

Một đêm ở trên nóc điện nhìn trăng sáng, ta ngắm trăng được một lúc thì ngủ thiếp đi ở trong ngực Mặc Thanh.

Trúc Quý hành động khá nhanh, ta vừa chìm vào giấc mộng đã bước vào trong sơn động sâu thẳm. Chỗ này thì ta biết, trước kia lúc báo mộng cho Cố Hàm Quang và Cẩm Thiên Huyền, ta cũng đã từng tới đây. Chẳng qua lần này đổi thành hướng ngược lại, ta trở thành người được báo mộng mà thôi.

Bước qua một chỗ quật tối đen, trước mặt xuất hiện một cái bàn đá. Trúc Quý một thân áo bào màu xanh, ngồi bên bàn đá nhàn nhã châm trà. Quả nhiên không hổ là ông chủ của tửu lâu, đến hành động trong mơ cũng phải có phẩm vị một chút.

“Thời gian của báo mộng đan không nhiều lắm, ta nói thẳng vào vấn đề đây...” Ta vừa lên tiếng được một câu, Trúc Quý đã cắt lời ta.

“Thôi thôi, không cần phải vội, ta có nghèo như người hỏi trước đâu mà chỉ có thể mua được viên báo mộng một canh giờ. Ta không quan tâm đến thời gian, ngươi cứ ngồi xuống uống chút trà đi. Chậm rãi mà nói chuyện.”

Ta liếc hắn một cái, nhưng cũng không có rảnh mà uống trà, ngồi xuống một cái ghế, nói thẳng: “Ta muốn nhờ ngươi đi hỏi Tào Minh Phong giúp ta một chuyện. Những tiên nhân trên trời như bọn họ có cách nào trừ được sự tàn nhẫn trong thân thể của người tu đạo không?”

Trúc Quý liếc ta một cái: “Tâm ma?”

“Đúng... Nhưng không thể giết tâm ma này được, chẳng qua chỉ là giúp hắn không còn thô bạo nữa thôi, trong thân thể của hắn...”

“Lê Trần Lan?”

Ta sững sờ: “Ngươi biết hắn?”

“Dĩ nhiên là ta biết tâm ma của mình rồi.”

Ta ngây dại, không tin vào tai mình: “Người nói cái gì?”

Trúc Quý đẩy một chén trà tới trước mặt ta: “Hiện tại có thời gian rảnh để uống trà trò chuyện với ta rồi chứ?” Ta kinh ngạc nhìn hấn, nam nhân mang theo vẻ mặt ôn hòa vui vẻ này, ngay cả rót cho ta chén trà cũng tự lằm bằm đến nửa ngày, lại dùng dáng vẻ nghiêm chỉnh nói với ta... Mặc Thanh chính là tâm ma của hấn?

Nếu như hấn nói như vậy không phải chỉ để dọa ta, vậy thì hấn... chẳng phải là lão Ma vương đã chết từ ngàn năm trước, phong ấn Mặc Thanh, đồng thời giam hãm tộc nhân của ta hay sao?

Ma vương mà lại có phong cách như thế này à?

Hay thật! Cứ mỗi lần có chuyện dính líu đến Chợ quý là y như rằng ta chẳng bao giờ có thể hiểu nổi!

Hơn nữa, tại sao ngàn năm trước hấn là Ma Vương, sống ở Chợ quý ngàn năm sau còn được lên làm ông chủ; còn ta đây xem chút nữa lên làm Ma vương mà vẫn phải chật vật vất vả như vậy? Ông trời thật quá bất công đi!

“Ta biết Lê Trần Lan đã chạy ra khỏi phong ấn đến núi Trần Tắc, vậy nên ta mới mở túp lâu ở dưới chân núi, tiện cho việc thường xuyên quan sát hấn.”

“Người chờ một chút.” Ta kêu lên một tiếng, “Nói lại một lần nữa xem, người chính là Ma vương ấy hả?”

Trúc Quý nhướn mày: “Sao ta không thể là Ma vương? Ta dùng chính tính tình tràn đầy mị lực của mình mới leo lên được vị trí Ma vương này đây. Lúc đó, thuộc hạ kính yêu ta, đối thủ sùng bái ta, Ma vương là ta rất có uy phong nha.”

“...”

Ma tu của ngàn năm trước đều có phong cách này sao?

“Chỉ có điều...” Trúc Quý khẽ thở dài, “Trong một lần bất cẩn, bởi vì nghi kỵ thuộc hạ bên người mà nảy sinh tâm ma. Đến thời điểm ta nhận ra, tâm ma đã ở trong lòng ta phát triển lớn mạnh, ảnh hưởng đến từng phán đoán của ta. Vì vậy ta kiên quyết dứt tâm ma ra khỏi cơ thể, nhưng sức mạnh của hấn quá lớn, ta sợ nếu để hấn đi ra ngoài thì sau này xử lý không được, liền lập phong ấn trong núi, giam hấn ở đó. Mượn sinh khí của đất trời, ngày qua ngày bào mòn sự tà ác cố chấp trong cơ thể hấn, sau đó để cho hấn hoàn toàn tiêu tan.”

Bởi vì nghi kỵ nên sinh ra tâm ma...

“Ta ra lệnh cho một tộc nhân trông giữ, để bọn họ hằng năm gia cố thêm sức mạnh cho phong ấn, cũng để Khuy Tâm Kính trên người hấn, thời thời khắc khắc theo dõi.”

Thì ra... Khuy Tâm Kính trên người Mặc Thanh lại có tác dụng như vậy...

“Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, sức mạnh của ta bị suy yếu, đám Tiên môn nhân cơ hội đó giết chết ta. Sau nhiều năm gian khổ ở Chợ quý, rốt cuộc...”

“Ta không muốn nghe kể về chuyện quá khứ của người.” Ta cắt ngang lời hấn, “Lê Trần Lan đã bị người phong ấn ngàn năm, nhưng lúc hấn từ trong phong ấn đi ra không giống như hiện giờ...” Ta dừng lại một chút, “Hấn cũng không có dáng vẻ của tâm ma gì đó.”

So với Khương Vũ, năm đó tiểu quái dị đơn giản giống như một thánh nhân vậy. Từng ấy năm tới nay, hấn vẫn kiên trì dùng sự nhân từ để quản lý Vạn Lục môn. Trên người hấn không có một chút nào giống dáng vẻ của một tâm ma, nếu không phải là Khương Vũ... Ta khẽ cắn răng.

Lại nghe thấy Trúc Quý nói: “Đúng thế, việc đó ta cũng không ngờ tới. Thời gian hấn ở trong phong ấn, sự tà ác trong thân thể đã được trời đất hút sạch, khiến cho mảnh đất đó không mọc nổi một ngọn cỏ, cây cối chết héo, mà chính hấn lại trở nên giống như một người bình thường. Bình thường đến nỗi khiến thê tử của ta cũng không nở ra tay giết hấn.”

“Thê tử của người?”

“Ừ, vì đề phòng Lê Trần Lan có thể chạy thoát khỏi phong ấn, ngoài tộc nhân của người ta cũng để cho thê tử của mình trông chừng hấn. Dù ta có chết, cũng không thể để Lê Trần Lan ra ngoài hút hết cảm xúc của mọi người trên thế gian, giống như hấn cần nuốt cảm xúc của ta được. Như vậy, kể cả tâm ma có lớn lên, hấn cũng không thể đi ra ngoài. Ta là Ma vương, nhưng cũng không ác độc đến nỗi hại cả nhân thế, chỉ có điều, thê tử của ta lại không chịu giết hấn, thậm chí còn vì bảo vệ hấn mà bị đám người tu tiên giết chết.”

Người mà Trúc Quý nhắc tới, hấn là “mẫu thân” đã chết ở trong ngực Mặc Thanh lúc ta cứu hấn lần đó rồi...

Trúc Quý bĩu môi một cái: “Sau khi thê tử của ta chết, tôi được Chợ quý nhìn thấy ta, vẫn còn mắng ta xối xả. Khi còn sống không cho nàng sinh đứa bé, đến khi chết để lại mỗi một đứa nhỏ là tâm ma, khiến cho nàng không thể động thủ...”

Ta day day trán: “Người nói vào trọng điểm là được rồi. Ta không muốn nghe quá nhiều chuyện về hai phụ thê các người.”

“Vậy người muốn nghe trọng điểm là cái gì đây?”

“Khi đó Lệ Trần Lan không hề thô bạo, thậm chí cũng không hút nổi thống khổ sợ hãi của mọi người, mà dường như hẳn không có năng lực đó. Vậy sao gần đây hẳn lại... giống như được thức tỉnh.”

“Ta biết, quý hồn mà ta phải đi đã về báo lại cho ta nghe. Tâm ma gọi là Khương Vũ kia đã đem năng lực bị trời đất cướp đoạt ngàn năm qua của Lệ Trần Lan trả lại cho hẳn rồi.”

Ta ngần ra: “Người nói thế là có ý gì? Khương Vũ... dùng sức mạnh cuối cùng của mình để thức tỉnh Lệ Trần Lan?”

“Có thể nói như vậy.” Trúc Quý sờ sờ cằm, “Ta cũng đang sầu não đây, tâm ma này xuất thế, nếu người muốn đề ta đi nói cho Tào Minh Phong biết thì đám tiên nhân suốt ngày nhàn rỗi như bọn họ vốn đã chẳng có gì làm, chỉ chờ có kẻ như Lệ Trần Lan xuất hiện thôi. Nguy hại trăm họ, làm hại thế gian, tất nhiên sẽ muốn diệt trừ. Chuyện của người trước kia ta đã nghe qua. Hai chúng ta cũng không khác nhau là mấy. Nhưng hành động của chúng ta ở trong phạm vi chấp nhận được, không ai quản, mà Lệ Trần Lan thì khác. Chỉ với việc ta phong ấn hẳn, xét theo thể lệ phát xét ở Chợ quý, tự dung lại trở thành người có đại công đức.”

Ta xiết chặt tay, thảo nào...

Trúc Quý nói tiếp: “Hiện giờ không được đề cho đám người trên trời kia biết đến hẳn, nếu không...”

Ta nghiêm túc hỏi: “Không có cách nào khiến hẳn trở về với dáng vẻ như trước kia sao?”

“Sửa chữa lại phong ấn của ta, đưa hẳn giam lại trong đó, về phần phải mất bao lâu mới khiến hẳn quay lại như trước kia, cũng chỉ có thể chờ vào vận may thôi.”

Phong ấn thêm ngàn năm nữa sao?

Vậy chờ đến lúc hẳn tỉnh lại, chả biết ta đã ở nơi nào rồi?

“Có biện pháp khác không?”

“Nói cho Tào Minh Phong biết, để đám tiên nhân bọn họ xuống giết hẳn?”

Ta yên lặng không nói gì.

“Ày, thời gian cũng tương đối rồi. Ta phải thu dọn âm trà rồi đi đây.” Trúc Quý vừa bung khay đựng chén vừa nói, “Ta biết Lệ Trần Lan thích người, nếu người đồng ý thì khuyên hẳn một câu, để hẳn sửa lại phong ấn rồi tự mình đi vào đó. Đồ phải làm hại thế gian, người khác cũng không phải chịu khổ.”

Nói thì dễ lắm...

Sự tồn tại của người chính là sự nguy hại của nhân thế, người tự đóng quan tài rồi nằm vào đó đi, đừng đi ra nữa - Những lời như vậy, sao ta có thể thốt ra khỏi miệng mà nói với Mặc Thanh đây.

Chỉ nghĩ một chút thôi cũng biết, ánh mắt bi thương của hẳn lúc đó sẽ khiến người ta đau lòng đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Tỉnh giấc.

Ta vẫn nằm ở trong ngực Mặc Thanh. Trên cao, bầu trời đã hừng sáng. Hơi thở của ta vừa động, Mặc Thanh liền nhẹ giọng nói bên tai ta: “Chiêu Diêu, mặt trời mọc rồi.”

Một câu nói bình thản như vậy những chẳng hiểu tại sao khi nghe thấy, ta lại không không chế được có chút khổ sở.

Mặt trời mọc, Mặc Thanh, những năm tháng sau này ta muốn ngày nào cũng sẽ cùng chàng ngắm mặt trời mọc, nhưng...

Chúng ta có thể hay không?

Thân hình Mặc Thanh khẽ cứng lại, ta ngẩng đầu nhìn hẳn: “Sao vậy?”

Hắn cười yếu ớt, cúi đầu nhẹ giọng trả lời ta: “Tay đã tê lắm rồi.” Giọng nói của hẳn dịu dàng như vậy. Dịu dàng khiến ta mê luyến, cũng làm cho suy nghĩ

tàn nhẫn nhen nhóm trong lòng ta.

Tâm ma thì tâm ma, con mẹ nó ta chẳng quản. Ta muốn sống cùng Mặc Thanh, không cho hắn đi vào phong ấn chết tiệt kia, cũng không cần quan tâm đến đám tiên nhân thiên giới gì đó. Thần tiên nào dám đụng đến Mặc Thanh của ta, ta sẽ giết hắn; Phật nào dám động, ta liền giết Phật. Cả thiên hạ này, không kẻ nào có thể ngăn cách ta và hắn.

Cùng lắm thì chọc thủng bầu trời này, để cho cả thiên hạ cùng chết với hai chúng ta, có gì mà phải sợ!

Suy nghĩ ác độc đó vừa nảy sinh, tâm trạng ta tốt hơn rất nhiều.

Tay Mặc Thanh nhẹ vuốt tóc ta, ta quay đầu nhìn hắn, ánh mắt của hắn lại nhìn ánh bình minh mới ló dạng phương xa, dường như thoáng cười yếu ớt, ẩn giấu tất cả ý định đè nén dưới đáy lòng.

Sau khi trời sáng hẳn, Mặc Thanh lại bắt đầu bận rộn đi xử lý công chuyện của hắn.

Ta cũng trở về phòng, Thập Thất đến tìm ta. Nàng vừa vào cửa đã hăm hở nhào tới ôm chầm lấy ta, lúc này ta lại đang bận lòng suy nghĩ đến chuyện của Mặc Thanh, bị bất ngờ nên đứng không vững, thất lưng đập vào cạnh bàn phía sau. Ta nghe thấy “keng” một tiếng, có đồ rơi trên mặt đất, ta cúi đầu xuống nhìn thì nhất thời sững sờ.

Khuy Tâm Kính... từ phía sau người ta rớt xuống.

Lúc trước sau khi diệt trừ Khương Vũ xong, ta sợ Mặc Thanh biết được suy đoán trong lòng ta về thân thể của hắn, nên vẫn giả bộ quên không đeo Khuy Tâm Kính lên người, mặc dù ta biết Mặc Thanh đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được nó về cho ta.

Mà ít nhất là ngày hôm qua, ta không hề đeo nó trên người. Là lúc nào...

Mặc Thanh đã lặng lẽ đặt Khuy Tâm Kính ở sau lưng ta...

Trúc Quý nói Mặc Thanh là tâm ma được sinh ra bởi sự nghi kỵ, cho nên, ngay cả ta hắn cũng nghi ngờ sao? Nhưng dù biết như thế, ta cũng không thể tức giận với hắn. Hiện tại Mặc Thanh đã biết hết tất cả ý định của ta rồi, cũng biết rõ ràng thân thể của hắn...

Ta khẽ giật mình, đột nhiên nhớ tới lúc ngắm mặt trời mọc sáng nay, Mặc Thanh có một vài hành động nhỏ kỳ quái. Nhất thời nội tâm ta chợt lạnh.

Hắn im lặng, là có ý gì?

Liệu hắn có thể...

Ta đẩy Thập Thất ra, dùng thần thức dò khắp núi Trần Tắc, xác định vị trí của Mặc Thanh đang ở chỗ của Cổ Hàm Quang, liền dùng thuật di chuyển lập tức tới đó. Thấy được Mặc Thanh, ta vội kéo người hắn: “Chàng đã biết rồi có đúng không? Chàng sẽ không tự mình đi sửa lại phong ấn đó chứ? Chàng...” Mặc Thanh và Cổ Hàm Quang đều lẳng lặng nhìn ta, Cổ Hàm Quang nhíu mày: “Cái gì mà sửa chữa phong ấn?”

Mặc Thanh không bận tâm đến hắn, chỉ nhìn vào ta: “Không đâu.” Hắn nói, “Ta muốn được ở bên cạnh nàng.”

Thần can giết thần, Phật can giết Phật, mong muốn duy nhất chính là ở bên cạnh ta.

Đây là ... ý của hắn sao?

Mặc Thanh giúp ta vén lọn tóc mai tán loạn ra sau tai: “Chiều Diệu, đừng sợ.” Hắn nói, “Ta sẽ không rời khỏi nàng.”

Ta ngẩn người nhìn hắn, không hiểu sao trong lòng cảm thấy thật kỳ lạ. Rõ ràng ta cũng muốn như vậy, cũng không muốn rời khỏi hắn. Nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt chăm chú lại mang theo một chút cố chấp của Mặc Thanh, ta lại thấy nội tâm mình lạnh đi vài phần.

Hắn khiến cho ta có cảm giác ... hắn đang lặng lẽ thay đổi.

Sau ngày đó, Mặc Thanh bắt đầu dùng thuốc mà Cổ Hàm Quang chuẩn bị cho hắn để thanh tâm tĩnh thần. Ta nhiều lần chạy đến Thiên Trần các xem có tìm được biện pháp nào từ chỗ Cẩm Thiên Huyền hay không; nhưng đối với việc chữa khỏi cho tâm ma thì Cẩm Thiên Huyền cũng hết cách.

Trong lúc ta và Mặc Thanh không ngừng cố gắng tìm cách giải quyết thì tính tình của hắn càng ngày càng trở nên âm trầm, dễ nổi giận.

Ta không biết làm sao, chỉ có thể cùng Cẩm Thiên Huyền ngày ngày nghiên cứu kinh thư có trong Thiên Trần các, hy vọng có thể tìm được phương pháp phá giải.

Thời gian ta đi Thiên Trần các, Thập Thất thường theo ta cùng đi. Trong khi ta và Cẩm Thiên Huyền thảo luận, nàng liền ngồi ở bên cạnh ta, chỉ toàn là những nội dung khô khan, chẳng mấy chốc mà nàng ngủ gà ngủ gật. Thỉnh thoảng có lúc nàng ngủ thiếp đi, Cẩm Thiên Huyền liếc nhìn một cái, sử dụng pháp lực kéo áo tơ trắng trong phòng hắn ra, nhẹ nhàng đắp lên người Thập Thất. Hành động lơ đãng tự nhiên, thậm chí ngay cả ta có lúc cũng không nhận ra.

Ta nói bóng nói gió hỏi Cẩm Thiên Huyền mấy lần: “Tiểu Thập Thất nhà ta có phải rất đáng yêu hay không?”

Hắn liền trả lời ta: “Người có bản tính thuần khiết như vậy hiện giờ có rất ít.”

Ta không hiểu tâm tư của mấy người tu đạo Bồ Tát này lắm nhưng lại hiểu rất rõ con người của Thập Thất. Cứ coi như một ngày nào đó Cẩm Thiên Huyền có thích tiểu Thập Thất thật thì vấn đề lớn nhất của hắn chỉ sợ không phải là chính hắn, mà là... ở trong mắt Thập Thất, người nàng thích nhất ... là ta nha.

Muốn giải thích cho Thập Thất về quan niệm nam nữ cách biệt hay sự khác nhau giữa tình yêu và tình bằng hữu là một việc ... cực kỳ khó khăn.

Ta đồng tình liếc nhìn Cẩm Thiên Huyền một cái, đã là người từng trải cho nên ta có chút lo lắng cho tiền đồ của hắn.

Ngày hôm đó trở lại Vạn Lục môn, ta cũng hỏi Thập Thất: “Người cảm thấy Cẩm Thiên Huyền là người như thế nào?”

“Là người rất tốt.” Thập Thất trả lời ta như vậy, sau đó lại ôm chặt lấy eo ta, ở trong ngực ta cọ cọ, “Nhưng Môn chủ còn tốt hơn hắn gấp một trăm, một nghìn lần.” Ta vỗ vỗ đầu Thập Thất rồi cười.

Đúng lúc này, tiếng nói của Mặc Thanh từ phía sau đột ngột vang lên: “Như Chức, buông tay.”

Thập Thất đang cọ đến là vui vẻ, quay đầu nhìn Mặc Thanh le lưỡi: “Môn chủ là của ta, đừng hòng ta buông tay.”

Nàng vừa dứt lời, ta cảm nhận được khí tức xung quanh trầm xuống. Ta sùng sốt, Thập Thất cũng ngẩn ra, ngay sau đó một lực đẩy lớn hất Thập Thất từ trong ngực ta ra ngoài. Thập Thất lao đảo lui lại hai bước, bắt đầu xấn tay áo: “Tiểu quái dị, ngươi muốn đánh nhau có phải không?”

Ta quay đầu lại nhìn Mặc Thanh, che chở cho Thập Thất: “Nàng...” Nhưng vừa mới nói được một chữ, một luồng kiếm khí sạt qua đầu vai ta. Lực đạo tàn nhẫn, tốc độ kinh người, nội tâm ta rét lạnh, sợ rằng Thập Thất khó mà kháng trụ được! Ta lập tức dùng thuật di chuyển xuất hiện trước người Thập Thất, đồng thời rút Lục Hợp kiếm, xuất khí lực chống đỡ luồng kiếm khí đó.

Vậy mà ngoài dự đoán của ta, thế của kiếm khí bị ta cản lại, nhưng lực đạo của nó lại lớn đến mức làm tay cầm kiếm của ta chấn động. Lục Hợp kiếm phát ra những tiếng “ong ong”, rồi “choang” một tiếng thanh thúy, Lục Hợp kiếm vỡ ra từng mảnh. Luồng khí của Kiếm Vạn Quân đập thẳng vào ngực ta, đau đớn tê liệt tức khắc truyền đến.

Ta kêu lên một tiếng, cắn răng muốn chống đỡ thân thể, nhưng cuối cùng vẫn phải quỵ xuống. Thập Thất ở sau lưng ôm lấy ta, gào to: “Môn chủ? Môn chủ!” Giọng nói của nàng tràn ngập kinh hoàng, hung tợn chất vấn Mặc Thanh, “Ngươi điên rồi? Ngươi điên rồi sao?!”

Trước mặt không có ai trả lời, ta ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy trong mắt Mặc Thanh là sự sợ hãi chưa từng có. Hắn nhìn ta, cũng nhìn mặt đất đầy máu, cứ ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, giống như đang bị ai đó dùng định thân chú; như thể người vừa bị kiếm khí gây thương tích vừa rồi là chính hắn vậy.

Sắc mặt ta nhanh chóng tái nhợt.

Hắn nhẹ buông tay, Kiếm Vạn Quân rơi trên mặt đất.

Trong tiếng mắng chửi không ngừng của Thập Thất, ta nhìn thẳng vào mắt Mặc Thanh, vươn tay, cố gắng trấn an hắn: “Mặc Thanh, đừng sợ, ta không sao.” Ta khiển trách Thập Thất một câu, “Đừng quấy rầy.” Dùng pháp lực che lại lồng ngực đầy máu, cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, ta bước từng bước tới trước mặt Mặc Thanh, bắt lấy y phục của hắn, “Đừng sợ, đừng sợ.”

Hắn vươn tay, chạm vào dòng máu đang chảy xuống trên tay ta, trong đôi mắt đen của hắn dường như đang có một cuộc đấu tranh nội tâm đến long trời lở đất.

Ta chỉ hận không có cách nào dùng Khuy Tâm Kính để thấy được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ hận không thể chạm vào được cảm xúc thực sự ẩn sâu trong nội tâm hắn. Lời nói vô lực, ta chỉ biết đưa tay ôm lấy Mặc Thanh, nhưng khi nhào vào trong ngực hắn, ta mới biết, thì ra hắn run rẩy khổ sở đến vậy.

“Mặc Thanh... Ta không sao.”

Hắn cắn chặt răng, cuối cùng đưa tay ôm lấy ta, dùng thuật di chuyển đưa ta đến viện của Cố Hàm Quang. Cố Hàm Quang thấy thương thế của ta, nhất thời giật mình kinh ngạc, bật thốt lên: “Là ai làm? Sao lại bị thương nặng như vậy?” Ánh mắt Mặc Thanh khẽ run lên, yên lặng không nói gì, ta lập tức cắn răng nói: “Có nặng gì đâu, ta không đau một chút nào!” Ta làm bộ muốn nhảy một cái, bàn tay Mặc Thanh run rẩy ngăn cản ta: “Chiêu Diêu... Ngoan.”

Thoáng chốc ta cảm thấy thật khổ sở, ta và Mặc Thanh, đều để ý cẩn thận như vậy chỉ là vì muốn bảo vệ lẫn nhau...

Cố Hàm Quang thấy thế liền không nói gì thêm, giúp ta cắt bỏ phần xiêm áo trên vai bị dính máu. Toàn bộ quá trình, Mặc Thanh đều đứng sát bên cạnh ta, nhìn Cố Hàm Quang giúp ta rửa sạch vết thương, đắp thuốc rồi quấn băng.

Xử lý xong xuôi, Cố Hàm Quang rời đi, ta liền trấn an Mặc Thanh: “Năm đó khi ta còn là Môn chủ của Vạn Lục môn đã từng bị thương rất nhiều, cái này chẳng qua chỉ là gãi ngứa thôi, không đau đâu.”

“Là ta làm nàng bị thương.”

Vấn đề không phải là bị thương có nặng hay không, mà là vì chính hắn đã đã thương ta, cho nên...

Hắn không có cách nào tha thứ cho chính mình.

Ta kéo ống tay áo của Mặc Thanh, rốt cuộc cũng thấy được khuôn mặt tái nhợt của mình ở trong mắt hắn. Ta mở miệng hỏi, thanh âm cũng không nhịn được run rẩy vài phần: “Đồng ý với ta, bất luận như thế nào chàng cũng phải ở bên cạnh ta.”

Mặc Thanh không nói gì.

“Mặc Thanh, đồng ý với ta.”

Hắn vuốt ve gương mặt ta, hơi cúi người, nhẹ nhàng đặt lên trán ta một nụ hôn: “Được, ta đồng ý với nàng.”

Buổi tối ta ngủ thiếp đi, xung quanh là màn đêm yên tĩnh, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta mơ hồ cảm giác được có người đi tới bên cạnh. Ta muốn mở mắt ra nhưng mí mắt nặng đến nỗi khiến ta không tài nào nhấc lên nổi; còn thân thể lại giống như bị thuật pháp trói chặt ở trên giường, không thể cử động.

Người mặc hắc bào ngồi xuống bên cạnh ta, là Mặc Thanh tới.

Biết là hắn, thân thể ta thoáng thả lỏng. Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc ta: “Chiều Diệu, ngày hôm đó ở Kiếm mộ, nàng nói, ta có thể vì nàng mà vứt bỏ tất cả là bởi ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng.” A, đúng rồi, ta đã nói như vậy, tiểu quái dị vẫn còn ghi thù sao, những lời này còn nhớ đến tận bây giờ. Tay hắn lại lướt qua ngũ quan của ta: “Lúc ấy đã muốn giải thích, nhưng quả thật ta chỉ có hai bàn tay trắng nên chẳng giải thích được gì. Hiện tại...”

Hắn cúi người, khẽ khàng chạm vào môi ta, ôn nhu nhẹ nhàng làm cho lòng người lưu luyến: “Ta có tất cả, cũng có thể vì nàng mà vứt bỏ hết thấy.”

Như vậy là có ý gì?

Ta muốn mở mắt ra nhưng lại không làm được, ta muốn giữ lấy hắn nhưng lại không thể nhúc nhích.

Ta cảm nhận được hắn đang rời đi, cũng cảm giác được hơi thở của hắn biến mất, nhưng ta không thể động dậy nổi dù chỉ một chút.

Ta nằm ở trên giường, cảm thấy mỗi một khắc thời gian trôi qua là một lần chịu đựng khổ sở. Ta muốn phá bỏ cấm chế quanh thân nhưng làm cách nào cũng không thể hóa giải được.

Ta biết, đây là cấm chế của Mặc Thanh tạo ra. Hiện tại ma lực của hắn đã thức tỉnh, sớm đã không còn là một người tu đạo bình thường mà ta có thể đối phó nữa. Ta không thể phá được cấm chế của hắn, trừ phi... hắn biến mất.

Trời sáng, ta nghe được có người tới phòng ta thăm dò, thấy ta vẫn ngủ liền lập tức đi ra ngoài.

Không, mau mau đi ngăn cản Mặc Thanh, gọi hắn quay trở lại. Đừng để cho hắn đi.

Đừng để cho hắn...

Lại phải một thân một mình đi đối mặt với những lựa chọn tàn nhẫn kia. Cả đời này của hắn đã phải đeo trên lưng quá nhiều gánh nặng rồi, đến cuối cùng đừng để hắn phải gánh chịu những tổn thương đó nữa, hứng lấy trách nhiệm nặng nề rồi một mình chịu chết.

Ta nguyện ý đi cùng hắn, vì sao hắn không hỏi qua ý kiến của ta, ta nguyện ý đi cùng hắn mà!

Ta nhắm mắt lại, dùng hết toàn lực, rốt cuộc cũng mở được mắt ra. Bên ngoài lại là đêm tối, bốn phía tĩnh lặng không có ai, ta ngồi dậy, lập tức dùng thuật di chuyển đi về quê cũ. Ở nơi huyết động sâu trăm trượng, ánh sáng chói mắt giống như ban ngày, phong ấn trên vách đá đã được sửa chữa. Mà nằm giữa luồng ánh sáng bùng nổ đó, hình ảnh nam nhân tóc đen mặc hắc bào thật quá bắt mắt. Hắn đứng ngay giữa ánh sáng, tay cầm Kiếm Vạn Quân đang tự sửa chữa lại mộ phần cho mình.

Ta vừa tới chỗ này được một lát, ánh sáng trên mặt đất đột nhiên bùng nổ, một cột sáng cao ngất trời vọt lên, bao trùm bóng dáng của hắn. Mà theo luồng ánh sáng rơi xuống huyết động, thân thể Mặc Thanh tựa như lá rơi cũng bị cuốn vào theo. Ta liều mạng, cắn đầu cắn cổ xông vào cột sáng đó.

Trong ánh sáng, cơ thể ta dường như bị xé rách, đau đớn dữ dội. Ta kim nén nỗi thống khổ như đang dìm núi lấp biển, lợi ngược dòng tìm được Mặc Thanh, bắt lấy vạt áo của hắn.

Mặc Thanh mở mắt, không dám tin nhìn ta: “Nàng tới làm gì?” Hắn vô cùng tức giận, “Quay về!” Rồi vung tay muốn đẩy ta ra.

Ta sống chết ôm chặt lấy cổ hắn, cùng hắn chịu đựng đau đớn giống như thân thể đang bị đập vỡ: “Không được ra lệnh cho ta!” Ta quát hắn, “Cũng đừng thay ta quyết định. Ta biết như thế nào mới là lựa chọn tốt nhất!”

Ta biết lựa chọn nào là tốt hơn, ta biết trên cõi đời này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn so với ái tình, nhưng ta cũng biết khi đã yêu quá nhiều thì nó còn quan trọng hơn cả sinh mạng.

Có thể có được tình yêu này, là phúc khí của ta.

“Hoàng Tuyền Vong Xuyên, chỉ cần có chàng, ta sẽ đi theo.”

So với việc sống một mình, ta càng muốn đi cùng chàng.

Cổ họng Mặc Thanh nghẹn lại, cuối cùng hần không đẩy ta ra nữa: “Lộ Chiêu Diêu, đời này có nàng là may mắn lớn nhất của ta.”

Thật tốt, đến một khắc cuối cùng, chúng ta đều nghĩ rằng mình là người may mắn, hạnh phúc nhất.

Trong nỗi thống khổ tột cùng, tất cả cảm xúc trong ta đều vỡ nát, duy chỉ có sự ấm áp trong ngực là vĩnh viễn không tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Cái chết có cảm giác như thế nào?

Có lẽ tại thời điểm trước khi chết, người ta đều có rất nhiều suy đoán, nhưng lúc thời khắc đó tới, sau khi tất cả các giác quan đều biến mất thì chết cũng không còn là chuyện quan trọng nữa.

Nằm trong phong ấn của Ma vương này, đối với ta và Mặc Thanh mà nói cũng không khác gì đã chết.

Ta không cảm giác được phong ấn tồn tại, Mặc Thanh tồn tại, cũng như không cảm giác được sự tồn tại của chính mình. Vốn dĩ ta muốn xuống đây để cùng bầu bạn với Mặc Thanh, ai ngờ xuống đến nơi này lại không làm được gì, cũng không biết đây còn có thể coi là đang bầu bạn nữa hay không.

Nhưng dù có như vậy, ta cũng không hối hận vì đã lao vào cột sáng này với hần. Tuy chỉ có thể cảm nhận được một chút ấm áp trong lồng ngực hần vào những giây phút cuối cùng, ta cũng cảm thấy đáng giá.

Không biết đã trôi chảy ở trong hư vô đó được bao lâu, đột nhiên, ta nghe thấy một giọng nói thật nhỏ. Hình như là kinh văn, lúc gần lúc xa, khi có khi không. Chẳng biết đã nghe thấy bao nhiêu lần, dần dần ta bắt đầu cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình.

Rốt cuộc đến một ngày, trong những tiếng ngâm tụng kinh văn, ta mở hai mắt ra.

Xúc giác quanh thân khôi phục, ta phát hiện mình đang được một người khác ôm vào trong ngực, mà trong vòng ôm đó, thứ duy nhất ta có thể cảm nhận được chính là nhịp tim đập thật chậm của hần.

Là Mặc Thanh.

Bốn phía ánh sáng chói mắt, hần ôm lấy ta trôi lơ lửng trong phong ấn, không có đích đến, cũng không có mục tiêu. Chẳng biết hần cứ ôm ta như vậy trong bao nhiêu năm rồi, mà chuyện đó cũng đâu có quan trọng gì.

Mặc Thanh chưa tỉnh lại, hần vẫn chìm sâu ở trong hư vô, mà đối với ta mà nói, nếu hần vẫn ngủ say thì ta tỉnh lại cũng không còn ý nghĩa.

Ta cọ xát ở trong ngực hần, tìm một tư thế thoải mái hơn, ghé người ôm chặt hần, nhắm mắt lại, tiếp tục trôi nổi giữa ánh sáng nghe tiếng tụng kinh văn.

Cuối cùng cho đến một ngày, tiếng kinh văn truyền đến lớn hơn, ta bị nhịp tim đập càng lúc càng mãnh liệt của Mặc Thanh thúc cho tỉnh lại. Đã lâu không hoạt động đầu óc, thật lâu sau ta mới hiểu được tim hần đập mạnh như vậy có ý nghĩa như thế nào.

Ta ngửa đầu lên nhìn, thấy mí mắt hần khẽ run lên.

Mí mắt mở ra, đôi đồng tử đen thẫm thẫm như bầu trời đêm lại một lần nữa phản chiếu bóng dáng của ta.

Ta há miệng, nhưng vì quá lâu không nói gì nên giờ không biết phải lên tiếng như thế nào.

Mặc Thanh nhìn ta, cánh tay hơi xiết chặt: “Ta dẫn nàng ... đi ra ngoài.”

Giọng hần khàn khàn, vừa dứt lời thì không gian bốn phía bỗng giống như mặt kính bắt đầu nứt vỡ, âm thanh rạn nứt không ngừng vang lên. Đồng thời tiếng tụng kinh văn cũng càng lúc càng lớn, ta chỉ biết sau một tiếng nổ vang dội thì cả không gian màu trắng xung quanh hoàn toàn sụp đổ.

Khí tức bốn bề đánh thẳng vào thân thể ta, Mặc Thanh bảo hộ ta thật chặt ở trong ngực. Hần ôm ta nhảy lên, phá tan tầng ánh sáng mỏng cuối cùng ở trên đỉnh, nhất thời nắng ấm cùng gió nhẹ bên ngoài phả vào mặt. Tiếng sụp đổ sau lưng thật lớn, phía dưới có vô số người kinh hô. Ta quay đầu lại nhìn, thấy bên cạnh huyết động đang sụp đổ có một nửa là người của Vạn Lục môn, Tư Mã Dung, Cổ Hàm Quang, Chi Yên đều có ở đây. Số còn lại là người của tiên môn, Thiên Trần các, Quan Vũ lâu, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn ta và Mặc Thanh.

“Ra rồi...”

“Bọn họ đi ra rồi!”

Ta nghe được tiếng Thập Thất vui mừng điên cuồng hò hét ở bên dưới.

Ngước đầu nhìn một chút ánh nắng trên bầu trời, chỉ cảm thấy thật khó tin. Trúc Quý từng nói nếu muốn cho Mặc Thanh khôi phục lại bộ dạng như trước kia thì ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm, vậy mà hiện giờ, dưới sự chứng kiến của mọi người, chúng ta đã đi ra khỏi đó rồi...

Ta quay đầu sang nhìn Mặc Thanh, hắn cũng đang chăm chú nhìn ta.

Ta khẽ nhếch khóe môi, nhìn Mặc Thanh rồi cười to một tiếng, ánh mắt hắn thật dịu dàng. Ta ở trong ngực hắn, nhào hai tay qua vai, ôm lấy cổ hắn.

Ra được rồi. Tuy rằng bị giam ở trong phong ấn cùng Mặc Thanh cũng không có gì đáng sợ, nhưng so ra, ta vẫn thích một cuộc sống có thể đem lại hạnh phúc cho hắn hơn.

* * * * *

Ngày đó, sau khi thoát khỏi phong ấn của Ma vương trong sự vui mừng của mọi người, ta và Mặc Thanh trở về Vạn Lục môn. Cố Hàm Quang đến kiểm tra thân thể cho hai chúng ta. Mặc Thanh không có gì đáng ngại, luồng khí tà sát trong thân thể đã bị phong ấn xóa bỏ toàn bộ, tiêu tan vào sông núi, nhưng thân thể của ta lại không được ổn cho lắm.

Ta và Mặc Thanh không giống nhau, tuy ta sinh ra đã làm ma nhưng ta lại không phải là tâm ma, trong thân thể không có quá nhiều khí tức tà ác. Do vậy, khi vào trong phong ấn, sức mạnh quanh thân ta đã bị đánh tan, các bộ phận trên cơ thể phải chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Muốn nói được thì phải từ từ luyện tập, muốn đi bộ cũng phải tập luyện dần dần, nhưng nói tóm lại, tính mạng không có gì phải lo.

Tuy nhiên, điều này vẫn khiến cho Mặc Thanh cảm thấy day dứt.

Cố Hàm Quang chuẩn bị thuốc cho ta, lại đề ta ở trong viện tĩnh dưỡng. Ngày nào ta cũng sai bảo Mặc Thanh, kêu hắn bón cho ta ăn, bưng cho ta chén nước; thỉnh thoảng còn muốn “thom thom”, muốn ôm ôm. Trong lúc luyện tập đi bộ ở ngoài sân thì nhất định phải là hắn đỡ. Có lúc tính xấu nổi lên muốn đi xa một chút, liền bắt hắn tới công ta.

Hắn cũng rất vui về nghe ta sai bảo.

Ta biết, ta phải kiên cường một chút mới có thể giúp cho Mặc Thanh bớt đi sự khó chịu tự trách trong lòng.

Cái gì hắn cũng chiều theo ta, ta nói muốn lên trên mây ngũ, hắn cũng có thể khoác thêm cho ta cái áo lông cừu rồi đưa ta lên trời cao. Cố Hàm Quang nói với hắn: “Người coi nàg là đứa nhỏ to xác cần phải nuôi dưỡng hả?”

Cố Hàm Quang nói ngay ở trước mặt ta, ta liếc mắt trừng hắn, mà Mặc Thanh chỉ vừa giúp ta thổi thuốc vừa nói: “Vậy thì sao?” Mặc Thanh đỡ lưng ta ngồi dậy, ta nhìn Cố Hàm Quang lâm bầm một câu: “Nghe thấy không? Ta tốt số nên mới có người cung chiều đây.” Vì hiện tại ta và Mặc Thanh đang ân ái ái ái, cho nên ta ngoan ngoãn uống chỗ thuốc đắng ngắt mà hắn đưa tới miệng này. Về mặt Mặc Thanh ôn hòa: “Ngoan, uống hết nào.”

Ta vô cùng phối hợp uống cho bằng hết.

Mặc Thanh nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ, trước khi bước ra khỏi cửa liền quay lại nói với Cố Hàm Quang: “Nàng như thế này mới dễ nuôi.”

Ồ... Nghe câu này của Mặc Thanh hình như có ý khác thì phải, hay là... hắn chê ta trước kia khó nuôi hơn hiện giờ?

Cố Hàm Quang lạnh nhạt cười một tiếng: “Còn không phải à? So với việc lúc trước suốt ngày muốn lên trời gây chuyện thì bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“Hừ, cái mồm đáng ghét của Tiểu Ái Tử nhà ngươi. Ngươi còn muốn Thẩm Thiên Cẩm thích ngươi nữa hay không?”

“Không muốn.” Cố Hàm Quang liếc mắt, “Vuron tay ra, phải bắt mạch rồi.”

Chuyện gì Mặc Thanh cũng nuông chiều ta, duy chỉ có một việc, chính là mỗi ngày không để cho ta cùng Thập Thất và Chỉ Yên ở chung một chỗ trong thời gian quá dài. Từ lúc ta và Mặc Thanh bắt đầu đi vào phong ấn, thời gian cũng trôi qua được mười năm rồi.

Trong khoảng thời gian mười năm này, trên nhân thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Nói thí dụ như vị trí Môn chủ của Vạn Lục môn, dưới sự nâng đỡ của Lâm Từ Dự và Tư Mã Dung, Chỉ Yên lợi dụng thân phận đồ đệ của Môn chủ đứng vào chức vị hộ pháp, có thực quyền Môn chủ, chấp chương Vạn Lục môn. Trải qua mười năm ma luyện, Chỉ Yên từ một tiểu cô nương hay thút tha thút thít ban đầu nay đã trưởng thành là một người đứng đầu môn phái sát phạt quyết đoán.

Ta nghe mà cảm thấy thể sự thật khó liệu, thiên ý khó dò, nhưng lại nghĩ chung quy thì Chỉ Yên cũng coi như do một tay ta mang ra ngoài; cho nên cũng cảm thấy hết sức kiêu ngạo.

Mà trong mười năm đó, Chi Yên còn cùng Thập Thất chơi với nhau càng ngày càng thân.

Hai người này xúm lại chạy tới tìm ta, lúc ấy Đông Sơn chủ đã chẳng còn bộ dạng đàng đàng sát khí, hộ pháp đại nhân kiêm quyền Môn chủ Vạn Lục môn cũng khôi phục lại dáng vẻ của một tiểu cô nương. Môn chủ tiên nhiệm là ta đây cùng hai nàng ở chung một chỗ cũng không kìm được tình thân hóng chuyện, lúu ra lúu rúu có thể tán gẫu đến nửa ngày.

Nhưng ở trong mắt Mặc Thanh, hai người các nàng không khác gì u ám tính, hơn nữa còn làm chậm trễ việc ta nghỉ ngơi.

Mỗi ngày Mặc Thanh chỉ cho các nàng một canh giờ đến thăm ta, mà chỉ trong vòng từng ấy thời gian, các nàng cũng có thể kể cho ta nghe rất nhiều chuyện bát quái.

Như việc Cầm Thiên Huyền làm thế nào tìm được phương pháp hóa giải từ trong điển tịch kinh thư, để người của Thiên Trần các liên tục tụng kinh nhằm đẩy mạnh tốc độ của phong ấn, nhanh chóng rút hết luồng khí tà ác trong thân thể Mặc Thanh ra. Còn kể cả chuyện mấy năm nay, mỗi lần Cổ Hàm Quang chạm mặt Thẩm Thiên Cầm thì có biểu hiện, dáng vẻ như thế nào.

Qua lời kể của hai nàng, ta biết Cổ Hàm Quang vẫn còn rất thích Thẩm Thiên Cầm, nhưng hiện giờ hấn vẫn phải khổ sở đè nén, chẳng qua là sợ tình độc trong người Thẩm Thiên Cầm phát tác, đi đòi nhà ma. Ta liền giúp hấn nghĩ kế: “Thời gian qua người cứu không ít người cho Vạn Lục môn, cũng đã cứu ta và Mặc Thanh rất nhiều lần. Nếu người muốn thì để cho Mặc Thanh phết một thân công pháp của Thẩm Thiên Cầm đi, như vậy tình độc của nàng...”

Cổ Hàm Quang hung hăng ghim một châm vào mu bàn tay ta: “Người dám!”

Ta nhếch miệng, đây không còn là vấn đề ta có dám hay không nữa, mà Thẩm Thiên Cầm người ta đã lặng lẽ tới trung cầu ý kiến của Mặc Thanh về chuyện này rồi đấy.

Hai ngày trước, nhân lúc Cổ Hàm Quang không có trong viện, Mặc Thanh vừa đỡ ta luyện tập đi bộ, vừa cùng ta thương lượng. Mấy năm gần đây dường như Thẩm Thiên Cầm cũng dần dần nhớ lại một chút những gì đã trải qua, nhưng vì Cổ Hàm Quang đã đặc biệt dùng châm phong tỏa trí nhớ nên nàng không có cách nào nhớ lại hết mọi chuyện. Tuy vậy, nàng vẫn biết, chuyện này đối với nàng mà nói là cực kỳ quan trọng. Đã vậy càng gặp Cổ Hàm Quang, nàng lại càng muốn thấy hấn nhiều hơn. Mặc dù trí nhớ không có, tình độc đã giải, nhưng tình cảm lại bắt đầu nhen nhóm, sắp có khuynh hướng giăng vào vết xe đổ lúc trước rồi.

Thẩm Thiên Cầm là một nữ nhân quyết đoán, nếu không thể bỏ được phần tình cảm này thì dứt khoát hủy hết một thân công pháp, trả tự do cho chính mình.

Nếu muốn phết tu vi của bản thân thì cần phải tìm một người có năng lực lợi hại hơn nàng rất nhiều. Mà hiện giờ trên giang hồ, ngoại trừ Mặc Thanh và Cầm Thiên Huyền ra, quả thực nàng không nghĩ ra ai khác có thể làm được việc đó. Trước đây, Cầm Thiên Huyền mới phá phong ấn của Ma vương để ta và Mặc Thanh ra ngoài xông, hiện tại hấn đang bế quan. Thẩm Thiên Cầm không còn lựa chọn nào khác, không có Mặc Thanh giúp thì không thể thực hiện được.

Mặc Thanh nói với ta: “Đối với chuyện tình yêu ta vốn chậm chạp, ngay cả với nàng... cũng thường xuyên không biết nên biểu đạt tình cảm ra sao. Về chuyện của Thẩm Thiên Cầm này, nàng thấy thế nào?”

Lúc ấy ta trả lời Mặc Thanh như thế này: “Xem chàng nói kia, về chuyện tình yêu ấy mà, nếu không phải do ta ngu ngốc thì lúc trước có tạo ra một đồng thiêu thân lao vào ngăn cản hai chúng ta không?”

Sau đó Mặc Thanh liền trầm mặc. Im lặng rồi im lặng, tiếp đến bật cười: “Nói như vậy thì đôi ta là tuyệt phối rồi!”

Đúng vậy đó, hấn ngậy ngốc bỏ tình cảm ra, còn ta thì khờ khạo tiếp nhận; cứ ngốc nghếch đi thật nhiều lỗi rồi, trải qua vô số chặng đường oan uổng, cuối cùng va được vào nhau, hiện tại mới có thể tay trong tay ở chung một chỗ như thế này.

“Hoàn thành ước muốn cho Thẩm Thiên Cầm đi.” Ta nói, “Chúng ta có thể từ trong phong ấn đi ra ngoài nhanh như vậy, Quan Vũ lâu các nàng cũng góp không ít công sức. Nàng đã hi vọng như thế thì cho nàng được toại nguyện đi.”

Mặc Thanh đáp lời, chuyện về sau như thế nào, ta không can thiệp vào thêm.

Cách chừng mười ngày sau, Cổ Hàm Quang khóc đến nổi mặt trắng bệch nhưng không giấu nổi nụ cười ôn hòa dẫn Thẩm Thiên Cầm trở về viện. Về phần sau này bọn họ chung sống với nhau ra sao đã không còn quan hệ gì đến ta nữa. Thời gian trôi qua, thân thể của ta hồi phục rất nhiều. Thời điểm Mặc Thanh không có ở đây, ta cùng Thập Thất và Chi Yên chơi đùa náo loạn âm ỉ; đến khi hấn trở lại, ta vẫn có thể mặt dày giả bộ buồn bã đau thương muốn hấn công, kêu hấn ôm.

Có lúc huyền náo quá mức khiến cho hấn không vui, ta dụ dỗ mấy câu, hôn nhẹ vào mặt hấn mấy cái là ổn thỏa. Nhưng vào ngày mà Cầm Thiên Huyền xuất quan, hết ‘thơm thơm’ rồi hôn hôn Mặc Thanh cũng quyết không chịu bỏ qua.

Chuyện này phải kể đến việc ...

Ngày đó ta đang cùng hấn chơi thuyền trên hồ.

Chi Yên đã nói rất nhiều lần là muốn ta hoặc Mặc Thanh quay về đảm nhiệm vụ chức vụ Môn chủ Vạn Lục môn, nhưng cả hai chúng ta đều không ai

muốn làm.

Lúc trước khi vẫn còn trôi nổi giữa hư không, trong lòng ta đã hiểu rõ, những chuyện ta và Mặc Thanh đã làm, người khác có thể làm thay được.

Nhưng chỉ riêng việc chung sống bên nhau là không một ai có thể thay thế.

Ta không muốn dùng thời gian ở bên cạnh Mặc Thanh để lãng phí vào những chuyện khác nữa. Đương nhiên Mặc Thanh cũng nghĩ như vậy.

Sau khi ta có thể sử dụng được pháp thuật, Mặc Thanh liền dẫn ta đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, vô cùng thanh thản tự tại.

Hôm đó, ta đang nằm ở trên thuyền uống rượu, mỉm cười nhìn Mặc Thanh đứng chống sào ở đuôi thuyền. Lúc bốn mắt chạm nhau, ta giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc: “Chàng đoán xem rượu ngày hôm nay có thơm hay không?”

Mấy ngày dính lấy nhau, Mặc Thanh đã quen với vài thủ đoạn ta hay dùng rồi. Hắn biết ta muốn làm chuyện xấu, nên nghe xong chỉ cười mà không nói.

Lộ Chiêu Diêu ta muốn quyến rũ chàng, còn có thể để cho chàng nói không nữa à?

Ta xách theo bầu rượu, đứng lên, lảo đảo bước vài bước đến đuôi thuyền. Thuyền có lắc lư một chút, khẽ chòng chành. Ta một tay quàng qua cổ Mặc Thanh, ngửa đầu lên cắn cằm của hắn; đồng thời nâng lên một chân, đầu gối cọ xát vào người hắn: “Đã ngửi thấy hương rượu chưa?”

“Chiêu Diêu.” Hắn kêu ta, “Con khi ở trên cây đang nhìn nàng kia.”

“Con khi nào mà dám to gan như vậy.” Ta quay ngoắt đầu, đang muốn dùng thuật pháp đánh con khi kia xuống thì Mặc Thanh lại bất ngờ ôm lấy eo ta. Ta khẽ giật mình, thân thể mất thăng bằng, ngã sang một bên. Nhưng Mặc Thanh không đỡ ta, mà chỉ vòng tay ôm chặt, đập lật thuyền, để ta và hắn cùng rơi xuống hồ. Nước hồ trong vắt, giữa hè mát lạnh.

Hắn nắm lấy cằm ta: “Như thế này thì nó không nhìn thấy nữa rồi.”

Ta cười to một trận: “Tiểu quái dị, chàng giả bộ tốt đấy.”

Sau một trận dây dưa dưới nước, ta ghé vào vai hắn nghỉ ngơi. Lúc này đột nhiên thấy bầu trời phương xa lóe lên ánh sáng rực rỡ: “Ồ, là cái gì vậy nhỉ?” Ta hỏi Mặc Thanh, Mặc Thanh quay đầu lại nhìn, cũng có chút kinh ngạc: “Có người tu tiên thành công rồi.”

Trên thế gian này, người có thể đạt được thành công đó gần nhất, trừ Cầm Thiên Huyền ra thì còn có thể là ai. Ta cùng Mặc Thanh chỉnh trang lại y phục, đi chuyển đến Thiên Trần các.

Cầm Thiên Huyền được coi là đại ân nhân của ta và Mặc Thanh. Nếu hắn chuẩn bị phi thăng lên trời, đương nhiên hai chúng ta sẽ đến nhìn mặt hắn lần cuối cùng.

Đồng thời tới đó, còn có cả Thập Thất. Cầm Thiên Huyền đập mây mà lên, từng bước tiến vào Cửu Trọng Thiên. Ta sống ở trên đời nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy được một người tu tiên thành công. Những người từng đạt được trước kia đã là chuyện xảy ra cách đây lâu lắm rồi, gần như chỉ còn là truyền thuyết.

Thập Thất nhảy lên ngự kiếm muốn đuổi theo, nhưng Cầm Thiên Huyền đi quá nhanh, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại Thập Thất đập kiếm, đứng trên không trung, mờ mịt nhìn về phía bầu trời, không chịu xuống.

Lúc trước bọn họ đã nói với ta rồi, sau khi diệt trừ Khương Vũ, trong mười năm này, Cầm Thiên Huyền thông duyệt kinh thư, dốc lòng tu hành. Ở bên ngoài phong ấn của Ma vương bày trận tụng kinh cho môn đồ Thiên Trần các, gia tăng lực của phong ấn mới có thể thanh lọc lực tà sát mà Khương Vũ khơi dậy trong thân thể Mặc Thanh nhanh như vậy.

Trong khoảng thời gian đó, Cầm Thiên Huyền giúp ta và Mặc Thanh, cũng là giúp chính hắn tu hành. Trước khi cứu hai chúng ta, hắn đã tu hành thành công rồi, chẳng qua là vẫn kín đáo giấu giếm. Sau đó phá được phong ấn Ma vương, hắn tự đi bế quan. Người ngoài đều nói hắn bị đả thương tu hành vì phá vỡ phong ấn.

Kết quả, không ngờ ngay sau khi xuất quan, lại trực tiếp một bước lên trời.

Ta dùng Truyền Âm Thuật, kêu Thập Thất đi xuống. Nàng bước tới trước mặt ta, có chút ngẩn ngơ: “Môn chủ, tại sao Cầm Thiên Huyền thăng thiên, ta tuyệt không cảm thấy vui mừng thay hắn, mà trong lòng lại thấy trống rỗng.”

Ta nhìn Thập Thất, suy nghĩ, nếu Cầm Thiên Huyền đã đi rồi, có một số việc cũng không cần phải nói rõ ràng làm gì. Ta dụ dỗ nàng: “Về nhà ăn chút thịt đi, ăn thịt vào là ổn thôi.”

Nàng tin lời ta, gật gật đầu rồi quay trở về.

Ta nhìn đám mây còn lưu lại trên bầu trời ngẫm nghĩ, chuyện Cầm Thiên Huyền tu hành thành tiên đối với Thập Thất mà nói không phải là chuyện may mắn gì, nhưng đối với ta và Mặc Thanh mà nói lại vô cùng may mắn. May mà Cầm Thiên Huyền tu luyện công pháp đến trình độ đó, bằng không, chẳng biết đến khi nào ta và Mặc Thanh mới có thể ra khỏi phong ấn ấy đâu. .

Mà đợi chút ...

Chẳng lẽ phúc khí của góa phụ tiền nhân chính là ám chi điều này sao?

Mặc Thanh quay đầu sang nhìn ta, hơi híp mắt lại: “Góa phụ cái gì?”

Ta sờ sờ trước ngực... Chết rồi, khuy Tâm Kính còn đeo ở trên người.

Ta đảo mắt mấy vòng, sắc mặt Mặc Thanh càng lúc càng trầm xuống. Trong đầu ta nhớ lại khoảng thời gian đó, cuối cùng trung ra bộ mặt vô tội nhìn Mặc Thanh: “Đây chẳng xem, lúc đó ta cũng không còn cách nào khác mà.”

“Chúng ta trở về rồi nói.”

Ta vội kéo tay hắn, hôn một cái mà sắc mặt hắn sầm sì vẫn như cũ. Ta lại kiễng chân lên hôn thêm một cái nữa, hắn giữ chặt ta, nghiêm mặt không nói lời nào. Ta lập tức ngồi bệt xuống đất kêu to: “Ai nha, sao tự đứng chân lại mềm nhũn thế này, ôm cái nào.”

“Lộ Chiêu Diêu...”

“Không ôm thì công cũng được, dù sao ta cũng đâu thể tự đi một mình.” Ta bò lên lưng hắn, Mặc Thanh bị ta nháo một trận, chỉ biết dờ khóc dờ cười. Cuối cùng đành phải bắt đắc dĩ công ta trên lưng, vẫn còn âm thầm ghi hận nói: “Chuyện như vậy mà cũng dám lừa gạt ta, lần này nhất định phải phạt nàng.”

Ta ghé đầu vào vai hắn làm bằm, “Ai da, đầu đau quá.”

Hắn dứt khoát: “Đau cũng phải phạt.”

“Ai da, tim cũng đau luôn rồi! Tiểu quái dị không có lương tâm!”

“...”

“Tiểu quái dị lấy được rồi thì không biết quý trọng nữa, aizz, số ta khổ quá mà...”

“Được rồi...”

“Aizz, số khổ.”

“... Không phạt.”

“Tôi hôn một cái nào.”

Ta hôn ‘chụt’ một cái vào vành tai tiểu quái dị rồi vui vẻ nhìn gò má hắn đỏ bừng lên như ánh nắng chiều.

Đúng lúc đó, ánh hoàng hôn như lửa, chim bay về tổ; mặt trời về núi, người đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Ngoại Truyện Về Mặc Thanh (1)

Sau khi ở cùng một chỗ với Lộ Chiêu Diêu, Mặc Thanh rất ít khi nhớ lại những chuyện trong quá khứ, bởi vì đối với hắn mà nói, tất cả đã trôi qua rồi, không có gì sánh bằng sự yên lòng của hắn đối với cuộc sống hiện tại.

Rất nhiều năm về sau, có một ngày hắn dẫn theo Lộ Chiêu Diêu cùng hai đứa nhóc trong nhà đến Phong Châu thành du lịch. Lộ Chiêu Diêu đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn đến thăm Tư Mã Dung, cả nhà bọn họ liền tới tiểu viện của Tư Mã Dung làm khách.

Tư Mã Dung vẫn độc thân như cũ, mà khả năng sử dụng Cơ Quan Thuật của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, tạo ra được những Mộc Đầu Nhân không khác gì người thật.

Bọn họ bước vào trong viện, thấy một nữ tử đẩy xe lăn của Tư Mã Dung ra ngoài. Chiêu Diêu nhìn thấy nàng kia, nhất thời chớp mắt sững sờ: “Tiểu Viên Kiềm...”

Qua Khuy Tâm Kính có thể biết rõ suy nghĩ trong lòng của Chiêu Diêu, nhờ đó Mặc Thanh cũng biết được đầu đuôi của chuyện này. Hắn không nói gì, chỉ nhìn Mộc Đầu Nhân có dáng vẻ của Tiểu Viên Kiềm do Tư Mã Dung tạo ra, dắt hai đứa bé vào trong sân chơi đùa.

Chiêu Diêu sinh được một nam một nữ, con gái lớn là Lê Minh Ca, con trai nhỏ là Lê Minh Thư. Tính tình hai chị em nhà này một người giống cha, một người giống mẹ, chẳng qua là giới tính bị đảo ngược một chút. Tỷ tỷ trầm mặc ít nói, cách xử sự với người ngoài thì tương tự như Mặc Thanh; mà đệ đệ thì hoàn toàn là phiên bản nhỏ của Lộ Chiêu Diêu, lên trời xuống đất khắp nơi gây họa. Phàm là con cháu nhà ai bị đánh, không cần nghĩ cũng biết là do thằng nhóc đó làm.

Hiện tại hai chị em được Mộc Đầu Nhân Tiểu Viên Kiềm dắt đi, nhưng chỉ một lát sau đã thấy Lê Minh Thư rút một vài cơ quan ở trên mu bàn tay của Mộc Đầu Nhân ra. “Lạch cạch” hai tiếng, ngón tay của Mộc Đầu Nhân Tiểu Viên Kiềm liền biến thành mấy đoạn gỗ nhỏ thì nhau rơi xuống đất.

Lê Minh Thư “Ồ” lên một tiếng, vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, còn Lê Minh Ca thì khẽ nhủ mày. Tiểu Viên Kiềm cũng không tức giận, chỉ cúi xuống nhặt lại cọc gỗ của mình. Lộ Chiêu Diêu nổi giận: “Thằng nhóc nghịch ngợm kia, mới rời mắt đi một chút thôi mà đã gây ra họa rồi! Mau tới đây!”

Nàng xắn tay áo muốn dạy dỗ con trai một trận, Lê Minh Thư vội vàng núp ở sau lưng tỷ tỷ.

Tư Mã Dung ngồi trên xe lăn thấy thế thì cười khê: “Sư huynh thật có phúc. Ta ở trong tiểu viện đã lâu không còn được thấy niềm vui thú nhân gian như thế này nữa rồi.”

Trong viện có rất nhiều Mộc Đầu Nhân nhưng liệu có thể xoa dịu được nổi tịch liêu hay không? Chi e người ngoài không bao giờ có thể hiểu được cảm giác trống vắng của hắn.

Mặc Thanh bước đến phía sau Tư Mã Dung, giúp hắn chậm rãi đẩy xe lăn đi dưới hàng cây bên cạnh tiểu viện: “Chiêu Diêu đã từng nhìn thấy nữ tử của Nam Nguyệt giáo kia ở trong viện của ngươi.”

Tư Mã Dung nghe vậy, mạnh mẽ giữ lại bánh xe lăn, hắn lặng lẽ hồi lâu, khóe lửa nhân thế trong nháy mắt dường như cách hắn thật xa. Hắn quay đầu lại, nhìn Mặc Thanh hỏi: “Cái gì?” Chiêu Diêu chưa từng kể chuyện này cho bất cứ ai, nói gì đến Tư Mã Dung. Mặc Thanh đọc được suy nghĩ của Chiêu Diêu, biết nàng cảm thấy hiện giờ hai người đã âm dương cách biệt, vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau được nữa, chỉ bằng để Tư Mã Dung không biết đến sự tồn tại của người kia, tránh cho hắn nhớ thương khổ sở.

Nhưng Mặc Thanh lại nghĩ, cho dù Tư Mã Dung không bao giờ có thể chạm vào, thậm chí không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của nữ tử Nam Nguyệt giáo đó, nhưng nếu biết nàng ấy vẫn còn đang ở bên cạnh cũng đủ khiến cho Tư Mã Dung vui vẻ rồi.

Đã đến lúc này, Tư Mã Dung chẳng còn ôm hy vọng gì xa vời, chỉ cần biết đến sự tồn tại của nàng cũng đủ để an ủi linh hồn cô tịch của hắn.

Mặc Thanh hiểu rõ nỗi lòng này.

Bởi vì trước kia, đó cũng chính là nỗi lòng của hắn.

Thật ra thì từ lần đầu gặp gỡ Lộ Chiêu Diêu, hắn không hề nghĩ tương lai sẽ có ngày này, hắn được cùng nàng trải qua cuộc sống như hiện tại. Nàng bắt chọt mạnh mẽ xông vào cuộc sống của hắn tại thời điểm hắn tuyệt vọng nhất; buổi tối hiểm nguy đó đã để lại trong sinh mạng hắn một hình ảnh ... không thể nào quên.

Nàng tựa như thiên thần xé gió mà đến, chặn lại đao kiếm của đám người tiên môn, cứu mạng hắn, dẫn hắn chạy thoát khỏi tuyệt cảnh. Sau đó còn làm bạn với hắn, tuy mang trên mình một thân đầy thương tích, nhưng từ đầu đến cuối nàng đều che chở cho hắn.

Khi đó hắn còn nhỏ, bản thân lại không biết mình từ đâu đến. Thế nhân nói hắn là con trai của Ma vương, cho nên hắn cũng nghĩ như vậy. Một đường lang bạt không ngừng bị ám sát, gặp nguy hiểm, chưa bao giờ hắn biết đến cảm giác an tâm là như thế nào.

Nhưng Lộ Chiêu Diêu lại cho hắn cơ hội cảm nhận được điều đó.

Khi nàng bảo vệ hắn thoát ra khỏi hiểm cảnh bị mất mạng, khi nàng quyết không buông tay hắn dù máu có rơi đầy đất, khi nàng cồng hắn đi lên ngôi miếu đồ nát trên đỉnh núi Trần Tắc, rốt cuộc hắn cũng có được thời điểm biết đến sự an toàn.

Bởi vì sự tồn tại của Lộ Chiêu Diêu mà hắn cảm thấy vững tâm theo bản năng.

Mặt mũi hắn xấu xí, từ nhỏ đã sống hèn mọn không dám dùng mặt thật để gặp người ngoài, vậy mà nàng lại nói ánh mắt của hắn xinh đẹp giống như ánh sao trên bầu trời. Thật ra chính Lộ Chiêu Diêu lại không biết, nàng mới là ánh sao lấp lánh trong cuộc đời tối đen của hắn, mang theo tốt đẹp vô ngần, làm hắn say đắm lại mê muội.

Nhưng hắn cũng tự hiểu rõ, tới một ngày nào đó Lộ Chiêu Diêu sẽ ra đi. Bởi vì nàng không ngừng nói cho hắn nghe về việc nàng muốn trở thành một người tốt, muốn đi tìm Kim Tiên Lạc Minh Hiên xa tận chân trời nào đó.

Đối với Lộ Chiêu Diêu khi ấy, Lạc Minh Hiên giống như một ngôi sao dẫn đường, nàng không ngừng hướng đến việc đi tìm hắn.

Nhìn dáng vẻ của nàng mỗi lần nhắc đến Lạc Minh Hiên, nhìn ánh mắt lấp lánh tràn ngập sự mong đợi của nàng, Mặc Thanh chỉ biết trầm mặc. Cho đến buổi sáng ngày hôm đó, Lộ Chiêu Diêu ngắm mặt trời mọc, vận động dưới cái lưng mồi, dưới ánh bình minh, lúc nàng phát tay một cái nói với hắn nàng muốn rời đi, hắn vẫn duy trì sự trầm mặc nhìn nàng. Hắn nhìn lại sự lo sợ, khổ sở cùng đau đớn, nuốt xuống tất cả tâm tình, cố gắng ra vẻ thờ ơ chín chắn

đưa mắt nhìn nàng thoải mái rồi đi.

Đối với Lộ Chiêu Diêu mà nói, hắn chỉ là người qua đường nàng tiện tay cứu mạng mà thôi.

Người qua đường là hắn cũng chỉ biết để lại tâm tình của chính mình, từ đó ở lại trong ngôi miếu đồ nát mà nàng dẫn hắn tới. Giữ lại hồi ức về nàng, lau đi giọt nước mắt bất lực vì hắn vẫn còn nhỏ. Hắn sống một mình trên núi Trần Tắc, làm bạn với gió với trăng.

Có cách nào khác đâu, Lộ Chiêu Diêu muốn một cuộc sống như thế, nghĩ đến việc nàng có thể đang vui vẻ căn rờ ở một nơi nào đó trên thế gian này, hắn có thể chúc phúc cho nàng.

Nhưng hắn không thể ngờ, sau khi Lộ Chiêu Diêu chạy về hướng ngôi sao dẫn đường kia, sẽ có một ngày nàng mang theo một thân đầy máu cùng hận ý ngút trời trở lại núi Trần Tắc một lần nữa.

Gặp lại nàng, hắn cực kỳ vui mừng, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng tràn ngập hận ý của Lộ Chiêu Diêu, từ đáy lòng hắn cũng bùng lên sự hận thù đối với Kim Tiên Lạc Minh Hiên, người mà thậm chí hắn còn chưa từng gặp mặt.

Kim Tiên cái gì chứ? Sao hắn có thể làm Lộ Chiêu Diêu bị thương ra nông nỗi này; nàng tốt như vậy, tốt đến mức hắn còn không dám động vào.

Hắn muốn giúp Chiêu Diêu báo thù, nhưng thân thể của hắn lại không có một chút thiên phú tu hành pháp thuật nào.

Năm đó, Mặc Thanh không biết bởi vì quanh thân đều là phong ấn của Ma vương cho nên hắn mới không có cách nào điều động khí tức trong cơ thể. Hắn có thể lĩnh ngộ được những chỉ dẫn, phương pháp của sư phụ, nhưng thân thể lại không thể làm theo.

Vì vậy vị sư phụ mà Chiêu Diêu chỉ định cho hắn liền ấn định rằng hắn là một ma tu không có thiên phú. Ngay chính Mặc Thanh cũng nghĩ như vậy.

Hắn bị đẩy đi trông coi cửa sơn môn cũng là hợp tình hợp lý, hắn chưa từng trách móc bất cứ ai. Đối với Mặc Thanh mà nói, có thể là người đầu tiên nhìn thấy và nghênh đón Chiêu Diêu mỗi lần nàng về núi cũng đủ lắm rồi.

Đoạn thời gian hắn canh giữ trước cửa sơn môn đó là sự vui vẻ âm thầm trong lòng hắn.

Hắn thích nàng, thích đến mức chỉ cần thi thoảng nhìn thấy nàng thôi cũng đủ để hắn vui mừng sống tiếp chờ đến lần nhìn thấy tiếp theo.

Tuy nhiên... từ sau khi Lộ Chiêu Diêu lên làm Môn chủ Vạn Lục môn, bước chân của nàng chưa bao giờ dừng lại bên cạnh hắn dù chỉ một khắc, ánh mắt nàng cũng chưa từng bỏ thí cho hắn dù chỉ một giây.

Còn hắn chỉ cần nhìn thấy nàng khi nàng ở phía sau núi Trần Tắc luyện công, ở trước sơn môn lúc đi lướt qua vạt áo hắn, hay khi đứng trên đỉnh núi gió thổi tóc mai bên trán nàng, thế là đủ.

Sở dĩ vận mệnh khó lường là bởi nó không bao giờ có thể dự đoán trước được.

Sau khi gặp gỡ Lộ Chiêu Diêu, có rất nhiều điều xảy ra Mặc Thanh không hề ngờ tới, mà trong đó điều không tưởng nhất chính là việc hoang đường mà hắn và Lộ Chiêu Diêu làm ở trước cửa sơn môn kia. Đó là bí mật của một mình hắn, bí ẩn đến mức ngay cả Lộ Chiêu Diêu, hắn cũng không muốn để cho nàng biết.

Lộ Chiêu Diêu quyết chiến với Lạc Minh Hiên, gần như là liều chết để phong ấn hắn ta. Thời điểm được Ám La Vệ đưa về núi, rất nhiều người cho rằng Lộ Chiêu Diêu không thể sống nổi nữa.

Hắn ở dưới chân núi lòng như lửa đốt, chỉ mong ngóng đợi Tư Mã Dung mang tin tức đến. Sau khi biết được Cố Hàm Quang đã giúp nàng tỉnh lại, việc đầu tiên mà nàng làm lại là mở yến tiệc thật lớn, Mặc Thanh chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Nhưng cũng may, nàng không sao là tốt rồi.

Đêm hôm đó, bầu trời đầy sao, núi Trần Tắc đón rất nhiều khách khứa, trận pháp trước sơn môn được mở ra, là trận pháp băng tuyết lẫn với lửa mạnh mà hắn vẫn nhìn thấy hằng ngày.

Trên Vô Ác điện ăn uống linh đình, tiếng đàn sáo vang lên không ngừng. Hắn có thể tưởng tượng được khung cảnh đang diễn ra trên đỉnh núi, mọi người ai nấy đều mặc sức điên cuồng. Ngôi miếu đồ nát năm xưa hắn và Lộ Chiêu Diêu từng ở giờ đã không còn nữa. Hắn đưa mắt nhìn lên đỉnh núi trong chốc lát, sau đó ngồi xuống bậc thang tiếp tục trông cửa sơn môn.

Khi ánh trăng mọc lên thật cao, Mặc Thanh quay đầu lại nhìn xung quanh, bỗng trông thấy Lộ Chiêu Diêu dùng thuật di chuyển mà đến, đang lung la lung lay đứng trên bậc thang.

Trên tay nàng còn cầm bầu rượu, khuôn mặt say rượu ửng hồng, ánh mắt mơ màng phản chiếu ánh sáng của trận pháp phía sau lưng hắn. Nàng không biết, sự xuất hiện khi đó của nàng ở trong mắt hắn chính là sự kinh hi trời ban.

Nếu nói chuyện này cho Lộ Chiêu Diêu nghe, có thể nàng sẽ không tin, nhưng Mặc Thanh có thể coi là người hiểu rõ cảm xúc của nàng hiện giờ nhất. Đối với Lộ Chiêu Diêu mà nói, phong ấn Lạc Minh Hiên có cảm giác như thế nào, người khác không hiểu nhưng hắn hiểu được.

Ma đạo trong thiên hạ cùng ngàn vạn khách khứa đều đến chúc mừng Lộ Chiêu Diêu, chỉ có hấn lại cảm thấy đau lòng vì nàng.

Đau lòng cho nữ tử đã từng có ánh mắt sáng ngời, nhưng hôm nay bị số mệnh trêu cợt, chính nàng đã tự tay xóa đi ánh sáng trong mắt đó.

Hắn nhìn Lộ Chiêu Diêu lao đảo trên bậc thang, chẳng thể làm gì, tuy vậy hấn vẫn muốn nói với nàng một câu an ủi, khuyên nàng uống ít rượu đi một chút, bảo trọng thân thể. Hấn biết có thể Lộ Chiêu Diêu sẽ chẳng nghe lọt tai, nhưng nếu thoát được những lời quan tâm này ra khỏi miệng cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện của hấn.

Được nói chuyện với Lộ Chiêu Diêu là một việc thần thánh đến cỡ nào. Trong lúc hấn đang suy nghĩ lựa chọn từ ngữ thì Lộ Chiêu Diêu lại bắt chọt lên tiếng: “Này, mau đỡ ta.”

Nàng vừa dứt lời đã giống như cánh bướm lao đến, một thân hoa phục, “bộp” một tiếng ngã nhào vào ngực hấn.

Mang theo cả gió đêm lạnh buốt cùng hương rượu làm say lòng người khiến hấn trở tay không kịp, cả người lao đảo một cái, hấn không giữ vững được thân thể, chỉ ôm lấy Lộ Chiêu Diêu lui dần ra sau. Khó khăn lắm mới dừng lại được ở trước đền thờ bên ngoài trận pháp. Chỉ quá thêm một chút nữa thôi, hấn đã bị Lộ Chiêu Diêu vô ý đẩy vào trận pháp giết người vô hình này rồi.

Mà nhìn nữ tử mềm mại đang ôm trong ngực, Mặc Thanh lại không thể sinh ra một chút suy nghĩ trách cứ nào. Hấn chỉ nhắc nhở nàng: “Môn chủ, người say rồi.”

Lộ Chiêu Diêu lập tức khoát tay để lại môi hấn: “Suyt...” Hương rượu từ miệng nàng thổi vào vành tai, tựa như cọng cỏ đuôi chó mềm mại phe phẩy làm hấn nhột đến tận xương tủy. Nàng mơ hồ nói không rõ tiếng: “Đừng ảm ỉ, ta cố tình đến tìm người để thỏa mãn dục vọng đây.”

Nàng nói cái gì?

Mặc Thanh bắt đầu hoài nghi thánh giác của chính mình.

Trong lúc hấn còn đang ngẩn người, Lộ Chiêu Diêu liền cậy mạnh túm lấy cổ áo hấn, cưỡng ép hấn ngẩng đầu lên, sau đó... hôn hấn.

Thật ra thì cái này căn bản không gọi là hôn, mà là nàng đang cắn hấn.

Cắn đến mức khiến hấn cảm thấy đau đớn, đồng thời đau đớn đó cũng đúng lúc đánh mạnh vào lý trí khiến hấn lập tức tỉnh lại.

Không được.

Hấn có thể cảm nhận được dục vọng của mình đối với Lộ Chiêu Diêu, thứ cảm xúc vốn luôn được đè nén thật sâu dưới đáy lòng. Chỉ cần nàng nói một câu thôi, hấn sẽ nguyện ý vì nàng làm tất cả.

Nhưng chỉ riêng chuyện này... Hấn nhất định phải khống chế bản thân.

Nàng đã say rồi. Tuyệt đối không được.

Sau này nàng tỉnh lại, nhất định sẽ hận hấn.

Hấn cố gắng đẩy nàng ra, nhưng vị Môn chủ đã uống say này, lúc ấy tu vi cao hơn hấn rất nhiều đã dùng sức đè hấn lại. Nàng nói: “Ngoan nào. Nghe lời.”

Nàng nghĩ hấn là động vật nhỏ mà dụ dỗ sao?

Hấn không có cách nào từ chối Lộ Chiêu Diêu, bất luận nàng nói cái gì, hấn đều không thể cự tuyệt. Bao gồm cả lúc này, lý trí của hấn lại gờ lên một tiếng chuông cảnh tỉnh thật lớn ở trong đầu, hấn tự nói với mình, không được, không được, không được!

Nhưng Lộ Chiêu Diêu lại giống như yêu tinh trong truyền thuyết, cắn nuốt đôi môi hấn, vuốt ve lồng ngực hấn, nhẹ nhàng cắn vành tai hấn, còn khẽ dùng đầu lưỡi liếm qua. Xúc cảm nhẩn nhai, hấp dẫn mê hồn; phòng ngự của hấn bị đánh cho tơi bời, tan tác.

Hấn không nhận được đón nhận sự nhiệt tình của nàng, nàng đã chủ động cảm dỗ, lại thêm sức hấp dẫn trí mạng vốn có, dần dần hấn cũng bắt đầu đáp lại. Dục vọng ham muốn đã cẩn thận che giấu nhiều năm bấy giờ giống như núi lửa thoát khỏi cấm chế không ngừng phun trào ra dung nham nóng bỏng, tựa như có thể phủ kín cả bầu trời.

Mà sau một chốc không thể khống chế đó, dường như Lộ Chiêu Diêu có chút không ứng phó được thể công của hấn. Nàng đẩy hấn ra, nằm úp sấp trên ngực hấn rồi ngược mắt lên nhìn.

Dưới ánh sáng của trận pháp, con người đen nhánh của nàng phản chiếu gương mặt xấu xí của hấn.

Những thứ ấn ký màu đen kia giống như những con sâu ghê tởm đáng sợ, bò đầy mặt hấn.

Đôi mắt Lộ Chiêu Diêu tựa như một chiếc gương, đồng thời phản chiếu cả sự chán ghét bản thân của chính hấn. Hấn lập tức nghiêng đầu, tránh né cái nhìn chăm chú của nàng. Hấn sợ dọa đến nàng... hơn nữa... còn sợ nàng ghê tởm, ghét bỏ hấn.

Vậy mà nàng lại nói, ánh mắt của hắn giống như ánh sao xinh đẹp trên bầu trời. Giọng nói dịu dàng nhưng mang theo sức mạnh rung động cả linh hồn hắn.

Nàng vươn tay ôm lấy mặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên từng dấu ấn ký đáng sợ.

Tựa như đang cứu rỗi hắn.

“Ngươi biết ta là ai không?”

“Mặc Thanh.”

Cái tên này từ miệng nàng thốt ra, sau đó tất cả liền mất không chế.

Hắn không có cách nào không chế được tâm tình dâng trào cùng tình yêu mãnh liệt trong tim nữa.

Hắn ôm lấy nàng, lật người, áp nàng dưới thân; mà Lộ Chiêu Diêu lại giống như người xấu thực hiện được gian kế, trêu chọc hỏi lại hắn: “Ngươi biết ta là ai không?”

“Chiêu Diêu... Lộ Chiêu Diêu.”

Là ân nhân cứu mạng của hắn, là lương duyên trời ban cho hắn, là gió là trăng duy nhất của hắn trong cuộc đời này, tình và ái, cứu rỗi cùng chờ đợi.

Mặc Thanh vĩnh viễn không thể quên được khoảnh khắc ở trước sơn môn ấy, bên cạnh trận pháp, tất cả những điều đáng sợ đáng hận đáng kinh hãi của thế gian đều lùi lại phía sau, mà những thứ tốt đẹp nhất đều có ở đó, bên dưới người hắn.

Nàng là cuộc sống, là dục niệm duy nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Ngoại Truyện Về Mặc Thanh (2)

Mặc Thanh đem thứ duy nhất liên quan thân thể của hắn là gương bạc nhỏ đeo lên cổ Lộ Chiêu Diêu. Nàng ngủ say sưa, không biết trời đất là gì.

Thực ra trong lòng hắn vô cùng thấp thỏm, không biết sau khi Lộ Chiêu Diêu tỉnh dậy, phải đối mặt với nàng như thế nào. Nếu nàng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối nay, nàng sẽ xử lý hắn ra sao? Giữ lại, hay là... đuổi hắn đi?

Nếu là về trước thì thật may, đúng như mong đợi của hắn; còn nếu là về sau...

Tư Mã Dung dẫn người tới tìm được Lộ Chiêu Diêu, đưa nữ nhân vẫn còn đang ngủ say sưa đi mất. Mặc Thanh chỉ giống như thường ngày ẩn vào bên trong hắc bào rộng thùng thình, thối lui đứng sang một bên, lẳng lặng đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Những ngày trôi qua tiếp theo quả thực là gian nan giống như đang đợi phán quyết, nhưng Mặc Thanh không ngờ, sau nửa tháng ngủ mê man, Lộ Chiêu Diêu tỉnh dậy lại quên sạch ký ức về một đêm điên cuồng diễn ra nửa tháng trước.

Hắn biết nàng không phải đang giả vờ, bởi vì chính tại thời điểm đó, Mặc Thanh mới phát hiện ra, chiếc gương bạc hắn luôn mang theo người từ nhỏ kia lại có khả năng đọc được suy nghĩ trong lòng người khác.

Hắn thấy được tâm tư của Lộ Chiêu Diêu, quả thật cái gì nàng cũng không nhớ rõ, từ lúc cuồng hoan trên Vô Ác điện, đến lúc xuống núi, rồi dây dưa một trận điên cuồng với hắn suốt một đêm. Tất cả đều quên sạch.

Chính vì vậy đương nhiên cũng không nhắc đến việc phải xử lý Mặc Thanh như thế nào.

Hắn dờ khóc dờ cười.

Chuyện khiến hắn bất an nhiều ngày như vậy, đối với Lộ Chiêu Diêu mà nói, ngay cả một giấc mộng... cũng chẳng bằng.

Nhưng có thể làm được gì khác đây, nàng là Lộ Chiêu Diêu đó. Hắn thích nàng.

Việc hoang đường kia coi như cho qua, vậy nên hành động đưa Khuy Tâm Kính của mình cho Lộ Chiêu Diêu lại khiến hắn có chút rầu rĩ. Thực sự là

không nên đeo Khuy Tâm Kính lên cổ nàng mà, bởi vì ngay cả khi hắn đang ngồi trông chừng trận pháp trước sơn môn, thỉnh thoảng lại nghe thấy được tiếng than thở của nàng trên Vô Ác Điện: “Ày, lão già Viên Kiệt này nói nhiều quá thể, hôm nào phải tìm lý do cho lão đi đâu đấy, đừng quay lại đây tham gia bàn bạc nữa. Mà Tư Mã Dung cứ lải nhải về chuyện ta uống rượu làm cái gì, phiền chết đi được. Bảo Thập Thất vá miệng của hắn với Viên Kiệt dính vào nhau cho xong. Ý, hình như gần đây ngực Thập Thất có to lên một chút rồi, cần phải cho nàng mặc thêm cái áo yếm...”

Ngồi trước trận pháp bằng lửa không ngừng thét gào, hắn cứ như vậy lơ đãng bật cười.

Hắn muốn lấy cái gương về, bởi vì khẳng định là Lộ Chiêu Diệu không thích suy nghĩ của mình cứ bị người khác theo dõi.

Nhưng hắn phải mở miệng ra đòi như thế nào đây?

‘Môn chủ, người trả tín vật đính ước lại cho ta đi’. Những lời này hắn không thể nào nói rõ, cũng không có cách nào mở miệng. Hơn nữa... mỗi ngày có thể nghe được tiếng lòng của Lộ Chiêu Diệu, đối với kẻ đang nhắm chán coi cửa sơn môn như hắn mà nói thì quả thực... Vô cùng thú vị.

Điều này giống như được trời cao ban ân, để cho hắn có thể tiếp xúc với Lộ Chiêu Diệu ở khoảng cách gần như vậy. Hắn ngồi trước sơn môn, ánh mắt nhìn về phương xa, nhưng nội tâm lại bí mật, lặng lẽ y như đang rình trộm. Cực kỳ áy náy nhưng vẫn không thể không chế mà tiếp tục quan sát nội tâm của người mà hắn không thể với tới, không thể chạm vào.

Càng ngày hắn càng đắm chìm vào việc này, đồng thời cũng khiến hắn càng lúc càng không thể tự kiềm chế.

Lộ Chiêu Diệu đáng yêu biết bao, bất luận nàng có suy nghĩ hay ý niệm gì, hắn đều cảm thấy vô cùng đáng yêu. Thời thời khắc khắc hắn luôn muốn được ôm nàng, hôn nàng; nếu như có thể, hắn nguyện lấy về tất cả những thứ tốt đẹp mà nàng muốn, chấp tay dâng lên cho nàng.

Chỉ cần nàng được vui vẻ.

Nhưng tại thời điểm Lộ Chiêu Diệu đưa Cẩm Thiên Huyền về núi Trần Tắc, Mặc Thanh mới biết, thì ra không phải lúc nào hắn cũng có thể chấp nhận được tất cả những thứ mà nàng yêu thích.

Hắn cảm thấy hết sức tức giận, nhưng chỉ sau một chốc lát, hắn đột nhiên thức tỉnh, hắn lấy đầu ra tư cách để mà tức giận.

Ở giữa hắn và Lộ Chiêu Diệu không phải chỉ cách mấy vạn bạc thang trên núi, mà nàng là trắng trên bầu trời, không thuộc về bất cứ kẻ nào, lại càng không thể thuộc về hắn. Hắn đứng trên bậc thang trước cửa sơn môn, đôi mắt trông về phương xa, trước mặt toàn là gió lửa sấm sét, sát khí bốn phía, nhưng hiện tại ngay trong đầu hắn lại không ngừng vang lên tiếng lòng phản kích của Lộ Chiêu Diệu.

Lúc này nàng đang ngắm nhìn Cẩm Thiên Huyền, thầm suy nghĩ, sao trên đời lại có thể có một người đẹp đến nhường này?

Mặc Thanh cúi đầu, hắc bào che kín mặt.

Hắn nhìn hoa văn đen sì chẳng kín trên bàn tay mình, cười lạnh một tiếng. Xem đi, hắn xấu xí đến cỡ nào.

Ngày hôm sau, Cẩm Thiên Huyền được thả ra ngoài, Lộ Chiêu Diệu ra lệnh cho Ám La Vệ đưa hắn ta xuống núi, trận pháp trước cửa sơn môn tạm thời đóng lại, mở một con đường lớn rộng rãi cho Cẩm Thiên Huyền đi ra.

Mặc Thanh ở trong góc nhìn thấy hắn, xiêm y lam từ tơ trắng, vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như tất cả bụi trần trên thế gian đều không lưu lại trong lòng. Vừa nhìn qua một lượt, Mặc Thanh liền biết vì sao Lộ Chiêu Diệu lại tán thưởng hắn ta như vậy.

Mà lúc Cẩm Thiên Huyền rời đi, hắn ta chẳng nhìn một ai, duy chỉ có một bên mắt quét nhìn Mặc Thanh một cái. Rất nhiều năm về sau, khi Mặc Thanh nhớ lại cái nhìn đó của Cẩm Thiên Huyền, hắn mới hiểu ra, dễ chừng lúc ấy, Cẩm Thiên Huyền đã phát hiện ra hắn không hề tầm thường rồi. Nhưng sau khi trở về, Cẩm Thiên Huyền liền sinh ra tâm ma, không còn bận tâm đến những chuyện bên ngoài nữa.

Sau ngày hôm đó, núi Trần Tắc vẫn tiếp tục cuộc sống thường ngày, Mặc Thanh ngồi trông coi cửa sơn môn, cẩn thận theo dõi nội tâm của Lộ Chiêu Diệu.

Đây là bí mật thuộc về riêng mình hắn, giống như đêm hôm đó ở bên nàng, cũng chỉ có hắn biết. Mặc Thanh đã từng nghĩ hắn là ma tu có tu vi không cao, nhất định tuổi thọ của hắn ngắn hơn rất nhiều so với những ma tu khác. Đợi đến lúc số mệnh kết thúc thì toàn bộ những bí mật này, hắn sẽ mang theo xuống mồ, ngay cả Lộ Chiêu Diệu cũng không được tiết lộ. Ấy vậy mà một việc ngoài ý muốn lại xảy ra, hắn không ngờ trong tương lai sẽ có một ngày, Lộ Chiêu Diệu lại rời khỏi cuộc đời sớm hơn hắn.

Tin tức Kiếm Vạn Quân xuất thế truyền đến.

Đúng lúc này, Tư Mã Dung một lòng một dạ lọt vào lưới tình với Nguyệt Châu.

Tư Mã Dung có rất nhiều bạn bè ở trong Vạn Lục môn, cũng cực kỳ thân thiết với Lộ Chiêu Diệu, nhưng hắn lại chỉ kể về chuyện của Nguyệt Châu cho một mình Mặc Thanh nghe. Từ lúc biết được Nguyệt Châu là người của Nam Nguyệt giáo, trong lòng Mặc Thanh liền sinh ra ngờ vực đối với cô nương này. Tuy vậy, nhìn bộ dạng Tư Mã Dung tràn đầy tình yêu, Mặc Thanh cũng chỉ có thể nhắc nhở hắn đừng quá mức trầm mê.

Vì người không đủ tư cách nhất để khuyên bảo Tư Mã Dung chính là Mặc Thanh hắn.

Trên thực tế, đúng như sự hoài nghi của Mặc Thanh, Nguyệt Châu là gian tế mà Nam Nguyệt giáo phái tới để ám sát Tư Mã Dung. Song nàng ta cũng động tình với hắn, quyết không chịu ra tay giết Tư Mã Dung, sau đó bị Nam Nguyệt giáo cưỡng chế bắt trở lại mang về.

Trong lúc Lộ Chiêu Diêu dẫn quân từ Vạn Lục môn đi đến Kiếm Mộ ngàn năm thì Tư Mã Dung lại chạy tới Nam Nguyệt giáo cứu người.

Mặc Thanh không yên lòng về nàng, cho nên rời khỏi sơn môn gia nhập vào đám môn đồ của Vạn Lục môn cùng đến Kiếm Mộ.

Bên ngoài Kiếm Mộ, tất cả mọi người đều nghe theo lệnh của Lộ Chiêu Diêu, ở bên ngoài ngăn cản đám đệ tử của những môn phái khác. Hắn nhân lúc hỗn loạn, dựa vào Khuy Tâm Kính, thăm dò suy nghĩ của Lộ Chiêu Diêu, tránh được tầm mắt của nàng, lén đi theo nàng vào bên trong Kiếm Mộ.

Đám người Tiên môn đã mai phục sẵn bên trong, nhưng lực chú ý của bọn họ đều tập trung hết vào Lộ Chiêu Diêu. Mặc Thanh biết tu vi của mình thấp kém, cho nên trong khoảng thời gian Lộ Chiêu Diêu giao đấu với đám tiên môn đó, hắn lảng lạng núp ở một bên. Hắn nhìn Lộ Chiêu Diêu bị trọng thương, nàng buộc phải trốn ở bên trong khe đá, lúc ấy hắn biết mình cần phải làm gì.

Hắn nên đi ra ngoài, giúp Lộ Chiêu Diêu đánh lạc hướng đám người tiên môn kia, tận lực kéo dài thời gian để nàng có thể thoát được Kiếm Vạn Quân, thứ mà nàng vẫn hằng mong ước. Sau đó nàng sẽ tiếp tục cuộc sống vui vẻ, nông cuồng của mình.

Đối với Mặc Thanh mà nói, cái mạng này của hắn là do Lộ Chiêu Diêu nhặt về. Có thể có ích ở tại thời điểm cần dùng, cũng không có gì phải tiếc nuối cả. Chỉ có điều, đột nhiên hắn lại muốn trong thời khắc cuối cùng, để Lộ Chiêu Diêu nhìn thấy hắn. Hắn muốn cho nàng biết hắn đã từng tồn tại trong cuộc đời nàng, dù chỉ là trong nháy mắt thoáng qua thôi.

Như vậy cũng coi như... hắn tự cho bản thân một lời an ủi rồi.

Hắn hiện thân ở trước mặt Lộ Chiêu Diêu, nàng nhất thời dâng lên phòng bị, sau khi nhìn rõ hắn hai mắt nàng liền sáng lên chớp một cái: “Mặc Thanh.” Nàng lập tức gọi ra tên của hắn.

Giống như hôm đó ở chân núi Trần Tắc, phía trước trận pháp, nàng nằm sấp trên ngực hắn, nhẹ giọng khẽ gọi tên hắn vậy. Nội tâm Mặc Thanh trong nháy mắt trở nên mềm nhũn, bị chà xát đến chua xót. Mắt nàng sáng long lanh nhìn hắn: “Có phải ngươi thích ta hay không?”

Đột nhiên nàng thốt ra câu này, Mặc Thanh thoáng sững sốt, nhưng rất nhanh đã nghe được suy nghĩ trong lòng của Lộ Chiêu Diêu từ Khuy Tâm Kính. Lộ Chiêu Diêu bình thường vô tâm, nhưng kì thực lại là một nữ nhân rất thông minh. Nàng có thể thấy rõ lòng người, cho nên đương nhiên có thể dựa vào hành vi mà nhìn thấu ý nghĩ của hắn.

Nàng biết khát vọng ẩn sâu trong nội tâm hắn, khát vọng nàng nhớ đến hắn. Nhưng đối với Lộ Chiêu Diêu lúc đó mà nói, hắn chỉ là môn đồ, là con cò của nàng. Vì vậy sau khi đã nhìn thấu được khát vọng ấy, nàng cười híp mắt nói với hắn: “Ngươi đã thích ta thì chắc hắn sẽ không để ta phải chết ở chỗ này, đúng hay không?”

Nàng muốn lợi dụng hắn.

Mặc Thanh rũ mắt nhìn chằm chằm vào gương bạc nhỏ treo trước ngực nàng, cho đến tận thời điểm này, hắn vẫn cảm thấy bộ dạng run rẩy tính kế của nàng thực đáng yêu. Mặc dù nàng đang tính kế để lấy tính mạng hắn.

“Cái gương bạc này ta cho ngươi làm tín vật, nếu hôm nay ngươi có thể bảo vệ ta bình yên rời khỏi chỗ này thì tương lai ta sẽ bảo vệ ngươi trước cả Ma giới.”

Ừm, nàng bắt đầu vẽ lên cho hắn một bức tranh đẹp rồi.

Đã lén đi theo nàng nhiều năm như vậy, thật ra không cần đến Khuy Tâm Kính, Mặc Thanh cũng có thể hiểu rõ được suy nghĩ của nàng.

“Ngươi không cần cho ta cái gì.” Hắn để lại bàn tay Lộ Chiêu Diêu muốn lấy gương bạc nhỏ ra, “Ngươi cứ giữ lấy đi, giữ nó thật tốt là được.”

Lộ Chiêu Diêu không cần phải biết chiếc gương này từ đâu mà có, cũng không cần biết nó có ý nghĩa như thế nào đối với Mặc Thanh, nàng không cần biết điều gì cả, bởi vì những chuyện đó cứ để một mình hắn gánh vác là được rồi.

Mà Lộ Chiêu Diêu nàng chỉ cần sống đến vui vẻ đắc ý, thỉnh thoảng nhìn cái gương này một chút, nhớ đến trên đời đã từng có một người như hắn.

Chỉ như thế thôi cũng đủ an ủi phần tình cảm đã ẩn sâu trong lòng nhiều năm của hắn.

Lộ Chiêu Diêu nhìn hắn cười, cố gắng để cho vẻ mặt mình thoát nhìn tràn đầy hòa ái: “Ngươi giúp ta thu hút sự chú ý để kéo những đệ tử tiên môn kia rời đi, có được không?”

Sao hắn có thể nói ‘Không được’ đây, nhìn nàng nở nụ cười với mình, rốt cuộc Mặc Thanh cũng không kiềm chế được cảm xúc, gờ tay lên, khẽ vuốt má lúm đồng tiền trên khuôn mặt nàng. Giống như vừa uống hết ba nghìn chén rượu, khiến thần trí hắn có mấy phần hoảng hốt: “Môn chủ, ta có thể vì ngươi mà vứt bỏ mọi thứ, chỉ cần ngươi bình an.”

Đây có lẽ là lời tâm tình duy nhất mà hắn có thể thốt ra khỏi miệng nói với Lộ Chiêu Diêu.

Nhưng Lộ Chiêu Diêu lại không nghĩ như vậy, trong lòng nàng có ý nghĩ khinh thường, nàng cho rằng hắn có thể vứt bỏ tất cả, chẳng qua là vì hắn vốn dĩ

chỉ có hai bàn tay trắng.

Suy nghĩ của nàng khiến hấn giật mình tỉnh ngộ.

Đúng vậy nhỉ, trừ cái mạng này ra, hấn chẳng còn gì để tặng cho Lộ Chiêu Diêu nữa cả. Mà mạng của hấn lại do nàng nhặt về, cũng nên vì nàng mà chết.

Mặc Thanh nâng kiếm đi ra ngoài, hấn dùng toàn lực dẫn dụ đám đệ tử tiên môn kia đi theo, nhưng tình hình không được khả quan cho lắm. Hấn biết, dù hôm nay hấn liều mạng ở chỗ này, nhưng với tu vi thấp kém hiện giờ hấn chẳng có cách nào bảo hộ Lộ Chiêu Diêu bình an rời đi; đó là hy vọng duy nhất của hấn.

Hấn vừa đánh vừa lui, rốt cục lui tới bên cạnh kiếm mộ. Liều chết leo lên kiếm mộ, gần chân bị người ta cắt đứt, hấn cũng không có thời gian để kêu đau. Hấn cầm lấy Kiếm Vạn Quân từ dưới đất chui lên, máu tươi chảy xuôi xuống chuôi kiếm, trong nháy mắt có vô số luồng khí tức phát ra giống như những lưỡi dao sắc bén khiến hấn cảm thấy đau đớn như đang bị lăng trì. Sự thống khổ làm tê liệt linh hồn hấn, làm hấn không thể kiểm chế ấn nhẫn được nữa, liều một mạng cuối cùng, hấn quát lên một tiếng vang dội, rút toàn bộ Kiếm Vạn Quân từ trong kiếm mộ ra ngoài.

Trong nhất thời!

Ma khí trong Kiếm Mộ chấn động mạnh mẽ, lấy khí thế và sức mạnh hủy thiên diệt địa quét sạch vạn dặm. Có vô số người thuộc phái Tiên môn dưới luồng khí tức dữ dội đó còn chưa kịp kêu đau đã lạng lã hóa thành tro bụi.

Mặc Thanh liếc mình cầm Kiếm Vạn Quân, muốn ngăn cản sự tàn khốc của nó khi xuất thế.

Không thể để cho nó tiếp tục nữa, Chiêu Diêu vẫn còn đang ở đây...

“Rầm” một tiếng, Kiếm Mộ sụp xuống, nơi này bị phá hủy toàn bộ. Tất cả đất đá rơi xuống chạm phải trường lực xung quanh Kiếm Vạn Quân đều lập tức hóa thành bột mịn.

Âm vang của tiếng nổ kéo dài một hồi lâu, cuối cùng dần dần khôi phục lại sự yên tĩnh.

Mặc Thanh cầm Kiếm Vạn Quân, từ từ đứng dậy. Hấn xoay người lại nhìn, đập vào mắt là một khung cảnh hỗn độn, xung quanh chỉ còn lại đá vụn, mà lẫn trong đó là tay chân nằm rải rác, máu thịt lẫn lộn, căn bản không phân biệt rõ ai vào với ai.

Nỗi sợ hãi to lớn trong tim Mặc Thanh thoáng chốc lan tràn ra toàn thân, chui vào tận xương tủy, cuối cùng nhảy xộc lên đầu khiến đại não hấn ong ong quay cuồng.

Hấn chống Kiếm Vạn Quân xuống đất, thanh Ma kiếm lừng lẫy từ thời thượng cổ đã nhận chủ, vậy mà lúc này hấn lại chỉ coi nó như một cây gậy, dùng để chống đỡ thân thể lay động của hấn, giúp hấn đi về phía trước.

Giữa đồng đất đá lẫn những phần thân thể nằm rải rác, hấn không ngừng tìm kiếm: “Chiêu Diêu.” Hoảng loạn hô to hai chữ này, nhưng Kiếm Vạn Quân đã hủy diệt hết thảy, hấn thậm chí còn không nghe thấy được một tiếng hồi âm nào.

“Chiêu Diêu...”

Hấn không biết nàng đang ở đâu, chỉ mơ hồ cảm giác vừa rồi hình như nàng mới đứng ở chỗ này. Hấn lập tức quỳ xuống, dùng tay không liên tục đào bới, vừa bới vừa tìm tròn một ngày. Viên Kiệt dẫn Âm La Vệ đến đây, thấy Kiếm Vạn Quân bị Mặc Thanh tiện tay vứt giữa đám đá vụn, mà Mặc Thanh với thân thể đã rút hết phong ấn vẫn còn đang điên cuồng đào bới. Chẳng cần hỏi bất kỳ điều gì, Viên Kiệt nhanh chóng dẫn Âm La Vệ cùng môn đồ của các môn phái khác nỗ lực tìm kiếm ở Kiếm Mộ ba ngày ba đêm, xới tung từng tảng đá ở nơi này. Rốt cuộc ở phía dưới cùng, phát hiện ra chiếc gương bạc nhỏ nhuộm đầy máu.

Mặc Thanh nhìn gương bạc, không nói một lời.

Còn Viên Kiệt ở bên cạnh cuối cùng cũng quyết định bỏ qua việc tìm kiếm thi thể Lộ Chiêu Diêu. Lão sai người lấy Kiếm Vạn Quân để mang về Vạn Lục môn, nhưng lúc ấy mới phát hiện ra Kiếm Vạn Quân đã nhận chủ; mà chủ nhân lại chính là Mặc Thanh.

Viên Kiệt giận tím mặt, đứng tại chỗ thét hỏi Mặc Thanh vì sao phải hại chết Lộ Chiêu Diêu.

Mặc Thanh chỉ nhìn gương bạc nhỏ, yên lặng không nói gì.

Hấn đang cẩn thận lắng nghe, nhưng bất luận như thế nào, dù hấn có dụng tâm cố gắng nghe ngóng đi chăng nữa, cũng không nghe thêm được bất cứ tiếng nói nào từ Khuy Tâm Kính truyền tới.

Nữ tử đeo chiếc gương bạc nhỏ này, đã không còn thấy nữa rồi.

Viên Kiệt hỏi hấn, vì sao phải giết Lộ Chiêu Diêu, Mặc Thanh không phản bác được. Thời điểm Viên Kiệt tức giận gờ cây gậy Thanh Cương lên đánh xuống, hấn cũng không phản kháng, có chết ở chỗ này cũng chẳng sao. Điều quý giá hấn cất giấu ở đáy lòng, người vốn dĩ hấn muốn dốc hết tất cả để bảo vệ mà lại vì hấn mà chết.

Hấn nên dùng cái mạng này để bồi thường.

Hắn đáng chết.

Nhưng Kiếm Vạn Quân lại cứu hắn.

Ngay tại thời khắc Viên Kiệt sắp vọt một trượng đánh nát đầu hắn, Kiếm Vạn Quân vọt đến chặn ngang, đỡ được một đòn của Viên Kiệt. Nó lơ lửng ở trước người Mặc Thanh, dè chừng mọi người xung quanh.

Thật nực cười, Kiếm Vạn Quân đang bảo vệ hắn. Khi hắn không còn cần bất kỳ sự bảo vệ nào, cũng không còn sợ hãi nữa thì Kiếm Vạn Quân lại bảo vệ hắn. Nếu vừa rồi có thể bảo vệ Chiêu Diêu như vậy...

Hắn được Viên Kiệt đưa về Vạn Lục môn, Viên Kiệt muốn đưa hắn lên Tiên Thi đài chém đầu báo thù cho Môn chủ. Nhưng Tư Mã Dung từ Nam Nguyệt giáo trở về bị gây một chấn lại kiên quyết bảo hộ hắn. Tư Mã Dung nói, Lộ Chiêu Diêu đã từng tuyên bố, người nào có thể giết được nàng thì người đó sẽ được lên làm Môn chủ Vạn Lục môn.

Tư Mã Dung nỗ lực đẩy hắn lên vị trí Môn chủ đó.

Thật ra Mặc Thanh hoàn toàn không muốn phối hợp, chỉ là trong lúc vô tình hắn nghe được mấy lời Tư Mã Dung dụ dỗ Thập Thất.

Từ sau khi Lộ Chiêu Diêu qua đời, Thập Thất đau lòng khóc đến đứt từng khúc ruột, lau nước mắt không ngừng làm mắt cũng sắp mù đến nơi. Hắn ở phía sau, nghe Thập Thất khàn giọng chất vấn Tư Mã Dung: “Hắn giết Môn chủ, vì sao ngươi còn che chở cho hắn, giúp hắn lên làm Môn chủ? Ngươi cũng là phản đồ, là kẻ bất trung với Môn chủ!”

Tư Mã Dung lại nói: “Chiêu Diêu gặp chuyện không may, ta biết hắn còn thương tâm hơn so với tất cả mọi người. Không phải hắn cố ý làm như vậy, hiện giờ người có thể tiếp nhận Vạn Lục môn, duy trì môn phái do một tay Chiêu Diêu tạo dựng nên này, ngoại trừ Lê Trần Lan sở hữu Kiếm Vạn Quân ra, không còn người nào khác nữa. Ngươi đừng khóc, ta biết ở hải ngoại có cô bất tử, người đi tìm giúp Chiêu Diêu đi, chờ đến khi tìm được cô trở về...” Đương nhiên Thập Thất bị mắc lừa, mà Mặc Thanh cũng hiểu rõ nguyên nhân Tư Mã Dung muốn hắn lên làm Môn chủ.

Là huynh đệ đã nhiều năm, hiển nhiên Tư Mã Dung cũng biết về bí ẩn chôn giấu từ lâu trong lòng hắn, biết tình cảm của hắn dành cho Lộ Chiêu Diêu. Do vậy, để không phụ lại công sức của Lộ Chiêu Diêu một tay vất vả gây dựng nên Vạn Lục môn, Tư Mã Dung đẩy vị trí Môn chủ này cho hắn.

“Chiêu Diêu không thể hoàn thành được mơ ước thì sư huynh hãy thay nàng hoàn thành nốt đi.”

Tư Mã Dung đã nói vậy, Mặc Thanh cảm Kiếm Vạn Quân, không còn cách nào cự tuyệt.

Cái mạng này của hắn là do Lộ Chiêu Diêu nhặt về, nếu không thể vì nàng mà chết thì hắn nhất định sẽ bảo vệ những thứ nàng lưu lại trên trần thế đến khi sức cùng lực kiệt mới thôi.

Mặc Thanh sở hữu Kiếm Vạn Quân, phong ấn của Ma vương bị phá vỡ, hắn tìm lại được sức mạnh vốn có của bản thân, hoa văn đáng sợ trên cơ thể cũng biến mất toàn bộ. Hắn nhìn gương mặt hoàn hảo của mình trong tấm gương, tự hỏi không biết bộ dạng này có thể coi là đẹp mắt hay chưa. Nhưng có đẹp hay không thì Lộ Chiêu Diêu cũng đã chết, đáng vẻ có đẹp hơn nữa thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Ngoại trừ ánh mắt của Lộ Chiêu Diêu ra, cái nhìn của những người khác đối với hắn đều không quan trọng.

Hắn bắt đầu tự mình xử lý chuyện của Vạn Lục môn, bắt đầu tập luyện việc sử dụng, điều khiển Kiếm Vạn Quân, học cách thích ứng với sức mạnh trong cơ thể.

Hắn tuyên bố, trong vòng ba tháng, nhất định sẽ tàn sát toàn bộ Nam Nguyệt giáo.

Ba tháng sau, một mình hắn xông vào Tây Nam, huyết tẩy Nam Nguyệt giáo. Từ trận đánh đó hắn lập uy trên giang hồ, thế nhân nói hắn còn tàn bạo hơn cả Lộ Chiêu Diêu. Nhưng chỉ có hắn biết, khi một tay hắn nhuộm đầy máu tanh, xác chết nằm la liệt trên đỉnh núi Nam Nguyệt, trong lòng hắn chỉ còn lại sự trống vắng, hoang vu lạnh lẽo hơn cả nơi chết chóc này.

Trần thế không còn Lộ Chiêu Diêu, hắn cũng chẳng khác những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất kia là bao.

Đêm khuya gió lạnh, cửa qua da thịt tựa như đao.

Thời gian trôi qua, chỉ cần quay đầu lại nhìn, luôn luôn là hình ảnh đau thương đến giết mình.

—

Mặc Thanh bất chợt nhìn sang, ở trong viện của Tư Mã Dung, Lộ Chiêu Diêu đang đuổi bắt Lê Minh Thư đến là âm ỉ. Lê Minh Ca ở một bên đã tự nghĩ ra cách nói lại cộc gọn cho Tiểu Viên Kiếm Mộc Đầu Nhân.

Ánh mắt không nhìn được trở nên dịu dàng, hắn không muốn nhớ lại những gì đã trải qua nữa, bởi vì tất cả quá khứ đều không thể tốt đẹp được bằng hiện tại.

Nhưng thỉnh thoảng có hồi tưởng lại, dù chỉ là thoáng qua thôi, cũng đủ để hắn càng thêm quý trọng cuộc sống mà hắn đang có lúc này.

Tư Mã Dung ở dưới tàng cây thân người ra suy nghĩ hồi lâu, về chuyện mà Mặc Thanh vừa nói, hần phục hồi lại tinh thần, mở miệng hỏi: “Hiện giờ Nguyệt Châu vẫn còn đang ở đây sao?”

“Trước kia thì có, nếu không xảy ra biến cố gì, hần là nàng vẫn còn đang ở đây. Chẳng qua bây giờ Chiêu Diêu cũng không thể nhìn thấy nàng nữa.”

Tư Mã Dung nghe vậy, cúi đầu tựa như đang cười khổ, lại lơ đãng mang theo ba phần ngọt ngào: “Nguyệt Châu thật quá ngốc nghếch.”

Đúng lúc này, gió nổi lên, quét qua mặt Tư Mã Dung. Mặc Thanh nhìn Lộ Chiêu Diêu ở phía xa, nhẹ giọng nói: “Nàng đang nói chuyện với người đấy.”

Tư Mã Dung gật đầu: “Ta nghe thấy rồi.” Hần cúi đầu nhìn ngón tay mình, ánh mắt khẽ run rẩy, “Nàng nói với ta, nàng cảm thấy rất vui vẻ.”

Biết hồn phách của người nọ ở bên cạnh, ngay đến một trận gió lướt qua cũng bắt đầu suy đoán ra đủ thứ. Trước kia Mặc Thanh là như vậy, hiện tại Tư Mã Dung cũng như thế. Đó không hẳn là đau thương, mà có thể coi là một loại an ủi.

Chỉ cần biết nàng đang tồn tại nơi đây, thì dù có sống ở nơi hẻo lánh cũng thoáng chốc trở nên thú vị.

“Này! Lê Trần Lan!” Rốt cuộc Lộ Chiêu Diêu cũng túm được tên nhóc Lê Minh Thư không ngừng chạy tán loạn, “Con trai của chàng nghịch ngợm quá rồi, ta không quản được nữa, chàng ném nó đi đi.”

Lê Trần Lan nghe vậy liền cười một tiếng: “Vậy thì ném đi, sau này chúng ta lại sống một mình với nhau.”

Thật may mắn, cho đến hiện tại, nàng và hần vẫn còn có sau này.

===== TOÀN VĂN HOÀN =====

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.